

Vương
Thị
Hưng

Dịch giả: Sơn Lê

vh
NHÀ VĂN HỌC

Mỗi quốc gia đều có những trò chơi thể thao đặc trưng của riêng mình. Có thể nói, ở nước Anh là quần vợt, ở Mỹ là bóng chày, ở Nhật Bản là kiếm thuật.

Còn ở Trung Quốc thì sao? ở Trung Quốc đó chính là trò mạt chược.

HỒ THÍCH

PHẦN MỘT: ĐÔNG

Hồ Bằng phẫn khởi tiếp lời Mạnh Xuyên Thanh, anh nói quan hệ giữa người với người ở Trung Quốc giống như chơi mạt chược, quá nhiều pha người nhìn người, người trông người, vợ chồng với nhau cũng không ngoại lệ. Mạnh Xuyên Thanh phá lên cười, hỏi Hồ Bằng: “Có phải anh bị vợ quản quá chặt?”. Hồ Bằng bảo không phải, mà là đáng thương cho một số người suốt ngày bị vợ nhìn ngó, những người này không còn được tự do, nên đi giày vò người khác, vậy là có quan bất nhân.

I. XÚC XẮC

1

Trong cơ quan, mọi người ít nhìn nhau bằng con mắt xung khắc, mâu thuẫn, nhưng không ai ngờ có nhiều người phản đối ông Mâu, Chánh văn phòng như vậy.

Là cấp dưới của ông Mâu, Hồ Bằng cũng không còn nói mập mờ như trước, anh thẳng thắn cảnh cáo ông sẽ gặp rắc rối với cấp trên: đừng làm mất lòng họ, họ đều là bạn mạt chược với nhau. Ông chỉ một mình, họ cả bọn.

Công tác thì không nghiêm túc, chơi mạt chược lại rất khí thế. Ông Mâu lòng không phục, miệng cũng muốn nói vài câu, nhưng cố nhịn, chỉ lắc đầu.

Cán bộ như ông Mâu chỉ dựa vào thực lực để leo lên, có thể mạnh tự điều trị vết thương, tự nâng cao năng lực. Đã được một bài học, ông cất cái máy kiểm tra thẻ ra vào để ở phòng thường trực, không đuổi đám đang vui vẻ chơi mạt chược trong phòng lưu trữ, đám người rồi việc bình luận chuyện bài bạc, cũng không dám lên nói xấu họ đi muộn về sớm, bỏ bê công việc.

Không những vậy, ông còn đón ý những người chơi mạt chược, cố gắng để họ biết thật ra ông cũng thích mạt chược, chẳng qua cách thích không

giống nhau mà thôi.

Nhưng trước cấp dưới Hồ Bằng, ông Mâu vẫn làm ra vẻ cứng rắn, quyết không thỏa hiệp. “Tôi đâu vì trượt có mỗi một lần bình bầu dân chủ mà phải từ bỏ nguyên tắc, nhập hội với họ. Tôi chỉ ngồi bàn về đạo lý, bàn về mặt chược mà không đánh mặt chược”.

Bình thường ông Mâu chỉ đọc những sách linh tinh, có hiểu biết về mặt chược. Ông ra sức cổ vũ cho văn hoá mặt chược, để mọi người hiểu mặt chược là tập đại thành của nhiều trò chơi thời cổ đại, có đôi có cặp, là sản phẩm kết hợp giữa xúc xắc, bài ngà Tuyên Hòa và bài giấy mã điếu, là văn hóa truyền thống, không phải là thứ rác rưởi, cặn bã. Sự thay đổi biểu hiện từ nhận thức tư tưởng đến hành động này của ông khiến ông trở nên thân cận với một số người, họ đều nói ông Mâu đã thay đổi. Có người còn tỏ ra nịnh bợ và tán dương ông, bảo hiểu biết về mặt chược của ông thật uyên thâm, có thể về Đài truyền hình trung ương để mở diễn đàn mặt chược, chắc chắn sẽ có rất nhiều người xem. Nên nhớ, ở Trung Quốc có biết bao nhiêu người chơi mặt chược.

Cậu Cư trong đám lái xe được ông Mâu để tâm chỉ bảo, đã kiếm được tiền trên bàn mặt chược một cách dễ dàng.

Tối hôm ấy cậu Cư thua đến đồng tiền cuối cùng, trong lúc nôn nóng đã văng tục, hỏi những người cùng chơi ai đã phát mình ra mặt chược?

Không ai biết. Cư lên giọng khinh miệt: “Là do Trần Ngự Môn, người Dũng Thượng, thời Hàm Phong, nhà Thanh, phát minh”.

Tiếp theo, cậu ta như tiêm nhiễm tiên khí của Trần Ngự Môn, bắt được quân bài đẹp, rất đặc ý, nói: “Dũng Thượng ở đâu, có ai biết không?” - Không ai biết. Cậu đẩy quân bài ù ra giữa bàn: “Dũng Thượng là Ninh Ba bây giờ. Đánh mặt chược mà không biết tổ tông mặt chược, thật kém tài”.

Người ngồi quanh bàn cùng chơi ai cũng tức. Cậu ta ù không lớn, thế mà lúc tính số mặt ai cũng tái xanh tái xám.

Từ đấy về sau Cư chơi bài hể nhắc đến Trần Ngự Môn lại ù mấy ván lớn, lần nào thử cũng đúng như vậy. Trong hội chơi có người học cậu ta nhưng

không linh nghiệm. Ông Mâu chỉ nói một câu làm mọi người nhận ra: “Mỗi người một khác, không ai giống ai”.

Câu nói rất có lý. Tô Sách của phòng tài vụ nói, mỗi lần cô ta bắt bài đều lẩm bẩm: “Mã điếu”, vậy là bắt được bài đẹp. Ông Mâu cười thầm: “Mã điếu, mã điếu là bài mã điếu, hình thù của nó dài dài. Đây là “thái bố” của cô”.

Mọi người cười ồ, vậy là đặt cho Tô Sách biệt hiệu “thái bố”, cô ta không hiểu ra sao, nhờ ông Mâu giải thích “thái bố” là gì?

Ông Mâu trả lời không rõ ràng: “Thái bố là lấy dài bù ngắn, gia đình hài hòa”.

Lâu dần, mọi người không còn hứng thú với những điển cố mặt chược mà ông Mâu cứ nói đi nói lại, là bởi ông nói lý thuyết, một khi nói sang thực tế thì coi như không ốn. Mọi người không muốn biết những điều thường thức về mặt chược mà ông Mâu nói ra, ăn trứng không cần biết trứng của con gà nào, đánh mặt chược làm thế nào để ù mới là quan trọng. Lại có người chế giễu ông Mâu không biết đánh mặt chược, không phải cùng hội, chỉ khoe khoang, khoác lác mình hiểu biết hơn người.

Mọi người lại nghĩ đến Hồ Bằng, một người không đánh mặt chược nhưng tinh thông mặt chược. Lâu lắm anh ta không đến phòng lưu trữ tổng hợp. Nói một cách chính xác, từ ngày ông Mâu quản lý phòng lưu trữ Hồ Bằng không đến đây nữa.

Mọi người rất thích nói chuyện mặt chược với Hồ Bằng, có người nói anh ta là “vua mặt chược”. Tại sao lại bảo Hồ Bằng là “vua mặt chược”? Anh ta đánh được nhiều tiền không? Không. Hồ Bằng tinh thông mặt chược đến độ mê mẩn, ngẩn ngơ.

Chỉ cần có người thuật lại ván bài cho Hồ Bằng nghe, anh nghe đến vòng hai là biết ngay từng nước đi của mỗi người, biết ai nắm trong tay quân nào mà không chịu ra, đang cần quân nào, định thắng thế nào. Lúc đầu mọi người cho rằng anh nói mò, về sau đúng là phải phục.

Cái hôm đám cưới Tô Sách, sau cuộc vui cỗ bàn, mọi người kéo nhau đi hát hoặc chơi mặt chược.

Những người đi hát nhanh chóng kết thành bè, vui vẻ kéo nhau đi; nhưng người đánh mạt chược vẫn đứng lố nhố ở cửa khách sạn. Đầu tiên những người chơi bài xếp thành hai bàn, sau đấy tìm địa điểm, tìm một nơi rộng rãi để có thể ồn ào một chút. Chị Hứa phòng nhân sự đề nghị đến nhà chị, không có nơi nào tốt hơn ở đây, chồng chị là Tổng Giám đốc một doanh nghiệp, ở một căn biệt thự có lối đi riêng biệt.

Hai bàn mạt chược được xếp đặt trong phòng khách tầng một và tầng hai nhà chị Hứa. Rất nhiều người, có người không kịp ngồi vào bàn, thừa ra. Hồ Bằng và Đồng, hai người này tỏ ra không mặn mà. Hồ Bằng bảo anh không đánh mạt chược bao giờ, Đồng cũng bảo không giỏi, thua một hào chóp mũi cũng đổ mồ hôi. Cả bọn đâu có khách khí, khiêm nhường với hai người, lập tức họ vào cuộc. Hồ Bằng và Đồng xem họ đánh được hai ván rồi đi sang phòng khách kế bên xem ti vi.

Đồng nhìn Hồ Bằng, hình như cũng đang không muốn xem phim truyền hình nhạt nhẽo, nhưng anh ta lại tỏ vẻ xem rất chăm chú. Hồ Bằng uể oải ngã người ra tựa sofa, thỉnh thoảng lại giải thích với Đồng về cuộc chiến mạt chược ngoài kia. Hồ Bằng giải thích làm ảnh hưởng Đồng đang xem ti vi, anh ta hơi bực mình, đứng dậy ra ngoài xem có đúng như Hồ Bằng nói hay không, nếu không đúng sẽ bảo anh ta im miệng.

Đồng đi vòng quanh bàn mạt chược, đúng như lời Hồ Bằng, ông Lý, Giám đốc sở đang thắng, trước mặt ông ta giấy bạc một trăm chồng cao. Quay lại, Đồng nói: “Bằng, tai cậu thính quá đấy, ngoài kia ai được ai thua cậu đều biết”. Hồ Bằng nói: “Đấy là tớ nghe bài, giống như người mù đánh cờ”. Đồng không tin, cho rằng Hồ Bằng uống quá chén nên ba hoa vậ thôi.

Truyền hình xem cũng bằng thừa, dù sao thì cũng không còn gì vui, Đồng rủ Hồ Bằng ra ngoài kia xem họ chơi mạt chược, để xem anh ta có thể nói mò nữa không. Hồ Bằng nói: “Tớ sẽ bảo trước với cậu ai thắng, hoặc ai xuất xung, nói không đúng coi như tớ thua, họ kết thúc ván bài mà tớ chưa nói cũng coi như thua”. Đồng nói, được, ra giá cược đi nào, mỗi ván năm chục đồng nhé. Hồ Bằng lắc đầu, xưa nay tớ không chơi cược tiền,

ai thua phải uống một cốc vại nước. Đồng nhìn bình nước khoáng để ở góc tường, còn già nửa bình, dù sao thì không uống một mình, anh ta vỗ ngực: “Chúng ta cược, dù sao thì uống nước tớ không sợ cậu, chưa biết ai thắng ai”.

Vừa nói xong, Đồng nghe ngoài kia báo ù, anh ta ra thăm dò, kết quả là anh ta phải uống liên tục và phải chạy vào nhà vệ sinh. Những người đánh bài thấy anh ta cứ chạy đi chạy lại thật kì lạ: tay Đồng này bình thường vốn là con người đứng đắn, trong chiếu rượu cũng không uống nhiều, tại sao hôm nay lại lạ thường như vậy?

Chẳng mấy chốc, Đồng không uống nổi nữa, nếu còn tiếp tục đánh cuộc với Hồ Bằng thì bụng vỡ ra mất. Anh ra bàn mặt chực tổ khổ: “Tôi thua thê thảm, uống hết nửa bình nước khoáng”. Những người chơi bài muốn biết anh đánh cuộc gì, nghe anh ta nói đánh cuộc ai được thua trên chiếu bạc, không ai có thể hình dung nổi. Có người vừa ù, bảo Đồng gọi Hồ Bằng ra, hỏi anh ta xem ai ù. Hồ Bằng nói ngay: “Ra tam tổ, song hưởng, xuất lưỡng gia xung”.

Ai cũng thấy kì lạ, hai người cùng ù? Người ù nhìn những người cùng chơi, nghĩ bụng chắc hẳn Hồ Bằng sai rồi. Một lúc sau có người cười: “Đúng vậy, tôi cũng ù, tam tổ độc điếu”.

Hồ Bằng nói: “Tôi không nói khoác, không ai đẩy được tàu hỏa. Tôi ngồi trong kia nghe mọi người đánh bài, biết các người ở đây đánh quân nào. Không tin, tôi nói lại cho mọi người nghe”. Hồ Bằng nói lại ai đã đánh quân nào, anh còn nói với mọi người quân bài ấy cầm trên tay bao lâu, buộc phải đánh là bởi phải nghe bài, nghe vạ tự bài thanh nhất sắc.

“Trời đất ơi! Giỏi như vậy mà sao không thấy anh đánh?”. Có người hỏi Hồ Bằng.

Hồ Bằng nói: “Biết giết người không có nghĩa là sát thủ”. Người thua trong bàn mặt chực mượn cớ đứng dậy, nhường chỗ cho Hồ Bằng, nhưng anh nhất quyết không chơi.

Từ đây tài năng của Hồ Bằng được mọi người lan truyền như điều thần bí kì diệu. Hồ Bằng không bằng lòng người khác tôn anh lên cao, anh giải

thích vì uống rượu nhiều nên nói vu vợ vậy thôi. Anh còn dùng một sự thật để chứng minh, ấy là chưa bao giờ ngồi vào bàn mạt chược, cũng chưa bao giờ được của ai lấy một xu. Mọi người suy nghĩ, đúng vậy, chưa bao giờ thấy anh đánh bạc.

Từ đấy về sau không ai mời Hồ Bằng - một con người giỏi thuật chơi mạt chược cùng chơi mạt chược, đánh với anh ta liệu có kết quả gì không? Tuy chưa bao giờ thấy anh ta được của ai lấy một đồng, nhưng thủ đoạn thì cao cường, ai cũng phải nể sợ. Đánh mạt chược thông thường tìm những người kém một chút, ít mưu mẹo, liệu có ai tìm sói để chơi, như vậy coi như đem tiền đi cho.

Nhưng nhiều người đến tìm Hồ Bằng để thuật lại ván bài, nói cho anh ta nghe ván bài của mình đã đánh, thua hoặc được cũng muốn tìm đến anh để nghe phân tích lý lẽ, cái gọi là thua bài không thua lý, nghe cho biết.

2

Đạo này Hồ Bằng không đi làm, nhưng tai họa vẫn trút lên đầu anh.

Ông Thai, Giám đốc sở, gọi ông Mâu lên văn phòng. Ông Mâu vừa bước vào, thì nhìn thấy mặt Giám đốc đỏ tận mang tai. Ông Mâu nghĩ: chắc Giám đốc bị lãnh đạo cạo. Bình thường ông Thai không uống rượu, chỉ uống những lúc không thể từ chối, hễ nâng ly lên là uống cạn. Ông Mâu có cái nhìn sắc sảo, biết Giám đốc cần giải rượu, ông vội pha cho Giám đốc li trà Phổ Nhĩ mà ông thích. Rót nước trà đầu tiên ra, bưng li trà đặc đến trước mặt Giám đốc.

Ông Giám đốc khép cửa, hỏi ông Mâu gần đây Hồ Bằng làm gì, biểu hiện thế nào.

Ông Mâu hơi giật mình, nghĩ Giám đốc có chuyện gì với Hồ Bằng, có thể sắp đề bạt anh ta chẳng, đấy là điều mà ông Mâu không muốn. Ông ấp úng trả lời: “Vẫn được, cậu ấy vẫn vậy, không thể bảo là tốt, cũng không thể nói là xấu”.

“Cũng được? Anh thật quan liêu. Anh không biết cậu ấy đang có chuyện nổi tiếng, rất nổi tiếng à? Cậu ấy đang chữa bệnh tình dục cho người ta, cái bệnh mà bệnh viện cũng bó tay. Có người nói tôi, cái anh Giám đốc Sở Đất

đai - Tài nguyên đã đào tạo được một nhân tài, nên làm Giám đốc Sở Y tế mới đúng, khiến tôi ê cả mặt”.

Ông Mâu nói: “Không nghe nói. Cậu Bằng dám bỏ việc để đi làm cái chuyện ấy cơ à? Tôi sợ không đúng”. Ông mong không đúng, nếu đúng như thế, là người lãnh đạo như ông đứng trước Giám đốc cũng khó ăn nói.

“Đây là làm ngoài giờ, chưa có kết quả. Không làm việc trong cơ quan, suốt ngày bỏ đi chơi, liệu không dính đến chuyện linh tinh được không?”. Ông Giám đốc nói rồi đưa ngón tay chỉ vào ông Mâu, hỏi giờ này Hồ Bằng đang ở đâu, có đến làm việc hay không? Ông Mâu nói, cậu ấy có đến, vừa rồi bảo cậu ấy đi mua văn phòng phẩm, có thể gần về rồi.

Ông Mâu xứng đáng là Chánh văn phòng, nói năng bao giờ cũng để đất lùi, ông không biết lúc này Hồ Bằng có ở cơ quan hay không.

Từ phòng Giám đốc về, quả nhiên không thấy Hồ Bằng. Hôm ấy Hồ Bằng ở ngoài có thể không làm chuyện vớ vẩn gì, một lúc sau anh ta về đến văn phòng. Ông Mâu nặng mặt với anh ta, nhưng anh ta vẫn tươi cười, vội đưa mời ông điếu thuốc lá ngon. Ông Mâu lạnh lùng: “Cậu đang bận gì ở đâu?”.

Hồ Bằng lấy làm lạ, vì xưa nay ông Mâu có hỏi những chuyện ấy đâu. Anh ta trả lời rất có ý, bảo buổi trưa ông Thương, Chánh văn phòng Ủy ban thành phố mời đi ăn cơm, ăn cùng mấy vị bí thư, chủ tịch ở xã lên, ăn xong còn chuyện trò, vì phải đi làm nên anh về trước.

Ông Mâu biết Thương là bạn học của Hồ Bằng vẫn hay tụ tập ăn nhậu, gặp những chuyện như vậy ông Mâu không đành nói gì, không nên làm mất lòng cánh trẻ, núi không chuyển động đã có nước chảy, biết đâu một ngày nào đó trong số họ có người được điều về làm lãnh đạo ở Sở quản lý đất đai tài nguyên này, làm Giám đốc không chừng.

Ông Mâu bảo Hồ Bằng phải có chí tiến thủ, phải học tập những bạn học có triển vọng, đừng có suốt ngày rong chơi.

Nói chung, ông Mâu không cần phê bình, trong văn phòng Hồ Bằng hay biểu diễn các trò kể chuyện, bình thư, ông là người nghe hoặc là làm ngơ. Anh kể cho ông nghe những chuyện li kì ngoài xã hội. Trong điện thoại của

ông Mâu có nhiều mẫu chuyện vui là do anh gửi đến. Trong những trường hợp như hôm nay Hồ Bằng vội lảng sang chuyện khác, nếu cứ để như vậy sẽ làm ông ta khó chịu.

Hôm nay sẽ nói chuyện gì?

Anh ta lấy từ trong túi ra một gói trà nhỏ, đưa cho ông Mâu: “Anh pha trà, thưởng thức xem thế nào, đây là trà Phổ Nhĩ đưa tận Pakistan về, thứ trà tuyệt đỉnh”.

Ông Mâu thuộc lớp người sống ngay thật, xem ra chỉ thích uống trà ngon, nhất là trà Phổ Nhĩ. Ông Thai, Giám đốc thích uống trà Phổ Nhĩ là bị ảnh hưởng của ông Mâu, mà truy tận gốc chính là ảnh hưởng của Hồ Bằng. Hồ Bằng bảo, trà Phổ Nhĩ là thủy tổ của trà ngon, có hương có vị, người sành trà đều dùng trà Phổ Nhĩ.

Ông Mâu chớp chớp mắt, hỏi Hồ Bằng, trà Phổ Nhĩ tại sao lại ở Pakistan? Hồ Bằng nói dối có sách, anh ta bảo trà này cất giữ lâu rồi. Đã có lần anh ta nói chuyện này với ông, ông cho là thật. Anh ta bảo, trà này có thể từ con đường tơ lụa ngày xưa đưa trở lại. Nghe nói đây là thứ quý hiếm, hương vị uống trà cũng khác nhau. Ông thưởng thức trà không nói gì, mà cũng không nghĩ đến chuyện phê bình Hồ Bằng.

Hồ Bằng là con người thế này: sau giờ làm việc anh ta theo học một lớp đại học đêm, lấy được tấm bằng cơ bản ngành luật, làm thư kí ở văn phòng Giám đốc. Cái chức thư kí của anh không thuộc cán bộ trung cấp của sở, mà chỉ là nhân viên văn phòng hàng đầu mang danh trung cấp, đề bạt cũng không đến lượt, xem ra trong thời gian trước mắt vẫn chưa có dấu hiệu gì. Tình trạng này của Hồ Bằng là do ông Mâu, ông là người nắm chặt quyền lực trong tay, ông thà rằng ăn khổ, vất vả nhưng không để Hồ Bằng trong tay mình lên làm việc. Cái chức thư kí của Hồ Bằng không phải là thư kí viết lách, trước khi ông Mâu lên Chánh văn phòng, ông là thư kí viết lách, soạn thảo văn bản, được hưởng đãi ngộ cán bộ trung cấp, sau khi ông lên Chánh văn phòng, công việc đó không được bố trí nữa mà do ông kiêm nhiệm. Vậy, chức của Hồ Bằng là chức thư kí hành chính làm những

chuyện linh tinh sự vụ, nhưng được cấp trên là ông Mâu bao biện tất cả, cho nên anh ta cũng chẳng có việc gì làm, suốt ngày nhàn tản.

Ông Mâu uống trà ngon mặt mày rạng rỡ hẳn lên, nhưng vẫn chưa quên chuyện Hồ Bằng khám và chữa bệnh đường tình dục cho người khác. Hồ Bằng không thừa nhận chuyện ấy, anh nói: “Em không phải là bác sĩ, cũng không phải là kẻ giang hồ lừa đảo, liệu có thể khám bệnh cho ai? Nhưng có chuyện giúp bạn đến bệnh viện mua những thứ thuốc mà người khác không mua được”.

Ông Mâu nghĩ cũng phải, ông chỉ dặn Hồ Bằng không nên lơ là công việc cơ quan, từ nay về sau cần phải đi làm nghiêm chỉnh, trong cơ quan có người phản ánh chuyện của anh lên tận Giám đốc, bản thân ông không thể chịu đựng nổi. Hồ Bằng gật đầu vâng dạ lia lịa.

Ông Mâu biết Hồ Bằng đồng ý như vậy cũng chỉ được vài ba hôm, nên ông cũng không nói gì thêm. Một lúc sau, ông đưa trà đến phòng Giám đốc, nói theo cách của Hồ Bằng... “Dâng quà Ba Tư”.

3

Hồ Bằng không nói thật với ông Mâu, đúng là anh chữa bệnh tình dục cho người khác, việc này bị bè bạn phát hiện.

Hồ Bằng suốt ngày lặn lội ngoài xã hội, kết giao bạn bè tốt xấu lẫn lộn. Ca Vân Tài là vợ anh rất căm bợn người này, bảo đấy là bọn chó má. Hồ Bằng không cho là như vậy, anh bảo cần có bạn mà bạn thì không phân biệt thứ hạng sang hèn. Anh suốt ngày cứ quẩn lầy bọn này, cảm thấy đấy là niềm vui trong cuộc sống, những lúc phải trực ở phòng làm việc quả là lúc đau khổ nhất.

Bọn người này thường tụ tập ở Công ty trách nhiệm hữu hạn kinh tế - mâu dịch Thiên Địa Nhân. Giám đốc là Sư Hữu Ngư. Công ty này giống như một câu lạc bộ, từ sáng đến tối lấy chơi bời làm chính, họ nói với bên ngoài rằng làm ăn rất khá. Tưởng như bọn họ có một mô thức kinh doanh rất có ý nghĩa, mặc sức chơi, kiếm tiền rất nhẹ nhàng.

Khách thường xuyên đến đây có Trịnh Đại Trung một kẻ nhàn tản trong xã hội; Trình Văn Hòa, Trưởng phòng tín dụng ngân hàng và cả Mạnh

Xuyên Thanh, Phó tổng biên tập một tờ báo. Ngày nào họ cũng đến đây gặp mặt, sáng không đến nhất định tối phải đến.

Ở ngân hàng, Trình Văn Hòa có thực quyền. Những người tìm đến làm việc với anh ta đều phải nhờ Sư Hữu Ngự dắt mối. Trình Văn Hòa và Sư Hữu Ngự như hình với bóng.

Qua Hữu Ngự, nhờ Văn Hòa giúp đỡ thế nào cũng được, nhưng phải chơi với anh ta vài ba ván mạt chược, nếu không, anh ta không có tâm trí nào nghe khách trình bày sự việc. Ngồi quanh bàn mạt chược Văn Hòa rất nghiêm túc nghe, trừ lúc anh ta thắng mới làm mất thì giờ của khách, anh ta sẽ lên tiếng: “Xin lỗi, tôi ù, làm gián đoạn câu chuyện của anh”.

Người muốn nhờ Hữu Ngự giúp đỡ chỉ có thể để anh ta thắng mạt chược mới vui vẻ, được anh ta đưa đến gặp Văn Hòa. Theo cách nói của Hữu Ngự, bài bạc là nhân phẩm. “Bạn của Hữu Ngự là bạn của Văn Hòa”. Văn Hòa xác nhận câu nói ấy.

“Nhật báo Tứ Phương” của Mạnh Xuyên Thanh là báo của Đảng bộ, là miệng lưỡi của chính quyền địa phương, trên dưới đều có quan hệ, có khó khăn cuối cùng phải tìm đến anh ta. Chơi bài với Xuyên Thanh rất an toàn, có lần đang chơi thì cảnh sát ập đến. Trưởng đồn cảnh sát thấy Xuyên Thanh, lập tức lui quân, xua tay để họ tiếp tục, cho nên trong bọn họ Xuyên Thanh có biệt hiệu “Mạnh Tiếp tục”.

Ở cơ quan Hồ Bằng không đánh mạt chược, nhưng ngoài xã hội, ở cái nơi suốt ngày anh ta được đón tiếp này cũng không đánh. Trong chuyện chơi bài anh là người cao không tới, thấp không màng, những đám chơi nhỏ cảm thấy không ý nghĩa, những đám chơi lớn sợ không dám chơi. Hai năm trước anh ta chơi mạt chược thua thê thảm, nợ đũa, giận một nỗi không chặt được tay mình. Bài học xương máu cho anh biết, chơi bài ngoài nghệ thuật ra còn phải có thủ thuật, thủ thuật không tài thì kiểu gì cũng không thắng nổi.

Lại nói đến Hữu Ngự, Văn Hòa cùng chơi mạt chược với người khác, Hồ Bằng không đủ tư cách tham gia. Hữu Ngự gọi những cuộc chơi có mục đích ấy và những kẻ chơi kia là đồ lợn, gặp những hôm như thế anh đều gọi

đấy là “giết lợn”. Ở những cuộc chơi ấy Hồ Bằng là người châu rìa, bị họ gọi là nghiêng ngó.

Những người trong chiếu bạc thế đang lên cứ hào phóng đưa mời thuốc lá người châu rìa hoặc nghiêng ngó. Hút thuốc người khác mời cũng không đành lòng, Hồ Bằng tiếp trà, có lúc còn chạy đi mua thuốc hoặc mua thức ăn đêm cho người chơi. Anh sắm vai này đã lâu, dần dần biến thành nhân viên phục vụ của các bàn mặt chược. Làm cái việc này có tổn hại đến thân phận không? Có đôi chút. Nhưng hoạt động sau đấy lại vô cùng vui vẻ, người được tiền sẽ “mổ lợn”, uống rượu hát hò hoặc đi tắm hơi. Xuyên Thanh không tắm hơi với bọn họ, xem ra anh là con người biết quý trọng bản thân.

Đại Trung là người vạch đường chỉ lối cho Hồ Bằng, anh ta ba mươi lăm tuổi, làm thư kí nhưng không được thêm thắt gì, cũng không phải là cán bộ trung cấp của sở, một con người như vậy cũng khó khăn trên con đường làm quan. Chi bằng lợi dụng hợp lý, có hiệu quả nguồn tài nguyên trong tay để kiếm tiền. Có tiền là có lẽ phải.

Hồ Bằng làm việc trong cơ quan nhà nước hơn chục năm, mọi ngõ ngách đều thông tường, chỉ cần giữ được chút thể diện mà vẫn kiếm được tiền. Một số đơn vị đến ngày lễ tết phân phát chút phúc lợi, Hồ Bằng tìm lãnh đạo các đơn vị ấy, với lý do nhiệm vụ của đơn vị bạn, không có cách nào anh phải giúp đỡ bạn bè. Bàn bạc xong xuôi, Đại Trung giúp anh ta chuẩn bị nguồn hàng, Hữu Ngư mượn danh nghĩa cơ quan cấp giấy tờ thuế má. Họ một mực nói giúp Hồ Bằng thoát nghèo làm giàu, Hồ Bằng lắm mưu, biết rõ nguồn cội, hàng không rẻ, thuế không thấp. Ba người liên doanh để một mình anh kiếm tiền, đấy là vấn đề mấu chốt, anh cũng vui vẻ nhận việc. Với lại, không phải chỉ một người kiếm tiền, phát tài mọi người cùng hưởng.

Ngày nào Đại Trung cũng đến công ty của Hữu Ngư để báo cáo, anh ta vừa rút khỏi vị trí Giám đốc của một siêu thị, người nhàn rỗi cũng có chỗ để đi, xúm vào chỗ vui vẻ đâu đó không phải là việc khó của người nhàn rỗi, hơn nữa còn có địa điểm khác để gặp những người đến tìm anh ta.

Công ty của Hữu Ngự có phòng họp, có sofa, có nước trà, văn phòng có điện thoại, máy tính, có cả máy điều hòa không khí. Điều kiện khá tốt. Nếu muốn có bộ mặt sáng sủa phải thuê văn phòng như thế này, tiền thuê mỗi năm chừng bốn, năm chục nghìn. Dùng tiền người khác để làm việc của mình, đấy là tôn chỉ của Đại Trung.

Hữu Ngự là nhà doanh nghiệp nông dân, đi theo con đường “lấy nông thôn bao vây thành thị”, thời gian làm ăn buôn bán ở thành phố không lâu, có những sự việc không hiểu, anh phải thỉnh giáo người khác, nếu có người ở bên cạnh thì tiện. Đối với anh ta, Đại Trung hầu như không phải mất tiền thuê, mà cũng không phải là người bình thường, là cố vấn mưu lược đường lối. Có lần, Hữu Ngự suýt nữa thì gán thêm chức phó tổng, cố vấn lên danh thiệp của Đại Trung. Ở Công ty Hữu Ngự còn có vài người chơi bời. Hồ Bằng là khách thường xuyên, cần anh phục vụ hậu cần. Trong vai trò ấy, được hay thua anh ta đều có phần. Đại Trung thường lấy Hồ Bằng ra nói, trên bàn mặt chược chỉ có người “nhìn bóng sau” mới là người được vĩnh viễn, các người cứ thử đánh suốt năm xem ăn được bao nhiêu ván?

Hồ Bằng sợ câu nói ấy của Đại Trung là nhắm vào mình, chẳng khác nào Đại Trung điểm trúng huyệt Hồ Bằng, cho nên Đại Trung bảo Hồ Bằng làm việc gì Hồ Bằng cũng làm theo. Chuyện Hồ Bằng chữa trị bệnh đường tình dục xảy ra ở Công ty của Hữu Ngự.

Hôm ấy Hồ Bằng đến công ty của Hữu Ngự muộn một chút, mãi tận hơn hai giờ chiều, Đại Trung tìm, ông Mâu bảo anh ta đi đâu rồi. Hồ Bằng hỏi Đại Trung phải chăng tối hôm qua được tiền, muốn mời đi vui vẻ.

Đại Trung giáo huấn Hồ Bằng: “Đừng nghĩ chỉ tiêu tiền của người khác, mà phải tiêu tiền của mình kiếm được”. Anh ta bảo có một việc hái ra tiền. Hồ Bằng nghe nói đến tiền lập tức sôi nổi hẳn lên, hỏi việc gì. Hữu Ngự ngồi bên cạnh cười tít cả mắt, nói: “Cậu không được nói cho ai biết, sẽ cho cậu tiền công và tiền bảo mật. Cậu đến bệnh viện tìm một người quen hoặc một người bạn để giúp giải quyết một việc không khó lắm. Có một ông bạn đũng quần có sâu, tức là rận mu, sẽ thưởng hai nghìn đồng cho ai tìm được

thuốc chữa. Cậu tìm người quen nghĩ cách, thấy đấy, đúng là đại sự chứ gì?”.

Hồ Bằng thấy đấy không phải là việc to lớn, mà cũng không phải việc khó. Anh ta vỗ ngực, nhận ngay. Hình như Hữu Ngự vẫn chưa yên tâm, hỏi anh có chắc không, nếu không sẽ tìm người khác, tìm cách khác. Hồ Bằng bảo đi làm ngay, mọi người hãy đợi đấy!

Hồ Bằng có một bạn học làm bác sĩ khoa ngoại ở bệnh viện Nhân Dân thành phố, cũng khá nổi tiếng, mọi người đặt cho anh bác sĩ này cái tên “Tay dao”. Hồ Bằng tìm anh này, anh này nghe nói tỏ ra vui mừng, cười Hồ Bằng không cần thận, làm thế nào để dính cái của nợ ấy vào người. Hồ Bằng cuống lên, kéo anh bác sĩ vào nhà vệ sinh để kiểm chứng chuyện ấy không liên quan đến mình. “Tay dao” nói: “Thôi, thôi, bây giờ nhiều người bị cái phiền toái này lắm, coi như trúng thưởng. Khỏi bệnh không cần phong bao phong bì của cậu, cứ khao tớ một châu rượu là được”.

“Tay dao” dẫn Hồ Bằng đến khoa tiết niệu, vừa đến cửa, anh ta sực nhớ không đúng, phải đến khoa da liễu. “Tay dao” gọi bác sĩ điều trị ra ngoài, nói với bác sĩ nội dung yêu cầu của Hồ Bằng, rằng có anh bạn của Hồ Bằng bị bệnh ấy, muốn tìm cách chữa. Hồ Bằng tiếp thu bài học vừa rồi, nói đi nói lại với bác sĩ về bệnh tình và ra sức thanh minh, người bị là lãnh đạo chứ không phải mình. Bác sĩ không hỏi những chuyện ấy, với lại do “Tay dao” đưa đến, rất khách khí, kê đơn đưa cho Hồ Bằng, bảo ra phòng dược lĩnh một lọ thuốc mỡ, về bảo người bệnh cạo sạch lông rồi bôi thuốc này lên.

Hồ Bằng từ bệnh viện về Công ty của Hữu Ngự, nói lại tình hình mà anh ta ở bệnh viện cho Hữu Ngự và Đại Trung nghe, lấy lọ thuốc ra đồng thời nhắc lại một lần nữa lời dặn của bác sĩ.

Đại Trung lắc đầu, nói: “Dùng cách này thì khỏi phải thưởng hai nghìn đồng. Cạo sạch lông, coi như phá hủy môi trường sinh thái. Mất đi cái rõ ràng nhất trên cơ thể, vợ trông thấy biết nói thế nào? Ấy là chỉ sợ phương pháp thông thường, muốn chữa khỏi bệnh mà không mất một sợi lông mới là cách chữa đặc hiệu”. Hữu Ngự cũng bảo không được: “Đang là mùa

đông, nếu là mùa hè có thể cạo sạch lông, bảo để cho mát, hoặc nói ấy là hăm mộ mấy tay cạo trọc đầu hay cắt tóc kiểu đầu bằng, lúc này thì không thể tìm được lý do khiến người khác tin”.

Hồ Bằng cứ ngỡ lấy được thuốc tiên lập tức vào tay, nghe hai người kia nói thế mới biết thiên nga vẫn bay trên trời, vậy mà tưởng đấy là đĩa thức ăn. Anh ta cúi đầu tiu nghỉ đi tìm cách khác. Anh chạy đến mấy bệnh viện trong thành phố, đến cả những địa chỉ quảng cáo dán trên cột điện để hỏi, có rất nhiều loại thuốc nhưng biện pháp thì chỉ có một: cắt sạch cỏ.

Hồ Bằng chán nản, thấy không còn cách nào khác. Gặp lại Hữu Ngự và Đại Trung vào lúc họ đang đánh mạt chược, tham chiến có Văn Hòa, cùng với họ có ông Lâm, ông chủ kinh doanh vật liệu xây dựng. Đại Trung nhìn Hồ Bằng: “Hiệu suất làm việc không cao à? Tìm cách khác, không giải quyết nổi thì đừng về đây”.

Hồ Bằng nói: “Để tôi nghĩ, nhái nhảy ba nhảy cũng phải nghĩ ba hơi cơ mà. Tôi xem các anh chơi một vài ván bài”.

Văn Hòa đưa cho Hồ Bằng một điếu thuốc Trung Hoa. Văn Hòa đánh bài mà tâm thần bất định, tay cứ luôn để xuống đũng quần gãi gãi. Đại Trung cười Văn Hòa muốn thắng nhưng cứ làm động tác sờ sờ. Văn Hòa cau mày, Đại Trung không nói gì nữa. Hút hết điếu thuốc thứ hai của Văn Hòa đưa, Hồ Bằng định đi.

Anh không biết phải đi đâu, chân bị chuột rút, anh định không nhận khoản tiền thưởng kia nữa. Hồ Bằng đoán có thể Văn Hòa bị rận mu nên mới múa tay trong bị. Bình thường, Văn Hòa hay tỏ vẻ trước mặt anh, thích sai bảo việc này việc nọ nhưng lại ít biểu thị. Ngân hàng của Văn Hòa thế nào? Hồ Bằng lăm bắm: Tôi không đến vay tiền của anh, không bám đít anh, có điều anh là bạn của Hữu Ngự nên tôi không muốn đắc tội với anh.

Hồ Bằng nghĩ, rận mu đúng là loài sinh vật có hại, chui vào đũng quần Văn Hòa lại còn bắt mình chạy đôn chạy đáo. Nghĩ đến sinh vật có hại lại nhớ có lần truyền hình phát một bài hát quảng cáo, Hồ Bằng phấn khởi hát: “Tôi là con trùng có hại, tôi là con trùng có hại, Lai Phúc Linh chính nghĩa...”.

Bống Hồ Bằng nghĩ ra một kế, anh gọi điện nói với Hữu Ngự, đã mua được một phương thuốc bí truyền, người ta đòi giá hai nghìn năm trăm đồng. Hữu Ngự trả lời, không cần biết bao nhiêu tiền, chỉ cần giải quyết được vấn đề.

Hồ Bằng vào siêu thị mua một lọ thuốc diệt côn trùng hiệu Rada, miệng lầm nhảm đọc: “Điều trị một lúc ngựa chết thành ngựa sống, rất hiệu nghiệm”. Anh lại đến cửa hàng ngũ kim mua một chiếc bình phun sơn, phun chai thuốc sát trùng thành màu vàng, thay hình đổi dạng, mất tất cả hai mươi tám đồng.

Buổi tối Hữu Ngự gọi điện cho Hồ Bằng, “Rận chết hết, có điều có mùi dầu ma-dút, tắm nửa ngày vẫn không hết mùi”. Hồ Bằng cười thầm, bảo anh ta bôi rượu trắng vào đấy, rồi dùng xà phòng cọ sạch. Hữu Ngự còn hỏi, đấy là phương thuốc gì, tại sao hiệu nghiệm đến vậy?

Hồ Bằng nói: “Đừng hỏi nhiều, mua được lọ thuốc ấy tôi mất đứt hai nghìn rưỡi. Dùng thừa đừng vứt đi, nhập khẩu chính hãng đấy”. Hữu Ngự cười nói, vậy là cậu có đường làm ăn, phải tuyên truyền rộng rãi cho mọi người biết.

Hồ Bằng có phần không yên tâm, sợ điều trị hiệu quả không đạt, anh không biết thuốc diệt trùng này có tận giết được rận mu hay không. Nếu Văn Hòa cho rằng đã khỏi, về ngủ với vợ không chút kiêng kị, truyền rận sang cho vợ thì thế nào? Nếu như vậy Văn Hòa và Hữu Ngự sẽ oán mình lắm.

4

Vợ Văn Hòa tên là Dương Oánh Oánh, cánh Hữu Ngự gọi là chị Hai Oánh. Hồ Bằng đã có lần gặp chị Hai, rất ấn tượng, người chị đầy đà, có đôi mắt đẹp, phong thái trang nhã. Vợ Hồ Bằng là Vân Tài cũng quen biết chị Hai, đã từng chơi mạt chược với nhau. Nói đến vợ chồng vinh hoa phú quý, chị thường đưa vợ chồng Văn Hòa ra làm ví dụ, tỏ ra vô cùng hâm mộ: “Người ta cũng là đàn bà, cũng làm vợ, tại sao tốt số đến thế, có phúc phận đến thế? Người ta cũng là đàn ông, cũng làm chồng, tại sao ân cần chiều chuộng vợ đến thế?”

Những lời lẽ sắc nhọn như dao Hồ Bằng nghe không còn cảm giác, những lúc rỗi rãi Vân Tài lại lầu bầu khiến anh không để đâu cho hết khổ. Anh cảm thấy mình là người có văn hóa, không biết nói: “Chồng người ta tốt cô đi với người ta”. Những người đàn ông yếu thế thường nói với vợ như vậy. Hoặc cùng lắm cũng chỉ một câu: “Cô lúc nào cũng chỉ biết mặt chược”.

Nhắc đến mặt chược, Vân Tài không nói gì, đây là chỗ yếu của chị, chị rất thích chơi mặt chược.

Hồ Bằng thường nằm mơ, trong mơ anh thấy Vân Tài mím miệng rồi không mở ra nổi, sợ cuồng lên. Anh cảm thấy nếu thật như vậy thì hay tuyệt, cho dù Vân Tài mọc thêm đôi mắt đẹp giống mắt chị Hai. Mắt đẹp không nhìn người đàn ông nào khác, nhìn chồng chắc chắn chồng được hưởng. Hồ Bằng có ấn tượng sâu sắc đối với chị Hai, chị là người phụ nữ mà Hồ Bằng muốn nhìn và nghĩ vẫn vợ. Văn Hòa bị bệnh, anh chữa liệu, chỉ sợ chữa không triệt để, nếu vậy thì phiền toái. Cháy thành vạ lây, anh không muốn chị Hai vì mình mà thành người mang bệnh.

Hôm ấy, đã mười một giờ đêm, Vân Tài chơi xong mặt chược về nhà, đứng ở cửa lớn tiếng chào mấy người bạn cùng chơi. Chị mở cửa buồng thì thấy Hồ Bằng nằm trên giường xem ti vi, chị rất vui, vẫy vẫy cái ví tiền trong tay: “Hôm nay đại thắng! Một gấp ba”. Hồ Bằng không để tin lời vợ, bảo vợ mở ví tiền cho anh xem. Vân Tài ngồi phịch xuống giường, tấm thân không nặng không nhẹ nhún nhảy trên cái đệm lò xo, mở ví tiền, quả nhiên bên trong có mấy tờ bạc lớn.

Hồ Bằng “hừm” một tiếng tỏ ra không đáng, nói mấy đồng bạc này Vân Tài có ghi tên lên đấy thì cũng không phải của chị ta, biết đâu vài hôm nữa thua lớn hơn. Anh bảo vợ, lúc nào thua cũng nên nói cho anh biết.

Có lúc Vân Tài thua đau, về nhà mặt nặng mày nhẹ bảo không thua cũng không được, người bị hại lại là mẹ và thằng Hâm con anh, trong lịch sử đã có lúc mười ngày liền ăn bí xanh và rau. Hồ Bằng suốt ngày mài đũng quần ở đâu đó, mẹ anh không lo chuyện gia đình, mọi thứ mắm muối củi lửa đều do Vân Tài phụ trách. Lần ấy mẹ anh không chịu nổi, đến ngày thứ mười

bà bảo với con trai: “Tôi ăn rau không sao, nhưng cháu tôi không biết nói, là đưa cam, mặt xanh nanh vàng ra đấy”. Ngay trước mặt mẹ, Hồ Bằng cho vợ một cái tát, qui định cho chị từ nay về sau ngày nào đi chợ cũng phải ghi sổ. Vân Tài ghi sâu mỗi thù mẹ chồng, sau đấy hai người đòi li dị. Chị nói với mọi người, quan hệ tình cảm giữa chị và Hồ Bằng bị rạn nứt là bởi mẹ chồng, chị còn nói trên đời này đâu có bà mẹ chồng như vậy, phá hoại quan hệ con trai, nàng dâu.

Hồ Bằng kể với vợ chuyện Văn Hòa bị cái bệnh kia, Vân Tài nghe rồi nói: “Tốt, cái bệnh bần thiêu ấy truyền cho cái con Oánh kia, tốt lắm!”. Thấy vợ múa tay trong bị Hồ Bằng không muốn nói tiếp, chỉ muốn cảnh cáo chị không nên nói cho ai biết chuyện này. Chị đã ngủ, có tiếng ngáy khe khẽ.

Mỗi lần chơi mạt chược về Vân Tài đều rất mệt, Hồ Bằng muốn làm chuyện chăn gối cứ phải cưỡng ép. Anh mạnh tay, chị có lúc chống cự. Chống cự cũng phải làm, những lúc Hồ Bằng nổi xung, anh nói: “Tôi trấn áp cô cái đồ phản cách mạng!”.

Cường bức đạt được mục đích rồi, Vân Tài hỏi anh: “Anh cảm thấy như vậy có ý nghĩa gì không?”. Hồ Bằng không trả lời, chỉ gục đầu ngủ.

II. BA THIẾU MỘT

1

Văn Hòa nói, bạn anh ta bên cơ quan hành chính tỉnh lại được thăng chức, có thể nước lên thuyền cũng lên, rồi anh cũng sẽ được cất nhắc.

Trưởng phòng Trình Văn Hòa nếu được đề bạt sẽ lên Phó giám đốc chi ngân hàng, Hữu Ngự và Đại Trung liền thay đổi cách xưng hô, gọi anh ta là Phó giám đốc. Văn Hòa bảo chưa thể gọi như thế, mình bây giờ vẫn là trưởng phòng, nếu lan ra ngoài sẽ ảnh hưởng không hay. Đại Trung nói Văn Hòa trước sau gì cũng lên được chức Phó giám đốc ngân hàng, anh ta đưa ra một ví dụ, Văn Hòa và tất cả các vị Phó giám đốc đều từ vị trí trưởng phòng tín dụng mà lên.

Cách gọi Phó giám đốc được Đại Trung và Hữu Ngự lặp đi lặp lại mãi thành quen miệng, bất giác Văn Hòa cũng thừa nhận. Anh ta thanh minh

chỉ được phép gọi trong nội bộ, nhất thiết không được lan truyền ra ngoài. Văn Hòa phụ trách tín dụng, làm việc ngay tại ngân hàng, người cho vay và người đi vay cách nhau một trời một vực, nói đề nghị ngân hàng cho vay không bằng nói “Xin anh cho vay”, quyền trong tay anh ta, tiền giống như ở trong túi anh ta. Không phải cứ xin là được cho vay, nhưng giúp bạn vẫn cần phải giúp. Hữu Ngự là bạn tốt của Văn Hòa, những bạn mà Hữu Ngự giới thiệu cho anh ta cũng đều là bạn, Hữu Ngự bố trí một buổi chơi mạt chược, tình cảm của những người bạn mới ấy với anh ta ngày càng trở nên sâu nặng.

Bạn bè của Văn Hòa chơi mạt chược chề nhỏ, không sợ chơi lớn. Hữu Ngự vốn là người run rẩy nhát gan, đánh tu-lơ-khơ thua hai chục đồng mũi đã lấm tấm mồ hôi, theo Văn Hòa gan to dần. Văn Hòa không để anh ta thua, những người cùng đánh cũng không dám được anh ta. Anh ta cùng Đại Trung một đôi với nhau, thắng rất vững chắc. Nhưng cũng không thắng lớn, “Phó giám đốc” Hòa thắng mười nghìn thì họ thắng hai nghìn. Anh ta cũng không để Đại Trung thắng nhiều. Mũi to cũng không quá một thước, đã có số. Đại Trung cũng biết, muốn lần sau lại có tiền, cần phải chơi đẹp một chút. Nói theo sự hiểu biết của mình: “Không thể lấy tiền trong chảo mỡ”.

Văn Hòa chơi mạt chược thích chơi lớn, chơi lớn mới sướng tay, lúc ù mới khoái. Bài vừa chia xong anh rút ngay tờ một trăm đồng mua một cái li, ném vỡ, cho rằng không làm như thế trong cuộc chơi lớn này sẽ chuốc họa vào thân, ném li trà có thể xua đi những rủi ro, li vỡ bình an. Lần ấy, sau cuộc chơi, trong ví của Văn Hòa nhét đầy tờ một trăm.

Văn Hòa ban ngày làm việc ở hội sở rất bận, chơi mạt chược suốt đêm làm anh ta hao tổn tinh lực, lúc chơi bài ngủ gật ngáy khò khò, nước dãi nước dớt chảy cả xuống bàn. Nghe báo có thể ù, anh choàng dậy đảo bài, tỉnh táo khiến mọi người phải thán phục. Trong cặp của Văn Hòa lúc nào cũng có hai cái điện thoại, lúc ngồi xuống chơi bài anh tắt máy công vụ, còn một máy nữa vẫn để liên hệ thường xuyên với vợ là Oánh Oánh.

Chiều chủ nhật, ông Đỗ, Tổng giám đốc Công ty trách nhiệm hữu hạn địa ốc Vườn Cảnh đánh mặt chược với Phó giám đốc ngân hàng, Công ty của ông ta công khai niêm yết giá bán nhà ngay tại cao ốc nơi ngân hàng làm việc. Điện thoại của Văn Hòa đổ chuông, biết đây là điện thoại của vợ, tiếng chuông khác với tiếng chuông máy đối ngoại, anh ta ra hiệu cho mọi người nói khẽ một chút. Hồ Bằng thấy buồn cười, Phó giám đốc ngân hàng nhận điện của vợ cứ ập úng, vợ lại không thấy mặt chồng, bất chợt anh ta làm ra vẻ nịnh nọt, không biết ở cơ quan anh đối với cấp trên thế nào.

Từ hôm Hồ Bằng giải quyết chuyện khó nói cho Văn Hòa, quan hệ hai người tiến thêm một bước. Gặp Hồ Bằng anh ta tươi cười sởi lởi, không vênh vác như trước đây. Anh ta hút thuốc ở bàn mặt chược chỉ cần Hồ Bằng đứng bên cạnh, thế nào cũng mời thuốc, không hút cũng mời.

Văn Hòa nghe điện rồi nhìn quanh, Hồ Bằng thay thùng nước khoáng. Văn Hòa gọi Hồ Bằng đến bàn bạc: “Bàn mặt chược của chị Hai của cậu ở nhà ba người thiếu một, không tìm ai cho đủ, cậu về giúp chị”. Sợ Hồ Bằng không đồng ý, anh ta nói được thuốc về Hồ Bằng, thua anh ta chịu.

Hữu Ngự nói: “Cậu Bằng đi nhanh lên, chữa cháy cho chị Hai, nếu không ở đây cũng không yên”. Anh ta còn mặc cả với Văn Hòa, nếu Hồ Bằng thua bao nhiêu Văn Hòa cũng phải chịu.

Nghe nói vậy Hồ Bằng đi ngay. Được chơi bài, lại có bảo hiểm tiền thua, tuyệt vời như vậy còn gì. Những người cùng chơi thấy Văn Hòa rất chu đáo với vợ tất cả đều buông lời nịnh nọt phải học tập anh ta, học tập sự chu đáo tận tình với vợ, mọi người tỏ ra cảm động bởi sự chu đáo kia.

Văn Hòa hỏi Hồ Bằng có biết nhà anh ta không, Hồ Bằng chỉ nói biết đại khái. Anh ta nói, sợ Hồ Bằng không hiểu, tìm không thấy nhà, liền mở cặp, lấy giấy bút ghi rõ địa chỉ, lại cẩn thận vẽ sơ đồ, dặn số điện thoại gia đình.

2

Tay Hồ Bằng ấn chuông cửa chưa kịp bỏ xuống thì chị Hai Oánh như đứng chờ sẵn ở cửa, ngạc nhiên kêu lên: “Cậu Bằng, thì ra cậu!”. Hai người đã từng gặp mặt, chị Hai Oánh lúc ấy còn chưa biết tên anh, chị kêu lên như vậy là vì vừa rồi Văn Hòa gọi điện, giới thiệu người đến chơi.

Ba người phụ nữ chờ Hồ Bằng, giống như muôn sao châu nguyệt. Hồ Bằng vừa ngồi xuống thì một chị dường như không thể chờ đợi lâu hơn, vội xóc bài.

Chị Hai cười hì hì nói với Hồ Bằng: “Anh Hòa bảo cậu là bạn tốt. Còn đây là chị em chúng tôi, không có ai ngoài, mọi người không cần để ý đến được thua. Hữu nghị làm đầu, thi đấu thứ hai”.

Chị Hai định pha trà cho Hồ Bằng, hỏi anh có uống trà không, anh trả lời tùy đấy. Chị pha cho anh một li trà Lipton, để trước mặt anh một bao thuốc Trung Hoa vỏ mềm. Hai người phụ nữ kia cảm thấy không vừa ý vì chị Hai ân cần với Hồ Bằng, một chị tỏ ra nét mặt, cười cười kì quái; một chị nói ra lời, bảo cứ trọng sắc khinh bạn, tại sao không mời khách. Chị Hai nhanh miệng: “Được được, sẽ có cái bịt miệng hai đứa chúng mày”. Chị lấy ra một lô cái ăn, cảnh cáo hai cô ăn xong rửa sạch tay mới chơi bài, không được để dầu mỡ dính vào quân bài.

Hai người phụ nữ được ăn nhưng không tha cho chị Hai, bảo đây là núp bóng Hồ Bằng. Bắt đầu vào chơi, có người hỏi đánh bao nhiêu, tức là tính được thua thế nào. Chị Hai hỏi Hồ Bằng, trưng cầu ý kiến anh, bảo hôm nay đa số phục tùng thiếu số, nghe theo anh. Hồ Bằng không biết nông sâu thế nào, không biết mấy người này định đánh bao nhiêu, anh không tiện nói. Nếu nói ít sợ chị em cười, nói nhiều lại không dám, tiền trong túi không biết có đủ chơi không. Với lại, ngộ nhỡ thua, Văn Hòa không nhận nợ thì sao? Anh đành nói tùy đấy.

Hồ Bằng nói vậy vẫn giữ được cái giá của mình, không đánh mất phong độ đàn ông. Chị Hai đưa mắt nhìn hai người bạn gái, muốn họ phát biểu. Một chị má lúm đồng tiền nói: “Ai ù ván đầu thì người ấy quyết định”. Mọi người thấy ý ấy rất hay.

Cuộc chơi bắt đầu. Người chơi chỉ sợ thắng ván đầu, tục ngữ có câu: trăm nhát ngàn nhát dao không bằng nhát đầu tiên. Ngoại trừ bất đắc dĩ phải bắt bài, cho rằng con bài đầu tiên đầy xui xẻo.

Hồ Bằng không muốn ù ván đầu tiên, anh vừa chậm rãi tùy ý đánh một quân, vừa đưa mắt liếc nhìn khắp nhà Văn Hòa. Đây là căn hộ ba buồng

một sảnh, sảnh rất lớn, chùng ba chục thước vuông, nội thất sang trọng. Bàn chơi bài đặt trước cửa sổ lớn phòng khách sáng choang, một bộ sofa dài rộng có thể làm giường ngủ, một bộ dàn nhập khẩu có loa âm thanh nổi, mắt Hồ Bằng dừng lại hồi lâu ở tấm màn hình thủy tinh thể cực lớn. Anh lấy vợ đã bảy tám năm nay, đồ dùng gia đình vẫn của thời mới cưới, có phần cũ kĩ, màu sắc cũng không đẹp, tất cả đều tỏ ra tối tăm. Đồ dùng gia đình và đồ điện tử của nhà ông Phó giám đốc này chắc chắn không phải là những thứ mua sắm hồi mới cưới, mà là đã đổi đời, nâng cấp. Nhà cũng rộng rãi, trang trí nội thất sinh động. Đúng là “so với người tức chết người”.

Ván đầu tiên chị Hai xuất xung, một chị có khuôn mặt to bè ù ván đầu, tiêu chuẩn chị ta đưa ra khiến Hồ Bằng thở phào nhẹ nhõm, trong túi mỗi người cũng có được một nghìn để được thua. Hồ Bằng cũng có một nghìn đồng, không cần lo lắng gì, cảm thấy vững tâm.

Hồ Bằng nhìn hai người bạn mặt chược của chị Hai, cả hai đều rất xấu. Vừa ngồi xuống, anh cảm thấy một trong hai chị có khuôn mặt như cái bánh vừng, một người giống như cái bánh rán vàng. “Bánh vừng” có khuôn mặt dài, trên mặt đầy vết nám; “Bánh rán vàng” mặt tròn, là khuôn mặt phèn phẹt. Người phụ nữ thông minh không bao giờ ngồi giữa hai người phụ nữ đẹp, từ điểm này, hình như chị Hai cũng đã có ý. Hai chị này trong lúc chơi bài miệng không ngơi nghỉ, chê Hồ Bằng đánh chậm, giống như mới học, nhưng rất lạ là anh chơi rất giỏi, ra bài rất chuẩn, không hề bị lộ.

Mấy năm trước Hồ Bằng thua, về sau không sờ đến mặt chược nữa, tất nhiên bây giờ chơi cũng ngược tay, nhưng anh thường xuyên có Hữu Ngự chơi lớn, châu rìa khiến anh tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Đầu óc Hồ Bằng cũng nhanh nhẹn, anh có thể nhớ từng người trong bàn mặt chược đi quân nào, phán đoán đúng, thường xuyên chơi bài tâm lý, giống như trong tiểu thuyết võ hiệp: Thiên Bản là người tốt, ăn cắp được võ công của bậc đại sư trở thành cao thủ võ lâm không ai không biết.

Vận may của Hồ Bằng rất lớn, ù liền mấy ván to. Đánh đến cuối cùng ba về một, tức là chỉ một mình anh được, được một nghìn năm trăm đồng. Các

chị kia xem ra bài vẫn tốt, không oán giận vì thua, cười hì hì ra về. Chị “bánh rán vàng” vẫn do dự, cầm ví tiền rồi hẹn lần sau; chị “Bánh vừng” chạy vội vào nhà vệ sinh.

Hồ Bằng giúp chị Hai thu dọn, hỏi chị thua bao nhiêu, anh có phần bản khoản khó xử. Chị Hai cười: “Không phải hỏi, chơi bài bất luận được thua”. Chị yêu cầu anh từ nay về sau trước mặt người khác không được gọi Văn Hòa là Phó giám đốc, bảo anh ấy không phải là Phó giám đốc, tốt nhất cứ gọi tên.

Ra đến cửa, Hồ Bằng nghĩ, chị Hai không những xinh đẹp, chơi mạt chược cũng rất thoải mái, điều vui mừng nhất là anh được tiền. Lúc này không còn sớm, đã hơn chín giờ, hình như bàn mạt chược Hữu Ngự, Văn Hòa và những người khác cũng đã tan. Chợt trong lòng mâu thuẫn, không có ý định dứt khoát, không biết có nên đến chỗ họ nữa không. Nếu đến, Hữu Ngự sẽ hỏi được thua thế nào, nếu biết anh được, cũng khó xử, rất có thể bắt anh chiêu đãi. Tiền trong túi chưa kịp nóng đã phải ra đi, anh không đành lòng, nghĩ đi nghĩ lại chẳng có cách nào khác.

Văn Hòa vừa thấy Hồ Bằng đã tỏ ra cảm kích vì được anh giúp đỡ, hứa sẽ mời anh một chén rượu. Hồ Bằng nói rất ngượng, vì được mấy người kia. Văn Hòa đặt chén trà xuống: “Được thì tốt, các đức ông chồng của họ đều là đại gia”. Anh ta đưa tay làm thành hình lưỡi dao: “Phập... phập... phập... chém chết các bà ấy đi!”.

Hồ Bằng không hiểu trong cụm từ “các bà ấy” có chị Hai hay không. Anh tỏ thái độ: “Sau này chị Hai có thiếu người anh cứ gọi em. Cả ngày, hai mươi bốn giờ trong ngày lúc nào cũng được”. Văn Hòa khen Hồ Bằng, lại lấy thuốc ra mời. Hữu Ngự và Đại Trung cũng phụ họa: “Cậu Bằng này đúng là bạn tốt!”

Về sau, Hồ Bằng và chị Hai có chuyện, Văn Hòa trách cứ Hữu Ngự và Đại Trung. Họ phải tước bỏ câu nói ấy, người dẫn sói về nhà chỉ một mình Văn Hòa.

Chị Hai gọi điện đến văn phòng của Hồ Bằng nói, “Bánh vừng” và “Bánh rán vàng” không chịu thua, đòi đánh lại. Hồ Bằng vừa đặt máy xuống lập tức có ngay điện của Văn Hòa, khẩu khí như cầu khẩn, xem ra anh ta không ở văn phòng mà đang ngồi bên bàn mặt chược.

Hồ Bằng dùng tiền thắng lần trước để mua một đôi giày, đi tắm hơi, chỉ dùng một vài việc vặt khác, còn lại một nghìn. Có khoản tiền này anh không sợ, tỏ ra mạnh tay hơn. Lại có cơ hội chơi, ngứa tay lắm rồi.

Vẫn là mấy người chơi lần trước, tất cả đều quen, trên bàn mặt chược chuyện trò không còn gò bó câu thúc, không khí rất sôi nổi. “Bánh vừng” vừa sinh con, có thể vẫn còn trong thời kì cho con bú, hai bầu vú rất căng, khối thịt to như hai quả cân thông xuống cạnh bàn. “Bánh rán vàng” lúc đánh bài nói nhảm hai tiếng “nhị đồng” nghe thật khó chịu, thấy không có người chú ý cứ tranh đổi tiền với “Bánh vừng”: “Oa, cậu cố tình chèn cái bàn của chị Hai đấy à?”. “Bánh vừng” không vì có Hồ Bằng mà cảm thấy ngượng, chị ta rung rung bộ ngực tiến thêm một bước mở rộng sự ghen tị của “Bánh rán vàng”. Chị ta nói: “Lần trước đặng ấy thua anh Bằng, chẳng khác nào tài trợ cho anh ấy đi tắm hơi tìm các em”. “Bánh rán vàng” phụ thêm, nếu đúng như vậy sẽ không cho nữa, mà đến mát xa cho anh ấy. Mọi người cùng cười, kể cả Hồ Bằng. Nhân cơ hội anh ta làm trò, giả vờ cười. Chị Hai cũng không buông Hồ Bằng, hỏi lãnh đạo của anh có phải là nữ hay không, con gái trong cơ quan có đẹp không, nói chị ta biết ở Sở Tài nguyên có nhiều cô đẹp lắm. Hồ Bằng bị mấy người làm cho mất bình tĩnh, đánh bài cũng thất thường, cuối cùng một canh củi khô không chống nổi ba cây rìu.

Hồ Bằng ra liền mấy quân, chị Hai nói: “Cậu Bằng bình tĩnh lại đi, đừng có phân tâm vì hai người kia, cậu ra bài làm hỏng cả bài của chị”. Hồ Bằng cười, anh có tâm trạng riêng, không muốn thắng. Lần trước thắng to, lần này thắng sợ chị em ngại anh.

Chơi đến cuối cùng, chị Hai và Hồ Bằng cùng thua. Chị Hai thua to, Hồ Bằng thua ít, chỉ thua vài ba chục đồng. Hai người kia thắng, giống như học sinh tan học, chạy ngay về.

Chị Hai trách Hồ Bằng: “Cậu thật ngớ ngẩn, không tốt với chị một chút. Ngồi nhà dưới của cậu chẳng ăn nổi một quân, ngồi nhà trên cậu lại ăn của chị, cậu như kết thù kết oán với chị”. Hồ Bằng nghĩ chị Hai nói rất đúng, nhưng cũng phải ngụy biện một chút, rằng mình không biết bài của chị. Chị Hai nói: “Vậy thì tốt, lần sau chị ‘đánh điện báo’ cho cậu ở dưới bàn”.

Hồ Bằng không hiểu “đánh điện báo” là gì, chị ta giẫm lên chân Hồ Bằng, có phải đây là “đánh điện báo”? Lời của chị Hai rất nghiêm túc. Hồ Bằng cảm thấy anh hiểu không đúng ý chị ta, vẻ rất ngượng anh gật đầu nói được, không vấn đề gì.

Sắp ra đến cửa thì chị Hai gọi lại, chị bảo tìm anh khó lắm, gọi điện đến văn phòng thì anh luôn không có ở đấy, nhà còn thừa một điện thoại di động, bảo anh cầm lấy mà dùng. Hồ Bằng miệng nói không nhưng bụng lại rất muốn, người cũng chưa muốn bước khỏi cửa, chị Hai liền lấy cái ghế đặt bên cái tủ, đứng lên, lấy điện thoại từ trong tủ ra.

Chị Hai đứng lên ghế, kiễng chân để lộ khoang bụng trắng lôm lốp tạo thành một hình cung. Cơ thể chị đầy đặn, giống như trái đào chín mọng, cộng với mùi nước hoa khiến Hồ Bằng ngất ngây. Hồ Bằng đỡ chị từ trên ghế xuống, cảm giác tay chị ấm áp mềm mại lạ.

Cái máy điện thoại thoạt nhìn thì thấy cũ nhưng thật ra không cũ, còn đến tám mươi phần trăm, nhãn hiệu Philips, có cả bao đựng. Chị Hai tìm cái khăn tay lau sạch bụi vỏ ngoài, đưa cho Hồ Bằng: “Cậu cầm lấy”. Thấy Hồ Bằng ngần ngại, xấu hổ, chị nói thật thoải mái: “Sau này cậu có cái tốt hơn, cậu vứt nó hộ chị”.

Chị ta nói vậy Hồ Bằng đành nhận. Về đến nhà tay cầm điện thoại, cảm thấy chị Hai thật rộng rãi. Anh nghĩ, chị Hai cho điện thoại cũng không bàn bạc gì với Văn Hòa, nếu Văn Hòa thấy thì nói thế nào? Nếu bạn bè biết anh dùng cái điện thoại cũ của phụ nữ cho, thật xấu hổ.

Hồ Bằng sức nhớ, ông anh rể cũng dùng cái điện thoại di động giống như thế này, sẽ tìm ông anh rể để đổi. Quan hệ giữa anh ta và ông anh rể là quan hệ cá lớn nuốt cá bé, nói là được ngay.

Hồ Bằng da ngăm đen, không thư sinh, nhưng có thể nói là đẹp trai. Người cao ráo, vai rộng, rất phong độ, khí khái. Quanh năm mặc quần bò, sơ mi thêm áo jacket hoặc áo phông. Quần áo tuy bản nhưng rất đúng mốt, không phải là thứ thấy ngoài chợ. Anh có đôi chân dài mạnh khỏe và cặp mông nở, tấm lưng hình chữ V khiến đàn bà con gái phải mê. Có những chị đi qua trước mặt anh rồi phải ngoái lại để nhìn theo. Anh có bồ bịch, nhưng không nhiều, vì kinh tế và thời gian eo hẹp. Anh cảm thấy mất tiền bao gái không bằng đi tìm các em, vừa nhanh lại vừa không phiền hà, giống như một bữa ăn.

Trong con mắt Vân Tài, Hồ Bằng là tấm chồng giẻ rách, một con người không có tương lai, tiền đồ. Trước mặt người khác, chị hay nói xấu chồng, thậm chí chị nói với chị em bạn bè nếu ai thích chị sẽ cho. Sở dĩ chị có thái độ ấy là vì trước khi lấy chồng chị rất đẹp, con trai theo từng đàn. Lấy chồng, có con rồi chị vẫn xinh đẹp như xưa, thậm chí chị không dùng mỹ phẩm, dị ứng với thời trang, tự tin đến mức cố chấp. Là một phụ nữ chủ gia đình, chị để nhà cửa bừa bộn, Hồ Bằng không dám mời bạn bè về nhà, những ai đã đến nhà anh đều bảo đúng như một cửa hiệu tạp hóa. Tâm tư Vân Tài để cả ở bàn mặt chược, không mấy ngày không đánh. Theo mẹ Hồ Bằng nói lại, nàng dâu này chỉ biết cờ bạc, dù gia đình có người chết hoặc cháy nhà chị cũng mặc.

Hồ Bằng không dám nói chuyện mình chơi mặt chược với chị Hai, anh khổ sở về cái miệng cắn nhả của vợ, sợ phải cãi nhau.

Từ hôm chị Hai giao hẹn với Hồ Bằng sẽ “đánh điện báo”, Hồ Bằng lặng lẽ ra bài cho chị. Chị Hai dùng chân nhấn ba cái, anh theo đó phán đoán ra quân tam tố hoặc quân tam vạn. Mới đầu Hồ Bằng rất căng thẳng, phải cố tập trung để đếm, gặp những số lớn anh rất hay nhầm, lâu dần hai bên phối hợp ăn ý, cảm thấy lý thú.

Chân chị Hai dưới gập bàn để lên chân Hồ Bằng, hoặc nhấn, hoặc bấm, hoặc gõ, hoặc sờ..., có lúc như chuồn chuồn đập nước, có lúc lại mơn man lả lướt như dương liễu. Hồ Bằng không trông thấy chân chị Hai chỉ trông thấy khuôn mặt tròn xinh, đôi cánh tay nõn nà của chị, tưởng tượng tấm

thân sinh động của chị đang chuyển động ra sao. Một hôm anh kéo gấu quần chị Hai, chị duỗi chân đụng vào chân anh, bỗng giật mình, không tránh khỏi phản ứng trên khuôn mặt. Hai người phụ nữ cùng chơi lấy làm lạ về biểu hiện của chị, chị bảo bị muỗi cắn. Hai chị kia càng kì lạ hơn, mới vào xuân làm gì đã có muỗi? Chị Hai ấp úng, mặt ửng đỏ.

Hồ Bằng tâm trí để đâu đâu, bài đánh lung tung, không tránh khỏi bị thua. Mặc dù thua nhiều, trong lòng vẫn rất thoải mái, anh nói với chị Hai: “Chị cứ làm em, lần sau em làm chị, chị cũng ra bài cho em nhé”. Chị Hai nói: “Được, cho cậu làm chị, chị đâu có cấm?”. Vừa dứt lời chị cảm thấy lời nói của mình có ý khác, đôi má đỏ bừng.

Lần sau chơi bài, chân Hồ Bằng không đi tất, dù sao thì trời cũng đã nóng, anh cũng có lý do. Một trai một gái chân trần cứ cọ xát vào nhau, gấn bó như keo như sơn.

Tan cuộc chơi, chị Hai gọi điện thoại cho Hồ Bằng đang trên đường về, bảo chân anh bần lắm, làm cho chân chị rất khó chịu. Hồ Bằng nói: “Chị khó chịu một lần, còn em khó chịu nhiều lần”. Chị Hai mắng: “Đồ nhỏ nhen”. Hồ Bằng cợt nhả: “Đồ không nhỏ, đã hơn ba chục năm rồi”.

Chị Hai lớn hơn Hồ Bằng bảy tuổi, đã hơn bốn mươi nhưng vì giữ gìn, nhìn khuôn mặt không thể biết được tuổi chị. Cơ thể đầy đặn, không để lộ vẻ thiếu phụ, có cái hương vị say lòng của người phụ nữ tuổi trung niên, rất gợi tình.

Nghe xong điện thoại, Hồ Bằng nghĩ, điện thoại đúng là thứ tuyệt vời, nó có thể để con người nói ra những câu vô liêm sỉ mà mặt không biến sắc.

Buổi tối gió xuân nồng nàn, Hồ Bằng quyết định tấn công tấm thân chị Hai, anh đưa ra mấy phương án, phương án nào cũng cảm thấy sớm muộn gì rồi cũng hạ gục chị Hai.

Sau đấy Hồ Bằng đến chỗ Hữu Ngư xem họ đánh bài, hút thuốc Trung Hoa của chồng chị Hai đưa, nói chuyện thân mật với anh ta, đúng là sởi lởi trước mặt, hạ độc sau lưng.

Chị Hai nặng mặt nói với Hồ Bằng: “Cậu cứ gọi tôi là chị Hai, không được gọi tên đầy nhé”.

Hồ Bằng bắt đầu gọi chị Hai bằng tên chị Oánh, về sau gọi chị Hai, sau nữa, trên bàn mặt chược một chị gọi chị ta là Oánh Oánh, theo đó anh cũng gọi Oánh, ngay lập tức chị Hai lừ mắt với anh.

Chị Hai bảo thái độ của Hồ Bằng từ nay về sau phải thế nào? Trước mặt mọi người anh không gọi Oánh Oánh nữa, lúc vắng người anh vẫn dày mặt gọi một vài câu.

Rõ ràng chị Hai muốn kéo xa Hồ Bằng, lạnh nhạt với anh. Lúc chơi bài, chân dưới gậm bàn vẫn giẫm vào nhau nhưng không còn tình ý gì. Anh cảm thấy chân chị Hai lạnh như băng, chị có tâm tư gì đó, là tâm tư gì? Không phải vì gọi Oánh Oánh chứ? Chắc chắn không phải.

Một tối, chị Hai gọi điện cho Hồ Bằng, hỏi bên cạnh anh lúc này có ai không. Hồ Bằng bảo đang ở nhà, vợ đi đánh mặt chược rồi. Chị gọi vào máy cố định của nhà anh.

“Cậu có biết chị gần đây có tâm tư gì không?”

“Không biết”.

“Cậu không quan tâm gì đến chị. Mà cũng không muốn biết”.

“Tất nhiên là em muốn biết, muốn quan tâm đến chị”.

“VẬY chị nói với cậu về anh Hòa. Anh ấy rất tốt với chị, phải nói rằng rất tốt”.

“Em biết, mà cũng nghe người khác nói vậy”.

“Đàn ông đối với phụ nữ không nên quá tốt, quá tốt không có ý nghĩa gì đâu. Nếu cậu muốn rất tốt với một người, cậu phải gánh một gánh nặng. Sợ lắm. Bản chất của anh Hòa không phải như vậy, tính hai mặt của anh ấy còn biểu hiện cả với lãnh đạo, trước mặt lãnh đạo anh ấy như con như cháu, thấy mà tởm lợm. Trước cấp dưới hoặc những người có việc cần nhờ vả anh ấy lại có bộ mặt khác hẳn. Thật ra đàn ông có làm quan hay không, không quan trọng, quan trọng phải ra là một người đàn ông. Có lần chị cùng anh ấy đến nhà Giám đốc ngân hàng, anh ấy vào bếp giúp vợ ông

Giám đốc bóc tôi, bóc từng nhánh một, về đến nhà thở ngắn than dài, rằng để đạt được mục đích của mình thật không dễ dàng, phải chịu nhục nhã. Cậu bảo có bực mình hay không? Nói đến anh ấy, phải nói rằng việc anh ấy làm đều vì chị, anh ấy có làm việc gì xấu, có gặp tai họa gì cũng liên lụy đến chị, để chị cùng gánh với anh ấy. Đàn ông tại sao lại có đức tính ấy? Cậu bảo với chị, cậu có phải là loại người ấy không?”

“Tất nhiên em không như thế rồi. Nếu như thế thì em đã ngồi ở ghế Chánh văn phòng thậm chí là Phó giám đốc từ lâu rồi”.

“Không như thế thì tốt, bằng không, chị xem thường cậu. Anh Hòa đánh bạc chị biết, anh ấy được cũng đưa tiền cho chị. Nhưng chị không muốn anh ấy chơi, người ta thua cũng là cố ý, là nịnh anh ấy, là một cách đưa tiền cho anh ấy. Miếng bánh từ trên trời rơi xuống, dưới mặt đất có giếng sâu. Chịu ơn người ta sẽ bị người ta dắt mũi, làm con làm cháu người ta. Bực nhất là bây giờ đàn ông có anh nào không chơi bời, không chơi trò này cũng chơi trò khác. Cái gáo trong thùng nước chìm đầu này phải nổi đầu kia. Không để anh ấy chơi, suốt ngày anh ấy quần quanh trước mặt cũng bực lắm”.

Hồ Bằng thở dài, coi như biểu thị thái độ của mình.

“Cậu bảo với chị, cậu đã từng cùng anh ấy làm việc xấu gì chưa, đã chơi gái chưa? Chị biết đám anh Ngự không từ bất cứ việc gì”.

“Em chỉ lĩnh ba đồng tiền lương chết đói nuôi gia đình, làm gì có điều kiện làm những việc ấy? Em nghĩ anh Hòa cũng không đâu. Họ nói anh ấy kém lắm, có bệnh ấy”.

“Kém thế nào? Anh ấy có gì mà chị chẳng biết? Thật ra, chuyện này chị cũng không rõ lắm”.

“Chị có thể tìm hiểu, chuyện này không đơn giản...”

“Cậu quá lắm!”, chị Hai lớn tiếng rồi cúp ngay máy.

Hồ Bằng rất lạ cho thái độ của chị ta, chị đúng là bình nước nóng cho vào tủ lạnh. Hồ Bằng cho rằng, phải thừa gió bẻ măng, nhân cơ hội ấy anh sẽ hạ gục chị Hai, nhưng sau cú điện thoại ấy anh cảm thấy hết vớ, chị sẽ không gọi anh chơi mặt chược nữa.

III. NGƯỜI THẾ CHỖ

1

Hồ Bằng không đánh mặt chược nữa, anh trở về với cuộc sống vốn có. Đến cơ quan làm việc như chuồn chuồn đập nước rồi kiếm cố đi tìm Đại Trung và Hữu Ngự, nghe họ nói chuyện, xem họ đánh bài, bám sau mô-tô của họ lượn phố. Nếu họ tấn công nhau bên bàn mặt chược, anh cùng với họ uống rượu, gọi đầu, ngâm chân, tắm hơi. Văn Hòa cũng không bao giúp anh ta chơi mặt chược với vợ, xem ra bàn mặt chược của chị Hai Oánh không thiếu người.

Mùa hè, có một số đơn vị phát tiền phúc lợi chống nóng, Hồ Bằng cũng muốn kiếm vài đồng. Anh cùng Đại Trung đi chợ trà Nga Kiều ở tận huyện Phồn Xương tỉnh An Huy. Thời gian Đại Trung làm Giám đốc siêu thị quen một số đầu nậu trà, theo anh nói đến đấy cũng kiếm được. Họ mua trà kém chất lượng về, đóng gói thật đẹp, Hồ Bằng đem đến một số doanh nghiệp bán, hai người sẽ kiếm được một khoản.

Hữu Ngự chú ý đến ngân hàng của Văn Hòa. Công ty của anh ta kinh doanh than là chính, chuyên cung cấp cho mấy nhà máy có lò hơi lớn. Mua than là mua vật tư lớn, những nhà máy kia đều có qui định nghiêm ngặt, phải qua hóa nghiệm mẫu than, đốt thử, vài ba lần mặc cả giá. Cung cấp than rồi tiền cũng chưa dễ đến tay, phải đốt hương khấn vái mới có thể lấy đủ. Nhưng việc ấy anh không làm người khác sẽ làm, chỉ sợ không đến tay. Để kinh doanh than, Hữu Ngự có đủ mối quan hệ, dùng tiền rải đường. Anh ta là người nhỏ nhen chặt chẽ, nhưng khi phải tiêu những khoản ấy anh không cần chớp mắt, làm ăn lâu ngày, anh có quan hệ tốt với những nhà máy kia.

Nhà máy hóa chất Trường Hồng mấy năm trước làm ăn khá xôm, mấy năm nay không theo kịp thị trường, lợi ích kém, lòng người phân tán. Một số kỹ thuật viên lén đưa công nghệ về quê bán kiếm tiền, kéo theo nhân viên kinh doanh, khiến cho nhà máy phải lao đao về công nghệ và thị trường. Một vị Phó giám đốc nhà máy hóa chất Trường Hồng có quan hệ vô cùng thân thiết với Hữu Ngự, đề nghị Hữu Ngự mở xưởng, bảo chỉ cần anh chi

tiền mua nguyên liệu và thiết bị, coi như ăn cánh với một nhà máy hóa chất, mượn gà đẻ trứng, gà vẫn là gà nhà người. Ông Phó giám đốc đưa ra những ví dụ của mấy xưởng hóa chất địa phương và dân doanh làm ăn phát đạt. Hữu Ngự cũng muốn mở xưởng.

Hữu Ngự nghe theo không phải là “gà” mượn của ông Phó giám đốc nhà máy, “gà” mà anh mượn chính là Văn Hòa, là tài khoản của ngân hàng.

Việc mở nhà máy hóa chất anh đã nói với Văn Hòa vài lần. Văn Hòa khuyên anh đừng nản lòng, làm ăn không sợ nhỏ, làm theo suy tính của mình là được, làm nhà máy không phải chuyện dễ. Không chịu nổi sự quấy quả của Hữu Ngự, Văn Hòa đưa cho anh một tập văn bản để anh ta xem, nhà nước không khuyến khích phát triển nhà máy hóa chất loại nhỏ, những nhà máy hóa chất nhỏ càng ngày càng khó làm ăn.

Từ đấy về sau Hữu Ngự không nói năng gì đến chuyện mở xưởng sản xuất, hình như anh xóa bỏ hẳn ý nghĩ này. Thật ra, anh có ý định khác, miếng thịt nạc ngân hàng nhất định phải ngoạm một miếng, chẳng qua chưa nghĩ ra cách gì đấy thôi.

Kì nghỉ Quốc khánh khá dài, Hữu Ngự hỏi Văn Hòa có chương trình gì không. Văn Hòa suy nghĩ giây lát rồi nói: “Phải đón con và bố mẹ từ Dương Châu lên chơi ít hôm, ngày thường quá bận không có điều kiện thăm nom. Với lại, mời mọi người đến nhà ăn bữa cơm, chị Hai với anh và cậu Bằng cũng là chỗ quen biết, không ai khác. Mình với các cậu vẫn chơi với nhau, cô ấy có phần không yên tâm, muốn biết các cậu là những ai, muốn làm quen”.

Văn Hòa mời khách nhân ngày Quốc khánh, Hồ Bằng cũng đến. Anh mời đầu bếp của khách sạn, thức ăn bán thành phẩm lấy từ khách sạn, không khác gì ăn ở khách sạn. Rượu ngon, hộp đựng chai rượu Ngũ Lương Dịch đã ố vàng, mở chai rượu ra mùi thơm nức.

Chị Hai Oánh mặc xường xám cải tiến màu xanh ngọc, bờ vai nõn nà mướt mà như đập vào mắt mọi người, khách mạnh dạn lắm mới dám nhìn đường cong cơ thể của chị. Hữu Ngự rất mặt dày buông lời khen: “Chị Hai bắt mắt quá!”. Đấy là lời nói anh ta học được ở nhà hàng karaoke. Chị Hai

không chút xúc động, nhìn khắp lượt những người ngồi quanh bàn, ánh mắt dừng lại ở Hồ Bằng, thoáng nụ cười. Hồ Bằng liếc nhìn Hữu Ngự, vội nâng ly về phía chị Hai: “Chị Hai, em chúc mừng chị”. Chị Hai rất cởi mở, lần lượt chúc rượu từng người, nhấp một chút. Lúc đến gần Hồ Bằng, Văn Hòa nói: “Khỏi cần giới thiệu, đây là bạn mặt chược của em”. Chị Hai nghiêm sắc mặt: “Cậu Bằng, cậu phải uống nhiều một chút, được tiền rồi chạy làng, không mời cậu đến ăn cơm thì cũng chẳng thấy bóng cậu đâu”. Đây là câu nói trách cứ Hồ Bằng, Hồ Bằng không biết nói gì hơn. Hữu Ngự bắt Hồ Bằng uống một li để nhận tội đồng thời bắt anh phải hứa từ nay về sau hễ chị Hai gọi đến chơi thì phải đến ngay.

Ăn xong, Văn Hòa bày ra hai bàn mặt chược. Chị Hai chơi thay cho Văn Hòa, Hồ Bằng ngồi chầu rìa sau lưng chị. Lúc chị Hai đánh bài, cố tình để Hồ Bằng trông thấy, sợ anh ta không thấy, thỉnh thoảng chị lại đưa bài ngang mặt anh. Chị Hai đánh lớn nhưng vẫn bình tĩnh. Hữu Ngự những lúc ra bài quan trọng nhất lại quay đầu nhìn Hồ Bằng, trưng cầu xem ý anh ta thế nào. Văn Hòa không đứng sau lưng vợ, chị không cho, sai anh phục vụ trà nước cho mọi người. Cả nhóm ai là người thích nhất? Văn Hòa là người oan ức nhất, nhưng lại không dám nói ra, chỉ có chị Hai chơi bài càng khách khí hơn.

Chị Hai liên tiếp ù, ù lớn. Đó là chuyện tình và lý. Chị ta rất phấn khởi, Văn Hòa càng phấn khởi hơn. Lúc tiễn khách, anh dặn Hồ Bằng: “Cậu phải thường xuyên gọi điện cho chị, xem chị có thiếu người chơi không, đừng để chị phải gọi”.

2

Câu lạc bộ của họ có thêm hai người, Trương Đức Lâm, Phó giám đốc sở Môi trường thành phố và Triệu Kim Thần, nhà doanh nghiệp nông dân. Hai người này nhập hội của Hữu Ngự, Văn Hòa cảm thấy chơi đa dạng hơn. Đức Lâm và Văn Hòa từng là bạn học mấy tháng ở trường Đảng, xưng hô với nhau như bạn học cũ. Đức Lâm đưa mọi người đi tắm hơi trong thành phố, sau đấy lại đưa về tắm ở nông thôn. Nhà tắm hơi dùng lò hơi nhỏ, là đơn vị gây ô nhiễm. Đức Lâm nắm quyền sinh quyền sát đối với họ. Những

ông chủ nhà tắm hơi phần đông là tư nhân hoặc nhận thầu, thấy Đức Lâm đến tắm, họ phục vụ như cha như mẹ, chỉ sợ có điều gì sơ suất. Nhưng tắm hơi có qui luật của tắm hơi, tắm có nước trà giải khát, đấm lưng, bóp chân không phải trả tiền, nhưng phải mua vé các em phục vụ, vì đây là “việc riêng”.

“Việc riêng” do Kim Thần xử lý, các em này sau khi “chăm sóc sức khỏe”, “đấm lưng” cho Văn Hòa, Hữu Ngự, Đức Lâm và cả Đại Trung, còn ngồi lại hầu chuyện. Mọi người đều biết, Kim Thần mua vé, thưởng tiền cho các em. Những người làm việc ấy quan hệ rất thân thiết, là bởi việc riêng phải giữ kín, đến nước này rồi coi như không phân biệt tôi hay anh. Bây giờ không còn chuyện “cùng cầm súng, cùng qua sông”, cũng không còn “chung song sắt”, muốn quan hệ khăng khít, chỉ có thể cùng làm việc xấu.

Kim Thần rẽ ngôi giữa băng dầu chải tóc, khuôn mặt đen đúa lúc nào cũng cười hì hì, làm ra vẻ ngây thơ. Anh ta kẹp cái cặp da đen ở nách, gặp lúc phải mua vé hoặc trả tiền trông giống như một thủ quỹ thu chi. Văn Hòa cảm thấy kì lạ, Kim Thần không bao giờ tìm các em. Anh cảnh giác hỏi Hữu Ngự, phải chăng Kim Thần có âm mưu gì.

Hữu Ngự nói, trước đây Kim Thần trong chuyện gái gú đã từng bị vấp ngã, may mà có anh giúp đỡ. Kim Thần thề không dính đến gái, anh mới cho vay tiền để vươn lên. Chính vì vậy, trước mặt Hữu Ngự anh ta không dám quan hệ với gái.

Văn Hòa rất phục sự quyết tâm của Kim Thần, bảo một người đàn ông như vậy sẽ làm nên việc lớn, nhưng Kim Thần chi tiền mời khách, Văn Hòa cũng có phần áy náy. Đại Trung nói: “Anh Hòa, anh không việc gì phải băn khoăn, không có việc gì mà không hưởng lộc. Thằng cha Thần lúc khó khăn được anh Ngự giúp đỡ, công ơn to như núi. Bây giờ anh ta chơi đẹp, tốn kém vài ba đồng là để tri ơn đền đáp, uống nước phải nhớ người đào giếng”.

Có một việc sau đây khiến cho Văn Hòa tin ở Kim Thần.

Đại Trung uống say đi tắm hơi, cho ba em phục vụ mỗi em năm chục đồng, bảo các em lột quần Kim Thần. Ba cô cầm tiền rồi như sói như hổ xông đến chỗ Kim Thần, thoát đầu mọi người cảm thấy vui, Kim Thần thắt chặt dây lưng, cài kín cúc quần xin tha, anh ta không thoát khỏi tay các cô gái, phải bật khóc. Mọi người cảm thấy Đại Trung đùa hơi quá, Văn Hòa nhìn không đặng, bảo các cô gái dừng tay, mắng Đại Trung “Kim Thần là con người thật thà, đừng nên bắt nạt người thật thà”.

Con người thật thà Kim Thần tỏ ra cảm kích biết ơn Văn Hòa, mời mọi người về nhà riêng ở nông thôn chơi, câu cá, thưởng thức rau tươi, trái cây không bón phân hóa học.

Cuối tuần, cả bọn ngồi xe cảnh sát bảo vệ môi trường của Sở Môi trường, rất thanh thản về nhà Kim Thần ở quê. Dọc đường, Hữu Ngự chỉ những ao cá nói với Văn Hòa: “Tất cả đều của Kim Thần, có đến mấy trăm mẫu, nuôi ba ba, cua, ếch và cả tôm hùm”. Văn Hòa hỏi trong hồ có nuôi cá không, Hữu Ngự nói có nuôi nhưng không nhiều. Đức Lâm khen Kim Thần biết nuôi xen ghép, đây là khái niệm mới của bảo vệ môi trường. Văn Hòa tiếp lời, bảo Kim Thần nên tuyên truyền mở rộng, còn khuyên anh đến Sở Nông nghiệp, Sở Thủy sản xin được vay vốn. Hữu Ngự nói: “Anh Hòa đây là người năng động, biết tiền có thể sử dụng ở đâu”. Kim Thần gật đầu lia lịa, tỏ ra biết ơn.

Nhà Kim Thần ở quê nằm ngay mặt đường, làm theo kiểu biệt thự, tường ngoài ốp gạch men màu vàng nhạt, trông rất bắt mắt. Ô tô có thể chạy thẳng vào sân, xuống xe mọi người không ngớt lời khen, rằng Thị trưởng cũng không có nhà đẹp như thế này. Đại Trung phán, ở nông thôn như thế này tương đương với địa chủ ngày xưa, thuộc giai cấp bóc lột, phải tiến hành trấn áp, đấu tranh giai cấp. Hữu Ngự nói, nếu là trước kia chắc chắn phải qui là đại địa chủ. Văn Hòa khen, tầng lớp trung lưu bên Âu Mỹ cũng không được như thế này. Anh đã đi khảo sát ở Mỹ, nhân viên cao cấp của các ngân hàng bên đó cũng chỉ ở những tòa nhà như thế này. Kim Thần nhoẻn miệng cười: “Tất cả đều nhờ chính sách của Nhà nước, được mọi người giúp đỡ, không có bạn bè thì không có Kim Thần ngày nay”. Mọi người cùng bật

cười, cười anh ta được trường thôn hoặc bí thư chi bộ bồi dưỡng, hễ gặp ai là tuôn ra, giống như nói với nhà báo.

Mọi người bất ngờ nhất là vào nhà cảnh tượng khác hẳn. Trong nhà toàn những đồ đạc cũ kĩ nom thật gai mắt. Văn Hòa chỉ lắc đầu, Đại Trung nói thẳng: “Nông dân vẫn hoàn nông dân, mặc áo len rách trong bộ đồ Tây”.

Kim Thần cho biết, cái nhà là tiền kiếm được, đồ dùng trong nhà là của tổ tiên để lại. Như vậy hình thành sự so sánh, thời gian giáo dục mình phải sống tiết kiệm thật thà, không được lành vết thương mà quên đau. Hữu Ngự khen Kim Thần rất bản chất, không làm ra vẻ giàu sang phú quý, không như những anh nông dân kiếm được vài đồng đã huênh hoang phát tài.

Trong lúc nói chuyện thì người nhà đã đưa thức ăn sáng lên, mỗi người một bát trứng ốp-lết dầu vừng có rắc hành hoa. Đại Trung cầm đũa lật lên, có đến sáu cái trứng. Văn Hòa ăn trước, nói: “Như thế này chủ nhân mới vui lòng”.

Văn Hòa “ợ” rồi nói với mọi người, anh ta đã từng về nông thôn, làm thanh niên trí thức cắm rễ đội sản xuất. Hữu Ngự xua tay: đấy là những năm tháng vinh quang trong đời. Văn Hòa rất cảm khái, đính chính: “Đấy là những năm tháng vô ích, rất may về sau tớ đi bộ đội, được làm cán bộ”. Ăn sáng xong, mọi người đi câu. Kim Thần đưa cho mỗi người một cái cần câu, nửa bát giun đất trộn với bùn làm mồi câu, một cái chậu nước đựng cá câu được.

Câu cá ở ao nuôi rất ngon lành, chỉ một lúc sau Đại Trung đã câu được con trắm cỏ chừng ba kí. Hữu Ngự không thèm nhìn, chê: “Nhỏ, tớ câu được cá trắm cỏ mười lăm kí”.

Đại Trung vội ngắt lời, nói có lần Hữu Ngự đi câu cả ngày không câu nổi một con cá giống, vội ra chợ mua mấy cân cá đưa về nói dối vợ. Hữu Ngự không nói gì, chuyện này anh nói với Đại Trung, Đại Trung dùng gậy ông để đập lưng ông.

Cá cần câu của Văn Hòa, giật lên chỉ được một con to bằng ngón tay, anh gỡ ra rồi thả xuống ao. Một lúc sau giật lên, lại một con cá nhỏ, anh gỡ ra, thấy ở mép nó có vết xước lưỡi câu, cho rằng vẫn là con cá vừa rồi. Với

giọng cảm khái, anh nói: “Cá ơi, mi là thứ ngu xuẩn nhất đời, người ta câu mi lên, mi mắc câu một lần lại mắc câu lần thứ hai”. Anh bỏ con cá xuống đất, giẫm nát.

Câu được một lúc thì Kim Thần gọi vào ăn cơm. Đang lúc phấn khởi không ai muốn nghỉ tay. Kim Thần gọi mọi người, cơm và thức ăn đã nguội, Văn Hòa dẫn đầu bỏ cần câu xuống. Trên đường vào nhà, Văn Hòa ghé vào tai Đại Trung, bảo anh trong bữa ăn xin lỗi Kim Thần vì mấy hôm trước đã lột quần anh ta.

Đại Trung thấy câu nói chí phải, anh đi tới, kéo tay Kim Thần: “Anh Thần, hôm tắm hơi tôi uống quá chén, anh đừng giận. Để tránh những sự việc kiểu ấy tái diễn, trưa nay cho tôi uống ít chút”. Kim Thần nói: “Thôi thôi, tôi đâu có để bụng, nhưng mà, không thể tránh bữa rượu trưa nay”.

Văn Hòa cười cười, Đại Trung làm đúng, anh ta xin lỗi Kim Thần, chỉ một câu nói nhẹ nhàng mọi chuyện được bỏ qua, đúng là một hòn đá ném trúng hai con gà, bữa rượu buổi trưa cũng tìm được lý do từ chối. Như vậy cũng tốt, nếu trong bữa ăn của nhà Kim Thần mà có chuyện gì không nên, không phải, người quen người lạ đều có, phạm vi càng lớn, càng làm khó cho gia chủ.

Bữa ăn nhà quê của Kim Thần thật ngon, nhất là nồi canh cá tươi, trắng phau, ai cũng chan mấy bát. Trong bữa ăn, Văn Hòa tiếc không có Hồ Bằng, anh nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ, bảo lúc này có thể Hồ Bằng đang chơi bài với vợ anh và những người khác. Hữu Ngư nghĩ, cơn nghiện mạt chược của Văn Hòa đã kéo đến, liền bảo chiều này đừng đi câu nữa mà chuyển sang chơi mạt chược.

Văn Hòa bảo vẫn nên đi câu, đi câu là thú vui bổ ích cho sức khỏe. Anh rất sôi nổi nói, từ nay về sau mỗi tuần một lần nên dành thời gian để đi câu, leo núi, rèn luyện sức khỏe, dù sao cũng phải về nông thôn thay đổi không khí. Mọi người nhất trí phụ họa, cho rằng cứ khép kín trong căn phòng đầy khói thuốc, chơi mạt chược không lợi cho sức khỏe. Kim Thần bày tỏ nhà anh từ nay về sau sẽ là trung tâm hoạt động của mọi người.

Trên đường trở về thành phố, tâm lý Văn Hòa có gì đó bất ổn, nói cuối tuần không chơi mạt chược tay chân ngứa ngáy lắm. Đại Trung bảo thôi, không có “lợn” để giết, ta với ta như chuồn chuồn cắn đuôi nhau, chỉ là ta thắng ta.

Văn Hòa nói: “Đánh với nhau nhỏ thôi, nhỏ còn hơn không”.

Hữu Ngự nói: “Vậy thì được, xe chạy thẳng về công ty, bày bài ra, làm cách mạng phải tranh thủ sớm tối”.

3

Hồ Bằng chơi mạt chược với chị Hai và mấy chị kia, cuối châu trở nên ồn ào. Mỗi tuần không dưới ba lần, buổi tối thứ sáu, và chiều thứ bảy, chủ nhật.

Người chơi không còn cố định như hồi đầu, chị có bộ mặt như cái bánh rán vàng là kế toán, mỗi lần chơi mạt chược đều tính toán rõ ràng, đến lần thứ mười ai được ai thua chị ta có đủ thống kê. Chị ta cứ lâu bầu trước mặt chị Hai, nói Hồ Bằng là sát thủ, đã được tổng cộng năm nghìn đồng, riêng chị ta thua chín trăm đồng. Chị Hai biết, thế nào chị ta cũng nói đến “Bánh vừng”, chị ta rất bất bình ngay trước mặt “Bánh vừng”: “Tôi thua nhiều cũng chẳng nói làm gì, chơi bài được thua là lẽ thường tình, chỉ nghĩ đến được liệu còn ai dám đánh nữa? Thua không chịu nổi thì đừng nên ngồi vào bàn, đừng giống như một nữ công nhân mất việc”.

“Bánh vừng” không nói gì, chông chị ta là nhân viên tín dụng dưới quyền Văn Hòa. Nhưng chị ta từ đấy về sau hễ ngồi vào bàn mạt chược là sợ Hồ Bằng, thấy tư thế chơi bài của anh lại hoảng, đâm bối rối, không còn biết đánh quân nào, bắt quân nào, chó gà lẫn lộn. Chơi bài có lúc như thế, làm người khác khó đánh...

Cứ đến thứ sáu hàng tuần chị Hai lại hẹn người đến chơi, chị gọi việc hẹn người đến chơi mạt chược là “giữ chân”. Cái bàn chơi mạt chược có bốn chân, thiếu một chân không xong, đánh mạt chược cần bốn người, bực nhất là ba thiếu một. Mỗi lần như vậy Văn Hòa không dám đi đâu, chờ cho vợ tìm đủ người. Nếu buổi tối Văn Hòa không về ăn cơm, trước khi đi anh

phải nhắc lại một câu giống mọi ngày: “Cơm đã đặt ở tiệm ăn Đầu bếp Du rồi”.

Khi những người đến chơi mạt chược với chị Hai đã đói bụng, nhân viên nhà hàng Đầu bếp Du đến, đưa đến ba món ăn và một tô canh, cho vào hộp đựng thức ăn. Như vậy, chị Hai cũng đỡ phải rửa bát. Chị cũng không cần trả tiền, ngay cả việc kí hóa đơn cũng không cần. Nhà hàng Đầu bếp Du là quán ăn đặt riêng và hẹn giờ của Văn Hòa. Nếu có người đến nhờ vả mời anh đi ăn, họ không đến các khách sạn lớn mà đến nhà hàng Đầu bếp Du. Ở đây Văn Hòa thích nhất món đậu phụ hoa tuyết, lươn om, cá nấu chua, vịt hầm, đó là mấy món sở trường của nhà hàng này. Đầu bếp Du làm thức ăn không có thầy dạy, ông tự học, dựa vào mấy món ăn đó mà nhà hàng đãi khách. Văn Hòa là khách quen của nhà hàng này, ăn uống vẫn được người khác mời.

Người chơi bài mới đến là một cô gái trẻ tên là Chu Lâm, cô là y tá phòng mổ bệnh viện thành phố. Hẹn người đánh bài, người được hẹn nếu đã có nơi hoặc không có thời gian sẽ giới thiệu một người khác, Chu Lâm là do một người bạn giới thiệu. Chỉ chơi với Chu Lâm một hôm, chị Hai không muốn mời cô đến nữa, cảm thấy cô này rất lẳng lơ, đánh bài mà mắt cứ lúng la lúng liếng liếc nhìn Hồ Bằng, nói năng bỗ bã. Lúc ăn cơm, món thịt hấp đường phèn có vài sợi lông cô liền liên tưởng đến công tác của mình, nói ở phòng mổ cô ta vẫn cạo lông cho nam giới nhưng không bao giờ cạo sạch, bao giờ cũng để lại vài ba sợi, thường bị y tá trưởng mắng. Hồ Bằng tỏ ra mất tự nhiên. Chị Hai với giọng khinh bỉ hỏi, cô đã cạo cho bao nhiêu đàn ông rồi. Cô ta nói, không nhiều, cả già trẻ cộng lại chừng trên dưới một nghìn. Lại tiếp, có ngày cạo đến sáu người, thấy ông Viện trưởng làm phẫu thuật cũng muốn cạo. Nói xong, cô ta cười, liếc nhìn Hồ Bằng, hình như muốn tìm cách ra tay với anh ta.

Sáng chủ nhật, chị Hai gọi điện cho Hồ Bằng, bảo anh buổi chơi bài chiều nay không thành, vì thiếu một người. Hồ Bằng không cam tâm, anh hỏi thiếu mấy người, chị Hai bảo ba thiếu một. Hồ Bằng nghĩ đến Chu Lâm, chị Hai không thích, nhưng không dám nói, gọi điện bảo “Bánh

vùng” tìm ai đó, mong Chu Lâm bận không đến. Nhưng Chu Lâm hễ gọi là đến ngay, lại còn kéo dài thời gian chơi bài vốn từ một giờ nâng lên mười hai giờ rưỡi.

Trong lúc chơi, mặt chị Hai nặng trĩu, không vui, uể oải, chán nản.

“Bánh vùng” rất sôi nổi, mắt nhìn Hồ Bằng: “Anh Bằng, chị Oánh uể oải, anh kể một chuyện vui đi”.

Bị “Bánh vùng” bắt cóc, Hồ Bằng học tiếng Thiên Tân kể câu chuyện người Thiên Tân mai phục:

“Có hai người Thiên Tân gặp nhau, chào hỏi:

- Ông anh, có việc gì đấy?

- Đi kiện.

- Kiện gì? Nguyên cáo hay bị cáo?

- Nguyên cáo.

- Bốc phét, làm nguyên cáo vinh dự lắm.

- Bốc phét gì? Chị dâu cậu đang bị cưỡng hiếp đấy”.

Chuyện kể xong chỉ một mình Hồ Bằng cười, anh không nhanh không chậm, đổ bài: “Ừ rồi, tự ù, thất đối”.

Chu Lâm giơ tờ bạc một trăm lên ngang mặt Hồ Bằng, bảo câu chuyện của anh nhạt hoét, hỏi mọi người có muốn nghe một chuyện có nóng có lạnh không? Chị Hai sa sầm nét mặt, ném quân bài trong tay vào đồng bài. Hồ Bằng và “Bánh vùng” thấy vậy không dám ho he, Chu Lâm thấy không có người nghe, cũng thôi.

Chơi xong ba ván mới năm giờ, “Bánh vùng” được, vui lắm, đề nghị tiếp tục. Chị Hai không đồng ý. Trong tình huống đó thường phải nghe theo người thua, chị bảo không đánh, không đánh nữa. Chu Lâm là người đứng dậy đầu tiên. Hồ Bằng nhìn phần cơ thể của Chu Lâm để lộ ra ngoài mà cứ ngẩn ngơ. “Bánh vùng” dùng tay che tấm lưng Chu Lâm, nói: “Cô gái này điên tình rồi, thấy ai cũng chòng ghẹo”. Chị Hai chen vào: “Thế thì tốt, cậu Bằng đây có việc để làm. Mắt cậu ấy như cái dùi, nhìn không chớp”. Nói xong, chị bĩu môi cười.

Hồ Bằng tiếp lời, vội thanh minh: “Em chỉ là gia vị của các chị, ba người, chọn người con gái gầy nhất đem ra làm hại em”. “Bánh vừng” nói, một bây giờ là gầy, mình đây mới đẹp. Hồ Bằng nhìn vào ánh mắt chị Hai, nói: “Em vẫn thích người khỏe mạnh, vợ em mập hơn cô ấy, vậy mà em vẫn không thích”.

“Bánh vừng” lập tức hỏi vợ Hồ Bằng béo thế nào. Hồ Bằng bắt đầu ba hoa, ánh mắt rơi lên người “Bánh vừng” và chị Hai thăm dò rồi ngập ngừng: “Dù sao thì chỗ nào cũng không mập bằng hai chị”. Chị Hai đỏ mặt, vội chuyển sang chuyện khác.

Tâm trạng chị Hai vui lên, chị giữ Hồ Bằng và “Bánh đa vừng” ở lại ăn cơm tối.

Hôm nay chị Hai có phần mệt mỏi, bàn mặt chườm kết thúc từ lâu mà vẫn không thấy thức ăn Văn Hòa đặt ở nhà hàng Đầu bếp Du mang tới. Giữ Hồ Bằng và “Bánh vừng” ở lại ăn cơm phải làm thức ăn, chị mở tủ lạnh lấy thức ăn. Chị hỏi Hồ Bằng muốn ăn gì, anh nói tùy đây, “Bánh vừng” nói tùy đây có thể không ngon, chị Hai cười, lấy ra mấy cái lạp xường, nói với “Bánh đa vừng”: “Đàn ông không chịu ăn đạm bạc”. “Bánh vừng” cười, nhìn vẻ mặt Hồ Bằng. Hồ Bằng đáp lại: “Đàn ông ăn cá, ăn thịt cả xương”.

Chị Hai làm cơm ở trong bếp, Hồ Bằng ngồi ở sofa xem ti vi, “Bánh vừng” muốn nói chuyện với Hồ Bằng, nhưng nhìn cái vẻ lơ là của anh, chị ta lặng lẽ vào nhà vệ sinh. Đây là điều mà Hồ Bằng mong muốn, anh lập tức đứng dậy vào bếp.

Hồ Bằng hỏi chị Hai cần giúp gì không, chị Hai xua tay bảo anh đi lên nhà, trong bếp không có việc gì cần nam giới. Hồ Bằng tìm lý do, bảo muốn xem chị nấu nướng. Chị Hai bảo nấu nướng không có gì đáng xem, trong bếp đầy khói. Hồ Bằng nói không đúng, phụ nữ nấu nướng trông rất sinh động. Chị Hai hỏi, anh ở nhà có thích như thế không, có hay vào bếp xem vợ nấu nướng không. Hồ Bằng lắc đầu.

Chị Hai nhanh tay thái rau, trong bếp nóng, mặt chị ửng đỏ. Lúc xào rau, chị nhờ Hồ Bằng giúp chị thắt tạp dề. Hồ Bằng quàng cái tạp dề cho chị nhưng không thắt ngay, từ phía sau anh vòng tay ôm chị, ôm chặt người

chị. Chị Hai dùng cùi tay thúc vào người anh, vùng ra. “Muốn chết à?” Chị mắng rất khế, giọng nũng nịu, mặt càng đỏ hơn.

Hồ Bằng ghé vào tai chị, nói nhỏ: “Oánh đẹp lắm!”. Chị Hai giơ cái xéng xào thức ăn lên dọa, nhưng chỉ giơ lên vậy thôi. Mỡ trong chảo cháy, khói bay lên, chị đổ mỡ trong chảo rồi rửa lại lần nữa. “Ra đi, ra đi”. Chị khế đẩy Hồ Bằng. Hồ Bằng đoán “Bánh vừng” cũng sắp ra, anh lại về ngồi ở sofa, điều chỉnh vẻ mặt của mình.

Ăn xong, chị Hai bảo Hồ Bằng đưa “Bánh vừng” về. Dọc đường “Bánh vừng” tìm chuyện để nói với Hồ Bằng, trò chuyện nhưng bụng dạ anh vẫn để đâu đâu. Trước mặt phụ nữ chuyện gì cũng có thể nói, nhưng trước mặt chị Hai anh chỉ biết: “Oánh đẹp lắm”.

Dù sao thì chuyện đó cũng sẽ xảy ra với chị Hai, anh vững tin như vậy.

IV. ĐỔI MÓN

1

Mạnh Xuyên Thanh được điều từ “Nhật báo Tứ Phương” về báo “Tứ Phương buổi chiều”, tuy vẫn là Phó Tổng biên tập, nhưng ở đây anh làm chủ, phó thay quyền tổng. Báo buổi chiều có nhiều người đọc, quảng cáo gấp năm lần nhật báo, thu nhập cũng khá hơn. Người của nhật báo rất muốn sang báo buổi chiều, Xuyên Thanh không dựa vào quen biết để thay đổi vị trí, vị trí này đang cần anh. Tất nhiên đây là cách nói của anh với người khác.

Văn phòng Tổng biên tập ở cuối hành lang, rất yên tĩnh. Bình thường Xuyên Thanh đóng kín cửa, ngoại trừ công tác, cấp dưới không được đến quấy rầy anh. Chiều hôm ấy, anh về tòa soạn người nồng nặc mùi rượu, rất may không gặp ai trong hành lang, không ai thấy bộ mặt Quan Công của anh.

Uống liền mấy li trà Thiết Quan Âm đặc, hơi rượu vẫn chưa tan, Xuyên Thanh đóng chặt cửa sổ, gọi một cú điện thoại không muốn để ai biết.

Trong điện thoại, tiếng cô gái rất dịu dàng, giống như nói thầm bên tai, khiến anh ngứa ngáy trong người. Anh muốn tán chuyện lâu lâu một chút,

như vậy mới hết ngứa ngáy. Anh muốn đánh cuộc với nàng về chuyện anh không dám đánh cuộc.

Nàng nói: “Xúc động không anh? Uống nhiều rồi không dám quyết định. Em chỉ đùa vậy thôi, đừng vì thế mà phá hoại sự hòa hợp vợ chồng, làm hỏng hạnh phúc của hai người”.

“Dù sao thì anh cũng sẽ bắt đầu, em cứ chờ đấy. Anh nhất quyết không cần cô ấy, ít ra là ba ngày không có vấn đề gì rồi”. Anh cố gắng để giọng nói của mình thật kiên quyết, như vậy mới có thể biểu thị mức độ tin tưởng.

Ở đầu kia đường dây nàng cười, Xuyên Thanh rất thích nghe tiếng cười của nàng. Trước khi gọi điện, Xuyên Thanh dặn nàng gần đây ít chơi mạt chược chứ, vẫn chưa hăm được cái hứng chơi mạt chược trong giờ làm việc... Nàng nói, nàng chỉ là bạch đình trọc tóc, không làm quan như anh, chẳng có gì phải sợ.

Đặt điện thoại xuống, Xuyên Thanh ngồi lặng lẽ, không muốn bắt tay vào công việc.

Rất lâu rồi anh không gọi điện cho hội mạt chược Hữu Ngự. Ủy ban kiểm tra - kỉ luật của thành phố thông báo kỉ luật mấy cán bộ xã và thị trấn chơi mạt chược, báo “Tứ Phương buổi chiều” chạy tít ngay trên trang một, anh viết bài bình luận: “Chơi mạt chược, mất sạch vì chơi”.

Đọc tin cán bộ Đảng và Chính quyền bị kỉ luật vì chơi mạt chược do mình viết, Xuyên Thanh cảm thấy giật mình. Mấy cán bộ bị kỉ luật anh đều quen biết, rất may anh chưa chơi với họ bao giờ. Họ thắng to, tiền chơi cũng lớn. Dám giữa ban ngày ban mặt chơi bài ngay trong trạm kinh doanh nông sản của xã, cửa không thềm đóng, bọn ông Lư cán bộ kiểm tra của thành ủy xuống xã công tác bắt gặp. Kỉ luật cũng khá nặng, đánh đến tận cùng, mất cả công chức. Đáng thương nhất là bác La, trợ lý dân chính sắp được về hưu, bác đến văn phòng Ban kiểm tra - kỉ luật khóc lóc mấy lần, có lần Xuyên Thanh có mặt ở đấy. Ông Bí thư Ban kiểm tra - kỉ luật nói rất gay gắt: “Mạt chược hay lắm, tôi cũng chơi, có qui định của Đảng, không được chơi ăn tiền. Trong gia đình chơi vui một vài đồng, ai cấm? Còn các anh, ‘khí ăn tôi, ngứa tay’, giữa ban ngày ban mặt, trong giờ hành chính lại

ngả ra chơi. Trên bàn các anh có mấy nghìn đồng, công an còn phạt, bắt giam mấy hôm”.

Đầu đề bài bình luận “Chơi mạt chược, mất sạch vì chơi” là do cuộc họp của mấy vị phụ trách tuyên huấn đặt. Lúc viết, Xuyên Thanh rất kích động, mở đầu là mấy câu hỏi, kết luận là mấy mệnh đề bồi cho vấn đề thêm nghiêm trọng, từng câu từng chữ như rỉ máu. Chắc hẳn bài bình luận sẽ gây tiếng vang trong bạn đọc, là bởi khi đọc lại, tim anh nhói lên, toát mồ hôi. Anh cũng là người thích chơi mạt chược.

Xuyên Thanh yêu cầu mình không được chơi mạt chược nữa, ít ra là qua lúc cao điểm này. Anh biết, cắt đứt không chơi là không thể, vì mạt chược là thú vui của anh.

Anh cảm thấy thú vui mỗi ngày một ít đi.

Đã có lúc đọc sách là thú vui, trong những ngày không chơi mạt chược, anh lấy sách ra đọc. Nhưng bây giờ đọc sách không yên ổn, không phải sách làm anh không yên, mà vì có người làm anh không yên.

Trước đây bạn bè gọi điện đến, biết anh đang ngồi ở bàn mạt chược, liền thôi, không làm phiền anh nữa. Bây giờ nghe anh nói đọc sách, sẽ không tha cho anh, nhất định phải lôi anh đi bằng được. Không chơi mạt chược thì chơi tú-lơ-khơ, có thể uống rượu, ngâm chân, tắm hơi.

Có lúc Xuyên Thanh không yên vì tình trạng của mình, Cát Hồng đã từng giúp anh thăm dò ở hệ thống văn hóa thành phố. Nếu anh được thăng chức, có thể tranh thủ nội bộ và các cơ quan có liên quan như Đài truyền hình, Sở Văn hóa, Sở Du lịch. Lên Giám đốc đài hoặc Giám đốc sở cũng hơn hẳn cái chức Phó tổng biên tập hiện tại. Nếu không, sẽ làm Phó ban tuyên huấn kiêm Chủ tịch Hội liên hiệp văn học nghệ thuật cũng được.

Cát Hồng hi vọng tương lai của anh sẽ lớn hơn, nhưng anh cảm thấy không thể vội, sau này có nơi nào phát triển, quan trọng là phải làm tốt công việc hiện tại, đứng vững trên vị trí của mình mới có thể phóng to tầm mắt.

Xuyên Thanh không cho rằng đấy là cách giải thoát, hiện tại anh phụ trách tờ báo hoạt động theo cơ chế thị trường, quảng giao bạn bè. Những

người bỏ tiền vào quảng cáo không nịnh không xong, lãnh đạo doanh nghiệp không đồng ý cũng không xong. Việc này hay việc khác đều không thể tự chủ và không thể ngăn cản. “Báo chiều tốt, anh tốt”. Anh nói như vậy với Cát Hồng đang gia tăng sức ép đối với anh.

Buổi trưa, anh uống quá chén. Trong khách sạn có tắm hơi, anh đi tắm cho tỉnh rượu.

Anh quen cô gái mát-xa có tên là Hoàng từ lâu, lần nào cũng đi kèm tên cô em, vì quan hệ mát-xa và bị mát-xa. Lấy lý do uống quá nhiều rượu, anh lật ngược thân phận. Cô em Hoàng không kiên nhẫn như anh, bị mát-xa rất kích động, vậy là có chuyện, rất hồ đồ. Sau đấy rất hối hận, cảm thấy bản thân, sợ dính bệnh. Sinh hoạt tình dục với vợ rất liên tục, cô nàng anh lén gọi điện ở văn phòng đã từng chế nhạo anh. Để an toàn, anh quyết định xa vợ mấy hôm, đúng lúc có thể đánh cuộc với nàng.

Rượu vào rồi việc gì cũng có thể làm.

Buổi chiều, Xuyên Thanh cảm thấy người không khoan khoái, trước bữa cơm tối anh đi tắm hơi. Tất nhiên không phải nhà tắm hơi trưa nay. Từ phòng tắm hơi ra, anh gặp Hồ Bằng vừa mát-xa xong, anh bảo Hồ Bằng đến ngồi ở phòng anh thuê. Vừa bước vào, nhân viên phục vụ hỏi có cần phục vụ gì không, anh lắc đầu, bỗng cảm thấy chán nản, vô cùng chán nản.

Một lúc sau Hồ Bằng vào, người anh ta còn nóng hầm hập. Không chút khách khí, Hồ Bằng lấy thuốc của Xuyên Thanh hút. Xuyên Thanh nhấp chút trà, hỏi gần đây Hữu Ngự và Văn Hòa có chơi mạt chược nhiều nữa không, có định giảm bớt không. Hồ Bằng nói, họ vẫn đánh, vẫn rất hăng hái, hôm trước anh vừa đến xem. Xuyên Thanh lại hỏi, phải chăng vẫn là Văn Hòa và Hữu Ngự thắng?

Đó là điều tất nhiên. Hồ Bằng gật đầu, anh biết Xuyên Thanh cảm thấy đáng tiếc, nếu anh cùng chơi sẽ thắng, vấn đề là thắng lớn hay thắng nhỏ mà thôi.

Xuyên Thanh thăm dò Hồ Bằng, hỏi tại sao mồ hôi nhiều như vậy? Hồ Bằng lau mồ hôi trên trán, cười bí ẩn. Xuyên Thanh bảo anh chú ý một chút, Hồ Bằng không cho là có vấn đề gì. Anh bảo, hiện tại hoàn cảnh rất

tốt, không có gì nguy hiểm, chỉ sợ nhiễm bệnh. Xuyên Thanh nói, đấy là điều chú ý, phải chú ý chuyện lớn, ngộ nhỡ dính bệnh sẽ lây sang cho vợ và người trong gia đình.

Hồ Bằng bảo có thể đề phòng, có biện pháp, giống như trời mưa đã có ô. Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng, nếu ô rách, mưa lọt xuống ướt đầu thì sao? Hồ Bằng bảo có cách, thông thường bệnh đường tình dục cũng là bệnh lậu, nếu bị chỉ uống mấy viên kháng sinh, để an toàn, sẽ không gần vợ bảy tám hôm, qua rồi sẽ không có chuyện gì. Xuyên Thanh lắc đầu, cảm thấy không đơn giản như vậy: “Vợ chồng ngủ chung giường, một khi tình cảm trào dâng, không phải là chuyện anh có gan hay không”. Hồ Bằng nói: “Chặn lại, chặn khẩu vị của cô ấy, để cô ấy mất hứng chuyện kia”.

Đang dở chuyện thì Xuyên Thanh có điện thoại hẹn đi ăn tối, điện thoại của Phùng Xuân, Phó chủ tịch Hội liên hiệp văn học - nghệ thuật. Xuyên Thanh kiểm có: “Anh Xuân, thật không may, tôi đã có hẹn”. Phùng Xuân hỏi anh có thể từ chối được không, vì phải tiếp mấy họa sĩ ở tỉnh về, tiện thể kiểm vài bức tranh. Xuyên Thanh bảo: “Không được, ông Hữu, phụ trách nhà 121 mời”.

Đầu kia đường dây lặng đi, tiếp theo có tiếng cười: “Đùa đấy chứ, đến chỗ ấy à?”.

“Đúng vậy, tôi còn hẹn thêm mấy người nữa, anh có biết Giám đốc Sở Văn hóa Ngô Đông Ninh không? Anh ấy cũng dự”.

“Khủng khiếp, li kì! Các cậu càng chơi càng li kì”.

“Anh có đi không? Nếu không, từ chối bữa cơm ở đây, đi với chúng tôi”.

“Tôi đâu dám!” Phùng Xuân nghe xong liền cúp máy.

Xuyên Thanh nói với Hồ Bằng: “Bằng, cậu đi với tớ, đến nhà 121 ăn cơm”. Hồ Bằng bảo, anh chưa bao giờ ăn cơm ở đây, chắc rất ngon, anh vội quay về phòng mặc quần áo.

Hồ Bằng đi rồi Xuyên Thanh bật cười. Anh thừa nhận Hồ Bằng có kinh nghiệm ứng phó với những chuyện rắc rối trong xã hội, nhưng với con

người thông minh như anh lại không cần, hễ gặp chuyện gì mình có thể nghĩ ra nhiều cách.

2

Người thành phố Tứ Phương gọi nhà tang lễ là 121. Hồi đầu điện thoại của thành phố Tứ Phương chỉ có ba chữ số, số điện của nhà tang lễ là 121, về sau điện thoại của thành phố có bảy chữ số, rồi lên tám chữ số, có rất nhiều máy số đuôi là 121, nhưng chỉ để cho nhà tang lễ dùng, vì không một đơn vị nào, một ai muốn dùng con số ấy.

Ở thành phố Tứ Phương không có ai dùng con số này cho số nhà, số xe, số máy điện thoại cố định và di động. Mọi người từ chối con số ấy, con số có liên quan đến người chết, đầy ám khí. Có người mua tủ lạnh về, phát hiện số đuôi của số thứ tự sản phẩm là 121, nhất định đòi đổi, nói rõ lý do, cửa hiệu không thể không đổi cho dù cái tủ lạnh đã dùng một thời gian.

Xuyên Thanh đã một lần ăn cơm ở nhà tang lễ. Mùa hè ba năm trước, anh đến phỏng vấn ông Chung Đại Hữu, một công nhân mai táng, được giữ lại ăn cơm. Lúc ấy, Xuyên Thanh rất không muốn, nhưng bề ngoài vẫn vờ như không có chuyện gì, tỏ ra tôn trọng và không ghét bỏ cái nghề ấy. Không ngờ việc làm của anh thành cử chỉ đẹp, thử hỏi đã có ai ăn cơm ở nhà tang lễ? Từ đấy về sau, trong những buổi chiều dài anh đều đem chuyện ấy ra nói với mọi người.

Ông Giám đốc Sở Văn hóa là người thích những chuyện li kì, kinh dị, hễ đi làm là lên mạng “Ma nửa đêm” của trang web Tây Tựu, ông vô cùng thích thú với hai chi tiết ăn cơm ở nhà tang lễ. Thứ nhất dám ăn thịt lợn hầm với bí xanh. Tủ lạnh của nhà tang lễ chỉ có hai thứ thịt, thịt đóng băng rất dễ tưởng tượng, lúc bấy giờ Xuyên Thanh chỉ ăn một miếng nhỏ rồi nhổ ra. Thứ hai, ăn xong, phát hiện dưới đáy bát có in dòng chữ “Quán ăn nhà tang lễ 014”, vậy là tinh thần bị sụp đổ. Ông Ngô Đông Ninh muốn được Xuyên Thanh đưa đến đấy để thử nghiệm, kích thích bản thân. Vì vậy, ông ta bao nhiêu lần cầu khẩn Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh trở thành nổi tiếng bởi đã viết hai phóng sự ca ngợi những y tá ở nhà hộ sinh, nơi con người chào đời và những công nhân hiến thân

cho công việc ở điểm cuối cùng của đời người. Hai bài phóng sự hợp thành chùm bài được Ban tuyên giáo tỉnh khen thưởng. Bác công nhân Chung Đại Hữu làm công việc mai táng rất đặc biệt trở nên nổi tiếng, được đưa lên phụ trách nhà tang lễ. Thỉnh thoảng Xuyên Thanh cũng phải tìm bác Hữu để giúp đỡ chuyện ma chay của bạn bè, chỉ cần có điện thoại của Xuyên Thanh, bác Hữu liền hỏi thời gian, địa điểm, nhân vật và thu xếp mọi việc thật chu đáo.

Để tỏ lòng biết ơn Xuyên Thanh đã đưa bác lên vị trí lãnh đạo, rất nhiều lần bác mời anh ăn cơm.

Xuyên Thanh và Đông Ninh, Hồ Bằng đến nhà tang lễ, nơi không ai có thể ăn cơm tối ở đây. Ông Hữu nói: “Đến một nhà hàng ngon nhất, tôi sẽ kí hóa đơn. Chiêu đãi các vị cán bộ tuyên truyền văn hóa phải thật long trọng, không thể qua loa xong chuyện”.

Để bày tỏ sự trọng thị, ông đem theo cấp phó và hai cô nhân viên trẻ đẹp. Đông Ninh quen hai cô này, anh nói với Hồ Bằng: “Các cô này cùng khiêng linh cữu ra xe tang, khỏe lắm”.

Họ ngồi lên một chiếc xe con của nhà tang lễ có số đuôi 121 đến nhà hàng. Tiệc rượu kết thúc, Hồ Bằng thấy Đông Ninh còn do dự, liền cùng ngồi xe về nhà tang lễ, đưa anh ta đi tham quan.

Xuyên Thanh về đến nhà, vợ anh là Cát Hồng đã nằm lên giường xem ti vi. Cát Hồng thấy anh lần nữa mới lên giường, hỏi anh tại sao, anh bảo phải đi vệ sinh. Cát Hồng nghi ngờ: “Đi vệ sinh mà kĩ thế à, mất đến vài ba thước khối nước”. Anh khai thật, ăn xong rồi đến nhà tang lễ. Thấy mặt vợ trĩu nặng, anh giải thích: “Cũng tại anh Ninh, anh ấy mở kho lạnh để tử thi”. Cát Hồng không nói gì, chị ôm gối vào phòng con gái ngủ chung. Xuyên Thanh không ngăn, đúng với ý muốn của anh.

Sáng sớm hôm sau, Cát Hồng dậy, dựng chõng cùng dậy. Chị đeo găng tay cao su, cuộn hết chăn đệm đưa ra máy giặt, Xuyên Thanh đi tắm, thay đồ từ trong ra ngoài. Anh biết ý, đi làm bữa ăn sáng, thỉnh thoảng quan sát vẻ mặt Cát Hồng. Anh biết vợ lúc này đang nặng mặt. Mọi ngày, sau khi

hết giờ làm buổi chiều, chị thường chơi mạt chược, nói chung ít khi sáng dậy chị đi giặt đồ và làm việc nhà.

Xuyên Thanh đến văn phòng, việc đầu tiên là gọi điện vào máy di động cho Đông Ninh, vẫn như mọi khi, anh ta không nhận điện. Một lúc sau gọi lại, Xuyên Thanh nói với Đông Ninh: “Anh thoải mái, còn tôi thật bi đát!”.

Đông Ninh cười sảng sặc: “May mà hôm qua cậu nhắc nhở, thua chỉ là chuyện vặt, quả nhiên phải dùng đến năm đăm, về đến nhà đau cả đầu”.

Nghĩ đến chuyện cá cược tối hôm qua ở nhà tang lễ, Xuyên Thanh bắt Đông Ninh phải cam kết, dù phải xài hết một nghìn đồng. Đông Ninh nói, vẫn nên đi uống rượu, đem theo hai cô gái khiêng xác chết của nhà tang lễ.

Một lúc sau Cát Hồng gọi điện đến, bảo sáng nay vì phải giặt chăn đệm nên đi làm muộn, chưa kịp mua thức ăn, bảo chồng ăn ở đâu đó một hôm. Xuyên Thanh nói, biết đâu có người mời, anh bảo vợ chiều nay khỏi cần mua thức ăn, anh sẽ lấy vài thứ ở nhà hàng về. Cát Hồng đồng ý, biết anh sẽ lấy thức ăn ở nhà hàng và kí hóa đơn, chị lại tỏ ra không bằng lòng: “Em cảnh cáo anh, từ nay về sau còn làm cái chuyện tối hôm qua thì đừng bước chân về nhà này!”. Xuyên Thanh hét to: “Anh sẽ không bao giờ đến cái nơi ấy nữa đâu”.

Tiểu Hà, Trưởng phòng Biên tập vừa bước vào văn phòng, rất khó hiểu những lời ông Phó tổng biên tập vừa nói, anh cũng không tiện giải thích, chỉ cười gượng, kí nhanh vào bản thảo cô đưa duyệt.

Buổi tối hết giờ làm, về nhà Cát Hồng vẫn chưa về, anh đành phải vào bếp nấu cơm, cũng may đã có thức ăn sẵn, chỉ cần hâm lại là được. Cát Hồng về, vừa đẩy cửa bước vào đã ngạc nhiên kêu lên: “Thơm quá!”.

Thức ăn được bày lên bàn, “bốn món một canh, liêm chính khỏe mạnh”, Xuyên Thanh đem chuyện công việc ở cơ quan ra nói trong bữa ăn. Cát Hồng ăn rất vui vẻ, đều là những món ăn mà chị thích. Cơm ngon không bịt nổi miệng, chị cho chồng biết sau khi hết giờ đi xem Tiểu Nhu và các bạn chơi mạt chược. Tiểu Nhu ù một loạt ván siêu cấp, lúc tính số không sao tính hết. Xuyên Thanh nói, con gái còn một thời gian nữa mới thi tốt nghiệp

trung học, Cát Hồng phải tranh thủ thời gian chơi mạt chược. Chị trả lời, gần đây không chơi, tranh vận đen, chơi không may mắn.

Bài học sau bữa ăn của Xuyên Thanh là rửa bát, Cát Hồng vào bếp hôn anh. Con gái đến trường ôn tập buổi tối rất muộn mới về, trong khoảng thời gian đó hai người không bị câu thúc gì. Nhưng không phải ngày nào cũng vậy, Xuyên Thanh buổi tối có nhiều cuộc ăn uống nhậu nhẹt, có lúc Cát Hồng đi chơi mạt chược.

Cát Hồng thay đồ ngủ, đắp mặt nạ dưỡng da, cứ lượn đi lượn lại trước mặt chồng. Đã có lần chị vừa đắp mặt nạ, Xuyên Thanh trông thấy cái vẻ ma quái của vợ, bỗng nổi cơn, cảm thấy lúc này làm tình quả là thú vị. Xong việc cũng không có gì thú vị, nhưng hình như đây là ám hiệu, những hôm nào Cát Hồng đắp mặt nạ dưỡng da là hôm ấy chị muốn.

Cát Hồng đắp mặt nạ dưỡng da quả nhiên khuôn mặt sáng hơn, sinh động hơn. Chị lên giường nằm xem ti vi, tươi cười với chồng đang bận. Anh thu dọn bếp nước, vào phòng khách uống trà, hút xong điếu thuốc mới vào buồng. Anh lên giường xem ti vi với Cát Hồng, phim cổ trang của Hồng Công, Đài Loan, anh không thích. Xem phim một lúc Cát Hồng cũng không còn hứng, lấy điều khiển ti vi bấm hết kênh nọ sang kênh kia, tìm kiếm một lúc cũng không thấy kênh nào hay, chị bực mình tắt ti vi. Thấy Xuyên Thanh nằm bên cạnh có vẻ bối rối, chị hỏi: “Anh đang nghĩ gì thế?”

Xuyên Thanh cười cười, nói: “Nghĩ chuyện tối hôm qua anh Ninh cá cược với bác Hữu ở nhà tang lễ”.

Cát Hồng hỏi họ cá cược gì? Xuyên Thanh nói rõ với vợ.

Ăn xong, họ về nhà tang lễ tham quan, xem từ phòng truy điệu đến phòng chỉnh dung, sang phòng hỏa táng. Bác Hữu mở cửa lò cho Đông Ninh xem, Đông Ninh vẫn muốn xem nữa, nhất định đòi xem nhà xác, nơi để thi thể. Trong nhà xác có bốn kho lạnh bảo quản thi thể, mỗi kho có bốn thi thể. Kho nào cũng đầy. Xem xong, về phòng làm việc của bác Hữu, Đông Ninh bảo kích thích lắm, không thể tưởng tượng nổi. Bác Hữu nói, muốn kích thích thì chỉ một người vào nhà xác, đưa thi thể trong kho lạnh ra xem. Đông Ninh hào hứng, chuyện ấy có gì khó, dám cởi cả quần áo

người chết. Bác Hữu không tin, họ cuộc nhau. Cuối cùng thì Đông Ninh thua.

“Anh nhắc nhở anh Ninh, hỏi anh ấy sờ tay vào người chết về có dám gần vợ gần con không?”

Nói đến đây, Xuyên Thanh thọc tay vào lưng Cát Hồng, Cát Hồng sợ quá, co người vào lòng anh, ôm chặt.

Sau đây, chị đẩy chồng ra: “Anh cút đi, chưa biết chừng anh cũng đụng vào người chết rồi”.

3

Cát Hồng đến cơ quan không có việc gì làm, chị thích ôm cái máy điện thoại gọi cho Trần Tiểu Nhu. Chị biết tối nay Tiểu Nhu làm ca đêm, giờ này đang ngủ ở nhà. Quả nhiên Tiểu Nhu nhận điện, giọng uể oải, ngáp dài. Đêm hôm qua cô ta đánh mạt chược đến ba giờ sáng, thu tiền được về, có thua một ít. Cát Hồng thấy Tiểu Nhu uể oải, chị kể lại chuyện Xuyên Thanh đến nhà tang lễ để gây hưng phấn cho Tiểu Nhu nghe.

Lúc đầu, Xuyên Thanh, Đông Ninh được bác Hữu đưa đi tham quan không có gì đáng sợ, thậm chí còn cười với nhau. Xuyên Thanh nói, có thể anh là người nhát gan nhất, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, không biết anh nghe ai nói, ma sợ lửa. Phòng làm lễ truy điệu trống trải, âm u, bật đèn vẫn có cảm giác ấy. Hình như bác Hữu nhắm mắt cũng có thể tìm thấy công-tắc điện. Sang phòng chỉnh dung, thấy mấy cái xe đẩy thi thể, trên đó có những cái gối đặc biệt, xe nòng nặc mùi thuốc tẩy trùng, rất kích thích mũi. Đông Ninh đi tới đẩy xe, cười sảng sặc. Tiếp đó sang nhà xác, xác chết được để trong tủ lạnh, bác Hữu mở kho lạnh, Đông Ninh đến gần. Xuyên Thanh có kinh nghiệm anh đứng tránh xa. Anh biết, khi mở khí lạnh sẽ bay ra, khí lạnh trong kho bảo quản thi thể còn bị ô nhiễm, có mùi hôi. Đông Ninh đến gần, chắc chắn người anh dính đầy khí ô nhiễm. Mở kho lạnh ra, có đôi bàn chân trần chĩa thẳng về phía họ, đôi chân tím ngắt, chân đàn ông. Đông Ninh tò mò bảo kéo ra xem. Bác Hữu lôi cái xác ấy ra. Người đàn ông chết vì tai nạn giao thông, trần trụi chỉ khoác một cái áo quân phục màu vàng. Đầu bị vỡ, nửa người dưới nát bét. Vì chưa tìm thấy

lái xe gây tai nạn, cái xác này vẫn phải để lại. Trong kho lạnh có xác một cô dâu, cô dâu chết trong đêm tân hôn, để đã bốn năm nay, áo cưới đã biến thành màu vàng, nước trong cơ thể cũng đã khô hết, đầu khô không khốc giống như đầu quạ, mặt teo tóp, miệng nhô ra trông như khi.

Thấy Tiểu Nhu ở đầu kia đầu dây im lặng, Cát Hồng không kể tiếp, hỏi còn nghe không đấy. Nghe Tiểu Nhu nói cô đang chăm chú nghe, Cát Hồng mới kể tiếp chuyện Đông Ninh đánh cuộc.

Đông Ninh bảo không sợ, một mình anh ta vào nhà xác mở kho lạnh lôi xác chết ra, anh ta dám cởi quần áo người chết. Bác Hữu không tin, bảo anh khoác lác. Hai người đánh cuộc, ai được sẽ được một nghìn đồng. Trước khi bước vào nhà xác, Đông Ninh giao hẹn, thứ nhất việc đánh cuộc này không được nói ra ngoài, bác Hữu bảo chắc chắn là vậy, nói ra người bất lợi nhất là bác; thứ hai, không được đứng đằng sau ho hoặc dọa anh. Tất nhiên Xuyên Thanh đồng ý, anh sẽ làm trọng tài.

Trước khi bắt đầu, Đông Ninh mượn cái bật lửa của Xuyên Thanh, thật ra trong người anh ta đã có bật lửa, có thể anh để dự phòng. Anh châm một điếu thuốc: “Tôi đi!”. Thấy bác Hữu không nói gì, anh nhắc lại: “Tôi đi!”

Đông Ninh đi rồi, bác Hữu và Xuyên Thanh vẫn đứng nguyên một chỗ. Bác Hữu nói: “Anh Ninh không thể thắng, tiền là chuyện nhỏ, thắng rồi sẽ đi nói khoác, đâm khó cho tôi là người phụ trách nơi này, chuyện không có gì phạm pháp, nhưng cũng khó ăn khó nói”. Xuyên Thanh đã tính rồi, Đông Ninh không thể thắng nổi. Anh nghĩ, Đông Ninh dùng bật lửa để chiếu sáng, cố làm ra táo bạo, từ phòng chính dung cách một quãng xa mới đến phòng hỏa táng, đoạn đường rất sợ, tối om, tĩnh lặng. Cộng thêm những mùi lạ và những thứ rơi vãi trên lối đi, như vậy cũng đủ làm tóc anh ta dựng đứng, sợ đái cả ra quần. Không khí trong nhà xác lại càng không cần nói. Một lúc sau, Xuyên Thanh đoán Đông Ninh đã đến nhà xác, hỏi bác Hữu có nên cùng đến với anh ta hay không. Bác Hữu chơi ác, nói: “Vội gì?”.

Chờ cho đến khi Đông Ninh sợ quá, hét lên: “Tôi đến nơi rồi, đến nơi rồi”. Bác Hữu chậm rãi đi tới, nói anh kêu to như thế có thể khiến người

chết cũng phải tỉnh lại. Đông Ninh bảo, chờ cho hai người đến, anh sẽ lột quần áo người chết. Xuyên Thanh thấy Đông Ninh cố làm ra vẻ bình tĩnh đứng trước kho lạnh hút thuốc, anh vội khen: “Được lắm, được lắm! Rất táo bạo! Rất táo bạo!”

Bác Hữu nói, trong lúc Đông Ninh lột quần áo người chết, bác và Xuyên Thanh tạm thời đi nơi khác, để một mình anh làm. Đông Ninh rất không đồng ý, nhưng không có cách nào. Bác Hữu lôi Xuyên Thanh ra ngoài, Đông Ninh vội gọi họ: “Đứng lại! Đứng lại!”.

Bác Hữu quay vào, Đông Ninh mở kho lạnh, lôi thi thể ra. Anh cúi xuống chuẩn bị, thi thể được lôi ra ngoài. Bác nói với Đông Ninh: “Anh vẫn rất căng thẳng, dùng sức quá mạnh, lại bị lệch”.

Thi thể đã được lôi ra, Đông Ninh bắt đầu, nhưng anh chưa làm ngay, hình như đang do dự điều gì, ra sức rít thuốc. Bác Hữu hỏi, có cần bác làm mẫu không, Đông Ninh bảo không cần.

Lúc này Xuyên Thanh khuyên Đông Ninh: “Thôi đi! Được thua là chuyện nhỏ, tay chạm vào xác chết bị ô nhiễm, về nhà chạm vào người vợ con”.

Đông Ninh như được thế, anh nói: “Đúng vậy, chỉ vì điểm ấy mà tôi không dám đụng tay”.

Bác Hữu rất vui vì Đông Ninh nói vậy, bác vỗ vai anh, cho cái xác vào kho lạnh, nói một câu độ lượng coi như Đông Ninh đã thắng. Đông Ninh nói anh nhận thua cuộc, trước đây không nghĩ đến vợ con, ngày nào anh cũng cời đồ cho vợ con.

Tiểu Nhu nghe đến đây bỗng bật cười, nói đàn ông hể xa vợ con là làm những chuyện không đâu, tìm sự kích thích ở chuyện này chuyện khác. Cô hỏi, có phải đêm hôm qua Cát Hồng rất thích thú, Xuyên Thanh quấy rối mấy hiệp?

Cát Hồng dừng lại giây lát, kêu lên: “Không có chuyện ấy!”.

4

Buổi sáng, ngồi trước bàn ăn, Cát Hồng cười với Xuyên Thanh, anh hỏi vợ cười gì, chị không nói. Chị nhớ đến câu Tiểu Nhu hỏi hôm qua, trách

anh: “Từ nay về sau anh đừng uống say nữa, em cảnh cáo anh đấy!”. Xuyên Thanh vội thanh minh, trong bữa ăn phải ứng phó, không thể tự chủ nổi. Anh còn nói, chưa biết chừng tối nay lại tiếp tục. Cát Hồng dọa anh, chị sẽ với danh nghĩa chủ gia đình viết thư cho Ban kỉ luật để trị những kẻ hủ bại. Xuyên Thanh không quan tâm đến chuyện ấy của vợ. Cát Hồng cũng nhận ra, chị bực tức: “Tối nay em sẽ đi chơi mạt chược”. Xuyên Thanh mừng lắm: “Được, hình như em lâu lắm không chơi”.

Ngay trước mặt Xuyên Thanh, Cát Hồng gọi điện cho Tiểu Nhu, bảo cô ta tìm hai người nữa cho đủ bạn chơi.

Hơn chín giờ tối, Xuyên Thanh uống rượu ở đâu đó về nhà, điều ngạc nhiên là Cát Hồng không đi chơi mạt chược.

Cát Hồng đắp mặt nạ dưỡng da, nằm trên giường xem ti vi, nhìn chồng, khen anh hôm nay khá lắm, không đi uống rượu. Anh hỏi vợ tại sao không đi chơi mạt chược, chị bảo thiếu một chân, với lại Tiểu Nhu kêu đau đầu. Cả hội hẹn tối hôm sau, hẹn chắc chắn, sét đánh cũng không thay đổi. Xuyên Thanh “hừm” một tiếng, chậm rãi rửa mặt, rửa chân rồi lên giường.

Cát Hồng như sực nhớ ra điều gì, chị bảo vừa đọc báo, báo đăng “Điều lệ xử phạt quản lý trị an” nay qui định nếu bắt được gái làm tiền sẽ thông báo cho gia đình, ở Hàng Châu đã có trường hợp đầu tiên. Xuyên Thanh chau mày: “Những chuyện ấy có liên quan gì đến chúng ta? Để ý làm gì?”.

Cát Hồng giải thích, đấu tranh giai cấp phải làm thường xuyên, hàng năm, hàng tháng, hàng ngày, những năm gần đây có nhiều người già đâm hư hỏng. Xuyên Thanh cãi chính, bảo những người ấy vốn đã hư hỏng. Anh còn đưa ra những câu nói thực tế để an ủi vợ, anh bảo để mấy trăm đồng ấy mua quà cho vợ con thích hơn, hoặc cả nhà đi ăn tiệm cũng được. Cát Hồng thừ chồng, nghe nói bây giờ tìm gái rẻ lắm, chỉ một vài trăm thôi. Xuyên Thanh nói, cho không anh cũng không làm, bần lắm, dính bệnh thì khốn, đừng nói gì đến AIDS, bị bệnh lậu cũng đủ lắm rồi. Anh đưa ra những ví dụ ở cơ quan chơi gái bị bệnh, không biết bệnh tiềm ẩn sáu bảy ngày, làm hại vợ cũng bị, phải đến bệnh viện rất xấu hổ, cùng vợ đi tìm bác sĩ theo quảng cáo dán trên cột điện, mất hàng chục nghìn mới khỏi chứng đi tiểu

buốt. Cát Hồng nói, biết vậy là tốt. Chỉ sợ rượu vào không kiềm chế nổi. Xuyên Thanh bảo không thể, anh bảo uống say rồi vội vã bỏ về nhà.

Cát Hồng ngồi dậy đi bỏ mặt nạ dưỡng da, chị bảo người con gái dù xấu, dù béo, dù gầy, cứ tắt đèn nhà ngói cũng như nhà tranh. Xuyên Thanh định nói không như nhau nhưng không dám nói, chỉ dám phụ họa rằng vợ rất có lý. Cát Hồng thấy anh cùng chung nhận thức, chị phấn khởi lắm, bảo hôm nay làm chuyện ấy, chị sẽ làm gái làm tiên, trả cho chị hai trăm đồng. Xuyên Thanh rất cáu: “Ôi ôi, đừng dẫn nào, giống ai?”. Cát Hồng lè lưỡi, không dám bừa bãi, cảm thấy mình có phần quá đáng. Cát Hồng hỏi chồng tại sao lâu thế mà vẫn chưa lên. Anh lấy cớ, vì thấy thi thể người đàn ông ở nhà tang lễ, nửa người dưới bị xe cán nát, trông thật sợ. Anh lấy các bộ phận cơ thể của mình ra làm ví dụ để nói với Cát Hồng. Cát Hồng vội ngăn anh lại, nói sau này không vì trông thấy cái ấy của anh mà nghĩ đến chuyện kia, có cảm giác sợ hãi. Xuyên Thanh nói: “Không đến mức ấy đâu”. Cát Hồng quay lại: “Tiểu Nhu bảo, nguyên nhân gần đây em hay thua là vì làm nhiều. Hôm nay không làm, ngày mai thử chơi bài xem thế nào”.

Xuyên Thanh không dám tỏ ra phấn khởi, giả vờ không còn cách nào khác: “Thử thì thử”. Anh hỏi Cát Hồng có phải thường xuyên kể chuyện ân ái của vợ chồng mình với Tiểu Nhu? Cát Hồng cười cười, chột dạ nói: “Ngủ đi, ngủ đi”.

5

Cát Hồng đến nhà Tiểu Nhu chơi mặt chược. Cuộc chơi bắt đầu lúc năm giờ chiều, sau khi hết giờ làm việc, cho đến bữa tối chị thua năm trăm đồng. Những người khác được thua không nhiều, thua năm trăm coi như khá đậm, có thể gọi là thất bại thảm hại.

Bữa tối rất đơn giản, chồng Tiểu Nhu đi công tác, cô làm cho mỗi người một tô mì Dương Xuân, cũng may, mọi người để tâm vào cuộc chơi, ăn rất vội, người đặt bát xuống trước đã giục người khác. Cát Hồng giúp Tiểu Nhu rửa bát, miệng phàn nàn bảo mình hôm nay đen đui quá. Tiểu Nhu vẫn cười Cát Hồng, bảo chuyện kia làm hăng quá đấy. Cát Hồng nghe nói vậy bực lắm, bảo bốn năm hôm nay không làm. Tiểu Nhu vờ nghiêm túc, hỏi:

“Cậu với anh Thanh có vấn đề gì à?”. Cát Hồng cười ngấp ngừng, vẩy nước rửa bát lên người Tiểu Nhu. Cát Hồng không sao hiểu nổi, chị đã từng nói với Tiểu Nhu: “Vợ chồng ba ngày không làm chuyện ấy coi như chồng có vấn đề, qua ba ngày không làm sẽ là chuyện của người vợ”. Cát Hồng nói làm đây là làm tình, thuyết này phù hợp với những cặp vợ chồng ngoài ba mươi và dưới bốn mươi, về điểm này Cát Hồng có thể ghi nhận. Tiểu Nhu đang dẫn lý thuyết của Cát Hồng.

Cuộc chơi đến mười hai giờ, đó là qui luật cũ. Thua đến tám trăm coi như kịch trần, tức là về vườn. Cho dù gần kịch trần, Cát Hồng như lợn chết không sợ nước sôi, đặt cọc lớn.

Cát Hồng ù một ván lớn, vẻ mặt rạng rỡ, miệng nói mèò mù vớ cá rán. Lẽ ra chuẩn bị dốc túi, được cũng không coi là gì, tâm lý Cát Hồng không bị nặng nề, chơi mỗi lúc một thuận tay hơn, ù liền mấy ván khiến mọi người phải bất ngờ. Ván kết thúc ba về một, Cát Hồng trở thành người thắng, thắng hơn một nghìn đồng.

Cát Hồng vui vẻ giúp Tiểu Nhu thu dọn chiến trường, xếp đặt bàn ghế. Nghĩ đến chuyện chuyển bại thành thắng, chị cười theo kiểu Chu Tinh Trì. Tiểu Nhu rất tin mấy hôm nay đúng là Cát Hồng không làm chuyện kia. Cát Hồng đỏ mặt: “Tớ không tin đằng ấy nói, hôm nay về nhất định phải làm, để xem ngày mai được hay thua”. Tiểu Nhu nghe rất phấn khởi, giục Cát Hồng về nhanh lên. Vừa ra đến cửa, Cát Hồng như nhớ ra điều gì, hỏi Tiểu Nhu chồng đi công tác mấy hôm nay, như vậy vận may phải đến chứ? Tiểu Nhu cười: “Nếu chồng tớ không làm, coi như không sống nổi hay sao?”. Cát Hồng thấy Tiểu Nhu không đùa, chị cũng không truy hỏi, nghĩ bụng: hồng, hồng, tất cả đều hồng!

Xuyên Thanh vẫn chưa ngủ, đó là thói quen của anh, dù Cát Hồng đi chơi mạt chược về muộn thế nào thì anh cũng chờ vợ về. Thấy vợ tươi tỉnh, anh không hỏi cũng biết vợ được. Cát Hồng bảo với anh, không những thắng mà thắng đậm.

Lúc ngủ, Cát Hồng lấy cái gối để xuống cuối giường, bảo thử xem sao. Xuyên Thanh cười đau khổ, bảo nếu cứ được tiếp sẽ ở riêng hoặc li hôn là

tốt nhất. Cát Hồng đỡ anh, miễn cho một tuần rửa bát. Ở nhà Xuyên Thanh phải rửa bát, anh đi công tác, bát đĩa dùng rồi chất cao như núi chờ anh về rửa. Cát Hồng nói, nếu vậy đúng là lỗ vốn.

Chỉ một lúc sau Xuyên Thanh đã lăn ra ngủ, tiếng ngáy se sẽ, không nặng không nhẹ.

Cát Hồng rất phấn khởi, không ngủ nổi.

6

Cát Hồng biết Xuyên Thanh bận nhiều ở các bàn rượu, bàn mạt chược. Không chơi mạt chược nữa, anh với đám bạn chơi tú-lơ-khơ “đấu địa chủ”, chơi bài này hoàn toàn là giải trí, phần lớn chơi trước hoặc sau khi ăn, rất nhiều nhà hàng ăn ứng cảnh đã thu xếp cho khách một phòng chơi bài. Chơi bài này có lúc Xuyên Thanh cùng chơi thâu đêm suốt sáng.

Xuyên Thanh rất sạch sẽ, ngày nào cũng tắm ở nhà, không đi tắm hơi. Chuyện này trước kia cho rằng đây là nhược điểm của anh, nhưng bây giờ lại coi đây là ưu điểm, khiến chị yên tâm. Thật ra, Xuyên Thanh vẫn đi tắm hơi, tắm rồi về tắm lại cho Cát Hồng thấy.

Hôm ấy, chưa hết giờ làm việc, Tạ, Trưởng phòng quảng cáo gọi anh đi thăm khách hàng. Trưởng phòng quảng cáo vẫn thường có yêu cầu, lúc nào cũng khẩn khoản: “Tôi không quyết nổi, giúp tôi trấn áp”. Theo đúng lý, Tạ là cấp dưới của anh, không tiện sai phái anh. Nhưng quảng cáo là bộ phận quan trọng của tờ báo, Tạ làm việc này rất tốt, hai người kết giao cũng rất khăng khít, phòng quảng cáo là nơi có thể chi tiêu, nợ nần, rất tiện. Xuyên Thanh xuất trận khách hàng cũng dễ hơn, những gì Tạ không quyết Xuyên Thanh sẽ quyết.

Địa điểm “trấn áp” khách hàng là nhà hàng, Tạ đặt tiệc mời khách đến đàm phán ngay bên bàn tiệc. Ông Giám đốc công ty sữa vì họp nên đến trễ hơn hai tiếng đồng hồ. Trong khoảng thời gian đó không có người, bài cũng không chơi nổi, Tạ gợi ý đi tắm hơi, Xuyên Thanh nói: “Cậu lại thế, lên cơn nghiện rồi”. Câu nói như trách cứ, Tạ cảm thấy ngượng. Xuyên Thanh thấy anh ta khó xử, liền chữa lại: “Ừ, đi nhé”.

Hai người tìm một nhà tắm hơi, tắm xong về buồng riêng, vừa nằm xuống thì mắt họ nhìn mắt kia, người làm nhìn ông chủ. Lần trước Tạ mát xa kiểu Thái bị Xuyên Thanh dọa, anh ta được một phen hú vía. Vừa rồi nói đến tắm hơi, Xuyên Thanh lại bảo “lên cơn nghiện”. Tạ không nghĩ ngợi nhiều, hỏi Xuyên Thanh tiếp theo sẽ làm gì. Xuyên Thanh không hiểu, chờ anh ta như mọi lần hỏi xem mát xa chân hay tập luyện sức khỏe, hồi lâu không nghe nói gì, anh liền đề xuất mát xa chân. Tạ đồng ý ngay, nói hai người cùng làm.

Trong lúc chờ đợi, Xuyên Thanh hỏi lần trước đi mát xa Thái có dính bệnh không, Tạ bảo không thể như thế được. Xuyên Thanh cảnh cáo, bệnh ấy có thời gian ủ bệnh. Tạ mất tự tin, suy nghĩ sự việc đã qua năm sáu ngày rồi, miệng vẫn nói không có chuyện gì.

Lúc mát xa bàn chân Xuyên Thanh ngủ thiếp đi, nhưng nghe tiếng chuông điện thoại anh bừng tỉnh, cầm máy. Tạ nắm gần anh, nghe rõ có tiếng một cô gái trẻ. Xuyên Thanh chuyển máy sang tay khác, Tạ không còn nghe rõ tiếng đối phương nói gì với Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh nói: “Bác sĩ Nhu, tôi thẳng rồi, đã sáu hôm, kiên trì đến ngày thứ bảy, thứ tám cũng không có vấn đề gì”. Sau đấy Tạ lại nghe Xuyên Thanh nói: “Nhất định phải đổi món, ngày mai tôi sẽ đến”.

Nghe xong điện thoại, Xuyên Thanh nhắm mắt. Sau đấy, trong bàn tiệc Tạ phát hiện lãnh đạo của mình có vẻ sốt ruột, có vẻ hoảng hốt.

Xuyên Thanh về đến nhà, Cát Hồng đánh mặt chườm vẫn chưa về, anh chờ đến hơn một giờ đêm vợ mới về. Cát Hồng nói lại thẳng, bạn bắt chiêu đãi, phải đi nhà hàng lớn. Xuyên Thanh hỏi vợ mai còn đánh nữa không, chị bảo thôi, anh lập tức nhận ra điều gì, vội treo biển hưu chiến: “Hôm nay anh mệt, ngủ đi”.

Cát Hồng thấm mệt, ngủ rất nhanh. Xuyên Thanh không ngủ được, dậy ra phòng khách mở ví của Cát Hồng, lấy điện thoại di động vào nhà vệ sinh, cài cửa. Mấy tháng trước, Xuyên Thanh vô tình thấy trên máy điện thoại của vợ có những tin nhắn tình cảm, Cát Hồng giải thích của bạn học cũ, giữa hai người không có chuyện gì, chị cũng thấy những tin nhắn ấy

thật vợ vẫn. Xuyên Thanh dùng máy của vợ để nhắn tin lại cho cậu bạn học cũ của vợ: Tin nhắn của anh: “Chồng em đọc được, anh ấy muốn gặp anh”. Về sau, cậu bạn học kia không nhắn tin cho Cát Hồng nữa.

Trong ngăn tin nhắn của Cát Hồng không có gì, không có cuộc gọi nhờ. Xuyên Thanh không yên tâm, ngồi trong nhà vệ sinh lâu mỗi lưng, anh đấm lưng mấy cái, quyết định ngày mai gặp “nàng”.

Muốn gặp “nàng” phải tìm lý do.

7

Xuyên Thanh đi gặp nàng, nách kẹp cặp da, hai tay trống trải cảm thấy không tự nhiên. Khu chung cư Hình Hoa Viên tòa nhà nọ sát tòa nhà kia, lúc len cầu thang anh cảm thấy có người nhìn theo. Anh đã từng đến khu này rồi, tại sao không có cảm giác ấy? Anh thấy kì lạ, đến nơi, anh đứng dưới gọi điện lên, nàng nói: “Anh lên đây”. Sau khi bấm chuông anh mới biết cửa khép hờ, vừa đẩy cửa thì thấy nàng đứng chờ sẵn. Nàng đưa cho anh đôi dép lê, đón cái cặp da trong tay anh.

Xuyên Thanh nhìn nàng, cảm thấy nàng đẹp hơn Cát Hồng. Nàng phát hiện anh đang nhìn mình, nàng hơi bối rối, nhưng chỉ trong giây lát nàng bình tĩnh trở lại, nét đẹp lại hiện lên.

Nàng đưa cho Xuyên Thanh li trà, hỏi anh: “Anh dám nhìn em thế à?”. Xuyên Thanh trả lời: “Tại sao không?”. Nàng không nói gì, cố làm ra vẻ bức mình, Xuyên Thanh nhận ra nàng giả vờ không giống chút nào. Anh nói: “Nhìn kĩ em giống một cuốn sách”. Nàng cười: “Anh nói giống như mẫu đối thoại của nhân vật đáng ghét trong truyện đăng dài kì trên báo của anh”.

Xuyên Thanh hỏi nàng thua có chịu nổi không. Nàng nói không coi đánh bài, mà như trò vui, không ngờ anh lại coi là thật. Xuyên Thanh bảo: “Em đồng ý nếu thua sẽ cho anh một món quà mà đàn ông thích cơ mà?”. Nàng nói: “Em nhận nợ, không vấn đề gì. Em đã chuẩn bị cái để tặng anh đây rồi”. Nàng đưa cho anh một gói giấy.

Xuyên Thanh cầm gói giấy định mở ra xem, nàng không cho, vậy là hai người giằng co nhau. Nàng giữ chặt gói giấy, Xuyên Thanh ôm nàng từ

phía sau, định giật lấy gói giấy trên tay nàng. Rất tự nhiên Xuyên Thanh đã làm được sự mong muốn đầu tiên, nhưng mặt nàng đỏ bừng, buông tay. Xuyên Thanh mở gói giấy, trong đó là bốn vỉ Viagra. Anh cười, thở mạnh: “Không phải là cái anh thích, anh không cần”. Nàng nói: “Em biết anh rất hung, chị Hồng nhiều lần tuyên truyền cho bọn em biết”.

Nghe câu nói đó, lại nhắc đến Cát Hồng, Xuyên Thanh lúng túng, im lặng.

Xuyên Thanh không muốn im lặng, thấy trong phòng khách có bộ dàn âm thanh, anh khen bộ dàn này là loại cao cấp, hỏi nàng có đĩa CD nào hay không. Nàng mở đĩa nhạc của Bandari. Xuyên Thanh bảo bản nhạc này khiêu vũ hay lắm, anh đứng dậy, kéo nàng ra. Nàng nói: “Ở nhà làm sao khiêu vũ được?”. Cho dù hơi chần chừ nhưng rồi nàng cũng nửa đẩy nửa dựa vào anh. Lúc khiêu vũ nàng trở nên chủ động ôm sát anh. Hai tay anh ôm ngang người nàng, chân không muốn bước, nàng hỏi định nhảy điệu gì, anh nói giới hạn cao nhất của khiêu vũ là không có bước nhảy. Anh ôm chặt nàng, phát hiện nàng đã có sự đổi thay.

Nàng ngả đầu vào vai anh: “Vừa rồi anh bảo em giống cái gì cơ?”.

“Anh bảo em giống cuốn sách, cuốn sách có bìa đẹp hấp dẫn người đọc. Đáng tiếc anh mới thấy cái bìa, chưa dám mở ra xem”.

“Muốn chết à”. Nàng làm nũng, dùng nắm đấm đấm không mạnh không nhẹ lên người anh.

“Cho anh xem tủ sách của em”. Nàng đẩy anh ra rồi đi vào buồng. Trong lúc nàng chọn sách cho anh, anh vật nàng xuống cái giường bên cạnh.

Hứng thú chỉ có trước khi sự việc diễn ra, xong việc Xuyên Thanh cảm thấy hối hận.

Nàng rất chủ động, thuộc lòng thói quen của đàn ông, cả quá trình như ngựa quen đường cũ.

Anh nói: “Người em trắng như tuyết, Cát Hồng nói không sai”.

Nàng hể hả: “Anh đúng là danh bất hư truyền. Ngay trong bàn mặt chược chị Hồng bảo anh dai sức lắm, khiến bọn em phát ngượng”.

Anh lật người: “”Bọn em chơi mặt chược tay bạn miệng cũng bạn, làm chồng bọn em thật không may”.

Nàng cười, vừa cười vừa ôm bụng. Bỗng điện thoại di động của Xuyên Thanh đổ chuông. Anh ngồi dậy, trần truồng đi ra phòng khách lấy cái cặp da. Điện thoại không có chuyện gì quan trọng. Nàng hỏi, đêm hôm trước anh có làm với Cát Hồng hay không, Xuyên Thanh trả lời không, bảo hôm nay đã là ngày thứ bảy. Anh thổ lộ, anh với Cát Hồng sinh hoạt chưa bao giờ gián đoạn lâu như kì này, trừ những lúc sinh nở và kinh nguyệt.

Nàng nói, Cát Hồng hồng hằm, chả trách gì hôm qua chơi bài lại được. Anh hỏi, tối hôm qua chơi bài đến lúc nào. Nàng cho biết kết thúc sớm, hình như hơn mười giờ. Chỉ một mình Cát Hồng được, cho nên mọi người không hứng thú chơi.

Tay Xuyên Thanh hầu như không nghỉ, nàng đẩy anh ra để anh dừng tay, bảo hình như có người gõ cửa. Anh căng thẳng đến nỗi không nói nên lời, mắt nhìn quanh, hình như tìm chỗ ẩn nấp. Nàng bảo không sợ, chắc chắn là mẹ nàng. Cửa khóa có cài chốt, có chìa khóa cũng không mở được. Nàng ra hiệu cho anh sang buồng bên cạnh.

Xuyên Thanh vội ôm quần áo, cầm điện thoại sang phòng bên. Vào phòng, anh chốt cửa, mặc áo quần. Anh nghe thấy tiếng người vừa vào nói chuyện với nàng, tiếng phụ nữ lớn tuổi, hình như là mẹ nàng.

Đây là căn phòng của Tiểu Vũ con trai nàng. Mặc xong áo quần, anh cố trấn tĩnh, mở khóa cửa, để cửa khép hờ, cầm cuốn vở của Tiểu Vũ, ngồi ở sofa giả vờ lật mở xem. Tiếng nói chuyện ở phòng bên cạnh nghe rất rõ. Mẹ nàng biết tối nay nàng trực nên đến với cháu.

Xuyên Thanh biết mục đích đến của mẹ nàng, nghĩ trong chốc lát cũng khó ra khỏi cửa, rất sốt ruột. Anh lấy điện thoại, mạnh dạn gọi cho nàng. Anh nói thật khê: “Làm thế nào bây giờ?”. Nàng không trả lời, chạy sang nói với anh: “Cửa phòng bên đóng rồi, anh đi đi, không sao đâu”.

Xuyên Thanh chỉ vào nách, nói: “Cái cặp”. Nàng đi lấy, anh lôi lại, bảo như thế mẹ nàng sẽ phát hiện. Nàng nói mẹ nàng tinh lắm, vừa vào cửa đã biết. Xuyên Thanh nói: “May mà mẹ em”. Lúc này anh cảm thấy gặp mẹ

nàng chào hỏi vài câu cũng được. Tuy vậy, cầm cái cặp nàng đưa, anh vội vã đi giày rồi ra cửa.

Xuống cầu thang anh cảm thấy an toàn, không xảy ra việc gì. Anh đi thật nhanh, nhẹ nhàng như bay lên.

Trực đêm ở bệnh viện chỉ có phòng hóa nghiệm là nhàn hơn cả. Tiểu Nhu cùng một thực tập sinh, cô hầu như không phải làm việc gì. Mười giờ có hai cô gái đến thử nước tiểu, thấy các cô này ăn diện diêm dúa không đứng đắn, làm xong hóa nghiệm, Bích, cô thực tập sinh ghé tai Tiểu Nhu nói nhỏ: “Bị rồi!”. Cô ta như vui mừng, cũng không trách, vì làm ca đêm nhàn nhã. Cô gái cầm phiếu xét nghiệm hỏi Tiểu Nhu có vấn đề gì không, Tiểu Nhu lạnh lùng trả lời: “Đi mà hỏi bác sĩ”.

Cô gái đi rồi, Tiểu Nhu nói với Bích, mỗi ngày cô làm nhiều nhất là bảy ca. Bích bảo, bọn chúng ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ, vậy mà trong người lại bẩn thỉu. Tiểu Nhu nói, phiền nhất là nhiễm khi gần nhau, lây nhiễm cho bao nhiêu người. Bích hỏi, tại sao bệnh tình dục lại xếp vào khoa da liễu mà không phải là khoa tiết niệu? Tiểu Nhu trả lời, cũng không rõ lắm.

Tiểu Nhu cảm thấy khó chịu. Chiều nay mẹ đến, cô không đi tắm nổi. Cô vào nhà vệ sinh rửa qua, không biết ma sai quỉ khiến thế nào, cô lấy nước tiểu của mình đi xét nghiệm.

Bích phát hiện Tiểu Nhu ngồi kia, sắc mặt không bình thường, bảo cô vào phòng trong nghỉ. Tiểu Nhu nằm vật xuống giường.

Tiểu Nhu nghĩ theo chiều hướng tốt, tiếp xúc cũng chưa chắc đã bị nhiễm. Lại nghĩ theo chiều hướng xấu, đã nhiễm rồi. Lại nghĩ theo chiều hướng tốt, phát hiện sớm, dự phòng hoặc chữa trị sớm, sẽ không có vấn đề gì.

Tiểu Nhu ngồi bật dậy, chạy xuống nhà, tìm một bác sĩ trực vốn có quan hệ tốt, bảo bạn của chồng có vấn đề, đến chỗ nạp tiền và phòng dục cũng nói như vậy, không ai nghĩ rằng cô ta. Nhưng bác sĩ kê đơn lại hỏi họ tên, cô sững sờ, bác sĩ bảo tên gì cũng được, cô nói cái tên Ngô Xuyên Thanh.

Lấy được thuốc rồi, Tiểu Nhu đến phòng cấp cứu lấy một cái bơm tiêm dùng một lần, về phòng hóa nghiệm hút thuốc vào bơm tiêm, bảo Bích tiêm

cho mình. Chị nói đấy là Gib.

Làm xong mọi việc Tiểu Nhu thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhớ ra phải gọi điện cho Xuyên Thanh. Cầm máy lên rồi nhưng lại do dự, phải một hồi lâu mới quyết tâm.

Đầu dây đang kia đang bận. Tiểu Nhu biết Xuyên Thanh bấm nút từ chối nhận điện. Tiểu Nhu không muốn gọi tiếp, nghĩ bụng anh ta tự chuốc khổ vào thân.

Lúc Xuyên Thanh cầm điện thoại thì Cát Hồng vào nhà vệ sinh đắp mặt nạ dưỡng da, anh thấy số máy của Tiểu Nhu, vội vàng tắt máy. Cát Hồng từ trong nhà vệ sinh hỏi với ra điện thoại của ai gọi, Xuyên Thanh nói: “Điện thoại của anh Ninh, bức quá, chỉ sợ anh ấy lại nói chuyện nhà tang lễ”.

Cát Hồng cười: “Sợ gì, nghe cũng hay đấy chứ”.

V. TRỢ THỦ

1

Hồ Bằng điên tiết đến bệnh viện Nhân Dân, đến phòng y tá nhà mổ khoa ngoại ngó nghiêng, hi vọng có thể gặp được Chu Lâm. Từ hôm gặp Chu Lâm ở bàn mặt chược nhà Oánh Oánh, anh cứ muốn được gặp cô ta.

Chu Lâm không ở phòng y tá, một chị y tá lớn tuổi bảo cô ta vừa phụ mổ xong, không biết đi đâu. Hồ Bằng tiu nghỉu bỏ đi, nhưng lại gặp Chu Lâm ngay trước cửa khu khám bệnh. Chu Lâm trông thấy Hồ Bằng trước, cô gọi to “anh Bằng” làm anh giật mình.

Chu Lâm mặc áo blu trông khác hẳn khi chơi mặt chược. Không còn cái vẻ uể oải ngồi ở bàn mặt chược, có cái gọn gàng của một nữ công chức, trông càng hấp dẫn. Chu Lâm cháy bỏng nhìn Hồ Bằng, hồ hởi hỏi: “Anh đến tìm em đấy à?”

Hồ Bằng không nói nên lời, chỉ cười không mặ không nhạt. Thấy Hồ Bằng như vậy, Chu Lâm càng sốt sắng hơn: “Anh đến đây định nhờ em cạo hay sao đấy?”. Muốn gì thì cũng phải giữ cái sự tôn trọng chính mình, Hồ Bằng cười: “Không, anh khỏe mạnh thế này, không thể rơi vào tay em được”.

Chu Lâm nói: “Biết đâu đấy, em đã thấy có nhiều anh khỏe mạnh vẫn phải lên bàn mổ”.

Hồ Bằng thiếu tự tin giải thích tại sao mình đến đây, anh bảo đến thăm một người bạn truyền máu. Chu Lâm nói với anh, phòng truyền máu đang sửa chữa, bây giờ việc truyền máu tạm thời để ở phía sau phòng cấp cứu, sợ anh không tìm thấy Chu Lâm kéo tay anh đi về phía sau phòng cấp cứu.

Đến phòng truyền máu, Hồ Bằng thấy trong phòng người đông, ồn ào, anh nhìn khắp lượt và trông thấy một người quen - Xuyên Thanh đang ngồi kia truyền dịch.

Hồ Bằng đi tới, hất cằm, nói với Chu Lâm đã tìm thấy bạn. Chu Lâm kéo tay Hồ Bằng hỏi, gần đây anh có chơi mạt chược với chị Hai nữa không. Hồ Bằng gật đầu, nói chung mấy người ấy vẫn chơi với nhau. Chu Lâm cười nói, mạt chược chơi như “tra gái có đôi, được thua không mối”, cô ta bảo nếu chơi mạt chược có thiếu chân nhớ gọi cô ta. Hồ Bằng gật đầu, nhưng Chu Lâm vẫn chưa yên tâm, nũng nịu bám cánh tay anh, bắt anh phải bày tỏ rõ ràng hơn. Được Hồ Bằng bảo đảm bằng miệng Chu Lâm mới chịu rời anh.

Xuyên Thanh thấy Hồ Bằng từ cửa bước vào, vội giơ một cánh tay không có dây truyền dịch lên.

Hồ Bằng tỏ ra quan tâm, hỏi: “Anh Thanh, sao thế?”. Xuyên Thanh nói: “Gần đây bận quá, người nhiệt, hơi mệt, viêm họng, truyền ít thuốc tiêu viêm”. Hồ Bằng cảm thấy ở cương vị Xuyên Thanh lẽ ra anh được truyền dịch ở phòng riêng, nằm xuống giường thoải mái, có người chăm sóc mới đúng. Xuyên Thanh nói, anh không muốn ồn ào, nếu muốn chỉ cần gọi điện cho viện trưởng mọi chuyện sẽ được giải quyết. Hồ Bằng nói, đang rồi, có thể ở đây ngồi chơi với anh.

Trong con mắt Hồ Bằng, Xuyên Thanh với nhóm Hữu Ngự tương đối thân thiết. Xuyên Thanh không hút thuốc, nhưng vẫn thường cho Hồ Bằng trà. Đối với trà, Hồ Bằng hiểu biết ít nhiều. Có lần Xuyên Thanh cho Hồ Bằng hai lạng rưỡi xá lộ, cái thứ trà mộc Trúc vũ ướp hoa rất hiếm, thời giá mỗi cân ít nhất là năm nghìn đồng.

Xuyên Thanh nói anh muốn vào nhà vệ sinh, Hồ Bằng giúp anh giơ cao chai thuốc. Xuyên Thanh đi tiểu rất buốt, ngứa rần ngứa lợi chịu đau. Hồ Bằng thấy hiện tượng ấy, anh nghĩ Xuyên Thanh không viêm họng mà viêm đường tiết niệu, nhưng anh không nói ra.

Trở về chỗ ngồi Xuyên Thanh dễ chịu hơn nhiều, cười nói vui vẻ. Chuyện nọ sang chuyện kia, cuối cùng dẫn đến chuyện mặt chược.

“Người Trung Quốc thích chơi mặt chược, ngay cả nhà kinh tế cũng nghiên cứu mặt chược. Ông Lê Dĩ Ninh có luận thuyết: người phương Tây làm ăn buôn bán giống như chơi bài, trước tiên phải tìm người hợp tác, sau đấy dốc toàn lực tấn công đối phương; người Nhật buôn bán làm ăn giống như chơi cờ vây, có thể tổn thất một vài góc, nhưng nhất định phải chiếm được đại cục. Người Trung Quốc làm ăn buôn bán phải chuyên tâm nhìn nhà người, chăm chú nhìn nhà dưới, đừng ai hòng ăn mảnh được của anh ta”.

Hồ Bằng phấn khởi tiếp lời Xuyên Thanh, nói quan hệ giữa người với người Trung Quốc giống như đánh mặt chược, quá nhiều cục diện phải xem người, nhìn người, vợ chồng với nhau cũng không ngoại lệ. Xuyên Thanh cười phá lên, hỏi Hồ Bằng có phải vì vợ quản quá chặt. Hồ Bằng bảo cũng không phải vậy, mà là đáng thương cho một số người suốt ngày bị vợ nhòm ngó, theo dõi. Những người này không còn được tự do, cho nên đi giày vò người khác, vậy là có quan bất nhân.

Hồ Bằng nói như vậy là vì gần đây ông Mâu quản chặt giờ giấc của anh, không phải mắt nhắm mắt mở như trước, khiến anh vốn được tự do nay đâm ra khó chịu. Ông Mâu nổi tiếng sợ vợ, ông ta làm như vậy là vì ở nhà bị ầm ứ, nên lấy người khác ra trút giận. Hồ Bằng không biết, nghĩ rằng ông Mâu muốn tiến bộ, bị Giám đốc sờ gáy, bị sức ép, thật ra ông không có gì phải so đo với Hồ Bằng.

Xuyên Thanh nói, ví dụ của Hồ Bằng rất hay: “Vợ là cấp dưới của cậu, cậu là cấp trên của vợ, ha ha...”

Chu Lâm lại vào, xin số điện thoại của Hồ Bằng. Hồ Bằng đưa mắt nhìn Xuyên Thanh, không cho cô ta số điện của mình, ngược lại đòi số của cô ta.

Chu Lâm lấy cuộn băng keo băng vải từ trong túi áo blu ra, dùng bút bi viết số điện của mình lên đấy, xé một đoạn dán vào cổ tay Hồ Bằng. Cô vẫn chưa yên tâm, đòi Hồ Bằng hứa sẽ gọi cô chơi mặt chược.

Được Hồ Bằng hứa, Chu Lâm mới nhanh chóng bỏ đi, Xuyên Thanh nhìn cô ta, nói: “Nhà khác của cậu đấy à? Ha ha ha...”.

Hồ Bằng không giải thích, chỉ cười tủm tỉm, ghi số máy của Chu Lâm vào máy của mình.

Xuyên Thanh truyền xong dịch về đến nhà, anh vẫn sợ xảy ra chuyện rắc rối. Cát Hồng nói: “Chỗ ấy của em rất khó chịu, buốt lắm”.

Xuyên Thanh nói: “Em chơi mặt chược nhiều, không chơi mặt chược đâu có như vậy, ngồi nhiều không sinh bệnh mới là lạ”.

Cát Hồng không nói gì, cứ nghĩ tại mình, gần đây chơi mặt chược nhiều hơn. Còn có cách nào khác? Đang đỏ, ngày nào cũng chơi, không muốn dừng.

2

Văn Hòa làm nhiều chuyện linh tinh ở ngoài nhưng về nhà rất chu đáo với vợ. Việc lớn việc nhỏ trong gia đình đều để vợ làm chủ, ngoài ra, còn một biểu hiện đột xuất ấy là, cứ mỗi buổi tối nằm lên giường, anh đều kể cho vợ nghe những chuyện gặp trong ngày.

Những lúc hứng thú, Oánh Oánh nói với chồng đôi ba câu, thỉnh thoảng còn đưa ra ý kiến của mình về công việc của chồng. Văn Hòa làm theo ý vợ đến tám chín phần mười. Những lúc không hứng thú, chuyện của Văn Hòa như ru chị ngủ. Những lúc Văn Hòa về muộn, vợ đã ngủ, ngày hôm sau trong bữa ăn sáng hoặc bữa ăn trưa anh đều kể lại, không có ngoại lệ.

Chuyện của Văn Hòa nói với vợ hư hư thực thực, có lúc suốt ngày làm chuyện xấu, liệu về nhà có bịa chuyện không?

Hôm ấy Văn Hòa về rất muộn, bảo đi Hu Di ăn tôm hùm. Oánh Oánh bảo anh tắm rửa sạch sẽ, không được đưa mùi tanh lên giường. Văn Hòa lên giường nói chuyện trong ngày, bảo trên tỉnh có một trường ban chương trình truyền hình đến Hu Di ăn tôm hùm, dọc đường chết vì tai nạn giao thông. Hình như Oánh Oánh không hứng thú với chuyện ấy, chị ôm chồng,

bảo anh ghé sát tai nói thầm. Văn Hòa nghĩ sắp có trò gì đây, anh điều động thẳng nhỏ lên thì thấy chị đã ngủ.

Chờ đến nửa đêm vợ thức dậy, Văn Hòa vẫn trần trọc, đoán biết tâm tư chồng, chị lạnh lùng nói: “Nào!”.

Văn Hòa tranh thủ thời gian, tay chân bận bịu, sợ vợ ngủ lại coi như việc không thành.

Xong việc, Văn Hòa hỏi vợ: “Thế nào?”. Đó là cách giữa hai người, anh muốn có cảm giác thành công và sợ vợ không thỏa mãn, không phấn khởi. Chị thường dùng những lời bình như: “tốt”, “được” hoặc “chẳng ra gì” để trả lời. Gặp những lúc “chẳng ra gì” anh thường thờ dài tựa như làm việc sai trái. Oánh Oánh phấn khởi thì động viên anh, chị nói làm chuyện này không phải lúc nào cũng tốt.

Lần này lời bình của Oánh Oánh là “Chẳng ra gì, chán chết!”. Văn Hòa hùng tâm vạn trượng, hăng máu định cày lần nữa, Oánh Oánh nằm quay lưng về phía chồng, lại ngủ.

Oánh Oánh nói rất thật, hôm sau lúc đi làm chị nghĩ, vợ chồng quen rồi không còn ý nghĩa, càng ngày càng không có cảm giác. Tại sao Văn Hòa nói thầm vào tai lại không ngứa ngáy, gây cảm giác như Hồ Bằng? Xem ra người với người không giống nhau. Chị nghĩ, lần sau Văn Hòa nồng nhiệt với mình cứ nhắm mắt lại mà nghĩ đến Hồ Bằng, không biết như vậy có cảm giác gì không. Cách làm ấy trước kia cũng đã có, đó là một vai nam trong phim truyền hình.

Ngoài Văn Hòa ra, Oánh Oánh chưa biết người đàn ông nào khác, chưa biết chưa chịu thôi. Hồ Bằng đã dùng chân “phát điện báo” cho chị dưới gầm bàn, chị cảm thấy vui vui, có chút kích thích, từ trong lòng không thừa nhận đây là gợi tình, càng không nghĩ đến chuyện khác và càng không nghĩ sâu hơn. Hồ Bằng ở trong bếp ôm chị, khiến chị như người nếm thử biết vị, bắt đầu xốn xang không yên.

Lúc hết giờ làm, Oánh Oánh mua vài cuốn tạp chí phụ nữ ở sạp báo, có thời trang, có chuyện hôn nhân, gia đình. Không biết tại sao, chị bắt đầu sợ buổi tối trống trải, hư không.

Oánh Oánh thuộc lớp người phụ nữ tư tưởng bị câu thúc bởi đạo đức, trong cuộc sống biết tiết chế. Trước đây, nghe nói ai đó có tình yêu ngoài hôn nhân, chị đều lắc đầu, phì nhõ xem khinh, cảm thấy không thể chấp nhận.

Thời gian chị và Văn Hòa yêu nhau kéo dài hơn ba năm, lúc ấy Văn Hòa đang ở bộ đội, những ngày nghỉ về thăm nhà hai người mới gặp nhau. Họ đi từng bước từ tình yêu đến hôn nhân, giống như đi qua một lộ trình. Sau ngày lấy nhau, chị mới thật sự cảm thấy hứng thú với sinh hoạt tình dục, đến lúc cảm thấy có hương vị thì mang bầu. Lúc sinh nở, chị cảm nhận được cái đau khổ lớn nhất của người phụ nữ. Văn Hòa cũng rất đau xót khi vợ đẻ khó, lúc ấy anh đang huấn luyện tân binh, không thể về. Oánh Oánh không thích, suýt nữa thì mất đứa bé, lúc con đầy năm Văn Hòa đưa về Dương Châu nhờ ông bà nuôi giúp.

Oánh Oánh cảm thấy cuộc đời người phụ nữ chẳng khác gì một viên than tổ ong, than cháy dần, cháy sáng, hóa nhiệt, sau đấy lụi dần, tắt lịm. Hồi xưa họ ở trong căn nhà hình ống, bếp than để ngay ở lối đi, Oánh Oánh nói: “Cháy hết rồi”. Văn Hòa biết phải thay viên than khác.

Người con gái xinh đẹp coi như người có vốn. Bây giờ người có vốn hay không có vốn đều muốn làm ăn lớn, để cơ thể, dung nhan và tuổi thanh xuân có giá. Oánh Oánh không có ý nghĩ ấy, chị đủ ăn đủ mặc, có công việc ổn định, cái muốn có sẽ có, không cần phải dấn thân. Đấy cũng là nguyên nhân để chị xem thường người khác. Chị cũng biết chồng có những việc lộn xộn ở ngoài, cảm thấy bây giờ đàn ông hư hỏng nhiều, đàn ông tốt cũng bị bọn con gái làm hỏng. Chị có ý nghĩ, chỉ cần không trông thấy Văn Hòa làm những việc xấu xa, coi như không có.

Có lúc chị lại nghĩ, phải chăng với Hồ Bằng có phần đi quá, nhưng lại cảm thấy mình cầm chắc từng phân từng thước, không để sự việc phát triển, mà chưa đến mức ấy thì có là gì? Coi như không có chuyện gì.

Có lúc chị lại nghĩ, trai gái cho dù đối với ai cũng chỉ như vậy, làm gì thì vẫn là giày vò tấm thân, cuối cùng rồi sẽ chán ghét. Chị chỉ thích hai thứ, đó là mặt chược và tắm, hai thứ này cũng đủ để tận hưởng lạc thú cuộc đời.

Mạt chược là thứ khiến chị mê mẩn, mười ba quân bài xếp lại, bốc bài, ra bài, cục diện biến hóa, cục diện thay đổi làm lòng chị nổi sóng, kết cục mong đợi hoặc bất ngờ làm chị hết lần này đến lần khác thể nghiệm được tâm trạng hưng phấn, thất vọng, tiếc nuối. Chị cũng để tâm đến được thua, không phải vì tiền, chị muốn kiểm soát cục diện và giành thắng lợi. Chị thích chơi bài với Hồ Bằng, bài của anh vững chắc, buồn vui không hiện lên nét mặt, dù thua bao nhiêu đi nữa thì cuối cùng vẫn thu lại được. Chơi bài cùng anh phải thắng, cho đến khi rời cuộc chơi mới biết. Văn Hòa thường nói, uống rượu để biết phẩm chất con người, Oánh Oánh cảm thấy chơi mạt chược cũng có thể biết.

Tắm là việc làm chị cảm thấy sảng khoái. Ngâm mình trong bồn nước nóng máu chảy nhanh hơn, cơ thể sung mãn. Trong buồng tắm có một tấm gương lớn, lúc xoa kem tắm soi gương Oánh Oánh cảm thấy yêu mình hơn, chị thích cơ thể mình, có lúc xoa vào chỗ nhạy cảm. Nước ấm vừa độ, nước xối lên người có sức mạnh gia tăng khoái cảm, khiến chị không thể kiềm chế nổi.

Buổi tối, Văn Hòa chưa về, Oánh Oánh tắm xong lên giường nằm xem ti vi. Trong phòng ngủ có một cái ti vi để đối diện với giường ngủ, nhiều hôm Văn Hòa về mới tắt ti vi. Trước đây Oánh Oánh ít khi đọc sách trên giường, thời gian cơ quan thi công chức chị phải đọc, gần đây đọc nhiều hơn.

Tạp chí “Độc sách” chị mua trên đường về có bài viết về mạt chược, chị đọc cảm thấy rất hay, liền cầm máy điện thoại trên tủ đầu giường gọi cho Hồ Bằng.

Điện thoại đã kết nối, chị không nói ngay với anh về bài viết trên tạp chí “Độc sách”, bỗng chị muốn biết anh đang ở đâu, làm gì. Hồ Bằng trả lời ở nhà xem ti vi, anh cũng hỏi chị đang ở đâu, làm gì. Oánh Oánh cười, nói hai người đang hỏi dò nhau.

Chị nói, vừa đọc bài viết “Tính vô hạn của mạt chược” của nhà văn Vương Cán, không ngờ trong mạt chược lại có nội dung và học vấn uyên thâm đến thế.

Hồ Bằng tinh thông học vấn mặt chược, ông Mâu làm anh hiểu được nhiều điều. Qua điện thoại, anh thao thao bất tuyệt với Oánh Oánh. Anh bảo mặt chược là quốc hồn quốc túy, là thứ văn hóa đại nhã đại tục; anh bảo mặt chược ngày xưa gọi là mã điều, mã giác, mã tước, là trò chơi có tính cách.

Oánh Oánh cảm thấy Hồ Bằng hiểu biết nhiều, anh làm thư kí, chắc hẳn phải đọc nhiều sách. Chị bảo lúc nào sẽ cho anh xem cuốn tạp chí này, thật sự có ý nghĩa.

3

Xuyên Thanh về nhà, nhà không có ánh đèn, không có tiếng động. Con gái đi học chưa về, anh nghĩ, Cát Hồng đang đi chơi mặt chược. Đang nghĩ như vậy thì trong buồng ngủ có tiếng động khe khẽ.

Anh bật đèn, thấy Cát Hồng đang ngồi tựa nghiêng trên sofa, chân ghếch lên giường, áo quần, giày dép vẫn nguyên chưa cởi. Xuyên Thanh muốn quan sát vẻ mặt Cát Hồng, chị quay mặt về phía khác, nước mắt vẫn còn trên má, trên sàn nhà là khăn giấy nhàu nát chứng minh Cát Hồng vừa khóc.

Xuyên Thanh biết sự việc do anh gây nên, bão tố tràn đến. Anh cố trấn tĩnh đến trước mặt Cát Hồng, cười hì hì, lật Cát Hồng đang nằm vắn người.

Cát Hồng giận dữ nhìn anh một lúc rồi cười nhạt, tỏ vẻ khinh thường. Chị vẫn không nói gì.

Cũng đã có tình huống như thế này, lúc Cát Hồng gây sự, vẻ mặt và lời lẽ của Xuyên Thanh tỏ ra tức giận, tức giận khiến cho Cát Hồng phải xuống thang, không dám ho he. Xuyên Thanh nghĩ lại chuyện cũ, làm ra vẻ lạnh lùng: “Nhà có người chết hay sao đấy?”.

Hình như không có tác dụng gì đối với Cát Hồng, trong lúc anh đang nghĩ có nên gia tăng cường độ, Cát Hồng cười nhạt một tiếng: “Thưa ông Tổng biên tập, ông bảo cho tôi biết, cái con đĩ ấy ở tiệm cắt tóc, ở nhà tắm hơi hay đưa đứng đường nào?”.

Xuyên Thanh định che giấu cái vẻ lúng túng của mình, nhưng vẫn không tự nhiên, anh vẫn cảm nhận được mình đang mất tự nhiên. Anh hỏi vợ: “Ý

em làm sao?”. Cát Hồng nghiêng răng nghiêng lợi: “Để tôi gọi điện cho 110 tóm cổ nó, với lại, cả anh cũng không thoát”.

Xuyên Thanh không lấy chổi mà dùng chân vun đồng khăn giấy trên sàn nhà vào một góc, tỏ thái độ không hiểu Cát Hồng đang nói gì.

Sắc mặt Cát Hồng thay đổi hẳn, chị nổi giận, muốn trút giận trong lòng.

Thấy sự thay đổi của vợ, Xuyên Thanh nói: “Anh không làm chuyện sai trái gì sất, em đừng có quen thói làm mình làm mẩy”.

Cát Hồng đứng bật dậy: “Thế nào, tôi thế nào? Tôi giết người đốt nhà à?”. Nói rồi chị xông thẳng đến Xuyên Thanh, rất nhanh nhẹn, anh né sang một bên, Cát Hồng chồm tới tiếp nhưng vẫn không tóm được anh.

Cát Hồng tức giận ném đồ đạc, trong phòng ngủ ít đồ đạc, mà cũng chỉ có gối, khăn bông, đèn trên đầu giường. Xuyên Thanh không can ngăn, thấy vợ đầu tóc rũ rượi nhảy chồm chồm, anh cười.

Cát Hồng ném các thứ, chị lại nhặt các thứ ở dưới đất lên ném tiếp. Xuyên Thanh không có phản ứng gì, mà cũng đã mệt, cảm thấy thật vô vị, chị không ném nữa.

Vào nhà vệ sinh một lúc, có thể Cát Hồng thấy đau khổ lắm, chị chửi bới om xòm: “Thanh, mày là đồ súc sinh, là đồ thối tha của Đảng tao...”

Xuyên Thanh ôm cái gối từ trong nhà đi ra, tỏ vẻ xem thường: “Đảng tao? Cô là cái Đảng gì?”.

Anh vào buồng con gái, cài cửa, ở ngoài Cát Hồng vẫn chồm chồm la lối ầm ĩ.

Một lúc sau, con gái đi học về. Nghe thấy con gái mở khóa cửa, Cát Hồng im bật. Sợ con gái trông thấy cảnh lộn xộn trong nhà, chị vội thu dọn các thứ.

Con gái không mở được phòng của mình, sắc mặt mẹ không bình thường, không khí trong nhà không bình thường, nó hỏi: “Mẹ với bố có chuyện gì à?”

Thấy vẻ mặt con gái, Cát Hồng không thể không trả lời: “Bố mẹ có chuyện gì đâu? Bố uống rượu, say rượu thôi mà. Con đừng nghĩ ngợi lung

tung”.

Cô con gái gật đầu: “Thế thì được, tốt nhất bố mẹ đừng có chuyện gì, như vậy sẽ ảnh hưởng đến học tập của con”.

Cô con gái đã ăn cơm tối ở trường, sau buổi tự học về nhà còn ăn thêm chút gì đó. Miệng đang nhai thức ăn nhưng vẫn nói: “Bố mẹ rồi sẽ có chuyện, một người uống rượu quá nhiều, một người mạt chược quá nhiều, một người thối nát, một người dung tục”.

Cát Hồng nghe con gái nói vậy, đôi mắt tròn xoe như hai đồng tiền.

4

Đêm hôm ấy Cát Hồng trần trọc không sao ngủ nổi, cô con gái ngủ bên cạnh, chị phải cố nhịn để không phát ra những tiếng thở dài.

Sáng sớm con gái đi học, đến giờ đi làm mà Cát Hồng vẫn chưa đi, ngồi ở phòng khách nhìn chăm chú ra cửa, chờ Xuyên Thanh trốn tránh mãi vẫn chưa thấy xuất hiện.

Hình như sáng nay Xuyên Thanh không phải đi làm, mặc cho vợ đập cửa thành thành. Chị gọi điện thoại di động cho chồng, cái máy điện thoại di động của anh luôn để bên cạnh, mở suốt hai mươi bốn giờ. Cát Hồng liên tục gọi, Xuyên Thanh liên tục đập máy.

Chị không gọi nữa, một lúc sau chị dùng máy di động của mình gọi vào máy cố định của gia đình.

Chuông điện thoại trong phòng khách vang lên, trong phòng ngủ cũng nghe thấy. Tiếng Cát Hồng nhận điện khiến Xuyên Thanh hồi hộp, hình như ông Lữ, Bí thư thành ủy gọi, Cát Hồng giải thích giúp anh: “Anh Lữ à... hôm qua anh ấy phải làm thêm giờ để kịp bài vở, lúc này vẫn ngủ chưa dậy. Không sao, để em gọi anh ấy”.

Xuyên Thanh vội vã mở cửa chạy ra nghe điện, anh chưa đi đến thì Cát Hồng đã đập máy. Chị cau có: “Không phải nghe. Anh cứ tưởng cái chức Tổng biên tập của anh muốn làm gì thì làm à?”. Xuyên Thanh nói: “Tôi có làm gì việc gì đến cô? Cô bằng lòng rồi chứ?”.

Câu nói điếm đúng chỗ yếu của Cát Hồng. Cát Hồng định làm ầm lên, nhưng sợ ảnh hưởng đến con đường tiến thân của Xuyên Thanh, vợ chồng với nhau xấu chàng hồ ai.

Thấy Cát Hồng không nói gì, Xuyên Thanh hỏi: “Cô căn cứ vào đâu để gây sự với tôi? Cuối cùng có chuyện gì?”.

Câu nói xem ra Xuyên Thanh là kẻ vô tội, Cát Hồng đứng lặng lẽ, cầm cái túi xách, lấy từ trong đó ra một tập bệnh án và phiếu xét nghiệm đặt mạnh lên bàn: “Anh xem đi, anh đã lây bệnh bản bệnh thủ cho tôi”.

Xuyên Thanh nhìn bệnh án và phiếu xét nghiệm, nghi ngờ hỏi: “Em bị bệnh tình dục hay bệnh lậu? Em cho rằng anh lây cho em, anh làm những chuyện bậy bạ ở đâu à?”. Nói xong, anh lắc đầu, không biết phải làm thế nào.

Cát Hồng nói: “Không phải anh lây cho tôi thì ai? Anh phải nói rõ đưa nào làm chuyện này, tôi không tha cho cái đồ hồ li tinh, cái con yêu tinh hại người”.

Xuyên Thanh thở dài: “Thôi được, tôi nói”.

Cát Hồng trở mắt chờ, Xuyên Thanh giận dữ: “Tôi không làm cái chuyện cô tưởng tượng. Tôi là một Đảng viên, làm thế nào để có thể phạm sai lầm đó được? Làm cái chuyện đó sẽ bị kỉ luật của Đảng, bị pháp luật trừng trị. Tôi với cô đã từng nói với nhau, tôi biết đấy là quan hệ tai hại, tôi sẽ không bao giờ làm cái chuyện xấu xa và tổn hại đến con đường tiến bộ của tôi”.

Cát Hồng cũng không vừa: “Không hẳn, bây giờ người phạm sai lầm nhiều lắm, người chưa phạm cũng muốn phạm, người phạm sai lầm bị phát hiện, bị kỉ luật rất ít, cho nên người đã làm chuyện sai lầm và người muốn làm chuyện sai lầm đều có tâm lý cầu may”.

Xuyên Thanh phát cáu: “Lùi một vịn bước để nói, cho dù tôi có làm chuyện ấy, phạm sai lầm ấy, cô làm ầm ĩ lên chỉ dẫn đến kết quả cho tôi một lúc vào hai tròng, tức là bị đuổi việc và vào tù. Đối với tôi không có gì hay ho, đối với cô, với con thì hay lắm à?”

Cát Hồng bị vặn hỏi, nhưng đầu óc chị không hồ đồ, chị hỏi lại Xuyên Thanh: “Vậy là anh thừa nhận chứ? Đe dọa tôi đừng truy bức anh, đối với

việc này tôi không nghe không hỏi chứ gì?”.

“Không đúng! Tôi nói vậy vì lòng tôi trong sáng”. Xuyên Thanh giờ ngón sờ trường: “Cô bảo tôi truyền bệnh cho cô, nhưng tôi chưa từng bị cái bệnh bẩn thỉu ấy, không hề có triệu chứng. Với lại, gần đây cô chơi mạt chược quá nhiều, số lần tôi với cô quan hệ càng ít, cô bảo truyền cho cô hôm nào?”. Cát Hồng suy nghĩ rồi nói: “Lẽ nào tôi bị lây bệnh, không có cơ hội lây sang anh?”.

“Điều ấy không phải không có khả năng, bệnh này lây nhiễm cho nhau. Cô chơi mạt chược ở nhà nào đó, cô nào đó hoặc chồng cô ta có cái bệnh ấy, vi trùng dính vào những nơi họ tiếp xúc, cô làm sao biết được? Những là bồn cầu, giấy vệ sinh, tiếp xúc tay đều có thể lây nhiễm, trước khi vào nhà vệ sinh cô có rửa tay không? Cô có dùng bồn cầu và giấy vệ sinh của nhà người ta không? Không ai có thể đề phòng những trường hợp ấy, đề phòng cũng không nổi”. Cát Hồng thở dài, chị bắt đầu tin lời chồng, nói thật, chị đâu muốn những chuyện ấy có liên quan đến chồng? Nhưng nhớ lại lời bác sĩ, cảm thấy chị và Xuyên Thanh nên cùng đi kiểm tra. Xuyên Thanh bảo không đi, không nhiễm không sợ.

Cát Hồng thăm dò: “Anh cũng nghi ngờ mình đấy thôi?”.

Xuyên Thanh nói: “Tôi sẽ tự chứng minh, anh sẽ thử nước tiểu. Nhưng tôi không đến bệnh viện, cô đưa mẫu nước tiểu của tôi đi thử”.

Cát Hồng thấy đấy cũng là một cách, nếu chồng không có vấn đề gì, mình cũng đang điều trị, bác sĩ bảo sẽ chóng khỏi. Đúng là tin tốt lành. Nghĩ đến đây chị liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh cầm cái li trà có nắp đậy mở ra cho Cát Hồng thấy, anh vào nhà vệ sinh đi tiểu, lát sau cầm cái li có dung dịch vàng đi xuống bếp. Cát Hồng cau mày: “Đưa ra xa, để vào nhà vệ sinh, thứ gì cũng đưa vào bếp”.

Cát Hồng vững tin, chị nở nụ cười, rán cho chồng quả trứng, hâm sữa rồi đặt lên bàn ăn: “Nếu chứng minh anh không bị bệnh, còn em, em phải tìm cho ra kẻ nào đã làm hại em, chắc chắn trong đám chơi mạt chược với em, bất kể hăn là ai”.

VI. CHÂM NGÒI

1

Lúc tan cuộc chơi, Oánh Oánh nói với Hồ Bằng, gần đây Vân Tài vẫn đến chơi mạt chược với một nhóm người trong cơ quan chị.

Nghe nói vậy, Hồ Bằng không thể không hỏi được thua thế nào, điều này rất quan trọng. Oánh Oánh làm việc ở Cục kinh doanh thuốc lá, ở đây không nói gì đến lương cao, mà tiền thưởng mỗi năm cũng hàng chục nghìn đồng. Vân Tài vợ anh là trùm thua, chơi mạt chược với bọn họ chẳng khác nào đem cả gia tài ra chơi.

Oánh Oánh không muốn nói với Hồ Bằng nhiều chuyện, bị anh hỏi nhiều mới nói ra, sợ nói thua mấy nghìn Hồ Bằng không tin, bảo Vân Tài không có nhiều tiền để thua đậm như vậy.

Oánh Oánh không nói gì thêm, chỉ dặn anh về đừng nói gì với vợ là do chị mau mồm mau miệng. Nhưng dụng ý của chị là tốt. Những người kia được tiền của Vân Tài còn cười chị là “Bí thư doanh nghiệp thua lỗ”, chị chỉ nghĩ Vân Tài không nên chơi bài với họ, Vân Tài không nhiều tiền bằng bọn họ, càng chơi càng thua đau.

Hồ Bằng cáu lắm, anh về nhà trước hết xem sổ sách đi chợ hàng ngày của vợ, không thấy chị ăn bớt tiền chợ. Anh lại đến ngân hàng để xem các khoản tiền gửi, cũng không thấy rút khoản nào ra chi dùng. Anh gọi điện đến xưởng bột giấy nơi Vân Tài làm việc, hỏi xem gần đây nhà máy có khoản bù lương hoặc tiền thưởng nào không, người được hỏi trả lời đều không có khoản nào.

Thật kì lạ, Vân Tài lấy tiền ở đâu để thua? Câu hỏi cứ giày vò Hồ Bằng. Nhất định phải làm rõ các khoản tiền bất minh của vợ, anh cho rằng ở đây có những quan hệ rất khó hiểu.

Chờ đến khuya Vân Tài chơi mạt chược về, Hồ Bằng hỏi ngày hôm nay thua bao nhiêu. Vân Tài ngớ ra, mặt hơi đỏ: “Hôm nay không gặp may, thua một ít, không nhiều, cũng chỉ hơn tám chục đồng”.

“Em đem bao nhiêu tiền đi chơi mạt chược?”

“Trên người em chẳng có bao nhiêu, anh biết đấy”. Vân Tài nhìn chồng, không biết tại sao hôm nay anh lại thế.

“Em bảo anh biết gì? Mắt anh không phải là tia X quang, làm sao có thể nhìn thấu ví tiền của em. Em đem bao nhiêu tiền? Nói!”

“Anh cứ mở ra, tiền ở cả đấy”. Vân Tài ném mạnh ví tiền lên ghế.

Hồ Bằng vẫy vẫy tay, ra hiệu cho vợ đưa ví tiền cho anh. Vân Tài thấy Hồ Bằng định xem thật, chị do dự giây lát, nhìn sắc mặt chồng, biết không đưa không xong, chị đành phải đưa cho anh.

Quả thật trong ví chỉ có mấy chục đồng, nhưng lật tận đáy ví có mấy tờ một trăm. Hồ Bằng giả vờ không phát hiện ra, hỏi Vân Tài gần đây chơi mạt chược có may mắn không.

Vân Tài trả lời rất mơ hồ, chị nói có thắng có thua. Hồ Bằng lại hỏi thua nhiều hay thắng nhiều? Chị bảo thua nhiều hơn. Hồ Bằng thở dài, bảo Vân Tài không xem lời anh ra gì, anh nói vào tai này ra tai kia.

Vân Tài đi chơi mạt chược vì Hồ Bằng ít khi có nhà. Từ sau khi chơi chị đâm nghiện, chỉ cần ngồi vào bàn mạt chược là không còn biết anh về sớm hay về muộn, không còn cãi nhau thậm chí đánh nhau với anh về chuyện ấy nữa.

Là người quản lý tiền nong, Hồ Bằng cho Vân Tài năm trăm đồng để làm vốn chơi mạt chược, bảo với chị thua hết sẽ không cho nữa. Anh chỉ cho vợ chơi nhỏ thôi. Về mạt chược bời, Hồ Bằng có nguyên tắc, cho rằng phải có lý trí. Anh có một qui tắc: chơi ba ván mạt chược phải thắng hai, có thể chơi hàng ngày; chơi hai ván thắng thua bằng nhau, có thể thỉnh thoảng mới chơi; chơi ván nào thua ván ấy, kiên quyết không chơi.

Hồ Bằng hỏi: “Gần đây em chơi bài bao nhiêu?”

“Năm - mười lăm”.

“Lớn năm - mười lăm hay nhỏ năm - mười lăm?”

“Chơi mấy ván lớn, lớn năm - mười lăm”.

“Tại sao lớn vậy? Năm - mười lăm làm sao tính số?”

“Điều này anh còn phải hỏi em?”

“Đánh lớn, được thua lớn, vậy em phải được to, nếu không, làm sao em thích chơi như vậy?”

Vân Tài không có cách nào trả lời Hồ Bằng, chỉ bằng ba mươi sáu chước, chước im lặng là thần tiên.

Hồ Bằng còn hơn cả thần tiên, anh ra tay khiến Vân Tài không thể im lặng. Anh chơi trò bạo lực gia đình, dùng cực hình bức cung. Vân Tài thấy chồng sắp ra tay, không chờ cái tát của anh, chị đã làm toáng lên.

Người bị kinh động chính là mẹ Hồ Bằng. Bà chạy vào đóng cửa, bảo cháu đang ngủ, đừng làm nó thức giấc.

Đêm hôm ấy Hồ Bằng không cho Vân Tài ngủ, bắt chị phải khai ra hai vấn đề: thứ nhất thua mất bao nhiêu tiền; thứ hai, lấy đâu ra tiền để thua?

Vấn đề thứ nhất Vân Tài áp úng, bảo thua hơn một nghìn đồng. Hồ Bằng nhảy lên, hỏi tiếp vấn đề thứ hai: lấy đâu ra tiền? Vân Tài khó trả lời, Hồ Bằng tấn công hiểm độc vào nhân thân Vân Tài, có phải đi “bán” hay không? Vân Tài biện bạch: “Tiền lấy ở nhà máy, không độc ác như anh tưởng tượng”.

Lấy ở nhà máy như thế nào, Hồ Bằng buộc Vân Tài phải nói. Không còn cách nào khác, Vân Tài phải nói rõ, khiến Hồ Bằng giật mình kinh hãi.

Vân Tài là người phụ trách cân của nhà máy, mỗi lần nhập than chị thông đồng với người coi kho, nhập mười xe ghi mười hai xe. Chị nói, ban đầu không dám làm như thế, Triệu Ngọc Mai giám sát mã cân nói các ca khác cũng làm như vậy, than nhập về với khối lượng lớn, cấp trên cấp dưới có ai không xà xẻo? Mình không lấy cũng không ai tin. Người cung cấp than nhét tiền xuống ghế họ ngồi, ít là hai trăm, nhiều là năm trăm, một nghìn, tùy sự cố gắng của họ nhiều hay ít. Trước sau họ đã lấy được hơn ba chục nghìn đồng, Vân Tài chia đôi, chị lấy một nửa.

Anh hỏi lại Vân Tài đã thua bao nhiêu, chị bảo thua hơn chục nghìn.

Hồ Bằng không ngờ vợ mình làm chuyện táo bạo như vậy. Anh nói: “Em chuẩn bị vào tù. Đây là tội trong ngoài cấu kết ăn cắp của nhà máy. Ăn cắp năm trăm đồng đã bị công an khởi tố, tội của em đủ để ngồi mấy năm tù rồi đó”.

Đúng là Vân Tài táo bạo nhưng không sợ Hồ Bằng dọa, vẫn chưa đuối lý, chị nói chỉ một việc con con, trời sập còn có trần cao, đất sứt còn có đất, nhà máy bột giấy chẳng dám đụng đến chị.

Mẹ Hồ Bằng vẫn đứng ở cửa lắng nghe con trai và con dâu cãi nhau. Bà nghe thấy con dâu lấy tiền của nhà máy đi chơi mạt chược tức đến lộn ruột, muốn chạy vào nói vài câu. Hồ Bằng giận dữ từ trong phòng đi ra, bà hỏi con trai số tiền còn lại của Vân Tài để đâu, bảo anh lấy số tiền ấy về.

Hồ Bằng bực tức: “Hết rồi! Thua sạch rồi! Dừng rồi! Hết sạch rồi!”.

Mẹ Hồ Bằng tức tối, bà lấy cái ghế ngồi ở cửa phòng con trai, bắt đầu chửi, chửi con dâu gây tai họa, là đưa làm bại hoại gia đình, chửi Vân Tài là đồ đĩ cờ bạc, không phải là người tốt lành gì.

Hồ Bằng nghe chối tai, lòng những bức xúc, hằm hằm tung cửa bỏ đi.

Phải làm thế nào để thu xếp tai họa này của Vân Tài? Hồ Bằng dù có ba đầu sáu tay thì cũng không biết phải làm thế nào. Để xử lý vụ này chỉ một chút hiểu biết pháp luật cũng không đủ, cần phải có kinh nghiệm và quan hệ xã hội.

Hồ Bằng biết hôm nay Văn Hòa đang chơi mạt chược ở đâu đó, một mình Oánh Oánh ở nhà, anh gọi điện cho chị ta.

Oánh Oánh lấy làm lạ vì giờ này Hồ Bằng gọi điện cho mình, chị đã nằm xuống nhưng rồi phải ngồi dậy, lấy đệm kê người cho dễ chịu, định nói chuyện dài dài với Hồ Bằng.

Nghe thấy tiếng Hồ Bằng chị biết tâm trạng anh lúc này, anh bảo ở nhà có chuyện, truy hỏi chuyện Vân Tài đánh mạt chược nhưng lại moi ra được chuyện khác. Nghe Hồ Bằng nói đại khái, chị Hai bĩu môi, không biết nói gì. Một lúc sau chị ngắt lời Hồ Bằng, hỏi anh tại sao lại tin chị, nói chuyện này với chị.

Hồ Bằng nói: “Những người em tin tưởng rất ít”. Lòng chị Hai bỗng ấm lên, nhưng chị đưa câu chuyện sang hướng khác. Chị nói, Vân Tài vì tiền mà phạm sai lầm không thể bù đắp nổi. Chị khuyên Hồ Bằng nghĩ kỹ, xử lý việc này thật êm thấm, đừng để tổn thương Vân Tài. Hồ Bằng hỏi có cách

nào, chị Hai ngập ngừng giây lát, Hồ Bằng nói anh cũng chưa biết phải thế nào, muốn nghe ý kiến người ngoài cuộc xem sao.

Oánh Oánh nói: “Chị có cách nào đâu! Chị muốn cậu chọn một trong hai giải pháp, thứ nhất giấu kín sự việc, bảo Vân Tài không được làm thế nữa, càng không thể để mọi người phát hiện; thứ hai, đem tiền đến trả cho nhà máy, tranh thủ chủ động, đừng để sự việc bại lộ rồi mới giải quyết, đánh mất sự chủ động”.

Hồ Bằng nghe Oánh Oánh nói cảm thấy chị đúng là người phụ nữ không bình thường, rất đáng khâm phục. Anh càng oán giận Vân Tài ngu xuẩn, vô tri. Anh bảo, anh biết cách xử lý vụ việc, chị nói vẫn chưa yên tâm, dặn anh đừng làm khó cho Vân Tài, chắc chắn lúc này Vân Tài cũng đang hối hận.

Oánh Oánh đặt máy xuống nhưng hồi lâu vẫn không ngủ nổi. Chị cũng hối hận, không biết mình nói với Hồ Bằng chuyện Vân Tài chơi mạt chược đúng hay sai. Từ ngày chơi mạt chược với Hồ Bằng, hình như mình rất quan tâm đến anh, chú ý tìm hiểu tình hình gia đình anh một cách không tự giác, phải chăng mình có cảm tình với người đàn ông này rồi? Không đâu! Mình không thích đàn ông ít tuổi hơn mình, đây chỉ là một người đàn ông ít tuổi đầy sức sống, khiến chị nhận ra chồng mình về mặt nào đó đã suy yếu. Anh làm cho chị nhận ra sức sống, khiến chị về phương diện nào đó đang được kích hoạt, nhưng vào lúc này chị lại không thừa nhận.

Cú điện thoại của Hồ Bằng làm cho Oánh Oánh nhận ra, giữa anh ta với vợ rất căng thẳng, anh vẫn có tình cảm với vợ. Qua điện thoại chị có thể đánh giá tình cảm anh đối với vợ, muốn khen anh vài câu, nhưng không sao nói nên lời. Chị Hai nghĩ, nếu mình gặp chuyện như vậy Văn Hòa sẽ đối với mình thế nào? Nếu Văn Hòa gặp chuyện tương tự thì mình sẽ như thế nào? Nghĩ đi nghĩ lại, chị nghĩ đến một câu nói làm chị nản lòng: “Vợ chồng không phải là chim cùng cánh rừng, hễ gặp nạn mỗi con bay một hướng”.

Chị đã từng hỏi Văn Hòa, giữa hai vợ chồng nếu một người gặp khó khăn, người kia có bỏ đi hay không? Câu trả lời của Văn Hòa chắc nịch:

“Vì chúng ta là vợ chồng, là những người có liên quan về lợi ích, không ai bỏ được ai”.

Lúc ấy nghe câu trả lời của chồng chị chỉ cười, bây giờ nghĩ lại vẫn muốn cười. Văn Hòa muốn nói quan hệ vợ chồng về mặt lý tính, chị nghe mà nhức tai. Chị cho rằng Văn Hòa đem quan hệ vợ chồng biến thành con cháu trên sợi dây, biến thành quan hệ hợp tác đôi bên. Chị thường xuyên khuyên Văn Hòa. Có những việc không thể làm, chị cảm thấy anh ngày một táo bạo, không ngăn nổi, đã có lần chị dọa chồng, nếu anh để xảy ra chuyện gì thì chị sẽ li hôn. Văn Hòa không dám nhận câu nói của vợ.

2

Sau khi gọi điện thoại nói chuyện với Oánh Oánh, Hồ Bằng không về nhà. Một mình anh đi uống bia ở quán vỉa hè, uống cho nổi lòng nguội lạnh.

Chuyện của Vân Tài khiến Hồ Bằng phải chạy đôn đáo khắp nơi để tìm hướng giải quyết. Anh tìm một bạn học đang làm luật sư, đáp án tìm được cũng không hay ho gì. Theo “Luật Công ty”, việc Vân Tài làm đã đủ để khởi tố. Anh bạn luật sư không biết mình thật sự quan tâm hay từ góc độ nghề nghiệp để bày tỏ thái độ rõ ràng, khuyên Hồ Bằng đưa Vân Tài ra đầu thú. “Ăn trái táo có cái hạt”, sự việc sớm muộn gì cũng bị lộ, đầu thú có thể được giảm nhẹ, còn nếu tố giác, có biểu hiện lập công, vấn đề sẽ không lớn. Anh bạn luật sư còn chủ động nhận làm luật sư bảo vệ quyền lợi cho Vân Tài, chỉ lấy một nửa chi phí. Hồ Bằng không muốn đưa chuyện này ra ánh sáng, anh đang suy nghĩ xem có cách nào khác không.

Cái gọi là cách khác cũng chỉ là mượn người đến đội điều tra hình sự hỏi thăm tình hình. Người của đội điều tra hình sự bảo việc ấy không thuộc quyền mà do đội điều tra kinh tế phụ trách. Hồ Bằng lại hỏi thăm xem ai quen ông Đào Triệu Quốc, Đội trưởng đội điều tra các vụ án kinh tế.

Thành phố Tứ Phương nhỏ bé, Hồ Bằng tìm ra một đồng họ hàng thân thuộc với ông Đào Triệu Quốc, nhưng ai cũng bảo không thể giúp gì được. Ông Quốc không cho phép người nhà, họ hàng thân thích nhúng tay vào các vụ án. Ông làm quyết liệt, họ hàng bà con cũng ít qua lại với ông.

Oánh Oánh gọi điện báo với Hồ Bằng, việc này có thể giao cho đồn công an giải quyết, nếu giải quyết được ở đồn công an thì sự việc trở nên đơn giản hơn. Hồ Bằng cảm thấy có lý, anh liền nhờ ông Lưu, Trưởng công an quận.

Ông Lưu bảo, tốt nhất đưa đương sự đến, không liên lạc qua điện thoại, đến trình bày rõ sự việc. Cho dù việc lớn, nhưng đến công an coi như đã ra đầu thú, sau đấy xử lý cũng không còn bị động.

Hồ Bằng nghĩ đúng là lối thoát. Những việc như vậy có rất ít người có thể bàn bạc. Hữu Ngự quan hệ rất rộng, có thể nhờ vả, nhưng không dám tin ở anh ta, sợ sau đấy để lại cho anh ta một chuyện cười. Định tìm Xuyên Thanh, lại cảm thấy không có gì chắc chắn.

Buổi trưa, Hồ Bằng đem theo hai cây thuốc ngon, hai chai rượu ngon tìm đến nhà ông Lưu. Ông Lưu không về ăn cơm, vợ ông ta không hỏi tên Hồ Bằng, cứ thế cất đồ đi rồi mới nói, chòng về thể nào cũng trách chị.

Buổi chiều Hồ Bằng đưa Vân Tài ra công an. Anh vào phòng ông Lưu trước, khẽ nói trưa nay đã đến nhà. Ông Lưu nhận thuốc Hồ Bằng đưa mời, cố làm ra vẻ bức tức: “Anh đừng đến như thế”. Hồ Bằng cười: “Chút xíu không đáng gì, công chuyện xong xuôi tôi sẽ có lời cảm ơn”.

Ông Lưu miệng lẩm bẫm, chuyển sự việc sang Vân Tài, hỏi một vài câu. Ông ta bảo, rất may sự việc này nằm trong phạm vi xử lý của ông, nhà máy bột giấy không nằm trong địa hạt của ông, nhưng cái công ty cung cấp than vẫn trong địa hạt của ông, hai đầu bắt một cũng đủ.

Ông Lưu gọi một cảnh sát trẻ có tên là Tống đến, nói với cậu ta: “Cậu ngồi đây nghe người nhà anh Bằng phản ánh chuyện xảy ra ở nhà máy bột giấy”.

Hồ Bằng giục vợ vào phòng viên cảnh sát kia. Vân Tài sợ không dám vào, Hồ Bằng kéo chị vào. Vào đến nơi, Hồ Bằng phát hiện, viên cảnh sát vẻ mặt hiền hòa vừa rồi lúc này trở nên nghiêm túc, bên cạnh còn có một nữ cảnh sát ngồi ghi chép. Tống bảo Hồ Bằng ra ngoài, lát nữa sẽ gọi anh vào.

Trong lúc Vân Tài và viên cảnh sát nói chuyện, Hồ Bằng dạo quanh mảnh sân của đồn, giống như kiến bò chảo nóng, chốc chốc lại có một viên cảnh sát chạy ra, cảnh giác hỏi anh có việc gì? Anh bảo ở Sở Tài nguyên đến có việc, những viên cảnh sát kia không hỏi gì nữa.

Bực một nổi, Hồ Bằng gặp một tên đầu gấu đường phố, vì đánh nhau đang chờ cảnh sát xử lý, hăn hỏi anh có phải anh cũng “đáp” vào đây hay không? “Đáp” có nghĩa là bị bắt, hăn nói như vậy cho dễ nghe. Hồ Bằng không nói thật, chỉ cau mày, bảo anh đến tìm người. Tên đầu gấu đưa mời anh điều thuốc, nhờ anh nhận anh em nói giúp hăn vài câu. Hồ Bằng làm ra vẻ có thể giúp, vờ gọi điện thoại, bỏ đi chỗ khác.

Vân Tài phản ảnh tình hình rất lâu, hơn một tiếng đồng hồ. Cậu Tổng ra trước, sang phòng quận trưởng, hình như để báo cáo. Hồ Bằng đến bên cửa sổ, Vân Tài ngồi ngây như tượng gỗ ở kia, thấy Hồ Bằng đứng ngoài nhìn chị, chị quay mặt đi chỗ khác.

Tổng từ phòng quận trưởng ra, gọi Hồ Bằng vào.

Ông Lưu không hút thuốc của Hồ Bằng mời, bảo hút nhiều khô cổ. Ông ta bảo đã tìm hiểu sự việc, hi vọng những điều Vân Tài nói là đúng. Rồi khuyên Hồ Bằng đưa Vân Tài đến nhà máy báo cáo rõ tình hình, xem thái độ của nhà máy thế nào.

Vân Tài rất căng thẳng khi nghe nói phải báo cáo sự việc với nhà máy, nói thế nào chị cũng không chịu đi. Hồ Bằng nói, cảnh sát bảo đến báo cáo với nhà máy là việc may mắn, chứng tỏ tình hình không quá nghiêm trọng, việc này không xử lý coi như cái nhọt bọc, sớm muộn gì rồi cũng viêm tấy, vỡ mủ.

Ra khỏi đồn cảnh sát hai chân Vân Tài mềm nhũn, vội đi tìm nhà vệ sinh, tiếp đó chị đi giải liên tục.

3

Năm ngoái, nhà máy bột giấy xin đất để mở rộng sản xuất phải qua Vân Tài nhờ Hồ Bằng tạo quan hệ với Sở Tài nguyên. Sự việc cũng đơn giản, không phức tạp mấy. Hồ Bằng mời mấy nhân viên trong sở chiêu đãi vài bữa, mọi việc thông suốt. Hồ Bằng coi như đã có cống hiến cho nhà máy

bột giấy. Ông Trương Chấn Vũ, Giám đốc nhà máy rất cảm kích về sự giúp đỡ của Hồ Bằng, những lúc uống rượu với nhau nhất định phải uống thật say mới đã, quan hệ giữa hai người có thể gọi là anh em. Ông Giám đốc có lần nói, Vân Tài có gì khó khăn cứ tìm ông.

Hồ Bằng tìm ông Giám đốc, nói ập a ập úng. Ông Vũ có vẻ sốt ruột, nói: “Anh Bằng, có phải uống rượu đâu mà run rẩy như vậy? Có gì thì cứ nói thẳng ra”.

Chờ Hồ Bằng nói xong, thái độ của ông Vũ thay đổi, ông im lặng hồi lâu mới buông một câu: “Táo bạo... quá táo bạo!”.

Hồ Bằng rất thận trọng: “Đụng tai họa rồi, bây giờ chỉ còn nhờ anh, xem có thể nhẹ tay được không. Đồn công an nói, sự việc lớn hay nhỏ là nhờ anh”.

Hồ Bằng bịa ra ý kiến của công an, chứ ông Lưu không nói như vậy. Ông Giám đốc nhà máy tuy bực mình nhưng giọng nói vẫn ôn tồn: “Ông anh, cái quần này rách to quá rồi, anh bảo tôi phải vá thế nào đây?”

Hồ Bằng lựa lời nói mãi, anh rất ngượng nói ra ý định của mình. Ông Vũ đồng ý sẽ xử lý nội bộ, không giao cho Sở Công an, cho dù Sở Công an hỏi đến ông cũng sẽ đứng ra bảo vệ. Nghe ông Vũ nói vậy, Hồ Bằng nhẹ cả người.

Trước lúc ra về, ông Vũ còn vỗ vỗ vai Hồ Bằng: “Cậu phải giáo dục cô ấy, tại sao lại để xảy ra chuyện?”. Hồ Bằng thở dài, nói tất cả đều do mặt chược.

Thấy Hồ Bằng từ phòng Giám đốc ra, Vân Tài vội hỏi kết quả nói chuyện thế nào. Anh nói, ông Vũ chỉ thị xuống phòng Bảo vệ trình bày rõ sự việc.

Vân Tài không dám nói gì, ngoan ngoãn theo Hồ Bằng vào phòng Bảo vệ. Trong phòng, Thạch Tiểu Mãn đang nghe điện thoại của Giám đốc, ra hiệu cho Hồ Bằng và Vân Tài tạm chờ ở ngoài.

Thạch Tiểu Mãn đặt điện thoại xuống, sang phòng Tổng hợp lấy chìa khóa phòng họp nhỏ của nhà máy, bảo vào đấy nói chuyện. Phòng Bảo vệ

sát vách phòng Thường trực, người ra vào luôn luôn, anh sợ ảnh hưởng đến chuyện của Vân Tài.

Giống như ở đồn công an, Tiểu Mẫn hỏi chuyện Vân Tài và ghi chép đầy đủ, ghi những năm trang giấy. Ghi xong, anh ta bảo Vân Tài kí, cẩn thận hơn bảo chị điểm chỉ bằng son đỏ. Khác ở đồn công an là, Tiểu Mẫn không bảo Hồ Bằng ra ngoài, lúc nói chuyện vẫn để anh ngồi bên cạnh, chỉ nhắc anh đừng nói chuyện. Trong lúc đó, Hồ Bằng liên tục mời thuốc Tiểu Mẫn.

Tiểu Mẫn bảo Vân Tài về, không được nói những sự việc có liên quan với bất cứ ai, những người kia gọi điện thoại đến cũng không nghe. Hồ Bằng rất phản cảm với lời lẽ của Tiểu Mẫn, nhưng không dám để lộ ra nét mặt, đúng là cảm giác của kẻ thất thế.

Ra khỏi nhà máy Hồ Bằng trách Vân Tài nói ở đồn công an khác với nói ở nhà máy, có chỗ không khớp nhau. Cho đến lúc này có thể nói đã thanh thản. Vân Tài bảo đầu óc nát như cháo, chân mềm như bún.

Tiểu Mẫn thích học đòi cách của cảnh sát để xử lý công việc của phòng Bảo vệ. Anh tìm trưởng phòng Cung tiêu thông báo tóm tắt sự việc. Trưởng phòng Cung tiêu ngồi ở phòng Bảo vệ, gọi Triệu Ngọc Mai nhân viên coi kho lên, bảo với Ngọc Mai là nhân viên cân hàng có vấn đề. Tiểu Mẫn nhấn mạnh sự việc đã bị lộ, anh ta nói Ngọc Mai đọc qua biên bản đã được che bớt một nửa.

Ngọc Mai nổi tiếng đánh đá, chị không chấp nhận điều Tiểu Mẫn nói. Hai tay chị khoanh trước ngực, ngồi nửa ngày chỉ nói một câu: “Tôi có vấn đề anh cứ gọi công an đến bắt”.

Trong tình huống này Tiểu Mẫn thật khó xử, bảo nếu chị không khai rõ ràng đầy đủ thì phải đến Sở Công an, để công an xử lý. Ngọc Mai không chỉ miệng cứng rắn mà tay cũng không vừa, chị ta xông đến trước mặt Tiểu Mẫn đòi xem biên bản. Tiểu Mẫn không biết phải làm thế nào, anh ta như gà mẹ bảo vệ đàn con, dè dặt người lên tờ biên bản. Phó trưởng phòng Long Trạch Tân thấy thế liền đứng lên giữ chặt Ngọc Mai, chị ta vùng vẫy, hét toáng lên, bảo anh ta là đồ lưu manh.

Bố chồng Ngọc Mai là Giám đốc bệnh viện Nhân dân đã về hưu. Chồng là Phó giám đốc Sở Công nghệ điện tử, được cử về làm Bí thư Đảng khu kinh tế địa phương tốt nhất, nghe nói sẽ lên Phó thị trưởng phụ trách công nghiệp, phải nói chị ta có chỗ dựa vững như núi. Tiểu Mãn tuy nói cứng với chị ta nhưng thực tế phải bó tay.

Hút xong thuốc, Tiểu Mãn bình tĩnh lại, anh ra khỏi phòng làm việc bảo nhân viên dưới quyền đi gọi Hiếu Quyên, nhân viên phòng cân đong vật tư lên, sự việc liên quan đến cô. Tiểu Mãn muốn làm rõ từng người, đầu tiên tìm khâu yếu nhất.

Hiếu Quyên bước vào thấy không khí phòng Bảo vệ, bỗng ngớ ra. Tiểu Mãn nói với Ngọc Mai: “Chị có thể về được rồi”.

Ngọc Mai nhìn Hiếu Quyên, hằm hằm đi ra.

Tiểu Mãn vươn vai, bảo Phó trưởng phòng Trạch Tân hỏi chuyện Hiếu Quyên. Anh ta nói, dù sao thì việc đã rõ, mấy người kia đã khai báo đầy đủ, chỉ còn người cuối cùng anh ta giao cho Phó trưởng phòng, anh phải đến Sở Công an.

Không chờ Trạch Tân hỏi, Hiếu Quyên biết có chuyện gì rồi. Trên đường đến Phòng Bảo vệ cô đã đoán được tám chín phần, kẻ cắp lúc nào cũng lo lắng. Cô không như mấy người ở phòng cân đong, không có gia đình, tốt nghiệp đại học được phân công về nhà máy bột giấy, tùy theo thành tích học tập, cô được phân về bộ phận đúng nguyện vọng. Hiếu Quyên dốc ống, khai báo sự việc thật cụ thể, lúc nào, nơi nào, lấy bao nhiêu tiền, đã cấp bao nhiêu tờ phiếu khống, việc của mình, việc của người cô khai rõ. Có tất cả năm người dính đến chuyện này. Bốn người cân, một người giám sát.

Còn hai nhân viên coi cần cũng cần phải nói chuyện, họ đã hết giờ làm và đã về, buổi tối bị gọi đến phòng Bảo vệ, sợ hết hồn. Tiểu Mãn bảo họ đọc lời khai của Hiếu Quyên, chứng tỏ các quan hệ rắc rối biết chừng nào, họ biết không giấu nổi đành phải khai ra.

Ông Giám đốc gọi điện hỏi tình hình Ngọc Mai, Tiểu Mãn nói chị ta không thừa nhận. Ông Giám đốc nói, không có việc gì thì tốt, ông bảo Tiểu Mãn ra nhà hàng Dân Phương ăn tối, cứ kí hóa đơn.

Tiểu Mãn rất cảm động được Giám đốc quan tâm, liền nghĩ đến ý đồ của Giám đốc nhắc chuyện Ngọc Mai. Anh biết, ông Giám đốc và chồng của Ngọc Mai đều là ứng cử viên chức Phó thị trưởng phụ trách công nghiệp, nói một cách nghiêm khắc, họ là đối thủ cạnh tranh. Chuyện này xử lý ra sao, anh ta cảm thấy khó khăn.

Ngọc Mai đi từ sai lầm này đến sai lầm khác, chị gọi điện cho chồng ở quê, nói ông Vũ bắt đầu ra tay, định làm chuyện môi hở răng lạnh, sai Trưởng phòng Bảo vệ truy bức chị ta. Ông chồng cảm thấy không nên để vợ trở thành người bị hại trong cuộc đấu đá chính trị, anh nhẹ nhàng khuyên giải, nói không ốm đau không sợ ma gọi, cùng lắm sau này điều sang đơn vị khác.

Ông Lưu buổi tối về nhà, thấy đồ của Hồ Bằng đưa biếu, ông cau mày. Bà vợ ngồi bên lằm rằm hỏi người ấy có chuyện gì. Ông Lưu gọi điện cho ông Triệu, Trưởng phòng bảo vệ nội bộ của Sở Công an, nói có báo cáo khẩn về vụ án kinh tế ở nhà máy bột giấy.

4

Ông Triệu, Trưởng phòng Bảo vệ nội bộ mỗi lần xuống các nhà máy, xí nghiệp đều mặc thường phục, lần này xuống nhà máy bột giấy ông mặc cảnh phục. Ông vào phòng Bảo vệ tìm Tiểu Mãn, vừa gặp ông nói ngay, đến để tìm hiểu vụ án trong nhà máy.

Tiểu Mãn thấy kì lạ, tại sao ông Trưởng phòng Bảo vệ nội bộ lại biết sự việc của nhà máy nhanh như vậy? Ông Triệu cười, nói: “Anh cho rằng công an chúng tôi ăn hại thôi à?”

Tiểu Mãn nói, sự việc vẫn chưa thật rõ ràng, nên chưa báo cáo. Thật sự nhà máy có xảy ra chuyện đó, phòng Bảo vệ không thể tự động thông báo cho công an biết. Nhưng ông Triệu đến, Tiểu Mãn phải báo cáo tóm tắt với ông. Anh đau đầu nhất là trường hợp Ngọc Mai. Anh giải thích, nếu không vương Ngọc Mai, sự việc đã sớm kết thúc và cũng sớm báo cáo với phòng Bảo vệ nội bộ.

Tiểu Mãn kiểm soát để ông Triệu ở đấy, anh lên báo cáo với Giám đốc. Ông Giám đốc nghe tin Trưởng phòng Bảo vệ nội bộ đến tìm hiểu chuyện

xảy ra ở bộ phận nhập nguyên liệu, ông im lặng giây lát rồi bảo Tiểu Mẫn cứ phản ánh thật và tích cực hợp tác với công an.

Làm Trưởng phòng Bảo vệ không dễ, hễ có chuyện gì cũng như bị trên đe dưới búa, kẹt giữa lãnh đạo nhà máy và cơ quan công an, bên nào cũng khó. Tiểu Mẫn về đến văn phòng, ông Triệu bảo muốn gặp Ngọc Mai, ông muốn gõ thử vào khúc xương cứng này.

Ngọc Mai hai mắt sưng đỏ, vừa thấy đã biết đêm hôm qua chị không ngủ được. Thái độ của chị mềm mỏng hơn hôm qua, hơn nữa tỏ ra lúng túng không yên.

Ông Triệu cười với Ngọc Mai, nói bố chồng của chị là lãnh đạo cũ của ông, hai người cùng họ Triệu. Tiếp theo, ông nói đến sai lầm của chị, nói hiện tại công an trọng khẩu cung, không có gì sai, nhưng chỉ cần chứng cứ xác thực, khẩu cung cũng có thể định tội. “Thế nào gọi là chứng cứ xác thực? Tức là những người làm sai, người khác khai báo rõ ràng, tố giác chuyện đã làm, lời khai đều khớp, hình thành chuỗi chứng cứ, giống như tài liệu của phòng Bảo vệ của nhà máy chứng minh rõ sự việc. Không nên xem thường phòng Bảo vệ nhà máy. Phòng Bảo vệ nhà máy cùng xây dựng và đào tạo giống như công an chúng tôi. Trình độ của anh Mẫn còn cao hơn Trưởng các đồn công an. Với lại, nếu không khai báo rõ tại nhà máy, giao cho công an xử lý, kết quả sẽ khác, đến lúc ấy đã trở thành vụ án, rất bất lợi cho người nhà của mình”.

Ngọc Mai sợ, bật khóc. Trước khi bộc bạch chị lại do dự, nhất định đòi gọi điện cho chồng. Chuông điện thoại vừa đổ vài tiếng thì phía kia đầu dây dập máy, chứng tỏ chồng chị đang họp hoặc có việc quan trọng.

Ngọc Mai không gọi điện nữa, chị lấy từ trong túi xách ra cuốn sổ gửi tiền tiết kiệm, bảo chị đã lấy năm chục nghìn, bây giờ trả lại cho nhà máy một trăm nghìn đồng. Ông Triệu bảo Ngọc Mai cất sổ tiết kiệm, nếu làm như vậy lên báo sẽ thành việc lớn. Vấn đề bây giờ là khai báo rành rõ, chưa đến lúc phải bồi thường. Ngọc Mai nghẹn ngào, gật đầu.

Ông Triệu để cho Tiểu Mẫn và Ngọc Mai nói chuyện với nhau, ông lên gác tìm ông Dư, Bí thư Đảng ủy. Thấy ông Triệu, ông Dư bảo anh thư kí

mở cửa phòng họp nhỏ, ông Triệu để cặp xuống, vào nhà vệ sinh.

Ông Dư và ông Triệu ngồi trong phòng họp nhỏ, ông hỏi ông Triệu sự việc này có thể để xử lý nội bộ được không. Ông Triệu nói, nếu nhà máy xử lý các trường hợp vi phạm pháp luật thì cơ quan Tư pháp làm gì. Ông còn hỏi ngược lại, có phải Giám đốc nhà máy định làm cho sự việc lớn thành bé, để rồi hóa giải việc bé? Ông Dư giải thích, vụ này liên quan đến nhiều người, dù các vấn đề, không dễ xử lý. Ông Triệu nói, không có gì là khó, cứ giao cho công an mọi chuyện sẽ ổn.

Ông Dư đề nghị ông Triệu hoãn báo cáo vụ án này với lãnh đạo Sở. Ông Triệu không đồng ý với yêu cầu của ông Dư, ông nói vừa rồi vào nhà vệ sinh nhận được điện thoại của Giám đốc, ông đã báo cáo sơ qua.

Ông Triệu về rồi, ông Dư lập tức thông báo tình hình cho Giám đốc nhà máy, ông Giám đốc thở dài: “Có cách nào khác không? Chúng ta đã cố gắng, bây giờ chỉ có thể ai bị bệnh người đó uống thuốc. Có dịp nào anh gặp chồng chị Mai giải thích để anh ấy hiểu, anh nói tiện hơn tôi”. Ông Dư gật đầu.

Ông Đào, Phó giám đốc sở Công an thành phố nghe ông Triệu báo cáo, lập tức bố trí Đội trưởng đội trinh sát bắt tay điều tra. Đội trưởng đội trinh sát Đào Triệu Quốc đã biết việc này từ lâu, ông Phó giám đốc hỏi tại sao anh biết, ông ta bảo quần chúng phát hiện và cũng đã tiêm phòng cho lãnh đạo nhà máy để họ nói chuyện tình cảm với nhau. Ông Phó giám đốc cảm thấy khó hiểu: “Một vụ nhỏ trong nhà máy mà phức tạp vậy sao?”. Đào Triệu Quốc không trả lời, chỉ cười.

Ông Vũ, Giám đốc nhà máy gọi điện chửi cho ông Trần, Giám đốc Công ty vật tư Tư Thông làm chuyện vớ vẩn, nói họ đừng hòng đòi nổi một đồng tiền nợ than của nhà máy bột giấy, ông thông báo cho tài vụ phong tỏa khoản tiền ấy. Buổi tối, ông mời bạn cũ là Xuyên Thanh ăn cơm. Từ ngày có tin được bổ sung lãnh đạo thành phố, Xuyên Thanh là tham mưu trong nhóm cố vấn, có chuyện gì cũng thông báo cho ông biết, nghe ý kiến của ông ta.

Uống xong mấy li rượu, Xuyên Thanh an ủi ông Vũ: “Không cần thiết phải buồn vì chuyện đó. Chuyện xấu có thể trở thành tốt, đó là phép biện chứng. Nhà máy xảy ra chuyện này, anh có thể bắt đầu bằng chuyện giáo dục ý thức luật pháp, viết một bài trong công tác phổ biến pháp luật của nhà máy, đã có cán bộ nhận thức được hành vi phạm pháp của mình, chủ động khai báo với phòng Bảo vệ, để tổ chức cấp trên đưa sự việc trình báo với công an, đó là thành tích tổng hợp về quản lý. Bất cứ hình thái xã hội nào cũng có người vi phạm pháp luật, một doanh nghiệp có thể không được không? Mặt khác, cũng chứng tỏ trình độ quản lý, buộc phần tử phạm pháp phải sợ, phổ biến pháp luật để kẻ phạm pháp biết phải đi đâu, làm gì, chủ động thú nhận.

Ông Vũ khen Xuyên Thanh đúng là xuất khẩu thành chương, ngòi bút thăng hoa. Ông uống một li rượu, bảo Xuyên Thanh không vội đưa chuyện này lên mặt báo, nếu cần ông sẽ liên hệ kịp thời. Dù sao thì Ngọc Mai cũng là củ khoai môn nóng. Ông phải có sách lược tuyệt đối cho sự việc này.

Xuyên Thanh phân tích, dù sao thì Ngọc Mai cũng đã cho chồng một đòn chí mạng.

Ông Vũ nói, ông không hi vọng sự việc của Ngọc Mai làm ảnh hưởng đến chồng, cần thiết chồng Ngọc Mai sẽ nói với ông Lữ, Giám đốc công an thành phố, để sự việc chìm xuống. Xuyên Thanh nói ông Vũ rất độ lượng, nhưng đừng quá thật thà đối với sự việc này.

Hôm sau, chồng Ngọc Mai biết rõ sự thật, bữa trưa, bữa tối ông không ăn, ông hỏi vợ: “Nhà không thiếu tiền, em lấy nhiều tiền như thế để làm gì?”. Ngọc Mai trả lời: “Chơi mạt chược”.

Chồng Ngọc Mai không nói gì, anh đem hai bộ bài mạt chược ném vào thùng rác, giận dữ nói: “Từ nay em không được đụng đến mạt chược nữa!”.

Thứ sáu, Hồ Bằng gọi điện cho Oánh Oánh, hỏi chị đã hẹn ai đến chơi mạt chược chưa. Oánh Oánh khuyên anh đừng nên đánh nữa, để sau một thời gian, chờ cho sự việc Vân Tài giải quyết xong xuôi. Hồ Bằng bảo không chơi mạt chược ở nhà nhìn Vân Tài càng buồn phiền. Thời gian này Vân Tài ở nhà tỏ ra ngoan ngoãn, lo toan nội trợ, dọn dẹp vệ sinh, giống

như một người mẹ hiền vợ đảm. Thấy vợ như thế, Hồ Bằng càng xoáy vào chỗ đau của vợ, anh nói nếu vợ không mắc sai lầm sẽ không bao giờ chăm chỉ như hôm nay.

Vân Tài nghe chồng nói vậy, chị không làm việc nhà nữa mà chỉ ngồi xem ti vi. Hồ Bằng không thể ngày nào cũng đánh mắng vợ, vớ lại, Vân Tài cũng đã cảnh cáo anh, nếu anh còn đánh vợ, chị sẽ tố cáo với Hội Phụ nữ và cơ quan của anh.

Lợn chết không sợ nước sôi. Hồ Bằng biết rõ điều ấy.

VII. XÓC BÀI

1

Hồ Bằng gọi điện cho Oánh Oánh, bảo anh không thể ngồi nhà nữa rồi, hể trông thấy mặt Vân Tài lại bực mình.

Oánh Oánh nói: “Vân Tài ngoan ngoãn ngồi nhà không đi chơi mạt chược nữa à?”. Hồ Bằng tức giận: “Còn dám chơi?”.

Oánh Oánh an ủi Hồ Bằng phải kiên nhẫn hơn đối với Vân Tài, dù sao cũng là vợ chồng ăn đời ở kiếp với nhau.

Hồ Bằng hỏi tình hình mạt chược gần đây, anh bảo lâu ngày không chơi, ngứa tay lắm rồi. Oánh Oánh nhắc nhở anh, đừng nên chơi mạt chược nữa, việc nhà chưa xong, đừng nên bỏ mặc, không nghĩ đến.

Oánh Oánh khoe có bạn mạt chược mới, đấy là Cát Hồng, vợ Xuyên Thanh. Tổng biên tập báo, đúng là một “chân cứng”, “hợp kim ti-tan”. Hồ Bằng nói, anh quen Xuyên Thanh, không quen vợ anh ta.

Từ ngày Cát Hồng bị cái bệnh ấy, băng đi một thời gian không chơi mạt chược, nhóm chơi cũ đã có bạn mới, Cát Hồng thừa ra. Bây giờ nhóm của Oánh Oánh thiếu Hồ Bằng, tìm khắp nơi cuối cùng có Cát Hồng tham gia. Có bạn chơi hợp cạ không dễ, thân phận cũng phải hợp nhau, như vậy chơi bài mới thoải mái. Mạt chược là trò giải trí, chơi không hợp cạ không vui.

Giông tố bệnh tình dục của Cát Hồng và Xuyên Thanh coi như đã qua. Cát Hồng đưa nước tiểu của chồng đi xét nghiệm ở bệnh viện nơi chị khám

bệnh, không phát hiện vấn đề gì. Chị không tin kết quả xét nghiệm, lại đem một ít nước tiểu còn lại đến xét nghiệm ở bệnh viện nơi Tiểu Nhu làm việc. Chị có phần do dự trước khi tìm Tiểu Nhu, sợ cô ta biết cái xấu của mình. Nhưng chị không thể không nhờ Tiểu Nhu xét nghiệm để mình được yên tâm. Tiểu Nhu là bác sĩ, phó chủ nhiệm khoa xét nghiệm nói không vấn đề gì mới thật yên tâm. Chuyện này chưa rõ thì chưa thể yên tâm. Nếu có vấn đề thì to chuyện, mà cũng không sợ thêm một người biết. Cát Hồng nói khéo với Tiểu Nhu, bảo sau kì kinh nguyệt thấy khó chịu, muốn Tiểu Nhu trực tiếp làm xét nghiệm. Tiểu Nhu cầm bệnh phẩm một lúc sau cười hì hì bước ra, nói rất bình thường, không có phản ứng bất thường. Vậy là Cát Hồng yên tâm, vấn đề không phải của Xuyên Thanh, biết đâu đúng như anh nói, chơi mạt chược ở nhà nào đấy bị lây nhiễm qua nhà vệ sinh không sạch sẽ.

Cát Hồng và Tiểu Nhu nói chuyện với nhau một lúc. Hôm ấy Cát Hồng có điều không bằng lòng với Tiểu Nhu, chị nhận ra Tiểu Nhu nói chuyện nhưng tâm trí để đâu đâu, muốn nhanh chóng kết thúc câu chuyện. Trước đây, mỗi lần Cát Hồng đến bệnh viện tìm Tiểu Nhu, Tiểu Nhu không như thế.

Chị không biết rằng, bạn mạt chược của chị lúc này đang rối lên. Thấy Cát Hồng đưa mẫu nước tiểu đến xét nghiệm, Tiểu Nhu biết Xuyên Thanh đã lây bệnh cho vợ, Tiểu Nhu chúc mừng mình phòng bệnh sớm, không bị ăn quả đắng. Nhìn kết quả xét nghiệm, Tiểu Nhu rất ngạc nhiên khi thấy không có vấn đề gì. Chị nghĩ, nếu có vấn đề sẽ nói với Cát Hồng thế nào, sợ vì thế Cát Hồng sẽ gây mâu thuẫn gia đình. Cát Hồng và Xuyên Thanh đều lạnh lặn coi như xong, “không ốm đau không sợ ma gọi”.

Tiểu Nhu thận trọng, xét nghiệm lại một lần nữa. Chị đưa mẫu bệnh phẩm ra trước ánh đèn để quan sát, ngửi ngửi, vậy là rõ.

Cát Hồng nhận ra tâm trạng của Tiểu Nhu hôm đó, nhưng chị tuyệt đối không biết cô ta có tâm tư gì. Chị không nghĩ Tiểu Nhu và chồng mình đang cặp bồ, người dẫn đến chuyện đó chính là chị. Chị phạm phải sai lầm chết người, ngồi với mấy chị em ở bàn mạt chược, đem chuyện ăn nằm với

chồng ra nói, nói rất hứng thú. Tiểu Nhu nghe chuyện của Cát Hồng, bỗng thấy ngứa ngáy trong người.

Trong bàn mạt chược của Oánh Oánh, qua câu chuyện của mọi người, Hồ Bằng có biết “chân cứng” Cát Hồng.

Oánh Oánh không cho Hồ Bằng chơi mạt chược, vậy là bàn mạt chược của chị có thêm một anh châu rìa, chị phải giới thiệu, lúc giới thiệu Hồ Bằng, Cát Hồng chỉ thoáng nhìn.

Hồ Bằng định xem Cát Hồng chơi thế nào. Bài vừa đánh được hai quân, Cát Hồng có điện thoại của cơ quan gọi. Chị chạy ra ngoài nghe điện, sợ mất thời gian của mọi người, chị bảo Hồ Bằng thay chân.

Hồ Bằng ngồi vào vị trí đã được Cát Hồng ủ nóng, rất nhanh chóng ù một ván lớn. Ngoài Oánh Oánh ra, hai người kia bảo không tính, định xù nợ. Cát Hồng cúp máy đi tới, không đồng ý. Hồ Bằng nói giúp con nợ, anh cười hì hì: “Ừ rồi đúng là khó nói, tôi thấy bài của mấy chị”.

Cát Hồng vẫn không chịu, tranh cãi với mấy người cùng chơi. Để hòa giải, Hồ Bằng báo bài của những người chưa đổ bài. Cát Hồng nhìn, Hồ Bằng nói không sai bao nhiêu, chị nửa tin nửa ngờ, đành im lặng.

Hôm ấy Hồ Bằng châu rìa, ngó nghiêng, nhưng từ sau lúc chơi thay cho Cát Hồng, anh chuyển sang xem bài người khác.

Oánh Oánh thua to, thỉnh thoảng lại xuất xung cho Cát Hồng. Cát Hồng được rất thỏa mãn, không còn trách Hồ Bằng thế chân vừa rồi làm chị mất ù. Lúc kết thúc, chị phán một câu: “Anh Bằng được lắm”.

Hồ Bằng hỏi được là thế nào. Cát Hồng nói: “Anh sợ chị Oánh của anh phải bỏ tiền ra chứ gì?”. Nghe Cát Hồng nói vậy, Hồ Bằng bất giác liếc nhìn Oánh Oánh. Oánh Oánh như không nghe thấy, hoặc coi câu nói ấy như gió thoảng ngoài tai.

Hồ Bằng đã hiểu, lúc chơi bài, Oánh Oánh thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh, anh cũng lén nhìn lại, chỉ sợ bị Cát Hồng phát hiện.

Ban nãy Oánh Oánh chăm chú chơi bài, giới thiệu Hồ Bằng mà không giới thiệu Cát Hồng, lúc này mới nhớ ra, chị giới thiệu Cát Hồng với Hồ Bằng: “Phu nhân của Tổng biên tập báo”. Cát Hồng nói: “Gì mà phu nhân

với cả phu nhân, chỉ là người nhà anh Thanh thôi mà”. Oánh Oánh bổ sung: “Chồng chị ấy có quan hệ thân thiết với ông Vũ, Giám đốc nhà máy bột giấy”. Cát Hồng nói: “Điều ấy thì có thật, anh Thanh nhà tôi với anh Vũ thân nhau lắm”. Lúc này Hồ Bằng mới biết Xuyên Thanh có quan hệ tốt với ông Vũ, anh vội nở nụ cười với Cát Hồng.

Trên đường về, Hồ Bằng nhận được điện thoại của Oánh Oánh. Chị hỏi, ván bài hôm nay, ván bài mà anh thế chân Cát Hồng, chị không tin Hồ Bằng đã thấy bài, lúc anh ngồi thay thì mọi người đã bắt mấy vòng bài rồi anh mới ù. Bài trên tay mọi người không phải là bài trước khi anh ngồi thay. Với lại, mắt anh cũng không thể nhìn xuyên mọi vật, làm thế nào để thấy bài của mọi người? Chị rất ngờ.

Hồ Bằng nói: “Không có gì, em đã thấy bài của mọi người”. Anh không muốn để mọi người biết anh đoán bài, kể cả bài của Oánh Oánh.

Oánh Oánh gọi điện cho anh thật ra không phải chuyện bài bạc, hai người còn nói nhiều chuyện khác, những chuyện khiến Hồ Bằng bất ngờ.

Trước khi cúp máy, Oánh Oánh cứ khen nói chuyện với anh thật lý thú, vốn tâm trạng không vui, nói chuyện xong tâm trạng khác hẳn.

Hồ Bằng hỏi Oánh Oánh có gì không vui, chị không trả lời, xem ra không muốn trả lời.

Oánh Oánh có tâm sự gì chẳng? Liên mấy ngày sau đó Hồ Bằng cứ băn khoăn mãi.

2

Tiểu Nhu có việc tìm Xuyên Thanh, cô đến thẳng tòa soạn báo.

Có tiếng gõ cửa, Xuyên Thanh vẫn cúi đầu, miệng nói “mời vào”. Thấy Tiểu Nhu từ từ bước vào, anh hết sức bất ngờ và căng thẳng: “Không gọi cho anh một tiếng mà đã đến?”. Tiểu Nhu nói: “VẬY em là khách không mời?”.

Xuyên Thanh vội nói không phải. Để che giấu sự căng thẳng, anh đứng dậy pha trà cho Tiểu Nhu, một vài cánh trà rơi ra ngoài. Nhất định Tiểu Nhu đã trông thấy, cô chuyển khách thành chủ, miệng cười, tay cầm bình

nước chế vào cốc trà, chị còn rót thêm nước vào cốc trà của Xuyên Thanh để ở bàn.

Xuyên Thanh càng căng thẳng hơn. Anh không biết có nên khép cửa lại hay không. Nhìn dáng mềm mại của Tiểu Nhu, anh không biết Tiểu Nhu đến đây làm gì, không biết đã hỏi ai để biết văn phòng của anh, sẽ gây ồn ào ở cái ban biên tập lắm chuyện này, nhất định thu hút ánh mắt biên tập viên, sẽ có người đưa chuyện.

Kì lạ là, Tiểu Nhu không nói gì, trà pha rồi mà cô cũng không uống rồi bỏ đi ngay.

Trong lúc Xuyên Thanh khó hiểu thì Tiểu Nhu gọi điện thoại đến.

“Anh Thanh, gặp anh, em không sao nói nên lời”.

Xuyên Thanh làm ra vẻ không hiểu, hỏi: “Có chuyện gì?”.

Tiểu Nhu giận dỗi: “Anh làm hại em”. Xuyên Thanh im lặng giây lát, hỏi: “Anh thế nào? Hôm ấy chúng ta đều tự nguyện cơ mà? Tại sao lại làm hại em?”.

Giọng Tiểu Nhu lớn dần: “Anh đổ bệnh cho em, bệnh lậu. Em lại lây sang chồng, bây giờ chồng em đang đòi li hôn...”

Xuyên Thanh lấy tay bịt ống nghe, không dám nghe tiếp. Rất may là nói qua điện thoại. Nếu như Tiểu Nhu vừa đến văn phòng đã quá kích động, bên cạnh nghe thấy, lan ra ngoài thì mình cũng thân bại danh liệt.

Một lúc sau, Xuyên Thanh khẽ buông tay giữ máy, tiếng của Tiểu Nhu vẫn rất to: “Anh vờ không nghe thấy em nói gì à? Anh có muốn em đến văn phòng nói trực tiếp cho anh nghe không?”

Xuyên Thanh nói khẽ: “Anh đang nghe, đang nghe”. Tiếp theo, tiếng anh càng nhỏ hơn: “Xin lỗi, anh thành thật xin lỗi”.

Tiểu Nhu bắt đầu thúc giục: “Anh Thanh, anh dùng li trà để có thể che giấu được vợ anh, che giấu được nhân viên xét nghiệm bệnh viện nhỏ, nhưng không qua được mắt em, chuyên môn của em không tồi. Em chịu khổ với anh không là gì, lại còn giúp anh che giấu chị Hồng, anh thấy anh có độc ác không?”

Xuyên Thanh im lặng. Sự việc đến mức nào anh đều biết, chuyện sợ xảy ra thì đã xảy ra.

“Anh Thanh, anh là người có chức quyền, có phẩm giá. Cho đến bây giờ em không nghi ngờ gì anh về điểm này, vì những chuyện đó có liên quan đến thân phận của em, phẩm giá của em. Cuối cùng, cuối cùng chúng ta...”. Xuyên Thanh nói liên tiếp: “Biết rồi, biết rồi, anh biết rồi...”.

“Anh biết gì?” Xuyên Thanh không trả lời.

“Anh Thanh, nếu chồng em li hôn với em, anh có chịu trách nhiệm với em không?”

Giọng Tiểu Nhu trở nên dịu dàng, giống như con mèo bị một cú đá nó kêu van, cầu khẩn đáng thương với chủ nhân.

Xuyên Thanh ngập ngừng giây lát, giọng nói to hơn: “Anh không để em phải tổn thương, không để em phải thất vọng”.

Tiểu Nhu cười: “Anh nói cứng lắm, nhưng sợ đến lúc ấy lại nhũn như con chi chi. Không giống như con chó giữ nhà chỉ biết sủa vài tiếng để cho mình mạnh dạn hơn”.

Thấy thái độ của Tiểu Nhu đã thay đổi, Xuyên Thanh cũng lì lợm hơn, cảm nhận như hôm ngủ với nhau. Mục đích của anh là theo đó để gọi lại những kí ức đẹp ở Tiểu Nhu, nhắc nhở hôm ấy không phải một mình anh chủ động. Tiểu Nhu không tiếp câu chuyện của anh, mà xấu hổ cúp điện thoại, không nói nữa.

Xuyên Thanh chưa kịp xả hơi thì nhận được tin nhắn của Tiểu Nhu: “Em còn tìm anh”. Xuyên Thanh phân tích tin nhắn của Tiểu Nhu, đó là câu nói hai mặt: tìm để nhắc lại giấc mơ cũ hay là để đòi nợ?

Cả hai tình huống đều có thể. Xuyên Thanh chìm sâu vào nỗi bất an.

Nếu Tiểu Nhu tìm để nhắc lại giấc mơ cũ? Anh khẳng định không còn hứng thú, bây giờ chỉ có thể Tiểu Nhu làm anh sợ hãi lo lắng, khó làm cho anh vui và có khoái cảm xác thịt.

Nếu Tiểu Nhu li hôn thật thì sao? Cô ta có buộc mình phải li hôn không? Xuyên Thanh sợ điểm này, anh có cảm giác sự việc hỏng to, mọi chuyện

hông bết.

Xuyên Thanh đã từng cảnh cáo nhiều người, đừng bao giờ lấy một người con gái đã có chồng để mà cặp bồ, cô ta đã cặp bồ một lần thì cũng có thể sẽ cặp bồ hai lần, ba lần. Các bậc đế vương, tướng lĩnh sáng suốt không bao giờ trọng dụng kẻ phản bội thì cực kỳ nguy hiểm.

Anh chỉ muốn xa Tiểu Nhu, muốn cô ta từ nay về sau không đến tìm anh nữa, giống như người đi cùng đường.

3

Lương và thưởng ở Công ty thực phẩm nơi Cát Hồng công tác không cao, nhưng công việc nhẹ nhàng thoải mái. Công việc của chị là giữ kho, bảo quản dầu ăn và thùng đựng dầu, bao đựng gạo, bao đựng bột mì. Đó là những việc vặt, không phải ngày nào cũng có, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi. Công ty muốn xuất kho sẽ gọi điện cho chị, người không cần đến, bảo với ai đó chìa khóa để ở ngăn kéo nào đó là được. Những thứ này cứ luân chuyển luân luân, không thể mất, mà mất cũng không có ai truy cứu trách nhiệm. Với lại, cơ quan đã có người có tinh thần trách nhiệm cao hơn phụ trách thay chị, mà cũng không phải ai cũng thích ở nhà, chỉ thích mạt chược. Có những người thích đi làm đúng giờ, tức là thích nỗ lực phấn đấu.

Đây là một cơ quan tuyệt vời, đốt đuốc tìm cũng không thấy, bảo đổ là đổ, bảo giải tán là giải tán. Giám đốc công ty tiết lộ cho chị biết sớm tìm một cơ quan, đơn vị nào để chuyển, chị vẫn không dám tin là thật.

Cát Hồng nói cho Xuyên Thanh biết tình hình, không ngờ anh đã biết trước. Anh chỉnh lại cách nói của Cát Hồng: “Cơ quan của em không phải là sụp đổ, mà là thay đổi tổ chức, nhân viên, không gọi là giải tán, mà gọi là phân tán và nghỉ việc”.

Chí ít là đổi cán bộ, Cát Hồng chỉ là công nhân, không được điều đi nơi khác thì chỉ có thể nghỉ việc. Chị bảo chồng tìm cách điều chị sang một đơn vị khác, không có yêu cầu gì, chỉ cần nhẹ nhàng thoải mái là được. Xuyên Thanh lắc đầu, bảo tìm một đơn vị như vậy để chuyển, sợ rằng một năm, sáu tháng gì đó lại nghỉ việc. Với lại, bây giờ có cơ quan, đơn vị nào thiếu người? Người đông đến nỗi đánh thành vữa, trát lên tường cũng chẳng hết.

Thấy thái độ Xuyên Thanh như vậy, Cát Hồng cũng thôi, không nói nữa. Chị biết, tuy chồng là Tổng biên tập, nói thẳng ra cũng chỉ là cái cán bút, trong tay chẳng có quyền lực gì sắt.

Không phải Xuyên Thanh không nghĩ cách, anh đã bàn với vợ, hay là nói với Chấn Vũ điều chị về nhà máy bột giấy?

Cát Hồng lắc đầu: “Em không làm ở cái chỗ ô nhiễm ấy đâu. Anh cho rằng cái nhà máy ấy thọ được bao lâu nữa? Đang bị bảo vệ môi trường làm khó, không đóng cửa thì cũng dẹp tiệm”.

Thấy vợ không muốn về nhà máy bột giấy, anh đang cố nghĩ lối thoát cho vợ. “Nếu mất việc cư tính thâm niên cũng được hai chục nghìn bồi thường, em lấy khoản tiền ấy làm vốn mặt chược, suốt ngày đi chơi mặt chược cho khoái”.

Cát Hồng nói: “Em không. Nếu mất việc em sẽ không đụng đến mặt chược nữa. Tiểu Phàn sang năm thi trung học, em sẽ ở nhà làm hậu cần cho con, nuôi nó thật ngoan, thi vào trường điểm”.

Xuyên Thanh không tin lời vợ. Theo anh, để Cát Hồng không chơi mặt chược còn khó hơn lên trời. Một người nghiện mặt chược đến độ quên ăn quên ngủ, liệu miệng nói không chơi là không chơi được không? Ma quỷ mới có thể tin điều ấy.

Cát Hồng vẫn bình tĩnh, chị không nói gì đến chuyện mất việc, vẫn sống như cũ, cứ dăm ba hôm lại đến chơi mặt chược với Oánh Oánh. Không chơi mặt chược thì ở nhà đắp mặt nạ dưỡng da, nhưng không phải có ý đồ như trước.

Hôm ấy, trước khi đi ngủ, chị bỏ mặt nạ ra, Xuyên Thanh ôm vợ từ phía sau.

Đó là ám hiệu sinh hoạt tình dục của Xuyên Thanh. Anh thích ôm vợ từ phía sau, tấm thân Cát Hồng mềm mại, mỗi lần như thế chị đều quay lại, nhìn anh thật triu mến khiến trái tim anh như sắp tan ra.

Tất nhiên đấy là trước kia, “tim tan ra” đấy là câu nói cửa miệng của Xuyên Thanh khi nói chuyện yêu đương. Sau ngày cưới, Cát Hồng nói với

Xuyên Thanh: “Em biết anh tan ra rồi”. Ý của câu nói ấy là, em biết anh đang muốn em.

Nhưng lần này Xuyên Thanh không nói gì, thậm chí không chờ Cát Hồng quay mặt lại, cứ thế bế vợ lên giường, điên cuồng như đi cướp của.

Xuyên Thanh làm rất nhanh, làm tới, làm cho xong, rồi nghỉ. Cát Hồng thở hổn hển, nắm bờ vai anh, nói: “Hôm nay... như chó... làm như chó vậy à? Hay là bị ai kích thích ở đâu rồi?”. Nghe vợ nói vậy, Xuyên Thanh giải thích: “Ông già điên tuổi trẻ... già rồi, nhạt rồi, khó lòng mới được như thế...”.

“Hiện tại chúng ta cũng không bình thường. Em không làm cho anh hưng phấn, đúng vậy không?” Cát Hồng nói rồi đẩy anh ra, chị dậy, vào nhà vệ sinh.

Xuyên Thanh kéo tay vợ: “Mà con gái chúng ta lớn rồi, chúng ta không già là gì? Thấy Tiểu Phàn lớn, anh vui lắm, mà cũng lo. Tâm lý, cuộc sống của chúng ta thay đổi theo năm tháng, bây giờ ngay cả mặt chược cũng không hứng thú, muốn từ bỏ nó. Sau này già rồi có gì vui nhỉ? Anh đang lo cho em”.

Cát Hồng ngồi dậy: “Em quyết tâm không chơi mặt chược nữa, con gái thi trung học là một lý do; ngoài ra em ghét cái bọn chơi mặt chược kia lắm rồi, đó mới là lý do chủ yếu. Em bị nhiễm cái bệnh bán thiu ấy, tìm ra đứa nào hại em, em sẽ xem khinh nó. Bọn ngồi ở bàn mặt chược kia đúng là lũ tham ăn biếng làm, thích an nhàn sợ lao động. Chồng của lũ chúng nó đặt chúng bên bàn mặt chược, mong chúng dính như nhựa cao su vào đấy, chúng sống tự tại, làm càn làm gở. Cứ nhìn gia đình chúng thì biết, có nhà nào không lộn tùng phèo? Cái con Oánh Oánh mà em cứ ngỡ đứng đắn, vậy mà cứ mắt la mày lém với cái thằng trẻ ranh. Em cảm thấy phải xa bọn chúng. Bây giờ anh không chơi mặt chược nữa, thế là tốt. Nhưng em phải nói một câu, anh rồi rã đừng có mà đi chơi gái, nếu anh có chuyện gì ở ngoài, em không tha cho anh đâu. Đến lúc ấy thì vợ chồng mình ai đi đường nấy”.

Xuyên Thanh thở dài: “Nói đi nói lại mãi, em vẫn chưa tin anh. Nếu anh có chuyện trai gái sẽ không chờ đến bây giờ. Trước đây có biết bao nhiêu cô quần lấy anh, em biết đấy, anh đâu có màng”.

“Em biết”. Cát Hồng cúi xuống hôn Xuyên Thanh đang nằm, chị đứng thẳng người, cười với anh: “Nếu em mất việc về nhà, em sẽ không bắt anh rửa bát nữa”.

Xuyên Thanh nói: “Anh không mắc lừa đâu, một đời rửa bát, bây giờ không rửa nữa, chẳng hóa ra không giữ lại những gì của năm xưa à?”. Cát Hồng nhận ra ý khác trong câu nói, chị rất cảm động, quay người lại hôn anh.

Cát Hồng rất thỏa mãn vào nhà vệ sinh. Nhìn tấm lưng để trần của vợ, Xuyên Thanh hít vào thật sâu.

PHẦN HAI: NAM

Cục diện của bài mạt chược thể hiện giá trị độc đáo của nó, giá trị của nó là ngăn ngừa, biến hóa, trong giây lát giá trị tự thân không mỏng manh, chỉ trong chớp mắt lại trở về trạng thái bình thường, thành một con bài bỏ đi. Bài tú-lơ-khơ không như vậy, “át chủ” mãi mãi là chúa tể, sự tồn tại của nó quyết định trật tự không bình đẳng, có ý nghĩa áp chế và phục tùng. Ai có nó là nắm chắc phần thắng...

I. ĂN QUẢ NHÂN SÂM

1

Oánh Oánh gọi điện cho Hồ Bằng, bảo một bạn mạt chược hẹn rồi mà không đến, chị muốn tìm số điện thoại của một người khác.

Hồ Bằng cảm thấy cơ hội đã đến, vội vã đi ngay. Quả nhiên, bàn mạt chược của Oánh Oánh vẫn chưa bắt đầu, chị đã hẹn một bạn chơi có cái biệt danh “Khô khô”, hai người mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

Oánh Oánh gọi ván ù nhỏ là khô, khô nhỏ, trừ những lúc bất đắc dĩ, nhìn chung ít khi ù bài như thế, giống như bắt cá không bao giờ bắt cá giống. Người có tên “Khô khô” chỉ cần ù, dù có ai kêu đó là ù nhỏ thì chị ta cũng mặc. Những lúc bình thường Oánh Oánh không thích gọi chị ta đến, nhưng lần này vì thiếu người chơi.

“Khô khô” nói: “Tốt rồi, lại có thêm người, ba chân thiếu một cũng dễ tìm”. Oánh Oánh nhìn Hồ Bằng: “Không tính cậu”. “Khô khô” trở mặt: “Thật lạ kì, không phải tớ chưa chơi với anh này, lần trước thua anh ấy, nay muốn anh ấy thua lại, đằng ấy không cho tớ có cơ hội lấy lại vốn à?”. Oánh Oánh nói: “Nhà cậu Bằng có chuyện, không tâm trạng nào ngồi chơi, đúng vậy không?”.

Hồ Bằng gật đầu, anh chỉ có thể thuận theo ý Oánh Oánh. “Khô khô” không chịu, định khuyên Hồ Bằng vào cuộc, nhưng anh bị ánh mắt lạnh lùng của Oánh Oánh ngăn lại. Lúc này chị liên tục lật tìm số điện, muốn gọi điện cho bạn chơi nào đó.

Những bạn chơi của chị nếu không đi làm thì cũng đang bận việc, nhiều hơn cả là cũng đang chơi. Trong điện thoại nghe rõ tiếng xóc bài rào rào. “Khô khô” đứng ngồi không yên, bắt đầu trách cứ Oánh Oánh, hỏi chị đã hẹn rồi nhưng tại sao người không đến.

Oánh Oánh giải thích: “Hồng bảo đến nhưng vì cơ quan đang có chuyện cho nghỉ việc, phải dự họp đột xuất; một người nữa là Hứa Tiểu Bình sáng hôm qua đã nhận lời, nhưng tối hôm qua chơi bài với ai đó bị thua đậm, hết tiền, khuyên bảo thế nào cũng không đến, muốn đến chơi phải chờ kì lương tháng sau”.

Hồ Bằng thấy Oánh Oánh không tìm được người chơi, anh gợi ý mời Chu Lâm, hỏi cô ta có rỗi không. Oánh Oánh lừ mắt với Hồ Bằng: “Chị không có số điện thoại của con hồ li tinh ấy”.

Hồ Bằng cũng không nhìn sắc mặt Oánh Oánh, không biết ý chị, anh bảo mình có. “Khô khô” sốt ruột, giục anh đưa số điện của Chu Lâm cho Oánh Oánh, để chị gọi ngay cho cô ta.

Điện thoại đã kết nối, Oánh Oánh nói với Chu Lâm bằng giọng điệu khô cứng: “Thiếu một người, cô có đến được không?”

Chu Lâm phấn khởi lắm: “Em đến! Em đến! Các chị phải chờ em đấy nhé, mười phút nữa em có mặt”.

Chưa đầy mười phút sau Chu Lâm đã có mặt, cô ta phi xe máy đến, bước vào nhà không kịp bỏ mũ bảo hiểm xuống cô đã vội ngồi vào chỗ.

Chu Lâm đến, ba người vẫn thiếu một, Hồ Bằng không thể không tham gia. Oánh Oánh rất không muốn nhưng không còn cách nào.

Rất lâu không chơi mạt chược, tiền tiêu vặt trong túi không có, Hồ Bằng ngồi vào bàn cứ xoa tay, lúc chơi rất hăng, một lúc ù liên mấy ván lớn.

Sau khi thắng, Hồ Bằng muốn thôi, Chu Lâm lên giọng tai quái: “Đừng có lột sạch em đấy nhé, bây giờ bệnh viện giữ chặt, ít phong bao phong bì lắm”. Oánh Oánh nắm lấy câu nói của Chu Lâm, giọng đầy ẩn ý: “Cậu Bằng rất có bản lĩnh, cứ lột sạch cô ấy ra, để bọn chị no mắt”. “Khô khô” phấn khởi gật đầu, câu nói làm chị ta cười ngật cười nghẽo, gục xuống bàn mà cười.

Hồ Bằng nói với Chu Lâm: “Anh với em không cần tính nợ, em cứ thua một ván lại cời một chiếc, cời cho đến giới hạn lộ điểm thì thôi”.

Chu Lâm cười hì hì: “Lộ điểm cũng không sợ. Về mùa hè tiến hành những ca đại phẫu, đứng bên bàn mổ hàng mấy tiếng đồng hồ, cánh y tá bọn em bên trong áo blu chỉ mặc một cái quần lót. Bác sĩ muốn đi tiểu cũng không rời bàn mổ, bọn em phải lôi giúp cái ấy ra để các vị đi. Không ai cảm thấy mất tự nhiên”.

“Khô khô” sợ chưa đủ vui, chị ta nói: “Vậy tiếp theo cô cời đồ chú, chúng tôi không phản đối, được thua chúng tôi tự tính với nhau, không liên quan đến cô”.

Chu Lâm nói: “Không đâu, trời lạnh lắm”.

Trong lúc nói, Chu Lâm đánh với Hồ Bằng mấy quân, thấy có khả năng ù, Oánh Oánh và “Khô khô” hồi hộp, chỉ có Hồ Bằng coi như không để ý. Thấy Hồ Bằng như vậy Oánh Oánh có phần bực mình, vẻ mặt tỏ ra buồn. Rất may bài của Chu Lâm không ù nổi, mà chính là Hồ Bằng ù.

Hồ Bằng ngồi đối diện với Chu Lâm, anh đánh tiếp một quân, Oánh Oánh và “Khô khô” cảm thấy không nên. Oánh Oánh thỉnh thoảng lại đưa mắt quan sát Chu Lâm, xem cô ta có nháy mắt với Hồ Bằng không. Nhìn vẻ mặt Chu Lâm sẽ không thấy được vấn đề, Oánh Oánh nghi ngờ có phải hai người “đánh điện báo” ở dưới gậm bàn hay không, chị đưa một chân vốn để gài chân Hồ Bằng ra ngang giữa chân hai người, như vậy nếu Chu Lâm có động tác nhỏ nào cũng đều bị phát hiện.

Chu Lâm không làm động tác gì, một con bài của Hồ Bằng bị Chu Lâm ăn, cô xòe bài ra. Oánh Oánh lập tức đẩy bài của mình, giận dữ: “Chơi thế này thì thôi đi!”.

“Khô khô” hòa giải: “Không trách được anh Bằng, anh ấy đánh đúng, nhưng không đề phòng”.

Oánh Oánh nghe “Khô khô” nói, cảm thấy mình mất bình tĩnh, đưa mắt lạng lẽ nhìn Hồ Bằng. Hồ Bằng vẫn bình tĩnh, không tức giận, thậm chí vẻ mặt còn tươi cười.

Cuộc chơi kết thúc, Hồ Bằng đứng dậy bước ra về, để “Khô khô” và Chu Lâm ở lại ăn cơm của nhà hàng Đầu bếp Du đưa đến.

Nhìn món lươn om đặt riêng cho Hồ Bằng, Oánh Oánh tức không nói được gì, chị lấy đũa gầy gầy thức ăn, không muốn ăn. Có tiếng chuông điện thoại di động, xem ra điện của Hồ Bằng, chị đứng lên, ra ngoài nghe điện.

Hồ Bằng gọi điện đến không có gì khác, anh chỉ giải thích: “Có đề phòng, nhưng không đúng quân. Vội lại, không vì đề phòng mà bỏ bài tốt”. Thấy Oánh Oánh không nói gì, anh lại nói: “Nói đến cô Lâm, em tốt với cô ta để làm gì? Em đâu có thân với cô ấy, chỉ biết chị...”.

Oánh Oánh nói: “Đừng nói nữa, cậu nhiều lý lẽ lắm”.

Nghe xong điện thoại, về bên bàn ăn, Oánh Oánh thấy muốn ăn, cũng không cau có với hai người bạn chơi bài, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn lên.

Hồ Bằng không giận thái độ bực bõ của Oánh Oánh đối với mình hay sao? Không giận! Cái ghen của Oánh Oánh làm anh vui.

2

Hồ Bằng lại chơi mạt chược bình thường, Oánh Oánh để chuyện của Vân Tài sang một bên, không nói gì nữa.

Oánh Oánh nhìn Chu Lâm thật gai mắt, lần sau không gọi cô ta đến nữa, thà rằng thiếu người không chơi cũng được. Chị hỏi riêng Hồ Bằng, tất nhiên đùa vui, bảo anh “xâu chuỗi” với Chu Lâm.

“Xâu chuỗi” là điều rất muốn và tối kỵ giữa những người chơi mạt chược với nhau. Ai cũng muốn trên bàn mạt chược bốn bên hỗn chiến, ba bên là địch thủ có một đồng minh với mình, nhưng ai cũng sợ người khác “xâu chuỗi” mình trở thành đối tượng để mọi người công kích.

Hồ Bằng giải thích, Chu Lâm chủ động cho anh số điện thoại, mong lúc nào thiếu người chơi thì gọi cô ta. Đúng như vậy, Oánh Oánh nhìn anh không giống với người nói dối.

Oánh Oánh đưa ra qui định, chơi mạt chược ở nhà chị, người được nhiều nhất lúc tan cuộc phải giúp chị thu dọn. Điều này rất hợp yêu cầu, mọi người đều tán thành.

Hôm ấy Hồ Bằng được nhiều nhất, lúc tan cuộc chơi anh phải ở lại, anh nói như để hai người kia nghe trước khi ra về: “Ở nhà cái chai dầu đồ tôi cũng không nhắc lên, nhưng đến đây phải lau bàn, quét nhà”. Oánh Oánh như độ lượng khoan dung: “Cậu cứ thu gọn quân bài trên bàn rồi về cũng được”.

Hồ Bằng thu gọn quân bài nhưng vẫn không về, Oánh Oánh bảo anh gọt giúp khoai mài. Chị bảo Văn Hòa lên tỉnh học tập, thật ra trên Ủy ban tỉnh tổ chức cho mọi người đi du lịch Tam Á tắm nắng.

Oánh Oánh nói, chị rất thích ăn củ mài, nhưng sợ phải gọt, da chị nhạy cảm, dính một chút cũng không được.

Củ mài dính nhớt nháp, nhựa đầy tay Hồ Bằng. Oánh Oánh làm cá ngừ, một loại cá hình thù kì dị. Cá này có cái đầu bé miệng loe, giống như cá nheo, không vẩy da vàng, có đốm màu xám, vây trên lưng có một cái xương gai nhọn và cứng. Hai người nói chuyện với nhau, sơ ý bị xương đâm vào tay, chị kêu ré lên. Hồ Bằng đi tới xem, bảo chị nắm chặt vết thương. Anh vội rửa sạch tay, lấy trong ví ra một mảnh băng cầm máu.

Oánh Oánh rất cảm kích, cười với Hồ Bằng, Hồ Bằng rất thích cái cười duyên dáng của Oánh Oánh.

Hồ Bằng nói, làm cá ngừ rất phiền phức, ở nhà anh không bao giờ làm. Oánh Oánh nói, chị thích ăn nên không sợ tốn công tốn sức, canh cá trắng như sữa. Chị giữ Hồ Bằng lại ăn cơm, anh chần chừ, không đáp ứng ngay. Oánh Oánh rất mong anh ở lại, hỏi có phải anh đang bận việc quan trọng, có nhất định phải về nhà? Hồ Bằng nói có việc, nhưng không quan trọng. Vậy là Oánh Oánh giữ anh lại bằng được, ăn xong rồi bận gì thì bận.

Một lúc sau, Oánh Oánh ở trong bếp lại kêu ré lên, tay cứ vẩy vẩy. Hồ Bằng hỏi có chuyện gì, Oánh Oánh bảo ngứa, ngứa không chịu nổi. Hồ Bằng không hiểu: “Củ mài em gọt cơ mà, tại sao tay chị lại bị ngứa?”. Oánh Oánh nói: “Vừa rồi cậu chạm vào tay chị”.

Hồ Bằng thấy Oánh Oánh sắp chảy nước mắt, vội hỏi chị trước đây bị như thế phải làm gì? Oánh Oánh thở hỗn hển, bảo phải hơ lửa. Hồ Bằng đưa chị đến bên bếp lửa, hơ bàn tay chị lên ngọn lửa. Oánh Oánh nói: “Cậu

là của nợ đời, chặt cái bàn tay tội vạ của cậu đi”. Hồ Bằng không nỡ buông tay Oánh Oánh, anh cảm thấy bàn tay Oánh Oánh mềm như không xương. Anh như bị mất hồn, tưởng tượng bàn tay rất thích thú ấy du ngoạn trên người mình thì cảm giác thế nào nhỉ. Không biết Oánh Oánh có thấy biểu hiện của Hồ Bằng không, chị không muốn tiếp tục, rụt tay lại, thở nhẹ nhàng, bảo đỡ ngứa rồi.

Tiếng nói của chị vừa dứt thì cơ thể vặn vẹo, chị nói: “Hồng quá, người cũng ngứa, vừa rồi kéo cái khăn, sợ tay tiếp xúc với da”. Hồ Bằng rất quan tâm hỏi chị ngứa ở đâu, Oánh Oánh đỏ mặt, bảo ngứa bên hông, chị chạy vội vào nhà tắm, xối nước ào ào.

Một lúc lâu Oánh Oánh mới từ trong nhà tắm ra. Mặt chị vẫn đỏ, chị nhìn Hồ Bằng, hỏi anh có thấy buồn cười không. Hồ Bằng lắc đầu, nói không có gì đáng buồn cười.

Người Oánh Oánh lại ngứa, Hồ Bằng kéo chị, không để chị vào nhà tắm nữa, anh hơ lửa cho chị.

Oánh Oánh chỉ vào chỗ ngứa bên cạnh sườn, hỏi anh làm thế nào để hơ lửa vào bên hông? Hồ Bằng lấy bật lửa. Oánh Oánh ngần ngại, nhưng rất ngứa, chị vén cao áo. Mắt Hồ Bằng như hoa lên, anh định thần lại mới thấy rõ phần hông đầy đặn của chị. Vùng hông mềm mại nổi rõ đường cong, lớp da bụng nõn nà và tấm lưng óng ả. Tay chị chỉ vào một vùng da đỏ lên vì gãi, nói: “Ở đây, ở đây..”.

Hồ Bằng bật lửa, Oánh Oánh kêu lên đừng để bỏng, chị kéo áo cao hơn. Hồ Bằng vờ dùng bật lửa hơ lên người Oánh Oánh, mặt anh áp gần hơn với cơ thể chị, gần với nơi da thịt của chị để lộ. Oánh Oánh cảm nhận được hơi thở của Hồ Bằng trên người mình, bất giác đẩy nhẹ anh ra. Hồ Bằng nắm chặt tay Oánh Oánh, tiếp theo ôm ngang người chị, áp môi vào môi nhau. Mặt Oánh Oánh đỏ bừng, mím môi chống lại. Tay trái Hồ Bằng ôm đầu chị, tay phải luồn vào trong áo, kéo nịt vú để sờ bầu vú căng mọng của Oánh Oánh, lưỡi anh rất ngoan cường. Chỉ một lúc sau, người Oánh Oánh mềm nhũn, hai cánh tay ôm chặt Hồ Bằng, hé miệng để lưỡi Hồ Bằng đưa

đi đưa lại. Quần áo trên người Hồ Bằng chà sát trên người Oánh Oánh, da thịt vẫn tiếp xúc, cho đến khi Oánh Oánh lả đi, không còn sức lực.

.....

Xong việc, Hồ Bằng vội vã mặc áo quần, nhìn Oánh Oánh, cũng mong chị nhanh nhanh mặc quần áo.

Oánh Oánh dùng tấm chăn để che ngực, ngồi bất động. Hồ Bằng giục: “Mặc áo quần vào đi!”. Oánh Oánh im lặng. Hồ Bằng lại giục: “Oánh, mặc đồ vào”. Oánh Oánh vẫn ngồi im.

Hồ Bằng cố làm ra vẻ bình tĩnh lấy thuốc ra hút, sang phòng khách lấy li trà của anh.

Oánh Oánh nói: “Cậu về đi!”.

Nghe Oánh Oánh nói vậy, Hồ Bằng đứng lên lấy áo ngoài, giống như sẽ lập tức ra đi.

“Tôi sẽ nói với anh Hòa”. Oánh Oánh tự nhủ, mà cũng giống như nói với Hồ Bằng.

Hồ Bằng cười, hỏi Oánh Oánh: “Nói với anh Hòa để làm gì?”.

Oánh Oánh hàm hồ, giận dỗi: “Sớm muộn gì rồi tôi cũng sẽ nói”.

Hồ Bằng bỏ đi thẳng. Dọc đường anh gọi điện cho Oánh Oánh, một lúc lâu sau chị mới nhận điện.

Chị hỏi: “Cậu còn muốn gì nữa?”.

Anh nói: “Em nghĩ, về nhà sẽ nói chuyện này với Vân Tài”.

Oánh Oánh cuống lên: “Cậu nói thế là ý làm sao? Cậu dám làm như vậy à?”.

“Có gì mà không dám? Chị nói với anh Hòa, em sợ gì? Vân Tài không dám làm gì em thì chị biết rồi đấy”.

“Cậu Bằng, tôi nghĩ cậu dám làm, nhưng đừng làm gì hại đến tôi”. Giọng Oánh Oánh dịu lại: “Ngày mai cậu gọi điện cho tôi. Bây giờ tâm trí tôi đang rối cả lên”.

Hồ Bằng nói: “Em cũng đang rối lên, chị làm em vui lắm”.

Oánh Oánh thở dài, đặt máy xuống.

Hồ Bằng rất vui, anh đi tắm hơi, nằm nhớ lại chuyện vừa rồi với Oánh Oánh, cảm thấy có nhiều chi tiết thật bất ngờ, có thể nói cả quá trình rất tình cảm. Cơ thể Oánh Oánh đẹp, lúc làm tình thật đáng yêu, cháy bỏng tâm hồn. Anh cảm thấy với một người con gái như vậy phải làm nhiều lần. Thời gian vừa rồi anh làm tình toàn với các cô gái làm tiền, một, hai, ba... mua vé. Quá trình đơn giản, không có gì lưu luyến và đáng nhớ, những chuyện đã quên từ lâu, hôm nay lại trở về.

Về đến nhà, Vân Tài lấy trà cho anh, đó là việc làm chưa từng có, chị còn liên tục tiếp nước, cũng không dành ti vi với chồng. Hỏi ra mới biết có chuyện, chị nói hồi tối nhà máy họp nghiên cứu xử lý việc của chị.

Ban Giám đốc nhà máy bột giấy họp không quá lâu, ý kiến xử lý của Giám đốc được mọi người tán thành. Việc của Ngọc Mai và những người có liên quan để lại nhà máy xem xét, tiền phạt nhiều ít tùy từng trường hợp, Hiếu Quyên ít tuổi nhất bị khai trừ đoàn.

Chồng Ngọc Mai rất biết cách, cuộc họp của Giám đốc nhà máy vừa tan được năm phút, ông đã gọi điện đến cảm ơn ông Vũ, Giám đốc nhà máy.

Ông Vũ nói: “Tôi mong Sở Công an cũng thả ngựa, sự việc coi như xong. Có điều có ai đó tố giác với họ, tôi lo lắng, nếu có quan hệ tốt đến nói với họ một tiếng để cái sảy không nảy cái ung.

3

Chín giờ sáng Hồ Bằng gọi điện cho Oánh Oánh. Chị không nghe điện, một lúc sau gửi tin nhắn bảo đang họp.

Sau đấy Oánh Oánh gọi điện cho Hồ Bằng, chị bảo cả đêm không ngủ được, sáng nay đi làm hai mí mắt nặng trĩu, không mở ra nổi. Chị trách Hồ Bằng quá đáng, hỏi anh có phải đối với phụ nữ đều thế hay sao. Hồ Bằng vội phủ nhận, nói anh từ lâu có tình cảm với chị, không nén nổi tình cảm lúc bấy giờ. Oánh Oánh hỏi có tình cảm là ý làm sao, anh nói trái tim rung động, ngày nào cũng nghĩ đến chị.

Oánh Oánh thở dài, bảo rằng Hồ Bằng gần đây tâm trạng không ổn định, một khi ổn định trở lại sẽ không như thế.

Hồ Bằng nói: “Không tồn tại chuyện tình cảm không ổn định, muốn với Oánh một lần như thế, mãi mãi như thế”.

Anh hiểu ra rằng, mình đang thẳng thắn nói những lời ma mãnh, vào lúc này phải như thế, phải nói thật xác đáng dứt khoát những lời ma mãnh, nói mặt không biến sắc, tim không rung động. Anh cảm thấy đây là một tài năng đặc biệt của mình, chỉ có những người đàn ông xấu xa đến độ kiệt xuất mới có được tư chất bẩm sinh ấy. Anh càng hiểu, người phụ nữ bị lừa là vì họ thích thú những thứ đó.

Buổi chiều, Oánh Oánh lại gọi điện cho Hồ Bằng: “Oánh cứ nghĩ, chuyện hôm qua thật sự sai lầm, Oánh không tốt, bình thường có phần tùy tiện với Bằng. Sau này sẽ không thể nữa, Bằng phải đồng ý với Oánh”.

Hồ Bằng bảo không đồng ý. Nghe trong điện thoại không còn tiếng của chị nữa anh đành phải nói đồng ý. Oánh Oánh không yên tâm, hỏi Hồ Bằng nói có chắc chắn không đấy, nếu không có gì bảo đảm thì từ nay về sau không nhìn mặt anh nữa.

Hồ Bằng nói: “Bằng thề với Oánh đấy”.

Oánh Oánh cười: “Đàn ông thề thốt dễ như ăn một miếng thịt”.

Hồ Bằng nói: “Bằng nghĩ ra rồi, hôm qua là Trư Bát Giới ăn quả nhân sâm”. Oánh Oánh hỏi anh, nói như vậy với ý gì, Hồ Bằng bảo không có ý gì.

Oánh Oánh hỏi Hồ Bằng: “Có phải hôm qua Bằng bị quá kích thích? Nếu đúng, Oánh sẽ tha thứ cho Bằng”.

Hồ Bằng nói: “Không phải!”.

Oánh Oánh trách: “Vậy là không đúng rồi. Chúng ta đều là những người đã có gia đình, Bằng làm như vậy là có lỗi với Vân Tài, Oánh cũng có lỗi với anh Hòa”.

Hồ Bằng đúng là con người nhanh trí, nói ngay: “Mặc cô ấy, Bằng chỉ biết mình phải với mình, tôn trọng tình cảm của mình”.

Oánh Oánh im lặng hồi lâu, giọng nói như dồn nén, chị hỏi Hồ Bằng nói vậy với ý gì.

Câu trả lời của Hồ Bằng như tự nhiên bật ra: “Bằng thích Oánh!”

“Bằng, Bằng...” Oánh Oánh không nói nữa.

Cúp máy, Hồ Bằng tự nhủ: người đàn bà này như nhỏ hơn mình. Không hiểu thật hay giả vờ không hiểu? Bỗng anh muốn đến Công ty của Hữu Ngự, đến thăm dò động tĩnh của Văn Hòa.

Đến nơi, Hồ Bằng giật mình, hôm qua Văn Hòa đã đáp máy bay từ Tam Á về, nhưng anh ta không về nhà, mà cùng với Hữu Ngự và những người khác chơi mạt chược thâu đêm suốt sáng.

Hồ Bằng thầm chúc mừng, nếu cuộc chơi của Văn Hòa kết thúc sớm, về nhà bắt được thì ôi thôi, lúc này sẽ không biết như thế nào.

Suốt đêm chơi mạt chược, lúc này Hữu Ngự về ngủ, Đại Trung và một người nữa đang kí giấy cho vay tiền. Đại Trung cho vay nặng lãi, lãi suất tháng từ một đến hai hào. Cho vay một trăm nghìn lãi đáo hạn sẽ là mười nghìn, anh bảo người vay viết giấy vay mười một nghìn, nhưng chỉ cầm mười nghìn. Trong giấy vay nợ, Đại Trung viết thế này:

“Hôm nay vay của..., ... nhân dân tệ, đến ngày... tháng... năm... một lần trả hết. Là tình cảm bạn bè, đến hạn trả nợ không tính lãi; thời gian trả không đúng hạn bị phạt gấp ba lần lãi suất ngân hàng tại thời điểm đó đồng thời phải chịu trách nhiệm trước pháp luật”.

Người vay tiền vội vàng kí vào giấy vay của Đại Trung để nhanh chóng được vay. Đại Trung đi gọi điện thoại, một lúc sau có người đưa tiền đến, tiền mặt. Có đến mấy bó, số lượng không nhỏ.

Hồ Bằng hút thuốc của người vay tiền mời, hỏi Đại Trung gần đây cả nhóm có bận lắm không, Đại Trung bảo Hồ Bằng nói cụ thể hơn, cuối cùng anh định hỏi ai? Hồ Bằng nói, anh muốn hỏi Triệu Kim Thần, anh không dám hỏi Đại Trung người anh cần hỏi.

Đại Trung nói, Kim Thần mở xưởng chế biến chất vỏ tôm, rất trúng.

Chỉ một lúc sau Văn Hòa đến, mi mắt sụp, anh ta ngáp dài. Anh đặt cái cặp da xuống, trách Đại Trung lấy tiền quá gấp, bảo từ nay về sau phải cho một khoảng thời gian nhất định, nói sớm để chuẩn bị. Thấy Đại Trung nháy

mắt ám chỉ đang có mặt Hồ Bằng, Văn Hòa không cho là có vấn đề, nói: “Cậu Bằng là người của cánh ta”.

Hồ Bằng hiểu ra, vừa rồi Đại Trung lấy tiền của Văn Hòa để cho vay nặng lãi.

Văn Hòa nói: “Anh Thần nhập ba trăm nghìn nguyên liệu còn thiếu một ít, chuyện của bạn bè không được bỏ qua”. Anh hỏi Hồ Bằng hiện tại trong người có tiền hay không.

Hồ Bằng lắc đầu. Văn Hòa nói: “Cậu Thần trả lãi suất, anh em với nhau nợ nần phải rành mạch”.

Đại Trung cười: “Không phải lo, cậu ấy là thiên hạ đệ nhất nghèo”.

Trước đây nghe những lời ấy, Hồ Bằng chỉ cười, bây giờ nghe, lại chính là Văn Hòa nói ra, Hồ Bằng rất ngỡ ngàng.

Hồ Bằng thấy Đại Trung đưa cho Văn Hòa một gói giấy, có thể của người vay vừa rồi để lại. Văn Hòa ngáp dài, giơ gói giấy lên, nói bù vào chỗ hôm qua thua. Giọng cảm khái, anh nói: “Tiền đến nhanh mà đi cũng nhanh!”.

4

Mãi mới đến thứ sáu.

Trên bàn mặt chược Hồ Bằng vẫn rất tự nhiên, Oánh Oánh lại không tự nhiên, tỏ ra bồn chồn.

Mọi ngày, cuộc chơi kết thúc, Oánh Oánh sẽ nói: “Vẫn giờ này ngày mai chơi tiếp nhé”. Ai không tham gia sẽ nói rõ lý do, để Oánh Oánh tìm người khác. Nhưng hôm nay kết thúc cuộc chơi, Oánh Oánh không nói gì, Hồ Bằng hỏi ngày mai thế nào chị cũng không trả lời. Cho đến khi Hồ Bằng hỏi lại, chị mới nói: “Ngày mai thôi, tôi có việc bận”.

Oánh Oánh bảo Hồ Bằng đưa “Bánh vừng” về, “Bánh vừng” rất bằng lòng, nhưng Hồ Bằng lại không muốn. Dọc đường Hồ Bằng tìm lý do để chia tay “Bánh vừng”, quay lại gõ cửa nhà Oánh Oánh.

Oánh Oánh hé mở cửa, nói nhỏ: “Bằng quay lại làm gì?”.

Hồ Bằng đẩy cửa lách vào, Oánh Oánh chưa kịp phản ứng thì anh ôm lấy chị.

Oánh Oánh giãy giụa: “Bằng to gan thật”. Hồ Bằng không nói gì.

Oánh Oánh nắm tay Hồ Bằng, nói: “Đây là cưỡng hiếp đấy chứ?”. Hồ Bằng thở hỗn hển: “Bằng cưỡng hiếp Oánh đấy, chả nhẽ Oánh không muốn hay sao?”.

.....

Xong việc, Hồ Bằng vùi mặt vào lòng Oánh Oánh, nghe nhịp tim gấp gấp của chị.

Hai bầu vú của Oánh Oánh rung rung, xúc động, khơi gợi tình dục của Hồ Bằng, một tay anh du ngoạn nhẹ nhàng cặp đùi của chị, một tay đặt lên ngực vuốt ve sờ nắn. Chị hưởng ứng, dùng cái hôn thô bạo để bày tỏ sự hưng phấn, hơi thở gấp gấp biểu thị sự bức bách ham muốn, khi cơ thể chị rung động mạnh Hồ Bằng lại cho vào. Chị kêu lên một tiếng sau đó là tiếng rên rĩ không ngớt. Hồ Bằng sợ tiếng rên của chị xuyên tường, anh dùng cặp môi của mình để bịt miệng chị, gia tăng động tác điên cuồng trên người chị.

Hồ Bằng và Oánh Oánh đều biết Văn Hòa cùng với nhóm Hữu Ngư chơi mạt chược suốt đêm, bốn giờ sáng thì Hồ Bằng ra về. Oánh Oánh ôm anh, áp mặt mình vào mặt anh, hít thở mạnh, lắc đầu. Hồ Bằng không biết Oánh Oánh đang tự trách mình hay không còn biết làm gì hơn, chị khẽ mở cửa cho Hồ Bằng ra. Hồ Bằng nâng cao bước chân không để lại một tiếng động nào.

Trên đường về anh nhận được điện thoại của Oánh Oánh, chị hỏi anh ngày mai có thể cùng đi Dương Châu mua sắm áo quần được không. Thực tình anh không muốn đi, nhưng vẫn phải đáp ứng. Hai người hẹn mười giờ gặp nhau ở Văn Xương Các của Dương Châu.

Hôm sau, Dương Châu mưa nhẹ, hai người gặp nhau nhưng không đến siêu thị mua đồ. Hồ Bằng bảo Dương Châu nhỏ bé, rất có thể gặp người quen. Oánh Oánh cũng thấy đúng như vậy, ngồi xe đã mệt, tốt nhất tìm chỗ nghỉ.

Họ vào khách sạn Tân Thế Kì, vào phòng liền treo biển “Xin đừng làm phiền”. Trong suốt thời gian đó họ chỉ bị làm phiền một lần, buổi trưa Văn Hòa gọi điện cho vợ. Anh hỏi chị đã ăn cơm chưa, chơi ở Dương Châu có vui không. Hồ Bằng và Oánh Oánh đang vận động ở trên giường, chị bảo đang ăn cơm, Hồ Bằng nháy chị bảo ăn rất ngon, chơi rất vui. Chị không nói.

Văn Hòa như cầu khẩn, nếu có thời gian thì đến thăm con. Chị hỏi lại chồng: “Nó là con anh, chẳng nhẽ không phải con em? Nếu em có thời gian, lẽ nào lại không đi thăm? Không cần anh nhắc nhở, nếu anh thật sự quan tâm đến con thì đến ngay Dương Châu để chúng ta cùng đi thăm”.

Hồ Bằng lấy chân nháy vào chân Oánh Oánh, sợ Văn Hòa đến thật. Oánh Oánh cúp máy, nói: “Sợ gì, anh ấy không đến đâu, đã hàn chặt ở bàn mặt chược rồi, Oánh nghe rõ cả tiếng xóc bài”.

Hồ Bằng muốn rồi lại muốn nữa, Oánh Oánh không đồng ý, bảo không được làm chị mệt. Chị lấy từ túi xách ra thuốc lá Trung Hoa đựng trong hộp cho Hồ Bằng hút, bóc quýt, tẽ từng múi, rất cẩn thận loại bỏ xơ, đưa vào miệng anh.

Hồ Bằng chưa bao giờ được phụ nữ chăm sóc như vậy, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cảm thấy Oánh Oánh đúng là một phụ nữ tốt. Nghĩ đến Văn Hòa cũng được chăm sóc như thế này, lập tức lòng những chua xót, anh bắt đầu nói xấu Văn Hòa, kể những chuyện xấu xa của nhóm Hữu Ngư, trong đó có Văn Hòa.

Oánh Oánh ôm vai Hồ Bằng, áp đầu vào lòng ngực anh: “Đừng nói nữa, lúc chúng ta bên nhau đừng nên nhắc đến anh ấy”.

5

Từ khi Hồ Bằng có quan hệ với Oánh Oánh, anh đến Công ty của Hữu Ngư ít đi. Lý do tâm lý, anh sợ gặp mặt Văn Hòa. Nghĩ đi nghĩ lại, anh thấy phải như xưa mới không bị phát hiện. Hữu Ngư và Đại Trung đều là những yêu tinh, thường xuyên chơi cùng với hai người này có thể biết mọi động hướng của Văn Hòa, có thể biết mọi lời lẽ và biểu hiện của Văn Hòa, có thể bổ sung những khiếm khuyết, kịp thời phát hiện vấn đề.

Hữu Ngự đúng là con người lợi hại, anh ta biết chuyện Vân Tài, hỏi Hồ Bằng sự việc đã giải quyết thế nào rồi. Hồ Bằng nói cơ bản đã xong, Hữu Ngự bảo không đơn giản thế đâu, có người tố việc này lên Viện kiểm sát, bảo Sở Công an buông lỏng không làm vụ này, Hội đồng nhân dân đòi chất vấn. Hồ Bằng tâm trạng nặng nề, miệng vẫn nói: “Mặc họ, trời sập còn có trần, đất sụt còn có đáy. Chuyện không lớn”.

Hồ Bằng về nhà hỏi vợ, quả nhiên sự việc trở nên nghiêm trọng, Sở Công an đã mấy lần báo cho chị biết.

Vân Tài bảo không dám nói với anh, Hồ Bằng nổi trận lôi đình vì Vân Tài giấu chuyện. Vân Tài ngồi lặng lẽ, xếp áo quần vào va li chuẩn bị đi. Hồ Bằng hỏi làm gì, chị thờ hờn hển, ném ra ba tiếng: “Đi ngồi tù”.. Hồ Bằng cho rằng vợ lại về bên nhà mẹ đẻ như mọi khi, anh nghiêm khắc cảnh cáo: “Cô ra khỏi cửa cái nhà này thì đừng quay lại nữa”.

Câu trả lời của Vân Tài làm cho Hồ Bằng tức giận: “Tôi nói thay lời anh nhé: li hôn! Anh chỉ mong như thế thôi chứ gì?”.

“Tôi sợ cô bỏ à? Tôi sẵn sàng giúp cô”. Tiếng Hồ Bằng rất to. Trong lúc anh nói, Vân Tài xách va li, tung cửa bỏ đi. Anh không giữ lại, trước đây anh cũng không giữ, vào lúc này lại càng không.

Hồ Bằng gọi điện cho Oánh Oánh, nói chuyện của Vân Tài. Không ngờ, Oánh Oánh bảo anh sai rồi.

Chị bảo anh không hiểu phụ nữ, phụ nữ nhát gan hơn đàn ông, gặp chuyện gì sức ép tâm lý đều rất nặng nề. Chị mong anh hiểu Vân Tài hơn, đến mai hoặc ngày kia hai bên bớt giận, nhẹ nhàng khuyên Vân Tài quay về.

Đặt máy xuống, Hồ Bằng suy nghĩ, Oánh Oánh nói có lý. Vân Tài đang gặp chuyện không may, mình phải nhẹ nhàng một chút. Nhưng anh không muốn chỉ vài hôm đã đưa Vân Tài về, anh sợ sang nhà mẹ vợ, mà cũng muốn tỏ uy thế của mình. Anh để ý đến câu nói li hôn của Vân Tài, cảm thấy vợ đang dọa.

Hồ Bằng nhờ người thăm dò, việc của Vân Tài và mấy người nữa quả là phức tạp, rất có thể bị tạm giữ hình sự. Hồ Bằng nghĩ đến bước tiếp theo, bị

bắt, bị khởi tố, bị xét xử. Cậu bạn học làm luật sư vẫn đồng ý giúp đỡ, anh ta bảo rất có thể tòa sẽ xử nhẹ thôi, cho hưởng án treo.

Hồ Bằng cảm thấy tai hại vô cùng. Đến cơ quan đi làm hình như lúc nào cũng có người nhìn theo, chỉ trỏ, bàn chuyện của anh. Anh đến hỏi Dư Tĩnh ở phòng đánh máy, trong cơ quan có ai nói gì anh không. Dư Tĩnh bảo anh thời gian này nên tỏ ra bình thường, đi làm bình thường, đừng để mọi người nghi ngờ, đặt điều này nọ. Anh hỏi có ai nghi ngờ gì anh không, cô nói: “Mọi người bảo người nhà của anh chơi mạt chược thua, tham ô tiền của nhà máy, bảo anh tính toán giỏi nhưng không tính được chuyện của vợ”.

Đúng là giấy không gói được lửa. Ở phòng làm việc Hồ Bằng tỏ ra buồn. Ông Mâu thì vẫn nói chuyện mạt chược với anh.

Ông Mâu hỏi, mạt chược và tú-lơ-khơ khác nhau ở những điểm nào? Hồ Bằng uể oải trả lời không biết. Ông không thể không nói tiếp đề tài vừa nêu:

“Mạt chược không phân to nhỏ, tú-lơ-khơ thì có. Thân phận mỗi con bài mạt chược giống nhau, không phụ thuộc to nhỏ, không có át chủ, không phân biệt tốt xấu, một vạ và chín vạ không liên quan đến lớn bé, người ra bài không theo tuần tự trước sau, bất cứ quân bài nào cũng có thể hô phong hoán vũ, đội trời đạp đất, cũng có thể là thứ tồi tệ nhất, vấn đề ở chỗ quân bài ấy xuất hiện trong trường hợp nào. Cục diện của mạt chược thể hiện ở chỗ giá trị độc đáo của nó, giá trị bản thân ngăn ngừa, biến hóa, chỉ trong giây lát giá trị bản thân của nó không còn nhỏ bé, chỉ chớp mắt lại trở về trạng thái bình thường, trở thành con bài có thể đánh. Tú-lơ-khơ không như vậy. Quân “át” luôn luôn là chúa tể, sự tồn tại của nó quyết định sự bất bình đẳng, có ý nghĩa áp chế và phục tùng, có quân “át” trong tay là nắm chắc phần thắng...”

Hồ Bằng nói: “Tôi biết, tôi biết. Trong văn phòng của chúng ta bác là quân át chủ bài, bọn cháu là ba cơ đỏ hoặc bốn cơ đen, dù sao thì cũng nhỏ hơn bác, bác là quan to có thể đè chết người”.

Ông Mâu rất không bằng lòng với khẩu khí và thái độ ấy của Hồ Bằng: “Cậu không được lòng tâm trạng của mình vào để nói chuyện với tôi. Cậu đi làm thích đến thì đến, đi muộn về sớm tôi cũng mặc kệ, ấy là Giám đốc thấy cậu. Cậu rồi việc quá lắm, nghe nói cậu còn chữa bệnh tình dục cho ai đó cơ mà?”.

II. TƯỚNG CÔNG

1

Cát Hồng bị mất việc. Chị nói được là làm được, không đánh mặt chược nữa, cũng không bắt Xuyên Thanh rửa bát.

Chị ở nhà tuyên bố: “Từ nay về sau chỉ có một việc, chăm sóc một già một trẻ, làm một người phụ nữ gia đình trọn vẹn”.

Cô con gái lắc đầu không nghĩ là thật. Xuyên Thanh cười cười, nghĩ bụng: nói thì dễ, làm mới khó. Chơi mặt chược mấy chục năm nay, nói cai là cai, nói không đánh là không đánh được sao?

Hơn chục năm nay Cát Hồng không rửa bát, Xuyên Thanh cũng không nghĩ từ nay mình nghỉ tay rửa bát, anh bảo rửa bát làm hại da tay, khuyên vợ đừng rửa. Quyết tâm của Cát Hồng rất lớn, chị mua đủ loại găng cao su, cứ mỗi lần rửa lại thay một đôi, bát đĩa rửa sạch kê ken két.

Cát Hồng làm thức ăn rất ngon, ở nhà việc lớn nhất là nấu ăn. Bữa sáng chưa ăn xong đã bàn với Xuyên Thanh bữa tối ăn món gì.

Thoạt đầu Xuyên Thanh thấy cuộc sống trở nên chu đáo hơn, tinh tế hơn, lâu dần anh cảm thấy phiền toái. Anh muốn ăn gì Cát Hồng làm ngay cho anh. Anh thích ăn thịt kho tàu, chị mua một lúc hai, ba chục đồng tiền thịt, kho một nồi tương, ăn không hết chị đem chế biến các món khác, nấu với rau, giá, súp lơ ăn liền mấy bữa. Thấy Xuyên Thanh cau mày, Cát Hồng trách anh, thức ăn ở nhà ngon như vậy cũng chê, trở thành kẻ theo chủ nghĩa xét lại, vong bản.

Thức ăn dù có ngon mấy đi nữa mà ngày nào cũng ăn rồi sẽ chán. Xuyên Thanh không dám góp ý, không dám thách thức, anh sợ Cát Hồng làm nhiều. Anh nghĩ cách để đi ăn ngoài, mong mình nhận lời mời nhiều hơn.

Cát Hồng thấy sự thay đổi của anh, trách anh: “Đàn ông không kén chọn thứ này thứ khác, chứng tỏ anh ta không coi cái nhà ấy ra gì. Người đàn ông suốt ngày muốn đi ăn ngoài, tức là lòng dạ giả dối”.

Cát Hồng cầu nài không tính làm gì, chị còn hỏi chồng mình, nói như thế có đúng không. Xuyên Thanh rất khó trả lời, bảo chị nói đúng lắm, coi như thừa nhận mình có vấn đề. Anh bảo vợ nói không đúng; chị lại dùng những lý lẽ không chính xác để cải chính lời chồng.

Xuyên Thanh bực lắm. Anh muốn Cát Hồng suốt ngày say mê mạt chược như trước, để anh được tự do, không bị quấy rầy.

Anh quyết định tìm cách để Cát Hồng đi chơi mạt chược. Anh lặng lẽ tìm những bạn chơi của chị, bảo chị ở nhà rồi rãi sập ồm, muốn nhẹ bớt tâm trạng, cầu mong mọi người đến chơi mạt chược.

Nhưng ai đến mời Cát Hồng cũng kiên quyết không đi, quyết tâm không chơi mạt chược của chị không gì có thể lay chuyển nổi. Khi biết Xuyên Thanh đứng đằng sau giật dây, chị lại càng không đi, thậm chí cảm thấy có vấn đề. Chị chất vấn Xuyên Thanh: “Anh nhất định bắt em chơi mạt chược là tại làm sao? Dụng tâm của anh có phải là để anh chơi với lũ đàn ông hư đốn kia? Các anh lừa cho vợ ngồi vào bàn mạt chược rồi đi chơi bởi có đúng không?”.

Xuyên Thanh giải thích: “Anh rất thiện chí, con người ai cũng quen với cuộc sống, dễ dàng thay đổi thể nào cũng nảy sinh vấn đề”.

Cát Hồng hỏi xảy ra vấn đề gì, Xuyên Thanh đưa ra ví dụ không đúng, bảo thầy giáo của anh cả đời hút thuốc cũng chẳng có chuyện gì, nghe người khác khuyên bỏ thuốc, vậy là mới nửa năm bị ngay ung thư phổi. Cát Hồng nói: “Nguyên nhân để em không chơi mạt chược nữa là, tìm được lý do tại sao các đức ông chồng thích cho vợ chơi mạt chược, là để các ông chồng chơi bởi, làm nhiều chuyện bất minh. Suy đoán từ logic của anh, em chơi mạt chược thì anh bồ bịch là lẽ thường tình, không có chuyện gì. Em không chơi mạt chược tức là làm hại anh về mặt này”.

Xuyên Thanh không còn biết nói sao. Cát Hồng hỏi cho ra nhẽ, anh đành nói: “Không làm sao nói rõ lý lẽ với phụ nữ, mà có nói rõ thì đã sao nào?”.

Cát Hồng bực tức: “Cái trình độ tổng biên tập, cái thế giới quan của tổng biên tập đâu rồi? Anh định làm báo gì?”.

Xuyên Thanh chỉ còn biết lắc đầu.

Từ đấy về sau Cát Hồng làm già hơn đối với chồng, thường xuyên gọi điện đến văn phòng của chồng, văn phòng không có người chị lập tức gọi vào máy di động. Nói vài câu không mặn không nhạt, sau đấy hỏi anh đang làm gì, chị hỏi thăm mấy cô biên tập viên của tòa soạn, hỏi cụ thể đời tư các cô. Trong các cơ quan văn hóa, báo chí thế nào cũng có các cô gái chịu chơi, Cát Hồng liên hệ các cô này với chồng mình, tưởng đâu những chuyện đã xảy ra hoặc tin đồn về các cô ấy đều có liên quan đến Xuyên Thanh.

Buổi tối Xuyên Thanh về rất mệt mỏi, lúc ấy lại là thời điểm tinh lực của Cát Hồng đang vượng, chị nghỉ ngơi suốt ngày ở nhà.

Cát Hồng hỏi Xuyên Thanh: “Anh có biết hôm qua em đến tòa soạn của anh làm gì không? Em đến xem cái sofa trong phòng của anh, đến xem một cô gái có thân hình thế nào có thể nằm vừa. Không ngờ sofa phòng anh to quá, to như cái giường ở nhà này”.

Xuyên Thanh làm ngơ, Cát Hồng tiếp tục: “Văn phòng để sofa gì? Nếu không phải là cái sofa ấy, ông Hạ, Tổng biên tập của các anh có thể làm chuyện lộn xộn với cái cô Quyên đọc bản in thử kia được không? Họ không làm được ở ghế hoặc trên bàn à? Bàn ban biên tập các anh toàn là sách báo, không ghé nổi nửa cái mông...”. Nói đến đây Cát Hồng cười sảng sặc.

Con gái đi học về Xuyên Thanh mới được giải thoát, Cát Hồng mới im mồm. Nhân cơ hội, Xuyên Thanh vội chớp mắt, chờ cho Cát Hồng chăm sóc con xong mới lên giường, tuy anh không ngủ nhưng cũng kiên quyết không mở mắt. Thông thường Cát Hồng lay vai chồng vài cái, thấy không động tĩnh gì mới thôi và quay sang xem ti vi.

Trong lúc giả vờ ngủ Xuyên Thanh nằm suy nghĩ vấn vợ, nghĩ chuyện công tác, nghĩ chuyện sinh hoạt cá nhân.

Trước năm ba mươi lăm tuổi, Xuyên Thanh rất trong sáng trong quan hệ trai gái, chỉ một lần không kiềm chế nổi, trong văn phòng, anh ôm một

đồng nghiệp mà anh ngưỡng mộ từ lâu. Cô kia vừa lấy chồng, được Xuyên Thanh ôm, về đòi li hôn. Cô nói riêng với Xuyên Thanh, tuy hai người chưa có quan hệ xác thịt, nhưng qua cái ôm cô ta có khoái cảm ghê gớm, một cảm giác còn hơn cả nhục dục.

Để thoát khỏi sự đeo bám của cô ta, Xuyên Thanh phải tìm cách lẩn tránh. Hồi ấy thành phố cần một “phóng viên tuyến lửa” cho công tác chống lụt, Xuyên Thanh đã là Chủ nhiệm biên tập xung phong đi, trên bờ đê anh vừa phát tin về tòa soạn vừa vác bao cát, sau một tháng về, râu ria tua tủa, bão táp gia đình của cô kia cũng đã yên. Về sau, cô đồng nghiệp kia bị lạng lẽ điều đi nơi khác, điều sang đài truyền hình.

Sau đấy, tức là sau một quan hệ trai gái khác, anh mới biết lúc bấy giờ mình vô cùng ngu xuẩn. Thật ra, chỉ cần ôm cô ta là có thể giải quyết vấn đề, ôm lại lần nữa liệu cô ta có cảm giác mạnh mẽ đến vậy không? Có, sẽ thô bạo ôm cô lần nữa...

Xuyên Thanh có quan hệ trai gái ở đâu đó đều giấu kín Cát Hồng. Về chuyện này anh dương dương tự đắc, cho rằng đấy là bản lĩnh của mình, không phải như cái cô Hoàng tai hại làm anh dính bệnh, truyền sang cho vợ và Tiểu Nhu. Anh làm cái chuyện xấu xa ấy nhưng vẫn không để lại tai tiếng và rắc rối nào.

Mấy ngày sau chuyện cô Hoàng kia, anh cố né tránh Cát Hồng, không nồng nhiệt với chị, cho rằng đã qua thời kì ủ bệnh, không ngờ vẫn xảy ra chuyện.

Chuyện bệnh tình dục Cát Hồng cũng cho qua, nhưng với Tiểu Nhu thì chưa xong, chồng cô ta vẫn đòi li hôn. Xuyên Thanh lòng nặng như đeo đá.

Tình hình Tiểu Nhu gần đây thế nào? Anh muốn biết, nhưng không có cách nào để biết.

2

Ông Phan Chấn Vũ, Giám đốc nhà máy bột giấy được đề bạt lên chức Cục trưởng Cục Công nghiệp nhẹ thành phố, đó là bước đầu tiên để vào ban lãnh đạo thành phố. Sắp đến ngày Hội đồng nhân dân thành phố họp bầu lãnh đạo, Phan Chấn Vũ, ứng cử viên chức Phó thị trưởng rất sốt ruột,

suốt ngày cứ muốn lộ mặt trên ti vi. Xuyên Thanh nhận ra điều đó, anh muốn Chấn Vũ phải giảm bớt, giảm bớt cường độ.

Xuyên Thanh nhiều năm làm chủ bút “Nhật báo Tứ Phương”, quen nhiều cán bộ huyện, thị trấn, anh trực tiếp phụ trách mảng Hội đồng nhân dân trên báo. Những lúc quan trọng, Chấn Vũ làm việc rụt rè, không biết phải triển khai bằng cách nào, sợ vào lúc này ngộ nhỡ có sa sầy chuyện gì thì nguy. Để Chấn Vũ yên tâm, Xuyên Thanh động viên, hãy nắm vững trọng tâm công tác, đặc biệt phải chú trọng đến Trung tâm thời trang.

Lúc còn ở nhà máy bột giấy, Chấn Vũ đã bắt đầu nghĩ đến Trung tâm thời trang.

Thành phố Tứ Phương nổi tiếng với trứng vịt, trứng vịt hai lòng đỏ tiêu thụ trên thị trường trong nước và nước ngoài. Nhiều hộ nuôi vịt, vịt cỡ nhiều, lông vịt cũng nhiều. Lông vịt là nguyên liệu chủ yếu của áo lông vũ. Từ sau ngày hình thành nghề gia công chế biến lông vịt, nhiều người lập xưởng sản xuất áo lông vũ. Chấn Vũ muốn phát huy thế mạnh của địa phương, mới sơ bộ đưa ra phương án, Xuyên Thanh đề nghị mở một Trung tâm thời trang. Anh lập giúp cho Chấn Vũ lúc ấy còn kiêm nhiệm chức Phó Cục trưởng Cục công nghiệp nhẹ. Trung tâm thời trang này sẽ bao gồm sản xuất và tiêu thụ, thu hút những thương hiệu và nhà sản xuất nổi tiếng, huy động vốn, tạo thành khu liên hợp sản xuất và kinh doanh, phân phối áo lông vũ trong cả nước.

Phương án lập Trung tâm thời trang được ban lãnh đạo thành phố phê chuẩn, ông được xếp vào danh sách Phó thị trưởng dự bị. Xuyên Thanh nhắc nhở Chấn Vũ đừng đánh mất cái thông minh này, nhưng Chấn Vũ lo rút dây động rừng, đã có người nhìn ngó ông ta.

“Đầu tư cho Trung tâm thời trang mấy trăm triệu, tôi bị người khác coi là hàng giao theo kì hạn, sợ rằng chuyện này sẽ gây nên phiền toái”. Ông Vũ nói câu này đúng là có vẻ lo lắng.

Lúc Tiểu Nhu tìm Xuyên Thanh, Xuyên Thanh không hề ý thức, anh cũng như thứ “hàng chờ” giống như Chấn Vũ.

Tiểu Nhu gọi điện hỏi Xuyên Thanh: “Anh khỏe không?”. Giọng nói rất ngọt ngào.

Xuyên Thanh nghe thấy giọng nói quen thuộc khó quên, tim anh đập mạnh.

Tiểu Nhu hỏi tiếp: “Nói với em, anh có khỏe không nào?”. Giọng nói nhỏ nhẹ, nũng nịu.

Xuyên Thanh chép miệng: “Không khỏe, rất không khỏe”.

Tiểu Nhu cười, sau tiếng nói ngắn gọn là tiếng thở dài: “Người không khỏe hay chưa khỏi bệnh?”.

Xuyên Thanh vội vã: “Không! Anh sẽ giải thích cái chuyện kia để em rõ, anh không như em nói...”.

“Thế thì tốt, em tìm anh không phải để đòi nợ, mà muốn mời anh ăn cơm. Chả nhẽ không thể gặp mặt nhau hay sao?”. Giọng lưỡi Tiểu Nhu trở nên quái đản.

Nghe nói Tiểu Nhu mời ăn cơm, Xuyên Thanh lập tức cảnh giác. Anh không dám lội vào vũng nước đục ấy nữa, phải từ chối khéo, từ chối bữa ăn không biết mang ý nghĩa gì.

Xuyên Thanh rất khéo léo nói với Tiểu Nhu, anh rất muốn gặp mặt, lúc nào cũng nhớ. Thật không may gần đây quá bận, phải mấy hôm nữa mới có thể rỗi rãi. Tiểu Nhu cười, hỏi anh: “Mấy hôm là hôm nào?”. Xuyên Thanh nói: “Nhanh thôi, nhanh thôi. Chỉ mong ngày mai có thì giờ rồi”. Hình như Tiểu Nhu nhận ra cách đãi bôi của Xuyên Thanh, cô ta hỏi có phải là con người vô tình hay không. Đó là câu nói nặng nề, Xuyên Thanh không thể tiếp nhận, nhưng lại sợ Tiểu Nhu nói những lời mất mặt mất nhạt.

Tiểu Nhu bảo anh đừng sợ, bão tố gia đình đã qua, chồng không nói đến chuyện li hôn nữa. Trước lúc đặt máy xuống, Tiểu Nhu nhắc lại lời cầu xin: “Em chỉ muốn gặp anh, nhớ anh lắm!”.

Tảng đá trong lòng Xuyên Thanh đã rơi xuống, lập tức anh nghĩ, phải chăng Tiểu Nhu ăn quen bén mùi, phải chăng muốn ôn lại chuyện cũ với anh. Hôm ấy ở nhà Tiểu Nhu, cô rất buồn thả, rất thỏa mãn, cô nói từ lâu rồi không được thể nghiệm.

Đặt gánh nặng xuống, nhớ lại hôm ấy, Xuyên Thanh cảm thấy rất kích thích, nhất là lúc mẹ Tiểu Nhu nhốt anh ở trong buồng, thật dễ sợ.

“Ăn cắp đồ có người vui mừng, đó là một thứ bệnh; ăn cắp người cũng có người vui, đó là một thứ yêu”.

Xuyên Thanh rất vui vì nghĩ ra được những lời đẹp, nhưng đáng tiếc không thể viết vào bài vở. Anh thay đổi ý định, muốn đi gặp Tiểu Nhu ngay.

Nhưng ăn cơm với danh nghĩa gì? Không khéo có người bắt gặp, trông thấy hai người nòng ấm với nhau, họ lại đưa chuyện, lại bới chuyện cũ. Xuyên Thanh đang do dự, anh đành kéo dài cuộc hẹn.

Không ngờ Tiểu Nhu năm lần bảy lượt gọi điện, tuy không nói chuyện ăn cơm, nhưng lại hỏi anh có bận gì không.

Cũng không thể lúc nào cũng bận, Xuyên Thanh đánh liều hẹn thời gian, quyết định gặp nhau ở khách sạn Điệp Viên, anh bảo đặt phòng rồi sẽ thông báo với cô. Tiểu Nhu kiên quyết không đồng ý, vặn hỏi anh tại sao gặp mặt lại nghĩ đến chuyện ấy. Xuyên Thanh không muốn bàn hai tiếng “chuyện ấy” với Tiểu Nhu. Anh lùi một bước, đề nghị tìm một quán trà nào đó. Tiểu Nhu bảo chưa bao giờ cô đến những nơi ấy, nhưng cô vẫn phá lệ, để Xuyên Thanh chọn địa điểm.

3

Xuyên Thanh hẹn Tiểu Nhu ba giờ chiều đến quán trà “Ngày thứ Tám” ở Đông Giao. Quán trà này kể bên Trường thực nghiệm của thành phố, học sinh đến đây rất đông.

Quán trà “Ngày thứ Tám” bán trà không nhiều, nhưng tiêu thụ trà sữa khá nhiều. Phóng viên báo buổi chiều đã đưa tin nơi này, ra vào quán trà phần đông là học sinh trung học đến tuổi yêu. Quán trà không có phòng riêng, điều ấy rất trùng ý của Xuyên Thanh. Anh chọn chỗ ngồi ít ai để ý, nghĩ rằng có người quen trông thấy cũng không sao, giải thích dễ dàng.

Không phải bản khoăn gì đám học sinh trung học ngồi chung quanh, có thể chúng phải sợ anh, chúng nghĩ anh là phụ huynh đến chờ con cái yêu nhau sớm xuất hiện. Nghĩ như vậy, Xuyên Thanh mỉm cười.

Tiểu Nhu đến đúng giờ, cô đẩy cửa bước vào nhìn quanh, Xuyên Thanh đứng dậy vẫy tay.

Tiểu Nhu mặc cái áo khoác ngoài màu tím hoa hồng dài đến đầu gối, tay cho vào túi, tóc bông bênh. Trong con mắt Xuyên Thanh, cảm giác như cô đang mặc áo blu của bệnh viện.

Cô chậm rãi đến trước mặt Xuyên Thanh, nở nụ cười rất tươi.

Xuyên Thanh nhường chỗ cho Tiểu Nhu, cô ngồi xuống, chỉnh lại áo khoác, đưa mắt nhìn nhanh thăm dò chung quanh: “Ông Tổng biên tập rất biết tìm chỗ, ngồi giữa các bạn nhỏ”.

Xuyên Thanh nhìn khắp người Tiểu Nhu, khiến Tiểu Nhu mất tự nhiên, cúi xuống quan sát mình. Ánh mắt Tiểu Nhu tỏ ra thiếu tự tin dừng lại ở ngực mình, Xuyên Thanh lập tức nhìn theo. Tiểu Nhu ngước lên, hỏi anh bằng ánh mắt, anh dùng ngón tay trỏ và ngón đeo nhẫn gõ gõ lên mặt bàn, vẻ mặt thờ ơ, không chú ý.

Tiểu Nhu nói: “Em biết anh muốn nói gì rồi, nói đi”.

Xuyên Thanh liền bảo: “Em cố vũ anh đấy à? Anh nói nhé?”.

Tiểu Nhu gật đầu, Xuyên Thanh lại nhìn Tiểu Nhu từ trên xuống dưới từ dưới lên trên: “Màu áo khoác ngoài của em đẹp lắm, màu tím hoa hồng, rất hợp với da em, khiến em đã trắng càng thêm trắng”.

“Anh là người đàn ông có thể dùng ánh mắt để lột trần con gái”. Tiểu Nhu ghé sát mặt anh mà nói.

Xuyên Thanh cười, tỏ ra sâu sắc và tự đắc. Anh không sợ Tiểu Nhu nói mình quá đáng, hiện cô không tồn tại nguy cơ gia đình, anh cũng chẳng có gì phải sợ.

Nhân viên phục vụ đưa trà Lipton Tiểu Nhu gọi và cà phê của Xuyên Thanh. Xuyên Thanh gọi cô phục vụ vừa quay người đi, bảo lấy thêm vài lát chanh cho li trà của Tiểu Nhu.

“Hôm ấy anh thật điên cuồng”. Tiểu Nhu nói khẽ.

“Anh cảm thấy tuyệt vời, chưa từng được thể nghiệm niềm hạnh phúc ấy”.

“Đàn ông các anh đúng là những người không tim không phổi, vừa hứng lên là làm ngay, con gái bọn em không thể, sinh lý không nhanh như thế được, phải có chuẩn bị. Mà không phải với ai cũng...”

“Có thể như thế, anh chưa nghiên cứu”.

“Anh qua rất nhiều người mà vẫn chưa nghiên cứu? Anh đã thử nghiệm nhiều rồi!”

“Anh không phải là bác sĩ”. Xuyên Thanh đứng dậy, thấy Tiểu Nhu ngạc nhiên, anh giải thích phải đi vệ sinh.

Không phải Xuyên Thanh muốn đi vệ sinh, cảm thấy hể nói chuyện ấy với Tiểu Nhu sẽ không biết nội tình như thế nào. Anh muốn biết ý đồ của Tiểu Nhu, suy xét mình nên nói những gì, không nên nói những gì với cô ta.

Tiểu Nhu không gọi quan hệ với anh, điều này không có gì phải nghi ngờ. Hôm ấy cô nói, Cát Hồng bên bàn mặt chược nói chuyện ăn nằm với anh làm cô rất kích thích và ghen. Tiểu Nhu muốn làm với anh, ý nghĩ ấy có từ lâu.

Sau khi quan hệ, Tiểu Nhu bảo bị dính bệnh, chồng đòi li hôn, cô muốn giữ lại những quan hệ cũ, phải chăng ăn quen bén mùi?

Lẽ nào trong lòng Tiểu Nhu còn có trở ngại? Người con gái có tình yêu ngoài hôn nhân và quan hệ ngoài hôn nhân đều phải vượt qua sự tự chỉ trích, qua được giai đoạn ấy coi như con đường bằng phẳng, một trăm cũng chỉ là một.

Cứ nghĩ đi nghĩ lại, Xuyên Thanh cười thanh thản, từ nhà vệ sinh ra, anh quyết định phụ đạo tâm lý cho Tiểu Nhu.

Cứ năm phút Tiểu Nhu lại nhấp chút trà, khẽ chép miệng. Tiểu Nhu ngồi chùng nửa tiếng đồng hồ, li trà vẫn còn nhiều. Li cà phê Xuyên Thanh đã uống hết một nửa, thỉnh thoảng dùng thìa khuấy, cà phê đã nguội.

Tiểu Nhu nói rất khê: “Em là con người sống biết tiết chế, có đạo đức”. Xuyên Thanh ngắt lời Tiểu Nhu, khen: “Anh biết”.

“Nhưng không hiểu tại sao hôm ấy em bị anh làm cho phát điên, mất cả lý trí?”

“Lý trí là sự dung hòa giữa khoái lạc và đau khổ, có lúc chúng ta phải vứt bỏ nó, để khoái lạc và đau khổ trở nên thuần nhất”. Xuyên Thanh nói ra điều ấy bản thân anh cũng thấy ngạc nhiên, nhưng anh biết đây là sự cần thiết, cần phải nói rõ hơn: “Đến độ tuổi chúng ta, về tình cảm và sinh lý e rằng đều dần dần, có được chút kích thích cái già sẽ đến chậm hơn”.

Tiểu Nhu lắc đầu không đồng ý: “Em không thích tương tác xác thịt thuần sinh lý. Anh đưa đến cho em không phải như vậy, cho nên em muốn tiếp tục qua lại với anh. Chị Hồng là bạn tốt nhất của em. Chúng ta như thế này thật tình em không còn mặt mũi nào nhìn mặt chị ấy. Sợ rằng sau này sẽ không còn được như trước đây. Bây giờ em không dám ngồi cùng bàn mặt chược với chị ấy.

Xuyên Thanh bảo với Tiểu Nhu, từ sau ngày mất việc, Cát Hồng ngồi nhà không chơi mặt chược nữa, bây giờ một lòng một dạ chăm sóc chồng con.

Tiểu Nhu thấy Cát Hồng không chơi mặt chược nữa quả là con người có quyết tâm vô cùng lớn, nói chung ít người làm được, bản thân cô không làm nổi.

Xuyên Thanh cười đau khổ, nói Cát Hồng không chơi mặt chược không phải là việc tốt lành, thà rằng cứ chơi. Anh không muốn nói cụ thể với Tiểu Nhu, sợ cô cho rằng Cát Hồng bị “hội chứng mất việc”.

“Chồng em cũng là chuyện phiền hà đối với em, buôn bán sức ép lớn lắm. Làm ăn khấm khá còn tốt với em, những lúc làm ăn không ra gì thì mặt không ra mặt, mồm không ra mồm”. Tiểu Nhu tìm ra cái đồng bệnh tương liên với Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh nhìn đi chỗ khác, im lặng hồi lâu. Tiểu Nhu thấy anh phân tán tư tưởng, cô nhìn theo ánh mắt anh, trông thấy một cậu cùng một cô học sinh lớn đang ôm nhau.

“Hôn nhau đến mấy chục phút”. Xuyên Thanh nói. Hình như để nhấn mạnh, anh nói tiếp: “Học sinh trung học yêu nhau sớm quả là một vấn đề”.

Tiểu Nhu ghé sát vào anh, rất nồng nhiệt ôm cổ anh, cười khúc khích, nhìn anh.

Xuyên Thanh rất căng thẳng, nhìn chung quanh xem có ai trông thấy không.

Để che đậy sự căng thẳng, anh khịt mũi: “Nước hoa hấp dẫn quá”.

“Anh nhầm rồi, mùi nước hoa của em chỉ thoang thoảng thôi, chỉ có đàn ông gần bên em mới ngửi thấy, vì em không xịt nước hoa lên cổ và cổ tay, chỉ ở...”, Tiểu Nhu chỉ vào vùng eo.

Xuyên Thanh nhìn theo bàn tay Tiểu Nhu đang đưa đi đưa lại, uống nốt chỗ cà phê nguội.

Lúc chia tay, Tiểu Nhu nói với Xuyên Thanh: “Anh phải tốt với em đấy nhé”.

4

Oánh Oánh gặp Cát Hồng ở chợ, hai người cùng tỏ ra ngạc nhiên, nhìn thức ăn trên tay nhau.

Cát Hồng nói: “Chúng ta trở thành những người nội trợ giỏi, có phải câu nói cũ bảo rằng trở mình, trời đổ mưa?”.

Oánh Oánh đồng tình: “Đúng vậy, đúng vậy. Tớ chán thức ăn nhà hàng lắm rồi. Lâu lắm không gặp đấng ấy, lần trước hẹn chơi mạt chược, nghe nói đấng ấy bận, gần đây còn bận gì nữa không? Định chơi với đấng ấy vài ván?”.

“Thật ra lần trước tớ không muốn, tớ quyết tâm không chơi mạt chược nữa rồi”. Cát Hồng nói.

“Có thể thế được ư? Không chơi mạt chược quả là chuyện không tưởng, làm sao sống nổi?”. Oánh Oánh không tin Cát Hồng đoạn tuyệt với mạt chược, càng muốn biết tại sao Cát Hồng có ý nghĩ ấy. Cát Hồng nói không tại sao, chỉ không muốn chơi.

“Mọi khi chơi với đấng ấy, trên bàn tớ làm tướng công, bị mọi người cười. Bây giờ ở nhà tớ làm tướng công, cùng với chồng con, liệu có sợ chúng bạn cười nữa không?”

Oánh Oánh bóp vai Cát Hồng, nói: “Nói gì lạ thế, cánh tứ luôn để vị trí trên bàn mạt chược cho đàng ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại. Chúng mình chơi với nhau thật vui”.

Cát Hồng thật vui, ví làm việc nhà như làm tướng công, trên bàn mạt chược, mười ba quân bài hoặc không đủ mười ba quân cũng gọi mình là tướng công. Bắt nhầm bài, đánh nhầm quân cũng gọi mình là tướng công. Làm tướng công chỉ có thể chơi bài cùng ai đó, không có tư cách ù.

Lúc đi làm, Oánh Oánh nghĩ đến tướng công Cát Hồng mà bật cười. Buổi tối Văn Hòa đi làm về, anh có cái nhìn riêng: “Mất việc, không có tiền, chơi mạt chược bằng cách nào?”. Anh ngáp dài, nói tiếp: “Tiền là một thứ tuyệt vời, không tiền chỉ một ván mạt chược nhỏ cũng không dám chơi”.

Rất ít khi Văn Hòa và Oánh Oánh không chơi mạt chược, gặp những lúc như thế họ thường làm tình với nhau. Từ sau ngày có quan hệ với Hồ Bằng, chị cảm thấy làm tình với chồng thật nhạt nhẽo. Chị thoái thác gần đây người không được khỏe, Văn Hòa không biết, đề nghị chị uống “Ô kê bạch phượng hoàn”. Oánh Oánh chỉ cười: “Anh cứ nghĩ em giống như anh, uống thật nhiều thuốc bổ vào người ư?”. Anh không nói gì, lúc nào cũng uống cả đồng “Lục vị địa hoàng hoàn”, thứ thuốc tráng dương.

Oánh Oánh bảo anh ngày mai mua thêm cái giường, hai vợ chồng ngủ riêng, bảo Tây họ sống như vậy. Văn Hòa mặt mày nhăn nhó: “Như vậy anh khác gì Cát Hồng, ở nhà làm tướng công?”.

Oánh Oánh cười, nói sau này nếu anh muốn sẽ sang giường của chị, như vậy càng có ý nghĩa hơn.

Hôm ấy Văn Hòa không ngủ được, Oánh Oánh bảo anh mua giường, trong cuộc sống của hai người không một việc nhỏ nào anh làm trái ý vợ. Nhưng việc lớn không hẳn, anh cảm thấy có nguyên tắc của mình. Ngủ riêng là ở riêng có mức độ, phải chăng vợ có dụng ý gì? Anh phải làm cho rõ, như vậy là chuyện lớn mất rồi.

Văn Hòa không nghi ngờ vợ có quan hệ trai gái, chị đã từng nói, chị lạnh nhạt về mặt tình dục, nếu có thể suốt đời không làm. Văn Hòa không trách

gì vợ, rõ ràng về mặt này có liên quan đến sinh lý của vợ.

Oánh Oánh thấy chồng muốn biết tại sao chị đòi ngủ riêng, chị nói: “Em sợ, sợ ngủ chung với anh thường gặp ác mộng”. Văn Hòa rất thận trọng hỏi vợ sợ gì, tại sao lại sợ anh. Oánh Oánh nói: “Anh có thể không tham những, để chúng ta sống yên ổn với nhau?”.

Thì ra chuyện như vậy. Văn Hòa yên tâm. Trước đây Oánh Oánh cũng đã nói, cũng đã khuyên. Nguyên nhân anh không nghe vợ vì anh cho rằng mình làm đúng. Anh vẫn kiên trì: “Ở vị trí của anh có điểm tốt, mình không lấy, sau này chuyển sang vị trí khác không còn cơ hội nữa. Người ở vị trí của anh ngay thật, lúc không ở đấy nữa ai cũng tiếc”. Oánh Oánh bực mình: “Thôi được, em hiểu anh nói anh nắm vững chuyện của bản thân, không xảy ra việc gì, anh phải chịu trách nhiệm với cái gia đình này đây. Nhưng em cảnh cáo, anh xa cái đám bạn bè chó má ấy ra, rồi sẽ có ngày chết vì bọn họ đấy”.

Oánh Oánh càng nói càng kích động, Văn Hòa muốn vợ nói cụ thể hơn, những người kia là ai, chị không quan tâm. Chị muốn nói thì nói, không nói thì thôi. Đó là cách làm xưa nay của chị đối với Văn Hòa.

Hôm sau, Văn Hòa ngoan ngoãn mua về một cái giường, Oánh Oánh trải đệm tử tế, anh không còn cách nào khác, đành thờ dài nằm ở cái giường ấy.

Sáng hôm sau Oánh Oánh thấy vẻ mặt anh, chứng tỏ đêm hôm qua anh không ngủ, trong lòng đầy tức giận.

Lúc ăn sáng, Oánh Oánh nói: “Những năm gần đây, các bà vợ của những người có bản lĩnh đều là vật trang trí trong gia đình, em út bồ bịch mới là người hữu dụng”. Văn Hòa cau mày: “Anh không phải là người có bản lĩnh, anh cũng không dám làm người có bản lĩnh”.

Oánh Oánh cười nhạt: “Một người dám tham những mà không dám hủ hóa à? Tím em út có là gì”.

Văn Hòa đập mạnh đôi đũa đang cầm trên tay: “Tham ô và hủ hóa là hai chuyện khác nhau, anh tham những cũng vì cái nhà này”.

Oánh Oánh cũng lớn tiếng: “Nếu anh như vậy thì em thà không cần cái nhà này, cái nhà lúc nào cũng làm em lo lắng, sợ hãi”.

Văn Hòa không nói gì nữa, anh sợ phải cãi nhau với vợ.

Đến cơ quan, Văn Hòa gọi điện cho Hồ Bằng, hỏi gần đây có nói với Oánh Oánh chuyện gì của anh và Hữu Ngự không.

Hồ Bằng nói: “Không! Kể cả những câu chuyện vui hoặc chuyện đúng sai em cũng không nói. Từ nay về sau em không chơi mạt chược với chị Oánh và các chị ấy nữa”.

Văn Hòa vội giải thích, anh chỉ tiện thể hỏi vậy thôi, không có vấn đề gì. Anh nhờ Hồ Bằng một việc: “Cậu chơi mạt chược với chị và bạn của chị là sự giúp đỡ to lớn đối với anh, chị rồi rồi sẽ khiến anh không yên ổn”. Anh hỏi Hồ Bằng có phải gần đây ít chơi mạt chược với Oánh Oánh, Hồ Bằng bảo đúng vậy.

Văn Hòa phát hiện vấn đề, anh trách Hồ Bằng không làm tốt quan hệ bạn bè.

III. CHIÊU ĐỘC

1

Văn Hòa càng ngày càng nghiện nặng mạt chược. Cảnh Hữu Ngự không biết Văn Hòa ở nhà càng ngày càng khó ở, mà cho rằng anh càng tham những nhiều hơn.

Không phải lúc nào cũng có “lợn” để giết, không có nhiều người giúp được họ. Văn Hòa không thích chơi “hữu nghị làm đầu, thi đấu thứ hai”. Chơi mạt chược anh chê nhỏ không sợ to.

Không có “lợn” để giết, trạng thái chơi bài của anh rất không bình thường. Đại Trung về cơ bản không dám chơi, kéo anh anh cũng không chơi, vì chơi bài kiểu ấy thua coi như đổ máu. Không còn cách nào khác, Hữu Ngự đành tìm người thế mạng, những lúc Văn Hòa muốn chơi anh gọi ông Trương Đức Lâm, Phó giám đốc sở Bảo vệ môi trường.

Bên cạnh ông Lâm có nhiều người chơi mạt chược, có lúc ông “một kéo một” hoặc “một kéo hai”, ông chơi cũng chê nhỏ không sợ to, chơi giỏi, có ông không phải lúc nào Văn Hòa cũng thắng. Ai không dám thắng Văn Hòa, ông Lâm dám, ông quen tiền không quen người.

Hôm ấy Văn Hòa lại ngứa tay, chưa hết giờ đã đòi chơi. Hữu Ngự không đánh, Đại Trung không đánh, sợ làm mất lòng Văn Hòa, Đại Trung trốn, bảo có việc gấp. Hữu Ngự không chạy nổi, chỉ còn nước gọi điện tìm người thế chân, gọi ông Lâm.

Ông Lâm đến nhưng không đánh, bảo việc ở cơ quan chưa xong. Hữu Ngự nhìn sắc mặt Văn Hòa, sợ hãi, bảo ông Lâm hãy chiếu cố cả công tác lẫn chơi bài. Ông Lâm rất khó xử, do dự hồi lâu mới đồng ý chơi. Ông để cặp xuống, gọi điện về cơ quan bố trí công việc, tiếp theo gọi điện tìm thêm hai người nữa, khó khăn lắm mới đủ bốn người.

Hồ Bằng cũng đến châu rìa, anh quen hai người ông Lâm gọi đến, theo cơ quan họ làm việc, vẫn gọi họ là “Hạ điện” và “La nước”.

Không biết Văn Hòa bị bệnh gì, nhất định đòi đánh lớn, mấy người tham gia đều phải ra ngân hàng rút tiền.

Tám cửa cuốn của Công ty Hữu Ngự kéo xuống, khóa lại, Hồ Bằng được chỉ định lo việc hậu cần. Vừa ngồi xuống, ông Lâm hô đặt cái năm chục nghìn, mấy người lần lượt rút từng tộp tiền ra.

Ông “La nước” đề nghị cắt tiền mà dùng quân bài tú-lơ-khơ làm thẻ. Ông Lâm không đồng ý, bảo không thấy tiền không phấn khởi. Người quen chơi, mỗi đồng một quân, Văn Hòa phụ họa, dẫn đầu mở băng tiền, đếm tiền rất có nghề. Mọi hứng thú đều được huy động. Ông “Hạ điện” vỗ mạnh vào những tờ giấy bạc để trước mặt: “Bắt đầu, bắt đầu!”

Tiếng xóc bài rào rào, bốn người chơi bài tinh thần vô cùng phấn chấn.

Hữu Ngự rất ngưỡng ngời quan sát, vừa rồi anh bảo bạn việc để từ chối tham gia. Hồ Bằng pha trà, rót nước cho mọi người, những lúc rỗi lại ngời châu rìa sau lưng ai đó.

Châu rìa có thể thấy bài của mấy người. Nhìn bài người khác có thể biết cục diện cuộc chơi, thậm chí đoán nước đi của từng người, có thể tính ra được mặt đúng sai. Người châu rìa thấy bài khó che giấu những biểu hiện trên nét mặt. Người chơi bài thông minh có thể nhìn nước ngấm trắng, nhìn vẻ mặt người châu rìa đoán đúng tám chín phần bài của đối phương. Những người ấy không bao giờ để người ngồi sau lưng mình. Gặp những người

không thích có ai châu rìa nghiêng ngó liền mời điếu thuốc, ám chỉ đi chỗ khác; nếu không khách khí, cau mặt chửi vài câu là chuyện bình thường.

Những lúc rỗi, Hồ Bằng ngồi sau lưng Văn Hòa, Văn Hòa không kị Hồ Bằng nhìn bài của mình, bắt bài, ra bài còn lằm rằm nói đúng sai, tốt xấu với Hồ Bằng. Thật ra anh rất giao hoạt, có những lúc lợi dụng như vậy để nghi binh đối phương. Hồ Bằng cố không để lộ vẻ mặt. Ai ù ván lớn đều mời thuốc Hồ Bằng, anh vui cho những người thắng, tiếc rẻ cho những người thua, luôn đứng lên rót nước cho mọi người.

Bài của Văn Hòa rất lạ, thoát đầu bài tốt, nhưng không hiểu tại sao cứ xấu dần, cứ lắng nghe mãi, cuối cùng bị người khác ù trước. Hồ Bằng sốt ruột cho anh, bài đánh như vậy gọi là bài ôn dịch, làm cho người chơi mất hết tinh thần.

Kết thúc vòng một Văn Hòa thua ba chục nghìn đồng. Anh không tỏ ra buồn, cứ lặng lẽ ứng chiến, tươi cười vui vẻ. Sang hiệp thứ hai, tình hình dụ dãn, ông Lâm bắt đầu thua.

Văn Hòa cầm bài rất thích dùng ngón tay cái và ngón giữa sờ bài, có thể biết chính xác quân bài nào đến tay mình. Anh xòe bài, không gom các quân bài lại một chỗ, đối phương không thể biết vị trí các quân bài trên tay anh. Làm được điều này không dễ, vì một ván bài nghe gọi mấy quân, tính không ra sẽ bị bồi thường....

Họ đánh bốn ván coi như một vòng, sau mỗi vòng lại đổi hướng đông, tây, nam, bắc. Vòng thứ ba Văn Hòa ngồi ở vị trí tây. Tuy là vị trí “hưng họa”, hai vị trí trước anh đều thắng, Văn Hòa nghĩ mình là cá muối vươn mình.

Ông “Hạ điện” ngồi ở vị trí đông, là đối tượng của Văn Hòa, ra quân đầu tiên Văn Hòa đỡ, ngăn được nhà trên là ông La bắt bài... Tiếp theo, anh như bị ma ám, cuối cùng bị thua.

Mọi người cùng căng thẳng, nhìn quân bài trước mặt Văn Hòa, lại nhìn bài trên tay mình, nơm nớp lo. Ván này và nhiều ván khác Văn Hòa được hơn chục nghìn... Lúc này trên bàn mặt chược ít nhất có hai người phải ra ngân hàng rút thêm tiền.

Văn Hòa đặt bài xuống bàn: “Lại ù!”.

Hồ Bằng không nhìn rõ anh đánh quân gì, để tránh bị nghi ngờ, Hồ Bằng ra ngồi ở sofa.

Cuộc chơi kéo dài đến sáng, kết quả Văn Hòa thua sạch, anh đưa thẻ tín dụng cho Hồ Bằng ra trạm tự động rút mười nghìn đồng, phải chiến đấu đến cùng.

2

Hồ Bằng không muốn chơi mạt chược với Oánh Oánh nữa, anh sợ quan hệ của mình với Oánh Oánh sẽ bị lộ trên bàn mạt chược. Văn Hòa muốn được yên tĩnh, anh muốn xem Hồ Bằng có chơi bài với vợ hay không, nếu có lúc nào đó không chơi, lòng anh lại không yên. Vì vợ chơi mạt chược say mê anh mới được yên tĩnh.

Văn Hòa rất chú ý đến Hồ Bằng, lúc nào cũng muốn Hồ Bằng đến chơi mạt chược với vợ, giúp vợ tìm đủ người chơi. Anh rất cảm kích Hồ Bằng, Hồ Bằng trở thành thuốc ổn định và dầu bôi trơn cho quan hệ giữa Văn Hòa và vợ.

Hồ Bằng thấy rõ tâm tư Văn Hòa, trước Tết kê túng, chơi mạt chược thua nhiều, đề nghị Văn Hòa giúp tiêu thụ hàng Tết của anh ta và Đại Trung nhập về. Văn Hòa đồng ý ngay, anh gọi điện liên hệ khắp nơi, bán số hàng Tết ấy cho một doanh nghiệp nhà nước đang nợ ngân hàng của anh.

Văn Hòa không thềm những đồng tiền vật của Hồ Bằng. Cảm thấy chỉ giúp anh ta vốn chơi mạt chược, lại cho Hồ Bằng hai chai rượu Thủy Tinh Phường và hai cây thuốc lá Trung Hoa, nói là để cảm ơn Hồ Bằng đã vất vả cùng chơi mạt chược với Oánh Oánh.

Cầm những thứ Văn Hòa cho, Hồ Bằng cảm thấy nóng tay, không vững tâm và sợ hãi.

Sau mấy lần làm tình với Oánh Oánh ngay ở nhà Văn Hòa, Hồ Bằng không dám làm tiếp. Có lúc chơi mạt chược xong, Oánh Oánh giữ Hồ Bằng lại, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, táo bạo lắm anh mới dám ở lại, còn phần lớn anh tìm lý do để ra về. Hồ Bằng vẫn rất thích Oánh Oánh, có

nhều nguyên nhân, nhưng chủ yếu là lạnh lùng với Vân Tài và lòng những trống trải.

Làm chuyện lén lút với vợ người khác, cũng có thể coi đây là vợ bạn, Hồ Bằng không khỏi căng thẳng, có lúc thần hồn nát thần tính. Oánh Oánh rất hiểu, gặp những lúc ấy chị dịu dàng ôm Hồ Bằng. Hồ Bằng không chịu nổi, anh nói thẳng sợ Văn Hòa bắt gặp.

Oánh Oánh nói không có gì phải sợ, cho dù anh ấy bắt được cũng không sao. Thấy Hồ Bằng nửa tin nửa ngờ, chị buộc phải nói rõ: “Anh ấy sẽ không dám làm gì Oánh, Oánh sẽ không để anh ấy làm phiền đến Bằng đâu”.

Hồ Bằng thấy trong phòng ngủ có thêm một cái giường mới, liền kéo Oánh Oánh lên đây làm tình. Oánh Oánh nhất quyết không chịu, nhưng không chống cự nổi Hồ Bằng, đành trải khăn trải giường sạch lên: “Đây là giường anh Hòa, không bao giờ Oánh đụng đến nó”. Hồ Bằng không tin, chị lại giải thích: “Từ lâu Oánh với anh ấy không có chuyện kia. Bây giờ hai người đã chia tay”.

Trên cái giường của Văn Hòa hai người đều rất hưng phấn, lúc cao trào đến, Oánh Oánh kêu to: “Anh... anh Hòa...”. Hồ Bằng sắm vai Văn Hòa lúc đánh bài để nói chuyện vui khiến Oánh Oánh ôm bụng cười, chị nói những người như vậy đầu óc ngu xuẩn đầy phân. Hồ Bằng thấy Oánh Oánh nói như vậy anh nghĩ bụng, nếu chị ta biết con người ấy là chồng mình, liệu có cười được không? Anh hồi hận đã kể chuyện ấy ra, sợ lúc vui chị kể lại cho chồng nghe. Anh vội dặn Oánh Oánh: “Oánh đừng kể lại chuyện ấy cho anh Hòa nghe đấy nhé, người ấy chính là bạn của anh Hòa”. Oánh Oánh nói: “Không đâu! Oánh không có chuyện gì để nói với anh ấy”.

Quan hệ giữa Oánh Oánh và Hồ Bằng trở nên nhộn nhịp. Ngày nào dù có việc hay không, Oánh Oánh cũng gọi điện cho Hồ Bằng, qua điện thoại nói đủ thứ chuyện. Chị bảo Hồ Bằng đã đem niềm vui đến, cuộc sống thật nhẹ nhàng thoải mái, không buồn như trước, ngày dài bằng một năm. Hồ Bằng không thay đổi được bản tính, hỏi Oánh Oánh niềm vui nào, vui vì ù một ván lớn hay niềm vui khó nói bằng lời? Oánh Oánh bảo, dù sao đây là niềm

vui, niềm vui không thể nói rõ. Oánh Oánh cảm khái: “Bằng thấy có lạ không, giống như người mất hồn, với anh Hòa chưa bao giờ được như thế”.

Hồ Bằng giội nước lạnh: “Bằng vẫn sợ, sợ vui quá hóa buồn”.

Oánh Oánh hiểu tâm lý sợ hãi của Hồ Bằng, chị thuê căn hộ của thằng em trai với danh nghĩa người khác. Đưa cho anh một cái chìa khóa.

Hai người hể có cơ hội lại gặp nhau, có lúc Oánh Oánh giữ anh lại qua đêm. Gặp những hôm như vậy chị giải thích rất đơn giản với Văn Hòa: chơi mát chược thâu đêm. Văn Hòa vẫn thương vợ, anh nói rất nghiêm túc, thâu đêm rất hại người.

Thật ra nhiều lúc chị không cần giải thích, chị và chồng không ngủ cùng phòng, Văn Hòa không biết vợ mình mấy giờ mới về.

Oánh Oánh mua cho Hồ Bằng bộ đồ Tây nhãn hiệu Baromon, Hồ Bằng mặc vào trông như một người khác, càng đẹp trai, càng phong độ. Oánh Oánh gợi ý, từ nay về sau không phải áo quần hàng hiệu thì không mặc lên người, hàng hiệu dù cũ cũng là hàng hiệu, có phong cách, không giống với những thứ khác. Cũng đừng mặc áo bluson quanh năm, trông như con sâu.

Hồ Bằng vui mừng lôi Oánh Oánh cùng soi gương, nói giống như hai vợ chồng. Oánh Oánh trẻ trung, đứng với Hồ Bằng không ai nhận ra hai người chênh lệch tuổi tác. Có lúc chị đỏ mặt, ôm Hồ Bằng, quần quai trên người anh. Hồ Bằng nói: “Bằng phát điên lên mất”. Điên lên, Hồ Bằng lại vật Oánh Oánh xuống giường, điên cuồng lột quần áo Oánh Oánh. Oánh Oánh rất thích cách ấy, hể Hồ Bằng làm như thế hơi thở của chị lại gấp gấp, dồn dập...

Thình thoảng chị lại nhắc Hồ Bằng đón Vân Tài về. Cứ nhắc đến Vân Tài, Hồ Bằng tỏ ra nhạt nhẽo. Oánh Oánh nói nhiều lần, Hồ Bằng cũng cảm thấy cứ như thế cũng không nên.

Không còn mấy hôm nữa là đến Tết, không nên để Vân Tài ăn Tết ở nhà mẹ đẻ. Hồ Bằng muốn đón vợ về, anh phải rất quyết tâm, anh không muốn sang nhà bố mẹ vợ.

Vân Tài và Hồ Bằng cãi nhau, vợ tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ trở thành vấn đề lịch sử.

Hồi mới lấy nhau, hai người cứ ba ngày cãi nhau nhỏ, bốn ngày cãi nhau to, mỗi tháng cũng vài ba lần xung đột tay chân. Bố Vân Tài từ vị trí Cục trưởng Cục Công nghiệp điện tử lui về được ít lâu, coi mâu thuẫn giữa con gái và con rể là việc lớn cần xử lý. Hồ Bằng về nhà bố mẹ vợ đón Vân Tài về, Vân Tài định về nhưng bố không cho. Ông rất hùng hồn nói, qua nghiên cứu, vấn đề ở Hồ Bằng, nhất định đòi Hồ Bằng phải viết một bản kiểm điểm thật sâu sắc.

Nghiêm trọng nhất là lần anh cho Vân Tài một cái tát, Vân Tài ôm bộ mặt sưng húp về nhà bố mẹ đẻ. Ông cựu Cục trưởng không những yêu cầu Hồ Bằng phải viết kiểm điểm, còn triệu tập hội nghị gia đình để giúp đỡ anh, cuộc họp giống như phê đấu, khiến Hồ Bằng không ngược mặt lên nổi. Từ đấy về sau, Hồ Bằng ít khi sang nhà bố mẹ vợ, ngày Tết ngày lễ phải như thắp lửa anh mới sang thăm, nhưng tuyệt nhiên không ngồi quá một phút. Sau đấy, mỗi lần Vân Tài cãi nhau với anh, chị về nhà mẹ đẻ, anh thay đổi sách lược, không đi đón nữa, cuối cùng thì Vân Tài phải kiếm cơ để về.

Sau lúc hết giờ buổi chiều, trước bữa ăn tối Hồ Bằng đi đón Vân Tài. Mẹ vợ thấy con rể đến thoáng chút bối rối, ấp a ấp úng bảo Vân Tài đang đi đâu đấy.

Thằng con đang ngồi trong nhà làm bài tập, thấy bố nó chạy ra, học khẩu khí của bố: “Lại chết vì mặt chược rồi! Đánh cũng không chừa, mặt chược là đời nó!”

Nghe thằng con nói vậy anh bỏ về ngay, bà mẹ vợ đuổi theo, bảo sẽ gọi Vân Tài về. Hồ Bằng nói: “Khỏi phải gọi, để cô ấy chơi cho chán”.

Hơn mười một giờ đêm hôm ấy Vân Tài bị cảnh sát bắt ngay bên bàn mặt chược.

Cả bốn người chơi đều bị đưa về đồn. Cảnh sát không nói gì với họ, mà lấy cuốn “Điều lệ xử phạt vi phạm trật tự trị an” cho họ học.

Sáng hôm sau đồn cảnh sát thông báo cho thân nhân đem tiền phạt đến, Hồ Bằng đến muộn nhất. Vân Tài gọi điện cho bố mẹ, bố chị không đến, sợ xấu mặt; anh em đều đi công tác ở Cáp Nhĩ Tân; mẹ bất đắc dĩ phải gọi điện cho Hồ Bằng.

Người nhà của mấy người cùng chơi bài với Vân Tài đứng ở đồn cảnh sát cả đêm. Thấy Hồ Bằng đến muộn, họ bảo với anh, Vân Tài khóc không biết bao nhiêu lần.

Cảnh sát làm việc rất nghiêm túc, họ đưa cho Hồ Bằng xem biên bản: “Những người này không chơi nhỏ, cũng không phải vui, mà được thua hàng nghìn. Tiền trên mặt bàn có đến hơn ba nghìn đồng”.

Nộp một nghìn đồng chỉ là tạm ứng, cảnh sát bảo phải chờ quyết định xử phạt của Phòng Trị an sẽ tính. Làm xong thủ tục đưa Vân Tài về, chị cúi đầu đi trước Hồ Bằng.

Hồ Bằng không tức giận, cũng không múa tay trong bị, anh cảm thấy Vân Tài thật không may. Anh tìm vài câu an ủi vợ, lại sợ Vân Tài bảo anh giả dối. Ra khỏi đồn cảnh sát, Vân Tài về nhà bố mẹ, Hồ Bằng lôi lại, bảo về nhà. Vân Tài vùng thoát, đi thẳng.

Buổi trưa, một người bạn thân của Vân Tài tìm gặp Hồ Bằng, vừa thấy mặt đã trách anh thủ đoạn thâm độc: “Dù sao thì cũng là vợ chồng, không được đi báo cảnh sát tố người nhà vào tù”.

Hồ Bằng hỏi: “Là cô hay là chính cô Tài cho rằng tôi đi báo cảnh sát đến bắt đánh bạc?”.

“Ai cũng bảo thế. Cảnh sát bảo, người báo là người nhà của những người đánh bạc, không anh thì ai?”

“Nói cho cô biết nhé, không phải tôi. Cô có tin không?”

“Em tin, Chị Tài không tin, người khác cũng không tin. Chuyện ở nhà máy anh cũng muốn cho nó vào tù, sự việc được giấu kín, vậy mà anh tìm cách để bung ra”.

“Cô nói điều ấy hay cô Tài nói?”

“Tất nhiên là chị Tài, em thấy chị ấy nói có lý”.

Hồ Bằng tức không nói nên lời. Vân Tài đã sai càng sai hơn, chị đổ trách nhiệm lên đầu anh, lại nhờ người đến gây sự. Về đến nhà, thấy nhà bừa bãi, nhớ lại cuộc sống vợ chồng không chịu nổi mấy năm qua. Anh rít thuốc một lúc rồi trùm chăn ngủ một giấc.

Chị gái Vân Tài và chồng ngay trong đêm đến tìm Hồ Bằng, Hồ Bằng không ngờ đến trao thông điệp của Vân Tài, Vân Tài đòi li hôn.

Chị gái Vân Tài hỏi Hồ Bằng đây là thái độ gì. Hồ Bằng nói: “Kì lạ, li hôn là chuyện của tôi với cô ấy, phải để cô ấy nói”.

Ông anh cộc chèo hình như đồng tình với Hồ Bằng: “Nếu chú không muốn li hôn thì cứ mặc cô ấy, để xem cô ấy làm được gì? Không phải là trẻ con ba tuổi, nói li hôn là li hôn”.

Chị gái Vân Tài trừng mắt nhìn chồng, quay sang nói với Hồ Bằng: “Em gái tôi không đến nói với anh, dù anh có thế nào thì cô ấy cũng đã chuẩn bị, nhiều lắm là kéo nhau ra tòa cắt đứt”.

Ông anh cộc chèo kéo Hồ Bằng sang một bên: “Cô Tài buồn lắm, về đến nhà khóc lóc không thôi. Hình như cô ấy nhất định li hôn với cậu, tôi không sao khuyên can nổi”.

Trước mặt ông anh cộc chèo, Hồ Bằng tỏ ra không sợ: “Trời không chịu đất, đất không chịu trời, muốn thế nào thì thế. Định đem chuyện li hôn để dọa tôi đấy à?”.

Ông anh cộc chèo lại bị vợ lườm, quay sang trách Hồ Bằng: “Cô Tài chỉ chơi mạt chược chứ đâu giết người, đốt nhà? Cậu đi trình báo, làm cho sự việc căng thẳng làm gì?”.

Hồ Bằng không muốn giải thích, nhưng bà chị lại đòi nói rõ. Tại sao lại thù hận cô em chị ta sâu sắc đến vậy? Hồ Bằng tức lên, bảo hai vợ chồng chị ta về đi, chuyện nhà của anh không mượn ai can thiệp.

Vân Tài đòi li hôn thật, hôm sau chị gọi điện cho Hồ Bằng, muốn bàn cụ thể với anh về chuyện này.

Hồ Bằng bảo không nói qua điện thoại, gặp nhau sẽ nói.

Vân Tài không gặp, nhất định đòi nói qua điện thoại. Chị liên tiếp gọi điện. Hồ Bằng tắt máy di động, vừa mở máy lại nhận được điện của vợ.

Hồ Bằng đành nhận điện, hỏi tại sao đòi li hôn? Vân Tài trả lời: “Vì anh muốn, tôi theo ý anh”.

Hồ Bằng nói: “Tôi đâu có muốn li hôn với cô? Cô không phải con giun trong bụng tôi, tâm tư tôi cô đâu có biết?”

Vân Tài cong cớn: “Lòng dạ xấu xa của anh lộ rõ, ai mà chẳng biết”.

Hồ Bằng thấy Vân Tài chỉ trích, anh cao giọng: “Cô định trả đũa đấy à? Tử tế thì không muốn”.

Vân Tài không chịu lép vế, phản ứng: “Chính là anh không muốn tử tế, anh cũng là người phá hoại cuộc sống bình thường. Anh là người có dã tâm bởi chuyện ở nhà máy của tôi, đưa tôi từ bàn mặt chược ra đồn cảnh sát. Anh bỏ tôi vào chảo mỡ để rán, sống với anh còn tình nghĩa gì nữa? Anh muốn bỏ tôi thì cứ nói rõ, giở thủ đoạn bỉ ổi ra làm gì”.

Hồ Bằng không chịu nổi, nói không thể li hôn, phải nghĩ đến con cái, làm như vậy mất hết nhân tính.

Vân Tài bị mắng vẫn không tức giận, chị im lặng trong giây lát, có phần do dự. Thái độ của Hồ Bằng làm chị bất ngờ, hỏi có phải anh thực tâm không muốn li hôn?

Hồ Bằng muốn giữ thể diện, anh nói: “Không muốn, ít nhất hiện tại không muốn”.

Vân Tài bị chọc giận, tỏ ra ngang bướng: “Tôi biết tâm tư của anh rồi. Bây giờ không muốn, sau này sẽ muốn. Chẳng thà cứ để tôi nói toạc ra cho sớm chuyện. Trước mặt tôi có hai con đường: thứ nhất, chúng ta đến phòng Dân chính làm thủ tục li hôn; thứ hai, kiện ra tòa. Cách thứ nhất li hôn không ồn ào, cách thứ hai mọi người đều xấu mặt còn tổn thương lẫn nhau”.

Thấy vợ như vậy, Hồ Bằng cũng trở nên ngang ngạnh, bực tức: “Muốn li hôn còn sợ gì xấu mặt với tổn thương! Nếu cô nhất quyết li hôn thì cứ nói thẳng ra”.

“Tôi chẳng cần gì sắt, cái kim cũng không cần, cho anh tuốt”.

Hồ Bằng vặn lại: “Con cũng không cần chứ? Bỏ nhà hay bỏ con?”.

“Tôi nuôi con cũng được. Để nó đổi sang họ tôi, không gọi là Hồ Hâm mà gọi là Ca Hâm”.

“Tùy ý cô. Bao giờ thì làm thủ tục?”

“Bây giờ”.

“Thì đi ngay bây giờ”.

4

Li hôn đơn giản hơn kết hôn. Kết hôn giống như xây nhà, li hôn giống như phá nhà, chỉ xô một cái là đổ.

Hồ Bằng không muốn li hôn. Anh không ngờ Vân Tài lại nêu vấn đề li hôn, lẽ ra anh mới là người đề xuất. Anh cảm thấy ngượng mặt, giống như bị Vân Tài đá.

Ngược lại, anh tự an ủi, bây giờ người li hôn nhiều lắm, thêm họ cũng chẳng ai để ý. Thỏa thuận li hôn thực chất là hai bên giữ nguyên, nếu anh không đồng ý thì cũng đã li hôn. Những ngày gần đây đúng là anh bị Vân Tài làm rối lên, tức giận vô cùng.

Hồ Bằng muốn sau khi li hôn anh được yên tĩnh mấy hôm. Cuối tuần tắt điện thoại di động, điện thoại ở nhà cũng rút bỏ dây ra ngoài.

Nằm trên giường, anh nhớ lại những tiểu thuyết thông tục đọc hồi nhỏ, anh dùng bút đỏ khoanh lại một câu: “Người không có vợ là người sung sướng nhất trần đời”.

Có đúng không có vợ thì sung sướng không?

Anh không hình dung nổi những ngày tiếp theo sẽ sung sướng như thế nào. Những ngày giải phóng và tự do sắp tới nhưng anh lại thấy hoang mang, không biết phải thế nào. Anh có ý định, hãy giấu mọi người chuyện li hôn, cũng không nói gì với Oánh Oánh.

Không biết ma sai qui khiến thế nào Hồ Bằng gọi điện cho anh rể Vân Tài. Ông anh cọc chèo này biết không phải Hồ Bằng gọi điện đến để giải thích, chủ động nói chuyện Vân Tài, nói tâm trạng Vân Tài có vấn đề, chơi

mạt chược suốt ngày đêm, người gầy như que củi. Hồ Bằng nói, Vân Tài chơi mạt chược tâm trạng thế nào không quan hệ gì đến anh, chị ta mê mạt chược, chơi bài quên hết mọi thứ. Sau cái cười khà khà, anh nói đến quan hệ giữa mình và ông anh cọc chèo, tuy bây giờ không còn là thân thích họ hàng, nhưng vẫn còn tình bạn. Ông anh cọc chèo cũ nói, vợ anh, tức chị gái Vân Tài, rất giận Hồ Bằng. Hồ Bằng hỏi giận chuyện gì? Li hôn rồi, anh vẫn không hiểu.

Nhân lúc mẹ không có nhà, Hồ Bằng thu dọn áo quần của vợ, bọc thành hai bọc lớn, bỏ vào tủ. Vân Tài không nói đến chuyện lấy đồ, đúng là một cây kim cũng không cần. Hồ Bằng không muốn gọi điện cho Vân Tài đến lấy đồ, sợ như vậy Vân Tài lại công kích anh, bảo anh tuyệt tình. Nhưng trông thấy hai bọc đồ, anh bức lắm, thật sự bất đắc dĩ, mấy hôm nữa thuê chiếc xích lô chở hàng đưa đến cho Vân Tài. Đưa đến cửa nhà bố mẹ Vân Tài, anh cho người đạp xích lô năm chục đồng gồm tiền vận chuyển và bốc vác đồ vào tận nhà.

Nhận được đồ, Vân Tài gọi điện cho Hồ Bằng, chị oán anh lòng lang dạ sói, vạ hỏi anh: “Tôi bảo li hôn, anh cũng li hôn thật à?”.

Vân Tài có phần hối hận, đấy là điều anh mong muốn. Anh nói lấp lửng: “Vậy là, tôi đồng ý li hôn là sai lầm, nếu không đồng ý thì cô không li hôn chứ gì?”.

Mẹ Hồ Bằng không biết con trai li hôn, chỉ nghĩ Vân Tài tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ và đem theo con về. Sắp đến Tết, vậy mà trong nhà bếp nước lạnh tanh, bà bắt đầu lo lắng. Bà không chửi được con dâu đành chửi con trai, chửi anh kiếp trước không tích đức, kiếp này chuốc lấy cô vợ tham ăn biếng làm. Hồ Bằng bị mẹ mắng buồn vô hạn, nhưng lại không có cách nào ngăn được mẹ, chỉ còn biết mũ ni che tai.

Ở nhà không nổi, Hồ Bằng bỏ đi chơi, tìm đến đám Hữu Ngự. Hữu Ngự không ở Công ty, trong điện thoại, Đại Trung bảo anh ta đưa con đi phố sắm Tết.

Đang chán ngán vẫn vợ ở một nơi gần tòa báo thì gặp Xuyên Thanh. Xuyên Thanh cũng đang có ý định tìm anh. Xuyên Thanh kéo Hồ Bằng vào

tòa soạn.

Vào đến phòng Tổng biên tập, Xuyên Thanh lấy từ trong tủ công văn ra một cây thuốc Tô Yên đưa cho Hồ Bằng, bảo để anh hút qua Tết. Hồ Bằng rất muốn lấy nhưng miệng lại nói: “Không giúp gì cũng được hưởng lộc”.

Xuyên Thanh nói, Hồ Bằng là bạn, rất cảm kích vì lần trước anh tiếp nước trong bệnh viện, Hồ Bằng ngồi chơi rất lâu.

Xuyên Thanh nói như vậy Hồ Bằng tỏ ra thản nhiên, không còn khách khí. Xuyên Thanh đẩy cây thuốc trên mặt bàn về phía Hồ Bằng, Hồ Bằng khẽ lật cây thuốc trước mặt.

Xuyên Thanh cảm khái nói thời gian như thoi đưa, mới năm ngoái anh còn ở nhật báo, thỉnh thoảng lén bỏ đi chơi mát chượp với Hữu Ngự, Văn Hòa, năm nay làm Tổng biên tập, không còn thời gian để đi vui vẻ với nhau.

Hồ Bằng cho biết văn phòng nơi anh làm việc có đặt báo buổi chiều. Báo buổi chiều bây giờ thay đổi nhiều, mặt báo trình bày đẹp, nội dung cũng hay hơn nhiều. Xuyên Thanh không thấy thích thú với những lời khen của Hồ Bằng, anh bảo làm Tổng biên tập khó lắm, là một đơn vị văn hóa rất khó quản nhân viên. Hồ Bằng cười, hỏi gặp chuyện đau đầu gì phải không, Xuyên Thanh lắc đầu.

Xuyên Thanh không phủ nhận, nhưng tỏ ra bất lực. Anh nói với Hồ Bằng, có một phóng viên yêu đương ngoài hôn nhân, bị một cô đã có chồng bám riết, không dứt nổi, làm sôi sục cả lên. Anh không muốn phóng viên này ảnh hưởng đến công việc chung. Hồ Bằng tỏ ra có kinh nghiệm: “Có gì mà không cắt đứt nổi, dao sắc cắt sợi rồi”. Xuyên Thanh hỏi: “Cắt thế nào, dao sắc ở đâu? Cái cậu này bị mớ dây quấn chặt, không còn cách nào”.

Như chợt nhớ ra điều gì, Xuyên Thanh cười: “Cánh thẳng Ngự bảo cậu là “chuyên gia cai sữa”, có tài thoát khỏi tay phụ nữ. Cậu giúp cậu ấy nhé”.

Hồ Bằng chống chế: “Đừng nghe mồm cánh Hữu Ngự, dì Hai, dì Ba của họ đâu có phải tôi giúp cắt đứt. Tôi chỉ gợi ý cho họ thôi”. Xuyên Thanh như sáng mắt: “Tớ đâu có yêu cầu cậu giúp lính của tớ, chỉ cần cậu gợi ý thôi”.

Hồ Bằng nói: “Đề cô kia xa cái cậu phóng viên kém may mắn này rất đơn giản, anh bảo cậu kia đảo ngược mong muốn của cô kia là xong”.

Xuyên Thanh cảm thấy mới lạ, bảo Hồ Bằng giải thích. Hồ Bằng nói: “Ví dụ, cô kia cảm thấy anh này rất có phong độ, thoải mái, anh chỉ cần tỏ ra lôi thôi lệch thếch; cảm thấy anh có tiền, anh giả vờ nghèo túng; cảm thấy anh mạnh khỏe, anh tỏ ra bất lực; cảm thấy anh đa tài đa nghệ, anh làm trò cười cho thiên hạ. Tức là, vứt bỏ những ưu điểm của mình, giảm bớt thế mạnh, để cô ta thấy anh chằng chằng có gì. Vậy là cô ta dần dần sẽ không nhớ anh nữa, không muốn anh đến, không dựa vào anh, không gặp anh”.

Xuyên Thanh vỗ bàn kêu lên: “Cậu thật là cao thủ, nói lại cho tớ nghe cho rõ, để tớ nói với cậu kia...”.

IV. BÀI VẠN TỰ

1

Tiểu Nhu như người nghiện, cứ vài ba ngày lại hẹn Xuyên Thanh đi uống nước, ăn cơm. Xuyên Thanh khó lòng chiều theo ý cô, anh sợ ảnh hưởng đến cả hai, dù sao thì anh cũng là người có tiếng tăm ở thành phố này.

Đó là những cuộc hẹn hò Xuyên Thanh không muốn, chỉ là uống nước, nói chuyện, ăn cơm. Tiểu Nhu muốn gì?

Anh chỉ sợ Tiểu Nhu nói chuyện yêu đương, sợ tình cảm của cô thăng hoa sau lần đụng chạm xác thịt.

Trong sự trải nghiệm của Xuyên Thanh, anh không rung động đối với những trường hợp gặp gỡ kiểu Tiểu Nhu như thế này, quan hệ “siêu hình” không bắt đầu từ “hữu hình”, cũng không kết thúc ở “hữu hình”. Anh có thể rất khéo léo nhẹ nhàng bỏ rơi Tiểu Nhu, giống như một số người, coi như không có việc gì xảy ra, để sự việc qua đi vĩnh viễn trở thành quá khứ.

Nhưng sự việc không đơn giản như thế, anh đã từng gây tổn thương cho cô, làm cô nhiễm bệnh, gây nên rắc rối, làm chồng cô đòi li hôn. Cho dù bệnh của cô đã khỏi, chồng không đòi li hôn nữa, anh cũng không dám bỏ

roi, càng không dám chọc tức để rồi sự việc ra sao thì ra. Anh chỉ dám à ời, muốn tìm cách dần dần thoát khỏi cô ta.

Lấy người để nói việc là đặc điểm của Xuyên Thanh. Anh lấy việc của mình để áp cho người khác và nói cho mọi người nghe. Tuy là mượn tiếng người khác để nói mà cũng là để nghe ý kiến của người khác.

Sau khi nói chuyện với Hồ Bằng, thuyết “cai sữa” đã gợi ý cho anh. Anh không còn mượn cớ để tránh mặt Tiểu Nhu, mà chủ động xuất kích, liên tục hẹn gặp, địa điểm là khách sạn, nhà hàng nội đô. Trong những trường hợp ấy Tiểu Nhu không thể ung dung xuất hiện, mười cuộc thì tám chín cuộc lỗi hẹn, cuối cùng bên trách cứ lại là Xuyên Thanh chứ không phải Tiểu Nhu.

Một vài lần Tiểu Nhu bất ngờ xuất hiện, Xuyên Thanh chỉ đùa đùa với cô.

Có lần vội vã xong việc rồi đi ngay; lại có lần, từ đầu đến cuối cuộc gặp anh chỉ nói chuyện chồng Tiểu Nhu. Mặt Tiểu Nhu nặng trĩu, vài ba lần ngắt lời Xuyên Thanh nhưng không tác dụng gì, cuối cùng không thể không đẩy anh xuống khỏi người mình, bảo anh đừng nói đến chuyện chồng cô nữa.

Xuyên Thanh biết chuyện của chồng Tiểu Nhu, anh ta làm xây dựng, vì đánh bạc bị phạt tù, sau khi đi cải tạo lao động về anh mở công ty xây dựng tư nhân, là một ông chủ suốt ngày cờ bạc, rượu chè, trai gái.

Đúng là oan gia, có lần Xuyên Thanh đã gặp anh ta trong một bữa tiệc.

Đó là con người để lại ấn tượng sâu sắc, tóc rẽ ngôi giữa bóng có thể soi gương, mặt đỏ bừng bừng như người uống nhiều rượu, trên tay lại cầm một cốc sữa Thái tử. Buồn cười nhất là giữa mùa đông rét buốt anh ta vẫn diện bộ đồ Tây màu sáng kẻ ô vuông, đi đôi giày da mồm nhọn màu kem. Anh ta đưa danh thiếp cho Xuyên Thanh, tự giới thiệu: “Tôi là chồng của cô Tiểu Nhu, vợ của anh và vợ của tôi là bạn chơi bài với nhau. Hai người thường xuyên chơi mạt chược, vợ anh hay nói về anh, anh là cây bút lớn tôi vô cùng khâm phục”.

Xuyên Thanh dùng rượu che mặt, không thấy cái vẻ bối rối, anh cười khiêm tốn, nâng ly rượu lên: “Chúng ta cũng là bạn với nhau, xin nâng cốc

chúc mừng”. Chồng Tiểu Nhu uống cốc sữa Thái tử, đưa tay ra nắm tay Xuyên Thanh.

Hôm sau, Tạ, Trưởng phòng Quảng cáo của tòa soạn, mời Xuyên Thanh đi ăn cơm, bảo có ông Lộ, một vị Giám đốc mời. Xuyên Thanh nghe không ra, tưởng là ông Lục, Giám đốc Công ty cấp nước, không ngờ lại là Lộ Hiến Dũng.

Hiến Dũng vẫn phong cách ấy, bộ đồ Tây kẻ ô vuông đổi sang màu khác, giày màu cà phê. Anh ta nói, chỉ là cuộc gặp mặt bạn bè, không đi khách sạn mà gặp ngay ở Công ty. Tạ giống như khách quen ở đây, bảo trong cái bếp nhỏ của Công ty có một đầu bếp lớn, là một đầu bếp cấp đặc biệt của khách sạn Châu Á ở Bắc Kinh.

Phòng ăn bên cạnh phòng họp, có cửa sổ trời khiến Xuyên Thanh hết sức ngạc nhiên. Cực kì xa hoa, còn hơn cả phòng riêng sang trọng trong khách sạn, chắc chắn đây là nơi chiêu đãi khách đặc biệt.

Người ngồi đủ cũng chỉ sáu vị, Hiến Dũng bảo có một người đến muộn, không phải chờ.

Món nguội đưa lên Xuyên Thanh mới thử phào nhẹ nhõm, sáu đĩa thức ăn tanh rất bình thường. Anh chỉ nghĩ là bữa ăn bình thường, chỉ là bữa cơm, đến lấy lệ. Anh không muốn qua lại quá nhiều với Hiến Dũng, vì Tiểu Nhu, cũng vì không thích những loại người này.

Bữa ăn có rượu Ngũ Lương Dịch, Hiến Dũng bảo đổi rượu Ngũ Niên Trần, hôm nay là khách quan trọng, một nhà văn hóa rất đáng kính. Xuyên Thanh thăm kêu khổ, theo khẩu khí của anh, lẽ ra hôm nay anh đến để gánh chịu tình bạn của Hiến Dũng mới đúng.

Xuyên Thanh thường đi ăn uống đây đó, tuy không phải là nhà hàng cao lương mỹ vị, nhưng cũng là người sành ăn. Xem ra món khai vị của Hiến Dũng cũng rất tùy ý, hương vị độc đáo.

Món nấm linh cô trông giống như bào ngư, vị giống bào ngư, cho vào miệng nhai, trơn, tươi, non, đậm đà...

Tạ nói thăm gì đó với Xuyên Thanh, anh không để ý. Mĩ vị là gì? Nhà ẩm thực học Ông Tăng Kỳ nói rất đúng, “Ăn vào miệng nửa ngày không

muốn nói chuyện”.

Lại một bát ba ba, mỗi người một con, Xuyên Thanh không muốn đụng đũa, anh không thích, chê tanh, chỉ uống tí nước nhạt.

Bắt đầu vào bữa ăn Hiến Dũng bảo anh ta không uống rượu, để mọi người tùy ý, hôm nay nâng ly rượu là phá lệ, muốn chúc mừng Xuyên Thanh. Một li rượu đầy, Xuyên Thanh cụng li, một hơi uống cạn.

Xuyên Thanh nhìn mặt Hiến Dũng, mặt anh ta càng đỏ hơn, đỏ như sắc hoa đào. Anh thấy buồn cười, cũng ngửa cổ uống cạn.

Rượu vào, Hiến Dũng hưng phấn hẳn lên, anh ta bật ngón tay, món cua đưa lên. Tay chỉ vào cái mai cua đỏ như mặt anh ta, nói: “Đều là cua cái, mỗi con phải hai ba lạng trở lên, ngoài chợ làm gì có”. Tạ phụ họa: “Cho dù lúc chợ đầy cua nhưng cũng không thấy cua này, hơn nữa bây giờ là cuối đông sang xuân”. Thấy vẻ nghi hoặc của Xuyên Thanh, Hiến Dũng rất bí ẩn, nói: “Tôi để trong tuyết, lúc chúng ngon nhất mời chúng vào tủ lạnh, có thể đây là kỹ thuật cao, là để lúc tôi cần xin gì đó”. Xuyên Thanh rất khâm phục, tâm phục khẩu phục, gật đầu.

Hiến Dũng gọi điện giục vị khách bí mật chưa đến kia, bảo tiết mục tiếp theo sắp bắt đầu. Người ở đầu kia đường dây rất sốt ruột, nói rất to, bảo sẽ đến ngay.

Món cá nóc bày lên bàn, người khách đến muộn cũng đã kịp thời đến. Xuyên Thanh quen người này, anh ta là Diêu Đức Càn, Phó giám đốc Sở Xây dựng. Anh ta chào những người có mặt, bảo có một công trình cần xem xét. Hiến Dũng ngắt lời anh ta: “Chúng tôi không được phép nghe bí mật công tác của anh, đừng nói nữa”. Đức Càn nói: “Tôi đến muộn, xin uống bù sau đây sẽ nâng ly chúc mọi người”. Nói xong, anh ta uống hết li rượu, lại rót đầy li, nói một mình: “Rượu ngon thế này mà các anh không uống”.

Người đầu bếp đi tới, mời mọi người thưởng thức món cá nóc, rồi lặng lẽ đứng sang một bên. Hiến Dũng xua tay bảo người đầu bếp ra ngoài, nói với mọi người: “Đầu bếp ném rồi, chúng ta yên tâm thưởng thức”.

Con cá nóc rán vàng, thơm ngon hấp dẫn. Nhân viên phục vụ đặt trước mặt mỗi người một cái đĩa, tiếp cho mỗi người một miếng cá. Đức Càn như am hiểu: “Chưa ăn cá nóc, coi như chưa biết vị cá, ăn miếng cá nóc, coi như các mùi vị khác không còn”. Tạ nói: “Nóng quá, cá để nguội vị cũng kém hẳn đi”.

Đức Càn lại uống một li nữa. Tạ ăn miếng cá thật nhanh, thật gọn. Anh mút xương cá hai lần. Đúng là cá rán giòn, Xuyên Thanh chỉ ăn da cá và gan cá.

Hiến Dũng nói, bây giờ khó kiếm được cá nóc tự nhiên như thế này, cá nuôi công nghiệp không thể ngon bằng. Mọi người đều biết, cá nóc tươi ngon nhưng độc tính cũng rất cao, chỉ cần nửa mi-li-gam độc tố của nó cũng có thể gây chết người, cái gọi là “liều chết ăn cá nóc” không phải không nghe, tay nghề đầu bếp có giỏi đến đâu thì sự mạo hiểm chết người vẫn tồn tại, vẫn sợ hãi. Xuyên Thanh nói: “Những người ăn cá nóc sành sỏi bao giờ cũng có chút độc, ăn vào cảm thấy môi tê tê, giống như trạng thái uống rượu, có cảm giác hưng phấn mới thích”.

Đức Càn bảo môi anh ta đã tê. Tạ bảo, vì Đức Càn hút nhiều thuốc, môi cậu ta tê mới chính là cảm giác ăn cá nóc. Đức Càn phản đối, bảo chính Tạ uống nhiều rượu mới tê môi, mọi người phá lên cười.

Bữa tiệc kết thúc, Hiến Dũng nói: “Người mời ăn cá nóc sẽ tự chịu trách nhiệm, không ai được bỏ đi, ở lại đây đánh mạt chược, qua thời hạn nguy hiểm mới được về”.

Người giơ tay tán thành đầu tiên là Đức Càn, anh ta lôi Xuyên Thanh, bảo chưa bao giờ gặp Tổng biên tập báo trên bàn mạt chược.

Xuyên Thanh cười: “Các anh chơi đi, từ lâu rồi tôi không chơi mạt chược, tôi ngồi xem, xem chiến trận”.

Đức Càn nói: “Thôi đi! Không nể mặt anh Dũng à, nói gì thì nói hôm nay tôi phải lôi anh xuống nước”. Đức Càn ấn anh ngồi xuống bên bàn mạt chược.

Tạ bảo có việc phải về trước, xem ra anh ta kiếm có để chuồn. Chơi mạt chược có Đức Càn, Hiến Dũng, và Triệu, Phó giám đốc công ty của Hiến

Dũng.

Hiến Dũng lấy ra bốn tệp tiền, phát cho mỗi người một tệp: “Mỗi người một tệp, thua thì thôi, được đem về”.

Xuyên Thanh chột giật mình, anh từ chối: “Anh Dũng, thế này...”.

Đức Càn ngắt lời Xuyên Thanh: “Đối với anh Dũng đừng khách khí, không phải người nhà không ngồi cùng. Anh cứ coi tệp tiền này là giấy, là thẻ bài, đừng băn khoăn gì, đừng để anh Dũng không coi chúng ta là bạn”.

Xuyên Thanh vẫn do dự, lẽ nào phá giới ở đây? Chơi với Hiến Dũng, liệu có xảy ra chuyện gì không? Không thể biết trước điều gì.

Chừng như Hiến Dũng nhận ra tâm sự của Xuyên Thanh: “Người nhà với nhau, ở đây an toàn lắm, giống như ngồi trong thùng vậ. Anh Thanh lần đầu đến đây, chúng tôi ngày nào cũng chơi”.

Cho dù an toàn, nhưng lâu rồi Xuyên Thanh không chơi mạt chược, thấy mạt chược lại ngứa ngáy chân tay, đã ngồi xuống đây rồi, liệu còn nói gì được nữa?

Xuyên Thanh gặp vận may, xem ra bài của anh đẹp nhất, anh ù nhiều ván lớn. Hiến Dũng thua khá nhanh, sớm vào “vườn hoa”, chơi với mọi người chỉ một nửa thời gian.

Chơi bài cho đến trời sáng, trong tay Xuyên Thanh tính cả vốn lẫn lãi được những ba mươi nghìn. Anh đẩy tiền trên mặt bàn về phía Hiến Dũng, nói tiền về với chủ.

Hiến Dũng lại đẩy tiền trả lại Xuyên Thanh: “Đây là tiền được của anh, là của anh”.

Xuyên Thanh cười: “Chơi vui, thắng thua lại thật”.

Hiến Dũng nói: “Bạn bè với nhau lửa là lửa, nước là nước, đừng khách khí”. Xuyên Thanh vẫn ngượng.

Hiến Dũng đành lấy mấy nghìn tượng trưng, bảo chỉ thu hồi vốn, còn nữa bắt Xuyên Thanh phải nhận.

2

Xuyên Thanh báo với Tiểu Nhu, anh và chồng cô ta kết giao bạn bè.

Tiểu Nhu nói: “Thế thì tốt, anh ấy làm ăn buôn bán, anh cần thận với tiền thối tha của anh ấy. Cũng cần thận đừng để anh ấy mua chuộc”.

Xuyên Thanh cười: “Anh ấy mua anh liệu có ích lợi gì? Chẳng qua danh bất hư truyền, anh ấy là con người nghĩa khí, anh không nhằm người”.

Tiểu Nhu: “Em thừa nhận lời anh nói, anh ấy là con người nghĩa khí. Nhưng em lại chết vì cái nghĩa khí của anh ấy. Trái tim anh ấy để ở buôn bán làm ăn không để ở em, em cũng quen rồi. Anh làm bạn với anh ấy kể ra cũng buồn cười. Anh em nghĩa khí vẫn nói ‘bạn bè là tay chân, nữ nhân là áo quần’, em sẽ không bị anh bán rẻ chứ?”.

Xuyên Thanh cam kết với Tiểu Nhu, cô bắt anh thề: thứ nhất, quan hệ hai người đến đây chấm dứt, không để xảy ra chuyện gì thêm nữa; thứ hai, tuyệt đối không để lộ cho Hiến Dũng biết chuyện của hai người.

“Điều này đúng là bắt kẻ phạm tội ăn thịt. Không vấn đề gì”. Xuyên Thanh hứa như đinh đóng cột.

Chợt Tiểu Nhu nhớ ra, lâu nay Xuyên Thanh không chơi mạt chược, cô hỏi: “Anh bảo gần đây không chơi mạt chược cơ mà?”.

Anh giải thích, chỉ là ngẫu nhiên, người mời chơi lại là chồng của Tiểu Nhu, anh không tự chủ nổi.

Tiểu Nhu cười Xuyên Thanh không bằng Cát Hồng, Cát Hồng nói không chơi là không chơi.

Từ sau ngày phá giới, Xuyên Thanh lại nghiện mạt chược. Những lúc buồn lại chạy đến hội Hữu Ngư xem họ chơi. Vì sĩ diện, anh không dám nói gần đây lại chơi, anh đứng bên bàn châu rìa. Thấy người khác chơi, Xuyên Thanh càng khó chịu, cứ muốn có ai đó lôi anh vào cuộc. Nếu được như vậy anh sẽ không khách khí.

Gặp Hồ Bằng châu rìa, hỏi cái cậu phóng viên kia đã hết rắc rối chưa. Ngó ra một lúc, Xuyên Thanh nói, vấn đề đã được giải quyết.

Lại một cuộc “giết lợn” Có đến hai hiệp Văn Hòa không ù, mà cũng không tấn công. Trên bàn chỉ ù nhỏ, người đang mát tay là Đức Lâm và Hữu Ngư. “Lợn” là Giám đốc Công ty thời trang Nhân Hòa, anh ta bận bịu với việc chi trả, bận hơn cả đánh bài.

Cuối châu, trừ Văn Hòa ra, bài của những người khác giống như ôn dịch. Văn Hòa liên tục ù lớn. “Lợn” bị xẻ thành tám mảnh, Văn Hòa lấy mảnh lớn nhất, Đức Lâm lấy “cái thủ kèm khấu đuôi”, Hữu Ngự nhặt mớ “thịt vụn”.

Tan cuộc, Xuyên Thanh và Hồ Bằng phân tích bài. Xuyên Thanh bảo Văn Hòa ù mấy ván lớn, ù ván nhỏ không khí không sôi động, một ván lớn bằng bảy, tám ván nhỏ, thậm chí một ván được cả trời đất, âm dương. Hồ Bằng nói, Văn Hòa được là bởi tâm thái vững vàng, biết trên bàn ai là người cho anh tiền, anh không sợ thua, không thể thua nổi.

Phân tích của Hồ Bằng đã gợi ý cho Xuyên Thanh, anh thắng Hiến Dũng và những người kia là bởi tâm thái, Văn Hòa cũng tương tự như vậy. Có được mười nghìn của Hiến Dũng để làm vốn, Xuyên Thanh không bị áp lực. Tâm thái vững, chơi bài cũng vững tâm. Anh ù mấy ván to, thậm chí có ván không nghĩ mình ù, đi nhâm, liên tiếp nhâm. Vận may đến, núi cũng không ngăn nổi.

Xuyên Thanh coi mình là người thứ ba, lấy danh nghĩa người khác để nói chuyện, anh thuật lại cuộc chơi với Hiến Dũng hôm trước. Hồ Bằng nghe, cho rằng thuần túy chuyện giết lợn, người mời chơi xả thân làm “lợn”, chịu đổ máu.

Xuyên Thanh không thừa nhận Hồ Bằng nói “giết lợn”, “đổ máu”, anh bảo người bạn này của anh và người mời không có quan hệ nghề nghiệp, hai người cách xa nhau tám dặm.

Hồ Bằng tin ở sự phán đoán của mình: “Anh cứ nhìn đấy, họ có còn gọi bạn của anh đi chơi mạt chược nữa không, sau này bốn hiệp chơi thắng thua sẽ là, hiệp một không thắng không thua, hiệp hai thua ít, hiệp ba thua to, hiệp bốn được lớn”. Xuyên Thanh nói: “Mong lời cậu nói như thánh chỉ, nếu đúng vậy tớ sẽ tôn cậu làm sư phụ”.

Gần một tháng sau Xuyên Thanh mời Hồ Bằng đến nhà hàng Hương Tự Viên ăn cơm, tôn Hồ Bằng làm sư phụ, Hồ Bằng hỏi có phải anh nói đúng không. Xuyên Thanh lắc đầu: “Thánh thật!”.

Xuyên Thanh tôn Hồ Bằng làm sư phụ là chuyện đùa, điều thật sự muốn biết là, mong Hồ Bằng bảo với anh cách phán đoán.

Hồ Bằng nói: “Đơn giản lắm. Hiệp một, tiền của bạn anh được sẽ không muốn để thua. Chủ nhà lần trước chơi với anh ta lần này sẽ không cho tiền nữa. Bạn của anh phải giữ vốn, bài chơi cũng rất bảo thủ, cách chơi bảo thủ trong trường hợp này không sai, sẽ không thắng không thua; sang hiệp hai, bạn của anh coi trọng hơn chuyện thắng thua, sẽ không bỏ qua cơ hội ù nhỏ. Anh biết kết quả không chơi lớn rồi đấy, anh ta sẽ thua nhỏ hoặc thắng nhỏ, tôi bảo anh ta sẽ thua nhỏ, tâm thái anh ta mỗi lúc một không vững, chỉ có thua không thể thắng; sang hiệp ba chắc chắn thua lớn, dốc hết những gì được ở các hiệp trước ra. Tại sao? Vì anh ta bắt đầu nôn nóng, tâm thái loạn lên, trong tình huống này đối phương muốn cho anh ta thắng cũng không thắng nổi, dứt khoát để thua cho xong. Sang hiệp thứ tư, chắc chắn anh ta sẽ được, trừ phi tôi nhằm đối tượng, người ta không muốn cho anh ta tiền nữa, sẽ không lôi anh vào cuộc chơi”.

Xuyên Thanh thán phục: “Cậu nói đúng rồi, bốn hiệp đúng như thế, tớ phải gọi cậu bằng sư phụ, sư phụ Hồ Bằng”.

Hồ Bằng nói: “Nhiều tiền chẳng nói làm gì, tiền bạn của anh coi như được, theo như anh nói, được nhiều nhất là ba mươi lăm nghìn, người khác sẽ không bằng lòng, mà cũng không thể khác. Với lại, anh ấy thích chơi bài vạn tự, cứ để anh ta đổi sang chơi bài đồng tự”.

Xuyên Thanh giật mình, đúng là anh thích xem bài vạn tự. Hiệp thứ tư thật ra chưa bắt đầu, anh nghĩ, nếu được, Hiến Dũng và những người kia cho anh “giết” nhất định có mục đích của họ.

Đúng là hiệp bốn Xuyên Thanh thắng, thắng lớn như đã dự đoán.

Anh không thể giải thích nổi: “Bọn họ nịnh mình làm gì? Hay là uống nhầm thuốc?”.

3

Ông Chấn Vũ được bầu làm Phó thị trưởng. Hội đồng nhân dân vừa kết thúc cuộc họp, ông ta nhắn tin cho Xuyên Thanh chỉ hai chữ: qua rồi.

Xuyên Thanh đã biết cái tin mừng ấy, phóng viên báo buổi chiều từ hội nghị gửi tin về.

Xuyên Thanh vô cùng phấn khởi, thành công của ông Vũ có tâm huyết của anh ta, anh là công thần trong bóng tối. Trung Quốc có chế độ bầu cử của Trung Quốc, không thích cái chuyện tranh cử, anh chỉ đứng phía sau. Điều làm anh cảm thấy thất vọng đó là, sau kì họp của Hội đồng nhân dân, ông Vũ mời bạn bè đến nhà ăn mừng. Có một người tham gia cho rằng Xuyên Thanh sẽ đến dự, gọi điện hỏi anh có nên đem tặng phẩm hay không. Xuyên Thanh không dám nói ông Vũ không mời, mà nói dối bạn không đến được.

Về nhà Xuyên Thanh rất buồn, đúng lý ra, ông Vũ phải mời anh trước tiên. Phiếu bầu của ông chỉ quá bán chút ít, ba phiếu, nếu không phải là anh vận động đám cán bộ huyện, thị trấn, ông ta trượt đầu nước. Tại sao ông Vũ không hiểu điều đó?

Cát Hồng đắp mặt nạ chạy vào buồng, xoa khói thuốc trước mặt, lôi Xuyên Thanh đang nằm hút thuốc sang phòng khách.

“Lại có chuyện không vui rồi à?”. Mỗi lần biết chồng có chuyện không vui chị đều như thế.

Ti vi đang phát tin thời sự của thành phố. Cát Hồng thấy ông Chấn Vũ đang dùng tiếng địa phương pha lẫn tiếng phổ thông phát biểu cảm tưởng sau khi được bầu, chị hỏi chồng: “Anh bảo, ông Vũ lên Phó thị trưởng có gì tốt cho anh không? Ông ấy không quan tâm gì đến gia đình anh, không hề bạt nôi anh. Nhưng ai cũng biết quan hệ giữa anh và ông ấy, cho rằng anh có chỗ dựa vững chắc, em thấy chẳng xơ múi gì”.

Xuyên Thanh cảm thấy vợ nói có lý, nhưng anh không muốn bàn chuyện này với vợ, làm như vậy anh càng buồn hơn.

Trong bữa ăn tối, Xuyên Thanh nói với Cát Hồng về chuyện chơi mạt chược với Hiến Dũng, Cát Hồng cảnh giác hỏi vừa rồi anh buồn có phải chơi bài được thua lớn không. Xuyên Thanh bảo chơi mạt chược không thua, mà còn được chút ít. Anh không dám nói với vợ chơi mạt chược được lớn, chỉ nói gần đây anh chơi bài đang gặp may. Cát Hồng bảo chơi bài là

như thế, lúc tốt, lúc xấu, tùy vận may từng ngày. Ngược lại với Xuyên Thanh, chị không muốn nói chuyện mặt chược, mà muốn nói chuyện ông Vũ.

Cát Hồng lại lôi anh vào chuyện ông Vũ, bên ngoài đồn cánh tay ông Vũ rất dài, nhiều người nhờ vả biểu ông ta khá nhiều lộc, với bạn tốt cũng tính toán minh bạch.

Xuyên Thanh có phần cảm khái: “Ông ấy đối với phụ nữ còn được; đối với nam giới, mẹ kiếp, hỏng lắm”.

Cát Hồng biết nhiều chuyện về ông Vũ, chị kể ra một loạt tin đồn về ông trong nhà máy bột giấy.

Ông ta rất táo tợn, buổi tối uống say xin đưa một cô vào văn phòng chơi, bảo vệ ở phòng thường trực cũng rất gấu, để cho hai người chơi đến độ cháy bỏng, vào gõ cửa, nói: “Em biết bác Giám đốc đang bận, thật tình em đang khó khăn, con em sắp đến ngày khai giảng mà học phí vẫn chưa tìm đâu ra”. Ông Vũ không dám mở cửa, ở trong phòng nói vọng ra: “Anh biết tôi bận mà còn đến làm phiền, ngày mai tôi sẽ giải quyết cho anh”. Hôm sau, anh kia được nhận hai trăm đồng trợ cấp.

Xuyên Thanh cười: “Chuyện via hè. Đừng nói đến ông ấy nữa, có chúng ta đang ghen với ông ấy? Ông ấy lên Phó thị trưởng, chúng ta phải mừng cho ông ấy mới phải”.

Cát Hồng nói: “Vui, vui, anh vui mà nằm trên giường hút thuốc?”.

Xuyên Thanh không biết nói gì. Cát Hồng là vậy, chị chỉ cần chọc một mũi kim là đúng huyết.

Hôm sau Hiến Dũng lại mời Xuyên Thanh uống rượu, đánh mặt chược. Trên bàn mặt chược Hiến Dũng nói: “Ông Vũ lên Phó thị trưởng, anh là người có công lớn”.

Xuyên Thanh cười ngượng: “Làm gì có chuyện, người ta được Hội đồng nhân dân bầu lên, đừng nói vậy”.

Hiến Dũng nói, ông Vũ lên Phó thị trưởng rất được, nếu ông ta có thể cho mở Trung tâm thời trang, đúng là tạo phúc cho thành phố.

Nói đến chuyện Trung tâm thời trang, Xuyên Thanh rất đặc ý, đó là ý tưởng của anh, bản kế hoạch cũng do anh viết. Hiến Dũng bảo anh ta biết chuyện này, khen người đưa ra ý tưởng đúng là một cây bút lớn.

V. LẬT ĐỔ

1

Hồ Bằng không biết Oánh Oánh cũng đang đòi li hôn.

Lúc Oánh Oánh đề xuất li hôn, Văn Hòa chưa chuẩn bị tâm lý. Anh nói với vợ: “Anh A đòi li hôn, chị B đòi li hôn, anh không ngờ chúng ta cũng li hôn. Đòi anh sợ nhất là em nói đến hai tiếng li hôn”.

Văn Hòa hỏi vợ tại sao có ý nghĩ ấy, là do anh hay tự bản thân Oánh Oánh. Nếu vì anh, cứ nói rõ sai lầm anh sẽ kiên quyết sửa chữa, đừng một gậy quật chết tươi; nếu vì Oánh Oánh, cho dù có chuyện gì ở đâu thì anh cũng sẽ bỏ qua, chỉ mong chị rút lại ý nghĩ li hôn.

Oánh Oánh bực tức: “Anh nói vậy có dễ nghe không, liệu có chuyện gì ở đâu? Em chỉ muốn li hôn với anh, vậy thôi”.

Thấy Oánh Oánh nổi giận, Văn Hòa vội giải thích: “Ý anh là, dù sao đi nữa thì anh cũng không trách em”.

Văn Hòa cho rằng, tiền đề để vợ chồng li hôn là tình cảm bị rạn nứt, không có cách nào hàn gắn nổi. Anh với vợ có lúc cãi nhau nhỏ, chỉ đấu khẩu, sự việc cũng không có gì căng thẳng, anh tự nhận thấy tình cảm vợ chồng rất tốt, muốn li hôn cũng không biết phải nói thế nào.

Oánh Oánh hỏi anh có hiểu đồng sàng dị mộng là thế nào không? Văn Hòa không dám đi sâu vào vấn đề này. Đồng sàng dị mộng có ba tình huống: thứ nhất chồng và vợ đồng sàng dị mộng; thứ hai, vợ và chồng đồng sàng dị mộng; thứ ba, chồng và vợ đều đồng sàng dị mộng. Tệ nhất là, hai người không đồng sàng.

Văn Hòa ở ngoài làm nhiều chuyện xấu xa, lòng những giả dối, chuyện gì trong đầu óc anh Oánh Oánh đều biết, điều làm anh suy nghĩ là, làm thế nào để vợ đừng biết.

Trong bữa ăn trưa Oánh Oánh nêu chuyện li hôn với chồng.

Văn Hòa đặt bát đũa xuống rồi không cầm lên nữa. Buổi chiều anh gọi điện đến ngân hàng cáo ốm, không đi làm. Oánh Oánh nói đến đồng sàng dị mộng rồi thôi không nói thêm gì. Văn Hòa vẫn không ngớt lời nói với vợ rằng mình không hiểu nổi, đòi vợ phải nói rõ lý do. Oánh Oánh không định trả lời chồng, hai tay ôm vai, ngồi cách xa.

Buổi tối hai người không ăn cơm, đèn cũng không bật. Văn Hòa liên tục uống nước, hút thuốc, đầu lười khô khốc. Oánh Oánh bật ti vi, ngồi đối diện với máy thu hình nhưng mắt không nhìn màn hình.

Đến đêm, Văn Hòa không còn chịu đựng nổi, anh quì trước mặt Oánh Oánh, bảo muốn anh chết cũng phải chết cho rõ.

Oánh Oánh nói biết mọi chuyện của anh, hỏi anh có biết còn cách cửa nhà tù bao xa không?

Văn Hòa lặng lẽ hồi lâu, anh lẩm bẫm: “Chuyện tiền nong ấy à?”. Oánh Oánh không phủ nhận, chị nói tiếp: “Chuyện ấy thì em đã tính, tiền có thể thu hồi”. Oánh Oánh khịt mũi, chị nói một câu thô tục chưa bao giờ nói: “Anh có cứt gì!”.

Văn Hòa khóc, nước mắt nước mũi chảy tràn, anh vì cái gia đình này, vì vợ con mới làm như vậy.

Oánh Oánh cười mũi: “Anh lại thế rồi, em ghét nhất cái trò đàn ông níu lấy phụ nữ, đổ tội cho phía nữ. Em có bảo anh làm chuyện vi phạm pháp luật ấy không? Anh nói đi”.

Thông thường, Văn Hòa rất chịu nghe lời Oánh Oánh, chị nói anh cứ ừ ừ à à, nhưng quay đi lại khác hẳn.

Anh có cách làm riêng. Anh thường nói với những người bảo anh sợ vợ: “Được vợ dỗ dành cậu mới thật nghe theo, vậy còn tranh giành thấp cao gì với vợ, làm gì nổi với giang sơn đất nước?”. Những lúc này Văn Hòa muốn nói vài câu, không nói không được.

“Không vì em, anh kiếm tiền làm gì, anh không đủ ăn đủ tiêu à? Em bảo em không yêu cầu anh làm, liệu em có yêu cầu chất lượng cuộc sống không? Em thích so sánh với người khác, người khác có em cũng phải có,

lại muốn hơn người. Vợ người đeo dây chuyền vàng, em đòi dây chuyền bạch kim; người khác cổ tay đeo vòng, em có vàng có bạc lại đòi thêm ngọc, các loại phải đầy đủ, vòng chân cũng mấy cái. Anh lĩnh lương lĩnh thưởng, gửi tiết kiệm vài ba nghìn, em cứ lăm bằm phàn nàn đến mùa quýt mới trở thành giàu có, liệu anh không có sức ép không? Anh đưa tiền cho em, em cầm tiền không thấy bóng tay, bây giờ lại đổ tội lên đầu anh, em thấy anh có oan không?”.

Oánh Oánh nói: “Anh oan, oan lắm, oan như nàng Đậu Nga, anh ra ngoài trời xem có tuyết lông ngỗng minh oan cho anh không?”.

Văn Hòa bực mình chỉ biết lắc đầu, còn muốn nói gì nữa, anh nhìn sắc mặt Oánh Oánh, không nói gì.

Oánh Oánh về phòng mình, Văn Hòa ngồi hồi lâu trên sofa phòng khách mới về phòng. Anh không cởi áo quần, cứ thế nằm lên giường, người bị cộm, anh thò tay xuống, lấy ra một cuốn sổ tay. Thấy cuốn sổ, anh vô cùng hoảng sợ, cuốn sổ ghi các khoản tiền anh và Đại Trung cho vay lấy lãi.

Cuốn sổ này anh giấu ở phía sau khung ảnh treo trong phòng khách, tại sao Oánh Oánh tìm thấy? Chắc chắn chị đã xem nội dung ghi trong cuốn sổ, cố tình bỏ ở giường. Văn Hòa hít thở sâu, lật giở cuốn sổ.

Trong sổ ghi rõ các khoản cho vay, phía sau có hai hàng chữ “chính”, Oánh Oánh không hiểu gì chứ? Văn Hòa suy nghĩ.

Từ ngày chơi gái ở đâu đó, Văn Hòa thường ghi vào nhật kí điểm tình của mình, thêm một cô là thêm một vạch ngang hoặc một vạch dọc, mỗi chữ “chính” có năm vạch là năm cô. Oánh Oánh không thể ngờ anh chơi đến hơn một trăm cô gái. Nghĩ đến đây lòng anh dễ chịu hơn. Ghi lại những mối tình là tốt, tại sao mình không ghi các khoản cho vay đơn giản như ghi các cô gái? Văn Hòa lại giận cho mình.

2

Hai hôm sau, Văn Hòa nhận được một thư bảo đảm của tòa án, mở ra xem, trong đó là giấy mời.

Văn Hòa đến tòa, vị quan tòa đưa cho anh một bản sao đơn li hôn của Oánh Oánh và giấy báo ngày mở phiên tòa. Ngày ghi trên đơn sớm hơn

ngày Oánh Oánh đề xuất li hôn.

Văn Hòa không hiểu, ý nghĩ li hôn của Oánh Oánh có từ lúc nào.

Có thể từ hôm chị đòi ngủ riêng chẳng? Anh cho là như thế, anh ân hận ngay lúc bấy giờ không hỏi cho ra nhẽ.

Oánh Oánh mời luật sư. Đơn li hôn đưa ra ba điều: thứ nhất, đề nghị tòa phán quyết giải trừ quan hệ hôn nhân với Văn Hòa; thứ hai, chia tài sản có trong thời kì hôn nhân; thứ ba, xác định rõ quyền nuôi con. Sự thật và lý do là: tình cảm vợ chồng không hợp, hai bên đã li thân hơn một năm nay, quan hệ vợ chồng chỉ còn trên danh nghĩa.

Về đến nhà anh nói với vợ đã nhận được giấy mời của tòa và đơn li hôn. Oánh Oánh nghĩ, Văn Hòa sẽ cầu xin, nhưng anh không cầu xin. Anh bảo, anh đã hiểu.

“Cả đời anh nghe lời em. Lần này anh không muốn nghe, nhưng em nói li hôn anh cũng nghe. Anh yêu em. Nếu em cho rằng xa anh là đúng, thì cứ li hôn. Anh chỉ có thể tốt với em đến thế thôi”.

Văn Hòa nói, tỏ ra buồn, có thể đấy là lời của trái tim. Oánh Oánh quay mặt đi, nước nở.

Văn Hòa để chị khóc một lúc, anh đưa giấy khăn cho vợ: “Em khóc, anh cảm thấy hạnh phúc. Anh biết, em có nỗi buồn của em, anh đã làm em buồn”.

Oánh Oánh ôm lấy Văn Hòa.

Buổi tối, chị ôm gối sang phòng của Văn Hòa.

Văn Hòa đồng ý li hôn, anh không giải thích, chỉ chờ ngày mở phiên tòa.

Anh tỏ ra bình tĩnh trước sự việc vợ đòi li hôn, cảm thấy nước cờ của Oánh Oánh tuy rất độc, nhưng ít nhất nghĩ đến ba bước, hoặc mọi người cùng có lối thoát cho sau này. Anh không thể gánh chịu đến cùng sự việc của mình, đó là lý do để anh đồng ý li hôn.

Văn Hòa thăm dò Oánh Oánh, cho dù anh đồng ý li hôn, liệu có thể rút lại đơn tại tòa, nhẹ nhàng đến phòng Dân chính để làm thủ tục li hôn. Oánh Oánh không đồng ý mà cũng không giải thích. Chị cũng không có cách

nào, tuy là vụ án li hôn, nhưng lúc xử phải chia tài sản, đó là mục đích của chị. Chị muốn thông qua tòa để phân xử rành rõ tài sản của hai người.

Trước ngày mở phiên tòa, hai người ngồi lại nói chuyện, nói thật cụ thể mọi việc.

Cuối cùng Văn Hòa hỏi Oánh Oánh, sau khi li hôn có sống với nhau nữa không, anh bảo tình trạng đó hiện nay rất nhiều. Oánh Oánh im lặng. Văn Hòa đòi Oánh Oánh phải nói, chị bảo sau này sẽ nói.

Trong quá trình thẩm vấn, tòa hỏi hai người có muốn hòa giải không. Oánh Oánh nói chỉ đề nghị hòa giải hai vấn đề đó là chia tài sản và nuôi con, li hôn thì không nhượng bộ.

Tòa điều tra nguyên nhân tình cảm vợ chồng tan vỡ, tại sao ở riêng lại trở thành tiêu điểm. Văn Hòa trả lời, ở riêng vì sức khỏe của anh không tốt, vị nữ thẩm phán hỏi đến tận cùng, bộ phận nào của cơ thể anh không tốt. Văn Hòa căn rằng trả lời không có khả năng sinh lý, không thể thỏa mãn Oánh Oánh. Khi kí vào biên bản, Văn Hòa thấy thư kí của tòa ghi câu vừa rồi của anh không thiếu một chữ, anh tức giận vô cùng, cảm thấy như bị sỉ nhục.

Căn cứ thỏa thuận của hai người, tòa lập biên bản hòa giải dân sự, giải trừ quan hệ hôn nhân, phân chia tài sản. Về tài sản, nhà cửa và những đồ dùng bằng điện thuộc về người nuôi con là Văn Hòa; một trăm hai mươi sáu nghìn tiền tiết kiệm Oánh Oánh được hưởng sáu mươi ba nghìn, mỗi tháng chị phải chi năm trăm đồng tiền nuôi con và chi phí học hành cho con đến năm mười tám tuổi.

Trong quá trình hòa giải, Oánh Oánh đề xuất, trong thời gian tồn tại quan hệ hôn nhân với Văn Hòa, số tiền gửi tiết kiệm không chỉ là một trăm hai mươi sáu nghìn đồng. Tòa yêu cầu chị đưa ra bằng chứng, chị không thể cung cấp bằng chứng, vì vậy tòa bác lời khiếu nại của chị. Điều này cũng được ghi vào bản án.

Cầm bản án li hôn, Oánh Oánh bàn với Văn Hòa, chiều nay chị sẽ thu xếp đồ đạc. Văn Hòa rất ngạc nhiên: “Em nói gì vậy? Em không ở đây thì

đi đâu?”. Oánh Oánh nói: “Để nói cho rõ, bây giờ chỗ ấy không phải là nhà của em nữa”.

Văn Hòa không nói được gì, anh nhìn sắc mặt Oánh Oánh, hi vọng thấy được vẻ mặt mát ở chị, thấy được nỗi đau và dù chỉ chút ít lưu luyến. Nhưng không, Oánh Oánh không có những biểu hiện mà Văn Hòa mong muốn được thấy. Anh nói với vẻ bức tức: “Nếu cô cảm thấy chúng ta ở với nhau không tiện... tôi đi cũng được”. Oánh Oánh bảo khỏi cần, như vậy chẳng hóa ra chim gáy chiêm tổ chim khách. Oánh Oánh bảo, buổi chiều chị thu xếp đồ đạc sẽ có mặt luật sư chứng kiến. Văn Hòa bảo, làm nghiêm túc như thế để làm gì, hỏi Oánh Oánh dọn đi đâu. Oánh Oánh nói: “Em còn có chỗ nào để đi? Mời tạm nhà của cậu em”.

Buổi chiều, Oánh Oánh gọi người của công ty dọn nhà. Văn Hòa thấy Oánh Oánh bắt đầu dọn đi, anh biết người đi nhà trống, lòng những buồn vô hạn, ngồi lặng trên sofa bảo Oánh Oánh lấy cho anh li nước. Oánh Oánh không rót nước mà đưa cho anh chai nước khoáng, nói: “Trước khi anh tìm được người rót nước, anh tạm uống nước này vậy”.

Văn Hòa thấy vừa rồi siêu thị dưới nhà đưa lên hai thùng nước khoáng, nghĩ rằng Oánh Oánh chuẩn bị cho công nhân dọn nhà, bây giờ nghe nói vậy, lòng anh chua xót, cười cay đắng. Văn Hòa thích uống nước, bất luận ở văn phòng hay ở nhà, trước mặt luôn luôn có nước sôi.

Những thứ Oánh Oánh đưa đi chỉ là áo quần. Văn Hòa thông minh cũng biết, vào lúc này chị sẽ không đem theo những thứ đáng giá, những thứ ấy có thể đã đưa đi từ trước rồi. Có một thùng giấy đựng đầy sách để trước sofa, đó là thứ Oánh Oánh sẽ đưa đi. Văn Hòa lấy làm lạ, Oánh Oánh bỏ lại nhiều thứ đáng tiền, những thứ chị đã từng thích, nhưng lại đưa đi một thùng đựng sách và tạp chí? Anh tiện tay lấy ra một cuốn, lật giở xem, một cuốn sách nói về hôn nhân và gia đình. Anh không thích gì những ấn phẩm loại này, cho rằng chỉ là kinh nghiệm có liên quan đến đêm đầu tiên và những năm cuối đời, làm say mê các thiếu nữ ngây thơ và những phụ nữ trung niên bế tắc. Anh lấy ra một cuốn khác, tờ “Tuần báo sinh hoạt gia đình” rất ăn khách, trong đó có một trang được gấp lại. Mở ra xem, đó là

mục trả lời bạn đọc có tiêu đề “Chồng là một quan tham, tôi phải làm thế nào?” Tim anh đập mạnh, đang định đọc thì Oánh Oánh đi tới.

Thấy Văn Hòa bỏ cuốn tạp chí xuống, Oánh Oánh nói: “Anh nên đọc những thứ này, em có thể chia cho anh một nửa”. Văn Hòa khịt mũi, vẻ mặt rất khó chịu, chờ cho Oánh Oánh quay đi, anh đá vào cái thùng giấy một cái.

Oánh Oánh thu xếp xong đồ đạc, chị gọi Văn Hòa vào kiểm tra, Văn Hòa xua tay, không thèm nhìn. Luật sư của Oánh Oánh đưa anh xem bản thống kê đồ đạc để anh đối chiếu, anh cũng không xem.

Lúc Oánh Oánh ra đến cửa, anh gọi chị, chị quay lại thì thấy anh đang rưng rưng nước mắt.

Văn Hòa cầu khẩn: “Tối nay chúng ta đến khách sạn Hán Kiều nhé! Anh đặt chỗ”.

Oánh Oánh như khó hiểu: “Li hôn cũng mở tiệc chúc mừng à?”.

Văn Hòa giải thích: “Không phải ý ấy, chỉ có hai ta, không còn ai”.

Oánh Oánh: “Vậy là tiệc chia tay, anh nghĩ em có tâm trạng ngồi ăn hay sao?”.

Văn Hòa: “Dù sao thì chúng ta cũng có một thời gian là vợ chồng...”

Oánh Oánh nói: “Trái tim phụ nữ lúc giận dữ vượt xa người đàn ông, anh đừng mong gì ở em”. Văn Hòa không thể kiên trì trước thái độ ấy của Oánh Oánh. Thật ra cũng chỉ là bữa tiệc đăng ký khó nuốt.

Nhìn căn nhà đang bừa bộn, Văn Hòa quyết định uống rượu, tìm chai rượu ngon nhất trong nhà, uống thật say.

Hình như Oánh Oánh biết tâm trạng của anh, chị gọi điện, bảo anh đừng đi uống rượu, giọng chị lạnh lùng như lúc dọn nhà vừa rồi, nhưng pha chút dịu dàng: “Đồng ý với em đi, muốn uống rượu thì cứ say ở nhà là được rồi”.

Văn Hòa trả lời, giọng run run: “Được... anh, anh chỉ say ở nhà thôi!”.

Đặt máy xuống, Văn Hòa sụt sùi: “Say ở nhà, say ở nhà, mẹ kiếp, làm gì còn nhà nữa?”.

Một lúc sau anh bình tĩnh lại: “Cô ấy bảo mình trước kia toàn say ở ngoài, say ở ngoài... Tại sao mình cứ phải nghe theo nhỉ? Mình cứ say ở ngoài đấy, bây giờ thì mình rộng chân rộng cẳng rồi, cô ấy còn quản được mình nữa không?”.

Lập tức Văn Hòa gọi điện cho Hữu Ngự, hẹn bọn anh ta đến khách sạn Hán Kiều. Hữu Ngự hỏi có chuyện gì mà chúc mừng, anh ta vẫn chưa biết chuyện Văn Hòa li hôn. Văn Hòa ngập ngừng: “Có chuyện buồn”. Nghe Văn Hòa nói, Hữu Ngự không dám hỏi thêm.

Trong bàn ăn, mặt Văn Hòa tái nhợt, Hữu Ngự khuyên Văn Hòa uống rượu, anh không uống một hớp nào, bảo hễ uống vào là say.

Ngay cả bản thân Văn Hòa cũng không hiểu, anh định uống thật nhiều, nhưng thấy rượu lại không muốn uống, lại nói sai câu nói của Oánh Oánh.

Văn Hòa nói: “Tớ không say ở ngoài, tớ phải bấm ngón tay tính xem, sự việc không như Oánh Oánh nói”. Anh gõ ngón tay lên mặt bàn: “Các cậu nghe nhé, tớ cho các cậu mượn tiền làm cho gia đình tớ tan nát. Tớ quyết định không làm như thế nữa, các cậu chịu trách nhiệm đem tiền trả cho tớ, bất kể là tiền của ngân hàng hay tiền riêng, tất cả phải thanh toán”.

Hữu Ngự, Đại Trung lên tiếng phụ họa, bảo không vấn đề gì. Để làm cho bầu không khí dịu lại, Hữu Ngự bảo tớ sẽ ở bên Văn Hòa vài hôm, anh liên tục nhấn mạnh: “Chúng tớ là bạn, vĩnh viễn là bạn của cậu”. Đại Trung cụ thể hơn, anh xếp những người có mặt lần lượt mời Văn Hòa ăn cơm. Văn Hòa cười đau khổ, bảo từ nay về sau ngày nào cũng có người mời ăn mới tốt.

Ăn xong mọi người đi tắm hơi, Văn Hòa tìm một nơi có em út. Đại Trung an ủi: “Có tiền ngày nào cũng là Tết, có bản lĩnh thì ngày nào cũng thay đổi vợ, em út nhiều lắm!”. Đại Trung cũng làm ra vẻ hâm mộ cách sống của Văn Hòa.

Văn Hòa vẫn tỉnh táo: “Các cậu cho rằng mình say ở ngoài đấy à? Các cậu hâm mộ tớ thì về li hôn đi, li hôn”.

Hữu Ngự và Đại Trung đều im lặng.

Hồ Bằng không tham gia bữa ăn của Văn Hòa. Lúc Hữu Ngự gọi điện báo cho anh biết, anh vừa ngồi xuống bàn mặt chược, không bỏ đi nổi. Từ sau ngày chơi mặt chược gặp vận đỏ, anh thỉnh thoảng chơi một vài ván với ai đó.

Bài hôm nay của anh đang đỏ. Bỏ cuộc ăn uống ở khách sạn Hán Kiều là thông minh, được tiền ngày mai một mình hưởng thụ. Đến ván thứ hai của hiệp hai, điện thoại trong túi đồ chuông, nghĩ rằng Văn Hòa vẫn chưa tha, nhất định mời đến ăn cơm, vậy là anh không trả lời, cứ thế tắt máy. Điện thoại lại đồ chuông vào lúc anh đang xóc bài, anh định để Văn Hòa nghe thấy tiếng xóc bài, không ngờ lại là điện thoại của Oánh Oánh.

Oánh Oánh bảo anh đến, anh lấy cớ đang chơi bài. Oánh Oánh nói: “Oánh biết, Oánh có quan trọng hơn mặt chược không?”. Nghe vậy, không đi sợ không được. Hồ Bằng nói, chơi bốn ván, được tiền bỏ đi không tiếc, anh sẽ đến, tối nay ở lại đây. Không ngờ Oánh Oánh đồng ý ngay. Tốt xấu gì thì anh cũng bỏ rơi ba người bạn mặt chược, anh để tiền lại cho họ, còn tuôn ra một đồng lời trách cứ.

Hồ Bằng có chìa khóa của căn hộ này, anh mở cửa bước vào, phát hiện Oánh Oánh đang đứng bên cửa sổ, có thể chị trông thấy anh đi lên.

Hồ Bằng thấy lạ, anh nhìn, không như mọi hôm. Căn hộ mọi khi trống trải hôm nay đầy đồ, trong nhà sắp xếp rất ngăn nắp.

Oánh Oánh đẩy Hồ Bằng đang muốn bày tỏ nhiệt tình: “Oánh không tìm, chắc rằng Bằng không tìm Oánh đâu nhỉ?”.

Hồ Bằng nói: “Không có chuyện ấy. Ngày nào Bằng cũng muốn gặp Oánh”. Anh ôm Oánh Oánh, nói tiếp: “Chỉ những lúc cảm thấy trống trải Bằng mới chơi mặt chược, chỉ có mặt chược mới làm Bằng quên được Oánh”.

Oánh Oánh bảo Hồ Bằng nói còn hay hơn hát, chị hỏi: “Bây giờ thì sao?”.

Hồ Bằng nói ngay: “Bây giờ, chỉ có Oánh mới làm cho Bằng quên mặt chược”.

Oánh Oánh nghiêm sắc mặt: “Oánh tìm Bằng để nói chuyện Oánh li hôn, không liên quan đến Bằng”.

“Thế nào, li hôn rồi à?”, Hồ Bằng trở mắt ngạc nhiên.

“Như vậy chứng tỏ gần đây Bằng không chơi với nhóm anh Hòa. Bằng không biết à? Oánh li hôn, sống một mình. Nếu thật như vừa rồi Bằng nói là đúng, ngày nào cũng muốn gặp Oánh, vậy Oánh hạnh phúc lắm. Bằng đừng sợ Oánh trối buộc. Chỉ mong Bằng có thời gian dành cho Oánh một chút, đến với Oánh. Lúc này lòng Oánh đang trống trải”.

Hồ Bằng gật đầu đồng ý. Oánh Oánh bảo anh đi tắm, chị đi xem nước nóng cho anh, lấy cho anh bộ đồ lót toàn bông nhãn hiệu “Ba cây súng” chị mua sẵn.

Trong phòng tắm, chị cũng đã chuẩn bị riêng cho anh một khăn tắm mới, Hồ Bằng bảo Oánh Oánh cùng tắm, Oánh Oánh không đồng ý. Đang tắm, anh để người trần truồng ra lôi Oánh Oánh vào.

Oánh Oánh mặc đồ ngủ lụa tơ tằm, đang do dự không biết có nên cởi ra không thì bị tia nước mềm mại phun ướt.

Bộ đồ ngủ lụa tơ tằm màu mật ong dính vào bộ ngực căng tròn của Oánh Oánh, hai đầu vú hồng hồng nổi rõ, Hồ Bằng không chịu nổi, anh sờ nắn rồi áp môi vào đấy. Lụa tơ tằm ướt nước và nóng ẩm như giục giã, thôi thúc, mặt anh giụi giụi vào ngực Oánh Oánh. Oánh Oánh có cảm giác sự âu yếm, đê mê xuyên qua lớp lụa mỏng, cảm giác ấy đang được hơi thở gấp gáp của Hồ Bằng thổi bùng toàn thân, nhanh chóng biến thành ngọn lửa tình. Nhiệt lượng tăng dần, lửa khói lan tỏa, bắt đầu thiêu đốt, thiêu đốt.

Hơi thở của Oánh Oánh tăng nhanh, chuyển thành tiếng rên rỉ. Bỗng, chị ôm chặt Hồ Bằng.

Tay Hồ Bằng đang cầm chai sữa tắm chưa kịp bỏ xuống, bị Oánh Oánh như một con rắn quấn chặt. Chị chà xát, va đập tấm thân mềm mại lên người anh, tìm kiếm cái cứng rắn của anh. Chị tìm thấy cảm giác cần có.

Tiếng rên của chị biến thành nhịp thở nặng nề, nhịp thở nặng nề lại biến thành tiếng gào rú bị ngọn lửa tình dục thiêu đốt. Chị mạnh tay xé bỏ đồ

ngủ, ra sức nắm hai vai Hồ Bằng, cảm thấy toàn thân rộng mở, rộng mở triệt để, đón nhận cái cơ bắp cương cứng của anh.

Hồ Bằng chậm rãi, ung dung cho vào, không thể nói là dịu dàng và âu yếm, giống như nhấp chút trà hoặc nhàn tản nhả khói thuốc, làm như thế sẽ không giết chết ngọn lửa dục tình của Oánh Oánh. Cơ thể Oánh Oánh oằn oại, nắm bàn tay đấm anh, kêu gọi anh mạnh nữa, tàn bạo hơn nữa.

Hồ Bằng bị kích động từ từ, anh lật người Oánh Oánh lại. Lần này anh cho vào để Oánh Oánh cảm nhận được sức mạnh, cảm nhận được thể tích. Anh ngửa người, mắt hằn tia máu, anh trong người Oánh Oánh căng dần, trở nên kịch liệt, thô bạo, hoang dã.

Nhiều lần Oánh Oánh muốn ngước đầu lên nhìn anh, để cho anh ấn xuống, anh tỏ ra sáng khoái, tận hưởng. Anh cảm thấy mình như đi chân trần, lội vào vũng nước hầm hấp sau cơn mưa mùa hè, dính chặt và rất kích động. Lúc anh ấn vai Oánh Oánh xuống một lần nữa, cơ thể Oánh Oánh co giật, bật lên một tiếng kêu thô nặng: “Đàn ông!”

Hồ Bằng nhẹ xoa sữa tắm lên người Oánh Oánh. Anh thích làm những việc ấy, để mười đầu ngón tay của mình du ngoạn trên mỗi bộ phận đầy đặn của Oánh Oánh, để kẽ tay của mình có cảm xúc trên làn da trắng như ngọc của Oánh Oánh, cái óng ả và mịn màng của làn da Oánh Oánh làm anh kích động.

Oánh Oánh dưới bàn tay Hồ Bằng như đang quyến luyến ngọn lửa tình, cháy bỏng nỗi khát khao. Chị ôm ngang người anh, nói khẽ: “Đàn ông, Bằng là đàn ông, Oánh là đàn ông”.

.....

Nửa đêm, Oánh Oánh đánh thức Hồ Bằng, bảo muộn rồi, anh về đi. Hồ Bằng đang lúc ngủ say, mở mắt, miệng lẩm bẩm: “Không về”. Anh lại vùi vào giấc ngủ.

Một lúc sau, Oánh Oánh lại đánh thức anh: “Anh phải nhớ rằng, đàn ông có vợ dù muộn thế nào cũng phải về nhà”.

Hồ Bằng mơ mơ màng màng mặc vội áo quần, đang mặc thì bỗng nhớ ra vợ không có nhà. Anh lại cởi quần áo, lôi tuột đồ ngủ của Oánh Oánh.

Bị Hồ Bằng đè xuống dưới, Oánh Oánh thở hỗn hển, nói: “Bằng không phải là người đàn ông tốt”.

Hồ Bằng đáp lời: “Đúng vậy! Làm gì có chuyện đàn bà xấu thích đàn ông tốt?”

4

Giấy không gói được lửa, lửa có thể đốt cháy giấy. Hồ Bằng biết những mối quan hệ tai hại, muốn kết thúc sự gian díu với Oánh Oánh trước khi sự việc bị bại lộ. Trước đây vì hai bên đều có gia đình, Hồ Bằng và Oánh Oánh giấu kín chuyện tình ý vụng trộm, không ai phát hiện. Bây giờ hai bên đều li hôn, tâm thái có thay đổi, Oánh Oánh không sợ Văn Hòa sẽ trở nên ngang tàng hơn. Chị nói, lòng chị trống trải, chị chưa nói đến nơi, chỗ nào chị cũng trống trải, muốn có một người đàn ông như Hồ Bằng đến lấp đầy. Đảm nhận sự việc ấy vô cùng phức tạp, nếu Văn Hòa phát hiện hai người có tình ý với nhau thì thật đáng sợ, chắc chắn anh ta sẽ không cam chịu.

Hồ Bằng vờ như không biết chuyện của Văn Hòa, anh hỏi thăm những người trong nhóm Hữu Ngự tại sao Văn Hòa li hôn.

Hữu Ngự đằng sau lưng tỏ ra vui mừng chuyện của Văn Hòa, nói Văn Hòa hồng hân rồi, không sinh hoạt vợ chồng, Oánh Oánh không chịu nổi.

Đại Trung nói: “Tay Hòa này phải tự biết mình. Mình hồng thì phải nói với vợ, để vợ được tự do tìm người giúp đỡ, li hôn là hạ sách”.

Hồ Bằng không tin Oánh Oánh và Văn Hòa li hôn vì chuyện ấy. Anh không tiện nói gì về Oánh Oánh, chỉ nói: “Chắc hẳn anh Hòa không có vấn đề gì, anh ấy đi tìm gái đâu có phải để mất tiền toi, sau mỗi lần ngủ với gái anh ấy còn khoe với các anh cơ mà?”.

Nghe Hồ Bằng nói vậy, Đại Trung bỗng nghiêm khắc: “Bằng, cậu đừng nói lung tung, cánh tớ không nói chuyện anh Hòa bồ bịch, em út. Cánh tớ sợ chị Hai nghi ngờ anh Hòa về chuyện này mới li hôn. Cậu nói vậy mà đến tai anh Hòa coi như cánh tớ bị vạ lây đấy”.

Hữu Ngự nói: “Cậu Bằng là người của ta, không việc gì phải sợ. Có người đến bốn, năm mươi tuổi không làm gì được nữa, gậy không dựng lên

nổi. Còn chuyện bồ bịch chỉ đồn thổi vậy thôi, không thể có thật”.

Đại Trung quay sang hỏi Hồ Bằng gần đây bận gì, tại sao ít gặp. Hồ Bằng dãi bôi vài câu bảo gần đây phải học tập, chuẩn bị thi lấy chứng chỉ luật sư. Hữu Ngự bảo, đúng là việc tốt, sau này làm cố vấn luật cho công ty của anh ta, đỡ phải mất tiền thuê luật sư ngoài.

Hồ Bằng cũng tính như vậy. Gần đây chơi mạt chược cũng đã kém, không dám chơi. Muốn xa Oánh Oánh phải tìm lý do. Đối với Hồ Bằng, còn một nửa chương trình chuyên ngành luật chưa thi xong thì chưa thể nói thi tư pháp. Anh cảm thấy ngượng nói với Hữu Ngự chuyện học hành của mình, chẳng qua chỉ là sĩ diện vậy thôi.

Hồ Bằng lại đem chuyện học thi nói với Oánh Oánh, anh tỏ ra rất đàng hoàng vì đã ôn tập một lần ở chỗ Hữu Ngự.

Oánh Oánh rất ủng hộ, rất khen cách làm của Hồ Bằng. Chị nói, chị thích những người đàn ông phấn đấu vươn lên. Văn Hòa cũng có một thời gian vươn lên, sau đấy tự tụt hậu, đấy cũng là nguyên nhân để chị thất vọng vì chồng.

Oánh Oánh cảm thấy Hồ Bằng rất nên học xong chuyên ngành luật, có thể vì anh biết luật pháp nữa vờ nên đã làm hại Vân Tài. Một sự việc con con như vậy không đáng làm kinh thiên động địa, sẽ không đáng bắt Vân Tài phải ra đầu thú, sự việc đã xảy ra rồi xử lý cũng không muộn. Chị nghe nói chuyện ở nhà máy bột giấy, Vân Tài và những người khác chỉ là quân tốt trở thành vật hi sinh cho những cuộc đấu đá chính trị của ai đó.

Oánh Oánh không dám trách cứ Hồ Bằng, nghe anh nói dành thời gian cho học tập, hỏi anh sau này có chơi mạt chược nữa không? Anh bảo không. Oánh Oánh nói: “Anh là một người vô cùng nhát gan, bài thuận tay mới đánh, không thuận tay thì thôi không đánh”.

Hồ Bằng không nói được gì. Oánh Oánh đã điểm đúng huyệt của anh.

VI. MẠT CHƯỢC

Hồ Bằng nói là thi, nhưng sự thật là để xa Oánh Oánh. Anh đâu có ngồi yên ở nhà, đâu có chịu rồi rồi? Anh ngồi nhà cảm thấy cái ghế như có đinh đâm vào mông.

Xuyên Thanh thường xuyên tìm Hồ Bằng, mời anh ăn cơm hoặc đi tắm hơi. Ăn uống phần lớn có người mời, Xuyên Thanh kéo theo Hồ Bằng, giới thiệu Hồ Bằng là bạn công tác ở Sở Tài nguyên. Người mời và khách cùng dự vì khách khí với Xuyên Thanh, cho nên cũng rất khách khí với Hồ Bằng. Trong bữa ăn, Hồ Bằng không uống rượu nhiều, ngồi nghiêm túc, lặng lẽ không nói chuyện. Chủ và khách không ai biết anh là người thế nào, cho nên càng tỏ ra tôn trọng, coi anh như một nhân vật.

Xuyên Thanh coi đi tắm hơi là trò tiêu khiển thuần túy, là tắm cái “khô khan”, tuyệt đối không em út, chân có ngứa cũng chỉ gọi “bà chị” xoa bóp sơ qua. Tắm xong, nằm trong phòng nghỉ, uống trà, nói chuyện rất lâu, mục đích của Xuyên Thanh là nói chuyện chơi bài, nếu không anh mời Hồ Bằng đi ăn, đi tắm hơi làm gì?

Từ ngày được Hồ Bằng chỉ dẫn, Xuyên Thanh lòng dạ hả hê. Hồ Bằng phán đoán bài của Hiến Dũng và những người khác rất đúng, thực tế chỉ tùy tiện nói vậy thôi. Ai cũng bảo Hồ Bằng có tài đoán được bài, tính được nước đi. Bảo anh có thể tính toán được nước bài là không đúng. Hồ Bằng “nhìn lưng” Xuyên Thanh, biết bài của anh, thêm vào đó là nhìn quá nhiều bài của “lợn” và “giết lợn”, lợi dụng kinh nghiệm và biết nước đi của Xuyên Thanh, không ngờ mèo mù vớ cá rán, ngẫu nhiên nói đúng.

Nói thẳng ra, coi như Hồ Bằng thay Xuyên Thanh chơi bài. Hồ Bằng nói sai, không sao, Xuyên Thanh không trách nhưng nói đúng, Xuyên Thanh mong ừ. Anh rất cảm kích Hồ Bằng đã chỉ nước đi, để cảm ơn, Xuyên Thanh cho Hồ Bằng thuốc, rượu, trà ngon. Có được món hơi, Hồ Bằng không bỏ, không từ chối. Đúng là anh làm sư phụ cho Xuyên Thanh, dạy Xuyên Thanh chơi mạt chược. Anh bảo Xuyên Thanh cách nhớ bài, Xuyên Thanh nắm vững rất nhanh. Đến đoạn “đoán bài” Xuyên Thanh không làm nổi, không nắm được vấn đề, Hồ Bằng cũng phải nói nhiều. Nói cụ thể

không được, Hồ Bằng phải giảng giải cho Xuyên Thanh hiểu cách biến hóa của mạt chược.

“Mạt chược biến hóa vô cùng, hầu như không có qui luật. Những người chơi mạt chược nhiều vẫn nói, đánh sai tức là đúng. Có những quân bài đánh ra tưởng là trái qui luật, nhưng lại hay tuyệt, làm hỏng bài đối phương, bài mình không bị tấn công; có lúc đúng qui luật, theo như lý thuyết, nhưng lại bị “xung” bất ngờ, nghe gọi mấy quân, thà rằng hạ bài xuống cho nhanh chóng...”.

Chơi bài trước được sau thua, nước mũi chảy dài; trước thua sau được, hi há cười vui, đó là câu nói rất có lý. Trên bàn mạt chược không có người được mãi, tiếng cười cũng không vĩnh viễn.

Xuyên Thanh rất tán thành những lý thuyết về mạt chược của Hồ Bằng. Nhớ lại lần truyền dịch trong bệnh viện anh đã nói đến “kinh” mạt chược với Hồ Bằng, đúng là huênh hoang, múa rìu qua mắt thợ, bất giác cảm thấy ngượng.

Xuyên Thanh nói: “Chúng ta là những người có văn hóa, chơi mạt chược rất có ý nghĩa, có thể tìm ra đạo lý, lý thú vô cùng”.

Hồ Bằng nói: “Không đúng, những người chơi mạt chược giỏi đều không có văn hóa, có đầu óc, có gan, có sức khỏe. Phần lớn những người có văn hóa lại không có gan, không có sức khỏe”.

Xuyên Thanh gật đầu, cảm thấy thêm một đạo lý nữa. Nói đến sức khỏe, anh là người có đầy đủ sức khỏe, cuộc chơi có khi kéo dài mười tiếng đồng hồ, không đủ sức trái dài ngày đêm. Anh hỏi Hồ Bằng có xem mạt chược Hồng Công, Đài Loan hay không, cách chơi rất xuất thần, anh thường ca ngợi hết lời những tình tiết li kì và những kĩ xảo siêu nhân của người chơi.

Hồ Bằng nói, anh không thèm nhìn cái thứ vô lối ấy: “Anh cứ bảo cái đám diễn viên Hồng Công, Đài Loan ‘thần thiêng’ ấy vào Đại lục, đánh với những ông già, bà cả ăn mảnh ở nhà quê, họ đừng hòng thắng”.

Xuyên Thanh nghĩ đúng vậy, đấy là diễn trò.

Để xua tan “di chứng” sau khi Cát Hồng không chơi mạt chược, Xuyên Thanh mua cho vợ một bộ máy tính.

Cát Hồng không thể nhàn rỗi, nhàn rỗi sẽ làm chồng không yên. Hành tung đi làm và tan tằm của chồng Cát Hồng đều nắm vững, anh chơi mạt chược với Hiến Dũng chị cũng biết, anh và Hồ Bằng thân nhau chị cũng biết.

Cát Hồng không có ấn tượng tốt đối với Hồ Bằng, chị không thích một người đàn ông cùng chơi mạt chược với phụ nữ. Thêm vào đó chị nhận ra Hồ Bằng và Oánh Oánh chơi mạt chược cứ đưa đẩy ánh mắt. Chị nghi ngờ giữa họ có chuyện không đáng nhìn mặt người khác. Chị xác nhận với chồng chuyện Văn Hòa li hôn, còn hỏi chuyện này có liên quan gì đến quan hệ với Hồ Bằng hay không. Xuyên Thanh rất sợ nói đến chuyện trai gái, không cẩn thận sẽ rút dây động rừng, liên lụy đến bản thân. Anh nói, chuyện người khác li hôn anh không bao giờ quan tâm. Báo buổi chiều của anh có chuyên mục hôn nhân, gia đình là để câu khách. Anh cố tẩy rửa sạch sẽ cho Hồ Bằng, bảo Hồ Bằng là con người đứng đắn, sắp được đề bạt là cán bộ trẻ của Sở Tài nguyên. Cát Hồng tin ngay, vì khi đề bạt cán bộ phòng tổ chức phải xem xét cẩn thận.

Xuyên Thanh nói, Hồ Bằng biết máy tính, sẽ bảo anh lúc nào đó đến nhà cài đặt một vài phần mềm, dạy Cát Hồng cách lướt web. Từ hôm mua máy tính, hình như Cát Hồng vẫn chưa hứng thú, vì chị chỉ biết chơi bài trên máy tính. Trong tòa soạn rất nhiều người biết chơi trò chơi trên máy tính, Xuyên Thanh không dám mời họ về nhà, Cát Hồng sẽ bám lấy để hỏi chuyện trong tòa soạn, chưa biết chừng lại tự châm lửa đốt mình.

Một buổi chiều cuối tuần Hồ Bằng đến nhà Xuyên Thanh cài đặt phần mềm máy tính. Trước đây Xuyên Thanh đã dặn Hồ Bằng, phải cài cho Cát Hồng phần mềm trò chơi mạt chược.

Hồ Bằng cài cho Cát Hồng phần mềm QQ có công năng chơi trò chơi và nói chuyện, anh còn tải từ mạng về những trò chơi anh vẫn thích. Con gái Xuyên Thanh cũng thích chú Bằng, những ngón tay khéo léo của chú lướt nhanh trên bàn phím làm cho cô bé hoa cả mắt. Anh dạy cho nó biết cách

tải trò chơi từ mạng về, dạy cho nó biết cách dùng QQ. Cát Hồng có ấn tượng khác đối với Hồ Bằng, cứ giữ anh ở lại ăn cơm, để Xuyên Thanh uống với Hồ Bằng vài li.

Từ hôm Cát Hồng biết lên mạng, chị ở nhà đâm bận bịu, bát đĩa bỏ đầy mặc cho Xuyên Thanh rửa như trước đây, hễ ngồi trước máy tính là ngồi liền mấy tiếng đồng hồ, còn say mê hơn chơi mạt chược. Sức chú ý của Cát Hồng thay đổi, cuộc sống của Xuyên Thanh khá hơn, ở nhà chỉ cần không mất điện, anh tạm thời không có gì rắc rối, phiền lòng.

Những lúc đến với Tiểu Nhu, anh lại đem chuyện Cát Hồng thay đổi ra nói. Tiểu Nhu hiểu kì gọi điện cho Cát Hồng, không cho Xuyên Thanh biết.

Tiểu Nhu nói, bàn mạt chược của cô thiếu một chân, hỏi Cát Hồng có thể phá lệ đến cứu họ hay không. Cát Hồng bảo không chơi là không chơi, bàn mạt chược có bốc cháy thì chị cũng mặc kệ. Chị trách Tiểu Nhu: “Chơi mạt chược thiếu người mới nhớ đến chị, rất lâu rồi không gọi điện thăm nhau, lẽ nào chúng ta chỉ là bạn mạt chược thôi ư?”

Tiểu Nhu bỗng chợt dạ, bảo gần đây bận, cũng ít chơi bài, ngược lại cô cũng trách Cát Hồng không gọi điện cho cô ta.

Cát Hồng nói, tâm trạng không vui, lại đem chuyện cũ ra nói với Tiểu Nhu: “Chị hiện đang mất việc, ở nhà rỗi rãi, chẳng khác gì “Tướng công” trên bàn mạt chược, chỉ chơi”. Tiểu Nhu cười: “Chị trở thành thím Tường Lâm rồi đấy, suốt ngày nói đến Tướng công, xem ra chị sắp thành ‘Tướng bà’ đến nơi rồi”. Cát Hồng hỏi, gần đây Xuyên Thanh có hay chơi mạt chược với chồng cô không. Tiểu Nhu không cười, nói cô có biết chuyện ấy, cụ thể thế nào thì không rõ, họ cũng chơi ở đâu đó, không chơi trước mắt cô. Cát Hồng nghĩ cũng phải, nhưng cảm thấy có đôi điều cần nói: “Chồng em buôn bán làm ăn lớn, giàu có tiếng tăm, anh Thanh chỉ là công chức nghèo, hàng tháng chỉ mấy đồng lương còm, không dám chơi lớn. Sợ quần rách to không vá nổi”. Nghe Cát Hồng nói rất sinh động, ở đâu kia đường dây cười không ra hơi: “Chị nói... ở nhà... anh Thanh ngủ... không mặc quần...”. Cát Hồng cười, bảo đấy là ở trên giường, không phải ở bàn mạt chược.

Hai người phụ nữ nói chuyện điên khùng, nhưng Cát Hồng chột nhớ Tiểu Nhu muốn tìm người chơi mạt chược cô không cười nữa. Tiểu Nhu nghiêm túc nói với Cát Hồng: “Chị nói đúng lắm, anh Thanh không chơi với chồng em. Em về sẽ cảnh cáo anh Dũng, không nhất thiết anh ấy nghe theo em, nhưng chị nói anh Thanh, anh ấy nghe lời chị”. Cát Hồng nói: “Đàn ông ai cũng trước mặt thế này nhưng sau lưng lại khác. Nếu anh ấy thực sự nghe theo chị, sợ rằng mặt trời sẽ mọc đằng Tây”.

Buổi tối Xuyên Thanh về thấy Cát Hồng mặt nặng mày nhẹ, bảo anh không được chơi mạt chược với Hiến Dũng, chị còn nói, ngay cả Tiểu Nhu cũng không bằng lòng. Xuyên Thanh không nói gì, anh quẳng cái cặp nặng trịch xuống sofa.

Lúc lên giường đi ngủ Cát Hồng vẫn còn càu nhàu với chồng. Chị bảo chị không chơi mạt chược mà vẫn sống bình thường, lên mạng đánh mạt chược cũng rất lý thú. Xuyên Thanh hiểu tâm sự của vợ, chị sợ anh chơi mạt chược với Hiến Dũng và những người có nhiều tiền, nếu thua sẽ bị lỗ to.

Xuyên Thanh tung chăn, vào nhà vệ sinh, sau lưng vẫn còn câu nói đuổi theo: “Không thấy tiền không thấy của, liệu có ý nghĩa gì?”

Nhân cơ hội, Cát Hồng ngồi bật dậy, lục cặp của Xuyên Thanh. Trong cặp tiền khá nhiều, có đến hơn hai chục nghìn. Xem ra anh chơi mạt chược rất lớn, bình thường trong cặp của anh tiền không nhiều, chị do dự giây lát, rồi lấy một nửa số tiền nhét xuống dưới đệm giường. Chiều hôm sau Xuyên Thanh mới phát hiện thiếu tiền, anh không nổi nóng, cũng không giải thích tại sao trong cặp có nhiều tiền như vậy, chỉ qua điện thoại bảo Cát Hồng cất tiền cẩn thận.

Buổi tối anh vẫn ngồi vào bàn mạt chược, đêm về Cát Hồng vẫn chưa ngủ, chị chờ anh về.

Sau một hồi vợ càu nhàu anh mới nói, anh vẫn chơi mạt chược, gần đây gặp vận đỏ, ù những ván lớn, chờ đến khi hết vận đỏ không chơi nữa cũng vừa. Anh còn nói với vợ, tiền trong cặp đều là tiền chơi bài được, bây giờ

anh đang là nước sông luộc cá sông, không lấy một đồng nào của nhà đi chơi.

3

Tiểu Nhu hẹn Xuyên Thanh, bảo có chuyện quan trọng cần nói. Thấy Tiểu Nhu nói rất nghiêm túc, anh đặt phòng ăn riêng ở một nhà hàng. Tiểu Nhu nói, hai người sẽ không để xảy ra chuyện gì, cho nên anh đồng ý không chút lưỡng lự.

Gặp nhau, hai người không có động tác nồng nhiệt nào, Xuyên Thanh cũng không muốn có.

Xuyên Thanh hỏi: “Có chuyện gì quan trọng mà vội thế?”.

Tiểu Nhu nói với anh: “Chuyện anh Dũng”.

Xuyên Thanh chợt dạ, nghĩ rằng có chuyện mặt chược. Tiểu Nhu nói ngay: “Anh đừng chơi với bọn họ nữa. Anh ấy mời anh ăn nhậu, chơi mặt chược là có dụng ý khác”.

Xuyên Thanh cười, không cho là quan trọng: “Không đến nỗi đâu”.

Xuyên Thanh đã từng ngờ ngợ chuyện Hiến Dũng làm quen, chơi bời với anh. Hồ Bằng đoán bài đã chứng minh họ chơi bài kiểu “giết lợn”. Anh cũng đã nghĩ đến mục đích của Hiến Dũng, về sau cũng không hẳn như thế, hoặc bỏ qua những chuyện Hiến Dũng trước mặt anh tỏ ra tôn sùng những người trong giới văn hóa. Trong xã hội có những người giàu lên một cách nhanh chóng, ra vẻ sĩ diện kết giao với những người trong giới văn hóa hoặc người có địa vị xã hội, anh đoán Hiến Dũng cũng vậy.

Bây giờ Tiểu Nhu nói, Xuyên Thanh muốn nghe xem mục đích cuối cùng của Hiến Dũng, anh cũng muốn biết Tiểu Nhu vạch trần chuyện của chồng ra với anh nhằm mục đích gì.

Tiểu Nhu như có lỗi với Xuyên Thanh, cô đã nói với Hiến Dũng về quan hệ đặc biệt giữa Xuyên Thanh và ông Phan Chấn Vũ. Cho dù lúc ấy ông Vũ chưa phải là Phó thị trưởng phụ trách công nghiệp và các khu kinh tế, nhưng Hiến Dũng không đơn thuần là người chơi mặt chược, anh còn cá cược với người khác, cược ông Vũ nhất định lên Phó thị trưởng, lên chức rồi nhất định cho xây dựng Trung tâm thời trang. Hiến Dũng mong Trung

tâm thời trang ra đời, đối với người làm xây dựng như anh ta, công trình ấy sẽ là khối vàng ròng không có gì phải nghi ngờ.

“Theo em, vậy là anh Dũng đã đưa quan hệ của anh với ông Vũ ra cá cược?”, Xuyên Thanh hỏi.

“Đúng vậy! Anh ấy lợi dụng anh. Anh đừng chơi với bọn họ, vì quan hệ hai ta. Cũng vì bản thân anh”.

Xuyên Thanh đã hiểu, anh cho rằng, Tiểu Nhu sợ Xuyên Thanh trước mặt chồng để lộ quan hệ hai người

“Thật tình, tiếp xúc với chồng em là chuyện bất đắc dĩ. Vì em, anh không thể làm phật ý anh ấy, nếu anh ấy yêu cầu anh giúp đỡ, anh sẽ không tiếc công sức”. Xuyên Thanh nhìn Tiểu Nhu, cảm thấy mình rất nhanh trí.

“Việc của anh ấy không liên quan gì đến em, đừng lôi em vào”. - Tiểu Nhu nói. “Anh Dũng là người tốt, là người bạn”. Xuyên Thanh lại nhìn Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu cười: “Anh chỉ biết một mà không biết hai. Bên ngoài đồn anh Dũng ngồi tù không khai ra những người nhận quà cáp là đúng, anh ấy nhận tất cả, nhưng từ sau ngày ra tù những người kia không muốn giúp anh ấy, liệu có ai không tránh xa? Chỉ mong anh Dũng ngồi tù suốt đời hoặc mất tiền tỉ mới hả lòng hả dạ. Nếu anh Dũng không thủ đoạn, đến gõ cửa bọn họ, lấy thịt trong miệng hổ, làm gì có chuyện cá mắt vờn mình? Anh Dũng không phải là con người nghĩa khí như anh nghĩ đâu, cũng không phải là bạn chân chính của anh, anh phải cẩn thận với anh ấy”.

Xuyên Thanh hỏi: “Tại sao em nói với anh những chuyện ấy? Em phải giúp chồng mới đúng chứ”.

Tiểu Nhu không trả lời Xuyên Thanh, cô hỏi ngược lại có phải anh có nhiều em út, bồ bịch không, cái cô truyền bệnh cho anh lần trước có phải là bồ? Xuyên Thanh không thừa nhận, bảo anh không bao giờ đi tìm những loại gái bẩn ấy. Tiểu Nhu nói, mấy anh làm báo rất biết nói dối, nói dối thành thói quen. Xuyên Thanh nghiêm giọng, bảo không bao giờ lấy tình dục để giao dịch với phụ nữ, không có tình cảm, không có cảm tình sẽ không bao giờ làm tình với người ấy.

Tiểu Nhu nói: “Em không tin, nhưng khẳng định phụ nữ chúng em là như thế, không lên giường với đàn ông mà mình không thích, không giống đàn ông các anh hề muốn, bạ ai cũng chơi...”

Điều Tiểu Nhu nói không có gì rõ hơn, cô thích anh, không thích chồng. Cô dùng lập trường của mình để bày tỏ, nếu cần nói rõ hơn nữa cô cũng có thể nói.

Xuyên Thanh không muốn Tiểu Nhu nói tiếp, anh lôi cô ngồi xuống giường, để người con gái này khoái cảm tràn trề dưới người anh, để cô ta quên hết mọi chuyện.

Nhưng chỉ hùng tâm sôi sục cũng chưa đủ, Xuyên Thanh bận suốt ngày cho nên cũng không phát động lên nổi. Tiểu Nhu thở dài đẩy anh ra: “Thôi đi, trong lòng chúng ta đang có chuyện. Em nói rồi, chúng ta đừng làm cái chuyện ấy nữa”.

Lúc chia tay, Tiểu Nhu nói: “Em xin anh đừng chơi với anh Dũng, lòng em không yên”.

Xuyên Thanh nói: “Lòng anh cũng không yên, làm quen với những người bạn của chồng em, coi như thêm nhiều cặp mắt chú ý đến anh. Đứng về góc độ an toàn, từ nay về sau chúng ta đừng tiếp xúc với nhau nữa”.

Tiểu Nhu có chuyện nhưng không nói ra nổi, cô muốn Xuyên Thanh không chơi với Hiến Dũng, không chỉ vì quan hệ giữa hai người cùng những chuyện khác nữa. Cô sợ có chuyện với Xuyên Thanh, sợ Cát Hồng vạ lây. Thời gian Hiến Dũng ngồi tù, Tiểu Nhu đau khổ lắm. Trai gái lúc có quan hệ thân thiết đặc biệt, nói năng đều có vấn đề, cuối cùng Tiểu Nhu không nói rõ.

Tiểu Nhu bảo Xuyên Thanh ra hành lang phòng khách quan sát xem có ai quen không, nếu tiện thì chuồn cho nhanh.

Xuyên Thanh mở cửa nhìn, hành lang không có ai nhưng anh bảo Tiểu Nhu chờ một lúc. Lúc sau xem lại, anh lại bảo Tiểu Nhu chờ. Tiểu Nhu bị anh làm cho căng thẳng, thề từ nay về sau không đến chỗ này nữa.

Tiểu Nhu đi rồi Xuyên Thanh còn nằm lại, suy nghĩ sự việc trước sau.

Tiểu Nhu bắt đầu lo lắng sự tiếp xúc giữa anh và Hiến Dũng, cô sẽ cần thận hơn, chuyện rắc rối từ nay về sau ít đi. Việc Hiến Dũng vì người khác, chỉ cần Tiểu Nhu không hợp mưu với anh ta thì chẳng có gì đáng sợ. Còn mục đích Hiến Dũng qua lại với anh, cho dù qua anh để nhờ ông Vũ giúp đỡ cũng không có vấn đề gì, hoàn toàn có thể hành sự tùy thời cơ.

Lên Phó thị trường được hai tháng, ông Vũ mời Xuyên Thanh ăn cơm. Xuyên Thanh cảm thấy không thoải mái, anh đã từ chối nhiều lần, lần này không thể từ chối nổi.

Ông Vũ mở tiệc tại nhà mời Xuyên Thanh, không có ai người ngoài, ông ta bảo như thế cho tự nhiên. Trong bữa tiệc ông hết lời cảm ơn, Xuyên Thanh chỉ nghe và cười.

Uống vài chén, Xuyên Thanh mượn hơi rượu vỗ vai ông Vũ mấy lần, cảm thấy khoái, hai người như trở về với quan hệ ngày xưa.

Ăn uống xong Xuyên Thanh cáo từ ra về, không ngồi lại uống trà Thiết Quan âm loại cao cấp với ông Vũ. Ông Vũ giữ anh lại, lão đảo chạy vào buồng lấy ra một cái hộp rất đẹp, mở ra cho Xuyên Thanh thấy: một bộ quân bài mạ chược bằng ngọc phi thúy sáng loáng.

Ông Vũ cho Xuyên Thanh bộ quân bài mạ chược: “Tớ biết cậu thích thứ này, thích chơi mạ chược”.

Thấy Xuyên Thanh không chút động lòng, ông Vũ nói to: “Đây là thứ đáng tiền, báu... vật. Tặng cậu... người bạn tốt nhất”.

Xuyên Thanh đưa tay vuốt nhẹ bộ mạ chược, cảm giác mát lạnh và trơn nhẵn từ đầu ngón tay truyền lên bả vai, anh cười.

Ông Vũ đẩy nắp hộp lại, đẩy đến trước mặt Xuyên Thanh: “Tặng cậu không phải dùng để chơi ăn tiền, mà để thưởng ngoạn. Chơi mạ chược không phải là chuyện gì hay ho, ảnh hưởng tiến bộ lắm”.

Ông Vũ nhắc đi nhắc lại mấy tiếng “ảnh hưởng tiến bộ”, Xuyên Thanh nghe chán cả tai.

Nhưng bộ bài mạ chược bằng ngọc phi thúy là thứ quý, anh vẫn rất phấn khởi.

PHẦN BA: PHÍA TÂY

Bộ quân bài mặt chược bằng ngọc phi thúy trơn nhẵn, láng bóng, hình chạm khắc trang nhã, có thần, chứng tỏ của một đại gia. Hiến Dũng cầm trên tay, không muốn rời. Ông Phó giám đốc hỏi thử: “Bộ quân bài này đáng giá mấy trăm nghìn đấy nhỉ?”. Hiến Dũng bảo không thể là con số ấy. Xuyên Thanh như được cổ vũ, nói bộ quân bài này tương đương với một thiết bị lớn của công ty xây lắp. Hiến Dũng gật đầu, ông Phó giám đốc nói: “Cần cầu tháp chứ? Hay là...” Xuyên Thanh nói: “Ít ra là một cái máy xúc”.

I. LỪA DỐI

1

Văn Hòa được điều về làm Giám đốc cửa hiệu vàng Ngân Ưng trực thuộc ngân hàng. Trước đây không hề nghe nói. Cường vị này ở ngân hàng cho dù là chủ hầu, nhưng so với phòng tín dụng còn cách xa lắm. Văn Hòa cứ tưởng sẽ lên Phó giám đốc ngân hàng, tốt nhất vẫn được phụ trách tín dụng. Vậy là, giống như mức nước bằng làn tre, trống không.

Trước lúc điều chỉnh công tác, ông Giám đốc ngân hàng nói chuyện với anh, cam kết anh làm một thời gian, vẫn được hưởng chế độ Phó giám đốc, việc của anh đã báo lên ngân hàng cấp tỉnh rồi. Văn Hòa coi đây chỉ là sự bôi mặt lên chóp mũi, thấy nhưng không ăn được.

Ngồi trong văn phòng ông Giám đốc ngân hàng, Văn Hòa cứ suy nghĩ mãi chuyện này.

Nếu biết sớm phải điều đi nơi khác anh sẽ làm một vài việc để che đậy lỗ thủng, anh không ngờ mình bị chuyển công tác. Xưởng hóa chất của Triệu Kim Thần là khoản cho vay nghiệp vụ dân doanh duy nhất anh duyệt gần đây. Anh ta vay không chỉ ba trăm nghìn, hơn nữa thời hạn ngắn, chỉ còn bảy tháng nữa là phải hoàn trả, vấn đề có thể không lớn, Kim Thần cũng bảo tuyệt đối không có vấn đề gì. Ngoài ra còn một số doanh nghiệp nhà nước đang nợ quá hạn không phải chỉ một hai năm, đừng nói đến chuyện

đòi mà có đi kiện cũng như kiện củ khoai, chỉ chờ họ tuyên bố phá sản. Tết năm ngoái anh cũng nhận được quà biếu hoặc phong bì của họ. Trong thời gian làm Trưởng phòng tín dụng ăn uống, kiểm soát, biểu xén đều là việc thường tình. Anh cảm thấy ai cũng biết làm những chuyện phi pháp. Thời gian chưa li hôn với Oánh Oánh anh rất sợ, sợ những việc mình làm sẽ phá tan gia đình. Bây giờ anh thấy không còn bị ràng buộc, lộn chết không sợ nước sôi.

Văn Hòa cứ suy nghĩ mãi chuyện ở phòng tín dụng, sự việc chuyển công tác này có vì nhỡ củ cải mà lôi cả đất lên không? Cuối cùng anh nghĩ ít có khả năng. Anh tự động viên, làm tín dụng hơn chục năm, từ một nhân viên muốn năm đuôi cũng không dễ. Hơn nữa, mọi khoản cho vay đều thu hồi, tòa án cũng không thể làm nổi.

Nghĩ đến những khoản cho vay không thu hồi được, điều anh lo nhất là khoản “tín dụng dân gian” anh hợp tác với Đại Trung. Khoản vay mỗi ngày một lớn, tính sơ sơ, số tiền cho bà con họ hàng, bạn bè vay cũng đã hơn mười triệu. Lúc đầu mọi chuyện đều rất tốt, thứ nhất anh khống chế mức vay, thứ hai không chế chu kì, khoản trước chưa trả khoản sau chưa cho vay. Mọi chuyện thông suốt dẫn đến không hăm nổi, cho các doanh nghiệp vay là kiếm tiền cho ngân hàng, mình lấy tiền cho vay là kiếm tiền cho mình. Văn Hòa tính toán, chỉ riêng lợi tức anh cũng đã kiếm được một triệu, tiền vào túi thật dễ dàng.

Một triệu vẫn còn là trên giấy tờ bỏ trong cặp. Lúc này dừng tay, thu hồi khoản cho vay mười triệu kia cũng không nổi. Có người nợ đến hạn rồi mà vẫn chưa trả, tiền lãi phạt tính trên giấy tờ, bánh vẽ không thể no bụng. Lợi tức của người cho vay không thể không chuyển thành tiền mặt, nếu không sẽ trở thành vấn đề lớn. Đại Trung hề gặp vấn đề đều vỗ ngực bảo không có chuyện gì, hai hôm trước thu ba chục nghìn đồng đều trả lãi sòng phẳng, thực tế là sự giật gấu vá vai. Lợi nhuận cao rủi ro cao, câu nói không sai, khi anh phát hiện rủi ro phần lớn đều do anh gánh chịu, anh rất sợ. Tuy nói Đại Trung chỉ cầm một phần mười số thù lao môi giới, nhưng lúc người đến vay lại lấy ở anh ta, ngộ nhỡ xảy ra vấn đề gì thì Đại Trung sống chết

gì cũng phải chịu trận, giống như Oánh Oánh nói, cách cửa nhà tù không xa. Người đến vay phần lớn do Đại Trung giới thiệu, anh thay những người kia đứng ra bảo lãnh, gánh chịu không nổi trách nhiệm trước pháp luật. Theo kinh nghiệm nhiều năm làm ở ngân hàng, rất không nên để sự việc như hiện nay. Cho nên xảy ra vấn đề gì là bởi anh suốt ngày cùng với Hữu Ngự, Đại Trung ăn nhậu, chơi bời.

Văn Hòa hẹn Hữu Ngự, Đại Trung và Kim Thần ăn cơm, nghĩ xem có nên mời Hồ Bằng cùng dự hay không.

Nói chung, Văn Hòa mời khách không phô trương, chỉ đến một nhà hàng quen, gọi vài món bình thường, thêm vài món đặc biệt. Phải có món đặc biệt, những người đi ăn tiệm rất sành ăn. Những món ngon đặc biệt không thể ăn no ăn chán, chỉ cần nhấm nháp chút ít. Những người suốt ngày được mời đi ăn cũng rất khổ. Văn Hòa đã được nghe Đức Lâm nói trong bữa ăn: “Đi ăn ngoài giống như làm chuyện kia với gái làm tiền, không có cảm giác gì”.

Ngồi vào bàn ăn Văn Hòa tuyên bố với mọi người, anh được điều sang làm Giám đốc cửa hiệu vàng, chức tương đương với Phó giám đốc ngân hàng.

Đại Trung có phản ứng ngay: “Thăng quan rồi! Cửa hiệu vàng là cái mỏ vàng, nơi phát tài. Không được! Đại hỉ như vậy phải đến khách sạn Sangri-La mới xứng tầm”. Mọi người ồn ào, đòi “cắt tiết” Văn Hòa. Văn Hòa bị ép, đối với anh, việc chuyển chuyện này không có gì vui, vậy mà mọi người cho rằng đây là việc may mắn, đòi vui vẻ. Nếu không vui vẻ với họ, chẳng hóa ra anh về hiệu vàng Kim Ưng là chuyện bất đắc dĩ hay sao? Trong lòng, anh hi vọng đây là chuyện tốt, có lợi đối với anh.

Nghĩ đến đây, anh quyết định vui với họ, ăn xong đi hát ở KTV “Ái Cầm Hải”. Sợ mọi người nhân cơ hội này mà quá bốc, anh qui định: “Theo qui tắc cũ, tôi trả tiền thuê phòng, còn tiền em út, tiền lót tay của ai người ấy chịu”. Hồ Bằng nói: “Hôm nay vui, tại sao anh Hòa lại không bao tất cả?”. Mọi người cùng phụ họa. Văn Hòa nói: “Các cậu đừng nghĩ tở là cái máy in tiền ở ngân hàng”. Nghe nói vậy, mọi người cùng hạ giọng.

Bữa ăn hôm nay Văn Hòa không thoải mái, cánh Hữu Ngự vui vẻ uống tới số, chỉ có Hồ Bằng nhận ra.

Văn Hòa thích món tôm say, hễ vào nhà hàng trên bàn ăn thế nào cũng có món đó. Tất nhiên, phần lớn thời gian là do người khác gọi món cho anh. Chủ quán thấy Văn Hòa chiêu đãi, đưa món tôm say đến làm ngay trước mặt anh. Tôm làm món tôm say không được quá lớn, phải là tôm vỏ xanh ở hồ Cao Bảo chưa lớn hẳn. Đầu bếp cho tôm còn nhảy từng từng vào cái chậu thủy tinh, mở nắp, đổ rượu trắng lên rồi đập nắp lại. Tôm bị ngâm rượu nhảy dữ dội hơn, chờ cho tôm đã lão đảo, đầu bếp mở nắp, cho gia vị vào trộn đều, như vậy có thể ăn được rồi.

Văn Hòa hỏi đầu bếp, tại sao cho rượu trước, cho gia vị sau, làm như thế có gì ngon? Đầu bếp không những tay đây dầu mỡ, miệng nói cũng trơn như mỡ: “Tươi nước ‘mê hồn’ lên trước, sau đấy mới trộn nước ‘quên tình’”.

Văn Hòa cau mày, xoa tay bảo đầu bếp đem đi. Ông chủ quán đến chào mọi người, muốn biết tại sao, Văn Hòa bảo dạ dày anh không ổn.

Ăn xong, mọi người kéo nhau đi hát, thuê phòng riêng. Văn Hòa đuổi má mì đến chào, anh nói với mọi người: “Chơi thì chơi, đùa thì đùa, tôi có việc muốn nói với mọi người”. Đại Trung nôn nóng: “Chỉ thị nhanh lên, chúng tôi kiên quyết chấp hành”.

Văn Hòa nói, anh sắp lên lãnh đạo, việc trong tay phải xử lý, nhờ mọi người giúp đỡ, hãy thu tiền về. Anh hỏi mọi người: “Tôi tốt thì mọi người cùng tốt, câu nói ấy đúng không?”. Hồ Bằng nhanh mồm nhanh miệng: “Anh đặc đạo thì bọn em mới thăng thiên”. Kim Thần khen câu nói của Hồ Bằng: “Đúng, đúng, đúng!”. Hữu Ngự uống quá chén, chỉ lẩm bẫm: “Đúng cái đếch gì? Thuận miệng chỉ nói vậy, chúng tôi đây không đáng là chó là gà hay sao? Chó gà mới theo đặc đạo để được thăng thiên”. Đại Trung lấy chân đá nhẹ chân Hữu Ngự, xem ra vẫn không ngăn được Hữu Ngự, Đại Trung đẩy anh ta một cái.

Hữu Ngự uống nhiều, thích kình với mọi người, Đại Trung vội cho anh uống “Hai con bướm” anh vừa gọi. Hữu Ngự uống chưa đã, một tiếng

nhanh hai tiếng chậm, giống như vô số phèng la cùng đánh. Trong trường hợp này Văn Hòa là lãnh đạo, giục Hồ Bằng gọi má mì vào.

Má mì đưa vào một tiểu đội em út mặc xường xám đỏ, như một đàn cá, chen chúc trước mặt Văn Hòa và mọi người, các cô với những vẻ mặt nịnh nọt, đang ngóng nhìn mong được chọn lựa.

Theo thông lệ, Văn Hòa chọn trước, như qui định, anh chọn cô số tám. Cô này có thân hình cao ráo, khuôn mặt xinh xắn, có điều da hơi đen. Văn Hòa như xướng bài: “Bát đồng”. Mọi người đều cười, hình dung không còn gì đúng hơn. Văn Hòa cũng cười, anh chọn con số may mắn, có vừa ý hay không cũng không đổi. Cô gái được gọi “bát đồng” mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Văn Hòa, nũng nịu ôm anh.

Đến lượt Hữu Ngự chọn một cô, Hồ Bằng thấy anh đang say, mắt lơ mơ, đề nghị tung xúc xắc. Hữu Ngự xua tay, chỉ một cô, miệng nói: “Ting ting, tang tang, đánh phèng thắp hương, không phải em, mà là em này...”.

Đó là câu thần chú, mỗi chữ thay cho một con số, tay anh chỉ đúng vào một cô gái có thân hình thấp lùn, không đẹp. Hồ Bằng cũng đếm, anh cố ý làm ra vẻ kinh ngạc, nói: “Tốt, đây là ‘nhất đông’”. Hữu Ngự nhìn Hồ Bằng: “Không tính, làm lại, đếm một con dê, hai con dê...”. Văn Hòa làm trọng tài: “Làm gì có chuyện làm lại? Bài không đẹp không ù”. Hữu Ngự đành chấp nhận, gọi cô gái kia đến: “Em làm gối cho ông đây ngủ”. Đại Trung nói đùa: “Anh đâu phải ông, mà là chủ nhà ‘nửa đêm gà gáy’, cô ấy đốt đuốc đi tìm bà chủ béo của anh”.

Mọi người cười phá lên, ngả nghiêng nằm lên sofa. Kim Thần cười phun cả bia đang ngậm trong miệng.

Đến lượt Đại Trung, Hồ Bằng và Kim Thần chọn mỗi người một cô, họ chọn cô nào đẹp. Văn Hòa nhìn vào lòng mình, lại nhìn Hữu Ngự bên cạnh, kêu lên: “Tôi là kẻ giáo điều, Hữu Ngự là chủ nghĩa hình thức, hai sai lầm này đúng là chết người, hãy nhìn cậu Bằng và mấy người kia được hưởng phúc, tìm được các cô em xinh đẹp như tiên”. Hồ Bằng đổi cô gái anh chọn cho Văn Hòa, Văn Hòa uống một ngụm bia cho thanh giọng, nói: “Ở đời này có ba cái không nhường, không nhường vợ là thứ nhất”. Anh chỉ vào

cô gái đang tựa vào lòng anh: “Đêm nay cô này là vợ tôi, không nhường cho ai sắt”. “Bát đồng” nũng nịu gọi Văn Hòa: “Chồng của em” khiến ngứa cả thịt phải gãi một lúc mới dễ chịu.

Hồ Bằng thăm dò thái độ của Văn Hòa đối với cô gái, thấy cái vẻ trước đây anh đối với Oánh Oánh, vâng vâng dạ dạ, ôn tồn, nịnh hót Oánh Oánh.

Hồ Bằng uống nhiều bia phải đứng lên vào nhà vệ sinh, Văn Hòa cũng đi theo. Trong nhà vệ sinh anh hỏi Hồ Bằng gần đây có chơi mạt chược với Oánh Oánh không. Hồ Bằng trả lời lâu lắm rồi không chơi, anh hỏi ngược lại: “Anh li hôn với chị ấy rồi, em còn đánh gì nữa, trước kia phải nghe theo anh”.

Sợ giải thích chưa đủ, Hồ Bằng nói với Văn Hòa anh sắp phải thi luật, gần đây bận ôn tập.

Văn Hòa nhét cho Hồ Bằng hai trăm đồng, nói: “Hôm nay tôi chiều dài. Sắp tới có thời gian cậu giúp tôi xem lại các khoản tiền, tiền thu về được tôi sẽ cho cậu một ít”. Hồ Bằng vâng vâng dạ dạ.

Có thể bị các cô kích thích, đang đêm Hồ Bằng đến tìm Oánh Oánh.

Chui vào chăn của Oánh Oánh, Hồ Bằng nói, Văn Hòa phát tiền cho anh đi chơi gái. Oánh Oánh hỏi Hồ Bằng đã tìm gái chưa, nếu tìm được rồi thì rút đi chỗ khác. Hồ Bằng nói: “Bằng tìm được gái rồi còn dám nói với Oánh chuyện đó hay sao? Bằng là quân tử thẳng thắn. Anh Hòa lôi kéo là để đòi nợ giúp anh ấy. Cái đồng nợ xấu của anh ấy thế là toi, trôi theo dòng nước...”.

Oánh Oánh nói, trước đây chị không ăn không ngủ được là vì chuyện ấy của Văn Hòa, chị kiên quyết không cho Hồ Bằng nhúng tay vào, bảo nếu không có tiền cứ nói với chị.

Hồ Bằng ôm chặt Oánh Oánh, nói: “Bây giờ Oánh không có quan hệ gì với anh ấy, Bằng và Oánh cũng không có quan hệ quyền lợi và nghĩa vụ nào, Oánh đừng giữ chân Bằng”. Oánh Oánh tức giận với câu nói ấy của Hồ Bằng, chị bật khóc. Hồ Bằng không nói lý thuyết với Oánh Oánh, cái miệng đang bậm trên người chị, khiến cơn tức giận của chị nhanh chóng tiêu tan, kích thích theo những động tác của Hồ Bằng.

Sáng hôm sau, Hồ Bằng mua quà ở phố, lấy tiền ra trả bỗng thấy trong ví có thêm một nghìn đồng. Anh tự nhủ: “Trồng cây vàng, tiền sinh ra tiền”.

Tất nhiên anh biết tiền ở đâu ra.

2

Văn Hòa lặng lẽ đến thăm nhà máy hóa chất của Kim Thần. Không ngờ, toàn bộ nhà xưởng được xây dựng bên bến tàu phế bỏ, thuê lại của Công ty bông - đay. Máy gian lán tạm làm kho chứa nguyên liệu, một cái sân lớn phơi đầy vỏ tôm, vỏ của nòng nặc mùi hôi hám. Cái gọi là thiết bị sản xuất hóa chất sinh vật chỉ là mấy cái lò, mấy cái nồi lớn và mấy cái bể lắng đơn giản, có mấy công nhân trông như những nông dân.

Kim Thần không có mặt, Văn Hòa tự xưng là khách hàng, xem kho thành phẩm và kho nguyên liệu. Xem xong anh vội bỏ đi, sợ Kim Thần biết anh đến.

Văn Hòa sốt ruột lắm, cái gọi là sản phẩm xanh bảo vệ môi trường tiêu thụ mạnh mẽ và hàng triệu đồng đầu tư đều là trò hư ảo, không thật. Đọc đường anh nghĩ nhiều biện pháp, cảm thấy biện pháp hiệu quả nhất là bảo anh ta đến mấy doanh nghiệp có thực lực đưa ra cam kết, cùng liên đới chịu trách nhiệm.

Đến công ty của Hữu Ngự, Hữu Ngự và Đại Trung không có nhà. Không có việc gì mà cũng không có bài để đánh, có thể bọn họ về nhà ăn cơm.

Từ sau ngày rời khỏi phòng tín dụng, người mời anh ăn uống ít hẳn đi. Bây giờ chỉ mong có điện thoại, điện thoại vào lúc này, giờ này. Từ ngày bỏ vợ, anh không thối nấu bữa nào. Anh thối cơm rất khá, sợ thối rồi chỉ có một người, không còn tâm trạng nào nuốt nổi. Bây giờ anh mong nhất là đến giờ ăn có người mời, vì ở thành phố này anh không có họ hàng, thân thích. Cha mẹ nuôi con cho anh ở tận Dương Châu, ngay cả chỗ ăn cũng không có.

Văn Hòa đến uống rượu ở một nhà hàng nhỏ, tự rót tự uống, mua hai cái say. Lúc người say lại nghĩ đến việc dám nghĩ, dám làm nhưng không làm. Anh rất muốn gặp Oánh Oánh, gọi điện thoại di động cho chị thì được trả

lời không có số máy ấy, chắc chắn chị đổi sim rồi. Văn Hòa biết Oánh Oánh ở trong căn hộ của em trai, dựa theo ấn tượng mơ hồ anh tìm đến đây.

Anh bấm chuông, bên trong không có phản ứng gì. Anh gõ cửa, lúc đầu gõ nhẹ, không động tĩnh. Anh gõ mạnh hơn, cửa chống trộm bên trong được mở ra. Oánh Oánh mặc đồ ngủ, nặng mặt hỏi anh định làm gì, Văn Hòa nói không muốn làm gì, chỉ đến thăm. Oánh Oánh không cho anh vào, chị nói: “Thấy mặt rồi chứ? Tôi vẫn sống yên ổn, anh về đi”. Văn Hòa muốn vào ngồi một lúc, nói: “Hồi mới yêu nhau, em cũng không nỡ đổi với anh như thế này”. Oánh Oánh nghiêm giọng: “Li hôn rồi, không còn quan hệ, bây giờ muộn rồi, anh đến vào lúc này không thích hợp”.

Văn Hòa rất muốn vào, anh đứng dùng dằng ở cửa. Không còn cách nào, Oánh Oánh như cầu xin: “Anh có để tôi sống hay không? Hàng xóm nghe thấy tường có chuyện gì”. Chị đổi giọng cứng rắn: “Có chuyện gì ngày mai nói, tôi sẽ đến ngân hàng nơi anh làm việc để nói chuyện”.

Nghe nói như vậy, Văn Hòa đành phải chừa. Trước mặt Oánh Oánh, anh biến thành quả thị mềm nhũn mặc sức bóp nặn.

Hồ Bằng thấy có người gõ cửa, lại nghe tiếng Văn Hòa, anh sợ quá phải trốn vào nhà tắm. Chờ cho Oánh Oánh đuổi Văn Hòa đi rồi anh mới dám ra.

Thấy cái vẻ cố làm ra trấn tĩnh của anh, Oánh Oánh càng bực mình, hỏi anh sợ sệt lén lút như thế để làm gì?

Hồ Bằng nói: “Oánh bảo Bằng đang hoang xuất hiện hay sao? Bằng nghĩ, quan hệ của chúng ta tốt nhất đừng để anh Hòa biết, cuối cùng chỉ là bạn”.

Oánh Oánh khịt mũi: “Bạn bè cái chó gì, bạn ngủ với vợ bạn à?”. Oánh Oánh châm một điếu thuốc, rít mạnh, nước mắt trào lên vành mi.

Cho đến nay Hồ Bằng vẫn chưa nói với Oánh Oánh rằng mình đã li hôn, anh vẫn giấu giếm, bên ngoài cũng ít người biết anh li hôn. Hàng xóm Hồ Bằng đều cho rằng Vân Tài về bên nhà mẹ đẻ. Anh biết, sẽ có ngày Oánh Oánh biết anh li hôn, ở đời này không có bức tường nào chặn được gió. Nhưng thái độ của Oánh Oánh biết anh li hôn sẽ thế nào?

Có lần, tâm trạng Oánh Oánh đang nặng nề, chị hỏi Hồ Bằng: “Chúng ta sống với nhau là gì nhỉ?”. Hồ Bằng cười, không trả lời.

Oánh Oánh truy hỏi: “Bằng nói đi, chúng ta sống với nhau như thế này là gì?”.

Hồ Bằng nói: “Như thế này tốt lắm rồi thôi?”.

Oánh Oánh bảo, anh trả lời đãi bôi, không thật lòng. Chị thở dài, nói: “Đời Oánh không thiếu tiền, nhưng rồi những thứ khác không biết có được gì không!”.

Hồ Bằng hỏi những thứ khác là gì? Oánh Oánh trả lời: “Là gì chẳng nhẽ Bằng không biết? Những thứ khác là tình cảm, nói rộng hơn là tình yêu; mong người đàn ông sống với Oánh không đồng sàng dị mộng; mong người đàn ông sống với Oánh hợp ý tâm đầu, tôn trọng lẫn nhau, trăm tuổi bạc đầu...”.

Hồ Bằng ngắt lời Oánh Oánh: “Oánh yêu cầu cao quá đấy, cho nên Oánh thất vọng trong cuộc đời. Hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn. Bất cứ tình cảm nào cũng có giới hạn, trai gái có tình cảm thì sống với nhau, hết tình cảm thì chia tay. Không có gì vướng mắc mà không thông suốt. Trai gái có tình yêu với nhau, nhưng muốn đưa cái thứ đó vào hôn nhân là sai lầm, tình yêu luôn luôn ngoài hôn nhân”.

Oánh Oánh bảo anh nói vớ vẩn, chị tự nhủ: “Nhất định Oánh phải giữ lấy tình yêu, dù là cách nào đi nữa”.

Hồ Bằng cười thầm cho cách nghĩ của Oánh Oánh.

Trước đây Hồ Bằng muốn xa chị, xa thật xa, muốn kết thúc quan hệ với chị, nhưng hình như lúc này không rời nhau ra nổi. Càng sống lâu với nhau, buổi tối đến đây không giống như trước phải tốc chiến tốc thắng, nay thì cứ vài ba hôm lại ngủ đêm tại đây.

Oánh Oánh rất biết chăm sóc đàn ông, trong sinh hoạt chăm sóc Hồ Bằng từng li từng tí, suốt ngày hỏi han có cần gì không. Bây giờ áo quần của anh, từ trong ra ngoài đều do Oánh Oánh mua sắm, Oánh Oánh cảm thấy vui lòng, Hồ Bằng càng ngày càng được Oánh Oánh làm cho bảnh bao, sáng sủa. Chị có cảm giác như hồi còn đi học, Hồ Bằng là bài tập, bài

tập chị cố gắng làm và vui như được thầy cô ghi lên đấy một hình sao năm cánh.

Trong lòng Hồ Bằng cũng ghi nhận một điều, Oánh Oánh đã nâng cao chất lượng cuộc sống của anh. Vừa bước vào nhà mình giống như ỗ chó, lộn xộn như cửa hàng tạp hóa, anh lại muốn đến ngay với Oánh Oánh.

Ngủ trên cái giường của Oánh Oánh, Hồ Bằng cảm thấy cái giường đúng là nơi để con người hưởng niềm vui.

Cái khăn trải giường sạch sẽ cho anh cảm giác trên người đang mặc cái áo vải bông được là ủi cẩn thận. Tấm chăn của Oánh Oánh đắp lên người thật mềm mại, khoan khoái, thoang thoang mùi nước hoa thật gợi tình. Những lúc khỏe khoắn tất cả những thứ đó cho anh cảm giác như đang trôi dạt. Oánh Oánh bảo anh luôn tay luôn chân. Những lúc mệt mỏi da thịt sáng láng của Oánh Oánh và tấm chăn mềm mại là đám mây anh cưỡi trong giấc mơ.

3

Văn Hòa càng ngày càng không yên, cứ quẩn quanh nơi ở của Oánh Oánh, anh đoán buổi tối hôm Oánh Oánh không cho anh vào, trong nhà nhất định giấu mối tình nào đó.

Mười mấy năm vợ chồng khiến Văn Hòa biết, tính cách của Oánh Oánh nói một là một, anh cũng không có quá trình để tùy ý chị. “Một ngày vợ chồng trăm năm ơ nghĩa”. Anh không bạc tình với Oánh Oánh, đúng ra chị không nên bạc tình với anh như vậy. Để đứng ngoài cửa, khiến anh không khỏi ngạc nhiên, không khỏi hoang mang. Anh nghi ngờ nguyên nhân đòi li hôn của Oánh Oánh.

Văn Hòa biết, Oánh Oánh là người phụ nữ nhút nhát, sợ hãi, thậm chí chỉ tự tư ích kỉ cũng chỉ trong suy nghĩ. Anh cảm thấy sự lo lắng của Oánh Oánh là thừa, bản thân anh sẽ không để xảy ra chuyện gì, qua một thời gian không xảy ra việc gì Oánh Oánh lại về với anh. Anh đồng ý li hôn là đã nghĩ xưa nay Oánh Oánh không hề có quan hệ trai gái, chị rất khinh những cuộc tình ngoài hôn nhân, người thứ ba. Sau khi li hôn, ít có khả năng chị

xảy ra vấn đề gì, chị sẽ không tìm người đàn ông khác, nhiều lắm cũng chỉ chìm đắm trong mặt chược.

Văn Hòa cảm thấy đồng ý li hôn là để trên cái đau khổ và hi sinh to lớn, gánh chịu mọi nguy cơ có thể xuất hiện, bảo đảm cho sự an toàn và hạnh phúc của Oánh Oánh. Chị phải biết những điều đó, phải cảm kích tấm lòng của anh mới đúng.

Oánh Oánh li hôn trong tay phải có nhiều tiền, cho dù bản thân có việc gì thì tương lai của chị cũng có một đại hậu phương, một căn cứ địa. Còn Oánh Oánh có bao nhiêu tiền, anh cũng không biết. Những người trước đây cầu cứu anh, đến biểu xén, quà cáp đều qua tay Oánh Oánh, chị nói có thể thêm thắt cho chi tiêu gia đình. Anh không dám chi li tính toán về mặt này. Oánh Oánh đối với anh cũng một mắt nhắm một mắt mở, nếu không, chị có thể để anh không còn đồng nào, ngay cả tiền chơi mặt chược cũng không, càng không nói có tiền để ăn nhậu, vui chơi. Lúc li hôn, Văn Hòa phải gánh phần nhà của Oánh Oánh là hơn bốn trăm nghìn đồng, anh rất rõ, phân chia tài sản tại tòa là trò che mắt mọi người, là ông cho bà xem.

Phụ nữ phải có tiền mới có thể tung tẩy. Nghĩ đến Oánh Oánh có tiền, Văn Hòa rất sợ, đàn ông có tiền có thể hư hỏng, phụ nữ có tiền cũng dễ hư hỏng. Thời đại thật khác nhau, nhưng đàn ông đàn bà thì giống nhau. Câu nói của Mao Chủ tịch mấy chục năm trước vẫn là chân lý không gì phá vỡ nổi đối với Oánh Oánh.

Nếu như Oánh Oánh lạnh lùng đối với anh, sau này chẳng khác gì người đi cùng đường, anh phải thế nào? Văn Hòa không cam tâm, anh phải làm rõ nguyên nhân.

Văn Hòa theo dõi Oánh Oánh rất vất vả, chỉ vài hôm bảo vệ khu chung cư đã để ý đến anh. Vào khu chung cư mục tiêu quá lớn, Văn Hòa rất dễ bị Oánh Oánh trông thấy. Bên ngoài khu chung cư có một dãy phố nhỏ, anh chỉ có thể đi đi lại lại qua dãy phố này, có lúc anh mua thuốc lá ở một quầy nhỏ rồi lang thang; có lúc giống như đi qua đường, đi vội vã. Sợ nhất gặp người quen, Văn Hòa có nhiều người quen, có lần bị một người quen lôi về nhà ngồi chơi, nói chuyện vợ vẫn hồi lâu.

Văn Hòa nghĩ, việc này phải nhờ một người khác, nghĩ đi nghĩ lại, Hồ Bằng có đầu óc nhạy bén thường xuyên giúp anh nhiều chuyện, có thể là người tốt nhất.

Văn Hòa mời Hồ Bằng đến nhà hàng Đầu bếp Du ăn cơm. Hồ Bằng biết Văn Hòa có việc cần đến anh, anh hi vọng không phải việc đòi tiền giúp. Trong nhóm của họ có một qui tắc, có một qui ước, ai nhờ giúp đỡ hoặc cảm thấy làm phiền bạn, cần phải cảm ơn, có thể cảm ơn trước hoặc sau, nhưng không thể không biết ơn. Không cảm ơn sẽ có người bắt phải cảm ơn. Cảm ơn thế nào? Mời khách đi ăn uống hoặc đi hát, hoặc tắm hơi, dù sao cũng phải tốn tiền.

Hồ Bằng nghĩ rằng, lại một lô một lốc người ăn cơm, không ngờ Văn Hòa chỉ mời một mình anh, hơn thế còn mượn phòng ăn riêng.

Trước lúc ăn, Văn Hòa đứng dậy đóng cửa, ghé sát mặt Hồ Bằng để nói chuyện. Thấy cái vẻ bí mật của anh ta, Hồ Bằng chột hời hợt. Cái gọi là “ăn trái táo có cái hột”, anh sợ Văn Hòa phát hiện chuyện với Oánh Oánh.

Văn Hòa vẻ mặt nghiêm nghị, hỏi Hồ Bằng: “Tớ đối với cậu thế nào?”.

Hồ Bằng không dám nhìn Văn Hòa, rít một hơi thuốc, trấn tĩnh lại rồi trả lời: “Tốt, không phải bàn”.

“Tớ nhờ cậu một việc, có giúp hay không?” - Khẩu khí Văn Hòa như cầu xin.

Hồ Bằng bình tĩnh: “Sẵn sàng. Nhưng là việc gì, xem em có thể giúp được không?”.

“Chắc chắn làm được, cậu làm tớ mới yên tâm”. Văn Hòa lại đưa mời anh điếu thuốc.

“Anh nói xem nào?”

“Thế này, tớ với chị đã li hôn, nhưng tớ vẫn chú ý đến chị, không thể bỏ mặc chị. Gần đây có một người đàn ông đến quấy rối chị, đêm hôm khuya khoắt gọi điện đến, hoặc đến gõ cửa nơi chị ở, chị rất sợ. Quan hệ giữa tớ và chị bây giờ, tớ không thể đến chỗ chị được. Chỉ nhờ cậu buổi tối đến gần chỗ chị ở để xem, hễ phát hiện dấu hiệu khả nghi thì gọi điện cho tớ đến ngay”.

“Ôi, bảo em đi tuần, làm lính gác, đứng gác thay anh à?”

“Hãy giúp tớ, tớ cảm ơn”.

Hồ Bằng biết mục đích của Văn Hòa, anh đổi giọng: “Anh Hòa, anh đừng quanh co nữa. Anh bảo em giám sát, theo dõi xem chị có ngoại tình không chứ gì?”

Văn Hòa giải thích: “Không phải, không phải ý đó, sự việc không phức tạp vậy đâu”.

Hồ Bằng nắm lấy câu chuyện của Văn Hòa, hỏi anh có thấy Oánh Oánh có vấn đề gì không, có thấy manh mối gì không, làm cái việc này chẳng khác anh mù thắp đèn. Văn Hòa trầm ngâm giây lát, nói: “Chưa có vấn đề gì. Cậu biết tớ bận việc, lúc rỗi rãi thì chơi bài, xem ra cũng yên tâm, chỉ muốn loại bỏ mọi nghi ngờ, chỉ nhờ cậu trông coi chừng một tuần lễ, vậy là đủ tin rồi”.

Hồ Bằng thấy Văn Hòa thật buồn cười, đem cáo nhốt chung với gà mà không biết, lại còn nhờ đi trông kẻ trộm gà. Anh không bỏ lỡ thời cơ, thăm dò Văn Hòa: “Em giúp anh cũng được, nhưng việc này không hợp. Anh với chị đã li hôn, chị làm gì anh cũng không có quyền hỏi, như vậy là đã can thiệp vào đời tư của chị. Chị bây giờ tìm người để lấy làm chồng, chị có quyền, mà cũng là tự do của chị ấy”.

“Đúng vậy, đúng vậy, cậu hiểu ra vấn đề, nói có lý lắm. Bây giờ chị đi lấy chồng thì tớ đây cũng không được hỏi, nhưng là quan tâm đến chị”. Văn Hòa muốn biện hộ thêm mấy câu nữa.

4

Mấy hôm sau, Văn Hòa hỏi Hồ Bằng chuyện đến đâu rồi. Qua điện thoại Hồ Bằng ngập dài, hôm nào cũng đến, chờ đến tận khuya. Văn Hòa nói “Cậu vất vả quá, tớ dặn thêm đừng để chị biết”.

Hồ Bằng không nói với Oánh Oánh chuyện này. Anh có cách nghĩ riêng, nếu Oánh Oánh biết Văn Hòa cho người đến rình rập, giám sát sinh hoạt của chị, chắc chắn chị sẽ nổi nóng, chưa biết chừng sẽ đi tìm Văn Hòa gây sự. Nếu như vậy Hồ Bằng cũng khó ăn khó nói với Văn Hòa, khó trông thấy mặt nhau, rồi ra sự việc thế nào cũng không biết.

Một hôm, vào lúc hơn một giờ đêm, Văn Hòa gọi điện cho Hồ Bằng, Hồ Bằng nhận điện cứ nghĩ anh ta kiểm tra xem mình có thực thi nhiệm vụ hay không. Văn Hòa nói, “Bánh vừng” không biết nhiệm vụ của Hồ Bằng, nói với anh ta rằng, Hồ Bằng đêm nào ngày nào cũng ra ra vào vào nơi Oánh Oánh ở, bảo phải cảnh giác đối với Hồ Bằng.

Hồ Bằng vội nói với Oánh Oánh chuyện “Bánh vừng” nghi ngờ hai người, Oánh Oánh phớt lờ, cũng không truy hỏi nguồn tin ở đâu ra, chỉ than thở nhân tình bạc như vôi. Chị nghĩ, “Bánh vừng” vốn rất nghe lời Văn Hòa, bây giờ gặp nhau ngoài đường cũng không chào hỏi nhau.

Oánh Oánh nói, nhiều người biết chuyện chị li hôn, có người nhiệt tình muốn giới thiệu bạn trai cho chị, muốn chị tái hôn.

Hồ Bằng xem thường, chỉ “hừm” một tiếng, hỏi Oánh Oánh người ta giới thiệu người như thế nào. Oánh Oánh cũng không giấu giếm, nói định giới thiệu cho chị ông Hạ Thường Thanh, Chủ nhiệm Ủy ban cải cách hành chính của thành phố. Cái ông Thanh này dù có việc hay không có việc cũng đến Cục Thuốc lá, hình như ông Cục trưởng là bạn với ông ta, mời ông ta ăn cơm, mời cả chị cùng dự.

Hồ Bằng thoáng ghen, giận cái ông Cục trưởng nơi Oánh Oánh làm việc: “Ông ta coi Oánh là người thế nào?”. Bằng có biết cái ông Thanh kia, vốn là Bí thư đảng ủy hương trấn, muốn vào ban lãnh đạo thành phố nhưng không vào nổi, những lúc bực tức vẫn nói năng văng mạng trong bữa nhậu. Có lần ông ta nói nhảm: “Trong chính quyền thành phố đây rầy kẻ tham nhũng, cứ đem tiền trăm hậu tấu cũng không có ai oan”. Ban Kiểm tra - kỉ luật nghe thấy gọi ông ta lên hỏi, ông ta có chết cũng không nhận. Ông này rất có khả năng, không tìm ra vấn đề gì khác, Ban Tổ chức điều động ông vào cơ quan chính quyền thành phố, trao cho ông ta cái chức hữu danh vô thực, từ đấy về sau không còn nói năng lung tung nữa, ngày nào cũng cưỡi cái xe đạp cà tàng đi làm.

Hồ Bằng khuyên Oánh Oánh nên tái hôn, anh bảo một người đã có chồng nay bỗng sống một mình rất khổ. Oánh Oánh hỏi Hồ Bằng có chịu

để chị đi lấy người khác? Hồ Bằng nói rất thật: “Không muốn, đúng là không muốn”.

Hồ Bằng ôm lấy Oánh Oánh, tâm trạng rối bời. Nếu không vì tuổi quá chênh lệch, anh có thể tính đến chuyện lấy nhau, cùng xây dựng tổ ấm gia đình. Anh cảm thấy Oánh Oánh thật tuyệt vời, trừ tuổi tác ra, còn nữa chị thật tuyệt vời, đó là kết luận sau khi so sánh Oánh Oánh và Vân Tài vợ trước của anh.

Do dự một lúc, cuối cùng Hồ Bằng nói với Oánh Oánh chuyện mình đã li hôn. Oánh Oánh nằm quay người lại, ngược đầu nhìn Hồ Bằng, nói chị đã biết.

Oánh Oánh còn biết Đại Trung và Hữu Ngự cũng đã lần lượt li hôn, họ cố tình giấu mọi người. Chị hỏi Hồ Bằng, có biết mục đích của hai người kia không, Hồ Bằng vờ không biết. Oánh Oánh nói họ muốn làm hại Văn Hòa, mà cũng không phải chỉ một mình Văn Hòa.

Oánh Oánh không vạch trần mục đích Hồ Bằng giấu chị, Hồ Bằng biết rõ Oánh Oánh là con người thông minh.

Oánh Oánh nhẹ nhàng: “Thật ra, ai lấy Oánh cũng sẽ là người có phúc”.

Hồ Bằng “hừm” một tiếng, quay người lại ôm lưng Oánh Oánh.

“Anh làm gì thế?” - Chị biết nhưng vẫn hỏi.

“Bây giờ Bằng đang hạnh phúc”. Hồ Bằng dùng động tác phối hợp với lời nói của mình.

Oánh Oánh nhỏ nhẹ: “Oánh rất biết chiều đàn ông”.

Hồ Bằng thật lòng: “Bằng biết”.

Oánh Oánh tiếp: “Oánh biết thu xếp gia đình...”

Hồ Bằng gật đầu: “Bằng biết, biết lắm”.

Oánh Oánh lại tiếp: “Không phải lo về kinh tế, Oánh có đủ tiền...”

”Bằng biết, Bằng biết”.

Động tác của Hồ Bằng mạnh mẽ, anh biết Oánh Oánh sẽ nói gì, anh không muốn Oánh Oánh nói tiếp.

Làm tình xong, Oánh Oánh chìm vào giấc ngủ. Hồ Bằng dậy, đến bên bình nước lọc uống nước, nằm lên giường không thấy buồn ngủ. Vừa rồi anh không muốn nghe Oánh Oánh nói là bởi chị nói ai lấy chị sẽ được hạnh phúc, chị biết chiều đàn ông, biết tề gia nội trợ, lại có tiền... Những điều ấy sẽ động đến anh. Oánh Oánh muốn anh có tình cảm, bởi chị có những ưu điểm ấy, đây là những gì mà Vân Tài vợ anh không có.

Lúc này Hồ Bằng nhớ đến Vân Tài, những người phạm tội tham nhũng trong nhà máy bột giấy được bảo lãnh tại ngoại, Viện kiểm sát khởi tố, tòa tuyên án Vân Tài một năm tù, được hoãn thi hành án hai năm. Vì không vào tù, công việc ở nhà máy vẫn được giữ nguyên, nhưng vì Vân Tài không có cương vị gì trong nhà máy, nên phải đi làm việc nặng nhọc.

Hồ Bằng đã một lần đến gặp Vân Tài, cho chị hai chục nghìn để bồi thường. Chị không nhận, chị nói chị đã đổ oan cho Hồ Bằng, gọi điện báo công an đến bắt mạt chược chính là ông bố. Hồ Bằng hỏi, có phải vì chuyện đó mà đòi li hôn? Vân Tài lắc đầu nói không phải. Vậy tại sao?

Vân Tài hỏi: “Anh có thấy em li hôn với anh là sai lầm không?”.

II. XUẤT CHIÊU

1

Buổi tối Hồ Bằng đến nhà Oánh Oánh, bị hai người chặn lại nơi cầu thang.

Hai người tóm chặt anh, người trước đá, người sau đấm. Hồ Bằng không đủ sức chống cự, không đủ sức ngăn cản, hai người vật anh xuống via hè thi nhau đấm đá. Nếu không gây nên ồn ào để dân tình báo cảnh sát, Hồ Bằng sẽ bị một trận no đòn.

Lúc cảnh sát đến Hồ Bằng đang gục trên lan can cầu thang. Anh cảm thấy trên đầu có nước nóng ấm đang chảy, miệng nếm vị tanh, có cái gì đó trôi vào cuống họng, vào bụng. Anh không ngược đầu lên nổi mà cũng không nói nổi. Cảnh sát hỏi những người đứng chung quanh có ai biết anh không. Anh nghe thấy tiếng Oánh Oánh. Anh không biết Oánh Oánh nói gì với cảnh sát, cảnh sát bảo chị cùng với họ đưa Hồ Bằng vào bệnh viện.

Cảnh sát hỏi Hồ Bằng có thể đi được không, anh gật đầu. Hai người cảnh sát dìu anh thất thểu ra xe. Dọc đường xe cảnh sát hú còi inh ỏi, trong lúc mê man anh nghe rõ tiếng sụt sùi của Oánh Oánh. Đến phòng cấp cứu của bệnh viện, anh được chụp phim và chụp cả cộng hưởng từ để kiểm tra chấn thương bên trong. Nói chung tình hình vẫn tốt, đầu bị hung khí gây chấn thương, chấn động nhẹ đến não; chấn thương trong miệng tương đối nặng, hai cái răng dưới bị lung lay; phần mềm nhiều nơi trên người bị tổn thương. Bệnh viện đề nghị anh vào nội trú để theo dõi, Hồ Bằng kiên quyết từ chối. Oánh Oánh nhỏ nhẹ khuyên anh nhưng không có tác dụng, anh gắng sức nói: “Xấu hổ lắm!”. Bác sĩ dặn Oánh Oánh, về nhà phải chú ý quan sát, nếu có triệu chứng nôn ọe phải đưa đến bệnh viện ngay, hoặc gọi cấp cứu 120.

Hồ Bằng ngủ cho đến tận trưa hôm sau mới dậy, thấy Oánh Oánh đỏ mắt ngồi bên cạnh, người trông tiều tụy, biết chắc đêm hôm qua Oánh Oánh không ngủ. Anh nhớ, Oánh Oánh dìu anh lên giường, dùng khăn bông nóng lau người cho anh, bất giác anh đưa cánh tay đau ra, vuốt ve khuôn mặt dịu dàng của chị.

Anh bảo Oánh Oánh đưa cho anh cái gương để xem khuôn mặt mình bị sưng to như thế nào, miệng mất hai cái răng lúc cười rất kì khôi, ngay cả giọng nói cũng không bình thường.

“Bằng tàn phế mất rồi”.

“Oánh sẽ chăm sóc Bằng suốt đời”.

“Bằng không bị tàn phế”.

“Oánh cũng sẽ chăm sóc Bằng suốt đời”.

Hồ Bằng rất cảm động muốn nói một câu tình cảm, nhưng lời lên đến miệng lại thôi. Lúc này anh vẫn chưa quyết tâm, anh sợ Oánh Oánh nói những lời nghiêm túc, anh chỉ biết ôm Oánh Oánh vào lòng âu yếm một lúc.

Đồn cảnh sát gọi điện đến, bảo Hồ Bằng thấy đỡ hơn phải đến khai rõ tình huống bị đánh. Anh bảo không có vấn đề gì lớn, khỏi phải ra gặp. Cảnh sát không đồng ý, bảo mỗi lần 110 đi làm nhiệm vụ phải có kết quả. Hồ Bằng không có cách nào đành phải ra đồn cảnh sát, anh bảo không nhớ

hai người đánh anh, cảnh sát hỏi anh có thù oán gì ai không, gần đây có mâu thuẫn gì với ai, anh bảo không nhớ nổi, đầu đau nhức.

Anh không muốn nói ra điều nghi ngờ của mình, nhất định người đánh anh theo sự sai khiến của Văn Hòa. Anh nhớ rõ dáng của hai người kia, nếu gặp lại nhất định anh sẽ nhận ra. Nhưng anh không muốn truy cứu Văn Hòa, không muốn làm phức tạp sự việc.

Hồ Bằng ở nhà Oánh Oánh hai hôm, cảm thấy bất tiện nên anh về nhà mình. Anh xin phép ông Mâu nghỉ, bảo vì cưỡi mô-tô bị ngã, mặt mày sưng húp, gãy cả răng, phải nghỉ mấy hôm.

Không biết ông Mâu quan tâm đến anh hay không tin lời anh nói, mua một ít trái cây đến thăm. Thấy mặt Hồ Bằng biến dạng, ông cười khùng khục, bảo không giống với người ngã xe, mà giống như bị đánh. Hồ Bằng không tiện giải thích. Nói dối là vậy, nói dối một câu có thể giấu giếm được mười điều. Cũng may ông Mâu nói đùa, ông không dám cưỡi mô-tô, bảo ô tô là “thép bọc da”, an toàn hơn mô-tô; người cưỡi mô-tô là “da bọc thép”, quá nguy hiểm.

Chừng như để an ủi Hồ Bằng, ông khen anh, bảo gần đây anh làm việc khá lắm, được lãnh đạo khen. Câu chuyện chuyển sang hướng khác, ông phê bình khéo Hồ Bằng và mượn cơ hội để tâng công bản thân: “Tôi không nghe ai góp ý, việc anh đi học luật để chuẩn bị thi, dù sao thì tôi cũng phải giúp anh”. Hồ Bằng ngụy biện một lúc, bảo anh học về pháp luật có liên quan đến quản lý đất đai, tài nguyên, cần cho công tác sau này.

“Thanh niên cần phải tiến bộ”. Sau lời động viên, ông Mâu nói ra ý nghĩ thật của mình: “Tôi cũng muốn tiến bộ, nếu anh giúp tôi trong công tác, tôi đã sớm ngồi sang cái phòng bên cạnh rồi”.

Hồ Bằng hiểu ý ông, phòng bên cạnh ai ngồi? Đây là Phó giám đốc sở. Ông Mâu muốn lên Phó giám đốc sở không phải mới một năm, hai năm.

Hình như ông đã nghĩ, đề bạt cấp dưới không phải là chuyện xấu, có người tiếp nối công việc của ông, ông mới có thể thăng tiến một cách thuận lợi.

Oánh Oánh tìm Văn Hòa để hỏi, có phải anh thuê người đánh Hồ Bằng. Văn Hòa rất sáng khoái thừa nhận. Hồ Bằng bị đánh, Oánh Oánh gây sự hỏi tội, bất giác Văn Hòa nổi nóng, cãi nhau với Oánh Oánh. Anh hỏi, Oánh Oánh và Hồ Bằng đã gian dứu với nhau từ lúc nào.

Oánh Oánh nói: “Anh hỏi điều ấy à, bảo với anh nhé, kể từ lúc anh bảo anh Bằng giám sát tôi, bị tôi phát hiện”.

Văn Hòa mặt tái nhợt, tay chỉ Oánh Oánh, không nói nên lời.

Oánh Oánh cảnh cáo anh, nếu còn gây chuyện rắc rối, chị sẽ đi trình báo công an, tố giác với viện kiểm sát, tố cáo với Ban Kiểm tra - kỉ luật. Văn Hòa bị Oánh Oánh tấn công, mặt mày tái nhợt, trố mắt há miệng, run lấy bầy.

Văn Hòa hốt hoảng, chạy đến chỗ Hữu Ngự, vớt cái cặp da lên mặt bàn, lớn tiếng chửi Hồ Bằng, chửi luôn cả Hữu Ngự và Đại Trung. Chửi Hữu Ngự là đồ khốn nạn, làm cho anh ta tưởng Hồ Bằng là người tốt, tin tưởng Hồ Bằng, hại anh ta dẫn sói về nhà, cầu cứu Hồ Bằng đến với vợ mình.

Hữu Ngự không thể chấp nhận, bảo chưa bao giờ nói Hồ Bằng là người tốt, càng chưa bao giờ bảo đảm. Đại Trung lại tỏ ra chu đáo, hứa sẽ nghĩ cách giúp Văn Hòa.

Hữu Ngự hỏi, làm thế nào? Đại Trung nói, Văn Hòa đã ra tay với Hồ Bằng, sợ Hồ Bằng trả đũa, làm càn. Hữu Ngự không nghĩ ra, trả đũa như thế nào, làm càn như thế nào? Đại Trung phân tích, Hồ Bằng ném mìn sẽ không dám tiếp tục, tốt nhất là cắt đứt quan hệ với Oánh Oánh. Nếu không chịu cắt đứt thì lãnh đủ, dù sao thì cũng đã vỡ mặt, họ quyết tâm nhưng không ai nghĩ ra cách gì.

Đại Trung liếc nhìn Văn Hòa, sắc mặt Văn Hòa tối sầm, đang sợ bị trả đũa. Sự việc đã đến nước này, không ai có thể biết chuyện sẽ phát triển theo hướng nào. Có một điểm có thể khẳng định, Văn Hòa không chịu là người mang tiếng bị cầm sừng, trừng trị Hồ Bằng để vớt vát chút thể diện.

Hồ Bằng nghĩ gì? Tâm tư anh còn phức tạp hơn Văn Hòa nhiều. Về chuyện bị đánh, ở đồn cảnh sát anh nói không muốn làm to chuyện, không muốn làm âm ỉ, chữ “xấu hổ” làm khó anh. Hận thù của người quân tử

mười năm không nguôi, cứ để Văn Hòa đẩy, vấn đề ở quan hệ với Oánh Oánh.

Qua cơn sóng gió Hồ Bằng thấy được tình cảm của Oánh Oánh đối với mình, ý thức được quan hệ giữa hai người không đơn giản như trước đây.

Hồ Bằng ở nhà điều trị vết thương, Oánh Oánh thỉnh thoảng lại đến thăm. Trái cây Hồ Bằng không thích ăn, hơn bất cứ thứ gì, thuốc lá là thứ anh không thể bỏ. Oánh Oánh biếu anh toàn thuốc lá ngon, Hồ Bằng hút thuốc, lòng những hiểu rõ mình đang nuốt một con dao găm, sau này không có thuốc ngon chắc chắn khó chịu lắm, sẽ không hút lại nổi thứ thuốc Hồng Mai ba bốn đồng một bao.

Oánh Oánh đến nhà Hồ Bằng, tình cảm hai người khó bùng lên nổi, vì có mẹ, chỉ có thể khép cửa ra vào, cửa sổ. Bà mẹ cũng đã nhận ra, bà ưa để ý đến chuyện vật vãnh, hỏi con trai chị kia lớn hơn con bao nhiêu tuổi. Hồ Bằng nói “người già đừng để ý chuyện vật”, nhưng bà vẫn để ý, Oánh Oánh vừa ra khỏi cửa bà liền lầu bầu, hỏi chuyện này chuyện khác, chưa rõ chưa chịu thôi.

Hồ Bằng hút thuốc Trung Hoa Bài Oánh Oánh cho, nằm nhà suy nghĩ trước sau, phải mất mấy hôm anh mới đi đến quyết định. Mẹ anh thích chơi mạt chược, anh đưa ra một ví dụ dễ hiểu: “Con quyết định chơi một ván lớn!”.

Bà mẹ hiểu ngay, nghi ngờ nhìn con đầu vẫn còn sưng to: “Tức là lấy cái nhà chị kia à?”. Hồ Bằng nói: “Vâng!”. Nói xong anh thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ hỏi Hồ Bằng: “Con bảo ván bài lớn, lớn đến mức nào? Tốt ở đâu?”.

Hồ Bằng nói: “Nói lớn và tốt ấy là, bài của con ù thì cả đời không phải lo gì”.

Mẹ hỏi: “Vậy mẹ và thằng Hâm cũng được nhờ chứ?”. Hồ Bằng trả lời, tất nhiên. Anh giải thích thêm, mục tiêu của cuộc đời là con cái trưởng thành, để con cái có cuộc sống gia đình êm đẹp, dễ chịu.

Cuộc sống êm đẹp, dễ chịu là gì? Lúc này Hồ Bằng suy nghĩ, anh có tiền, có nhiều tiền hơn mọi người.

Không ăn trộm ăn cướp, không trúng xổ số, muốn sau một đêm trở thành triệu phú là không thể, Oánh Oánh là con đường tốt nhất. Hồ Bằng biết Oánh Oánh là con bạc lớn. Anh cho rằng, những người cùng ngồi chơi mạt chược với anh trong túi ai có bao nhiêu anh đều biết.

3

Hồ Bằng bảo Oánh Oánh đưa anh đi khám răng hàm mặt, Oánh Oánh rất vui vẻ cùng đi.

Chủ nhiệm khoa răng hàm mặt là bạn học của Hồ Bằng, là một bác sĩ nha khoa rất nổi tiếng được điều từ Thường Châu về thành phố Tứ Phương. Anh ta điều trị chứng viêm khoang miệng của Hồ Bằng rồi trồng răng cho anh, trồng loại răng sứ cao cấp nhất.

Mấy hôm sau, vẫn là Oánh Oánh đưa anh đến điều trị khoang miệng. Bác sĩ chủ nhiệm đo mẫu hàm trên hàm dưới của anh, giải thích sơ qua về quá trình làm răng giả. Hồ Bằng hỏi, răng giả lúc ăn uống nóng có mùi chất dẻo hay không, bác sĩ chủ nhiệm bảo tuyệt đối không vấn đề gì, anh không ngại ngần giảng giải cho Hồ Bằng biết nguyên liệu làm răng giả. Bác sĩ xem xét hàm răng mọc không đều của Hồ Bằng, nói: “Hai cái răng giả sau này là hai cái đẹp nhất, răng giả được cố định cũng sẽ vững như răng thật”.

Oánh Oánh nói, tiện thể tẩy răng, tẩy sạch khói thuốc hàm răng lại trắng. Bác sĩ khen Oánh Oánh với Hồ Bằng: “Vợ của cậu thật tuyệt vời, tớ khuyên cậu sau khi tẩy răng nên làm trắng một thể, như thế càng đẹp”. Anh ta lấy ra một cái răng của một ngôi sao đưa cho Hồ Bằng xem. Oánh Oánh bảo làm, hết bao nhiêu tiền cũng làm. Bác sĩ gọi Oánh Oánh là vợ Hồ Bằng, chị cũng không giải thích, mặt chỉ ửng đỏ, ánh mắt nhìn Hồ Bằng thật trù mến.

Hồ Bằng quyết định bảo dưỡng hàm răng, nghĩ bụng những tay đánh thuê cho Văn Hòa mạnh tay hơn chút nữa thì cả hàm răng không còn trong miệng. Anh không cần quan tâm đến tiền, đã có người chi. Oánh Oánh cầm hóa đơn thanh toán của bác sĩ, chị không nói lời nào, cứ vậy đi thanh toán. Quay lại chị ấn tờ hóa đơn thanh toán vào cặp của anh, để anh đưa về cơ quan thanh toán.

Từ bệnh viện về, Hồ Bằng nói với Oánh Oánh: “Bác sĩ Thi bảo Oánh là vợ của Bằng, chắc chắn cậu ấy đã nhận ra quan hệ giữa hai ta rồi. Có phải Bằng quá nồng nhiệt với Oánh?”. Oánh Oánh hỏi ngược lại: “Người ta nói như thế Bằng sợ gì, có điều gì phải sợ?”. Hồ Bằng lôi Oánh Oánh đến trước gương, đứng phía sau ôm ngang người chị, cầm tay lên vai chị, nói: “Chúng mình rất giống vợ chồng đấy nhỉ”. Oánh Oánh chĩnh lại tư thế, nhìn vào gương, giống như đang đứng chụp ảnh với Hồ Bằng. Chị quay lại, ôm Hồ Bằng: “Chúng ta sống với nhau, được không?”. Hồ Bằng gật đầu: “Được lắm!”.

“Có muốn sống với Oánh không?” - Hồ Bằng hiểu ý Oánh Oánh muốn nói gì, nhưng anh cố tình trả lời như hỏi: “Bây giờ chúng ta cũng đang sống với nhau đấy thôi?”. Oánh Oánh tưởng Hồ Bằng không hiểu, chị nói rõ hơn: “Oánh muốn cố định quan hệ của chúng mình, Bằng muốn kết hôn với Oánh không?”.

Thấy vẻ do dự của Hồ Bằng, Oánh Oánh thất vọng đẩy anh ra: “Oánh chỉ nói vậy thôi, Oánh biết Bằng không muốn”.

Hồ Bằng im lặng. Oánh Oánh cố vờ: “Bằng định nói gì, nói xem nào?”.

Hồ Bằng như đã quyết tâm: “Bằng rất muốn tốt với Oánh, nhưng Bằng không như anh Hòa, Bằng không có tiền, nếu Bằng có tiền, chắc chắn sẽ tốt với Oánh hơn cả anh ấy”.

Oánh Oánh vui lên: “Thật không?”. Hồ Bằng gật đầu rất nghiêm túc.

Oánh Oánh nở nụ cười trong sáng: “Oánh vẫn tự tin rằng Bằng tốt với Oánh. Bằng sẽ không tệ với Oánh, Oánh muốn Bằng không làm như vậy”. Hồ Bằng có thể nghe thấy rõ âm thanh bên ngoài tiếng đàn, anh không truy hỏi.

Hồ Bằng đưa Oánh Oánh về nhà chính thức giới thiệu với mẹ. Anh sợ mẹ chê Oánh Oánh lớn tuổi hơn anh quá nhiều, anh giấu bớt bốn tuổi của Oánh Oánh, bảo chỉ ba mươi.

Oánh Oánh mua rất nhiều thứ cho mẹ Hồ Bằng, bảo đảm với bà lấy nhau xong chị sẽ đưa thằng Hâm cháu bà về ở chung. Bà già bị chị dỗ dành ngon ngọt, không còn chú ý đến tuổi tác của con dâu. Bà bảo, Vân Tài vợ trước

của Hồ Bằng cũng là người tốt, có điều say mê mạt chược, không chăm sóc con cái. Bà nói câu ấy đã làm tăng sức ép đối với Oánh Oánh, chị nhận ra ý muốn của người già. Chị nghĩ, dù sao thì không sống với bà, mặc bà muốn nói gì thì nói, chị chỉ phụ họa với bà.

Oánh Oánh đề xuất lấy giấy chứng nhận kết hôn, Hồ Bằng vui vẻ làm theo. Ảnh cưới chưa chụp vội, chờ Hồ Bằng có răng mới. Oánh Oánh mua lại căn hộ của cậu em trai, sửa sang thật đẹp để làm căn hộ mới của hai người.

Hồ Bằng không muốn làm lễ cưới, điều này hợp với ý của Oánh Oánh. Hai người muốn tìm một hãng du lịch đưa đi Cửu Trại Câu hưởng tuần trăng mật.

Oánh Oánh đưa cho Hồ Bằng cuốn sổ gửi tiền ở ngân hàng Giao thông, trong đó có một triệu nhân dân tệ. Hồ Bằng rất cảm động, tim suýt nữa bật khỏi lồng ngực. Cuốn sổ gửi tiền mang tên Hồ Bằng, tiền gửi trong tay Hồ Bằng, Oánh Oánh nắm mật mã. Ở thành phố Tứ Phương không có chi nhánh và văn phòng giao dịch của ngân hàng Giao thông, chỉ có ở Dương Châu. Oánh Oánh bảo không có gì phiền phức, mỗi năm về đây một lần, tiện thể đi chơi.

Hai người kí với nhau một bản thỏa thuận, Hồ Bằng phải hoàn thành ba mươi năm hôn nhân với Oánh Oánh mới có quyền tự do xử lý khoản tiền gửi. Đồng thời hai người thỏa thuận miệng tuyệt đối bí mật chuyện này.

BẢN THỎA THUẬN

Bên A: Dương Oánh Oánh;

Bên B: Hồ Bằng.

Hai bên A và B đều đã trải qua bất hạnh trong hôn nhân và gia đình, gặp nhiều trắc trở trong cuộc sống. Nay, bên A Dương Oánh Oánh và bên B Hồ Bằng yêu nhau, hợp pháp kết thành vợ chồng. Để bảo đảm cho hai bên sống đến bạc đầu trăm tuổi, cùng nhau bàn bạc xác lập thỏa thuận dưới đây để cùng tuân thủ.

1. Quan hệ hôn nhân của hai bên A và B phải tồn tại trên ba mươi năm, bất cứ bên nào cũng không được vì lý do nào đề xuất li hôn hoặc trốn tránh

thực thi nghĩa vụ hôn nhân dưới mọi hình thức (Nghĩa vụ hôn nhân xem Luật hôn nhân của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa);

2. Bên A tặng cho bên B một triệu hai trăm nghìn nhân dân tệ, bên B chỉ được phép hưởng toàn bộ khoản tiền này sau ba mươi năm thực thi đầy đủ nghĩa vụ hôn nhân, trước đó hàng năm sẽ được chu cấp.

Phương thức chu cấp như sau:

- Mười năm đầu mỗi năm hai mươi nghìn, bên B trong mười năm được hai trăm nghìn đồng.

- Từ năm thứ mười một khởi điểm là hai mươi lăm nghìn, mỗi năm tăng cơ số năm nghìn đồng, đến năm thứ hai mươi, bên B có thể được bốn trăm bảy mươi nghìn năm trăm đồng.

- Bắt đầu năm thứ hai mươi mốt, khởi điểm là ba mươi nghìn đồng, mỗi năm tăng thêm năm nghìn đồng, đến năm thứ ba mươi bên B có thể được năm trăm hai mươi lăm nghìn đồng.

- Thời gian chi trả: “Ngày ba mươi mốt tháng mười hai hàng năm bên A trích trong sổ gửi tiền thực danh bên B chuyển vào tài khoản khác của bên B.

3. Bên A và bên B trong thời hạn ba mươi năm quan hệ vợ chồng, nếu một bên chẳng may qua đời, coi như đã hoàn tất thỏa thuận.

4. Bên A trong thời hạn ba mươi năm đề xuất li hôn, sẽ một lần chuyển toàn bộ khoản tặng chưa đến kì cho bên B; nếu bên B đề xuất li hôn phải hoàn trả toàn bộ số tiền được tặng trước đó. Bên A toàn quyền sở hữu và sử dụng số tiền trong tài khoản của bên B.

5. Đến năm thứ ba mươi, bên B được tặng một triệu hai trăm nghìn, nếu các khoản lợi tức phát sinh còn thiếu, bên A sẽ bổ sung. Kế thừa di sản của khoản này thuộc về Hồ Hâm, con của bên B toàn quyền sử dụng.

6. Trách nhiệm thi hành:

a. Bên A không được kéo dài và từ chối chi trả với bất cứ lý do nào.

b. Trong thời hạn hôn nhân, bên A không được yêu đương hoặc có hành vi tình dục ngoài hôn nhân. Bên A vi phạm sẽ một lần trả hết khoản tặng

cho bên B. Bên B vi phạm, bên A sẽ không chu cấp khoản được tặng.

c. Bên B đánh mất bên A sẽ bị phạt từ năm nghìn đến mười nghìn, sẽ khấu trừ trong khoản được tặng.

7. Thỏa thuận này làm thành hai bản, có hiệu lực kể từ ngày hai bên kí

8. Thỏa thuận này có điều gì chưa thoả đáng có thể thoả thuận bổ sung, có hiệu lực ngang nhau.

Ngày... tháng... năm...

Bên A

Bên B

(Kí tên)

(Kí tên)

Dương Oánh Oánh Hồ Bằng

Bản thỏa thuận do Hồ Bằng chấp bút. Hồ Bằng rất giỏi dự thảo văn bản, những kiến thức về pháp luật anh học được cũng đem ra dùng.

Để hoàn chỉnh nội dung thỏa thuận hợp pháp và có hiệu lực, Hồ Bằng và Oánh Oánh phải động não suy nghĩ kĩ.

4

Kế hoạch đi hưởng tuần trăng mật ở Cửu Trại Câu không thành, nguyên nhân vì Oánh Oánh mang bầu.

Lẽ ra chuyện này không xảy ra, vì Oánh Oánh đặt vòng, chính sách sinh đẻ không cho Hồ Bằng và Oánh Oánh có thêm con. Thật ra không cần nói đến chính sách, dù có được sinh thì Oánh Oánh cũng không dám, đau đớn lúc sinh nở khiến chị sợ cả đời. Nhưng lấy Hồ Bằng mà không có con thì cuộc sống quả là một điều đáng tiếc, chị đến bệnh viện nhờ tháo vòng, để mình mang thai rồi sẽ tiến hành sinh theo phương pháp mổ.

Đó là khổ nhục kế mà Hồ Bằng không biết. Sau này trong cuộc sống của hai người sẽ nhớ lại và hỏi nhau nếu con chúng ta còn thì đã lớn thế nào rồi? Như vậy chứng tỏ, cho dù Oánh Oánh tuổi lớn rồi, lấy Hồ Bằng vẫn có thể sinh con, kết tinh của mối tình giữa hai người. Còn chuyện không sinh được không phải là trách nhiệm của Oánh Oánh. Vậy là tuần trăng mật Hồ Bằng rất rảnh rang. Oánh Oánh tỏ ra hối lỗi, bảo đã làm cho Hồ Bằng buồn. Hồ Bằng bày tỏ từ nay về sau sẽ cẩn thận, Oánh Oánh bảo vì Hồ Bằng làm

chuyện ấy quá hung dữ, chọc thủng cả vòng. Hai người nói chuyện với nhau một lúc, Hồ Bằng không có phản ứng gì, Oánh Oánh thấy anh buồn, nên cũng an ủi anh.

Không bỏ lỡ thời cơ, Hồ Bằng hướng dẫn Oánh Oánh thưởng thức một vài chiêu kích thích mới. Anh tìm mấy cái đĩa sex, Oánh Oánh xem một lúc rồi bảo Hồ Bằng tắt đi, “không thể xem nổi, xem trống ngực đánh ghê quá”, một lúc sau, Oánh Oánh phát tín hiệu cho Hồ Bằng: “Lấy cái anh thích ra xem”.

Oánh Oánh đã hiểu biết, chị nói với Hồ Bằng: “Sau này Oánh già rồi, không muốn làm nữa, Oánh sẽ ấy cho Bằng...”.

Hồ Bằng nói: “Oánh muốn làm cho Bằng chết à?”.

Oánh Oánh nói một câu làm cho Hồ Bằng ngứa thịt: “Oánh yêu Bằng lắm, muốn làm cho Bằng khoái”.

Xài hết thời gian một tháng không phải là chuyện dễ, Oánh Oánh muốn dùng mạt chược để tiêu khiển thời gian.

Tìm thêm hai người nữa, Oánh Oánh mới cảm thấy mình ngồi cùng bàn mạt chược với Hồ Bằng thật sự không hợp. Bây giờ thân phận hai người đã thay đổi, là vợ chồng, đành phải tìm thêm một người nữa. Oánh Oánh bảo Hồ Bằng chơi với mọi người, chị ngồi bên “nhìn lưng”. Chị không tiện ngồi bên cạnh Hồ Bằng, ngồi cùng người đối diện với anh.

Cùng chơi có một cô gái trẻ, cô này ở ngay tầng dưới, khá xinh đẹp, giống như Chu Lâm, cô y tá trước đây vẫn chơi với họ. Cô gái này mất việc phải ở nhà, lấy mạt chược làm “công việc”. Trong tòa nhà này đám mạt chược nào thiếu người đều gọi cô, hàng xóm đặt cho cô cái tên “miếng vá”. Oánh Oánh nhìn Hồ Bằng, quan sát vẻ mặt của anh, quan sát vẻ mặt cô gái kia. Phụ nữ chơi mạt chược động tác rất khoa trương, lúc đặt bài lên bàn, bàn tay cầm bài cổ tay còn xoay chín mươi độ, vòng tay sáng long lanh, cánh tay trắng nõn trông như dài thêm một đoạn. Oánh Oánh thấy rối mắt, nhưng không tiện nói ra.

Nhiều lúc Oánh Oánh ngồi vào bàn chơi, để Hồ Bằng sang phòng bên xem ti vi.

Xem ti vi một lúc, Hồ Bằng gọi điện cho người này, người khác, chuyện gì cũng nói. Oánh Oánh đánh bài ở phòng ngoài, tâm trí không để ở bài mà để cả ở Hồ Bằng, vênh tai nghe anh nói chuyện gì.

Hồ Bằng gọi điện cho Xuyên Thanh tương đối nhiều, giúp Xuyên Thanh phân tích bài. Cũng nói những chuyện khác, có lúc anh nói khẽ, nói thầm vào máy, rõ ràng không muốn để Oánh Oánh nghe thấy. Gặp những tình huống ấy, Oánh Oánh chơi bài đấy nhưng lòng dạ rối bời.

Những lúc ấy chị lại giận mặt chước, cảm thấy mặt chước không phải là tốt.

III. LỘT DA

1

Trung tâm thời trang đã được xây dựng, đầu tư vào đấy hai trăm triệu, xây ngay bên cạnh khu kỹ thuật cao của thành phố, mở rộng khu này lên hơn sáu trăm mẫu. Mặt hàng đều dùng thiết kế hàng đầu của thị trường quốc tế; có ba khu dệt, may áo quần, đồ da và tám khu vực khác gồm nơi để đồ quý giá, kho tàng vật tư, trưng bày triển lãm, hàng điện tử, nghiên cứu khoa học kỹ thuật, giao dịch quốc tế, đồ dùng sinh hoạt, vui chơi giải trí; đồng thời xây dựng các cơ cấu dịch vụ như thương mại, thuế vụ, công an, y tế, giám sát kỹ thuật, tài chính, thông tin. Trung tâm sẽ đứng vững trong “khái niệm thị trường của thế kỷ mới” có lượng giao dịch hàng năm lên đến hàng chục tỉ đồng.

Thành lập Ban chỉ huy cấp cao, tổng chỉ huy là ông Lư, Bí thư thành ủy, phó chỉ huy là ông Phan Chấn Vũ. Theo thông lệ, ông Bí thư chỉ có tên vậy thôi, công việc cụ thể do phó chỉ huy Phan Chấn Vũ phụ trách. Sau nghi thức khởi công, bắt đầu công việc xây dựng cơ bản, có đến tám trăm nghìn mét vuông xây dựng, Hiến Dũng không kìm nén nổi thèm muốn.

Đối với Hiến Dũng, Trung tâm này là cơ hội hiếm có, anh ta mong được Xuyên Thanh giúp đỡ, được ông Vũ chiếu cố. Hình như sợ Xuyên Thanh không chịu giúp, Hiến Dũng nói: “Tôi biết anh và ông Vũ là bạn bè, anh giúp được. Người anh em, tốt nhất có miếng thịt, thịt không được xương

cũng tốt. Công trình vào tay, tôi phát tài tức là mọi người cùng phát tài, nôi tôi có nôi các người cũng có”.

Xuyên Thanh biết thế nào Hiến Dũng cũng đặt vấn đề, nhưng không ngờ giọng lưỡi anh ta lại giang hồ, nói năng sỗ sàng đến vậy. Xuyên Thanh đồng ý liên hệ với ông Vũ, nhưng cũng phải nói trước, anh không thể tự chủ, không biết thành hay không thành chỉ biết cố hết sức, không thành đừng trách nhau.

Rất nhanh, Xuyên Thanh thông báo ông Vũ đồng ý giúp đỡ, khu siêu thị này quá lớn, cần được giúp đỡ nhiều mặt, ông rất vui được Công ty xây dựng của Hiến Dũng cùng tham gia.

Hiến Dũng thấy tiến triển thuận lợi, anh tính chuyện mở tiệc mời ông Vũ, đã vào đây cần phải nhiệt tình, để Xuyên Thanh giới thiệu làm quen. Xuyên Thanh nói, mời ông Vũ ăn cơm tốt nhất nhân cơ hội họp tỉnh, lúc ấy có cơ mà không bị ai biết. Hiến Dũng thấy ý đó rất đúng, bảo Xuyên Thanh hãy có cơ hội là phải thông báo ngay, cả hai cùng lên tỉnh.

Xuyên Thanh đâu có cùng Hiến Dũng lên tỉnh. Đúng là anh giúp Hiến Dũng liên hệ với ông Vũ, nhưng chỉ nói sơ qua có một doanh nghiệp muốn tham gia xây dựng. Ông Vũ chưa nghe rõ công ty nào, ngay lúc ấy ông tỏ thái độ, nhưng không như Xuyên Thanh nói với Hiến Dũng, mà rất đơn giản: “Chính quyền thành phố, Ban chỉ huy công trình hoan nghênh các giới đầu tư, bỏ công sức. Bất cứ một công ty xây dựng nào đủ tư cách tham gia đều được hoan nghênh”. Cách nói ấy giống như dòng quảng cáo của chính quyền thành phố cho chạy trên truyền hình từ nhiều ngày nay.

Xuyên Thanh làm công tác tuyên truyền bao nhiêu năm nay, lăn lộn ngoài xã hội và chốn quan trường nhiều, anh có thuật giang hồ của riêng anh. Nhiều người đến nhờ anh giúp đỡ công chuyện, nói chung anh không từ chối, luôn luôn đáp ứng, có thể giúp được thì giúp, nhưng không phải bỏ công sức ra giúp. Rất nhiều việc anh đồng ý giúp nhưng không bỏ sức bỏ công, những việc thành công, ai cũng cho rằng anh có tình. Riêng anh lại cho rằng mình ít tốn sức mà thu lợi lớn. Đối với việc Hiến Dũng nhờ, bởi Tiểu Nhu đánh tiếng chuông cảnh tỉnh, nên anh đã chuẩn bị về tâm lý. Anh

cảm thấy không cần thiết từ chối Hiến Dũng, cũng khỏi cần đến yêu cầu ông Vũ. Các doanh nghiệp muốn tham gia làm ăn đều phải chạy nhiều cửa, Hiến Dũng không chỉ tìm một Xuyên Thanh để mong được giúp đỡ. Với lại, bữa cỗ siêu thị thời trang lớn như vậy, kiểu gì thì Hiến Dũng cũng có miếng.

Hiến Dũng chờ Xuyên Thanh hẹn ngày lên tỉnh, chờ mỏi cả mắt mà chẳng thấy đâu, anh ta sợ lỡ việc, muốn mời ông Vũ ở ngay thành phố này cho xong chuyện. Ăn chỉ là hình thức, vấn đề quan trọng là thiết lập quan hệ. Xuyên Thanh nhắc nhở Hiến Dũng, chuyện này phải nghe theo anh ta, tuyệt đối không được mời ông Vũ ăn uống ở ngay thành phố này. Lời nói như đinh đóng cột, Hiến Dũng sốt ruột không biết phải làm cách nào.

Bất ngờ, Diêu Đức Càn, Phó giám đốc Sở xây dựng phụ trách văn phòng gọi thầu nói với Hiến Dũng, công ty của anh ta có thể bị gạt ra khỏi công trình Trung tâm thời trang.

Nhiều lần ông Vũ trong những cuộc họp với các cấp phụ trách công trình đã nhấn mạnh, tham gia dự thầu công trình phải là các doanh nghiệp tốt, những doanh nghiệp xây dựng trước đây đút lót, hối lộ, móc ngoặc, những doanh nghiệp người phụ trách có tiền án tiền sự, không được tham gia công trình này.

Hiến Dũng hỏi ông Càn, ông Vũ có chỉ đích danh anh ta không? Ông Càn bảo không, nhưng mọi người đều biết, ở thành phố Tứ Phương này chỉ có anh ta mới có những sự việc như thế.

Mặt Hiến Dũng tái nhợt, anh ta mời Xuyên Thanh đến công ty bàn chuyện quan trọng, Xuyên Thanh thoái thác, cáo bận việc. Hiến Dũng nói, thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, chẳng qua ngửa tay, muốn chơi mấy ván mạt chược. Nghe nói đến mạt chược, Xuyên Thanh nổi hứng, bảo bận việc xong sẽ đến.

Một lúc sau Xuyên Thanh đến. Hiến Dũng mặt tím tái, nói: “Anh giúp đỡ thế nào mà để ông Vũ không những không nói giúp, mà còn bóc vò chúng tôi”.

Xuyên Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên: “Làm gì có chuyện?”. Chần chừ một lúc, anh nói thêm: “Không đâu, ông ấy đồng ý giúp rồi”.

Hiển Dũng buồn bã: “VẬY là ông Vũ trước mặt nói thế này nhưng sau lưng làm khác đi”.

Xuyên Thanh định giải thích, Hiển Dũng thấy vẻ mặt anh cũng đủ biết. Anh ta tỏ ra bức xúc, xua tay: “Mạt chược, chơi mạt chược!”

Ngồi chơi mà lòng Xuyên Thanh để đâu đâu, nói như nịnh bợ Hiển Dũng: “Mai tôi thử tìm ông Vũ xem”.

Hiển Dũng nhìn bài trước mặt, không ngược lên, múa múa tay: “Thôi, bây giờ chúng ta chơi bài”.

Tối hôm ấy Xuyên Thanh gặp vận đen, những quân bài cần thì không có, ra quân nào cũng không đúng. Hơn chục nghìn đồng trong túi thua sạch, cuối cùng còn nợ Hiển Dũng hơn một nghìn. Hiển Dũng rất nể bạn, cắt bỏ con số cuối.

Xuyên Thanh ra về, Hiển Dũng nói với Triệu, cấp phó của anh ta, trước giờ chơi ở đây Xuyên Thanh được tất cả bao nhiêu tiền rồi, Triệu bảo chừng năm chục nghìn.

Hiển Dũng nói: “Không ngờ cái thằng Thanh ấy lại giao hoạt đến vậy, bắt hẵn phải nôn hết tiền được ra, lột cả da hẵn. Cái đồ không biết tốt xấu là gì!”.

2

Xuyên Thanh buồn bã nói chuyện với Hồ Bằng anh ta thua, những ván lớn đều bị người khác ù sạch, thua đậm.

Hồ Bằng khuyên, vậy thì đừng đánh nữa. Xuyên Thanh cho rằng, lúc được anh mời người khác chơi, bây giờ đến hồi thua người khác kéo anh vào cuộc, không chơi không xong.

Hồ Bằng bảo, lúc được không đánh nữa mới là thông minh, lúc đen đánh mãi cũng không gỡ nổi.

Xuyên Thanh cười đau khổ, lắc đầu, bảo trước đây cũng đã có lúc như thế rồi, biết đâu vận may sẽ đến, lúc lên lúc xuống, lúc xuống lúc lên.

Thấy Xuyên Thanh cố tình chơi, Hồ Bằng cũng để anh ta tùy cơ hành động, khuyên bảo Xuyên Thanh không ù được ván lớn thì tranh thủ ù ván nhỏ, cũng là năng nhặt chặt bị. Dùng chiêu năng nhặt chặt bị để gây nhiễu đối phương, làm cho đối phương không ù nổi ván lớn.

Vận dụng chiêu thức của Hồ Bằng quả nhiên có tác dụng, không gặp vận may không thắng, nhưng cũng không thua to. Hình như Hiến Dũng rất bận, mấy cuộc mạt chược không chơi. Triệu, phó của anh ta chơi với Xuyên Thanh. Người chơi thấy Xuyên Thanh toàn ù nhỏ, chơi trò năng nhặt chặt bị, chế nhạo anh ta là nhặt nhạnh.

Năng nhặt là năng nhặt, không thua là tốt rồi. Sách lược của Xuyên Thanh là giảm tổn thất, chờ thời cơ. Anh không chú ý đến ý xấu của cách nói kia.

Thấy Triệu cứ vậy chơi, mọi người có ý kiến phải thay đổi qui tắc, hạn chế ù nhỏ. Xuyên Thanh không đồng ý. Cho dù Hiến Dũng không chơi, muốn gì thì anh cũng là khách, mọi người không thể làm phật lòng anh. Hiến Dũng vào chơi, anh ta bàn với Xuyên Thanh: “Cứ ù nhỏ thế này chơi cũng mất hay, đừng hạ thấp thân phận của mình”. Xuyên Thanh không biết nói sao, đành nghe theo. Dưới năm lần không được ù.

Xuyên Thanh tính toán trước sau, anh được ở đây hơn năm chục nghìn đồng, bị Cát Hồng lấy mất mười nghìn còn hơn bốn chục nghìn. Anh nghĩ nước sông luộc cá sông, số tiền này chơi thêm mấy lần nữa, chỉ cần gặp vận may sẽ được thêm hai, ba chục nghìn, mình trở thành người phát tài, được tám chục nghìn hoặc sáu chục nghìn thì thôi, không đánh nữa. Đó là suy nghĩ hay; nếu tính toán theo chiều hướng không hay, thua đến mười nghìn đồng coi như giới hạn cuối cùng, cũng không đánh nữa, không thể để thua cháy túi.

Đánh hai hiệp, Xuyên Thanh không những không được hai, ba chục nghìn mà thua hơn ba chục nghìn, trong túi chỉ còn hơn tám nghìn, con số này không thể ngồi chơi như Hiến Dũng nói. Xuyên Thanh muốn rút lui, nhưng do Triệu gọi điện mời, anh bảo bận công việc, từ chối mấy lần. Triệu không vui, bảo anh không nể mặt. Nghĩ lại, ngày thường Triệu rất nhiệt tình

với anh, tôn anh làm khách quý, Xuyên Thanh cảm thấy ngượng: “Anh bảo anh Dũng có bận gì thì cũng bỏ đấy, để những người bận công chuyện chúng ta xả hơi một lúc”. Triệu nói, không biết Hiến Dũng có thì giờ không, phải gọi điện hỏi xem.

Xuyên Thanh nhớ lại, chơi với Hiến Dũng anh được nhiều. Hiến Dũng thua nhiều không nói làm gì, thỉnh thoảng được vài ván, lúc tính số bao giờ cũng không bằng anh.

Rất nhanh chóng, Triệu gọi điện lại, bảo Hiến Dũng cho biết có bận đến đâu thì cũng phải tiếp Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh hứng lên, rút tiền ở ngân hàng ra, lấy cả ba nghìn kẹp trong sổ công tác ở văn phòng, có đủ ba chục nghìn đồng.

Trước lúc đi anh còn do dự giây lát, không biết có nên chơi cuộc này không? Cuối cùng, rất may, tâm lý chiếm thế thượng phong, anh nghĩ chơi bài ngày nào biết ngày ấy, không chơi làm sao biết tốt xấu thế nào? Muốn chơi sẽ có trăm nghìn lý do, cảm thấy phải chơi trận này.

Nhớ đến câu nói “đổi tay như đổi dao” mọi người vẫn nói trên bàn mạt chược, Xuyên Thanh đưa bộ bài mạt chược phỉ thúy ông Vũ tặng ra, anh muốn đổi bài để đổi vận may. Bộ bài này anh chưa bao giờ đem ra chơi, sợ Cát Hồng truy hỏi ở đâu ra, anh cứ để trong tủ hồ sơ ở văn phòng. Sợ sức khỏe không đủ, anh đem theo trà sâm và mấy gói cà phê hòa tan.

Hiến Dũng đang chờ anh, cười khà khà bảo chưa vội chơi bài, uống rượu trước đã. Xuyên Thanh nói, cũng chưa vội uống rượu, hãy xem bộ bài của anh trước đã.

Bộ bài chưa đem ra thì Hiến Dũng hỏi: “Không phải ngọc chứ?”. Trông thấy bộ bài, anh ta hừm một tiếng, hai mắt như hai cái dùi, nhìn xoáy vào bộ bài.

Bộ bài mạt chược phỉ thúy bên ngoài trơn láng, sáng bóng, chạm khắc trên bộ bài chứng tỏ của một bàn tay đại gia, hoa văn trang nhã, rất có thần. Hiến Dũng cầm một quân lên, không nỡ bỏ xuống. Triệu cũng thăm dò: “Bộ bài này cũng phải mười nghìn đấy nhỉ?”. Hiến Dũng nói phải hơn thế. Xuyên Thanh như được thế, nói bộ bài này tương đương với một thiết bị

lớn của công ty xây dựng. Hiến Dũng gật đầu, Triệu ước chừng: “Cần cầu tháp chứ? Hay là...”. Xuyên Thanh nói: “Ít ra là một cái máy đào đất”.

Hiến Dũng xoa xoa tay: “Tuyệt quá! Tôi chỉ thấy bộ quân bài mạt chược bằng ngọc phi thúy trong bảo tàng mạt chược Tứ Xuyên, nghe nói bộ quân bài ấy có niên đại xa xưa lắm, giá chừng hai, ba trăm nghìn. Còn bộ này, ít ra cũng phải trăm nghìn đấy nhỉ?”. Nói xong anh ta liếc nhìn Xuyên Thanh.

Xuyên Thanh như mở cờ trong bụng: “Ai bỏ ra một trăm nghìn tôi bán đấy”.

Triệu hỏi có thật không, Xuyên Thanh không nói gì. Hiến Dũng bảo, quân tử không cướp của người khác, bộ quân bài này không phải là cổ vật, không phải là của gia truyền, cũng không phải anh ấy mua, nhưng người nào cho anh ấy chắc chắn phải thân tình lắm.

Xuyên Thanh gật đầu, nói của một người có chức quyền trả ơn anh. Câu nói tỏ ra sĩ diện

Ai cho? Liệu Xuyên Thanh có xứng được nhận tình cảm của người khác như thế không? Một câu hỏi đối với Hiến Dũng và những người khác, khiến họ phải suy nghĩ.

Trong bữa ăn, Xuyên Thanh không uống một giọt rượu nào, cho dù Triệu khuyên thế nào cũng không. Xuyên Thanh biết, mình uống rượu vào bắt đầu rất hưng phấn, hăng hái lắm, nhưng một lúc sau không như vậy, mệt mỏi không sao chịu nổi.

Hiến Dũng bảo Triệu không ép Xuyên Thanh uống rượu, sau bữa ăn còn chơi mạt chược.

3

Ăn xong, mọi người kéo sang phòng vui chơi, người đánh bài vây quanh bàn, dùng quân xúc xắc để xác định vị trí, Hiến Dũng ngồi vị trí đông phong.

Còn hai người nữa là Trương, đại đội tự vệ thành phố và Lý, làm việc ở Sở Tài nguyên. Xuyên Thanh đã từng chơi mạt chược với họ, gọi đùa là “Trương Thành hoàng” và “Lý Thổ địa”. Triệu chưa đến lượt chơi đành phục vụ trà nước cho mọi người. Hiến Dũng cầm cây tăm che miệng xia

răng, Xuyên Thanh lấy một điều thuốc để trước mặt, Hiến Dũng đẩy cái bát lửa đến trước mặt anh, dặn Triệu lấy hai bao thuốc Lầu Hoàng Hạc...

Ngay trong hiệp thứ nhất chỉ một mình Xuyên Thanh được, được những ba chục nghìn. Trương Thành hoàng cầu nhàu: “Xem ra cái bộ bài này phò chủ, bài tốt đều vào tay anh ấy”. Lý Thổ địa cũng oán trách: “Ừ đầu bài rất đỏ, gặp phải cái hôm chẳng ra sao”.

Trên nét mặt Xuyên Thanh không thấy vẻ phấn khởi, chỉ thầm đặc ý.

Hiệp thứ hai đến lượt Xuyên Thanh cầm cái, hiệp này rời rạc, không có ai ù lớn, bài của Xuyên Thanh ù nhiều lần, cũng được chút ít.

Trương Thành hoàng ngồi cái hiệp thứ ba. Xuyên Thanh nơm nớp lo sợ, anh này kẹp bài rất chặt, không cho ai thấy. Hiệp thứ ba kết thúc, Xuyên Thanh thua năm mươi nghìn.

Sang hiệp bốn, trong tay Xuyên Thanh còn bảy nghìn. Mọi người xóc bài rào rào, anh ngồi yên.

“Tôi cạn vốn rồi”. Xuyên Thanh nói rất văn hóa, anh không nói hết tiền, vẻ mặt không có gì tỏ ra không chịu nổi.

Hiến Dũng nói: “Chơi hết bốn hiệp, không muốn gỡ vốn thì thôi, nếu muốn chơi, tiền không thành vấn đề”.

Nghe Hiến Dũng nói vậy, Xuyên Thanh hăng hái hẳn lên, nhìn Hiến Dũng. Hiến Dũng bảo, có anh ta trong bàn mạt chược thì đừng nên hỏi vay tiền. Anh ta gọi Triệu cho Xuyên Thanh vay.

Triệu hỏi Xuyên Thanh vay bao nhiêu, Xuyên Thanh nói năm chục nghìn. Triệu chần chừ một lúc, nói: “Vay hẳn một trăm nhé. Tôi không lấy lãi của anh đâu, mặc dù vốn lớn lãi to. Với lại, tôi sắp về rồi, có tìm tôi vay cũng khó”. “Được, cho tôi vay một trăm nghìn!”. Xuyên Thanh yên tâm.

Còn chơi, còn cơ hội lật ngược thế cờ. Cũng không thua mãi, chẳng đến nỗi không gỡ nổi vốn ban đầu? Anh nghĩ.

Lại chơi. Triệu lấy một trăm nghìn đồng ra. Bên cạnh bàn mạt chược, mỗi người có một cái bàn trà vuông, Xuyên Thanh để cặp lên đấy, bây giờ bên cái cặp có một tệp tiền. Xuyên Thanh lấy điều thuốc đang ngậm trên

miệng xuống gậy tàn, lại ngậm lên miệng nói không rõ ràng với Triệu: “Có sợ tôi không lật lại nổi không? Nếu thua, bộ bài này sẽ thuộc về anh”.

Triệu thích thú: “Tốt lắm! Tôi bỏ ra một trăm nghìn đồng để mua cái bảo bối này của anh, đến lúc ấy anh đừng hối hận đấy nhé”.

Xuyên Thanh không ngờ, chẳng nhẽ mình thua sạch? Anh bực mình, ngoảnh lại nhìn tiền bên cạnh, nói: “Bộ quân bài không phải của anh. Lúc này anh còn chưa được sờ đến nó nữa là”.

Triệu thấy Xuyên Thanh cãi lại, cười ngậy ngừng, liếc nhìn sắc mặt Hiến Dũng.

Hiến Dũng ra hiệu cho Triệu đi nơi khác, nói với Xuyên Thanh: “Lúc chơi bài đừng nên bực mình”.

Chắc chắn Xuyên Thanh bực mình rồi, không nói gì đến việc bị Triệu chọc tức, Lý Thổ địa ngồi nhà trên càng không ra gì, bài cũng rất gượng ép, đi quân nào lỗ mũi cũng như bốc lửa. Trương Thành hoàng lỏng tay là vì thua, như vậy cũng có lý. Lý Thổ địa được, có bài trên tay cũng không xem, lúc nào cũng ù đối địch với anh, thật sự khó hiểu.

Bài tốt lúc bắt đầu không còn, Xuyên Thanh hối hận ù ngay đầu cuộc chơi, cảm thấy câu nói cũ rất đúng: “Trước thắng sau thua, thua chảy cả nước mũi”.

Hiến Dũng liên tục được lớn, anh ta rất thích tự chủ, nói những người tự chủ là người tự tin, làm sai cũng thích tự cho mình là người thành công.

Hiến Dũng nghe gọi quân, Xuyên Thanh không sợ, có thể không ù. Chỉ lo Hiến Dũng bắt bài, bài giống như đặt vào tay anh ta.

Xuyên Thanh như một thủ quỹ, liên tục xuất tiền. Tiền Xuyên Thanh đưa Hiến Dũng không đếm. Xuyên Thanh thua đau đâm ra làm liều, lẽ ra phải trả hai nghìn, anh chỉ đưa một nghìn rưỡi, nghìn sáu, Hiến Dũng không nhìn.

Đến ván cuối cùng của hiệp thứ tư, Xuyên Thanh thua khá đậm. Hiến Dũng liếc nhìn bàn để tiền của Xuyên Thanh, “Anh Thanh sao thua nhiều thế? Nhiều lúc anh tấn công mà cũng không ù”. Anh ta để Xuyên Thanh nắm được cơ hội cuối cùng. Trong lúc nói chuyện anh ta vẫn để ý đến bài,

lại ù. Lần này anh ta bảo Xuyên Thanh chưa trả tiền vôi, cứ để đấy. Xuyên Thanh ngượng, cứ trả, nhìn số tiền còn trong tay, anh lắc đầu bất lực: “Hết rồi, hết sạch”.

Lẽ ra còn hai ván nữa, Trương Thành hoàng cũng muốn gỡ, anh ta đọc câu “chín mẻ không, một mẻ có” như đọc thần chú.

Xuyên Thanh đã rồi, nghe câu ấy càng rồi hơn, hỏi Trương Thành hoàng, nếu cái đám buôn bán vỉa hè cứ nói luôn miệng, anh có giữ trật tự hay không? Lý Thổ địa giành lấy trả lời: “Tất nhiên anh ấy ngậm kín miệng, giống như quảng cáo vặt dán khắp nơi ấy mà”.

Mọi người phá lên cười, cả Trương Thành hoàng cũng cười, chỉ có Xuyên Thanh là không, anh không thể cười nổi. Trương Thành hoàng vẫn đánh, anh ta cố tình làm ra vẻ từ tốn, xua tay: “Anh Thanh... miễn”.

Xuyên Thanh cảm thấy không còn mặt mũi nào, anh cười, ném tiền đến trước mặt Trương Thành hoàng: “Của anh đấy, anh cứ coi tôi như người buôn bán vặt, không bao giờ anh nhẹ tay phạt”.

Trương Thành hoàng “ờ” nhạo báng rồi thu tiền về. Xuyên Thanh để tiền ở bàn nước lên bàn mặt chược, nói rất thoải mái: “Thua chỉ còn từng này, cũng không có cảm giác gì, muốn các anh lấy nốt số còn lại”. Hiến Dũng khuyên Xuyên Thanh đừng từ bỏ, dù chỉ còn một quân bài vẫn có thể mò được trắng dưới đáy biển.

Xuyên Thanh thua đỏ mắt không phải là lúc này, mà là lúc anh hỏi vay tiền, là lúc nghe Triệu bảo cho vay một trăm nghìn đồng. Bây giờ thua sạch, tâm trạng mệt mỏi, muốn sớm kết thúc.

Cuối cùng thì cũng kết thúc. Xuyên Thanh nhìn một nghìn đồng còn lại, không muốn cho nó vào cặp. Hiến Dũng thẳng lớn, anh ta nói: “Thắng bại là chuyện thường tình của nhà cầm quân, tôi khó thắng, chơi bài với anh đã nhiều, anh bảo tôi đã thắng bao nhiêu lần?”. Xuyên Thanh cười đau khổ: “Anh thua nhỏ được lớn”. Hiến Dũng nói: “Vậy ngày mai chúng ta gặp lại nhau nhé, tôi sẽ chuyển phần thắng cho anh”. Xuyên Thanh lắc đầu: “Muốn đánh nữa cũng không thể”. Thấy Triệu không có mặt, Xuyên Thanh viết giấy nợ một trăm nghìn đồng, nhờ Hiến Dũng chuyển cho anh ta. Hiến

Dũng hỏi có thật vậy không? Xuyên Thanh bảo quân tử không hai lời, nợ là nợ. Hơn nữa cậu Triệu không chơi bài mà chỉ cho vay tiền. Hiến Dũng gợi nhớ: “Anh bảo hết tiền sẽ gán bộ quân bài cho cậu ấy cơ mà? Cậu ấy cũng đồng ý rồi”.

Xuyên Thanh muốn bảo đây chỉ là nói đùa, Hiến Dũng nói: “Nghe tôi nói nhé, anh gán bộ quân bài cho cậu ấy một trăm nghìn là cậu ấy bị thiệt. Bộ quân bài này tuy bằng ngọc phi thúy, nhưng không phải là loại tốt. Bộ quân bài mặt chược trong bảo tàng mặt chược ở Tứ Xuyên còn là cổ vật, trị giá hơn hai trăm nghìn, bộ này của anh không đáng một trăm nghìn, lúc đầu tôi xướng giá lên như vậy là để đề cao anh, biết không?”.

Xuyên Thanh vẫn đang do dự, Hiến Dũng bồi thêm: “Bộ mặt chược này anh không mua, người cho chắc là không thể cho anh đến một trăm nghìn đồng”.

Câu nói đánh đúng điểm yếu của Xuyên Thanh. Bộ quân bài này của ông Vũ cho, bởi anh giúp đỡ ông ta, ông ta khó có thể lấy một trăm nghìn cho anh, cảm ơn anh. Xuyên Thanh có phần dao động.

Hiến Dũng lại tiếp: “Anh không cần về lấy một trăm nghìn trả cho cậu Triệu đâu, cứ đưa cho cậu ấy bộ bài. Nếu cậu ta có mặt, biết đâu sẽ hối hận, bảo đây là nói đùa, mà anh cũng không thể không chấp nhận”.

Xuyên Thanh không còn cách nào, nói: “Được! Nếu anh thấy được thì cứ thế”. Anh vẫn băn khoăn, dặn Hiến Dũng đừng nói với ai chuyện này.

Hiến Dũng bảo đồng ý, không có vấn đề gì. Hiến Dũng đưa cho Xuyên Thanh hai chục nghìn, bảo sẽ gõ thêm Triệu để anh ta chịu lấy bộ quân bài này với giá một trăm hai mươi nghìn.

Xuyên Thanh cất tiền, không nghĩ mình đã may mắn trong chuyện này.

4

Triệu thấy Hiến Dũng cầm bộ bài mặt chược phi thúy, hỏi: “Có đáng giá một trăm hai chục nghìn không?”

Hiến Dũng tỏ ra ranh mãnh: “Còn xem nó trong tay ai, được dùng vào việc gì”.

Triệu cười khà khà, lấy lòng Hiến Dũng, tưởng chừng anh ta biết bộ quân bài này dùng vào một việc lớn lắm.

Hiến Dũng trách Xuyên Thanh không giữ lời. Triệu nói làm gì cũng phải giữ lời. Hiến Dũng hối hận đã nghe vợ, coi Xuyên Thanh như một nhân vật quan trọng. Triệu nói, bây giờ làm việc gì cũng khó, xã hội hư hỏng bởi tay những người này.

Hiến Dũng rất vui vì câu nói của Triệu, tươi cười hỏi lại: “Cậu bảo thằng Thanh kia thua bài nó nghĩ gì?”.

Triệu nịnh: “Tôi nói không chính xác, nhưng chắc chắn anh biết. Xưa nay anh biết rõ những người này”.

Hiến Dũng cười nhạt: “Hắn rất buồn, phải xin lỗi vợ rồi còn bị giày vò”.

Triệu thận trọng, không dám lấy lòng Hiến Dũng về câu nói ấy, không cho rằng Hiến Dũng dùng điển cố, cho rằng anh ta đã lỡ lời. Chuyện trai gái của Hiến Dũng thì nhiều lắm, mình biết ít còn hơn.

Đúng như Hiến Dũng nghĩ, Xuyên Thanh thua mặt chược rất buồn. Chuyện như vậy với ai cũng buồn.

Buồn thì buồn, Xuyên Thanh vẫn tự an ủi. Anh nghĩ, chơi mặt chược với cánh Hiến Dũng chỉ thua một vài chục nghìn, chẳng hề hắn nghiêm trọng gì. Còn bộ quân bài mặt chược kia, nếu là thứ tốt chắc chắn ông Vũ không nỡ cho.

Chỉ giận một nỗi mình không sớm lui quân. Được nhiều lắm cũng chỉ năm sáu chục nghìn, nếu không đánh tiếp, năm sáu chục nghìn vẫn là của mình, đám Hiến Dũng có cách nào? Đúng là vác đá ném trời.

Hồ Bằng dự đoán rất đúng, mình được hay thua cũng chỉ là tay không. Được người khác trên bàn mặt chược cũng là của người khác cho, không giúp gì cho người; trên bàn mặt chược người ta lấy lại tiền cũng là bình thường, chẳng qua trần trụi, hôi tanh, khiến anh khó chịu, buộc anh phải bù một bộ bài, tính cả lãi cũng được mười phân, mười phân là quá rồi.

Những lúc bất bình lại nhớ lời Tiểu Nhu nhắc nhở, bảo Hiến Dũng có dụng tâm khác, tại sao mình không nghe? Biết rõ Hiến Dũng chơi đều với mình rồi mà vẫn chui vào tròng của anh ta, cuộc chơi do anh ta sắp đặt. Rồi

ràng họ cùng một bọn với Hiến Dũng, họ xâu chuỗi với nhau, lẽ ra trước lúc chơi mình phải ý thức được điều đó.

Xuyên Thanh gọi điện cho Tiểu Nhu, nói sẽ không bao giờ chơi mạt chược với Hiến Dũng nữa. Tiểu Nhu cười cười: “Hôm trước em đã bảo anh đừng chơi, đừng đánh mạt chược với anh ấy, anh không nghe. Bây giờ bảo không đánh, sợ rằng có hai khả năng, hoặc thua nhiều hoặc hòa vốn”.

Tiểu Nhu nói không sai, Xuyên Thanh thừa nhận thua nhiều. Tiểu Nhu thở dài, nói rất ngắn gọn: “Không đáng!”.

IV. NHẤT VẠN

1

Hai hôm sau Tiểu Nhu hẹn gặp Xuyên Thanh, đem cho anh bốn chục nghìn đồng.

Cô bảo đã trông thấy bộ bài mạt chược phi thúy kia, nếu không phải là của được của Xuyên Thanh cô sẽ rất vui mừng. Cô bảo với Hiến Dũng phải trả lại cho Xuyên Thanh, anh ta không đồng ý, bảo có việc.

Xuyên Thanh không biết Hiến Dũng dùng vào việc gì, anh phải che đậy cái vẻ lúng túng, bảo bộ quân bài ấy anh cho Hiến Dũng. Anh nhìn số tiền được gói vuông vắn bằng giấy báo, đẩy trở lại cho Tiểu Nhu.

Tiểu Nhu cười: “Tài sản của em chung với anh Dũng, vì bộ bài mạt chược kia em đem cho anh bốn chục nghìn, như thế anh mới không bị lỗ. Anh đừng từ chối, anh nhận không có gì phải ngượng”.

Xuyên Thanh không thể cầm khoản tiền này, cảm thấy rất khó xử, anh tỏ ra sĩ diện cảm ơn Tiểu Nhu. Anh nói: “Độ này Cát Hồng ở nhà nghe bài hát “Đừng lấy tình yêu của anh làm tổn thương em”, em cũng nên nghe bài hát ấy”. Tiểu Nhu là con người thông minh, nghe tiếng nói nghe cả giọng nói, Xuyên Thanh đưa Cát Hồng và bài hát “Đừng dùng tình yêu của em làm tổn thương anh” để trả lời và an ủi cô. Nếu cô nhất định bắt Xuyên Thanh phải nhận tiền, thì coi như Tiểu Nhu đã dùng tình yêu để làm tổn thương anh. Lúc quyết định đem cho Xuyên Thanh số tiền này Tiểu Nhu cũng rất băn khoăn, một người đàn ông như Xuyên Thanh rất sĩ diện.

Có thể để hóa giải, Tiểu Nhu ngồi lặng lẽ một lúc rồi mới nói: “Em bảo hôm nay đi chơi mát chược, có thể về rất muộn”.

Xuyên Thanh nhìn cái cười dịu dàng của Tiểu Nhu, anh vuốt ve mu bàn tay của cô, nói: “Hôm nay giữa chúng ta sẽ không để xảy ra chuyện gì nhé, anh sẽ không chịu nổi”.

Tiểu Nhu tỏ ra không vui: “Anh làm như vậy để chứng tỏ mình là con người đạo đức, mực thước đấy à?”.

Xuyên Thanh ăm ý: “Không, anh Dũng chưa thật sự thẳng anh”.

Tiểu Nhu hiểu ý Xuyên Thanh, cô cúi đầu, im lặng.

Lặng lẽ ngồi một lúc, Tiểu Nhu kiểm soát ra về. Xuyên Thanh cũng nói có việc, lúc chia tay cả hai đều nhận ra sự khó xử của nhau.

Sau đấy Xuyên Thanh nghĩ, chắc chắn Tiểu Nhu đã lén lấy tiền, xem ra cô là người có tình có nghĩa. Câu anh nói với Tiểu Nhu “anh Dũng chưa thật sự thẳng anh” như để trút giận.

Thật ra Tiểu Nhu không phức tạp như Xuyên Thanh nghĩ về cô lúc ban đầu. Cô chỉ là người phụ nữ trống trải, chồng buôn bán coi cô như vật trang trí trong nhà, thấy có bụi mới phủi. Tiểu Nhu đã từng là người khát khao tình dục. Hai lần quan hệ tình dục với Xuyên Thanh, cô cảm thấy tình dục không là chuyện quan trọng nhất. Lần đầu là do cô bị kích thích không kiềm chế nổi, nhưng lần thứ hai cô thấy mình đã nhìn nhận mọi việc khác đi. Tuổi trung niên như cô tự thấy kém cỏi, vì sự khủng hoảng của cơ thể, cô muốn che đậy vùng bụng nhàu nhĩ và hai bầu vú chảy xệ... Cô tung tin mình bị Xuyên Thanh truyền bệnh và chồng dọa bỏ là muốn để xem cái cảm giác tội lỗi của người đàn ông diễn ra như thế nào. Với Hiến Dũng chồng cô không hề có cảm giác tội lỗi. Biểu hiện sợ hãi, thậm chí cái vẻ muốn gần lại như muốn xa của anh khiến cô vui mừng. Cô ung dung năm vững tình huống, giống như trên bàn mát chược nghe xướng ù ván lớn, cái vẻ sợ hãi bị tấn công của Xuyên Thanh khiến cô vô cùng khoái chí. Sự rộng mở về mặt tình cảm và những trò chơi khiến Tiểu Nhu vui hơn nhiều lần so với mát chược.

Sau hôm Tiểu Nhu cho Xuyên Thanh tiền, ông Vũ gọi điện cho Xuyên Thanh, ông ta hỏi cái bộ quân bài mạt chược kia có còn trong tay anh nữa không. Xuyên Thanh ngớ ra, có phần bối rối, không biết phải trả lời thế nào.

Anh hỏi lại: “Cái bộ quân bài ấy thế nào?”.

“Tớ hỏi cậu cơ mà?” - Giọng điệu của ông Vũ có phần bực bõ.

Xuyên Thanh đã hiểu ra chuyện gì, anh trả lời đã biểu người khác rồi.

Ông Vũ lặng lẽ hồi lâu, Xuyên Thanh chỉ còn biết giải thích, bảo rằng chơi bài với bạn, thua cho nên phải biểu bạn. Bộ quân bài cho anh là để cảm ơn thịnh tình của anh, không ngờ với cách ấy anh đã không giữ lại cho mình.

Xuyên Thanh cũng có cái lý của mình, ông cho tôi bộ quân bài ấy là để cảm ơn tôi, tôi cho người khác cũng là để cảm ơn thịnh tình của họ, liệu có gì không ổn? Chẳng qua là quà cáp qua lại. Hơn nữa, ông đã cho tôi, tôi có toàn quyền sử dụng, cho ai thì việc gì đến ông.

Ông Vũ hỏi, có ai biết bộ quân bài ấy là của ông cho hay không? Xuyên Thanh nói: “Cậu yên tâm, tớ là người kín mồm kín miệng lắm”. Ông Vũ nói: “Vậ thì tốt”.

Đặt điện thoại xuống, Xuyên Thanh định gọi cho Hiến Dũng, hỏi xem có chuyện gì. Nghĩ lại, anh lại thôi. Hỏi thì sao? Chắc chắn anh ta bảo đã cho ông Vũ rồi.

Vật báu về với chủ. Hiến Dũng dùng vật báu của chính ông ta bỏ ra để nịnh ông ta, đúng là chuyện cười.

Xuyên Thanh không ngờ, chiêu ấy của Hiến Dũng đã đạt được hiệu quả, anh ta cười thâm: cái bộ quân bài mạt chược này ông ta sẽ không dám biểu ai nữa.

2

Cát Hồng cứ vài ba hôm lại gây sự, kể cả những chuyện nhỏ.

Ngòi bút của Xuyên Thanh rất sắc nhưng cái miệng của Cát Hồng sắc hơn, người bại trận luôn luôn là anh. Giữa hai người trước đây vẫn có

những xích mích nho nhỏ, không ảnh hưởng đến quan hệ vợ chồng. Cãi nhau xong Cát Hồng rất dễ hưng phấn, hai người tìm thấy sự hài hòa trên giường, sau cuộc làm tình ướm át họ lại hòa thuận với nhau mấy hôm. Cát Hồng ở nhà lâu ngày, nhu cầu về tình dục cũng tăng đột biến, Xuyên Thanh cũng không đủ cầu, hờ hững với ám hiệu của vợ, không hưởng ứng cả với những tín hiệu rõ ràng. Không chịu đựng nổi, Cát Hồng đem chuyện trên giường ra nói trong bữa cơm, oán giận từng món ăn.

Cát Hồng thối nấu bao giờ cũng dư thừa, thức ăn từng bữa không ăn hết, cơm và thức ăn thừa là chuyện thường tình. Trước đây, Xuyên Thanh không hiểu tại sao Cát Hồng lại có cái tật ấy, đây là di chứng mặt chược của chị. Chị đi chơi mặt chược không về nhà ăn cơm, thối nấu dư ra rồi cho vào tủ lạnh, để chồng và con gái tự xử lý. Bây giờ không chơi mặt chược nữa, tại sao chị vẫn thối nấu nhiều như thế, tại sao thói quen lâu ngày khó sửa như thế? Anh nói không lại, liền liên minh với con gái, kiên quyết không ăn cơm nguội và thức ăn thừa.

Cát Hồng chọn bữa tối để gây sự với Xuyên Thanh, bữa trưa có con gái về nhà ăn cơm, nói chung hai người không nói chuyện, bữa tối Cát Hồng dùng đũa khoắng món củ cải xào thịt lên, nói: “Anh không thích à? Không đụng đũa à?”.

“Em dùng thịt kho tàu xào với đỗ, xào với đậu khô, bây giờ đem xào với củ cải. Bắt anh ngày nào cũng ăn thứ này hay sao?”

“Ôi! Chẳng trách, hôm nào anh cũng ngủ, phiền cho em quá! Anh không thích ăn thức ăn của em thì đi ăn tiệm, anh không thích em thì đi tìm gái, em biết anh vẫn làm như thế”.

Phải nghe những lời xia xói của vợ, Xuyên Thanh đập mạnh đũa lên mặt bàn quát: “Quá đáng! Cứ theo như cô thì ngày nào tôi cũng phải nói anh thích em, anh yêu em, như vậy có đúng không?”.

Cát Hồng nói: “Thấy chưa, động lòng rồi chứ, không việc gì phải đập bàn, đập ghế như thế?”.

Xuyên Thanh không muốn cãi cộ với vợ, anh không chơi mặt chược, ở nhà nhiều, không lên giường thì cũng xem ti vi ở phòng khách, cứ cãi cộ

với vợ càng thêm khổ tâm, thêm khó chịu.

Anh đem những thứ đắp mặt nạ đến để trước mặt Cát Hồng đang rửa bát, Cát Hồng nhìn anh, chị ném cái búi dây cọ nồi vào chậu nước: “Không thích à?”.

Xuyên Thanh tươi cười, ôm vợ từ phía sau, chị đẩy anh ra.

“Anh cứ nghĩ mình thích là được hay sao? Bây giờ anh như Trương Phi mua đậu phụ, người cứng nhưng hàng không cứng. Tôi không thích”.

Xuyên Thanh ghé sát mặt vợ: “Cũng được, gần đây tình trạng không ổn”. Cát Hồng nói: “Cho nên, em nghi ngờ anh là có căn cứ”.

Xuyên Thanh chỉ tùy hứng nói ra nhưng bị Cát Hồng chớp lấy, anh vội giải thích: “Nghĩ đi nghĩ lại cũng tại không chơi mặt chược nữa đấy mà”.

Cát Hồng làm ra vẻ khác thường: “Chơi mặt chược với không chơi mặt chược có liên quan gì? Em có phải là quân bài của anh đâu?”. Xuyên Thanh vội thanh minh: “Không phải vậy. Trước đây anh vẫn được chứ? Đêm hôm khuya khoắt về, tinh thần phấn chấn, đấy là do anh chơi mặt chược thắng to làm cho máu trong người bùng bùng. Đạo này, lâu lắm không chơi mặt chược. Nguyên nhân ở đấy rồi”. Cát Hồng nói: “Mất ngủ lại chê giường lệch. Em đâu có phải không biết anh có cái bệnh nghề nghiệp, nói dối như Cuội, giận một nỗi không đập được vào đầu mình”. Xuyên Thanh không tranh luận lại với Cát Hồng, vội lôi chị lên giường.

Cát Hồng bảo không được, chị dậy mở máy tính lên mạng chơi game. Xuyên Thanh tính ngày, bảo tháng này Cát Hồng thấy sớm, miệng lẩm bẩm: “Anh vẫn nên đi chơi mặt chược, mà em cũng vậy. Không chơi mặt chược sinh hoạt bị đảo lộn, ngay cả chuyện kia cũng không đúng kì”. Cát Hồng quay lại, khoáy: “Anh cứ đi đi, em không trói anh ở nhà. Nếu tài giỏi anh thắng đem về cho em một chục nghìn, em khỏi phải thổi cơm, anh khỏi phải chê, bữa nào em cũng mời bố con anh đi tiệm ăn sơn hào hải vị”.

Nghe Cát Hồng đụng đến tiền, Xuyên Thanh nhớ lại chuyện vợ lấy mười nghìn đồng, anh quay sang dỗ dành, bảo trả số tiền đó cho anh đi chơi mặt chược. Thấy anh gần đây không đi chơi mặt chược, không hỏi cũng biết anh thua đậm, cho tiền chẳng hóa ra để anh đem đi đổ, không thể thế được.

Cuối tuần, cậu Tạ đưa Xuyên Thanh đến nhà bạn chơi một chiều mát chược. Đánh nhỏ hơn ở chỗ Hiến Dũng, nhưng lớn hơn anh vẫn chơi. Đánh bốn hiệp, được không hạn chế, thua giữ đày, thua mười nghìn coi như về vườn. Xuyên Thanh đã từng chơi lớn, chơi như thế này không đáng sợ, được mấy nghìn một cách ngon ơ.

Chơi xong mấy hiệp về đến nhà đã bốn giờ sáng, Xuyên Thanh đang hưng phấn dựng Cát Hồng dậy. Cát Hồng đang mơ mơ màng màng người cứng như cây gỗ, nói chính xác giống như que củi ướt, bị Xuyên Thanh đốt, đốt cháy...

Lâu lắm Cát Hồng mới được một bữa tận cùng hưng phấn, ôm chặt Xuyên Thanh rên rỉ: “Đi đánh, anh đi đánh mát chược nữa đi, đi đánh... hôm nào cũng đánh em...”.

Xuyên Thanh thở phì phò, nói: “Đánh mát chược, tức là, có sức, có sức...”. Anh muốn Cát Hồng trả mười nghìn kia cho anh, chị đồng ý.

Hôm sau Xuyên Thanh bảo Cát Hồng bỏ tiền ra. Cát Hồng nói: “Nói vào lúc ấy kể làm gì? Tiền em chi dùng cho gia đình hết rồi”.

3

Sở Công an điều một ông trưởng công an xã lên đồn cảnh sát Khôi Tinh Các. Ông này tên là Lâu, đã từng làm cảnh sát khu vực, cảnh sát trị an, cảnh sát hình sự, thuộc loại đa tài về nghiệp vụ.

Lý Đại Hải là đồn trưởng đã từng nghe nói ông này ở dưới xã rất có tài đi bắt đánh bạc, vừa lên nhận nhiệm vụ được giao ngay việc đi bắt bạc trong địa hạt cùng mấy cậu cảnh sát vừa về thực tập. Tất cả những cảnh sát cũ dân tình đều quen mặt, đi bắt bạc cũng khó. Ông Lâu trên cương vị công tác mới phải cố gắng lập thành tích, rất vui vì được giao nhiệm vụ đúng với sở trường, tất nhiên tính tích cực cũng cao hơn.

Ông Lâu bắt tay vào việc, để ông nắm vững hướng công tác lớn. Ông Hải đồn trưởng dặn ông phải chú ý mấy việc: “Đừng đụng đến khu Điệp Viên”. Thấy ông Lâu có vẻ không hiểu, ông Hải giải thích: “Ở đây nhiều cán bộ cỡ, mười nhà có đến chín nhà chơi mát chược, phần lớn chơi vui thôi, nhiều lắm cũng chỉ được thua một vài chục đồng. Đụng vào đấy chẳng

những khó xử lý mà còn gây thêm rắc rối”. Ông Hải trước đây đã có chuyện, không tiện nói lại với ông Lâu. Có lần tổ chức đi bắt bạc chèo, cảnh sát của đồn bạn phát hiện một gia đình cán bộ đang đánh mạt chược, đưa họ về đồn, ấm chén uống nước bị vị cán bộ này đập vỡ không tính làm gì, cuối cùng đích thân Giám đốc công an phải đến tận nhà xin lỗi mới yên chuyện.

Đúng là ông Lâu ở nông thôn quá lâu, hỏi ông Hải trường đồn còn những nơi nào không thể kiểm tra. Ông Hải bảo nơi nào cũng có thể kiểm tra, vấn đề ở chỗ phải phân biệt được mức độ, đâu là đánh chơi, giải trí, đánh lớn là ăn tiền, tính chất khác hẳn. Ông Lâu không biết, ông Hải rất muốn bắt đám đánh bạc lớn còn hơn bắt được kẻ giết người. Bắt kẻ sát nhân chỉ tóm được hung khí lạnh, bắt bạc là bắt được tiền, tiền xanh tiền đỏ khiến mọi người có cảm giác lập thành tích lớn.

Ông Lâu biết, đánh bạc ở thành phố khác với đánh bạc ở nông thôn. Ở thành phố quan hệ người với người rất phức tạp, bắt được một đám đánh bạc họ sẽ dựa vào các mối quan hệ, đi cửa sau, mười vụ có đến bảy tám vụ thoát tội. Địa hình ở thành phố cũng khác với nông thôn, nhiều nhà cao tầng, khó vào, không giống ở nông thôn cứ vượt tường mà vào. Quán hạt của đồn cảnh sát Khôi Tinh Các có một phần phố cổ, nhà mái bằng là chủ yếu; có khu trung, cao cấp, khu biệt thự. Những đám chơi ăn tiền đều nấp trong nhà, theo ông Lâu, bắt bạc như bắt cua, phải mò tận hang. Vào nhà bắt bạc không dễ, họ cảnh giác cao, hễ nghe thấy có người lạ gõ cửa là lập tức thu hết tiền, mở cửa ra họ vẫn ngồi đánh bình thường. Anh không thể bắt bẻ gì họ, trên bàn không có tiền, anh đâu dám bảo họ đánh bạc.

Làm thế nào để vào nhà bắt tại chỗ mà không bị con bạc phát hiện, công an có chiêu gọi là “đột nhập”.

Ở nông thôn ông Lâu đột nhập dễ dàng, tường rào ở nông thôn thấp, chỉ cần một cái vượn mình là vào, khó là tiếng chó sủa, chó sủa cũng có cách, trước lúc hành động ném vào sân một miếng thịt có tẩm thuốc mê là được. Ở nông thôn cho dù đập cửa vào, trên bàn chỉ cần có một hào, không ai

dám nói đây là tiền thưởng. Ở thành phố lại khác, không khéo sẽ làm mất lòng chủ nhà, thậm chí còn bị kiện.

Ở thành phố đột nhập khó, cho dù khó họ cũng có cách.

Nếu là ban ngày tôi có thể giả làm người đưa sữa hoặc bưu tá đưa thư, đưa báo, biết chủ hộ là ai, cứ vờ gọi anh Ất, anh Giáp gì đó, sẽ có người ra mở cửa.

Buổi tối có thể giả làm người bán gì đó, hoặc đứng ngoài gọi thật to: “Xe đạp, xe máy của ai đây?”. Con bạc sẽ thò đầu ra quan sát, thông thường có người mở cửa ra xem.

Ông Lâu huấn luyện cho những thành viên trong tổ, mất nửa ngày để họ hiểu thế nào là đếm, nhìn, đột nhập.

Ngay tối hôm ấy ông Lâu dẫn quân đi bắt bạc, mục tiêu đầu tiên của họ là một khu chung cư nằm trong ngõ Nam Dật hẻo lánh.

Khu chung cư này xây dựng đã lâu, không ai quản lý, xe đạp, xe máy ban ngày không để đúng chỗ qui định, buổi tối sợ mất cắp mới đưa vào nhà. Người ngoài chỉ cần không qua đêm cũng không cần để xe vào nơi qui định.

Mười hai giờ đêm, thuộc hạ của ông Lâu báo cáo, đơn nguyên số hai, nhà số 402 bên ngoài còn ba chiếc xe máy. Ba chiếc xe là ba người, thêm chủ hộ là bốn, vừa đúng một bàn mạt chược.

Ông Lâu quan sát kỹ, căn hộ số 402 của nhà thứ nhất còn sáng ánh đèn. Có hai điều kiện phù hợp với số ba, có thể đoán nhà này đang chơi mạt chược. Tiếp theo là làm thế nào để đột nhập.

Bốn trong số năm người lên lầu, một cảnh sát canh cửa nhà số 402. Chuẩn bị xong, người canh sát ở dưới gọi thật to: “Xe máy của ai... đồ rồi... hỏng rồi...”

Gọi hồi lâu nhưng căn hộ số 402 vẫn không động tĩnh, nhưng lại làm hộ bên cạnh tỉnh dậy, mở cửa sổ chửi đồng mấy câu.

Ông Lâu bực tức chạy xuống, động viên nhân viên đứng dưới, thấy nơi xa kia có một cửa hàng bán các thứ lật vặt còn sáng đèn, ông đi mua bao

thuốc để động viên mọi người.

Ông Lâu vừa đến nơi thì thấy chủ quán đặt điện thoại xuống, bảo thằng con đem thuốc lá đến cho những người chơi mạt chược ở căn hộ số 402. Nghe thấy vậy, ông Lâu bỏ ra hai đồng mua một chai nước khoáng rồi đi ra cửa, đứng chờ thằng con chủ quán. Ông chặn thằng nhỏ lại, đến gõ cửa căn hộ 402, nói với người trong nhà đưa thuốc đến. Cửa vừa hé mở, cảnh sát ập vào, chạy ngay đến bên bàn mạt chược.

Ông Lâu đưa thẻ cảnh sát ra, thật kì lạ, bên bàn chỉ có hai người, phải là bốn người mới đúng, vừa rồi ra mở cửa là một người, còn một người nữa đâu? Ông Lâu cúi nhìn găm bàn, một chị đang ngồi thu lu, không dám thở mạnh. Ông lệnh cho chị ta ra.

Ông phải gọi đến hai, ba tiếng chị kia áo quần xộc xệch lấy bầy chui ra, cái cơ thể to béo căng tròn. Ông Lâu nhìn mặt bàn chỉ lác đác vài ba đồng bạc. Ông gọi điện về đồn mời hai nữ cảnh sát đến. Chị phụ nữ trung niên kia đòi vào nhà vệ sinh, ông Lâu cảnh cáo chị ta nếu xóa tội chứng tội trạng sẽ tăng nặng. Chị ta bảo ông vô nhân đạo, tước cả quyền đi nhà vệ sinh của chị ta. Ông Lâu mặc kệ, không sợ chị ta tè ra quần.

Hai nữ cảnh sát đến, vào nhà vệ sinh lấy ra hơn chục nghìn đồng từ trong nịt vú và quần lót của chị kia ra.

Đưa về đồn, suốt cả đêm ông Lâu lấy lời khai của ba nam một nữ chơi mạt chược.

Ông Hải đồn trưởng thấy trận đầu đánh thắng, rất vui mừng gọi bữa tối chiêu đãi mọi người. Người đưa thức ăn cưỡi xe máy đến, vừa đặt thức ăn xuống đang định đi, ông Lâu gọi anh ta lại. Ông hỏi, đưa cho nhà tiếp theo mấy suất? Người đưa thức ăn bảo bốn suất.

Ông Lâu nói: “Tôi với cậu cùng đưa đến đấy”. Ông trưởng đồn lập tức hiểu ra, gọi mấy người đi theo giúp ông Lâu. Ông Lâu đặc chí: “Theo cách nói của con bạc, tối tay tôi gặp vận đỏ, rất đỏ!”.

4

Hôm ấy Xuyên Thanh và cậu Tạ giới thiệu thêm mấy bạn chơi mạt chược.

Họ chơi bốn hiệp, do kết thúc sớm, người thắng không dám nói, không dám mời người thua chơi tiếp, mà do người thua đề xuất, nói chung ít ai từ chối. Xuyên Thanh thắng to, người đồng ý đầu tiên. Anh rất hên, đang muốn chơi nữa.

Cuộc chơi này ít ra phải hai tiếng đồng hồ nữa mới kết thúc, Xuyên Thanh đói bụng, bảo ăn chút gì, những người khác cùng đồng ý.

Nữ chủ nhân vẫn chưa ngủ, chị nằm trên giường xem ti vi, không muốn dậy làm bữa ăn đêm, liền gọi điện cho nhà hàng ở ngoài đem đến, chị gọi bánh chẻo và bánh nguyên tiêu.

Thức ăn họ gọi do ông Lâu đưa đến, theo sau là những trợ thủ của ông.

Ông Lâu để thức ăn lên mặt bàn, nói với mấy người đang hoảng sợ: “Để nguyên bài và tiền. Thức ăn có thể ăn”.

Xuyên Thanh không như những người khác, anh cầm hộp bánh chẻo lên ăn. Anh vừa ăn vừa nói với ông Lâu: “Không nhận ra tôi à? Tôi ở tòa báo, tối nay vừa xếp tin Sở Công an làm tốt công tác trật tự trị an ở các khu chung cư vào trang báo”.

Ông Lâu nhặt một quân bài lên xem rồi vứt xuống mặt bàn: “Có nhận ra anh chơi mặt chược ăn tiền. Nhưng chưa biết tên anh, mời anh về đồn nói chuyện”.

Xuyên Thanh chậm rãi nói: “Anh ở đồn nào, sao lạ quá? Lãnh đạo của anh là Tôn Chí Quần, Tổng Thành Lộ hay là Lý Đại Hải, Trương Hoảng Khuê?”.

Ông Lâu ngạc nhiên thấy Xuyên Thanh kể ra hàng loạt tên các đồn trưởng đồn cảnh sát trong thành phố. Nhưng ông rất không bằng lòng với thái độ ngạo mạn và phô trương thanh thế của anh. Trong con mắt ông, tại sao Xuyên Thanh lại làm cái trò cáo mượn oai hùm như kiểu cán bộ xã, chẳng khác gì ông đi bắt bạc ở nông thôn, ông phải cho Xuyên Thanh biết tay.

“Tòa báo à, tôi sẽ gọi điện cho đài truyền hình đến, đem theo máy ghi hình đưa tin các anh đang đánh bạc”.

Nghe nói vậy, mấy người cùng chơi bài với Xuyên Thanh đều đồng thanh “không cần phải làm như vậy”. Có người nhìn Xuyên Thanh, cảm thấy anh không biết thời biết thế.

“Tại sao gặp phải người này?”, Xuyên Thanh khó hiểu, anh nhìn những người đứng sau lưng ông Lâu, không quen ai. Anh định gọi điện thoại cho ông Hoa Bò, phó chính ủy Sở Công an, người anh quen thân.

Anh vừa lấy điện thoại di động ra liền bị ông Lâu ngăn lại: “Bây giờ anh phải hợp tác với chúng tôi, đăng kí những gì có trên chiếu bạc. Còn điện thoại, chốc nữa anh gọi vẫn chưa muộn”.

Cho đến khi ngồi lên xe cảnh sát đưa về đồn ông Lâu vẫn không cho Xuyên Thanh gọi điện thoại.

Đến đồn cảnh sát Khôi Tinh Các, Xuyên Thanh bảo gọi điện cho đồn trưởng Lý Đại Hải, ông Lâu bảo đừng nên phí công vô ích, giờ này ông Hải đã ngủ yên ở nhà rồi. Ông Lâu cho Xuyên Thanh số máy của ông Hải, Xuyên Thanh gọi, quả nhiên máy tắt. Lại gọi cho phó chính ủy Hoa Bò, chuông đổ một lúc, có người cầm máy, Xuyên Thanh rất mừng.

Xuyên Thanh nói, đồn cảnh sát có một nhân viên mới không biết anh, anh chỉ chơi mạt chược nhỏ nhưng vẫn bị bắt về đồn.

Ông Hoa Bò hỏi, tại sao bắt về đồn rồi mới gọi cho ông. Xuyên Thanh nhìn ông Lâu đang ngồi kế bên ấp úng không biết trả lời thế nào. Ông Hoa Bò bảo, đã về đồn rồi thì nên hợp tác với cảnh sát, những chuyện khác để ngày mai giải quyết. Ông bảo đưa máy cho ông Lâu, ông Lâu nghe điện, Xuyên Thanh muốn biết ông Bò nói gì nhưng không nghe rõ. Lúc quay lại, ông Lâu đưa trả điện thoại và nói với anh: “Ông Bò nói, anh là lãnh đạo tòa báo, chỉ thị cho tôi phải khách khí với anh”.

Ông Lâu hỏi Xuyên Thanh: “Tôi không làm điều gì tỏ ra thất kính chứ?”. Xuyên Thanh không nói gì, anh không biết ông Bò giúp được anh đến mức nào.

Ông Lâu đi lấy nước cho Xuyên Thanh, còn hỏi anh có muốn đọc báo không.

“Mẹ kiếp, hồ đeo tràng hạt chứ đâu phải người tốt?”, Xuyên Thanh nghĩ thầm.

Một lúc sau, hai viên cảnh sát tập sự lập biên bản lời khai, họ hỏi rất tỉ mỉ, ghi cả chức vụ, nơi công tác, điều này khiến Xuyên Thanh không thoải mái.

Viên cảnh sát tập sự nói: “Bác Thanh, số tiền của bác chơi rất lớn, những người kia không bằng của bác”.

Trên bàn mặt chược Xuyên Thanh có bảy nghìn đồng, trong đó có hai nghìn trắng. Lần đầu tiên anh cảm thấy chơi bài được tiền là một gánh nặng.

Ba người kia sau khi lập xong biên bản lời khai gặp nhau ở ngoài hành lang, họ hỏi nhau cảnh sát đã hỏi những gì, họ thấy Xuyên Thanh đang ngồi trong phòng, vẫy tay mời anh ra hút thuốc. Xuyên Thanh không muốn nhập vào câu chuyện của họ, sự việc rắc rối bị cảnh sát thẩm vấn liệu có gì để nói với nhau, anh không ra.

Xuyên Thanh không ra, những người kia vào với anh, đưa thuốc lá mời anh, mỗi người một câu trở nên ồn ào vui vẻ.

Một người nói, lần trước anh ta chơi mặt chược cũng bị cảnh sát bắt, chỉ bị phạt một nghìn đồng, không bị đưa về đồn, lần này vì Xuyên Thanh mà bị vạ lây.

Một người hình như bất bình về chuyện này, hỏi Xuyên Thanh: Chúng ta bị bắt ra đồn, chúng ta đâu phải người can án phạm tội gì, anh Thanh bảo có đúng không?”

Lại có người biện bạch: “Không phải bị bắt, mà được mời”.

Xuyên Thanh nghe không lọt, anh tỏ ra bực mình: “Không phải bị bắt mà cũng không phải được mời, mà là đưa về đồn, đúng không nào?”

Lập tức có người khen ông Tổng biên tập, hỏi anh “đưa” đến đây liệu có “đưa” lên báo hay không?

Xuyên Thanh mặt tái xám, vì tức, vì sợ. Trên đường đến đồn cảnh sát anh đã nghĩ đến tính nghiêm trọng và hậu quả của sự việc, tính xem phải

giải thoát bằng cách nào. Cho dù đã gọi điện cho ông Hoa Bồ nhưng vẫn không biết có ăn thua gì không. Anh sợ rơi vào tay những cảnh sát không biết trời cao đất dày là gì, sợ xấu mặt. Đúng như câu tục ngữ: “Đánh bạc, đánh bạc, không một ai tình không bạc”.

Ông Lâu gọi riêng Xuyên Thanh vào phòng mình, nói với anh: “Anh Thanh, tại sao anh chơi với những người kia, ba người thì hai có tiền sự, vì đánh bạc ăn tiền mà bị cảnh sát cảnh cáo. Lần này nói gì cũng khó, vì anh mà không thể xử lý họ”.

Ông ta hỏi Xuyên Thanh muốn thế nào. Xuyên Thanh bảo có thể cho anh về nghỉ trước được không, đến sáng hôm sau sẽ giải quyết. Ông Lâu suy tính cho anh, bảo xử lý ngay bây giờ tốt hơn, một người có chức quyền ban ngày ban mặt ngồi ở đồn cảnh sát, ai trông thấy cũng sẽ ảnh hưởng không tốt.

Xuyên Thanh định dùng kế hoãn binh, chờ đến mai ông Hoa Bồ sẽ có cách giải thoát, không ngờ ông Lâu không nhẹ tay, nhất định phải xử lý ngay. Anh hỏi thử ông Lâu xử lý thế nào, anh cho rằng đồn cảnh sát phạt tiền, mất tiền mua cái bình an.

Quả nhiên ông Lâu đề xuất phạt tiền, bảo anh nộp tiền phạt rồi sẽ được về nghỉ, ông còn hỏi làm ở toà soạn báo có bận lắm không.

Thấy Xuyên Thanh không có phản ứng gì, ông Lâu nhắc anh: “Tiền phạt thì không thể miễn, vì là anh nên mới xử phạt nhẹ như thế. Mấy người kia đều chấp nhận phạt tiền, gọi điện về bảo người nhà đem tiền đến”. Xuyên Thanh không nhẹ dạ tin lời ông Lâu, nhưng cũng không nghĩ được cách nào khác. Ông Lâu ép anh, nếu anh không chịu nộp phạt, rất có thể ngồi ở đồn cảnh sát cho đến sáng, nói gì thì cũng là bị bắt vì chơi mạt chược ăn tiền, người khác trông thấy càng xấu hơn.

Anh hỏi phạt bao nhiêu, ông Lâu bảo ba nghìn. Anh thở phào nhẹ nhõm, bảo trên bàn có bảy nghìn, bây giờ có thể nộp phạt, không cần phải về nhà lấy tiền.

Ông Lâu cười, hỏi Xuyên Thanh thật không hiểu hay vờ không hiểu, tiền trên bàn phải tịch thu, làm thế nào để lấy nộp phạt? Cái lý ấy ngay cả mấy

bác nông dân ở làng cũng hiểu.

Khẩu khí của ông Lâu khiến anh biết không thể không nộp phạt, cũng đoán được ông mới từ nông thôn điều về đây. Anh đành cắn răng gọi điện cho Cát Hồng.

Cát Hồng đến đồn cảnh sát thì đã mờ sáng, chị thấy Xuyên Thanh liền la lối: “Liệu có ai không biết anh, chơi mạt chược bị phạt nhiều tiền như thế! Anh nghĩ tiền như nước múc ở sông lên hay sao?”

Xuyên Thanh khuyên vợ, đừng nói gì nữa.

5

Về đến nhà, Xuyên Thanh mặc cho vợ càu nhàu, anh ngủ một giấc cho đến gần bữa trưa mới dậy.

Nghĩ lại, sau cuộc chơi Xuyên Thanh mất đứt mười nghìn đồng, coi như lỗ to. Anh gọi điện ngay cho ông Hoa Bồ, hỏi ông sẽ giúp thế nào. Ông Bồ vẫn thường xuyên tìm anh để làm công tác tuyên truyền cho Sở Công an, cũng viết một vài bài cho báo buổi chiều.

Ông Bồ bảo anh nộp phạt như thế là đúng, chứng minh thái độ hợp tác tốt, giúp ông nói chuyện cũng dễ. Đồn cảnh sát đã báo cáo sự việc lên phòng pháp chế của sở, phòng pháp chế thấy số tiền chơi bài lớn, không đồng ý chỉ phạt tiền, đòi câu lưu mỗi người mười ngày. Ông Bồ đang dàn xếp chuyện này, cho dù chuyện lên đến Giám đốc sở cũng phải ém đi.

Xuyên Thanh giật mình, thì ra sự việc vẫn chưa xong. Anh gọi điện báo Hồ Bằng đến nhà, nói rõ sự việc với anh, hỏi anh đồn cảnh sát làm như vậy có đúng không?

“Sự việc đã xử lý, tiền phạt đã nộp, vậy còn truy cứu chuyện gì?” Xuyên Thanh không hiểu nổi.

Hồ Bằng bảo, anh đã đọc thuộc lòng bản “Điều lệ xử phạt trật tự trị an”. Tình huống của Xuyên Thanh đang được điều tra xử lý về mặt trật tự trị an, tiền phạt đã được tạm nộp tại hiện trường. Về mặt trình tự có vấn đề, nhưng có thể nói anh tự nguyện nộp phạt, không có cách nào để bắt bẻ. Đồn cảnh sát không có quyền phạt từ năm trăm đồng trở lên, muốn phạt phải báo cáo lên phòng pháp chế của sở để quyết định. Nếu phạt anh ba nghìn đồng,

trước khi trao “Quyết định xử phạt” phải thông báo quyền lợi của anh, anh có thể yêu cầu được biết mọi bằng chứng.

Xuyên Thanh nói chuyện này thì anh hiểu, bây giờ xuất hiện vấn đề hình phạt kèm theo. Hồ Bằng hiểu anh áp dụng là bởi vấp phải chuyện có thể bị câu lưu.

Điều bảy trong bản điều lệ xử phạt trật tự trị an qui định: vì mục đích doanh lợi, người cung cấp điều kiện cho đánh bạc hoặc người tham gia đánh bạc với khoản tiền lớn, phải câu lưu năm ngày trở xuống và phạt từ năm trăm đồng trở xuống; tình tiết nghiêm trọng phạt câu lưu từ mười ngày đến mười lăm ngày, đồng thời xử phạt từ năm trăm đồng lên đến ba nghìn đồng. Hồ Bằng đọc cho Xuyên Thanh nghe những điều khoản có liên quan.

Xuyên Thanh cho biết vừa rồi anh đã đọc điều lệ xử phạt, những nội dung có liên quan đều đã rõ, có điều về mặt tinh thần không thể chịu đựng nổi.

Hồ Bằng nói: “Đồn cảnh sát phạt anh ba nghìn chứng tỏ anh chơi ăn tiền lớn, tình tiết nghiêm trọng, phải câu lưu cũng hợp lý, hợp pháp”. Ngược lại, anh cũng khó tin: không đâu, làm sao câu lưu được anh? Anh đường đường là một vị Tổng biên tập báo.

Xuyên Thanh cười đau khổ: “Hỗ xuống đồng bằng bị chó đánh lừa. Một nhân viên cảnh sát từ xã điều lên đang làm khó cho tớ, nhưng tớ cũng đã tìm được người giúp, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn”.

Hồ Bằng bảo, chỉ vì mặt chược mà câu lưu một Tổng biên tập báo là chuyện ít có khả năng. Sở Công an làm thế phải báo cáo với Ban Tư pháp của thành phố. Kỉ luật của Đảng cấm chơi mặt chược, Ủy ban kiểm tra - kỉ luật của Đảng biết, chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng, có thể còn phức tạp hơn nhiều lần xử lý của cảnh sát.

Xuyên Thanh không nói gì, đấy cũng là điều anh lo nhất. Hồ Bằng về rồi anh gọi điện ngay cho ông Bồ, nhờ ông xử lý chuyện này ở mức thấp nhất. Ông Bồ nói, sự việc đã được quyết định, xử phạt ba nghìn đồng coi như kết thúc. Xuyên Thanh hết sức cảm ơn, lại nhờ ông gọi điện cho đồn cảnh sát

giữ kín chuyện này. Anh nói, sự việc qua đi anh sẽ mời ông ăn cơm đồng thời nhờ ông đem theo mọi hồ sơ có liên quan đến vụ việc.

Hôm sau Xuyên Thanh đi làm, vừa bước vào phòng thì có cậu Tôn đến gõ cửa. Về mặt Tôn rất nghiêm trọng, đóng cửa lại, nói có một người đập xích lô đến tòa soạn báo cáo một sự việc li kì, muốn cung cấp cho bộ phận tin thời sự để lấy thưởng.

Xuyên Thanh nói, chỉ cần đó là tin tức chân thật, càng li kì càng tốt, tiền thưởng một hai nghìn không có vấn đề gì. Chính sách thưởng cho người cung cấp thông tin là do anh đặt ra, báo buổi chiều cần có những tin tức về mặt xã hội.

Tôn nói: “Nhưng bác ấy bảo, anh chơi mạt chược bị cảnh sát bắt đưa lên đồn, bị phạt tiền”.

“Hà?”. Về mặt Xuyên Thanh không thay đổi nhiều, anh nhìn Tôn, nói: “Cậu có tin không?”.

“Em đâu có tin dễ dàng như vậy. Bây giờ có nhiều người đưa tin giả mạo để lĩnh thưởng lắm”.

Xuyên Thanh hỏi còn ai biết chuyện này, Tôn nói chỉ có anh ta và Lê Lê biết. Xuyên Thanh không nói có hay không có sự việc ấy, anh chỉ dặn Tôn và Lê Lê đừng để chuyện này lan rộng.

Lúc Tôn ra đến cửa, Xuyên Thanh gọi lại, hỏi: “Cậu có chơi mạt chược không?”. Tôn trả lời: “Em có đánh, tối hôm qua vừa chơi ở nhà xong”.

Một lúc sau, Tạ ở phòng quảng cáo lên phòng biên tập gặp Tôn, hỏi cách liên hệ với người đập xích lô kia, anh muốn gặp để thu xếp sự việc. Xuyên Thanh nghĩ, người đập xích lô biết anh bị bắt lên đồn cảnh sát, chẳng hóa ra cả thành phố này đã đồn ầm lên rồi à? Không thể thế được.

Phải gọi điện cho người cùng chơi mạt chược với anh mới có thể biết, họ ra khỏi đồn cảnh sát đều ngồi xích lô về, phải nhanh chóng bịt đầu mối. Xuyên Thanh lập tức nhờ người bắt mối, nhất là Ban Kiểm tra - kỉ luật của thành phố

Vấn đề còn ở chỗ Xuyên Thanh làm việc trong ngành văn hóa - báo chí, không bao giờ nghĩ phải cầu cạnh đến người của Ban Kiểm tra - kỉ luật.

Xem ra, ông Vũ là người anh có quan hệ mạnh nhất ở thành phố này, tay có dài đến đâu cũng không với được đến Ban kiểm tra - kỉ luật, với lại, anh cũng không cần thiết phải lộ diện trong chuyện này. Điều này thì anh biết rõ lắm.

Còn nữa, cứ sơ suất đi tìm người biết đâu sẽ gây nên sóng gió trong thành phố, đấy là điều anh phải suy nghĩ.

V. SÓNG GIÓ

1

Lấy nhau sau hai ba tháng, Oánh Oánh và Hồ Bằng bắt đầu cảm thấy cuộc sống vợ chồng nhạt nhẽo, kém thú vị.

Thỉnh thoảng họ tìm người đến nhà chơi mạt chược, hai người chỉ một có thể ngồi vào bàn, người còn lại rất buồn.

Oánh Oánh chơi nhiều hơn, có lần hai người tranh nhau chơi, đúng lúc con hồ li tinh dưới nhà có người mời chơi, Oánh Oánh rất bực mình. Cho đến lúc Hồ Bằng chơi xong, chị vẫn còn mặt nặng mày nhẹ. Điều chị không nói ra, trước đây Văn Hòa đâu dám tranh nhau với chị? Việc gì cũng nhường chị. Còn Hồ Bằng thì cứ lý luận rằng tháng này chị đã chơi bảy tám lần, anh mới chơi hai lần. Thấy Hồ Bằng nhớ cả số lần chị chơi mạt chược, chị càng tức, bảo sau này không ai được chơi mạt chược nữa, tìm việc để làm.

Việc gì? Hồ Bằng biếng nhác, cầm cuốn sách giả vờ đọc. Oánh Oánh xem ti vi, xem tạp chí thời trang.

Lúc Oánh Oánh xem ti vi Hồ Bằng cứ xán đến, bảo tiếng ti vi làm anh không thể đọc sách nổi. Oánh Oánh thì không bỏ được ti vi, lên giường quá sớm không ngủ nổi, hai người đành cùng xem ti vi. Những lúc ấy quyền chủ động chọn kênh không thuộc về Oánh Oánh. Hồ Bằng cầm bộ điều khiển, anh thích xem phim hình sự, chống tham nhũng. Oánh Oánh không thích những tiết mục Hồ Bằng chọn, nhất là phim chống tham nhũng chị không xem.

Cái gọi là đầu vừng xào thức ăn, mỗi người một ý thích. Oánh Oánh mua một cái ti vi nữa để ở buồng ngủ, mỗi người một ý thích, không ai trở ngại đến ai.

Như vậy gia đình càng lạnh lẽo, Oánh Oánh không chịu nổi. Bình thường Hồ Bằng ít chuyện trò với Oánh Oánh, không giống như Văn Hòa. Trước đây chị chê Văn Hòa là “cây chuyện”, thích nói những chuyện vụn vặt với vợ. Bây giờ Hồ Bằng lại khác hẳn, không bao giờ nói chuyện của mình. Chị cảm thấy không quen, yêu cầu Hồ Bằng nói chuyện nhiều hơn.

Ở cơ quan Hồ Bằng là người sống cho qua ngày, công việc cũng chỉ qua loa xong chuyện. Việc ngoài xã hội cũng chẳng có gì mới, đều là chuyện cũ xào xáo, nói đi nói lại chỉ là chuyện Hữu Ngự, Đại Trung... Từ ngày chuyện của Hồ Bằng và Oánh Oánh bị bại lộ, Hồ Bằng cũng ít qua lại chơi bời với cánh Hữu Ngự. Hơn nữa, nói đến cánh ấy là nói đến Văn Hòa, nói đến Văn Hòa thì Oánh Oánh không muốn nghe, chị hỏi ngược lại phải chăng Hồ Bằng không còn chuyện gì để nói, phải chăng cố tình chọc tức chị.

Hồ Bằng thường nhớ lại những ngày chơi bời với cánh Hữu Ngự, bây giờ thì không còn mặt mũi nào để đến với họ. Anh cũng đã một vài lần ngồi vào bàn mạt chược với ai đó, chơi không lớn không nhỏ, thua thê thảm. Không gặp vận may kiên quyết không chơi, đó là cách của Hồ Bằng, anh cho rằng đây là cái mình thông minh hơn người.

Vậy là Oánh Oánh và Hồ Bằng tối tối chỉ còn biết giết thời gian bằng ti vi. Có những hôm hai người xem hai ti vi khác nhau rồi ngủ. Nằm trên giường Oánh Oánh muốn nói chuyện, chị hỏi Hồ Bằng đã xem phim gì, kể lại cho chị nghe với.

Hồ Bằng xem phim truyền hình “Đông chí” do Trần Đạo Minh sắm vai chính, nhân viên ngân hàng Trần Nhất Bình ngẫu nhiên phát hiện một vụ vi phạm qui định của ngành, anh ta là người nhát gan, lương thiện, đi sâu tìm hiểu những kẻ phạm tội từ trên xuống dưới ăn cắp trong nội bộ, nhưng bị lợi ích mê hoặc khiến anh ta cũng bắt đầu can dự, cuối cùng với vẻ bề ngoài thật thà nhưng lại là con sâu mọt lớn nhất. Hồ Bằng kể cho Oánh

Oánh nghe một vài chi tiết trong phim, rất cảm khái nói, trong cuộc sống thường ngày có những sự việc làm thay đổi con người.

Oánh Oánh nghe một lúc rồi bảo thôi đi, đừng kể nữa. Có thể Hồ Bằng đã buồn ngủ nhưng Oánh Oánh vẫn chưa ngủ, trong mơ chị kêu thất thanh làm Hồ Bằng tỉnh giấc.

Hồ Bằng lay vai đánh thức Oánh Oánh ,hỏi tại sao lại sợ. Chị không nói, chỉ nắm chặt cánh tay Hồ Bằng, một lúc lâu sau mới buông ra. Hồ Bằng đang buồn ngủ, anh đẩy bàn tay chị ra, không ngờ chị như cầu xin: “Oánh muốn...”

Hồ Bằng ngồi dậy châm thuốc, giống như bất đắc dĩ, lại giống như đang khởi động tình cảm. Anh vừa rít vài hơi thuốc thì bị Oánh Oánh vút đi. Chừng như rất bất mãn, anh đè lên người chị... Bắt đầu từ hôm ấy Oánh Oánh đâm ra mất ngủ. Tối nào cũng căng mắt xem ti vi đến độ đỡ dần, cứ trần trở vật vã mãi nhưng không sao ngủ nổi. Chị không ngủ nổi cũng không để Hồ Bằng ngủ yên.

Hồ Bằng tìm mọi cách để Oánh Oánh ngủ yên, làm tình là một cách, nhưng không thể đêm nào cũng làm tình. Hồ Bằng không ngủ lại kể chuyện cho Oánh Oánh nghe, nghe chuyện rất có tác dụng, chị nằm yên.

Hồ Bằng phải kể thật say sưa mới thoát khỏi sự đeo bám của Oánh Oánh, chuyện có trong bụng cũng nhanh chóng kể hết, đành phải đem chuyện đồng thoại hồi xưa kể cho con, bây giờ kể cho Oánh Oánh. Vậy là trên giường Hồ Bằng phải làm ông già Tôn Kính Tu, lúc sau lại làm chị Cúc Bình.

Nghe đồng thoại Oánh Oánh cười khúc khích, nghe xong chị nằm thẳng người, lặng lẽ chớp mắt nhìn trần nhà. Hồ Bằng không biết lúc này Oánh Oánh đang nghĩ gì. Nhưng anh thấy rõ, Oánh Oánh có tâm sự nặng nề gì đó.

2

Hồ Bằng và Oánh Oánh nằm với nhau nhưng cùng có suy nghĩ khác, thỉnh thoảng nghĩ lại thời gian chơi bời trước đây, nghĩ đến những người con gái khác, hoặc cùng Chu Lâm chơi mạt chược.

Hồi đầu Oánh Oánh không thích Chu Lâm xuất hiện bên bàn mạt chược, cô ta không che đậy, nói thẳng không chút kiêng dè hoặc mập mờ. Đáng sợ là, cô ta cứ ghé miệng bên tai Hồ Bằng, trong con mắt Oánh Oánh cô ta là kẻ đê tiện, bên bàn mạt chược cứ liếc mắt đưa tình với Hồ Bằng một cách sỗ sàng.

Vì có Oánh Oánh, Hồ Bằng phải làm ra vẻ nghiêm túc, không đáp lại Chu Lâm, cô ta có nói gì thì anh cũng im lặng, chịu thua. Nhưng trong bụng anh lại rối lên bởi những suy nghĩ khác. Giống như mèo thấy mỡ. Anh không cho Oánh Oánh biết, đến bệnh viện tìm Chu Lâm mong tiếp xúc và phát triển quan hệ, nhưng hễ thấy cô ta, anh lại sợ. Gặp Chu Lâm, anh ta như cái bánh mì ngâm nước, bản thân anh cũng không biết tại sao. Anh có ý nghĩ tìm Chu Lâm là bởi có chuyện với Vân Tài và giữa anh với Oánh Oánh đang nhanh chóng nhạt nhẽo.

Lúc này Hồ Bằng nhớ đến Chu Lâm hình như đang lúc nhạt mồm nhạt miệng muốn được nói chuyện.

Hồ Bằng cũng chẳng có thủ đoạn gì đặc biệt, chỉ hẹn Chu Lâm chơi mạt chược.

Thời gian hẹn không may mắn, đúng hôm Chu Lâm trực đêm. Y tá phòng mổ trực đêm ít, hôm ấy đúng phiên trực của Chu Lâm.

Được Hồ Bằng hẹn chơi mạt chược, Chu Lâm rất phấn khởi, bảo lâu lắm rồi không có tin tức gì của những người cùng chơi, cho rằng anh và Oánh Oánh đã rút khỏi bàn mạt chược, ở nhà vui vẻ với nhau. Xem ra, cô ta vẫn giữ phong độ ngày trước.

Hồ Bằng bảo, chơi mạt chược vui nhất, tất nhiên làm cái việc kia cũng có thể quên mạt chược, chơi mạt chược cũng có thể quên chuyện kia. Chu Lâm tóm ngay lấy câu nói, hỏi Hồ Bằng chuyện kia là chuyện gì? Hồ Bằng ngập ngừng, Chu Lâm phá lên cười.

Thấy Chu Lâm tỏ ra đồng ý, anh hẹn cô chiều hôm sau. Chu Lâm bảo hôm sau cô được nghỉ cả ngày, buổi sáng chơi cũng được. Cô nhắc Hồ Bằng không nên mời những tay giỏi, tìm “cừ” đừng nên tìm “sói”. Hồ

Bằng nói: “Sói nào thì em cũng không sợ, em cứ đem dao cạo đến”. Chu Lâm lại cười, Hồ Bằng như không chịu nổi.

Sáng hôm sau Hồ Bằng hẹn thêm hai người nữa, rất bất ngờ là không có địa điểm. Hồ Bằng không muốn lỡ cuộc chơi, anh vất óc tìm địa điểm, chợt nhớ đến căn hộ Kim Thần thuê, Kim Thần bảo anh có thể đến đây tùy ý sử dụng. Anh tìm Kim Thần, quả nhiên không có vấn đề gì.

Kim Thần bảo chỗ ấy của anh rất đầy đủ, không những có bài mạt chược mà có cả giường lò xo. Anh ta cười đầy ẩn ý, bảo Hồ Bằng xong việc nhớ thu dọn sạch sẽ. Hồ Bằng thay đổi ý định, lấy cớ tìm không ra địa điểm bảo hai người kia không chơi, chỉ hẹn một mình Chu Lâm đến.

Buổi sáng Hồ Bằng lấy chìa khóa của Kim Thần, đến quan sát và bố trí. Anh ngồi hút vài điếu thuốc, tưởng tượng nhiều tình huống, chờ buổi chiều hành sự.

Hẹn một giờ chiều, anh ăn cơm trưa, hơn mười hai giờ đến căn hộ Kim Thần thuê. Anh vờ bày bài mạt chược lên mặt bàn, để bốn li trà, giống như đang chờ người đến chơi.

Như mọi lần, Chu Lâm đến sớm hơn, đến nơi đúng một giờ kém mười lăm. Thấy Hồ Bằng ngồi một mình cô hỏi ngay những người khác đâu rồi. Hồ Bằng bảo chưa đến giờ.

Chơi mạt chược chờ nhau là chuyện bình thường. Chu Lâm ngồi không yên, cô đi xem căn hộ. Cô nói, nhất định ở đây là một người độc thân, hỏi người này có tham gia chơi bài không? Hồ Bằng bảo chủ nhân đi công tác, anh hẹn hai người khác.

Hồ Bằng bắt đầu tìm chuyện để nói. Anh nói, không ai tin chuyện Chu Lâm kể trong phòng mổ bác sĩ và y tá không để ý đến chuyện giới tính. Hề là người ai cũng có phản ứng sinh lý, bác sĩ cũng thế, y tá cũng thế, xấu hổ thì làm thế nào? Chu Lâm bảo, có gì lạ đâu, phòng mổ là nơi không được có phản ứng sinh lý, cứu người là việc hệ trọng nhất. Hồ Bằng chuyển sang chuyện tình dục, chú ý liều lượng, lấy câu chuyện của Chu Lâm nói trước kia làm bước quá độ. Anh cho rằng Chu Lâm không giữ mồm giữ miệng một khi gợi lên, chắc chắn sẽ nói không kiêng dè những chuyện có liên

quan đến tình dục, sẽ nói cho đến lúc hai người phấn khích thì tốt. Không ngờ Chu Lâm không nói, mặt cô đỏ bừng, bảo trong trường hợp nào nên nói chuyện này, giống như lúc này một nam một nữ nên nói chuyện khác thì hay hơn.

Chu Lâm nhìn đồng hồ trên cổ tay, hỏi đã đến giờ rồi mà chưa thấy người đến. Hồ Bằng an ủi cô, chắc chắn họ sẽ đến. Chừng năm phút sau Chu Lâm bảo Hồ Bằng gọi điện cho hai người kia, giục họ đến nhanh lên. Chu Lâm cười mũi, trách Hồ Bằng tại sao tìm những người như thế để chơi bài, thật sự mất hứng. Hồ Bằng bảo, họ chơi bài kém lắm

Chừng như nghĩ ra điều gì, Chu Lâm hỏi Hồ Bằng và Oánh Oánh sống với nhau thế nào, bắt anh phải kể chuyện. Hồ Bằng ngập ngừng, nói dài bơi vài câu, không ngờ Chu Lâm truy đến cùng, đòi anh phải nói, nói thật chi tiết. Thấy Chu Lâm yêu cầu thẳng thắn, Hồ Bằng nói Oánh Oánh không rời nổi anh. Chu Lâm hỏi, không rời là thế nào? Hồ Bằng vờ do dự.

Chu Lâm giục: “Nói xem nào, anh sợ gì?”

Hồ Bằng như phải nói ra bằng bất cứ giá nào: “Về mặt ấy anh rất mạnh. Mặt ấy là mặt nào? Tất nhiên là sinh dục. Oánh bảo anh to khỏe”. Chu Lâm như không muốn nghe, hoặc không tin, chỉ “ờ” một tiếng, lắc đầu. Hồ Bằng đang định nói thêm thì cô đã nói: “Đại khái em cũng biết tại sao anh thích chị Oánh”. Nói xong cô cười ha hả, cười ra nước mắt.

Hồ Bằng cười theo, anh cười hời hợt vài tiếng.

Mới đấy mà đã hai giờ. Chu Lâm sốt ruột hỏi Hồ Bằng, người chơi mạt chược có đến hay không?

Hồ Bằng bảo không đến càng tốt, vậy là anh nói những lời xàm xỡ mang nhiều ẩn ý. Chu Lâm đứng dậy, cầm túi xách định đi, Hồ Bằng ngăn lại, bảo cô ra về thì người sẽ đến, hãy chờ một lúc.

Chu Lâm như nhìn thấu ruột gan Hồ Bằng: “Em sợ chờ nữa người ta cũng không đến”. Hồ Bằng ngớ ra, không biết phải nói gì, thấy Chu Lâm đã ra đến cửa anh vội lôi tay cô lại. Chu Lâm vùng thoát khỏi tay Hồ Bằng, lớn tiếng: “Anh Bằng, em chỉ thích mạt chược, anh định làm việc khác thì đừng tìm em”.

“Sầm” một tiếng, cửa đóng lại. Hồ Bằng đứng bên cửa sổ thấy Chu Lâm bực tức đạp cần khởi động chiếc mô-tô “Xuân Thành 50”. Một lúc sau tiếng máy nổ. Cô tăng ga, khói đen phun ra phía sau xe.

3

Vân Tài đưa thằng con về cho mẹ Hồ Bằng, chị nói: “Nó đã có mẹ kế, để mẹ kế nó có trách nhiệm nuôi nấng dạy dỗ nó”.

Bà mẹ Hồ Bằng nghĩ được câu chửi thì nàng dâu cũ đã đi xa. Trong thỏa thuận li hôn giữa Vân Tài và Hồ Bằng có ghi, con cái do anh nuôi dưỡng, nhưng đứa con có thể ở với cha hoặc mẹ, chị không phải chi tiền nuôi con. Bà mẹ trách Hồ Bằng li hôn không cho bà biết, không đòi tiền nuôi con là chuốc khổ vào thân, để Vân Tài bây giờ nhẹ thân xác, bảo không nuôi con là không nuôi.

Hồ Bằng bảo anh đang nhớ con, nó về bên này cuộc sống cũng tốt hơn. Mẹ anh nhìn ra thực chất của vấn đề, bảo thằng con về không phải chuyện ngày một ngày hai. Hồ Bằng an ủi mẹ, bảo Oánh Oánh mong nhà có trẻ con, chắc chắn cô ấy sẽ thích.

Thấy Hồ Bằng đưa con về sống chung, Oánh Oánh không nói gì, không hoan nghênh mà cũng không phản đối. Hồ Bằng muốn biết thái độ của chị, chị bảo chị chưa bao giờ sống với trẻ con, chỉ sợ không nuôi nấng, dạy dỗ nó nổi. Hồ Bằng biết, mà chị cũng nói rất thật.

Hồ Hâm mười một tuổi, học lớp năm tiểu học, công cái ba lô sách vở nặng. Oánh Oánh bảo mắt nó rất giống Hồ Bằng. Hồ Bằng không nghe lời Oánh Oánh, vì nhiều người nói thằng nhỏ rất giống Vân Tài.

Buổi tối, bất chợt Oánh Oánh tỏ ra phẫn chấn, bảo gia đình có thêm thằng nhỏ, cảm giác cuộc sống mới lạ hẳn lên. Hồ Bằng hỏi, vậy có tốt hay không tốt, Oánh Oánh trả lời rất tốt.

Hai người ít có cơ hội lên giường sớm. Những lúc nằm trên người Oánh Oánh, động tác của anh cũng phải nhẹ nhàng, thận trọng, sợ thằng nhỏ nằm phòng bên cạnh nghe thấy. Không ngờ Oánh Oánh quá hưng phấn, chị rên rỉ rất vô tư. Hồ Bằng phải lấy tay bịt miệng chị, chị hất tay anh ra, nhắc đi nhắc lại: “Con anh nghe thấy rồi, con anh nghe thấy rồi...”.

Sáng hôm sau Oánh Oánh phá lệ, dậy sớm nấu bữa sáng, chị luộc trứng, luộc bánh nguyên tiêu. Mọi khi không như thế này, chị ăn hai lát bánh bông, uống một bình sữa, Hồ Bằng ăn một tô mì.

Thằng Hâm không nói năng gì, nó ngồi xuống ăn sữa chua. Sữa chua đặt mua hàng tháng, chưa mua thêm, nó ăn, Oánh Oánh không được ăn. Nó ăn sữa chua xong, đẩy cái bát bánh nguyên tiêu ra, chỉ ăn trứng luộc. Năm quả trứng nó ăn một lèo hết sạch, ăn hết còn hỏi có còn nữa không. Hồ Bằng đang đánh răng rửa mặt trong nhà vệ sinh, nó hỏi Oánh Oánh đứng trước mặt. Oánh Oánh đưa mắt nhìn Hồ Bằng đang đứng trong nhà vệ sinh thò đầu ra. Miệng anh đầy bọt kem, lắc đầu. Thằng Hâm không vui, nó nói, mẹ nó luộc cho nó mười hai quả trứng. Oánh Oánh bàn với Hồ Bằng: “Luộc thêm cho nó hai quả nữa nhé?”

Hồ Bằng lấy bàn chải răng ra khỏi miệng, nói với thằng con: “Ăn không hết sẽ đục một lỗ trên đầu nhét trứng vào nhé”. Thằng Hâm thè lưỡi thật dài.

Oánh Oánh luộc thêm ba quả trứng gà nữa. Thằng Hâm ăn như hùm, nó lau cái miệng đầy mỡ, cười nói: “Mẹ luộc cho con mười hai quả là ba lần cộng lại”.

Oánh Oánh sợ, sợ thằng nhỏ ăn nhiều trứng sẽ đầy bụng. Như vậy chị sẽ chịu trách nhiệm, luộc hai quả, sợ thằng nhỏ ăn không no, luộc thêm cho nó một quả.

Thằng Hâm nhìn Oánh Oánh với vẻ kì lạ, một lúc sau nó nói: “Cô tốt hơn mẹ cháu, luộc nhiều trứng cho cháu, từ nay cháu gọi cô là mẹ”.

Oánh Oánh choáng váng. Tối hôm qua Hồ Bằng bảo nó gọi Oánh Oánh là dì, nó không gọi, bây giờ bỗng nhiên nó gọi là mẹ. Thấy thằng nhỏ đeo ba lô sách đi ra cửa, chị không biết phải trả lời nó thế nào.

Hồ Bằng ăn hai bát bánh để trước mặt, ngược lên hỏi Oánh Oánh: “Gọi là mẹ không được à?”. Oánh Oánh đỏ mặt.

Buổi chiều, thằng Hâm đi học về, đầu bù tóc rối, mặt mày nhem nhuốc, áo ngoài cởi ra cầm trên tay phất phất, ba lô sách đứt một bên quai. Hồ

Bằng bắt nó phải nói thật, tan học rồi đi chơi đâu. Nó nói đi đá bóng. Oánh Oánh không tin, nhưng Hồ Bằng rất tin.

Oánh Oánh xả cho nó một bồn nước tắm, chuẩn bị đầy đủ khăn tắm, xà phòng, sữa tắm, dầu gội đầu. Nó vào phòng tắm, cởi áo quần, nhìn khắp người, gọi to: “Mẹ, vào tắm cho con”. Oánh Oánh ngớ ra, thấy nó đang nhìn mình, chị mới biết nó đang gọi.

Thằng nhỏ đã lớn như vậy rồi mà vẫn đòi có người tắm, Oánh Oánh không biết phải làm thế nào. Thằng Hâm không bằng lòng, nó nói: “Con gọi mẹ rồi mà mẹ không tắm cho con. Mỗi lần tắm con đều được mẹ tắm cho, từ trước đến nay vẫn thế”.

Nghe thấy tiếng con gọi, Hồ Bằng từ trong bếp ra, anh đến bên cửa nhà vệ sinh, đưa tay đét vào mông nó một cái, mắng: “Đồ khốn kiếp! Lớn thế này rồi mà vẫn đòi người tắm cho, có xấu hổ không?”.

Thằng Hâm hét to: “Mẹ bảo chân không có lông, không sợ con gái nhìn”.

Thấy Oánh Oánh khó xử, Hồ Bằng nói: “Trẻ con thế đấy”.

Cho đến lúc ăn cơm, ngồi bên bàn ăn Oánh Oánh vẫn mất tự nhiên. Ăn xong, Hồ Bằng an ủi Oánh Oánh đang rầu rầu: “Thằng Hâm nó muốn gần Oánh, rất thích Oánh, Bằng cũng đã nhận ra, không thể để nó sống mãi với Vân Tài được, như vậy nó lớn lên sẽ không ra gì”.

Oánh Oánh không nói gì.

Hôm sau thằng Hâm đi học. Oánh Oánh vào buồng nó, căn phòng gọn gàng ngăn nắp trở nên lộn xộn như ổ chó, quá đáng hơn nữa là, bức tường đẹp như thế mà nó dùng bút màu vẽ không còn ra sao. Chị thu xếp, nghĩ mình đang làm một chuyện vô ích, đến tối sẽ lại bừa bãi, chị bực mình, không thu dọn nữa. Oánh Oánh cảm thấy những việc quá đáng khác đang ở phía trước. Thằng Hâm thích lục lọi, hiếu kì đủ mọi thứ. Ngăn kéo đựng đồ lót của Oánh Oánh cũng bị nó đảo lộn, áo quần chị xếp gọn gàng bị nó lục tung không nói làm gì, trên đó còn in dấu tay bẩn đen nhem. Oánh Oánh không để lộ vẻ không bằng lòng của mình, chị nhẹ nhàng khéo léo nói với Hồ Bằng những chuyện đó. Hồ Bằng biện hộ, hồi nhỏ anh cũng nghịch

ngộ như vậy. Thấy Oánh Oánh đang định nói gì đó, anh tỏ ra không bằng lòng, vút điếu thuốc hút dở xuống đất. Oánh Oánh vội nhặt điếu thuốc lên, bỏ vào cái gạt tàn, chị còn pha cho Hồ Bằng một cốc trà.

Cuối tuần, có người mời riêng Oánh Oánh đi ăn. Từ ngày lấy Hồ Bằng hầu như chị không nhận lời mời của ai, chị muốn đi để được yên tĩnh.

Ăn xong, cả bọn ngồi lại chơi mạt chược, Oánh Oánh không muốn chơi, có người cười chị chân tay bị trói chặt, mất hết tự do. Không còn cách nào, Oánh Oánh đành gọi điện về xin phép Hồ Bằng. Hồ Bằng lạnh lùng hỏi có nhất thiết phải đánh không, chị bảo khó lòng từ chối, ai cũng bảo sau khi lấy chồng chị thay đổi nhiều quá. Hồ Bằng tức giận: “Muốn đánh thì đánh ở nhà, mời mọi người về đây mà chơi”.

Oánh Oánh khéo léo nói với các bạn, từ ngày lấy chồng chưa mời mọi người về nhà mình, hôm nay gặp dịp may. Mọi người thấy cũng phải, rất vui vẻ theo chị về.

Có khách đến nhà Hồ Bằng tỏ ra khách khí, hết sức chu đáo mời thuốc, pha trà, trải khăn bàn, bày bài mạt chược ra. Chuẩn bị xong, Hồ Bằng để Oánh Oánh chơi với bạn, anh xem ti vi.

Thằng Hâm thấy có người đến chơi, nó rất phấn khởi, người đi lại, làm cho nó không còn tâm tư làm bài tập. Bỗng Oánh Oánh nhớ ra, ở cơ quan của chị cũng có người tái hôn đem theo cả con về, bạn bè không nói “kéo theo chai dầu” mà nói “gấu mèo”. Gấu mèo là nhãn hiệu một loại thuốc lá, nghe cũng ác khẩu. Không biết lúc này họ có nói thằng Hâm là “gấu mèo” hay không.

Mạt chược bắt đầu, thằng Hâm dứt khoát không làm bài, đứng bên Oánh Oánh “nhìn lửng”. Hình như nó rất tinh thông mạt chược, luôn mồm nói ra những nước đi. Một đứa nhỏ như vậy lại rất hiểu cách chơi bài, mọi người thấy vui vui, nhưng rồi họ nhanh chóng ghét nó. Vì nó luôn miệng xưng bài của người khác, còn chỉ đạo Oánh Oánh đi thế nào.

Oánh Oánh khó xử, cầm quân bài trên tay đánh cũng dở, không đánh cũng dở. Thấy không còn cách nào, chị gọi Hồ Bằng. Hồ Bằng thấy không ổn, anh kéo tai thằng nhỏ về phòng làm bài tập.

Nhưng cũng chỉ yên tĩnh được một lúc, thằng Hâm lại ra nói với những người chơi mạt chược: “Cháu nói với mọi người, sau này không được rủ mẹ cháu chơi mạt chược nữa nhé, càng không được đến chơi ở nhà cháu”. Oánh Oánh mặt tái nhợt, vội nói với mọi người: “Cháu nó nghịch lắm”.

Sáng hôm sau thằng Hâm vẫn còn quan tâm đến mạt chược, nó còn tỏ ra lão luyện hỏi Oánh Oánh hôm qua lên hay xuống? Hồ Bằng không biết phải xử lý thế nào để không bực vì những lời lẽ của thằng con, xem ra anh cũng muốn biết Oánh Oánh thắng hay thua.

Thằng Hâm nói tiếp: “Mẹ đẻ của con nói, hai người quen nhau trên bàn mạt chược”. Oánh Oánh nghe bỗng sững sờ, Hồ Bằng cũng giật mình. Câu chuyện của thằng Hâm vẫn tiếp tục, nó chỉ Hồ Bằng rồi chỉ Oánh Oánh, nói: “Bố, mẹ, từ nay về sau không được chơi mạt chược ở ngoài, không khéo lại quen người khác đấy”.

Oánh Oánh bực lắm, chị không thể tin đây là những lời từ cửa miệng một thằng nhỏ. Hồ Bằng đứng dậy, đến trước mặt nó, cho nó một cái tát. Thằng Hâm không khóc, nó ôm mặt nói một câu rất hỗn, câu nói vẫn hay gặp trong phim Hồng Công, Đài Loan: “Ông anh, chơi là phải trả đấy nhé!”. Hồ Bằng định đánh nó nữa nhưng Oánh Oánh lôi anh lại.

Hồ Bằng đến trường tìm con, hỏi ai dạy nó nói những câu ấy. Thằng Hâm nói: “Con có cái tên Kha Hân (nó nói sai), nhưng con không phải là người của mẹ Vân Tài, con độc hành thâm nhập địch hậu. Bố còn đánh con, con sẽ mách thầy giáo...”.

Buổi chiều tan học nó không về nhà. Thật ra buổi trưa nó cũng không về. Buổi trưa Oánh Oánh kiếm cơm ăn ở ngoài, không biết chuyện. Chị hỏi Hồ Bằng có nên đến trường hỏi không, Hồ Bằng bảo không cần, anh đã đưa nó về với bà nội rồi.

Oánh Oánh biết Hồ Bằng không vui, chị nói nếu như vậy chị sẽ chi sinh hoạt phí cho nó, mỗi tháng đưa cho bà một nghìn đồng. Hồ Bằng không nói gì, chị sợ ít, hỏi anh một nghìn đủ chưa? Hồ Bằng bảo tùy đấy.

Thằng Hâm đưa sóng gió đến, trong lòng Oánh Oánh như có điều vướng mắc.

Đồng nghiệp của chị ở Cục Thuốc lá trước mặt chị không còn nhắc đến mặt chược, đấng sau lưng chị, họ hẹn nhau chơi, loại chị ra ngoài. Sau những cuộc chơi vui vẻ họ cũng không nói chuyện lại với chị.

Oánh Oánh nghĩ, nhất định họ cảm thấy sau khi mình lấy chồng không còn được tự do, họ bàn luận về thằng nhỏ “gấu mèo” gọi chị là mẹ. Buổi chơi mặt chược ở nhà làm chị vô cùng xấu hổ.

Sau hôm ấy, một người cùng chơi mặt chược hỏi chị, chồng hiện tại của chị làm việc ở cơ quan nào. Nghe nói Hồ Bằng làm việc ở Sở Tài nguyên, người hỏi lập tức tỏ ra nịnh bợ, bảo định mua một mảnh đất ở ngoại thành để làm nhà. Oánh Oánh định nói, Hồ Bằng ở Sở Tài nguyên chỉ là một nhân viên thường, nhưng lại cảm thấy mất sĩ diện, cho nên chị hàm hồ bảo về hỏi xem sao.

Oánh Oánh quen với việc giúp đỡ người khác, hễ có ai đó nhờ giúp đỡ chị rất chùng mực, dù có thể giúp chị cũng chưa nhận lời ngay, không thể giúp cũng không từ chối ngay. Trước đây nhiều người đến nhờ vả Văn Hòa, sau khi li hôn, đúng như câu nói “cửa đình lạnh lẽo”. Dù là các bà đại quan cũng nghiệm chuyện này hay chuyện khác, nghiệm cả việc người khác nhờ vả, không còn ai nhờ nữa thì buồn, giống như thiếu gì đó trong cuộc sống.

Có thể bị kích thích, Oánh Oánh cảm thấy Hồ Bằng cần có một chức tước gì đó ở Sở Tài nguyên. Trước đây chị đã có lần ngoảnh mặt hỏi Hồ Bằng, tại sao những năm gần đây Sở không phát triển, Hồ Bằng bảo vì anh không thích nịnh hót và ông Mâu cấp trên chèn ép anh.

Những lý do ấy không thể đứng vững đối với Oánh Oánh. Văn Hòa từ bộ đội chuyển ngành, được phân về làm nhân viên phòng hành chính, chị thúc ép, thúc ép anh có chí tiến thủ, cuối cùng lên chức trưởng phòng tín dụng rất ngon.

Không thể thúc ép Hồ Bằng, chị nghĩ chỉ có thể chỉ dẫn. Chị quyết định bắt đầu từ trái tim, buổi tối đi ngủ không đòi anh kể chuyện mà thiết kế một chủ đề để nói với anh.

Chị hỏi, từ cổ chí kim, những người vô học bất tài dựa vào đâu để thăng quan phát tài? Hồ Bằng trả lời thẳng thắn: “Họ dựa vào quyền thuật”.

Vậy thì tốt. Oánh Oánh hỏi tiếp, quyền thuật là gì? Hồ Bằng nghi ngờ khó hiểu nhìn vợ: “Oánh hỏi điều ấy để làm gì?”

Oánh Oánh giọng nũng nịu: “Oánh kiểm tra không được hay sao? Oánh muốn có thêm hiểu biết không được hay sao?”

Hồ Bằng trả lời rất nghiêm túc, anh bảo quyền thuật tức là “hậu hắc học”, phải có bản lĩnh chơi trò lưu manh và làm nô tài. Anh nói ra điều ấy là bởi hàng ngày ở văn phòng anh vẫn thường bàn luận với ông Mâu. Hồ Bằng không thích những chuyện này, anh không muốn nói nhiều, nhưng Oánh Oánh lại rất hăng hái.

“Nếu là chơi trò lưu manh, làm nô tài, vậy tại sao có nhiều người lao vào không biết mệt mỏi, vót nhọn đầu để chui?”

“Lợi ích thúc đẩy”. Hồ Bằng nói đúng, khẩu khí tỏ ra bất cần.

“Con người vì lợi ích tại sao không biết hi sinh một chút tinh thần? Lại không mất công mất sức được lợi ích lớn hơn, được vui vẻ lại không làm?”

Hồ Bằng ngồi bật dậy, anh không dám xem thường Oánh Oánh. Anh biết, Oánh Oánh không phải là con người bình thường, nhưng không ngờ chị lại có những suy nghĩ sâu sắc đến vậy. “Oánh đúng là điển hình của lí thuyết Hậu hắc học” - Anh nói.

Oánh Oánh đang nằm, lúc này chị trở mình, kê tay xuống ngực, nhòm dậy cười với Hồ Bằng: “Vì lợi ích, anh có làm hay không?”

Hồ Bằng trầm ngâm giây lát, rồi trả lời không làm. Anh nói chắc nịch, giải thích anh không thích làm như vậy. Làm như vậy cảm thấy không thoải mái.

Oánh Oánh nói, thoải mái là tự mình tạo nên, không thoải mái cũng do mình tạo nên. Chị không nói xa nói gần, mà nói thẳng, không sợ Hồ Bằng không chịu đựng nổi.

Hồ Bằng hỏi, nói như vậy là có ý gì? Oánh Oánh giải thích, những người chơi trò quyền thuật sở dĩ có thể chơi trò lưu manh và làm nô tài là bởi họ

biết nhìn xa. Nhân nhục cũng được, cầu vinh cũng được, họ chú trọng lợi ích bản thân.

“Con người phải tìm thấy vị trí kinh tế nhất trong xã hội. Có mười người, một trăm người, thậm chí rất nhiều người làm nô tài cho anh, anh chỉ cần làm như vậy với một người, liệu có gì là không thoải mái?”

Hồ Bằng nói: “Những lời của Oánh rất có ý nghĩa, nhưng Bằng không thể tiếp nhận quan điểm ấy”.

5

Về sau Hồ Bằng bật mí với Oánh Oánh, trong thời gian anh ở nhà điều trị vết thương, ông Mâu đến thăm, thổ lộ tâm tư của ông, mong anh làm việc thật tốt để có thể là người kế tục. Trước đây ông Mâu áp chế anh, bây giờ muốn vào ban lãnh đạo sở, rất cần bồi dưỡng mầm non nổi nghiệp.

Oánh Oánh bảo đúng là thời cơ tốt. Chị đã đi xem bói, vài năm nay chị gặp vận may, Hồ Bằng không gặp quan vận thì cũng sẽ được tài vận. Hồ Bằng nói: “Chắc là quan vận, chờ đợi bao nhiêu năm nay rồi, bạn học có nhiều cậu lên đến chức Giám đốc”. Oánh Oánh cổ vũ: “Cố gắng sẽ có kết quả, Oánh sẽ làm vợ hiền nội trợ cho Bằng”.

Oánh Oánh nói được làm được, chị bắt đầu giúp đỡ Hồ Bằng trù hoạch phía sau. Đầu tiên chị xem lại những quan hệ xã hội của Hồ Bằng, xem anh có bạn nào tốt có thể giúp đỡ. Chị nói, Hồ Bằng có nhiều ưu thế, xuất thân học văn học, viết lách được, tự học luật chuẩn bị thi tư pháp là một điểm mạnh. Sở Tài nguyên là cơ quan chấp pháp hành chính, có hiểu biết pháp luật, một chuyên ngành rất có tương lai. Chị đặt mục tiêu cho anh, cố vươn lên vị trí phó trưởng phòng, kém hơn một chút là làm trưởng bộ môn pháp chế của sở.

Hồ Bằng và Oánh Oánh lúc lấy nhau chưa mời khách, lãnh đạo hai bên cơ quan cũng nói ra nói vào. Oánh Oánh mượn cơ mừng sinh nhật để mời khách, chỉ mời lãnh đạo bên cơ quan Hồ Bằng.

Tiệc mừng sinh nhật tổ chức tại khách sạn Kim Điểm lớn nhất thành phố. Oánh Oánh quen Giám đốc khách sạn này, mời đầu bếp đặc biệt từ Dương Châu lên làm bữa tiệc “Tư gia nhà buôn muối Dương Châu”.

Cậu em họ của Oánh Oánh từ trên tỉnh về cùng tiếp khách với chị. Chị giới thiệu sơ qua với các vị lãnh đạo Sở Tài nguyên, bảo cậu công tác ở trên tỉnh, các vị lãnh đạo Sở Tài nguyên cũng không chú ý lắm. Lúc sắp vào tiệc thì ông Lư, Bí thư thành ủy cũng kịp đến. Vừa bước vào ông bất chấp cấp dưới đang có mặt, gọi cậu em họ của Oánh Oánh là Bí thư Hà Thụy, rất thân thiết, trách anh về địa bàn học tập cũ mà không cho biết trước. Hà Thụy ít nói, nụ cười trên khuôn mặt cũng hiếm hoi. Người của Sở Tài nguyên biết khách không phải là nhân vật vừa, lập tức tự thấy kính nể, khúm núm đến độ không dám nói chuyện.

Ông Lư nhìn bàn tiệc, nói phải cố gắng đáp lại thịnh tình của chủ. Hà Thụy cười, nói bình thường anh ăn uống đơn giản lắm.

“Hôm nay chị tôi có bữa tiệc gia đình, tiệc to, tôi không sợ vi phạm kỉ luật. Nếu chị tôi có gì không chu đáo với các quan phụ mẫu đến dự, tôi sẽ đến trước mặt bác tôi để nói cho bác tôi hay” - Hà Thụy chỉ Oánh Oánh, nói.

Nhân cơ hội này ông Lư giới thiệu cậu em họ của Oánh Oánh: “Phó bí thư thứ nhất của Ủy ban kiểm tra - kỉ luật của tỉnh, bạn học cùng phòng với tôi ở trường Đảng trung ương”.

Trong bữa ăn, ông Lư và Hà Thụy nói chuyện rất nhiều, còn Oánh Oánh dồn hết nhiệt tình vào các vị lãnh đạo Sở Tài nguyên, luôn nâng cốc chúc rượu, khiến họ vô cùng cảm động.

Xem ra cái tên “Tư gia nhà buôn muối” rất quê mùa, nhưng món ăn rất được kén chọn, tưởng như tận cùng của sự xa xỉ. Đầu bếp làm món cơm rang Dương Châu giới thiệu, món cơm rang được kén chọn đã đành, món canh cùng cơm rang gồm lưỡi cá kê, óc cá mè, vây cá mập, tiết lươn, vẩy cá quả... tất cả mười loại nguyên liệu khác nhau. Một vị lãnh đạo Sở Tài nguyên bất giác thè dài lưỡi.

Hiệu quả của bữa tiệc sinh nhật rất rõ ràng, ông Mâu được mời tham dự, hôm sau võ vai Hồ Bằng, nhắc đi nhắc lại một câu: “Ông Giám đốc có ấn tượng tốt với cậu, bây giờ ông ấy...”.

Hồ Bằng coi như được mở mày mở mặt, anh nghe lời Oánh Oánh đi làm nghiêm túc, tích cực công tác. Hình ảnh cá nhân cũng rất được chú ý, không mặc quần bò, áo phông, mặc đồ nghiêm chỉnh, tóc không chải keo nữa, anh như một con người khác hẳn.

Ông Mâu cũng bắt đầu bồi dưỡng anh, giao việc cho anh, hướng dẫn anh viết “Điều tra đất đai tài nguyên” tài liệu nội bộ của sở. Trong sở từ trên xuống dưới đều đồn anh sắp được đề bạt lên trợ lý Chánh văn phòng, đồng nghiệp cũng loáng thoáng biết vợ Hồ Bằng có chỗ dựa vững như núi.

Oánh Oánh dặn Hồ Bằng, nếu nghe trong sở có tin gì cũng phải báo cho chị biết. Chị không thích những tin đồn trong sở về Hồ Bằng. Chị nói: “Con người không có chỗ dựa không hay, nhiều lúc có chỗ dựa cũng rắc rối, sẽ có những phản ứng phụ”.

Hồ Bằng không biết phản ứng phụ mà Oánh Oánh nói là gì, nhưng rõ ràng anh gặp phải những rắc rối. Xuyên Thanh tìm đến anh.

Chuyện công an xử lý Xuyên Thanh đánh bạc đến tai Ban Kiểm tra - kỉ luật thành phố. Anh bị đình chỉ chức vụ Tổng biên tập báo buổi chiều. Không biết từ đâu để anh biết Hồ Bằng có quan hệ với Hà Thụy, Phó bí thư Ban kiểm tra - kỉ luật của tỉnh, cầu cứu Hồ Bằng giúp đỡ, nhờ Hà Thụy nói với cấp dưới một tiếng để sự việc qua đi.

Thấy Hồ Bằng khó xử, Xuyên Thanh bảo mất tiền cũng không ngại, mấy chục nghìn cũng chơi.

Hồ Bằng bảo gạt sang một bên chuyện tiền nong, chờ cho có kết quả sẽ nói. Tưởng như không còn cách nào, nhưng anh vẫn đồng ý giúp Xuyên Thanh.

Cũng là chuyện báo ứng, Hồ Bằng học và ứng dụng ngay cái trò dãi bôi như kiểu Xuyên Thanh nhận giúp ai đó. Hồ Bằng làm như thật, nói với Xuyên Thanh đã nhờ Hà Thụy, Hà Thụy đồng ý gọi điện cho ông Lư, Bí thư thành ủy. Anh ta nói như thật.

Xuyên Thanh cảm thấy không hay gì nếu để ông Lư biết chuyện chơi mạt chược, coi như lạy ông tôi ở bụi này. Nếu do Hà Thụy nói chuyện với

Ban Kiểm tra - kỉ luật thành phố thì tốt hơn. Xuyên Thanh nhờ Hồ Bằng gọi điện lại cho Hà Thụy.

Hồ Bằng đồng ý, bảo Xuyên Thanh cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi. Có điều đừng chơi mạt chược nữa, đừng bao giờ.

Xuyên Thanh nói, dù sao thì cũng không chơi nữa, giận một nỗi không chặt được mấy đầu ngón tay cầm bài.

VI. TAI HỌA

1

Cát Hồng nói với Xuyên Thanh đang thở vắn than dài: “Anh bảo có phải là họa vô đơn chí không? Em mất việc, anh chờ việc. Những ngày tốt đẹp cận kề. Cứ nghĩ, hồi đầu em không chơi mạt chược có phải tốt hơn không, nếu em cũng bị công an bắt, chắc rằng sẽ không có ai thổi cơm cho con gái”.

Xuyên Thanh bực mình vì câu nói ấy của Cát Hồng, cứ ngỡ anh bị bắt lên đồn cảnh sát như đi tù về. Anh tự cảnh cáo: đừng bao giờ đôi co với Cát Hồng, hiện tại chị như có nôi mà không có gì để nấu.

Đúng là tường đổ vì nhiều người lay. Ngoài phố đồn ầm chuyện Xuyên Thanh đánh bạc, bảo anh chơi mạt chược với người tình thì bị cảnh sát tóm cổ, anh đưa số tiền trên chục nghìn cho người tình trốn dưới gầm bàn, nhét vào nịt vú và quần lót, chuyện đồn nghe rất thần kì.

Cát Hồng nghe được tin đồn đó ở ngoài chợ, người nói không chỉ đích danh Xuyên Thanh, chỉ nói ông Tổng biên tập báo. Tất nhiên cái chị nói kia không nhận ra Cát Hồng là vợ ông Tổng biên tập báo.

Cát Hồng tức đến nỗi vứt cả thức ăn đã trả tiền ở chợ, vừa vào cửa chị ta ném ngay cái li trà đang để trước mặt Xuyên Thanh, chị muốn ném thêm các thứ khác nhưng Xuyên Thanh ngăn lại.

Cát Hồng thở hỗn hển gậy sự: “Chả trách gì, chơi mạt chược bị công an phạt, lại bị Ban kiểm tra - kỉ luật xử lý. Thì ra ba thứ trai gái, cờ bạc, ma túy thì anh đã chiếm hai, chơi bài với con người tình ngứa nghề. Đẹp mặt chưa!”.

Xuyên Thanh cảm thấy khác thường, cố kìm giữ Cát Hồng đang giận dữ để chị không nhảy cẫng lên, chờ chị bình tĩnh sẽ nói rõ.

Cát Hồng rấm rứt: “Ăn trái táo còn cái hột, không có bức tường nào gió không lọt qua. Trai gái cùng bị bắt về đồn vậy mà không thừa nhận”.

Xuyên Thanh biết có người đưa chuyện. Đánh bạc kết nối với chuyện trai gái càng hấp dẫn, lan truyền càng nhanh.

Xuyên Thanh tự bào chữa, báo Tứ Phương buổi chiều đăng những tin tức xã hội muôn mặt, anh viết bài về người khác cũng sẽ bị người khác chơi lại, điều ấy không có gì kì lạ. Hôm ấy ở đồn cảnh sát có hai vụ mặt chược, chị kia không liên quan gì đến anh, là một vụ khác, một bàn mặt chược khác. Ở đồn cảnh sát anh trông thấy chị kia, đúng là ma chê quỷ hờn, đâu có phải loại phụ nữ mà anh thích. Để thanh minh, Xuyên Thanh nói chị kia xấu như ma.

Anh đã vẽ răn thêm chân, Cát Hồng đập bàn: “Con mụ kia xấu như ma, vậy là anh rửa sạch mình rồi à?”

Xuyên Thanh nổi nóng: “Chị kia có liên quan đến tôi hay không, cô cứ ra đồn cảnh sát hỏi thì biết. Chuyện rất đơn giản”. Cát Hồng cũng không vừa: “Tôi còn mặt mũi nào để đi điều tra, anh tưởng đây là chuyện đẹp mặt lắm đấy à?”.

Cuộc cãi vã kết thúc thì đã gần trưa, Xuyên Thanh nhắc Cát Hồng thổi cơm, con gái đi học sắp về. “Choang” một tiếng, Cát Hồng lại ném thứ gì đó, bảo Xuyên Thanh cũng có tay, đều là người mất việc tại sao anh không đi thổi cơm?

Xuyên Thanh nín nhịn đi nấu cơm. Anh đứng khoanh tay trong bếp hồi lâu không biết làm gì. Thức ăn chỉ biết một món canh trứng cà chua, không biết thổi cơm, chỉ biết nấu cháo.

Dù tốt xấu gì thì anh cũng bày lên bàn hai món ăn, con gái về biết ngay có chuyện, hỏi có phải bố mẹ cãi nhau không?

Xuyên Thanh bảo không phải, Cát Hồng hỏi ngược lại con gái nghĩ vợ vẫn gì thế. Cô con gái nghi ngờ nhìn hai người, hai người không hẹn cùng

cười, tuy rằng không tự nhiên nhưng che đậy được tình cảm lúc bấy giờ. Họ đã từng giao hẹn với nhau không cãi nhau trước mặt con gái.

Xuyên Thanh phá lệ quan tâm đến việc học của con, hỏi chuyện con ở trường, Cát Hồng đứng dậy vào bếp làm thức ăn cho con.

Cô con gái vẫn nghi ngờ: “Con vẫn cảm thấy bố mẹ có chuyện gì đó”.

Sau khi con gái đi học, Xuyên Thanh nói với Cát Hồng: “Em làm như thế sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành của con”. Cát Hồng cãi lại: “Ảnh hưởng đến việc học hành của con là do anh, người chịu trách nhiệm là anh chứ không ai khác”. Xuyên Thanh không tranh luận, chỉ muốn Cát Hồng im mồm, chỉ muốn yên tĩnh.

Buổi chiều Cát Hồng vẫn còn lải nhải trách cứ Xuyên Thanh. Anh hiểu tâm lý Cát Hồng, cho rằng chị chỉ mượn cớ để nói. Chơi mạt chược xảy ra chuyện chị không nói gì, bình thường chị vẫn khuyến khích anh chơi, giục anh đi chơi, được tiền đem về chị thích lắm. Chị cho rằng nam giới có cái tốt, không chơi mạt chược sẽ đi chơi gái. Bây giờ chị đổ trách nhiệm đối với con gái lên đầu anh là muốn giải thoát áp lực gần đây, từ sau ngày mất việc tâm trạng chị luôn luôn không thoải mái.

Xuyên Thanh nghĩ, việc của mình có kết quả tốt, được phục chức thì Cát Hồng không có lý do gì để làm ầm ỹ, lúc anh đang nguyên chức Cát Hồng có như thế này đâu.

Nghĩ đến việc của mình, Xuyên Thanh càng lo lắng, anh ở nhà gọi điện cho Thiệu Băng, người phụ trách vụ việc của anh. Hai lần Thiệu Băng nói chuyện với anh đều rất khách khí, không coi anh là người phạm sai lầm. Điều khiến Xuyên Thanh không ngờ là, thái độ của Thiệu Băng lần này không như các lần trước, bảo anh đừng gọi điện thăm dò nữa, còn hỏi anh có phải sốt ruột xử lý hay không.

Xuyên Thanh vò đầu, đúng là bực mình, tìm Thiệu Băng làm quái gì? Lúc này cần phải thông từ trên xuống dưới, cần tìm người có quyền quyết định. Thiệu Băng đã nói với anh nhiều lần, chỉ cần cấp trên có ý kiến, anh ta sẽ không làm khó cho anh. Tại sao mình lại quên điều đó? Tưởng chừng đầu óc bị xơ cứng, bị Cát Hồng làm bực tức.

Xuyên Thanh gọi điện cho Hồ Bằng, Hồ Bằng bảo coi chuyện của Xuyên Thanh là chuyện lớn hàng đầu, anh đã nói giúp, nhưng chưa thể có kết quả trong ngày một ngày hai. Đang xử lý nguội, nguội đến độ không nghe thấy gì, nguội đến độ mọi người không còn chú ý mới dễ xử lý.

Xuyên Thanh nghĩ cũng có lý, anh cũng là người lãnh đạo biết cái kĩ xảo trong chuyện này, đây là vấn đề công việc.

2

Cát Hồng vẫn chưa tha bức cung đối với Xuyên Thanh, thủ đoạn giống như cảnh sát đối với kẻ phạm tội.

Cát Hồng hay ngủ gật, ngủ từng chập ngắn, Xuyên Thanh không thể ngủ như thế.

Chị ngủ một giấc, người tinh thần tỉnh táo hẳn, dậy lay Xuyên Thanh đang ngủ. Người buồn ngủ rất khó chịu, cuối cùng Xuyên Thanh gục đổ, đầu óc căng thẳng, tức ngực, bức mình muốn đập đầu vào tường cho xong.

Cát Hồng buộc anh phải khai ra quan hệ với chị kia, bắt đầu từ lúc nào? Bắt anh phải nói chị kia có điểm gì tốt, anh thích chị ta ở điểm nào? Không biết chị nghe thấy tin đồn gì mà có thể nói rõ đặc trưng của chị kia, những là ngực to thế nào, mông cong ra sao...

Xuyên Thanh làm thế nào để nói được mình với chị kia quan hệ thế nào, trừ phi bịa chuyện. Anh nhiều lần bình tĩnh nói với Cát Hồng, xảy ra chuyện này anh rất buồn, mình không có chỗ dựa, làm đến chức Tổng biên tập báo không dễ chút nào, vào lúc này hai vợ chồng nên cùng hội cùng thuyền, cùng chia sẻ. Cát Hồng không nghe mà vẫn cứ liên hệ lung tung, bảo anh ở nhà lúc nào cũng ủ rũ, chơi xong mặt chườc về nhà rất hưng phấn, thì ra bị kích thích ở đâu đó rồi về biến cơ thể chị là công cụ xả hàng.

Cát Hồng hể nói là tức mình, những lúc tâm trạng căng thẳng lại khóc, chỉ vào Xuyên Thanh: “Chuyện gì cũng có thể tha được, nhưng chuyện bồ bịch trai gái thì không thể tha”.

Xuyên Thanh cười thầm, nói đến chuyện gái, anh cũng đã từng dính, đã có tình nhân, đã ngủ với vợ người khác, nhưng lần này thì oan cho anh quá.

Anh rất buồn, nếu Cát Hồng vẫn chơi mạt chược sẽ không biến thái như hôm nay; nếu anh không kiên trì chơi thì cũng không xui xẻo như hôm nay.

Xuyên Thanh quyết định rời bỏ cái nhà không cho anh một phút yên tĩnh này, anh thu xếp hành lý như đi công tác, đến ở nhờ đâu đó một thời gian. Xa vợ, để xem chị ta còn làm khổ được ai?

Cát Hồng không giữ anh, còn chửi đi chết rấp ở đâu đó đừng về cái nhà này nữa. Xuyên Thanh rất buồn, nếu chị ta kéo lại thì anh cũng không đi, mấy chục năm vợ chồng bây giờ thế này, đúng như cổ nhân nói: vợ chồng như chim cùng rùng.

Xuyên Thanh đến một lâm trường, ông Bành, Giám đốc lâm trường nhiều lần đến toà soạn mời anh về lâm trường nghỉ ngơi cho đầu óc thanh thản.

Thấy Xuyên Thanh đến, ông Bành rất nhiệt tình, giao cho người phụ trách tuyên truyền của lâm trường chăm sóc anh. Ông cũng bỏ cả công việc để đi câu với Xuyên Thanh, ăn thịt thỏ nuôi hoang dã của lâm trường, uống rượu đại mạch tự nấu. Chỉ một vài hôm Xuyên Thanh đã vui đi một nửa nỗi buồn phiền. Ông Bành sợ anh ở nông trường buồn, tìm người cùng nhau chơi mạt chược, ông biết Xuyên Thanh có thú vui ấy. Nhưng ông không biết rằng, khuyên Xuyên Thanh thế nào anh cũng không chơi.

Chỉ vài hôm ông đã biết lý do để Xuyên Thanh không chơi mạt chược. Ông không quanh co, hỏi thẳng Xuyên Thanh những chuyện đồn đại có thật không. Xuyên Thanh đành nói: “Tôi ngỡ anh biết rồi chứ”.

Ông Bành nói: “Tôi chỉ là mẩu ruột nối vào lỗ đít, nói thẳng, nếu anh vì chơi mạt chược mà mất chức Tổng biên tập thì thật đáng tiếc”.

Xuyên Thanh không ngược đầu lên nổi, một lúc sau mới nói: “Tình hình của tôi khác với những người bị xử lý lần trước, họ chơi mạt chược ngay trong giờ hành chính, lại chơi trong trụ sở xã. Tôi chơi vui ngoài giờ làm việc, không thể bảo tôi thế nào”.

Ông Bành đúng là thẳng ruột ngựa, trong lúc uống rượu đem chuyện Xuyên Thanh ra nói. Xem ra ông có thiện chí, đồng tình với bạn bè, chia

buồn với bạn. Nhưng lại có chuyện, Xuyên Thanh không còn mặt mũi nào để nhìn người trong lâm trường, ăn xong anh cáo từ ông Bành, ra về.

Xuyên Thanh ủ rũ về đến nhà, chìa khóa không thể cho lọt lỗ khóa, Cát Hồng đã thay khóa khác. Gõ cửa hồi lâu cũng không có người mở, anh tức mình đập vào cánh cửa mấy cái.

Chờ cho khi trời tối anh quay lại gõ cửa lần nữa, vẫn không có người trả lời. Anh suy nghĩ, rồi đến cổng trường học chờ con gái. Thấy con gái, anh vờ như không có chuyện gì, nói mới đi công tác về, không đem theo chìa khóa nên không vào nhà được, mà cũng không biết mẹ đi đâu. Con gái cũng bảo nó không biết gì, bố đi rồi mẹ ở nhà khóc liền mấy hôm, hôm qua mới thay khóa khác. Nó khuyên bố chờ ở ngoài vài hôm nữa, chờ mẹ bớt giận hãy về, nó còn nói đó là cách tốt nhất để tránh mâu thuẫn.

Đâu có chuyện như vậy! Xuyên Thanh không dám nổi nóng với con gái, anh lặng lẽ quay đi.

Con gái đứng sau lưng anh, nói: “Bố ơi, dù sao thì bố cũng không nên bỏ nhà đi, mẹ rất buồn”.

Xuyên Thanh bực tức về nhà, định về phá cửa, không còn giữ gìn nữa, muốn đập tan mặt Cát Hồng. Nửa đường anh giảm cơn giận, cảm thấy lời con gái nói rất có lý.

Anh tìm một nhà trọ ở tạm vài hôm.

3

Vào nhà trọ, ban ngày Xuyên Thanh nằm ngủ, cảm thấy rất mệt mỏi, tưởng như nhiều ngày không ngủ, tay chân như không duỗi ra nổi.

Điện thoại di động đổ chuông, Xuyên Thanh nhìn, số điện thoại của Vương Kiến Quân, Trưởng ban Mặt trận. Kiến Quân và Xuyên Thanh là bạn thời sinh viên đại học sư phạm Dương Châu. Hồi đầu Kiến Quân làm phó ban tuyên truyền, Xuyên Thanh dạy trung học được điều về tòa soạn báo. Mạnh Tiểu Phàn, con gái Xuyên Thanh là con nuôi của Kiến Quân, quan hệ hai nhà rất thân thiết, tết hàng năm hoặc có chuyện gì lớn hai nhà đều cùng nhau tụ tập ăn uống.

Kiến Quân hỏi Xuyên Thanh đang ở đâu, Xuyên Thanh ậm ự bảo đang đi công tác. Kiến Quân nói: “Cậu đừng giấu tớ, tớ biết rồi, thiên kim của cậu đến cầu cứu tớ, bảo mẹ nuôi của nó đến bảo mẹ nó, để cậu về nhà”.

Xuyên Thanh cười: “Vậy là chuyện xấu của nhà tớ cậu đã biết”. Kiến Quân nói: “Đùa gì vậy? Có gì mà chuyện xấu của gia đình. Tớ nói với Hồng rồi, các cậu phải đoàn kết, kết thành ‘Mặt trận thống nhất cách mạng’. Tớ mặc kệ chuyện mặt chược của cậu, đã có tổ chức giáo dục. Tớ chỉ bảo Hồng đừng dựng chuyện. Định gây sự gì? Bây giờ từ trên xuống dưới đều nói hài hòa. Ngày mai, tức là chiều thứ bảy, tớ với Lâm sẽ đưa cậu về nhà, đến lúc ấy cậu không cần phải nói gì”.

Xuyên Thanh tỏ ra sĩ diện, nói anh muốn để Cát Hồng bớt giận. Kiến Quân cười chế nhạo: “Cậu à? Hãy tỉnh lại đi”. Chiều thứ bảy Xuyên Thanh chờ sẵn ở cửa nhà mình, Kiến Quân cùng vợ là Trương Lâm đến, cùng đưa anh vào nhà.

Thấy vợ chồng Kiến Quân đến, Cát Hồng rất khách khí, bảo chị ra chợ mua thức ăn từ sớm, buổi tối nhất định uống vài li với nhau, trữ lượng của chị bây giờ đã khá, uống rồi vẫn đi khiêu vũ được. Xuyên Thanh biết vợ có thể uống rượu, nhưng uống rượu còn đi khiêu vũ thì đây là chuyện đầu tiên anh nghe thấy, rõ ràng chị đang khiêu khích Xuyên Thanh.

Kiến Quân dàn hòa, đẩy Xuyên Thanh vào nhà, nói với Cát Hồng: “Cậu cho rằng cánh tớ không muốn ăn món tử của cậu đấy à, tớ đem rượu đến đây rồi”. Nói xong, anh đặt cái túi chất dẻo xuống.

Trương Lâm xuống bếp giúp Cát Hồng, hai người thì thăm trong bếp. Xuyên Thanh biết hai bà vợ đang xoay quanh chuyện của anh, mà chắc chắn Cát Hồng không có gì để nói.

Xuyên Thanh lấy hộp trà Thiết quan âm cùng Kiến Quân thưởng thức, mùi thơm từ trong bếp bay ra, Kiến Quân khen Cát Hồng nấu nướng giỏi. Xuyên Thanh không dám hé răng, chỉ cười đau khổ, lắc đầu. Kiến Quân phê bình Xuyên Thanh ở trong hạnh phúc mà không biết hạnh phúc.

Thứ bảy Tiểu Phàn tan học sớm, nó về cùng mọi người ăn cơm. Cát Hồng làm nhiều thức ăn, Kiến Quân chưa đụng đũa đã không ngớt lời

khen, bảo Trương Lâm phải học tập Cát Hồng để nâng cao chất lượng cuộc sống gia đình. Anh chỉ vào bàn tiệc đầy màu sắc và hương vị, yêu cầu Cát Hồng giới thiệu.

Trong món nguội có móng lợn long lanh như thủy tinh, dưới móng lợn có lót rau xanh, Cát Hồng giới thiệu đây là món “đi trên lối nhỏ làng quê”. Kiến Quân khen giỏi, bảo chị không những làm thức ăn ngon, mà tên món ăn cũng được đầu bếp gọi rất kêu, rất nghệ thuật. Anh bảo Cát Hồng giới thiệu tiếp.

Cát Hồng chỉ đĩa đồ vàng trộn giá, gọi đó là món “mẹ con ở nhà”; món thịt mỡ lợn thái chỉ và tai lợn trộn nước sốt chị gọi là “chuyện tình ngoài hôn nhân”, ớt xanh nhồi thịt gọi là “Tổng biên tập chơi bài”.

Kiến Quân nhìn Xuyên Thanh, mặt anh rất khó coi. Tên thức ăn Cát Hồng lấy từ lòng mình để chĩa vào chồng. Món ớt xanh nhồi thịt gọi là “Tổng biên tập chơi bài” rõ ràng là chỉ người phụ nữ đánh mặt chui xuống gầm bàn nhét tiền vào đồ lót.

Kiến Quân nâng ly rượu lên dàn hòa: “Nào, uống đi, uống đi!”

Cát Hồng ngửa cổ cạn một li, Xuyên Thanh không uống, anh đặt li rượu xuống, cầm đĩa gắp món đậu vàng trộn giá đồ, nói: “Đây là món có mắt không trông, chỉ món mỡ lợn thái chỉ trộn tai lợn, nói: “Đây là món nói nhảm”. Anh bưng đĩa ớt xanh nhồi thịt đặt trước mặt Cát Hồng, nói: “Đây là món ăn không nói có”.

Nhìn Xuyên Thanh và Cát Hồng đang nói nhau ngay trong bàn ăn, vợ chồng Kiến Quân không biết khuyên can thế nào. Họ không dám nói nhiều, vì không khéo lửa cháy lại đổ thêm dầu, chọc giận bất cứ bên nào cũng làm cho sự việc thêm phức tạp.. Kiến Quân ra hiệu cho Xuyên Thanh có con gái cùng ăn, không nên nói gì. Trương Lâm dùng khuỷu tay thúc vào người Cát Hồng như bảo đừng nói nữa.

Cát Hồng đứng dậy, bưng đĩa rau khao xào thịt thủ, đây là món uống rượu Kiến Quân và Xuyên Thanh đều thích. Từng cọng rau non búng đậm mỡ. Cát Hồng nói: “Đây là món gì? Đây là ‘gậy đánh kẻ bạc tình’ món tủ của em”.

Xuyên Thanh tức muốn đứng bật dậy cãi nhau với vợ, mắt đỏ ngầu. Kiến Quân ngăn lại: “Thanh, cậu nhịn bớt một chút, đừng có cố chấp, cánh tớ đến ăn cơm không phải đến để bực mình, các cậu còn thể nữa chúng tớ sẽ bỏ về ngay”.

Câu trách cứ Xuyên Thanh cũng nói để Cát Hồng nghe. Cơn nóng giận của Xuyên Thanh tạm lắng, miệng chỉ nói khẽ một câu: “Điên khùng, thật sự vớ vẩn!”. Cát Hồng không nói gì.

Không khí bữa ăn căng thẳng, không ai còn bụng dạ nào ăn với uống. Xuyên Thanh và Cát Hồng mặt nặng mày nhẹ, vợ chồng Kiến Quân vẻ mặt tươi cười nhưng rất khó xử, họ nói một vài câu khuyên giải Xuyên Thanh và Cát Hồng.

Còn Tiểu Phàn, nó như đờ đẫn vô tư, cười cười, ăn uống tự nhiên. Ăn no rồi nó phát biểu: “Nói tóm lại, bố đã phạm sai lầm, sai phải nhận sai, phải sửa chữa mới là đồng chí tốt”.

Mọi người nhìn nhau, dọc đường giết chết Trình Giáo Kim. Đây là việc không ngờ, con gái và bố lại đối nhau.

Xuyên Thanh cười không tự nhiên: “Bố có sai lầm gì? Trẻ con biết gì mà nói”.

Tiểu Phàn nói: “Không sai tại sao bố phải kiểm điểm với Ban Kiểm tra - kỉ luật? Tại sao bố không như mẹ không chơi mạt chược nữa?”.

Kiến Quân nhìn Xuyên Thanh, anh biết, Xuyên Thanh không thể chịu đựng nổi những lời con gái nói.

Xuyên Thanh cúi đầu, một lúc sau anh mới ngước lên để mọi người trông thấy sự phẫn nộ không thể kiềm chế nổi, anh cầm chai rượu lên như người vô thức.

Anh không ném Tiểu Phàn, cũng không ném xuống đất. Anh đập vỡ ngay trên mặt bàn, bàn tay bị cửa chảy máu, máu tươi trào ra, khăn bàn trắng nhuộm máu đỏ.

Tiểu Phàn hoảng sợ, lạng lẽ đứng dậy bỏ ra ngoài.

Không ai còn tâm trạng nào ăn với uống. Vì có vợ chồng Kiến Quân nên Cát Hồng không dám làm âm ỉ, chị rời khỏi bàn ăn ra ngồi ở sofa.

Chị ngồi lặng lẽ một lúc, Kiến Quân nói: “Hồng đi tìm cháu về đi”.

4

Cuối tuần trước Tết Đoan Ngọ, Hồ Bằng đem một ít trứng vịt hai lòng đỏ muối, đặc sản của Tứ Phương lên tỉnh thăm Hà Thụy, em họ Oánh Oánh. Chuyện này do Hồ Bằng đề xướng, Oánh Oánh muốn anh tăng cường quan hệ với cậu em họ, nên chỉ để một mình anh đi.

Hà Thụy lớn tuổi hơn Hồ Bằng, nhưng anh vẫn gọi Hồ Bằng là anh rể. Anh nói, họ hàng thân thích ngày một ít đi, cũng nên đi lại thăm nhau, đáng tiếc là chị Oánh không lên chơi.

“Lần sau anh lên chơi đừng đem gì lên nhé”. Hà Thụy nhắc đi nhắc lại với Hồ Bằng.

Bố của Hà Thụy là cậu của Oánh Oánh nói với Hồ Bằng, mấy hôm trước ông Lư Bí thư thành ủy Tứ Phương cũng lên chơi, đem cho rất nhiều trứng muối, trứng ngon đấy, nhưng không thể ăn thay cơm, nhiều cũng trở thành gánh nặng, ông bảo Hồ Bằng đem một nửa về. Hồ Bằng rất khó xử, không biết nói gì, chỉ ngồi cúi đầu hút thuốc.

Có thể thấy bố nói không ổn, Hà Thụy đứng dậy tiếp nước cho Hồ Bằng, nói ông Lư lên tỉnh ghé thăm anh trở thành thói quen, anh cũng không để ông Lư đem quà lên, chỉ muốn nghe chuyện quê hương. Ông Lư biết điểm này của anh, nên ngồi nói đủ thứ chuyện ở quê, chuyện gì cũng nói. Lần ấy nghe ông Lư nói phải xử lý một Tổng biên tập báo vì chơi mạt chược, chuẩn bị chuyển anh ta về Ban biên soạn lịch sử thành phố để tu chí.

Hồ Bằng nghe nói đến xử lý Xuyên Thanh, trong lòng thoáng vui. Anh vờ như không biết chuyện ấy, không biết con người ấy, rất chăm chú nghe, không nói câu nào.

Hà Thụy hỏi Hồ Bằng có chơi mạt chược không, Hồ Bằng nói dối, anh không chơi. Hà Thụy lấy làm lạ: “Bây giờ người chơi mạt chược rất nhiều, tại sao anh không chơi?”. Hồ Bằng trả lời ngay: “Đánh thua không chịu nổi, thua không những mất tiền”.

Hà Thụy trầm ngâm giây lát, anh rất khen câu nói của Hồ Bằng: “Anh rất có giới hạn, hiểu biết giá trị. Như cái anh Tổng biên tập kia chơi mạt chược đến nước này, chẳng những tố chất kém mà không chịu học tập gì, đem cuộc đời của mình ra chơi bài cho thua sạch, đúng là một bài học”.

Hà Thụy rất cảm thông, Hồ Bằng cũng lắc đầu lia lịa, tưởng chừng như xót xa, thương tiếc cho anh kia.

Từ nhà Hà Thụy ra, Hồ Bằng tìm một trạm điện thoại công cộng để gọi cho Xuyên Thanh, nói vì chuyện của anh ta mà phải làm một chuyến lên tỉnh, vì sợ sự việc không xong nên không nói trước với anh. Xuyên Thanh nửa tin nửa không tin, “ờ” một tiếng.

Rất nhiều người nhận lời giúp Xuyên Thanh, nhưng đều không có kết quả. Thêm vào đó là Cát Hồng giày vò, anh nản chí lắm rồi. Anh cho rằng Hồ Bằng cũng như những người kia bơi mạt vào chóp mũi anh, để anh thấy nhưng không ăn nổi.

Cho đến khi Hồ Bằng bảo chuyện của anh đã được rồi, có thể đi làm ngay, Xuyên Thanh hết sức vui mừng, nhưng không dám hỏi Hồ Bằng có đúng vậy không. Hồ Bằng bảo ông Lữ báo cáo với Hà Thụy, anh còn nói chuyến lên tỉnh này thật đáng giá, thu hoạch lớn.

Xuyên Thanh không ngớt lời cảm ơn, nói quá tốt, bảo lâu nay không đi làm, công việc ở tòa soạn bê trễ quá nhiều.

Hồ Bằng bảo Xuyên Thanh không thể về tòa soạn báo, ông Lữ điều anh sang ban nghiên cứu lịch sử. Lòng Xuyên Thanh bỗng lạnh ngắt, vội hỏi tại sao lại bố trí như thế? Anh hỏi bố trí như thế là muốn biết chức vụ, nếu bố trí chức trưởng ban còn khá, coi như điều ngang, không thiệt bao nhiêu.

Hồ Bằng đâu biết chức gì, chỉ nghe lỏm vậy thôi, chỉ hóng hớt vậy thôi, nói vẫn chưa có quyết định cuối cùng. Xuyên Thanh không nói gì, chỉ thầm nghĩ đến chuyện đó.

Nếu Ban Kiểm tra - kỉ luật nhất định xử lý anh, xem ra về mặt hành chính bị giáng chức, không tránh khỏi kỉ luật về Đảng. Anh thăm dò Hồ Bằng: “Có thể nhờ anh Thụy gọi điện cho ông Lữ để công tác của tớ không

có thay đổi lớn...”. Hồ Bằng ngắt lời Xuyên Thanh: “Được đăng chân lên đăng đầu, đừng làm khó lãnh đạo. Như vậy là tốt lắm rồi”.

Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng lúc nào về, rất muốn gặp nhau. Hồ Bằng bảo đến tối thì về đến nhà.

Đặt máy xuống Xuyên Thanh chạy ngay vào phòng trong, nói với Cát Hồng đang chơi game: “Anh sắp đi làm rồi”. Cát Hồng khịt mũi: “Lên Ban Kỉ luật chứ?”. Xuyên Thanh không muốn cãi nhau với vợ, bảo Hồ Bằng giúp, Cát Hồng nửa tin nửa ngờ, Xuyên Thanh nói rõ: “Anh rể cậu Bằng là lãnh đạo trên tỉnh, anh ấy nói chuyện với ông Lư”. Cát Hồng không tin, nhưng trách Xuyên Thanh giấu chị chuyện ấy.

Buổi tối, Xuyên Thanh ở nhà chờ Hồ Bằng, chờ cho đến lúc có tiếng chuông cửa. Cát Hồng nghe thấy trước tiên, chị tươi cười tranh ra mở cửa. Hồ Bằng vào nhà, Cát Hồng ân cần pha trà, mời nước, mời thuốc. Xuyên Thanh thấy thái độ của vợ thay đổi, anh rất phấn khởi, bảo vợ về phòng để hai người nói chuyện với nhau trong phòng khách. Cát Hồng cười cười, đi về phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

Hồ Bằng ngồi ở sofa, Xuyên Thanh ngồi sát với anh. Hồ Bằng ghé tai Xuyên Thanh, nói thầm: “Anh có được kết quả ấy là tốt lắm rồi, cái đám chơi mạt chược ở xã bị xử lý thế nào anh cũng biết rồi đấy, ngay cả công tác cũng mất. Ấy là ông Lư phải nhìn anh Thụy”. Xuyên Thanh nói: “Tất nhiên, tất nhiên”. Không phải anh không nghĩ đến kết quả xấu nhất, khả năng ấy vẫn tồn tại. Hồ Bằng tiếp: “Cứ đi làm trước đã, có gì nói sau. Đừng có làm cao, rồi ra mất cả chì lẫn chài”. Xuyên Thanh gật đầu, nghĩ phải như vậy trước đã. Anh hạ giọng: “Tớ phải trả ơn anh Thụy. Tớ cũng phải nghĩ đến cậu, giúp tớ quá nhiều”. Hồ Bằng xua tay: “Tôi thì thôi đi, chúng ta là bạn bè với nhau, giúp anh thôi. Anh nên cảm ơn anh Thụy, sự việc còn chưa quyết định cuối cùng. Tuy bố trí anh về Ban nghiên cứu lịch sử, sau này có thể chuyển công tác. Có rùng sẽ có củi”. Xuyên Thanh gật đầu đồng ý, nói với Hồ Bằng: “Theo cậu, chỗ anh Thụy mình phải cảm ơn thế nào? Tớ chuẩn bị một ít tiền”.

Hồ Bằng không nói gì. Xuyên Thanh nói rõ hơn: “Cậu nói thật xem, anh Thụy thích gì? Nói xem nào”. Xuyên Thanh truy hỏi. Hồ Bằng tỏ ra khó xử: “Không nên. Anh Thụy là Cán bộ kiểm tra - kỉ luật cao cấp, anh làm không cẩn thận sẽ hỏng việc đấy”. Xuyên Thanh nói: “Trời không biết, đất không biết, chỉ cậu và tớ biết, chút lòng thành thôi mà. Đây là chuyện thường tình của con người, cũng không phải lần đầu tiên tớ làm việc này”.

Hồ Bằng không còn cách nào khác, giống như Xuyên Thanh đặt anh vào tình trạng rắc rối: “Thôi được, tôi nghe theo anh. Biểu cái đồng hồ đeo tay, được không? Bây giờ người nghèo chơi xe, người giàu chơi đồng hồ. Anh ấy là người có chức có quyền, cái đồng hồ không còn gì tốt hơn”. Xuyên Thanh vui hẳn: “Được, được đấy! Không vấn đề, tớ sẽ đưa cho cậu cái đồng hồ”.

Xuyên Thanh nói được, làm được, hôm sau gọi điện cho Hồ Bằng, anh đã đặt mua hai cái đồng hồ Thụy Sĩ ở trên tỉnh rồi. Một chiếc Omega, một chiếc Hamilton, hai hôm sau sẽ lấy về.

Hồ Bằng rất thán phục, quả là gừng già thì cay. Xuyên Thanh chưa thấy thỏ chưa đuổi chim ưng, anh chờ kết quả.

Mấy hôm sau, Ban Kiểm tra - kỉ luật và Ban Tổ chức tìm Xuyên Thanh để nói chuyện. Ban Tổ chức cảnh cáo Xuyên Thanh trong nội bộ Đảng, về mặt hành chính bị giáng xuống chức trưởng phòng, điều sang công tác ở Ban nghiên cứu lịch sử thành phố.

Mức kỉ luật này còn khá hơn mức xấu nhất mà Xuyên Thanh dự đoán. Anh nói với những vị nói chuyện với anh, cảm ơn tổ chức đã cứu anh, đã giáo dục anh, cho anh cơ hội sửa chữa sai lầm, hứa trên cương vị công tác mới sẽ cố gắng.

Tại Hồ Bằng rất thính, ngay tối hôm ấy anh gọi điện chúc mừng Xuyên Thanh. Xuyên Thanh mời anh hôm sau đi ăn cơm, bảo Hồ Bằng tạo điều kiện để anh cảm ơn Hà Thụy.

VII. MÒ KIM ĐÁY BỂ

Ban Kiểm tra - kỉ luật thành ủy Tứ Phương thực hiện cách li đối với Văn Hòa và qui định cho anh trong một thời gian nhất định và tại một địa điểm nhất định yêu cầu anh khai báo những hành vi vi phạm kỉ luật Đảng, vi phạm luật pháp.

Trước khi bị cách li Văn Hòa không hề nghe thấy một chút gì. Ông Trương, Giám đốc ngân hàng gọi điện mời Văn Hòa đến khách sạn Phong Cốc ăn cơm, đó là việc hết sức bình thường. Văn Hòa đẩy cửa phòng ăn riêng của khách sạn bước vào, trông thấy mấy khuôn mặt lạ, cho rằng khách của ông Trương. Anh chờ ông Trương giới thiệu với khách thì phát hiện sắc mặt ông Trương không bình thường.

Trước khi bị người của Ban Kiểm tra - kỉ luật đưa đi, mồm Văn Hòa vẫn cứng, anh ta nói với ông Trương: “Anh cứ yên tâm, tôi không có vấn đề gì đâu, tôi là người được Đảng giáo dục nhiều năm nay”. Ông Trương sốt ruột, xua tay, nói gọn lỏn: “Thôi, đi đi!”

Tai họa từ trong nhà. Vì có người báo cáo với Ban kiểm tra - kỉ luật chuyện của Văn Hòa, sau đấy cấp trên của ngân hàng tổ chức thanh tra đột xuất, phát hiện Văn Hòa lạm dụng hơn một triệu đồng tiền công quỹ.

Trước đó có người báo với Sở Công an thành phố Văn Hòa cho vay nặng lãi phi pháp. Ông Đào Triệu Quốc, đội trưởng đội trinh sát tìm cách điều tra, vận động người bị hại trình báo sự việc. Ngay trong hôm Văn Hòa bị cách li, ông Quốc mời Đại Trung đến đội trinh sát.

Tin Văn Hòa bị cách li bắt đầu lan truyền trong cơ quan, có người đến báo cho Hồ Bằng biết chuyện này. Hồ Bằng biết chuyện, ngồi tần ngần trước bàn làm việc, tự hỏi việc Văn Hòa bị cách li là tốt hay xấu? Anh chưa thể nghĩ ra nổi.

Buổi trưa về nhà, Hồ Bằng thấy Oánh Oánh ngẩn ngơ trong bếp, đoán chị đã nghe tin, anh vờ như không biết, không nhắc đến một tiếng nào.

Oánh Oánh không nhin nổi, nói với Hồ Bằng: “Anh Hòa có chuyện rồi”.

Hồ Bằng chậm rãi hỏi: “Chuyện gì?”. Oánh Oánh nói: “Bị Ban kiểm tra - kỉ luật mời đi”.

Hồ Bằng tỏ vẻ khinh thường: “Anh ấy bị công an hay viện kiểm sát bắt thì có liên quan gì đến chúng ta? Oánh quan tâm chuyện ấy làm gì?”. Nghe khẩu khí Hồ Bằng, Oánh Oánh không nói gì nữa, chị xới cơm cho anh, nhưng không cùng ngồi ăn, về phòng lạng lẽ lên giường nằm, lấy một cuốn tạp chí lật giở nhưng không tập trung xem.

Bữa cơm hôm ấy Hồ Bằng ăn cũng không ngon, anh đặt bát xuống liền vào phòng ngủ, hỏi với thái độ không bình thường: “Không đến nỗi như dao cắt chứ?”.

Oánh Oánh không để ý đến, anh lại hỏi: “Nếu Bằng bị bắt, tâm trạng Oánh có như vậy không? Nếu như vậy, Bằng có ngủ cũng phải dậy mà cười”.

Oánh Oánh tức run lên, chỉ vào Hồ Bằng: “Bằng quá đáng lắm!”

Hồ Bằng lớn tiếng: “Có gì mà quá đáng, cô thì không quên tình cũ, bảo tôi phải cảm động và ca ngợi hay sao?”. Anh tức tối đóng sầm cửa bỏ đi. Buổi tối Hồ Bằng về, thấy trên bàn bày đầy những món ăn anh thích, biết rằng Oánh Oánh lấy từ nhà hàng ăn Đầu bếp Du. Anh không gọi Oánh Oánh cùng ăn, mà ngồi xuống, cầm đũa ăn một mình.

Oánh Oánh cười cười ngồi trước mặt anh, Hồ Bằng hỏi: “Còn tâm trạng ăn không?”. Oánh Oánh bực mình: “Oánh biết Bằng đang quan tâm đến Oánh”.

Hồ Bằng nặng mặt: “Oánh còn tâm trạng ấy, Bằng buồn lắm”. Oánh Oánh vẻ mặt đau khổ: “Oánh biết, Oánh giúp đỡ Văn Hòa thì Bằng khó chịu. Oánh li hôn với anh ấy hai người đã thỏa thuận nếu anh ấy có chuyện gì thì Oánh sẽ giúp đỡ. Những quan hệ của anh ấy chỉ có Oánh biết, bạn bè của anh ấy chỉ có Oánh tìm được”.

“Oánh Oánh có định nhờ anh Thụy giúp không?”, Hồ Bằng như nhìn thấy tâm tư Oánh Oánh. Oánh Oánh lắc đầu: “Không bao giờ”. Hồ Bằng nói: “Thế thì tốt, đừng lôi anh Thụy xuống nước. Cán bộ Đảng sợ nhất người thân phạm tội, nhỡ củ cải sẽ lôi cả đất lên theo. Gia đình nào có vấn đề gì phải phân rõ ranh giới, giữ nguyên tắc Đảng”.

Oánh Oánh thở dài, nói anh Thụy xưa nay không thích Văn Hòa, cũng đã từng nói riêng với chị, nếu cảm thấy Văn Hòa có vấn đề thì đừng hòa theo anh ta. Bao giờ Văn Hòa có chuyện, có thể tìm bất cứ ai, nhưng với anh Thụy thì không thể.

“Như vậy là đúng”. Hồ Bằng ăn bát canh vịt hầm. Tuy Oánh Oánh ngồi trước bàn ăn nhưng chị không ăn, chị như tự nhủ: “Bây giờ chỉ có thể chúng ta mới giúp được anh ấy”.

Oánh Oánh nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

Hồ Bằng đặt đũa xuống, nhìn Oánh Oánh: “Chúng ta thế nào? Oánh với anh ấy một ngày vợ chồng là nghĩa trăm năm, Bằng có liên quan gì đến anh ấy? Bằng là tình địch của anh ấy. Từ sau ngày anh ấy biết chuyện chúng ta, không nói gì đến chuyện đánh cho Bằng vỡ mặt gãy răng, mà còn đi nói xấu Bằng không bằng con chó. Bằng đúng là không có máu, để cho anh ta chửi, để anh ta đánh. Lúc này Bằng không đánh lại anh ta như đánh con chó ngã xuống nước là nhân nghĩa lắm rồi”.

Oánh Oánh đứng dậy, nói: “Cũng đúng, ai cũng có thể giúp anh ấy. Nếu là Bằng, thật sự làm khó cho Bằng. Bằng coi như Oánh không nói câu đó”. Nửa đêm Hồ Bằng thức giấc, thấy Oánh Oánh ngồi sững sờ. Anh ôm Oánh Oánh vào lòng, Oánh Oánh tưởng anh đòi chuyện kia, nói lúc này không còn tâm trạng nào.

Hồ Bằng nói: “Bằng đồng ý với Oánh, hai người cùng giúp anh Hòa”. Oánh Oánh không dám tin, hỏi có đúng vậy không. Hồ Bằng nói: “Đúng vậy, cuối cùng thì chúng ta đang sống đàng hoàng, còn anh ấy thì không. Với lại, Bằng cũng muốn Oánh là con người trọng tình, trọng nghĩa”.

Oánh Oánh hôn lên khuôn mặt Hồ Bằng, nói anh thật tốt bụng. Chị giải thích, từ lâu không còn tình cảm gì đối với Văn Hòa.

Hồ Bằng cảm thấy cái hôn của Oánh Oánh là vì anh đồng ý giúp Văn Hòa, còn chị bảo không tình nghĩa gì với Văn Hòa e rằng không thật. Anh rất buồn, châm một điếu thuốc, rít mạnh.

Oánh Oánh nghĩ rằng, Hồ Bằng đang lo lắng chuyện của Văn Hòa, nhìn anh rất cảm kích.

Hồ Bằng nói: “Chuyện này mà đi nhờ người, đi cửa sau sợ rằng tổn công vô ích, như mức nước bằng rổ thưa, Oánh đừng mong”.

Oánh Oánh ôm chặt Hồ Bằng: “Còn nước còn tát. Chúng ta cứ làm, đừng bỏ qua. Nếu Oánh không làm thế, anh Hòa sẽ trách Oánh”.

2

Oánh Oánh bảo Văn Hòa không có chỗ dựa. Chị đến tìm tất cả những ai có thể giúp, cầu xin những ông, những bà xưa nay có quan hệ thân sơ với Văn Hòa, họ thấy Văn Hòa có chuyện đều trốn tránh, liệu ai có thể dẫn lửa tự đốt mình?

Hồ Bằng lặng lẽ thăm dò địa điểm Văn Hòa bị cách li, anh muốn cho Văn Hòa biết anh và Oánh Oánh cố gắng giúp, cảm thấy điều này còn quan trọng hơn nhiều so với giúp đỡ trên thực tế.

Oánh Oánh không tán thành Hồ Bằng làm như vậy, cho rằng rất mạo hiểm, là cách báo tin theo gió, là chơi với lửa.

Hồ Bằng có lý do của mình, lý do này không thể nói với Oánh Oánh. Anh sợ vụ việc của Văn Hòa dính đến Oánh Oánh, cái gọi là cháy thành vạ lây. Hồi đầu Oánh Oánh bảo cho anh một triệu, anh biết tiền ấy ở đâu ra, không ai tin rằng tiền ấy Oánh Oánh tích góp lương và thưởng mười năm ở Cục Thuốc lá. Lợi ích của Oánh Oánh bây giờ là lợi ích của anh, dù không muốn nhưng anh vẫn phải giúp Văn Hòa.

Hồ Bằng cho rằng, lúc này Văn Hòa gặp cảnh ngộ đau buồn sẽ nghĩ đến chuyện li hôn với Oánh Oánh, trong lòng không khỏi oán hận. Nếu lúc này Oánh Oánh không giúp anh ta, anh cảm thấy Oánh Oánh là con người tuyệt tình. Trong bước tuyệt vọng anh ta có thể phá bĩnh, rất có khả năng lôi Oánh Oánh vào cuộc. Nếu để Văn Hòa biết Oánh Oánh đang giúp anh ta, tạo các mối quan hệ cho anh ta, anh ta cũng sẽ được an ủi phần nào, biết đâu sẽ nhận mọi việc về mình.

Hồ Bằng còn nghĩ, chắc chắn Ban kiểm tra - kỉ luật sẽ gọi Oánh Oánh để tìm hiểu tình hình về Văn Hòa. Văn Hòa khai ra, nhất định sẽ tìm đến Oánh Oánh; Văn Hòa không khai ra, Ban Kiểm tra - kỉ luật cũng sẽ tìm đến. Trong con mắt của anh, Oánh Oánh sẽ là đột phá khẩu, nhất định họ sẽ điều

tra nguồn tài sản của Oánh Oánh. Nếu điều tra ra đây là nguồn tài sản bất minh, Oánh Oánh cũng sẽ can án như vậy.

Hồ Bằng hỏi Oánh Oánh, nếu Ban Kiểm tra - kỉ luật sờ đến thì thế nào?

Oánh Oánh làm ra vẻ không có chuyện gì: “Ai ốm thì người ấy uống thuốc, tìm Oánh làm gì?”

Hồ Bằng bảo tốt nhất vẫn phải thận trọng, người của Ban Kiểm tra - kỉ luật như thầy thuốc, trước mắt họ tất cả điều là con bệnh.

Sự thản nhiên của Oánh Oánh là giả vờ, lời nói của Hồ Bằng đã đánh trúng tim chị phần nào. Chị bảo Hồ Bằng suy nghĩ, nghĩ xem Ban Kiểm tra - kỉ luật sẽ hỏi chị những gì.

Hồ Bằng liệt kê một loạt vấn đề có thể gặp phải, thiết kế thành câu hỏi để Oánh Oánh trả lời. Với những câu trả lời của Oánh Oánh, Hồ Bằng đứng trên góc độ của người hỏi để dự đoán, gây khó dễ, cố gắng để Oánh Oánh trả lời thật thông suốt.

Suốt hai ngày Hồ Bằng giúp Oánh Oánh diễn tập nhiều lần, thậm chí lúc ăn cơm, lúc ngủ cũng bất ngờ hỏi.

Oánh Oánh nói Hồ Bằng là chỗ dựa chính, nếu không có anh, chắc chắn chị không biết phải làm thế nào. Hồ Bằng cười cười, trong bụng không cho rằng Oánh Oánh nói thật. Anh biết rất rõ, Oánh Oánh không phải là người phụ nữ bình thường.

Cán bộ Thanh tra của Ban Kiểm tra - kỉ luật thông qua tổ chức Đảng của Cục Thuốc lá bắt đầu tiếp xúc với Oánh Oánh. Họ nói, chồng cũ của chị vi phạm kỉ luật của Đảng, vi phạm pháp luật nhà nước, tổ chức đang điều tra, rất mong chị hợp tác, khai ra tất cả những hành vi vi phạm kỉ luật Đảng, luật pháp nhà nước của Văn Hòa. Họ cũng nói rõ chính sách, biết mà không khai báo, che giấu cũng là phạm pháp.

Oánh Oánh nói, tuy không phải là Đảng viên nhưng chị hiểu rõ pháp luật, trong gia đình có người làm công tác lãnh đạo kiểm tra - kỉ luật, vẫn thường dặn dò, giáo dục chị.

Nói xong, chị thăm dò những người của Ban Kiểm tra - kỉ luật đang nói chuyện với chị, thấy họ đã hiểu, có người trao đổi ánh mắt, cười hiểu ý

nhau. Oánh Oánh biết, chắc chắn họ đã hiểu quan hệ giữa chị và Hà Thụy, khiến chị thêm mạnh dạn.

Một nhân viên bắt đầu nêu vấn đề, hỏi tại sao li hôn với Văn Hòa? Bởi theo họ biết, chị đã kiện ra tòa. Oánh Oánh cúi đầu, rất thận trọng hỏi lại có thể không trả lời chuyện này được không, chị bảo đấy là chuyện riêng tư tế nhị giữa hai người, nói ra với mọi người rất xấu hổ. Chị đề nghị họ nên tìm hiểu chuyện này tại tòa án, thẩm phán phiên tòa biết.

“Tôi li hôn với anh Hòa lâu rồi, bây giờ đã lấy chồng... Lúc li hôn, tòa chia phần tài sản cho tôi hơn sáu chục nghìn đồng, tôi nghĩ, đấy là khoản thu nhập sạch của tôi. Tôi đòi li hôn với anh Hòa, vậy làm sao anh ấy có thể cho tôi nhiều tiền được, làm sao có thể may áo cưới cho tôi? Nếu các anh điều tra ra tôi tham nhũng, lạm dụng, chiếm đoạt, nhận hối lộ, cho tôi biết tôi đã vi phạm điều nào, tôi sẵn sàng vào tù. Nếu không có chuyện gì xin đừng ghép chuyện của anh ấy vào cho tôi, tôi hiện tại có cuộc sống riêng, không liên quan gì đến cuộc sống của anh ấy”.

Không chờ những người kia hỏi tiếp, Oánh Oánh nói hết những suy nghĩ của mình.

3

Hồ Bằng nghe Oánh Oánh kể lại chuyện người của Ban Kiểm tra - kỉ luật tìm chị, cảm thấy họ ném chuột sợ vỡ bình, phải nghĩ đến quan hệ giữa chị với Hà Thụy, không thể tùy tiện. Anh nghĩ, phải cho Văn Hòa đang bị cách li biết, để giảm sức ép cho anh ta. Đêm dài lắm mộng, nếu Văn Hòa không chống đỡ nổi thì rắc rối to.

Theo thông lệ của Ban Kiểm tra - kỉ luật, họ sẽ tìm một khách sạn hoặc một chiêu đãi sở nào đó để cách li cán bộ. Văn Hòa bị đưa đi từ khách sạn Phong Cốc, Hồ Bằng tìm người thăm dò, Ban Kiểm tra - kỉ luật không thuê phòng tại đây. Máy địa điểm trước đây Ban Kiểm tra - kỉ luật vẫn mượn để cách li cán bộ cũng không có bóng dáng người của chuyên án, cũng không có khả năng Văn Hòa bị cách li ở một địa điểm khác, vậy ở đâu? Hồ Bằng suy nghĩ nhiều về chuyện này, không biết Văn Hòa bị cách li ở đâu, không biết ai là người trực tiếp xử lý vụ này?

Thăm dò được ai là người xử lý vụ việc của Văn Hòa thì tốt hơn, hoặc có thể ít nhiều thăm dò được tình hình, theo họ, cũng có thể tìm được nơi tổ chuyên án làm việc. Nếu tùy tiện đến tổ chuyên án để tìm hiểu tình hình coi như tự mình bộc lộ, phải tốn công tốn sức nhưng khó có được những bí mật cần thăm dò.

Khó khăn lắm Hồ Bằng mới nhờ người thăm dò được nhà một người thân trong ban chuyên án, chị ta bảo chồng chị ta rất nguyên tắc, nhận nhiệm vụ rồi từ đấy không về nhà, cùng ăn cùng ở với người phạm sai lầm. Đi vô hình đến vô ảnh, ngay cả điện thoại cũng không gọi về, nhà có việc cần kíp chỉ có thể liên hệ với Ban Kiểm tra - kỉ luật.

Thật may mắn, Hồ Bằng phát hiện ra nơi tổ chuyên án làm việc. Sở Tài nguyên và Sở Thủy lợi ở gần nhau. Hôm ấy đi làm, Hồ Bằng tình cờ gặp ông Hứa vốn là Bí thư của Sở Thủy lợi đã được điều lên Ban Kiểm tra - kỉ luật công tác, bỗng trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ, có thể ông Hứa là người phụ trách tổ chuyên án này, chẳng nhẽ ông ta đưa ê kíp làm việc về căn cứ địa cũ?

Điều này rất có thể. Điều kiện nhà khách Sở Thủy lợi rất tốt, cũng rất yên tĩnh, tổ chuyên án ở đấy tuyệt đối kín đáo.

Tìm thấy số điện thoại nhà khách không khó, Hồ Bằng ra phố gọi điện nhờ ở một trạm điện thoại công cộng, bảo thường trực nhà khách nối máy với tổ chuyên án, điện thoại trong phòng của họ cũng đã bị cắt.

Hồ Bằng mừng thầm, đúng là đi cho rách giày cũng chẳng được gì. Anh lại nghĩ, người của Ban Kiểm tra - kỉ luật rất tốt, không biết có phải là những người điều tra vụ Văn Hòa hay không. Cho dù Văn Hòa ở trong đó, nhà khách rộng lớn, không biết ở phòng nào vào tìm cũng coi như uống công.

Hồ Bằng quyết định nhờ một người ở trong nhà khách của Sở Thủy lợi thăm dò giúp. Người này nhất định phải là nông dân, vừa có thể nắm được tình hình trong đó, vừa không để lộ động cơ của mình. Anh nghĩ đến Nhị Hiến, cháu họ xa người dưới quê.

Nhị Hiến làm việc này rất thích hợp. Cậu ta buôn bán vặt, đi lại giữa thành phố và làng quê, đã có lần Hồ Bằng giúp cậu ta, hễ gọi là đến ngay.

Hồ Bằng đưa cho Hiến năm trăm đồng, bảo cậu ta vào ở trọ trong nhà khách Sở Thủy lợi, chi phí được bao toàn bộ, mỗi ngày ba chục tiền ăn, thêm một bao thuốc Hồng Mai. Hồ Bằng nói với cậu ta hình dáng của Văn Hòa: “Chưa đến năm mươi tuổi, lùn hơn tở một năm tay; mặt tròn, mập mạp, béo tốt, da rất trắng, mắt húp...”. Hiến bảo như vậy rất dễ nhận, da trắng bắt mắt, chỉ cần điều đó là đủ.

Hồ Bằng bảo nếu được việc sẽ có tiền thưởng. Hiến vui lắm, một việc vô cùng nhẹ nhàng.

Hiến vào ở nhà khách, ngay hôm sau báo cho Hồ Bằng biết, đã tìm thấy người ấy.

Hiến khoe công, bảo không dễ dàng chút nào, người của Ban Kiểm tra - kỉ luật đóng chặt cửa như cái thùng thép, ngay cả một khe hở cũng không có. Cậu ta cứ phải quanh quẩn, sợ bị lộ. Cậu ta suy tính, các phòng của nhà khách không có nhà vệ sinh riêng, họ phải để cho Văn Hòa đi nhà vệ sinh, anh ngồi chờ trong nhà vệ sinh, ngồi cho đến tê chân, người mùi thối để chờ. Văn Hòa và người của Ban Kiểm tra - kỉ luật ra nhà vệ sinh, cậu ta căng mắt, đúng là da trắng, mắt húp. Hiến nhìn số phòng, phòng số 1105.

Hồ Bằng bảo Hiến tiếp tục quan sát, tìm hiểu thời gian ăn cơm chiều của nhà khách, cho dù thấy người kia đi một mình cũng không được hỏi chuyện.

Tin tình báo của Hiến có rất nhanh. Anh báo những người trong Ban Kiểm tra - kỉ luật không xuống nhà ăn, mà nhân viên phục vụ đưa cơm lên tận phòng.

Hồ Bằng đến nhà khách đúng bữa cơm chiều, anh cầm cái cặp vờ như đến tìm người, tìm phòng 1105. Cửa đóng, bên trong có tiếng người nói chuyện, không nghe rõ họ nói gì. Hồ Bằng đứng ngay ở cửa. Do dự giây lát, anh sang phòng số 1107 bên cạnh gõ cửa. Gõ cửa hồi lâu, bên trong không có người. Bất ngờ phòng số 1105 mở cửa, một người thò đầu ra ngó, anh ta nghiêm giọng hỏi Hồ Bằng: “Anh tìm ai?”.

Hồ Bằng nói: “Tôi không gõ nhầm cửa chứ? Tôi tìm anh Dương Lâm (tên em trai Oánh Oánh), làm việc ở Trạm điện nông nghiệp Hoàng Kinh”.

“Ở đây không có ai tên là Lâm, căn phòng ấy chúng tôi thuê”. Người trả lời Hồ Bằng tỏ ra sốt ruột, muốn rứt đầu vào ngay. Hồ Bằng nhìn mảnh giấy trên tay, miệng lẩm bẩm: “Nhân viên phục vụ bảo anh ấy ở phòng 1107, tại sao lại không có?”.

“Nhầm rồi, nhầm rồi, anh đi đi”. Lần này thì giọng đối phương rất nghiêm và rất bức xúc, như ra lệnh.

Hồ Bằng vờ như khó hiểu, lớn tiếng: “Thật kì lạ, anh Thụy đến mời ăn cơm, khách đã đông đủ mà anh này vẫn không thấy đến”.

Hồ Bằng bực tức bỏ đi, ra đến cửa nhà khách, anh bịt miệng cười, cảm thấy đã đạt mục đích.

Lúc ấy Văn Hòa không ở trong phòng 1105, anh đang giặt đồ ở vòi nước công cộng trước nhà vệ sinh, người canh giữ anh giặt tất. Anh nghe thấy tiếng Hồ Bằng, Hồ Bằng đi rồi anh mới về phòng 1105.

Văn Hòa nhận ra những âm thanh bên ngoài câu nói của Hồ Bằng: anh Hà (Hà Thụy) đã đến, biết anh “không thấy”.

4

Ban Kiểm tra - kỉ luật một lần nữa cho người đến Cục Thuốc lá tìm Oánh Oánh để điều tra về Văn Hòa.

Không phải người lần trước, mà là một người khác. Người này trông rất nghiêm khắc, lạnh lùng, hỏi sâu và chi tiết hơn.

Thời gian nói chuyện cũng lâu hơn, bảo là nói chuyện, đúng hơn là truy vấn. Mấy người luân phiên nhau hỏi Oánh Oánh, cuối cùng thì Oánh Oánh bật khóc. Nhận thấy khóc là chiêu đặc dụng, chỉ khóc, nhớ lại mọi chuyện đau lòng, để nước mắt chảy không ngừng..

Về đến nhà, thấy Hồ Bằng, Oánh Oánh lại khóc, bảo mình chịu tội quá đủ. Hồ Bằng bảo, người của Ban Kiểm tra - kỉ luật không đến không mục đích, họ muốn điều tra Oánh Oánh để làm điểm đột phá, chứng tỏ Văn Hòa không khai ra điều gì, nếu không Ban Kiểm tra - kỉ luật sẽ cho đối chất, xác

nhận qua Oánh Oánh. Anh bảo với Oánh Oánh, anh đã thông tin cho Văn Hòa biết ở ngoài đang chạy cửa. Oánh Oánh sứt sùi: “Vấn đề là chúng ta cũng không thể giúp gì được...”. Hồ Bằng nói: “Vậy chúng ta phải làm thế nào?”.

Oánh Oánh mất ngủ nhiều hơn, từ ngày Văn Hòa có chuyện, không đêm nào chị ngủ đầy giấc, mơ mơ màng màng một lúc rồi bị ác mộng đánh thức, uống gấp ba lần thuốc ngủ mà vẫn không có tác dụng. Người gầy chỉ còn năm xương, giống như cành củi khô. Oánh Oánh viết một bản di chúc và đưa cho Hồ Bằng xem. Di chúc đại ý, cả gia tài của chị chỉ có hơn một triệu những mong sống cùng Hồ Bằng đến bạc đầu, nếu chị tự tử là do Hồ Bằng phản bội, còn nói thêm, khi chị chết, tro hài cốt đem rắc ở Tây hồ, không để lại chút nào trong nhà. Hồ Bằng xé nát di chúc của Oánh Oánh: “Bằng lấy Oánh không phải vì tiền, điều này thì Oánh biết, Oánh hỏi Bằng bao nhiêu lần, Bằng cũng đã giải thích bấy nhiêu lần. Hơn nữa, tiền ấy đối với Bằng chỉ như cái bánh vẽ, một chút mật bôi lên chóp mũi. Tiền kia ở trong túi Bằng hay Bằng đã trông thấy, đã sờ thấy?”

Oánh Oánh nói vì sợ nên có ý nghĩ chết, một triệu đồng là toàn bộ gia tài, nếu có gặp tai họa bất ngờ thì tiền kia cũng không còn ý nghĩa.

“Bằng bảo, Oánh có trông mong gì ở Bằng không? Bằng có bảo vệ được Oánh không?”. Oánh Oánh hỏi Hồ Bằng, mong anh trả lời.

Hồ Bằng nói: “Oánh nói xem nào? Nếu không tin ở Bằng, hồi ấy Oánh lấy Bằng làm gì?”. Oánh Oánh định nói gì đó nhưng lại thôi.

Đêm, Hồ Bằng thức dậy, thấy Oánh Oánh trở mình, anh thở dài, nói: “Ngủ đi!”

Oánh Oánh không nói gì, Hồ Bằng lại nói tiếp: “Oánh thử nghĩ xem, nếu Oánh không li hôn với anh Hòa, bây giờ sẽ như thế nào? Chuyện trước mắt Oánh đừng sợ, có Bằng đây rồi”.

Oánh Oánh nói: “Hôm nay Oánh thu xếp nhà cửa, cho dù người của Ban Kiểm tra - kỉ luật đến khám xét cũng sẽ không bắt được gì, nhưng Oánh vẫn sợ khoản tiền gửi, nếu họ biết... Oánh sẽ không giải thích nổi”.

Hồ Bằng cười: “Oánh lo chuyện đó, Bằng rất yên tâm, sẽ không có chuyện gì”. Oánh Oánh nói: “Bằng thử nghĩ xem có cách nào an toàn?”. Hồ Bằng khẳng khái: “An toàn đến độ Oánh muốn tìm cũng không tìm nổi”.

Oánh Oánh thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì Oánh yên tâm”. Hồ Bằng nói: “Oánh vẫn không ngủ được, Bằng khẳng định là như vậy”. Chừng như nhớ ra điều gì, Oánh Oánh hỏi Hồ Bằng tại sao ở nhà có thêm một cái đồng hồ Thụy Sĩ, xem ra đồng hồ loại tốt, có phải vừa mua không. Hồ Bằng sững sờ: “Thì ra Oánh thu dọn nhà cửa thật cẩn thận. Đồng hồ Bằng mua đấy, Bằng lấy bốn, năm nghìn đồng để mua thì sao?”. Oánh Oánh nói: “Ý Oánh hỏi không phải vì thế, cũng mong trên cổ tay Bằng có một cái, Bằng lấy ra đeo cho Oánh xem”.

Hồ Bằng do dự một lúc, anh dậy lấy cái đồng hồ, miệng lầm bầm: “Phiền phức, không để ngủ yên”.

Oánh Oánh trông thấy cái đồng hồ Hamilton của Xuyên Thanh đưa cho Hồ Bằng, cái Omega định biểu Hà Thụy anh giấu ở nhà mẹ đẻ.

Anh lấy ra một cái hộp màu xanh đậm, lấy đồng hồ đeo vào cổ tay sáng loáng. Đồng hồ mặt đá xanh chống xước, dây đeo bằng da màu vàng nhạt. Anh rất bằng lòng: “Cũng là của Thụy Sĩ, sản xuất cho người Yuppies bờ biển miền Tây nước Mỹ, chống nước sâu 50 mét, tự động lên dây cót”.

“Đẹp lắm!”, Oánh Oánh khen. Hồ Bằng nói: “Bằng rất thích đồng hồ, đồng hồ là đồ trang sức của nam giới”.

Oánh Oánh cầm cái hộp đựng đồng hồ, bàn với Hồ Bằng: “Cái đồng hồ này đẹp lắm, đeo vào nhiều người ghen tị, cứ để qua trận này rồi hãy đeo, có được không?”.

“Được! Nghe lời Oánh”. Hồ Bằng uể oải trả lời rồi nằm xuống ngủ. Một lúc sau anh nhồm dậy, nói với Oánh Oánh những lời khác thường: “Oánh bảo, sống với Oánh có gì hay? Ngay cả cái đồng hồ mình mua cũng không được đeo”.

Oánh Oánh vội an ủi anh: “Oánh xin lỗi, sau này Oánh sẽ mua cho Bằng cái đồng hồ đẹp hơn, mua cái Omega, Rolex, Breguet, IWC... Oánh biết các loại đồng hồ nổi tiếng”.

Hồ Bằng không cho là thật: “Hãy đợi đến mùa quýt chứ?”.

5

Ban Kiểm tra - kỉ luật của thành phố Tây Phương tuyên bố kết thúc đợt cách li đối với Văn Hòa.

Nghe tin này, Văn Hòa vui mừng “ồ” lên một tiếng, giọng run run: “Cảm ơn tổ chức, cảm ơn lãnh đạo, tối nay tôi sẽ chiêu đãi mọi người tại khách sạn Sangri-La...”. Chưa dứt lời thì có hai kiểm sát viên mặc đồng phục bước vào, đọc “Lệnh bắt giữ” đối với anh ta, lệnh do Viện trưởng viện kiểm sát kí.

Mặt Văn Hòa biến sắc, hai tay cứng đờ tiếp nhận cái bút do kiểm sát viên đưa. Anh ta nói như cầu xin: “Cho tôi ngồi... ngồi xuống... ngồi để kí có được không?”

Trước khi xét xử, Văn Hòa bị giải đến trại tạm giam của thành phố, anh ta nhờ Oánh Oánh mời giúp một luật sư.

Oánh Oánh nhờ người mời luật sư hình sự Từ Tiêu Hàn rất nổi tiếng ở tỉnh, luật sư Hàn đề xuất nên mời một luật sư hình sự trợ lý ở thành phố Tứ Phương để tiện cho ông liên hệ với tòa án.

Luật sư Hàn đến trại tạm giữ gặp Văn Hòa, câu đầu tiên anh ta hỏi ông hiện tại Oánh Oánh thế nào, ông nói cho Oánh Oánh biết, chị rất cảm động, khóc thầm một lúc.

Vụ án của Văn Hòa rất phức tạp, dính đến lạm dụng công quỹ, lừa đảo huy động vốn, hai tội này dính đến hơn chục triệu. Luật sư nói, số tiền này bây giờ không ở trong tay Văn Hòa, chỉ tìm được hơn sáu triệu, còn nữa bị Văn Hòa tiêu xài và chi trả lãi suất cao.

Oánh Oánh không tin nổi Văn Hòa lại tiêu xài nhiều như vậy, luật sư Hàn nói, chính Văn Hòa đã cho biết như vậy, tiền ăn chơi nhậu nhẹt không nhiều, phần lớn dùng đánh bạc. Anh ta không khai ra những người cùng chơi mạt chược, cũng không muốn thêm một tội danh đánh bạc.

Oánh Oánh hỏi luật sư, tội như Văn Hòa có nặng không, phải ngồi mấy năm tù? Luật sư nói, để xem số tiền thu hồi được bao nhiêu, mức án tùy thuộc vào số tiền, nặng thì tử hình hoặc tù chung thân, nhẹ cũng phải hai

mười năm trở lên. Thấy hậu quả vô cùng nghiêm trọng, Oánh Oánh lại khóc. Những chuyện đó chị không nói với Hồ Bằng.

Trước ngày bị xét xử, Oánh Oánh yêu cầu được gặp anh, anh không đồng ý gặp. Văn Hòa chuyển lời cho Oánh Oánh, đề nghị chị chăm sóc thằng con Trình Thực sắp thi đại học, bảo con cố gắng thi vào một trường đại học tốt nào đó. Luật sư nhấn mạnh với Oánh Oánh: “Anh ấy yêu cầu chị phải thực hiện bằng được”. Oánh Oánh cúi đầu, nói khẽ đấy là việc mà chị phải làm.

Về thằng con, lúc này Oánh Oánh thấy có lỗi, vì lúc sinh nó làm chị đau đớn, cho nên chị không thích nó. Chị là người mẹ không nuôi con, mà cũng không nghĩ mình phải đảm đương những gì, con do ông bà nội nuôi nấng, điều kiện của ông bà rất tốt.

Oánh Oánh về Dương Châu, đến thăm thằng con đang học trung học ở trường trung học Hàn Giang. Bố mẹ Văn Hòa đều là cán bộ bình thường về hưu, ở khu chung cư Đầm Sen gần Bạch Tháp. Thấy Oánh Oánh, hai ông bà rất lạnh nhạt, nếu như trước đây gặp trường hợp này Oánh Oánh bỏ đi ngay, bây giờ chị phải làm bộ tươi cười, tìm vài câu chuyện ấm lòng ông bà.

Bố mẹ Văn Hòa rất oán Oánh Oánh, nhưng họ không nói một câu nào về chuyện Văn Hòa. Họ hỏi, tại sao lúc này chị mới nghĩ đến con, phải chăng vì con đã lớn, đã thành tài. Nhận ra tâm tư hai ông bà sợ chị đưa con đi, chị giống như lũ phản động cướp đoạt thành quả thắng lợi.

Sắp thi đại học, Trình Thực tan học rất muộn, Oánh Oánh ngồi chờ con ở phòng khách. Hai ông bà già bỏ mặc chị ngồi một mình xem phim “Thế giới động vật”. Đã hơn một năm nay Oánh Oánh chưa gặp con, trước đây hễ Tết đến, chị cùng Văn Hòa về thăm con. Sau khi li hôn, điều chị lo nhất là con, không biết phải giải thích với nó thế nào về chuyện bố mẹ chia tay. Bây giờ Văn Hòa bị bắt, trước thằng con Oánh Oánh đúng là khó khăn thêm khó khăn. Không còn cách nào, chị phải cố nhịn nhục để thăm nó.

Đi học về thấy mẹ, Trình Thực không có biểu hiện gì, chỉ gật đầu, như bất đắc dĩ phải chào hỏi một người hàng xóm, rồi nó xách cặp vào phòng

của nó.

Oánh Oánh theo nó vào phòng đã thấy nó ngồi bên bàn học, cúi đầu đọc sách. Sự ảnh hưởng đến việc học của con, Oánh Oánh đã chuẩn bị những lời quan tâm đến nó, nhưng lúc này không sao nói nên lời. Chị ngồi xuống cạnh giường con một lúc rồi đứng dậy, vỗ nhẹ vai con, nói: “Bố rất mong con thi được vào đại học”.

Thằng con không nói gì mà cũng không có biểu hiện gì. Lúc chị đi, hai mẹ con cũng không chào nhau.

Về đến nhà, Hồ Bằng hỏi tình hình chị đi Dương Châu thế nào, chị chỉ nói tốt, con rất hiểu biết, đang học ở trường trung học Hàn Giang rất nổi tiếng, thành tích học tập rất khá.

“Thằng Thực rất giống cậu Lâm nó, giống lắm, giống như tạc, người cũng cao...”. Trước mặt Hồ Bằng chị cứ nhắc đi nhắc lại những điều ấy, tưởng như trong lòng rất dễ chịu.

Cho dù gặp chuyện không may, Oánh Oánh vẫn cảm thấy như được an ủi. Thằng Thực thi đại học đạt điểm cao, gọi điện lên hỏi ý kiến chị nên học ngành nào. Chị dặn nó, trừ ngành tài chính - tiền tệ, học ngành gì cũng được.

Trình Thực thi vào đại học Nam Kinh, thành tích trong học tập nó có thể vào đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh, nhưng để gần ông bà, nó chọn đại học Nam Kinh.

Sau ngày khai giảng, Oánh Oánh và Hồ Bằng đến thăm nó ở đại học Nam Kinh. Oánh Oánh mua cho nó cái máy tính xách tay hiệu Lenovo, cho nó một thẻ tín dụng của ngân hàng Công thương trong đó có năm chục nghìn đồng, mật mã là ngày tháng năm sinh của nó.

“Mẹ không mong gì ở con sau này, mẹ đã có bảo hiểm, mẹ...”. Oánh Oánh cứ lẩm rầm với con, bảo chị không trông mong gì, không mong con đền đáp công ơn. Thằng con cũng không nói gì sau này sẽ phụng dưỡng chị, không nói câu nào. Nó còn làm tổn thương chị, chỉ vào Hồ Bằng bên cạnh chị, vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Con phải gọi người này là anh hay là chú?”

PHẦN BỐN: BẮC

Hồ Bằng không gật mà cũng không lắc, anh bỏ đi, không nghe vợ nói. Anh không tin Oánh Oánh tìm đến cái chết, lần trước với Văn Hòa chị cũng đã dùng đến chiêu này rồi, chị viết chúc thư là buộc anh ta phải bỏ khoản tiền gửi ngân hàng ra. Lần này chị cũng chỉ tái diễn chuyện cũ, không có gì mới. Anh không sợ Oánh Oánh một lần vất vả sẽ kết thúc mọi chuyện. Anh đoán, Oánh Oánh không thể rời anh, cái chị gái già này chỉ bám lấy anh, không đủ tư cách làm mình làm mẩy.

I. GIA PHONG

1

Các ông chủ của các xưởng may dân doanh thành phố Tứ Phương được một trận gió thu kích động, có điều gió thu hơi lạnh một chút, họ thông báo cho nhau rằng, gió lạnh sắp về.

Mùa đông là mùa làm ăn của những xưởng may nhỏ, áo lông vũ là sản phẩm gia công chủ yếu của những xưởng may này, chỉ cần mùa đông năm nay giống như mùa đông năm ngoái, họ sẽ có được hàng loạt hợp đồng gia công cho các thương hiệu của hãng Bosideng và Nhã Lộc. Năm ngoái vì trời rét, lượng tiêu thụ áo lông vũ trên thị trường có chiều hướng gia tăng, kéo theo sự phát triển của nghề gia công áo lông vũ, các xưởng gia công áo lông vũ được vỗ béo, các ông chủ kiếm được đầy hầu bao. Sang mùa xuân năm nay, cả thành phố có bốn trăm xưởng may nhỏ nhanh chóng phát triển lên đến hơn bảy trăm.

Chiều hướng phát triển ấy đã tạo cho chính quyền thành phố có ý tưởng phát triển nghề may gia công với qui mô lớn, kéo theo lượng tiêu thụ mặt bằng kinh doanh trong “khu giao dịch thời trang” của giai đoạn đầu công trình Trung tâm thời trang. Một số người dân thành phố có chút ít tích lũy mua mặt bằng để đầu tư, rút tiền gửi ngân hàng, bọc lớn bọc nhỏ tiền mặt đem đi đặt cọc. Rất nhanh chóng, việc bán mặt bằng tạm ngưng, muốn có phần cần phải móc ngoặc, đi cửa sau, đến độ khó kiếm được một gian hàng.

Cơ sở công nghiệp của thành phố Tứ Phương rất mỏng, chỉ có nhà máy phân bón hóa học, nhà máy bột giấy, xưởng may số ba của nhà nước là lớn một chút. Nhà máy phân bón hoá học đang sống dở chết dở vì cơ cấu sản phẩm, nhà máy bột giấy bị đình chỉ sản xuất vì gây ô nhiễm nghiêm trọng, xưởng may vì quản lý tồi nên bị đổ bể. Công nhân của xưởng may nhà nước sau khi bị mất việc họ không ngồi không mà tìm đến làm việc cho các xưởng may của các xã và của tư nhân, bổ sung vào lực lượng kỹ thuật thiếu hụt của những nơi đó. Có nhiều cán bộ, viên chức mạnh dạn lập xưởng may nhỏ chừng một chục công nhân đổ lại, bảy tám máy khâu, thuê vài gian xưởng, đó là qui mô ban đầu của họ, làm độ một năm, khi đã tạm ổn liền nghĩ đến việc mở rộng.

Có thể nói thế này, thời vụ sản xuất hàng mùa đông bắt đầu từ mùa xuân, qua Tết, sang tháng giêng họ căn cứ vào qui mô sản xuất để chiêu binh mãi mã. Mở rộng qui mô xưởng phải mua sắm thêm thiết bị và phải thuê thêm thợ. Hầu như nhà may nào cũng thiếu vốn.

Những xưởng may nhỏ tích lũy vốn ban đầu rất khó khăn, vốn mở xưởng phải tự xoay xở, dựa vào nguồn tiền tiết kiệm của gia đình hoặc vay bạn bè, người thân. Mở xưởng kiếm được tiền lại nghĩ đến làm lớn, nghĩ đến cứ liều một phen. Cái lý vốn lớn lãi nhiều ai cũng hiểu, nhưng tìm đâu ra vốn? Vay ngân hàng rất khó, nhiều người chạy đi vay tín dụng dân gian.

Tín dụng dân gian là do các ông chủ các xưởng may nhỏ tự tạo, không đến nỗi phải đi vay lãi suất cao để mở xưởng. Tám mươi phần trăm trong số hơn chục triệu của Văn Hòa là đổ vào các xưởng may nhỏ, đổ vào sản xuất của họ, hơn năm chục xưởng có dính đến khoản vay này. Lãi suất hàng tháng của Văn Hòa một hào, hai hào đều có. Vụ việc bị bại lộ, các ông chủ xưởng may phải vay lãi suất cao đều vui mừng, nhà nước xử lý họ chỉ phải trả lãi suất không quá N lần theo qui định của ngân hàng. Nên nhớ, tiền họ kiếm được đã lấp đầy cái hố sâu lãi suất không đáy kia.

Tội của Văn Hòa là chiếm dụng công quỹ và cho vay phi pháp. Những ông chủ vay tiền của Văn Hòa có người nói họ mở rộng qui mô sản xuất, tiền bỏ vào mua sắm thiết bị và thuê công nhân, có khó khăn, phải một thời

gian nữa mới hoàn trả nổi. Có người tỏ ra dứt khoát không trả, bảo lãi suất phải trả đến đời con, lãi vượt quá vốn, đòi được hưởng lợi ích hợp pháp.

Mùa đông sắp tới sẽ thế nào? Rét hơn, rét hơn năm ngoái, rét đến độ nhân dân cả nước phải đi sắm áo lông vũ, các xưởng may ở thành phố Tứ Phương được dịp làm ăn. Các ông chủ kiếm được tiền trả bớt cho Văn Hòa, như vậy tội của anh có phần giảm nhẹ. Vào thu, ngày nào Oánh Oánh cũng trông, cũng mong.

Hồ Bằng bảo Oánh Oánh hoang tưởng, mùa đông sắp tới có thể ấm hơn không nói làm gì, cho dù các ông chủ nhà may kiếm được, phát tài to họ cũng không đem tiền đi trả ngay, họ sẽ tính chuyện mở rộng sản xuất cho năm sau. Với lại, ai cũng biết tiền của Văn Hòa có thể kéo dài, chây ì. Cho dù cơ quan tư pháp có dùng biện pháp mạnh để đòi nợ thì chính quyền thành phố cũng không bằng lòng, nếu những xưởng sản xuất nhỏ kia gặp rủi ro thì rất có khả năng Trung tâm thời trang cũng bị tổn thất lây. Dùng luật pháp để đòi nợ cũng phải có lộ trình, lộ trình phải từng bước, mỗi một bước đều có sự rắc rối, rắc rối ở chỗ các ông chủ kia sẽ lợi dụng pháp bảo.

Nghe Hồ Bằng nói vậy, Oánh Oánh đâm nản chí. Chị biết, Hồ Bằng hiểu các xưởng may kia hơn chị.

Từ sau ngày Văn Hòa bị bắt, Hữu Ngự khôi phục quan hệ với Hồ Bằng. Anh ta chủ động mời Hồ Bằng ăn cơm, coi như tan băng. Buôn bán làm ăn của anh ta cũng thay đổi, buôn bán than ít đi, thấy mở xưởng may kiếm được, anh ta cũng theo trào lưu mở một xưởng với qui mô hai trăm công nhân, nghe nói cũng lãi lắm.

Hữu Ngự có vốn, cửa miệng anh ta vẫn nói: “Nếu tôi có tiền, mua sắm một nghìn máy, mỗi mùa đông làm hai triệu áo, rất nhẹ nhàng kiếm được một khoản lớn. Vậy là tôi thành ông chủ lớn”.

Anh ta cũng nói, Văn Hòa có cống hiến đặc biệt cho sự phát triển ngành may của thành phố Tứ Phương. Còn đối với Đại Trung cũng bị bắt, anh ta không nói gì.

Có lần Hồ Bằng hỏi Hữu Ngự, Văn Hòa có bao nhiêu tiền ở chỗ anh ta? Hữu Ngự không trả lời, chỉ ậm ự không rõ ràng.

Cát Hồng nghe nói, cánh buôn bán bất động sản ở Ôn Châu, Triết Giang kéo đến Tứ Phương, họ buôn mặt bằng của Trung tâm thời trang. Chị vội nói với Xuyên Thanh, các gian hàng số 8 và 3,6,9 đều bị cánh buôn bán bất động sản Triết Giang kia đặt cọc, bây giờ chỉ còn mấy gian nữa trong tay các ông chóp bu trong ban chỉ huy xây dựng, vị trí rất đẹp. Chị ta muốn thuê một gian, giục Xuyên Thanh đi tìm ông Vũ.

Xuyên Thanh như ngậm trái đắng, cứng họng không sao nói nên lời. Anh ta còn mặt mũi nào để đi gặp ông Vũ?

“Chơi mặt chược ảnh hưởng tiến bộ lắm”. Câu nói không may phát ra sau tiệc rượu. Bây giờ Xuyên Thanh làm việc ở Ban lịch sử thành phố đặt trong ngôi nhà mái bằng thuộc khuôn viên cơ quan chính quyền. Anh trốn trong thành nhỏ, ngày thường vẫn cưỡi xe, cúi đầu ra vào khuôn viên chính quyền, trốn cũng không thoát.

Xuyên Thanh mặt dày mày dạn đi tìm ông Vũ nhưng không gặp phải sự lạnh nhạt, ông Vũ vẫn pha trà mời anh như trước đây, không nhắc nhở gì đến chuyện bị kỉ luật vì chơi mặt chược. Như vậy Xuyên Thanh rất tự nhiên, không ngồi ngay ngắn mà ngả ngớn trên sofa, thậm chí còn ra dạo quanh hành lang.

Anh nghĩ cũng phải, tuy tôi đến cầu xin anh, nhưng tôi là ai? Nếu tôi không ra sức, liệu anh có thể ngồi ở vị trí này không?

Ông Vũ hỏi Xuyên Thanh làm việc ở Ban nghiên cứu lịch sử có thích hợp không, Xuyên Thanh bảo rồi rồi đến khó chịu, trở thành cá muối phơi nắng. Ông Vũ cười, cá muối sẽ có ngày vươn mình. Tiếp đó, ông hỏi anh đến có chuyện gì, Xuyên Thanh nói: “Tất nhiên có việc nhờ cậu. Không có việc tớ đến đây làm gì?”

Ông Vũ nói: “Nếu tìm tớ để mua gian hàng trong Trung tâm thời trang thì cậu đừng nên nói”.

Xuyên Thanh ngồi ngay ngắn: “Chính là chuyện đó, cậu phải giúp tớ”.

Ông Vũ trầm mặc hồi lâu. Xuyên Thanh nghĩ, ông ta đang khó xử, không ngờ ông ta nói: “Nếu cậu thật sự muốn mua, lúc này đến tìm tớ thì chỉ có

một khả năng, đây là vợ cậu đang rồi việc, đúng không nào?”

Xuyên Thanh không biết phải trả lời thế nào, bị ông Vũ nói thẳng, không còn mặt mũi nào, anh đành phải sĩ diện, nói thẳng chuyện muốn mua mặt hàng: “Hồng bị mất việc, muốn mua một gian, chờ cho Trung tâm thời trang hoạt động, cho dù để bán nước trà âu cũng là một lối thoát”.

Ông Vũ hỏi Xuyên Thanh trong tay có bao nhiêu tiền, anh do dự giây lát rồi trả lời, có chừng hai ba trăm nghìn, vay người thân, sau đó trả sẽ không vấn đề gì. Ông Vũ cười Xuyên Thanh đập nôi bán sắt vụn, không cần thiết phải như vậy. Ông nói, nếu là Cát Hồng tìm việc làm, thì đây là một việc tốt. Xuyên Thanh sốt ruột muốn biết việc tốt ông Vũ nói là gì, nhưng ông không nói.

Ông Vũ bảo ông đang gặp chuyện đau đầu, muốn tìm cách giúp đỡ. Khu sản xuất trong Trung tâm thời trang được thiết kế thành khu nhà xưởng theo tiêu chuẩn quốc tế năm mươi năm không lạc hậu. Nhưng không một nhà may nào vào, được hưởng chính sách ưu đãi nhưng không ai thuê, quảng cáo mỗi cả miệng vẫn không có người hỏi.

Xuyên Thanh có cái nhìn riêng, anh nói đầu tiên do qui hoạch nhà xưởng lớn quá, không thiết thực, khiến các ông chủ xưởng may nhỏ phải bước một bước quá dài từ thuê mướn đến mua đứt, giống như bắt nông dân mặc áo Piere Cardin, bảo người cưỡi xe đạp mua xe BMW, Mercedes, coi như bảo họ đập nôi bán sắt vụn để mua một cái bát.

Nói ra được điều ấy Xuyên Thanh cảm thấy nhẹ nhàng. Vừa rồi ông Vũ bảo anh đập nôi bán sắt vụn mua gian hàng, anh đã phân tích, đưa ra kết luận chính ông Vũ bảo người khác đập nôi bán sắt vụn mua bát. Ông Vũ nghe không thoải mái lắm, nhưng không có cách nào, vấn đề ông nói đúng là một tồn tại, chỉ chờ xem có giải pháp gì không. Từ sau ngày lên làm Phó thị trường, ông cảm thấy thiếu người bên cạnh để bàn bạc công chuyện.

Ông Vũ cảm thông với những ông chủ các xưởng may nhỏ không có tầm nhìn xa, nói hãng Bosideng chuẩn bị đưa cơ sở sản xuất lớn nhất vào Trung tâm thời trang, tám mươi phần trăm sản phẩm sẽ được gia công tại Tứ Phương này. Những doanh nghiệp lớn sẽ kéo theo các xưởng may nhỏ cùng

phát triển, vào khu sản xuất sẽ có nhiều cái tốt, là hoa hồng trong vườn hoa. Không nghĩ đây là những doanh nghiệp tư nhân, những hộ cá thể không thể nghĩ nổi.

Xuyên Thanh nói, ban đầu anh đưa ra ý tưởng về một Trung tâm thời trang đã nghĩ đến bước này rồi. Ông Vũ mắt sáng lên, vội hỏi: “Tại sao không nói với tớ?”. Xuyên Thanh nói: “Cậu không hỏi tớ rồi sao?”

Ông Vũ giục Xuyên Thanh, anh nói: “Dựng những nhà xưởng đơn giản và gọi cho thuê. Tớ đã thấy ở Tô Nam từng dãy, từng lớp nhà xưởng xanh có, đỏ có, trắng có, vàng có. Khu sản xuất của cậu sẽ lấp đầy, vừa thực dụng, vừa đẹp”.

Ông Vũ đập bàn kêu lên: “Nhà xưởng lợi tôn đầu tư ít hiệu quả lớn, lắp ráp hoặc dỡ bỏ cũng nhanh chóng. Chúng ta có thể bán quyền sử dụng từ năm năm đến mười năm, không ảnh hưởng đến kế hoạch dài hạn. Sau này nhà xưởng lớn vẫn xây dựng”.

Xuyên Thanh không nói thêm, không bàn bạc gì với ông Vũ nữa. Anh trở về với chủ đề của mình, hỏi ông Vũ cho anh việc tốt gì? Ông Vũ cũng rất sáng khoái, bảo Cát Hồng sẽ thuê chỗ đỗ xe trong Trung tâm thời trang.

Xuyên Thanh cau mày suy nghĩ, nếu số tiền thuê không quá lớn, đúng là một việc tốt. Ông Vũ vỗ vai anh, nói đây là miếng thịt ngon, rất nhiều người nhòm ngó. Cát Hồng là công nhân mất việc, để chị nhận thuê là một cách tạo công việc cho người thất nghiệp. Đến lúc ấy có thể định mức tiền thuê vừa phải, thời hạn thuê cũng dài hơn.

Xuyên Thanh vội cảm ơn ông Vũ, không phải là lời nói suông, anh hứa sẽ biếu ông bức thư họa tổ truyền. Ông Vũ cười ha hả: “Cậu ấy à, những thứ quý báu cứ cho đi cho lại”. Cho dù Xuyên Thanh không đỏ mặt, nhưng trong lòng vẫn thấy khó xử.

Về đến nhà, Xuyên Thanh nói với Cát Hồng chuyện ông Vũ có ý định để chị nhận thuê chỗ đỗ xe trong Trung tâm thời trang. Cát Hồng mặt lạnh tanh, nói với giọng bất cần, cho rằng Xuyên Thanh không kiếm được miếng thịt mà đi nhặt cục xương về, vậy mà cũng khắp khởi vui mừng.

Trong bụng Xuyên Thanh có rất nhiều điển cố. Anh kể với Cát Hồng một câu chuyện, vào thời đi tìm vàng ở miền viễn tây nước Mỹ, có một người thông minh không mạo hiểm sinh mệnh, anh ta mua một con thuyền, đỗ ở một bến sông mà người đào vàng phải qua lại. Người đào vàng có người bỏ mạng mà không kiếm được vàng, còn anh kia thì kiếm tiền một cách yên ổn. Đó là một bước đi khác, vẫn được gọi là “mọi con đường đều dẫn đến thành Rome”.

Cát Hồng vẫn không phấn khởi, cảm thấy đây là sự trả ơn tất yếu sau khi anh đã giúp ông Vũ.

3

Từ sau ngày Xuyên Thanh về làm việc ở Ban lịch sử thành phố không bận như trước kia, buổi tối ở nhà cơm nước xong không có việc gì làm. Mạt chược thì hoàn toàn đoạn tuyệt, sách đọc không vào, cảm thấy mình đã quá tuổi đọc sách, không còn tâm trạng nào để đọc. Báo lại càng không, từ ngày rời tòa soạn, hễ cầm đến tờ báo lại bị kích thích. Không có việc gì làm, Xuyên Thanh và Cát Hồng cùng xem ti vi. Cát Hồng thích xem phim truyền hình nhiều tập không hợp khẩu vị của Xuyên Thanh. Xem một lúc anh chửi truyền hình, chửi biên tập, chửi người xem.

Anh nói, anh đã đọc một bài báo về chuyện này, bây giờ phim truyền hình chỉ có những phụ nữ xấu, nghèo và già xem. Những phụ nữ có tiền và thời thượng không xem phim truyền hình bao giờ, họ có những sinh hoạt về đêm vô cùng phong phú. Dung nhan của họ, tiền bạc của họ, thú vui của họ, khả năng của họ, địa vị độc lập của họ, khiến họ cười trên cuộc sống. Quán bar, vũ trường, KTV là sân khấu của họ, có thể cho họ diễn dịch tình cảm, sáng tạo nên những câu chuyện của riêng mình, hiểu được cuộc sống của mình. Phụ nữ xấu, phụ nữ nghèo, phụ nữ già phần đông khó tránh khỏi thất nghiệp và nhàn rỗi không biết làm gì, họ có thể tìm được sự đồng cảm trong những phim truyền hình nhào nặn tình cảm, hưởng thụ cái lãng mạn và cái đẹp lý tưởng. Những phụ nữ có tiền và thời thượng có thể xem một số phim truyền hình, nhưng không phải ngày nào sau bữa cơm tối đều ngồi

nhà chờ xem phim. Họ mua một lô đĩa DVD cho chạy tốc độ nhanh, chọn xem một số đoạn hợp khẩu vị.

Nói đến phim truyền hình, Xuyên Thanh có phần oán hận phụ nữ. Một hôm, Cát Hồng bị anh chửi mắng bỗng nhận ra, người xem là ai? Người xem chính là chị. Xuyên Thanh chửi chính chị. Cát Hồng tắt máy, phản kích chồng, nói phượng hoàng số lông không bằng gà, bây giờ anh chỉ là trưởng phòng không còn ai mời ăn uống gì nữa.

Xuyên Thanh bị chạm vào chỗ đau, anh nặng mặt, bảo nhiều người mời anh ăn cơm, có điều anh không đi đấy thôi, nói nếu Cát Hồng không có ý kiến gì thì anh vẫn đi như mọi khi.

Cát Hồng bảo cứ thế làm, chị chỉ mong Xuyên Thanh ngày nào cũng đi ăn ở đâu đó.

Chiều hôm sau, Xuyên Thanh hết giờ làm về nhà, Cát Hồng hỏi: “Anh nói rồi, bắt đầu từ hôm nay em không thổi cơm cho anh, đỡ lãng phí. Tại sao hôm nay về sớm thế, chắc là không nhận lời ai à?”

Xuyên Thanh không muốn cãi cọ với vợ, chỉ buông một câu: “Tôi đi, có người mời. Về nhà là để thay quần áo”. Anh cố tình thay áo quần, đánh giày thật bóng, cặp cặp bỏ đi.

Ra đến cửa, Xuyên Thanh không biết đi về phía nào.

Vấn đề mà Xuyên Thanh cần giải quyết đó là nơi ăn và ăn xong phải bằng cách nào cho hết thời gian. Đến khách sạn lớn là không thể, không nói gì gặp người quen, mà ở đấy tốn kém không chịu nổi. Đến các nhà hàng ăn nhỏ vấn đề lại càng nhiều hơn, một mình ngồi ăn, ai trông thấy cũng đều lấy làm lạ.

Anh vào siêu thị mua một hộp mì ăn liền và hai cái xúc xích, cho vào phòng cả cặp. Cuối cùng quyết định đi tắm hơi, giải quyết vấn đề ăn và giết thời gian trong phòng tắm hơi. Có nhiều cách gọi tắm hơi, có người gọi là trung tâm tắm hơi, có người gọi là nhà nghỉ. Trước đây Xuyên Thanh thường được người khác mua vé phòng riêng cho anh, bây giờ thì phải bỏ tiền túi, chỉ có thể tắm ở phòng kinh tế, tức là nơi không làm gì.

Xuyên Thanh vào phòng, trong đó có hai cái giường, người nằm giường bên cạnh đang tắm hoặc làm việc gì đó. Người ấy tắm xong quay về phòng, anh nhận ra đấy là Kiều, Giám đốc Công ty phục vụ lao động của Sở điện, anh chỉ biết người này vẫn gọi là Kiều. Kiều hàn huyên với anh một lúc, lại mời anh điếu thuốc.

Chỉ một lúc sau, các cô gái như một đàn cá kéo vào phòng, chèo kéo hai người mát xa. Xuyên Thanh làm lơ, giống như lão hòa thượng nhập định. Thấy vậy, các cô gái không đến với Xuyên Thanh, họ ngồi bên giường Kiều, sờ nắn xoa bóp người anh ta.

Kiều không dám đi với các cô kia. Trước mặt Xuyên Thanh anh ta giả bộ súng gươm cũng không làm gì nổi, chỉ cười cợt một lúc rồi đuổi các cô ra ngoài. Các cô gái vốn quen Kiều đều cảm thấy bất ngờ, hỏi anh ta tại sao không chọn được cô nào, trong đó có hai cô mới đến. Một cô nói đùa mấy câu, bảo Kiều sợ bất tiện, chỉ giả vờ vậy thôi.

Xuyên Thanh không dám cười thành tiếng, biết mình làm hỏng việc của Kiều, anh bảo Kiều đừng ngại, cứ tự nhiên. Kiều nghĩ rằng đã gặp được đồng hao, bảo chúng ta cùng làm, anh ta mua vé mời. Xuyên Thanh sợ Kiều khó xử, thoái thác bảo phải về “nộp lương” cho vợ. Vậy là Xuyên Thanh không mát xa, Kiều cũng đành ngồi không.

Ngồi một lúc, chừng như Kiều không cam tâm, anh ta mời Xuyên Thanh ngâm chân. Ngâm chân có lợi cho sức khỏe, không phải là chơi bời, Xuyên Thanh cùng ngâm chân với Kiều. Anh chưa muốn về vì hãy còn sớm, không có nơi nào để giết thời gian, hơn nữa hộp mì vừa mua có thể ở đây đổ nước sôi vào để ăn

Ngâm chân cho hai người là một chị công nhân thất nghiệp trên ba mươi tuổi (nhưng chị đã tìm được việc ở đây). Có thể Kiều không thích dịch vụ này, chỉ một chốc anh đã ngáy khò khò, ngâm chân xong anh ta vẫn chưa dậy. Bụng Xuyên Thanh sôi ùng ục, đòi ăn, cứ để Kiều ngủ, cho dù anh ta ngủ nhưng Xuyên Thanh vẫn thấy ngượng.

Gần mười hai giờ Kiều vẫn chưa dậy. Xuyên Thanh phải về, anh không dám về muộn, vậy là anh nhẹ tay nhẹ chân ra về, ra quầy thanh toán tiền.

Ra khỏi trung tâm tắm hơi, anh cảm thấy Kiều giống như cái quây, miệng chỉ ồm ồm mời khách và dùng một giấc ngủ để tránh phải trả tiền. Xuyên Thanh về rồi Kiều vẫn có thể làm chuyện kia.

Không nuốt nổi món mì ăn liền, lại không thể đem về nhà, ngộ nhờ Cát Hồng trông thấy lại cười anh, Xuyên Thanh phải xử lý hộp mì ăn liền. Anh nhìn quanh, mong trông thấy một người ăn xin hoặc có ai đó có thể nhận hộp mì này của anh. Cho đến khi về đến cửa vẫn chưa thấy ai, anh đành để hộp mì ở ngăn tủ nơi hành lang.

Lúc mở cửa, bụng Xuyên Thanh lại sôi ùng ục. Anh cười đau khổ, lắc đầu.

II. TRỌN VẸN

1

Hồ Bằng về nhà thăm mẹ, không ngờ mẹ lại nặng lời với anh.

“Anh cứ xem mình tốt ở điểm nào? Ai không biết bây giờ tôi được hưởng phúc của con trai, tìm cho tôi một nàng dâu già. Anh có nghe người ta nói biết bao nhiêu điều khó nghe à?”

Nghe khẩu khí của mẹ, anh biết mẹ đã nghe những lời đàm tiếu này nọ bên bàn mặt chược. Tuy trong bụng anh rất tức giận, nhưng anh vẫn khuyên mẹ chơi mặt chược ít thôi. Chỉ cần mẹ anh không chơi mặt chược thì sẽ xa những lời đàm tiếu và chuyện tào lao.

Hồ Bằng nói: “Hàng năm có cả ngàn, cả vạn ông già bà lão chết với mặt chược. Con chỉ mong mẹ hưởng phúc, ít chơi mặt chược thôi”. Mẹ Hồ Bằng nghe nói vậy thấy vui lòng, ông già Triệu người hàng xóm ù lớn, người mềm nhũn gục xuống bàn an giấc ngàn thu. Đó là câu chuyện mẹ anh kể lại cho anh nghe. Bỗng bà nhớ lại: “Suýt nữa quên không nói với anh, chị Tài vợ cũ của anh đã có bạn trai rồi”.

Hồ Bằng không cảm thấy bất ngờ: “Con biết rồi, anh ta là Trưởng phòng bảo vệ của nhà máy nơi cô ấy làm việc, cũng là rõ rá cạp lại. Có gì hay đâu, xưởng bột giấy ấy ô nhiễm môi trường, sắp phải đóng cửa, vậy là cả hai vợ chồng sẽ mất việc”.

“Mẹ cũng đã nghĩ, chị ta không xa nổi đàn ông. Không ngờ nhanh đến thế”. Cái vẻ phẫn khích của mẹ khiến Hồ Bằng cảm thấy mẹ sẽ đến gây rắc rối cho Vân Tài, ít ra cũng đến chửi chị ta một trận. Đó là cách làm xưa nay của bà.

Hồ Bằng khuyên mẹ: “Cô ấy có quyền làm như vậy, ai yên phận nấy, đừng làm phiền cô ấy, đừng làm cô ấy phải bận tâm. Mẹ chỉ cần biết mỗi ngày có đủ bữa ăn, còn nữa mặc kệ người ta”.

Hai người có thời đã từng là vợ chồng, là vợ sinh con đẻ cái cho anh. Hồ Bằng miệng nói vậy nhưng trong bụng vẫn chua xót lắm. Nhắc đến chuyện ấy anh không thoải mái, nên vội kiếm cớ bỏ đi chỗ khác.

Hồ Bằng về đến nhà, trông thấy Oánh Oánh, tâm trạng cũng không vui. Oánh Oánh nói rất buồn, định cuối tuần sẽ đi chơi mát chược cho khuây khỏa. Hồ Bằng từ chối thẳng thừng, anh nói từ nay về sau sẽ không bao giờ để chị đi chơi mát chược với người khác, cho dù chơi ở nhà cũng phải xem người đến chơi là ai.

Oánh Oánh nói, trong bản thỏa thuận không có điều ấy, bây giờ mát chược cũng không cho chơi, sợ rằng sau này sẽ mất hết tự do. Hồ Bằng nói, tự do là tương đối, không có tự do tuyệt đối. Thỏa thuận và hẹn ước đều có thể sửa đổi, có thể bổ sung.

Hồ Bằng bảo mát chược có gì vui đâu? Thấy chị cúi đầu tức giận, anh nói tiếp: “Bằng rút kinh nghiệm từ anh Hòa, nếu anh ấy không chơi mát chược với bọn bát nháo thì làm gì để lại một cái hố to như vậy, đến bây giờ phải ngồi tù?”.

Oánh Oánh mặt tái nhợt, một lúc lâu sau tay run run chỉ vào Hồ Bằng: “Tại sao Bằng không nói ai khác mà chỉ mỗi anh ấy?”. Hồ Bằng đắc chí: “Không nói đấy! Để Oánh phải đau lòng”. Dứt lời, anh không cời tất, không rửa chân, cứ thế lên giường nằm hút thuốc. Tất cả đều là chuyện Oánh Oánh rất ghét. Nhưng Hồ Bằng bảo, anh không vui nên làm như vậy. Anh còn kể, hồi xưa sống với Vân Tài, mỗi lần như thế Vân Tài đều lấy nước rửa chân cho anh.

Oánh Oánh không thể ngủ cùng đôi chân thối ấy, chị đành đi lấy một chậu nước bưng đến bên giường, cởi tất thối nơi chân Hồ Bằng, ngâm chân anh vào chậu nước.

Chị nhìn bàn chân anh được phóng to trong chậu nước, bỗng sững sờ bất động, mũi cay nồng.

Trước đây chị đâu phải làm việc này.

Trước đây Văn Hòa rửa chân cho chị. Anh lấy một chậu nước nóng, đầu tiên cho tay vào xem đã vừa chưa, sau đấy cho chân chị vào. Anh lấy tay ủ bàn chân một lúc rồi nhẹ nhàng kì cọ, đồng thời quan sát biểu hiện của chị, còn ghé hôn đôi bàn chân ướt nước, bây giờ nhớ lại cái cảm giác dịu nhẹ êm ái kia.

2

Bỗng Hồ Bằng nảy ra một ý nghĩ, phải gặp Thạch Tiểu Mãn chồng của Vân Tài.

Trực tiếp gặp anh ta là tốt nhất. Hồ Bằng nhờ ông Mâu mời Tiểu Mãn đi ăn cơm.

Ông Mâu không nói gì đến chuyện Hồ Bằng mời Tiểu Mãn ăn cơm mà chỉ cười thầm. Ông đã có lần nhắc nhở Hồ Bằng anh sẽ hối hận về chuyện li hôn với Vân Tài. Tiểu Mãn là con người thông minh, đến nơi vừa nhìn thấy Hồ Bằng, anh biết nội dung cuộc gặp là gì rồi, bữa ăn chỉ có ba người, không tiện bỏ đi, sợ như vậy tỏ ra nhỏ nhen. Anh nghĩ, cũng chẳng có gì đáng sợ.

Để tỏ ra cởi mở, thoải mái, trong bữa ăn Tiểu Mãn cười nói vui vẻ, có điều không dám uống rượu. Ông Mâu biết hai người đối địch nhau, có chuyện muốn nói, giữa chừng ông mượn cớ đi vệ sinh.

Chỉ còn Hồ Bằng và Tiểu Mãn, hai người tỏ ra bối rối, im lặng hồi lâu. Tiểu Mãn mời Hồ Bằng điếu thuốc, Hồ Bằng chủ động ghé sát đánh diêm châm lửa. Lúc khói từ miệng Hồ Bằng bay ra, chuyện cũng bắt đầu.

“Muốn tìm anh nói chuyện, biết chuyện anh với cô Tài, nên muốn gặp anh”.

Hồ Bằng nhìn phản ứng của Tiểu Mãn. Tiểu Mãn cười: “Vâng! Bây giờ cô ấy là vợ tôi”.

Hồ Bằng không lấy làm khó chịu. Tiểu Mãn cuối cùng đã nói rõ quan hệ của anh với Vân Tài, điều ấy khiến anh không biết phải làm thế nào, không biết phải nói gì đây.

Thấy tình hình, Tiểu Mãn nói rõ hơn: “Chúng tôi dự định lấy nhau”.

Hồ Bằng nói: “Được lắm. Nhưng anh phải tìm hiểu kĩ cô ấy”. Hồ Bằng không biết Tiểu Mãn có bằng lòng nghe hay không, anh nói thật nhiều về Vân Tài, cũng không ngoài chuyện Vân Tài tham ăn biếng làm, không những là vợ, là mẹ. Cuối cùng anh tổng kết: “Cô ấy chơi mạt chược quên cả gia đình”.

Tiểu Mãn nói, nếu khuyết điểm lớn nhất của Vân Tài là mê mạt chược thì anh không sợ, chị đã bảo đảm không chơi nữa. Hồ Bằng sốt ruột nói: “Không thể tin được cô ấy, chó không chē cứt”.

Mạt Tiểu Mãn chảy dài, không tiếp lời Hồ Bằng. Hồ Bằng biết mình nói có phần quá đáng, nhưng không muốn chuyển sang chuyện khác. Không khí đang đóng băng thì ông Mâu kịp thời bước vào, ông dàn hòa bảo uống rượu đi, rồi rót đầy li rượu cho Hồ Bằng và Tiểu Mãn.

Cả hai không ai nâng chén rượu lên, không khí vẫn đóng băng, ông Mâu khuyên nhưng không có tác dụng.

Cuối cùng thì Tiểu Mãn phá tan bầu không khí nặng nề, đề nghị không nói chuyện nữa mà chơi trò ném xương thi uống rượu, họ tán thành, nói ai thua phải uống rượu.

Xem ra Tiểu Mãn không gặp may, anh thua liền mấy trận, phải uống hết li này đến li khác. Hồ Bằng chưa kịp vui thì đã phát hiện có vấn đề, từu lượng của Tiểu Mãn rất lớn, anh ta không uống rượu mà đổ rượu vào họng. Tuy Hồ Bằng uống ít, nhưng vì từu lượng kém, mới uống đã cảm thấy đau đầu, đầu bắt đầu ù ù choáng váng.

Ăn xong, mọi người khách khí chia tay. Hồ Bằng nói thấy Tiểu Mãn ném xương gọn gàng, khẳng định anh là tay chơi. Tiểu Mãn lắc đầu, nói xưa nay

anh không chơi mạt chược, anh còn ám chỉ nhà có một người chơi mạt chược đã đủ lắm rồi, có hai người chơi thì coi như xong.

Tiểu Mãn vỗ vai Hồ Bằng: “Quan hệ giữa hai ta nên tốt hơn, tôi sẽ đối tốt với thằng con anh”. Tiểu Mãn làm trưởng phòng bảo vệ nhưng lời phát ra không hề tồi, Hồ Bằng vừa chịu đựng vừa phản ứng với câu nói của Tiểu Mãn, rất không bằng lòng, nói: “Cảm ơn! Cảm ơn!”.

Về đến nhà, Oánh Oánh thấy Hồ Bằng nồng nặc mùi rượu, hỏi anh uống rượu với ai. Hồ Bằng nói: “Oánh có năm mơ cũng không thể nghĩ ra nổi”.

Vân Tài và Tiểu Mãn đã chung sống, chung sống ở nhà Tiểu Mãn. Tiểu Mãn uống rượu với Hồ Bằng về nói với Vân Tài: “Ngày mai mình đón con về đây chơi ít ngày”. Vân Tài ngạc nhiên. Trước đây Tiểu Mãn nói, chờ sau khi hai người chính thức lấy nhau mới đón con về. Vân Tài nói: “Không thể thế được. Anh Bằng sẽ không đồng ý”. Chị còn muốn nói, hai người vẫn chưa lấy nhau.

Tiểu Mãn khẳng định: “Khỏi cần. Tôi sẽ không để anh Bằng nói gì, không để anh ấy phản đối”. Thấy Vân Tài còn nghi ngờ, Tiểu Mãn giải thích, anh muốn sớm tạo cảm tình với thằng Hâm.

Vân Tài nghĩ cũng đúng, lẽ ra không phải lo chuyện đó. Sau khi sống chung với Tiểu Mãn, Vân Tài đưa con về cho bà nội của nó, vì thấy bất tiện. Có một thời gian chị không sống với con, chị rất nhớ con, vẫn khóc thầm, có điều không dám nói với Tiểu Mãn, chị cảm thấy Tiểu Mãn rất chăm sóc chị.

Tiểu Mãn nói, nếu chị không phản đối, từ nay về sau anh để cho thằng Hâm gọi anh bằng bố, nếu nó không bằng lòng thì cứ để gọi anh bằng chú như nhiều đứa trẻ khác. Tất nhiên Vân Tài đồng ý, chị nói nếu gây được cảm tình thì thằng nhỏ sẽ gọi bằng bố. Tiểu Mãn có một cô con gái sống với vợ cũ, thằng Hâm là trai, nó về sống với anh không có gì là không tiện.

Vân Tài đưa thằng Hâm về với bà nội bây giờ lại đón đi, không đi lại với bà không xong, không cẩn thận sẽ bị bà chửi. Vân Tài chỉ có thể tìm Hồ Bằng để nói chuyện này.

Gọi điện, Hồ Bằng nói chuyện rất thoải mái. Anh còn nói chuyện với Vân Tài một lúc lâu, hỏi thăm tình hình gần đây. Chị nói gần đây rất tốt, Tiểu Mãn cũng khá lắm. Hồ Bằng thở dài, bảo sau khi li hôn công việc cơ quan và gia đình đều không ổn, giống như bán bò tậu ẽnh ương, cuộc sống đâm lảm chuyệ. Anh hỏi, có thật tin Tiểu Mãn sẽ đối xử tốt với thằng con. Vân Tài liền nói với anh về thái độ của thằng Hâm đối với Tiểu Mãn. Hồ Bằng nghe và cười sự ấu trĩ của Vân Tài, bảo Oánh Oánh lúc đầu cũng vậy, nói nghe hay như hát. Chưa đầy một tuần, thằng Hâm có vấn đề, ngày nào Oánh Oánh cũng kêu ca, phàn nàn ngay trước mặt nó, bảo thằng Hâm không vâng lời, nhìn chị bằng cặp mắt thù địch. Cuối cùng, nó phải về với bà nội mới yên, không còn chuyện gì nữa.

Hồ Bằng nói đủ thứ chuyện với Vân Tài, buổi tối chị hỏi Tiểu Mãn, có thật anh muốn đón thằng Hâm về đây. Tiểu Mãn phiền lòng vì chuyện này, cho rằng Vân Tài không tin anh, bảo mình là người thẳng thắn, nói là nói, không có tâm địa nào khác.

Nói gì thì nói, Vân Tài cảm động trước thái độ của Tiểu Mãn, chị muốn đi đăng kí kết hôn với anh ngay.

3

Thoạt đầu, Vân Tài không thích những con người như Tiểu Mãn, cánh nữ công nhân trong nhà máy bị phòng bảo vệ ghi tên đi muộn về sớm, ai cũng chửi họ là đồ chó giữ nhà. Vân Tài làm cái việc thu nhận than, làm tay chân cho người cân than, sự việc sau đó do Tiểu Mãn xử lý. Tiểu Mãn không làm khó với chị, thậm chí còn quan tâm đến chị, trong chuyện này chị rất cảm động, sau đấy, gặp anh ở đâu chị cũng gật đầu mỉm cười.

Vân Tài bị nhà máy bố trí làm công việc thu hồi bột giấy ở phân xưởng xử lý nước, đó là một việc vất vả và bẩn thỉu, ngày nào cũng phải đi đôi ủng cao su, kéo một xe bột giấy nặng. Trước đây, nhà máy thải nước đen ra sông. Sau ngày nhà nước chấn chỉnh công tác bảo vệ môi trường, nhà máy tìm biện pháp đối phó, thuê hồ nuôi cá ở nông thôn, đổ nước đen vào đấy để bốc hơi tự nhiên, có cái tên gọi thật mỹ miều: “bể ô-xi hóa”. Mỗi năm vào kì mưa lũ, nhà máy lại cho công nhân đến đấy để trông coi, đề phòng

nước mưa làm nước đen tràn ra ngoài, gây ô nhiễm môi trường. Công việc này vốn là của nam công nhân, nhưng bọn họ đến đây chỉ chơi bài và uống rượu, mấy lần nước đen tràn ra ngoài, chảy vào những hồ nuôi cá gần đây, không những phải đền tiền mà còn bị Sở bảo vệ môi trường phạt nặng. Lúc ông Vũ làm giám đốc nghĩ ra cách “lọc cát”, cho nữ công nhân đến đây trông coi. Nữ công nhân chỉ đánh bài, không uống rượu, có tinh thần trách nhiệm hơn nam giới, cẩn thận hơn, dân gian có câu ‘nam nữ cùng nhau, làm việc không mệt’. Từ sau ngày nữ công nhân làm việc ấy không còn xảy ra sự cố. Nhưng ông Vũ không biết rằng nam công nhân thì đánh bài, uống rượu, nhưng khổ cho nữ công nhân, mỗi lần mưa to cứ phải vật lộn với bờ bao, làm thay việc cho cánh nam công nhân. Vân Tài muốn thay đổi môi trường làm việc, ban ngày ở trong xưởng bận không góc đầu nổi, tốt nhất là đến trực ở bể ô-xi hóa còn có chút rỗi rãi.

Hôm ấy, một trận mưa to ập đến, trời tối rất sớm. Đám nam công nhân vẫn như thường lệ, sau khi uống rượu họ chơi tú-lơ-khơ “đấu địa chủ”, tất cả đều ngà ngà say. Vân Tài cầm đèn pin đi ra ngoài, đến bên bờ hồ thấy không có nơi nào bị tràn. Theo qui định, tuần tra đêm phải có hai nam một nữ, không nên một nữ đi tuần. Vân Tài đang buồn, chị muốn ra ngoài đi một vòng.

Bể ô-xi hóa sau cơn mưa ếch nhái kêu inh ỏi, gió đưa mùi chua của nước đen khắp nơi. Vân Tài đang buồn vì mới biết chuyện Hồ Bằng và Oánh Oánh, không ngờ hai người ấy lấy nhau sớm như vậy. Người nói chuyện với chị kể tường tận chuyện Hồ Bằng và Oánh Oánh chơi mạt chược, Vân Tài tức tím mặt. Buổi tối, chị gọi điện cho Hồ Bằng, có phải vì li hôn mà cố tình tố giác chuyện của chị ở nhà máy, khiến chị rơi vào tình cảnh bi đát này. Hồ Bằng phủ nhận, sợ chị không tin, anh đưa con ra thề. Vân Tài nửa tin nửa ngờ, dù thế nào thì Hồ Bằng cũng không đưa con ra thề, thằng Hâm là đứa nối dõi của anh, dẫu vậy chị vẫn không tin lời Hồ Bằng.

Vân Tài vừa đi vừa suy nghĩ, không cẩn thận bị ngã xuống bể ô-xi hóa. Trong lúc hoảng loạn chị uống nước đen vào bụng, giãy giụa để lên bờ, nhưng hai chân bị lún sâu trong bùn. Bể ô-xi hóa nước sâu đến năm sáu

mười phân, bùn ngập đầu người. Vân Tài mỗi lúc một lún sâu, nước đã ngập đến ngực, cơ thể vẫn tiếp tục lún xuống. Chị kêu khóc, kêu khản cả cổ, chung quanh tối đen, không một hồi âm.

Vân Tài kêu gào kiệt sức, chị thất vọng nhắm mắt, run rẩy dưới nước.

Hôm ấy, không biết ma sai quỷ khiến gì, Tiểu Mẫn xuống kiểm tra xem canh gác thế nào, cái xe mô-tô ba bánh của anh bị chết máy, anh phải mò mẫm sửa chữa nhưng vẫn không được. Chỗ này cách bể ô-xi hóa không xa, anh bỏ mô-tô đẩy đi nhờ người đẩy cái xe kia về. Trước mặt anh thấp thoáng ánh đèn vàng, đó là ánh đèn pin Vân Tài vớt lại trên bờ. Anh đi về phía ánh đèn, nghe thấy tiếng Vân Tài kêu cứu yếu ớt.

Không kịp suy nghĩ, anh cởi phăng áo quần, lội xuống bể nước. Vân Tài vẫn còn đủ bình tĩnh, ngăn không cho anh xuống, bảo bùn dưới đáy bể rất sâu. Trong lúc cuống vội, Tiểu Mẫn bỗng nảy ra sáng kiến, ném một đầu tay áo vừa cởi ra cho Vân Tài, Vân Tài giẫy giụa một lúc vẫn không nắm được ống tay áo, người càng lún sâu hơn. Tiểu Mẫn buộc cái áo vào ống quần ném xuống cho Vân Tài, lần này thì dài hơn, Vân Tài được kéo lên.

Vân Tài vừa lên đến bờ liền ôm chầm lấy Tiểu Mẫn, cái mùi chua trên người Vân Tài và động tác của chị khiến Tiểu Mẫn đẩy chị ra theo bản năng, chị càng ôm chặt lấy anh.

Tiểu Mẫn không thể đẩy chị ra, rõ ràng chị quá hoảng sợ, toàn thân run lẩy bẩy. Anh vỗ vào lưng chị như để chị bình tĩnh lại.

Hai người cứ vậy ôm lấy nhau, không biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến lúc Vân Tài không run nữa, người đã có hơi ấm, nhưng Tiểu Mẫn lại có phản ứng đàn ông. Cho dù Vân Tài không nhận ra, anh vẫn ngần ngại, đẩy xa Vân Tài, cởi nút áo quần còn buộc vào nhau.

Tiểu Mẫn thấy người mình bắn, hai người vào nơi đội canh giữ bể ô-xi hóa ở, cho dù có bao nhiêu cái miệng cũng không thể giải thích rõ. “Ra sông nhé!” Tiểu Mẫn đề nghị, Vân Tài gật đầu, đi theo sau.

Đọc đường, thỉnh thoảng Tiểu Mẫn lại ngoái nhìn Vân Tài, hỏi tại sao lại ngã xuống đấy. Vân Tài vẫn chưa hoàn hồn, trả lời không rõ ràng.

Ra đến bờ sông, trông thấy mặt nước tối đen, Tiểu Mãn hỏi Vân Tài có sợ không? Vân Tài bảo không sợ. Tiểu Mãn bảo đứng xa một chút để chị tiện tắm rửa. Chị bảo, đứng xa sợ lắm, vậy là Tiểu Mãn đứng im như tượng gỗ.

Vân Tài không cởi áo quần, cứ vậy lội xuống nước, lúc này Tiểu Mãn mới biết vừa rồi chị đi chân trần, có thể đôi dép bị rơi xuống bùn. Vân Tài biết bơi, đấy là điều Tiểu Mãn không ngờ. Chị bơi ra xa bờ một chút, tắm rửa sạch sẽ rồi lên bờ. Tiểu Mãn thấy người Vân Tài ướt nước, nói: “Chị tìm chỗ nào đấy cởi áo quần ra vắt nước”. Vân Tài lắc đầu: “Áo quần của em mỏng, gió một lúc là khô ngay”.

Tiểu Mãn không nói gì, anh cởi áo quần, chỉ mặc quần đùi, lội xuống bơi. Vân Tài đứng trên bờ sợ hãi, gọi anh lên, bảo nước lạnh lắm.

Tiểu Mãn lên bờ, đem áo quần bắn xuống giặt. Vân Tài ít thấy nam giới giặt áo quần, chị nhìn anh làm rất gọn gàng, biết anh là người đàn ông thạo việc nhà, lòng chị chợt xúc động.

Tiểu Mãn vắt nước áo quần, rửa sạch một tảng đá trên bờ, bảo Vân Tài ngồi xuống, anh phơi áo quần lên một bụi cây gần đấy.

Làm xong mọi việc, anh ngồi bên cạnh Vân Tài, khen: “Cô bơi giỏi lắm”.

Vân Tài không nghĩ là thật như vậy: “Lớn lên bên bờ sông, liệu có ai không biết bơi?”. Tiểu Mãn bật cười vì lời nói của Vân Tài. Anh bảo tất cả các tối trong mùa hè, cho dù mưa gió thế nào cũng ra sông vùng vẫy, người dầm mồ hôi xuống sông thật dễ chịu. Bơi một vòng rồi lên bờ, chà xà phòng thơm lên người, lại lội xuống nước lén cởi bỏ quần lót quần vào cổ tay, bơi khóa thân, lúc ấy cảm thấy mình sảng khoái như cá trong nước.

Vân Tài nghe bỗng rung động, bất giác để tay lên đầu gối Tiểu Mãn. Chị cảm thấy hai má nóng bừng, đứng dậy, lôi Tiểu Mãn: “Chúng ta về thôi, muộn lắm rồi”.

Vân Tài chưa kịp đứng vững, Tiểu Mãn đang đứng dậy không thể đỡ chị, cả hai cùng ngã bên triền sông. Không biết ai ôm ai trước, hai người quấn lấy nhau.

.....

Sau chuyện ấy, Tiểu Mãn tránh mặt Vân Tài một thời gian, cho đến một hôm chị tìm thấy nhà Tiểu Mãn. Tiểu Mãn nghĩ có nên mời Vân Tài vào nhà hay không, không ngờ chị đẩy anh sang một bên, đi thẳng vào nhà. Vân Tài vào, trừng mắt hỏi Tiểu Mãn: “Cường hiếp tôi, anh nghĩ không có chuyện gì à?”

Tiểu Mãn sững sờ. Vân Tài thấy vẻ thất thần của anh, chị cười, nói chỉ đến thăm anh.

Tiểu Mãn yên tâm, xoa tay làm ra vẻ tự nhiên: “Cô xem đi, nhà có bốn bức tường. Mọi thứ trong nhà vợ tôi lúc li hôn đem đi hết, tôi cũng không muốn trông thấy những thứ đó”.

Vân Tài hỏi tại sao anh li hôn với vợ? Tiểu Mãn nói: “Không muốn nói”. Vân Tài giục: “Anh nói đi, em muốn nghe”.

Tiểu Mãn đành phải nói: “Người đàn bà ấy tâm địa lớn lắm”.

Tâm địa lớn cũng li hôn à? Vân Tài không hiểu. Nhưng điều ấy không cản trở hai người qua lại làm bạn với nhau, chẳng mấy chốc họ gắn bó như keo sơn. Hai tuần lễ sau, Vân Tài đưa thẳng Hâm về cho bà nội nó.

4

Xuyên Thanh và Cát Hồng lâu lắm không sinh hoạt tình dục với nhau, tính ra kể từ ngày chơi bài, xảy ra chuyện không may. Bây giờ hai người cãi nhau, cãi nhau rồi không ai hỏi ai.

Cát Hồng trước khi ngủ vẫn đắp mặt dưỡng da, nhưng trước lúc lên giường chị rửa mặt, quyết không có cử chỉ nào gọi là ám hiệu đòi hỏi.

Xuyên Thanh không được vợ cho, Cát Hồng không đoái hoài, trước đây anh đã từng ngủ với gái, đấy là do người khác gọi cho anh. Anh không dám một mình đi tìm, với lại lúc này anh cũng không có nhu cầu. Anh muốn khôi phục lại với Cát Hồng, có chuyện ấy tình cảm vợ chồng cũng hòa hợp hơn, anh cũng không muốn suốt ngày cứ quần quanh vô ích. Để đạt mục đích anh phải làm một vài việc chuẩn bị, có một vài động tác khúc dờ cười dờ.

Vừa chớm thu, đêm nằm chỉ cần đắp tấm chăn mỏng, hai người mỗi người một tấm khăn bông. Đây là hành động nước sông không xâm phạm nước giếng từ sau ngày quan hệ vợ chồng trở nên căng thẳng. Xuyên Thanh cố tình làm tấm khăn bông của mình ướt nước, không thể đắp lên người. Khi trên giường chỉ còn một tấm hai người đành dùng chung, vậy là khoảng cách hai người ngăn lại, hai cơ thể cũng tự nhiên tiếp xúc. Xuyên Thanh rất kì lạ, vừa sát vào người Cát Hồng, phản ứng bỗng rất mạnh. Cảm giác người Cát Hồng có một mùi thơm xưa nay chưa từng biết.

Cát Hồng vẫn xem ti vi, chị xem ti vi đến tận khuya. Xuyên Thanh trần trở một lúc rồi ngủ. Nhưng chỉ một lúc sau cảm thấy cơ thể nôn nóng, anh khiêu khích gác chân lên người Cát Hồng, nhưng vì nhắm mắt, anh không trông thấy phản ứng của vợ.

Một lúc sau anh nghe thấy tiếng cười của vợ, chị ôm bụng cười, tiện tay đẩy chân anh xuống. Anh không biết Cát Hồng cười cảnh trong ti vi hay cười chính anh.

Xem xong ti vi, Cát Hồng ngủ ngay. Anh khẽ lay chị, thấy chị không có phản ứng, anh kéo áo chị, thò tay vào bộ ngực mềm của chị. Hồi lâu Cát Hồng không phản ứng gì. Anh mong chị có phản ứng, cho dù chỉ một hơi thở nặng, anh vẫn tiếp tục.

Ba hôm sau, Xuyên Thanh dùng tuốc-nơ-vít cắt đứt cáp máy thu hình. Tín hiệu của ti vi có vấn đề. Không xem được ti vi, Cát Hồng dọn dẹp nhà cửa, con gái về chị lấy cơm cho con ăn. Chờ con ăn xong, chị lại vào phòng con gái ngồi chơi rất lâu, không biết chị thì thầm gì với con gái.

Câu đầu tiên khi Cát Hồng bước lên giường là bảo Xuyên Thanh ngày mai sửa ti vi, chị còn bảo đây là việc của đàn ông. Xuyên Thanh nói, anh biết ti vi hỏng ở đâu, vấn đề ở đâu cáp. Cát Hồng không biết đầu cáp là đâu. Xuyên Thanh giải thích, đó là cái đầu “đực” không cắm vào cái ổ “cái”. Cát Hồng mắng “Cái đồ không biết xấu!”. Trong kí ức của Xuyên Thanh, Cát Hồng ở trên giường mắng anh “không biết xấu” xưa nay không phải là để mắng, mà là để gợi tình, là sự mặc nhận cách làm “không biết xấu” của anh.

Xuyên Thanh cảm thấy không khí trên giường đã sẵn sàng. Cát Hồng không phản đối những động tác thăm dò từ điểm đến diện của anh, nghe theo sự xếp đặt của anh. Sự việc rất thuận chiều, nhưng Xuyên Thanh cảm thấy buồn tẻ không hứng thú. Chị không nhận biết sự nửa muốn nửa không của anh.

Cát Hồng dần dần bị kích thích, Xuyên Thanh thấy cặp mắt của chị lim dim không biết đây là say sưa hay che đậy biểu hiện của mình, bỗng anh thấy chán ghét.

Gần đây liên tiếp những sự việc không vui vẻ, những việc giày vò anh, khiến anh phải chịu đựng sức ép lớn. Là người vợ, Cát Hồng không biết cảm thông, chia sẻ, còn nghi ngờ anh, nhiech móc anh nặng nề. Ở ngoài không được tôn trọng, chịu nhiều oan ức, về đến nhà lại nghe tiếng cằn nhằn vô lý của vợ. Cuối cùng, ngay cả những sinh hoạt vợ chồng tối thiểu nhất cũng phải nhìn mặt vợ, đúng là sự tôn nghiêm đã thật sự mất

Anh vô cùng bức tức, tâm trạng ấy khiến mọi động tác của anh trở nên gay gắt, giống như phải dùng bộ phận cơ thể của mình để cắm vào người Cát Hồng để có được khoái cảm, nhưng cảm giác ấy rất ngắn ngủi, chỉ vài ba nhịp. Khi Cát Hồng rên rỉ, cơ thể co giật, anh ý thức được cao trào của chị đã đến, tiết tấu của anh chậm lại, bất giác anh mệt lả, mềm nhũn. Cát Hồng nằm dưới nhanh chóng có phản ứng, chị vẫn chưa mở mắt, nằm ngoẹo cổ sang một bên.

Anh khẩn trương tranh thủ, muốn nhanh chóng hồi phục. Lúc này anh nhớ đến Tiểu Nhu. Anh nhắm mắt nghĩ đến cơ thể Tiểu Nhu, nhớ đến bộ phận nhạy cảm của cô, suốt hồi lâu vẫn không có phản ứng.

Cát Hồng đẩy anh, chị nhìn xéo anh, nói: “Cứ nghĩ em là con béo chơi mạt chược với anh thì có hứng đấy”.

Trái tim Xuyên Thanh như bị kim đâm, mặt anh gân guốc nổi lên, thu gọn hai chân, co đầu gối. Cát Hồng phát hiện anh định ngồi dậy, chị bật dậy đẩy mạnh anh, suýt nữa làm anh ngã. Xuyên Thanh ngượng quá hóa giận, chỉ vào Cát Hồng: “Cô không còn ra giống người nữa”. “Còn anh thì giống à? Giống người à? Cứ nhìn vào mình khắc biết”, Cát Hồng đập lại.

Nói xong, chị mặc áo quần, chỉ thẳng Xuyên Thanh: “Anh mặc quần, mặc áo lót vào. Đừng bắt tôi phải thấy cái đít của anh, xa tôi ra, trông anh tởm lợm lắm!”. Nói xong, chị vo tròn cái khăn bông ném cho Xuyên Thanh, rồi chạy vào đi tắm.

Xuyên Thanh nghe thấy tiếng nước xối ào ào trong nhà tắm, rất chán chường.

III. NGƯỜI TOÀN CẦU

1

Cát Hồng thích chơi với những người nội trợ, trước đây ở cơ quan không có việc, có thể ôm cái máy điện thoại, gọi cho ai đó. Nói chuyện nhiều nhất là với Tiểu Nhu, nói bên bàn mặt chược, nói qua điện thoại, gặp đâu cũng chuyện trò. Tiểu Nhu rất kiên trì, không bao giờ ngắt lời Cát Hồng. Có thể Cát Hồng không bao giờ biết có lúc Tiểu Nhu không muốn nghe chuyện của chị, cô gác máy lên vai, đọc sách trên tay mình hoặc làm việc khác, thỉnh thoảng lại “ừ” một tiếng, hoặc cười vô cớ với Cát Hồng.

Từ sau ngày mất việc phải ở nhà, Cát Hồng nói chuyện với người khác nhiều hơn, điện thoại ở nhà do mình trả tiền không nói làm gì, cũng chẳng có chuyện gì để nói, chỉ tán chuyện phim truyền hình.

Lâu ngày, Cát Hồng cảm thấy cuộc sống thiếu đi điều gì đó, giống như bị kìm nén không được nói, không được tự do thổ lộ, trong bụng như lửa đốt, chị trút lửa lên người Xuyên Thanh cũng không có tác dụng. Anh như con lợn chết, không sợ nước nóng.

Cát Hồng muốn tìm một người để trút nỗi lòng, tố giác Xuyên Thanh. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có Tiểu Nhu là thích hợp hơn cả. Cát Hồng biết rõ Tiểu Nhu, biết quan hệ giữa cô ta và chồng không tốt, đúng là đồng bệnh tương liên.

Lâu lắm không liên hệ với Tiểu Nhu, bất ngờ thổ lộ chuyện nhà với cô ta có gì đó khó xử, đầu tiên Cát Hồng hỏi lâu nay cô chơi mặt chược có vui không.

Tiểu Nhu cười nói: “Nếu chơi mạt chược mà vui, vậy thì trừ ăn ngủ ra, tất cả thời gian còn lại em có thể ngồi bên bàn mạt chược, mà ván nào cũng thắng thì hay biết chừng nào. Chị bảo đâu có chuyện tốt đẹp như vậy, đâu có chuyện vui vẻ như vậy?”. Tiểu Nhu hỏi có phải Cát Hồng đã hồi tâm chuyển ý, muốn trở về với bàn mạt chược? Cát Hồng trả lời không phải. Tiểu Nhu rất khâm phục, bảo mình không thể có quyết tâm cao như thế được, nếu một hôm nào không chơi, trong bụng cứ như mèo cào.

Cát Hồng nói: “Vậy là cô siêu thoát rồi, trút tất cả những chuyện phiền lòng ra khỏi đầu óc, nếu không cô làm sao ngồi yên?”.

Tiểu Nhu bảo, ở bệnh viện cô vẫn như vậy, không đứng núi này trông núi nọ, tất cả cho qua. Công việc gia đình, chồng làm ăn, chơi bời thế nào cũng mặc, không mang dây buộc mình làm gì.

“Anh ấy có dùng cái ấy để chọc thủng trời thì em cũng mặc, chỉ cần kiếm tiền đem về, em chỉ cần ba ngày hai lần ngồi vào bàn mạt chược”. Tiểu Nhu nói xong lại cười.

Cát Hồng nói với Tiểu Nhu: “Chồng cô có bản lĩnh, không như anh Thanh nhà chị. Anh ấy cứ hùng hục như thợ xây ăn cơm tối... xong rồi tụt xuống. Chị tức chết đi được, tức lắm”.

Nếu Tiểu Nhu không biết gì về Xuyên Thanh, cứ như cách nói chuyện của Cát Hồng trước đây thì cô đã đùa: “Chị em mình đổi cho nhau nhé?”, nhưng lúc này cô nói một câu rất chừng mực: “Đừng xem thường anh Thanh, có gãy thế nào thì cũng là con lạc đà”.

Nghe Tiểu Nhu nói vậy, Cát Hồng lòng dạ nhẹ nhàng, nhưng vẫn thờ dài, kể khổ về chồng với Tiểu Nhu như để trút được nỗi lòng.

Tiểu Nhu cười: “Chị cũng đừng thúc ép anh ấy quá, em cảm thấy lúc này anh ấy đang buồn, nghe người ta nói anh ấy hay đến các quán cơm một mình, hai người không có chuyện gì chứ?”.

“Chị với anh ấy có chuyện gì?”. Cát Hồng giật mình, nhưng vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì, không dám hỏi thêm Tiểu Nhu.

Hơn chín giờ đêm Xuyên Thanh về với dáng vẻ cơm no rượu say, Cát Hồng hỏi hôm nay anh ăn cơm ở đâu, ai mời?

Xuyên Thanh ngó ra, hỏi Cát Hồng quan tâm đến chuyện ấy làm gì? Thấy sắc mặt vợ không bình thường, nói dối hôm nay Hội văn nghệ thành phố chiêu đãi ông Tôn, một họa sĩ nổi tiếng ở Bắc Kinh về, chiêu đãi ở khách sạn Kim Tông Các, ông Phùng Xuân nhất định mời anh cùng dự. Họa sĩ Tôn là bạn cũ của anh, ít hôm nữa sẽ cho anh một bức tranh, tranh của ông ấy bây giờ cứ mỗi tấc vuông là năm nghìn đồng.

Cát Hồng đến trước mặt Xuyên Thanh ngửi ngửi, nói: “Anh uống rượu gì thế? Em ngửi thấy mùi rượu nước hai?”.

Xuyên Thanh lắc đầu, lấy làm lạ: “Mình lại phát hiện ra chuyện gì rồi?”.

Anh cố trấn tĩnh, thật sự đã uống một chai “Tiểu nhị”. Buổi tối ăn cơm ở quán, gọi một phần tư con vịt muối, một đĩa dưa chuột, món chính là mì Dương Xuân.

Cát Hồng không nói gì, chị vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, ngồi trong đó ôm mặt khóc.

Một lúc lâu sau chị mới ra, thái độ đối với Xuyên Thanh dịu dàng hơn nhiều. Chị bưng cái li trà của anh, nói: “Đi, đi ngủ!”. Xuyên Thanh ngạc nhiên, không biết chị làm cái trò gì, anh trở nên lúng túng. Thấy anh chưa đứng dậy mà cũng không nổi nóng, bảo nếu anh chưa buồn ngủ thì chị đi ngủ trước.

Xuyên Thanh vội nói: “Anh đi ngủ ngay”. Anh đứng dậy, đi trước vào buồng.

Nằm xuống giường, Xuyên Thanh không biết nên nói gì, làm gì, mắt vẫn nhìn Cát Hồng. Cát Hồng quay lại, hỏi: “Có phải gần đây em làm khó cho anh?”. Xuyên Thanh nói: “Không, không, không có chuyện gì”. Anh nói vậy vì tưởng Cát Hồng sẽ tìm khiếm khuyết gì của anh.

Cát Hồng nói: “Sau này có ai mời, anh từ chối được ai thì cố từ chối, ít ăn uống ở ngoài thôi”. Xuyên Thanh rất thận trọng hỏi lại: “Tại sao?”. Cát Hồng nói tiếp: “Anh không còn như trước đây, làm việc ở Ban lịch sử thành phố chỉ canh sông nước lạnh, anh nợ miệng người khác biết lấy gì để trả?”. Xuyên Thanh hiểu ý vợ, nói theo: “Điều anh nghĩ em đã nghĩ trước, sau này cố không đi ăn uống ở đâu nữa”. Cát Hồng rất thỏa mãn với phản

ứng của anh, chị rất nồng nhiệt ôm anh, anh cũng theo nước đẩy thuyền, gục vào người Cát Hồng. Hai cơ thể oằn oại, Cát Hồng thở gấp gấp...

Cát Hồng vẫn chưa đã, xong việc tay chị vẫn còn vuốt ve cơ thể anh. Xuyên Thanh ứng phó một cách hờ hững, đầu óc bị giày vò bởi ý nghĩ tại sao Cát Hồng lại bắt ngờ xoay chuyển 180 độ như thế?

Một lúc sau Cát Hồng mới để Xuyên Thanh có phản ứng, chị muốn mượn gió bẻ măng, vừa vuốt ve kích thích anh, vừa nói: “Anh nghĩ đến cái cô gái mà anh chơi mạt chược...”. Xuyên Thanh nói: “Chỉ nói nhảm, lại thế rồi”.

“Anh nghĩ đến cái cô gái lẳng lơ ở tòa soạn đi...”. Xuyên Thanh nói: “Cút đi, người ta làm gì mình?”.

“Anh nghĩ đến cái con hồ li tinh ở trước cửa kia vụng trộm giấu chồng đi...”. Xuyên Thanh nói: “Chỉ vớ vẩn, cẩn thận kéo người ta đến tận nhà đấy”.

“Hay là anh nghĩ đến cái Nhu, người nó trắng, cặp mông tròn, hai bầu vú núng nính, em cũng muốn sờ...”

Xuyên Thanh đã bị kích thích, lúc này thì bị kích thích mạnh, thần kinh như chùng xuống, người anh mềm nhũn, cặp đùi run run, Cát Hồng sờ mông anh đang toát mồ hôi lạnh, sợ hãi hỏi: “Tại sao người anh lạnh thế?”.

Tiếng Xuyên Thanh yếu ớt: “Hồng rồi, anh hồng rồi, không hiểu tại sao...”.

“Không sợ, em giúp anh. Khởi ngay thôi mà, khởi ngay mà”. Cát Hồng chỉ còn biết an ủi chồng.

2

Oánh Oánh giúp Hồ Bằng điều chỉnh quan hệ với ông Mâu, chị còn bảo hàng ngày trong Sở có chuyện gì cũng phải nói cho chị biết ngay, để chị phân tích lý lẽ, bảo anh việc gì nên làm, việc gì không nên làm. Trước đây Văn Hòa cũng nói với chị chuyện ở cơ quan, đấy là do anh chủ động ân cần đối với chị, nhưng bây giờ chị rất không muốn nghe.

Quan hệ giữa ông Mâu và Hồ Bằng trở nên thân thiết anh em, đồng chí. Hồ Bằng gặp ai cũng nói tốt cho ông, người tâng bốc người không như nhau, ông Mâu đến phòng lưu trữ nói chuyện cờ bạc với những người rỗi việc, lần nào trắc nghiệm ý dân cũng đều thuận. Trước mặt Giám đốc sở ông không quá lời khen Hồ Bằng mà cũng không một lời nói xấu anh.

Điều mà Hồ Bằng sốt ruột đó là cái việc đề bạt ông cứ sấm mãi mà không mưa, anh cảm thấy mình kẹt trong chuyện này, nước không lên thì thuyền cũng không nổi.

Oánh Oánh không nghĩ vậy, lãnh đạo thế nào cũng đề bạt Hồ Bằng, không nhất thiết đề bạt chức chánh văn phòng. “Cho anh làm Giám đốc, chưa chắc anh đã kém hơn họ”.

Hồ Bằng nghe Oánh Oánh nói vậy, anh nghĩ cũng đúng: Trình độ ông Giám đốc rất yếu, trong cuộc họp cán bộ sở, ông nói sai, nói ngọng, đáng lẽ phải nói điểm yếu thì nói yếu điểm, tham quan thì nói là thăm quan, thế nào thì nói thế nào...

Hồ Bằng bảo, nếu anh làm Giám đốc sở sẽ không bao giờ phạm những sai sót tối thiểu ấy. Anh có thể đọc thuộc diện tích đất của từng thôn, từng phường của cả thành phố, báo cáo với thị trường, bí thư không hề sai sót về số liệu. Anh còn có thể luân chuyển cán bộ quản lý đất đai trong thành phố, không để họ ở mãi một địa phương dẫn đến tiêu cực.

Oánh Oánh cảnh cáo Hồ Bằng không nên xem thường bất cứ một vị lãnh đạo nào, họ ngồi vào vị trí đó đều có lý do, bản lĩnh này khác. Hồ Bằng không lên được cũng có lý do, ít ra là những năm trước không có chí tiến thủ.

“Bằng phải để mọi người biết mình có chí tiến thủ, ít nhất phải để ông Giám đốc biết”. Oánh Oánh nhắc nhở Hồ Bằng.

Oánh Oánh suy tính giúp Hồ Bằng bám lưng quần, chị nói chiêu này rất hèn, nhưng có thể có hiệu quả. Chị bảo, lỗi tai ông Giám đốc rất mềm, chỉ nghe vợ.

Hồ Bằng hỏi Oánh Oánh phải làm thế nào, chị bảo chơi mặt chược với vợ Giám đốc là một cách. Hồ Bằng nghe nhắc đến mặt chược, anh không

nói gì. Oánh Oánh nói: “Oánh biết, Bằng không muốn Oánh đi chơi mạt chược. Thôi, không ép Bằng”. Hồ Bằng vội nói: “Oánh có thể đi chơi, chính sách là tập hợp của tính nguyên tắc và tính linh hoạt. Bằng ủng hộ Oánh chơi mạt chược với vợ ông Giám đốc, Bằng không phải là người không trọng lẽ phải”. Oánh Oánh ngược nhìn: “Oánh không đi đánh đâu, tại sao Oánh phải nghe lời Bằng?”.

Dừng lại một lúc, Oánh Oánh tiếp: “Mạt chược phải đến nhà ta đánh mới có ý nghĩa, để bà ấy chơi thoải mái, ăn ngon, đón nhận tình cảm của chúng ta, về mới tỉ tê với chồng”.

Oánh Oánh bắt tay vào thực hiện ngay, thứ ba hẹn bà Thai, vợ ông Giám đốc đến chơi mạt chược, chơi vào chiều thứ bảy. Oánh Oánh bảo chỉ một mình bà ta, để bà ấy mời thêm hai người nữa, như vậy đối với bà ấy chơi mạt chược tại nhà Hồ Bằng không phải là chuyện bình thường, rõ ràng là đánh với riêng bà ta.

Thứ sáu, bà Thai đến đúng hẹn, đem theo hai người bạn cùng chơi, một người là vợ ông Viện trưởng Viện kiểm sát, một người nữa là vợ ông Cục trưởng Cục nhân sự.

Bà Thai là người phát phúc sớm, sộ béo, bà mặc bộ đồ ôm sát người phình lên như cái trống, tiếng cười như tiếng chuông bạc. Ngồi đánh chưa đầy một ván nghe ba bốn cuộc điện thoại, đều là điện thoại tìm bà chơi mạt chược. Bà ta cười khanh khách, bảo đang chơi, muốn chơi phải hẹn trước mười hôm. Tắt máy, bà ta nhìn Oánh Oánh, mỗi lần như vậy Oánh Oánh đều mỉm cười như bày tỏ cảm ơn với bà ta.

Các bà chơi mạt chược, Hồ Bằng phục vụ, anh liên tiếp đưa những đĩa trái cây đến. Trái cây đã gọt vỏ hoặc đã cắt thành từng miếng, dùng tăm để xiên, bà Thai vừa ăn vừa khen: “Anh Bằng chu đáo quá, không như ông Thai nhà tôi, vụng lăm, chơi mạt chược ở nhà bảo anh ấy gọt mấy trái cây cũng không gọt sạch vỏ. Để chúng tôi phải gọt, tay dính nhựa, quần bài cũng dính nhựa trái cây, làm tôi thánng nào cũng phải dùng rượu cồn để tẩy sạch quần bài, tẩy sạch rồi lại phải dùng máy sấy để sấy khô”.

Hồ Bằng cười: “Sau này các chị đến nhà chúng em chơi bài cũng tiện. Cô Oánh nhà em chơi bài rất kén chọn người, chơi với các chị rất vui”. Oánh Oánh tỏ ra phấn khởi, luôn luôn tươi cười, chị xua tay bảo Hồ Bằng ra chỗ khác: “Anh xuống bếp thổi cơm đi”.

Gần tối, mùi thơm của thức ăn từ trong bếp bay ra, bà Thai không kiềm chế nổi, hỏi: “Làm món gì đấy? Thơm quá!” Oánh Oánh trả lời: “Anh ấy tự biên tự diễn món yến bách cô”. Bà Lý nói: “Anh ấy làm chúng tôi phân tán tinh thần, mùi thơm ngon vây quanh người chúng tôi còn tâm tư nào để chơi bài nữa”. Hồ Bằng từ trong bếp ra thông báo với mọi người cơm đã sẵn sàng, có thể tạm nghỉ để ăn cơm. Bà Thai lại khen Hồ Bằng.

Ăn xong bữa tối lại chơi tiếp, họ định chơi ba hiệp. Mới chơi đến hiệp thứ hai thì bà Thai hắt hơi liên tục, bà không cần biết mọi người có đồng ý không, cứ vậy tuyên bố không đánh nữa.

Trước khi bước ra cửa bà Thai lại hắt hơi, bà ta nói với Oánh Oánh: “Chơi bài ở nhà cô thích lắm. Đáng tiếc, rất muốn chơi tiếp nhưng tinh thần căng thẳng quá, không sao chơi nổi”. Oánh Oánh nói: “Khi nào tinh thần chị thoải mái, chúng ta lại chơi nữa, tùy ý chị”. Bà Thai nói: “Cô nói đấy nhé, nói lời phải giữ lấy lời”. Hồ Bằng đứng sau lưng bà ta, chêm: “Lúc nào cũng hoan nghênh chị”. Tất cả như sợ bà ta không đến chơi nữa.

Chờ cho mọi người về hết, Hồ Bằng vội hỏi Oánh Oánh đánh thế nào. Oánh Oánh nói, chắc chắn bà Thai phấn khởi lắm, được những hơn một nghìn, hai người kia cũng được chút ít, cuộc chơi ấy Oánh Oánh mất hơn hai nghìn. Bà Thai được coi như kế hoạch đã thắng. Hồ Bằng nói: “Thua thì đau lòng, không thả con săn sắt làm sao bắt được con cá sộp, coi như đầu tư”.

Sang tuần thứ hai, bà Thai chủ động gọi điện cho Oánh Oánh, cuộc chơi vẫn ở nơi cũ, vẫn mấy người ấy.

Bà Thai vừa thấy Hồ Bằng liền nói: “Cậu Bằng, tôi chưa kịp khen cậu trước mặt nhà tôi thì ông ấy đã khen cậu rồi, khen cậu giỏi lắm”.

Hồ Bằng cười hì hì, tưởng như vừa được ăn mật ông.

Nhà máy bột giấy của thành phố Tứ Phương bị Tổng cục bảo vệ môi trường nhà nước liệt vào danh sách phải đóng cửa vì ô nhiễm, Để giữ nhà máy, các vị lãnh đạo nhà máy chạy đôn chạy đáo giải quyết những vấn đề sau khi đóng cửa, chủ yếu là thu xếp chuyện công nhân mất việc, vấn đề hết sức đau đầu, cần một khoản tiền lớn.

Cùng với việc mở rộng thành phố, khu vực ngoại thành nơi có nhà máy bột giấy nay đã nằm trong bản đồ nội đô, khu đất hơn hai trăm mẫu đã bị công ty kinh doanh bất động sản nhắm nhe. Ông Vũ ra sức chống lại, ông chủ trương nước sông luộc cá sông, dùng tiền bán đất để mua đứt thâm niên của công nhân và lấy tiền chi trả trợ cấp cho người thất nghiệp.

Nghe tin phá nhà máy bán đất, mấy trăm công nhân nhà máy bột giấy kéo nhau đi khiếu kiện tập thể, vây kín cổng cơ quan chính quyền thành phố. Không ít công nhân ở nhà chờ việc từ nhiều ngày nay đã mua xích lô kiếm khách trên đường phố. Họ chịu đựng nắng mưa vô cùng cực khổ, cảm thấy nếu phá nhà máy bán đất đúng là đập vỡ nồi cơm của họ. Mấy chục người liên hiệp lại xếp hàng xích lô rồng rắn lạng lẽ điểu quanh các phố nhằm bày tỏ sự bất bình.

Giám đốc nhà máy bột giấy và Bí thư Đảng ủy được mời lên phòng tiếp dân. Chính quyền thành phố yêu cầu họ làm công tác tư tưởng cho công nhân, yêu cầu họ tìm được người dẫn đầu có tổ chức để thuyết phục công nhân. Giám đốc nhà máy cử cán bộ từ cấp phó phòng đến công trụ sở chính quyền để làm công tác tư tưởng cho công nhân. Tiểu Mẫn là người duy nhất từ chối mình là cán bộ cấp trung gian, anh có lý do: “Lẽ ra tôi cũng đi kiện, bây giờ không đi nữa”. Tiểu Mẫn và Vân Tài đã đăng kí kết hôn, họ định tổ chức lễ cưới nho nhỏ, mời lãnh đạo nhà máy và bạn bè thân cận uống chén rượu nhạt, sẽ là đôi vợ chồng thất nghiệp trong lúc nhà máy bị đóng cửa, cuộc sống có vấn đề, nên họ từ bỏ ý định đó.

Vân Tài không tham gia khiếu kiện tập thể, chị cho rằng đi như vậy cũng chẳng ích gì, liệu có ai dựa vào khiếu kiện ồn ào để giải quyết vấn đề? Hơn nữa chị đang được hoãn thi hành án, không thể đi. Chị bàn với Tiểu Mẫn, sau này sẽ tìm việc gì làm. Tiểu Mẫn rất buồn, nói công nhân các dây

chuyên sản xuất đều rời thiết bị, rời bỏ công việc cũ của mình liệu có thể làm được việc gì? Xưởng may đóng cửa, chính quyền không bị sức ép lớn, công nhân thất nghiệp có kỹ năng, đến xưởng may khác cũng làm việc đó, ít nhất đến các cửa hàng thời trang giúp việc. Công nhân nhà máy bột giấy thì không thể, các nhà máy bột giấy khác không bị đóng cửa chuyển đổi sản xuất cũng thu hẹp qui mô, không có cách nào giải quyết công ăn việc làm cho họ. Họ mất việc trắng tay, làm gì cũng dở, tất cả đều trái ngành trái nghề.

Tiểu Mãn suy nghĩ tích cực, anh và Vân Tài không cùng lúc mất việc, chỉ cần nhà máy còn một viên gạch, một viên ngói, một cái đinh ốc, phòng bảo vệ vẫn còn việc, chưa thể về nhà. Vân Tài không đồng ý cách nghĩ của Tiểu Mãn, cảm thấy con đường tiếp theo của anh không có ý nghĩa, kiểu gì thì nhà máy cũng đóng cửa, tốt nhất là chuồn sớm tìm việc khác cho xong chuyện. Chị nói, sau cái cách mở cửa người giàu sớm nhất đều là những người không có công việc cố định. Những người có cuộc sống hàng ngày bị dồn xuống đáy cũng có cái tốt, họ bất chấp tất cả quyết tâm đến cùng, rồi sẽ thành công.

Tìm việc làm trở thành bệnh tim của Vân Tài, vì thế mà chị mất ăn mất ngủ. Lúc ăn lúc ngủ, sáng sớm tỉnh dậy chị đều nói:

“Tốt nhất chúng ta mở một quán cơm”.

“Nghe nói tìm vài người, dùng một vài dụng cụ đơn giản là có thể trở thành một công ty vệ sinh...”

“Mở một hiệu sách giáo khoa, kiếm vài đồng của học sinh”.

“Hay là mở một nhà hàng vui chơi giải trí?”

Tiểu Mãn rất lý trí, làm gì cũng phải có vốn, cứ như tình trạng của mình nhất định phải đập nôi bán sắt vụn, nợ nần khắp nơi, không thể để lỗ vốn, nhất thiết phải vững chắc. Vân Tài nghĩ ra không biết bao nhiêu công việc, nhưng anh đứng ở góc độ khác để suy nghĩ, nghĩ từ góc độ xấu nhất. Anh biết sức ép của Vân Tài rất lớn, chị cảm thấy cuộc sống bây giờ giống như trước đây khi Hồ Bằng đưa cho chị một tháng lương đem nướng cả vào mặt chược, sợ hãi không biết sẽ sống bằng cách nào.

Vân Tài nghĩ phải mở một xưởng may nhỏ nhưng Tiểu Mãn vẫn không bằng lòng.

Lần này thì Vân Tài kiên trì suy nghĩ của mình, việc có thể làm là mở một xưởng may nhỏ. Mở xưởng may được hưởng nhiều chính sách ưu đãi. Nhà lợp mái tôn trong Trung tâm thời trang đối với công nhân thất nghiệp thuê, một có thể dùng hai. Tiền trợ cấp thất nghiệp cộng với tiền tiết kiệm của Tiểu Mãn có thể mua hơn một chục máy khâu vẫn thừa, nhiều lắm chỉ cần vay thêm hai ba chục nghìn để ứng tiền thuê xưởng và hai tháng lương của công nhân, hễ máy chạy là có thể thu được tiền về. Chị đưa ra mấy ví dụ của những người mở xưởng may nhỏ. Tiểu Mãn biết chị nói đều là sự thật, nhưng anh nghĩ không đơn giản như thế.

Một sự việc xảy ra sau đây khiến Tiểu Mãn thêm quyết tâm, anh bỏ không làm trưởng phòng bảo vệ nữa, tính đến chủ trương của Vân Tài. Công nhân nhà máy bột giấy sau khi khiếu kiện, một số người tập trung mâu thuẫn vào ông Vũ, Phó thị trưởng nguyên là Giám đốc nhà máy. Phương án nước sông luộc cá sông của ông về lý thuyết không sai, nhưng vấn đề là rất nhiều cá, sông lại cạn. Tiền bán đất của nhà máy giấy không đủ để mua thâm niên của công nhân, từ lâu nhà máy nợ lớn hơn cả vốn, rất nhiều cơ quan kiện ra tòa đòi bồi thường. Một số thiết bị đáng tiền đã bị tòa án niêm phong, không dán niêm phong là để che mắt công nhân.

Lúc ông Vũ thôi chức Giám đốc nhà máy lên làm Giám đốc Sở Công nghiệp nhẹ đã nói, suốt ba năm kinh doanh ông làm cho thực lực nhà máy trở nên hùng hậu, có tám chục triệu vốn lưu động, hơn năm chục triệu thu nợ, mười triệu hàng còn trong kho, dù nhà máy không sản xuất cũng đủ cho công nhân ăn trong mười năm. Nhưng ông đi chưa đầy hai năm thì xảy ra tình trạng nợ lương công nhân, nhà máy bột giấy thâm hụt một khoản lớn.

Để hóa giải mâu thuẫn, ông Vũ đề nghị ông Đỗ, Giám đốc Sở công nghiệp nhẹ về nhà máy giấy tổ chức họp cán bộ trung gian. Ông cũng đề nghị cán bộ, công nhân nhà máy thông cảm với chính sách bảo vệ môi trường của nhà nước. Nói rõ tính quan trọng của việc duy trì sản xuất lâu dài, mong mọi người có những suy nghĩ của người làm chủ “hy sinh gia

đình nhỏ vì quốc gia lớn”. Để giải quyết tư tưởng không ổn định của công nhân thời gian gần đây, cấp trên chuẩn bị làm một đợt công tác tư tưởng. Từ phân tích chính trị tìm ra cách giải quyết đến hướng dẫn công nhân học tập, khơi gợi tình cảm những người cầm đầu gây sự, tốt nhất dùng lý lẽ thuyết phục, bằng không đã có pháp luật.

Ông Vũ nhấp một hụm nước, hắng giọng: “Tình hình ở nhà máy bột giấy tôi hiểu rất rõ, có một số công nhân tố chất kém, trước đây tôi đã nói, họ có hai cái nhiều: đi làm ngủ nhiều, hết giờ chơi mạt chược nhiều. Những công nhân ấy bây giờ chỉ sợ thiên hạ không đại loạn, có người tung tin đồn nhảm, có người dựng chuyện nói xấu, lại có người ác độc đả kích các đồng chí lãnh đạo, phòng bảo vệ phải phát huy tính tích cực, đồng chí Mãn trưởng phòng bảo vệ có đây không?”.

Ông Vũ đưa mắt tìm kiếm trong số những người dự họp, ở dưới có người nói: “Anh Mãn đi nhà vệ sinh rồi”. Cả hội trường cười ồ, Tiểu Mãn vội bước vào, nói anh đừng hút thuốc ở hành lang.

Sau cuộc họp, Tiểu Mãn được gọi lên phòng họp nhỏ, ông Vũ tìm anh để nói chuyện.

Ông bảo anh điều tra xem trong nhà máy ai bịa chuyện về ông, chuyện có liên quan đến phòng bảo vệ. Họ bịa hỏi ông còn làm ở nhà máy bột giấy, có một nhân viên bảo vệ thấy ông đưa gái vào phòng làm việc, anh ta đến gõ cửa kêu khó khăn, đòi trợ cấp. Hôm sau anh này được nhận hai trăm đồng tiền trợ cấp. Ông Vũ rất phẫn nộ về chuyện không căn cứ này, chỉ thị cho Tiểu Mãn phải tìm ra người dựng chuyện kia, phải xử lý thật nghiêm khắc.

Tiểu Mãn nói, việc này khó lắm, không làm nổi. Ông Vũ nghe, rất không bằng lòng, hỏi Tiểu Mãn tại sao?

Tiểu Mãn nói: “Vấn đề không phải là ai nói, mà có hay không có sự việc ấy? Bảo tôi điều tra, không điều tra ra thì sao, càng tìm càng không thấy thì sao? Tốt nhất không điều tra, thêm một việc không bằng bớt đi một việc”.

Ông Vũ ngó ra, ông không ngờ thái độ của Tiểu Mãn lại như thế. Ông tìm Tiểu Mãn là tin ở anh ta, Tiểu Mãn là do ông đề bạt. Lúc ông về nhà

máy thì anh đã làm phó trưởng phòng bảo vệ sáu năm rồi.

Điều ông Vũ càng không ngờ là, không đơn thuần ở thái độ của Tiểu Mãn, anh rất không bằng lòng việc ông Vũ làm. Là trưởng phòng bảo vệ, anh biết nhiều chuyện trong nhà máy, nhà máy đến nước này anh đau lòng vô cùng, nhưng tỏ ra bất lực, chỉ có thể tỏ thái độ đối với những việc nào đó.

Không đầy một tuần lễ sau, ông Triệu tìm Tiểu Mãn, điều anh về phụ trách bể ô-xi hóa nước đen, bảo đấy là một việc vô cùng quan trọng.

Tiểu Mãn lặng lẽ một lúc lâu, anh yêu cầu thôi việc, về nhà. Ông Triệu hỏi anh tại sao, thấy anh không nói gì, ông nghĩ anh này đang có vấn đề tư tưởng, hỏi anh: “Anh về nhà làm gì? Tốt nhất vẫn nên đứng vững trên cương vị công tác cuối cùng, cán bộ trong nhà máy rất quý anh”.

Tiểu Mãn nói: “Tôi dẫn đầu thôi việc là thông cảm với khó khăn của nhà máy, tốt nhất nên về tìm việc khác còn hơn ngày nào cũng đeo bám ở đây. Tôi sẽ cùng với mấy người thất nghiệp khác ra mở xưởng sản xuất”.

Thái độ của Tiểu Mãn rất chân tình, ông Triệu nhận ra điều đó.

4

Xuyên Thanh cảm thấy lòng mình có hai việc vướng mắc, cần giải quyết.

Việc thứ nhất nhờ ông Vũ giúp đỡ để được nhận thầu bãi đỗ xe, Cát Hồng có việc làm thì cuộc sống hàng ngày của anh mới yên ổn.

Xuyên Thanh tranh thủ thời gian đến thăm Trung tâm thời trang, một phần khu vực cửa hàng các chủ đã nhận chìa khóa bắt đầu mở cửa tiến hành trang trí. Anh xem qua mấy nhà, có một cô chủ trẻ đẹp nhận ra anh, gọi anh là thầy, anh bán khoán, mình chưa bao giờ dạy học, làm gì có học sinh? Cô này tên là Hạ Tiểu Huệ, hồi còn làm ở nhà máy phụ trách công tác thông tin, là cộng tác viên đặc biệt của thành phố, toà soạn báo tổ chức bồi dưỡng nghiệp vụ cho cộng tác viên, cô nghe Xuyên Thanh giảng bài. Huệ bảo nhiều người quen mua cửa hàng ở đây, có người tự làm, có người thuê. Cô hỏi Xuyên Thanh có mua một gian không, Xuyên Thanh bảo anh không kịp mua. Cô tiếc cho anh, bảo cửa hàng trong Trung tâm thời trang này chỉ

có lên giá. Vậy là anh càng sốt ruột hơn vì chuyện thầu bãi đỗ xe, nhưng chỉ sốt ruột không thể làm gì.

Chuyện khác là vị trí của bản thân, anh tìm Hồ Bằng nhờ Hà Thụy nói với ông Lữ, Bí thư thành ủy, làm việc ở Ban Nghiên cứu lịch sử là một cách chôn vùi anh.

Hồ Bằng nói, thư thư rồi sẽ tìm Hà Thụy, đâu có chuyện điều động cán bộ chỉ trong một thời gian ngắn như vậy. Xuyên Thanh bấm đốt ngón tay, anh về Ban Nghiên cứu lịch sử chưa đầy nửa năm, vì chuyện đó mà anh thỉnh thoảng mời Hồ Bằng đến nhà ăn cơm, chơi bài, thêm một bước nữa là đùa vui. Anh cũng thay đổi các mối quan hệ, muốn kiếm một chút chức quyền và lợi lộc trong ngành văn hóa.

Ấn tượng của Cát Hồng đối với Hồ Bằng ngày càng tốt, em trai của chị bị kiện ra tòa vì một vụ việc tranh chấp dân sự, Hồ Bằng đứng ra làm người đại diện để giúp chị giải quyết.

Vụ án không phức tạp, hàng xóm của em trai Cát Hồng không tốt. hai nhà thường cãi nhau vặt, nguyên nhân thì nhiều lắm. Vụ việc lần này vì vợ của bên nguyên cáo phát hiện bị cáo (em trai Cát Hồng) đổ nước tiểu lên tường nhà họ, giận lắm cũng chỉ chửi vài câu, bị cáo cũng tức giận chửi lại. Sự việc nâng cấp lên thành đàn ông hai nhà đánh nhau, trong lúc đánh nhau bên nguyên cáo bị ngã, bị thương vào bệnh viện tốn khá nhiều tiền. Bên bị cáo sẵn sàng gánh chịu mọi khoản chi phí điều trị, hộ lý, bồi dưỡng, bồi thường tiền nghỉ việc và tổn thất về mặt tinh thần.

Hồ Bằng biện hộ cho bị cáo. Anh nói, bắt đầu của sự việc là bên nguyên cáo đặt điều, lúc tìm bằng chứng anh đã hỏi vợ nguyên cáo, chị ta không trông thấy bị cáo đổ nước tiểu lên tường nhà mình, mà cũng không ghé mũi vào ngửi, chủ quan cho rằng bị cáo đổ nước tiểu, không có căn cứ thực tế. Nếu như một chậu nước tiểu đổ lên tường, trên tường sẽ có vết nước, sau đấy xảy ra chuyện cãi nhau và đánh nhau thì trách ai?

Còn việc nguyên cáo ngã dẫn đến tổn thương, Hồ Bằng cho rằng vì cả hai cùng hợp sức cho nên dẫn đến tình trạng ấy. Anh nhấn mạnh hợp sức: “Bên nguyên cáo cố sức quật ngã thân chủ của tôi, bản thân anh dùng sức

quá mạnh, rất có thể bị mất đà ngã xuống. Lúc xử lý ở đồn cảnh sát, cảnh sát cũng không thể nhận định nguyên cáo bị ngã là trách nhiệm của thân chủ tôi”.

Về việc bồi thường, Hồ Bằng nói, thân chủ của anh cũng bị tổn thương, cũng mất viện phí. Anh điều tra tình hình điều trị của nguyên cáo, nguyên cáo bệnh nhẹ nhưng điều trị nặng, bị thương ở ngoài nhưng điều trị ở trong, cái gọi là bị thương là một thứ thêm thắt, thân chủ của anh không nên bồi thường một khoản nào.

Cuối cùng vụ án được hòa giải, hai bên nguyên cáo và bị cáo phải tự chi trả viện phí. Về em trai Cát Hồng, bên bị cáo, kết quả không mất mười nghìn chuẩn bị làm tiền bồi thường.

Lúc Xuyên Thanh không có mặt, Cát Hồng hỏi nhỏ Hồ Bằng, liệu có được thầu bãi đỗ xe trong Trung tâm thời trang không?

Hồ Bằng chỉ nói, còn xem chuyện gì ở đằng sau, có thì mới có thể thắng thầu. Cát Hồng không giấu giếm, nói rõ quan hệ đặc biệt giữa ông Vũ và Xuyên Thanh. Hồ Bằng suy nghĩ một lúc rồi nói, chỉ dựa một chỗ ấy không xong, cũng chưa đủ.

Cát Hồng hỏi còn cần gì nữa, Hồ Bằng nói: “Trông giữ xe phải có sức, phải ứng một khoản, phải nộp thuế, phải đối phó với đủ hạng người trong xã hội. Anh Thanh không làm được việc này, không biết khả năng của chị đến đâu?”.

Cát Hồng không sợ, chị nói toạc ra: “Tôi là công nhân thất nghiệp, bãi đỗ xe là bát cơm của tôi, không ai dám đụng, nhiều lắm là liều một phen”. Hồ Bằng không ngờ Cát Hồng lại táo tợn đến vậy, khen: “Chị được, chắc chắn được”.

Được Hồ Bằng cổ vũ, Cát Hồng như lửa đốt giục Xuyên Thanh đi gặp ông Vũ xin thầu bãi đỗ xe. Xuyên Thanh định biểu ông Vũ bức tranh tố truyền, không biết ông có biết tranh gì hay không. Anh bỏ thời gian đi Bắc Kinh một chuyến, nhờ một họa sĩ nổi tiếng, nhờ họa sĩ Tôn mà lần trước anh nói dối Cát Hồng cùng ông ấy ăn cơm, giám định giúp.

Họa sĩ Tôn nói, để bảo đảm hơn, nên đem đến nhờ Viện bảo tàng cổ cung giám định.

Xuyên Thanh mất ít tiền để bức tranh có giá trị, sau khi giám định được biết tranh này có từ thời cuối Minh, đầu Thanh, tranh của một họa sĩ nổi tiếng thời đó, hiện tại có giá chừng một trăm hai chục nghìn.

Thấy giá bức tranh đắt như vậy, Xuyên Thanh không nỡ biểu ông Vũ, định giữ lại truyền cho đời sau. Cát Hồng bảo phải cho, đầu tư coi như vốn đánh bạc, đặt cái lớn thì được lớn. Xuyên Thanh không dám sai lời Cát Hồng, anh đem bức tranh và chứng chỉ giám định cho ông Vũ. Anh chỉ giữ lại một bản sao chụp chứng chỉ giám định.

Ông Vũ nhận bức tranh, cười khà khà, nói: “Tớ biểu cậu bộ quân bài phi thúy, cậu biểu tớ bức tranh cổ, là đáp lại tình cảm của tớ hay là để tính nợ với nhau?”.

Xuyên Thanh mặt hơi nóng, nói: “Cái này không thể ăn như cơm, chỉ chơi thôi. Mọi thứ đều không tầm thường, chỉ là quà cáp đi lại”.

Ông Vũ lại cười, bảo Xuyên Thanh từ nay về sau đừng làm thế.

Buổi tối cuối tuần, Xuyên Thanh khó có thể tránh nổi Cát Hồng, anh cùng chị đi xem bãi đỗ xe đang xây dựng. Qui mô bãi đỗ xe rất lớn, kèm theo đó là nhà nghỉ và hàng ăn. Cát Hồng rất phấn khởi, bảo nếu thầu sẽ thầu mười năm hoặc hai mươi năm. Chị đi xem công trình, suy nghĩ rất lâu.

Trên đường về Xuyên Thanh nói với Cát Hồng: “Có được một nơi như thế chúng mình tha hồ trở tài, anh còn làm lãnh đạo làm gì nữa? Hai ta cùng lập doanh nghiệp tư nhân”.

Cát Hồng đang cười xe đạp, nghe nói vậy chị dừng xe, bực tức nói: “Tại sao anh nghĩ kém như vậy? Chúng ta phải một nhà hai chế độ, anh ở trong nhà nước, em ngoài nhà nước, không tốt hơn hay sao?”

Xuyên Thanh thở dài: “Ở nhà em không còn xem anh là lãnh đạo”. Cát Hồng cười: “Vậy anh lên Ban Tổ chức để phản ánh”. Xuyên Thanh cười lạnh lùng, có một câu nói anh giấu trong bụng đã lâu: “Cô tưởng mình là Đảng viên đấy à?”.

Câu ấy nói ra hai vợ chồng lại cãi nhau, bây giờ anh không dám cãi nhau với vợ, càng ngày càng không dám.

IV. MÙA MÀNG

1

Văn Hòa bị tòa án trung cấp thành phố Tứ Phương kết án tù chung thân, tịch thu toàn bộ tài sản.

Oánh Oánh nghe tin này không nói gì với Hồ Bằng. Thật ra thì anh đã biết, vì Oánh Oánh không nói nên anh cũng không nói.

Đây là sự việc gây chấn động lớn đối với Oánh Oánh. Cuộc đời Văn Hòa coi như xong, ngồi tù suốt đời, cho dù được giảm án lúc ra tù cũng đã bảy, tám mươi tuổi, trong người không có nổi một đồng, lòng Oánh Oánh không khỏi day dứt. Có rất nhiều sự việc xảy ra trong thời gian hai người là vợ chồng. Chị rất giận Văn Hòa vì không nghe lời khuyên của chị nên đã chuốc họa vào thân, cũng thầm chúc mừng mình không bị cuốn hút vào sự việc. Tâm trạng chị vô cùng phức tạp, vô cùng buồn bã, nhưng trước mặt Hồ Bằng chị không dám để lộ. Hồ Bằng thấy Oánh Oánh tỏ ra khắc khoải không yên, anh thoáng chút ghen, thỉnh thoảng cạnh khoe vài câu.

Trong cuộc sống không còn chuyện gì có thể làm Oánh Oánh vui vẻ, chơi mạt chược với bà Thai cũng không còn hứng thú. Bà này chơi bài rất kém, mỗi lần đến chơi không tính gì chuyện ăn uống, hễ được tiền là chạy làng, nếu thua thì mặt nặng mày nhẹ, chơi bài còn ăn gian, giấu bài không chút áy náy.

Bà Thai chơi bài với Oánh Oánh đam mê nghiện. Cái gọi là mời thần đến thì dễ, đuổi thần đi thì khó, đối với Oánh Oánh, để cắt đứt không đi lại với bà ta nữa cũng khó, chỉ sợ mất lòng bà ta sẽ ảnh hưởng đến con đường tiến thân của Hồ Bằng.

Hồ Bằng nghĩ đến chiêu rút dây động rừng.

Cuối tuần, bà ta đến chơi mạt chược. Oánh Oánh nói với bà ta, nhà hàng xóm ở ngay trước cửa tối hôm qua chơi bài bị cảnh sát bắt, cũng là cán bộ,

hiện vẫn bị giữ ở đồn, không biết sẽ xử lý thế nào, thật là xấu hổ. Bà Thai nghe nói vậy, liền cho tiền vào túi, chuồn thẳng.

Về sau, Oánh Oánh mời bà chơi mạt chược, bà ta chơi nhưng không hứng thú.

Bên má Oánh Oánh có vài nốt nám đen, tìm thầy khắp nơi khám chữa, kết quả chị bị chứng nhiễm sắc thể. Bác sĩ bảo căn nguyên của bệnh này là thiếu nghỉ ngơi và sức ép quá lớn. Nghỉ ngơi không tốt là điều chắc chắn, mất ngủ là chứng bệnh cũ, càng ngày bệnh càng nặng, ngày nào cũng chỉ ngủ một giấc ngắn trong trạng thái không còn sức lực nghỉ ngơi. Không được uống thêm thuốc an thần, thuốc không còn tác dụng, chị đã thử nhiều cách chữa trị, thuốc dân gian cũng đã uống nhiều. Trước đây Hồ Bằng làm tình, làm cho bà người Oánh Oánh cũng có thể ngủ, bây giờ thì không còn trạng thái ấy nữa. Không phải Hồ Bằng hết sức, mà là rất khó đạt được mức độ cần thiết. Hồ Bằng cũng đã nhạt chuyện làm tình với Oánh Oánh, bảo bây giờ lực bất tòng tâm.

Thành phố vừa xảy ra một vụ cưỡng hiếp giết người. Một cô gái nông thôn lên thành phố làm công, lúc đi vệ sinh thì bị cưỡng hiếp, kẻ phạm tội vô cùng dã man dùng gạch đập đầu cô gái kia. Vụ này chưa tìm ra thủ phạm lại xảy ra một loạt vụ các cô gái đi đêm bị gạch ném vào đầu. Giám đốc công an tỉnh lệnh cho công an thành phố trong một thời gian ngắn phải điều tra ra thủ phạm. Công an thành phố cho một số công an trẻ mặc đồ nữ, giả làm con gái về đêm đi lang thang ngoài phố nhằm dẫn sói ra khỏi hang...

Oánh Oánh ngày nào cũng kể lại cho Hồ Bằng nghe những chuyện cưỡng hiếp. Hồ Bằng nghe, biết Oánh Oánh thêm giấm thêm ớt, xem ra chị thích thú với những chi tiết li kì.

Oánh Oánh và Hồ Bằng ôn lại lần đầu tiên hai người làm tình. Chị nói, lần ấy anh đã cưỡng hiếp chị, dùng thủ đoạn bạo lực. Chị thuật lại từng chi tiết nhỏ khiến máu trong người Hồ Bằng chảy rần rật, họ có được một lần sung sướng. Hôm ấy Oánh Oánh ngủ thêm ngoài mức bình thường hai tiếng đồng hồ.

Sau đấy, Oánh Oánh hết lần này đến lần khác thuật lại cho Hồ Bằng nghe chuyện cường hiếp, kể tường tận từng chi tiết. Không phải lần nào Hồ Bằng cũng có phản ứng. Oánh Oánh không được thỏa mãn, chị nói: “Trước đây Bằng thích cường hiếp Oánh, bây giờ tại sao lại nghiêm túc như vậy?”. Hồ Bằng để mặc chị.

Một hôm Hồ Bằng về nhà tỏ ra ngán ngấm, cửa không khóa, vừa bước vào, nhân lúc Oánh Oánh không chuẩn bị, anh dùng áo ngoài bịt mặt Oánh Oánh, vật chị xuống sàn phòng khách, đúng là anh cường hiếp.

Anh nhận ra Oánh Oánh đang hưng phấn, chị ôm chặt anh, hai chân quặp lấy người Hồ Bằng. Nửa chừng anh định dừng lại, như cảm thấy không ý nghĩa, có cảm giác bị người khác đưa mình ra diễn màn kịch do Oánh Oánh đạo diễn, đúng là màn kịch cường hiếp. Xong việc, Hồ Bằng hỏi Oánh Oánh: “Có phải Oánh mong gặp một kẻ xấu làm việc xấu với Oánh, đúng không?”. Oánh Oánh không nói gì. Hồ Bằng vờ không hiểu: “Đang thời kì hồi xuân tại sao lại có hiện tượng ấy?”.

Từ đấy về sau Oánh Oánh luôn chờ đợi Hồ Bằng làm như thế. Chị tưởng tượng bị tấn công, địa điểm bị cường hiếp có lúc ở trong bếp, có lúc ở nhà vệ sinh, có lúc trong phòng tắm, và đã có hai lần làm ngay bên bàn ăn trong phòng khách. Nhưng trò chơi ấy với Hồ Bằng không có ý nghĩa, trên đĩa không phải là thịt bò, thịt dê, thịt chó, không có gì mới mẻ, hấp dẫn.

Trong bụng Hồ Bằng bắt đầu xem thường thậm chí chán ghét người đàn bà sắp bước sang “đầu 5”. Nhưng không còn cách nào khác, cuộc sống gia đình đơn điệu, hàng ngày đi làm đúng giờ, về nhà đúng giờ, nhiều lần lại được Xuyên Thanh mời chơi vài ván cờ tướng, uống vài li rượu.

Thỏa thuận giữa Hồ Bằng và Oánh Oánh đến giờ này chưa bên nào vi phạm. Giống như những cặp vợ chồng khác, giữa họ không tránh khỏi xích mích, va chạm. Nhưng xích mích và va chạm của họ có đặc thù riêng, khác người, cách giải quyết cũng không giống ai. Hồ Bằng và Oánh Oánh đều thăm cân nhắc, đắn đo lúc thỏa thuận. Bây giờ lại dùng mưu để giải mã cách thức giả định của nhau, trả lại tự do cho bản thân và ràng buộc đối

phương, nhưng trước bản thỏa thuận chặt chẽ từng chi tiết, họ buộc phải tự kiểm chế nhiều hơn.

Hữu Ngự đến thăm Văn Hòa đang lao động cải tạo ở nông trường trồng chè Phù Dung. Lúc về anh kể lại tình hình cho Oánh Oánh nghe.

Oánh Oánh hỏi Văn Hòa thế nào, Hữu Ngự nói: “Cậu ấy rất béo, người đen vì phơi nắng, uống một lúc nửa ang nước”. Anh ta như trao đổi với Oánh Oánh: “Anh Hòa nhờ tôi nói lại với chị, anh ấy không oán giận chị”.

Oánh Oánh bật lên một tiếng cười: “Vậy là bây giờ anh ấy đang rất giận, em biết ý của anh ấy”.

Chị xin Hữu Ngự địa chỉ của Văn Hòa, gửi thư cho anh: “Anh Hòa, đừng nói gì nữa, nói cũng không còn ý nghĩa, chờ anh ra, em sống thế nào thì anh sẽ sống như thế”.

Hữu Ngự không nói với Oánh Oánh chuyện hai người ăn với nhau một bữa cơm ở nông trường trồng chè, gọi cho anh những món anh thích ăn. Văn Hòa thấy bát tôm say trên bàn bỗng mặt biến sắc, nếu không có cán bộ quản giáo đứng bên cạnh có thể anh sẽ đổ bát tôm say. Anh nhìn Hữu Ngự khóc.

2

“Mở một xưởng may”. - Tiểu Mãn nói với Vân Tài về tính toán của mình.

Vân Tài vốn khuyến khích Tiểu Mãn thôi việc để về nhưng lúc này lại do dự.

Hai vợ chồng cùng ra khỏi biên chế sẽ không có đường lùi. Vậy tiền mở xưởng, nếu thua lỗ không còn lối thoát, sẽ phải thế nào? Tuy nhiều người mở xưởng may rất phát tài, nhưng đến lượt mình liệu có còn làm ăn được nữa không? Sản xuất quần áo có còn nóng nữa không? Vấn đề quá lớn.

Tiểu Mãn rất quyết tâm, anh tính toán rất tỉ mỉ. Lúc đầu anh không đồng ý để Vân Tài mở xưởng may vì anh không muốn mở xưởng nhỏ, muốn đăng kí làm một công ty. Anh đã nghĩ đến cả tên công ty, gọi là Công ty may Bè Bạn. Không biết bằng cách nào anh đã thuyết phục được mẹ ủng hộ.

Để mở công ty, mẹ Tiểu Mãn gọi ba người con gái và ba chàng rể đến nhà họp mặt.

Bà ngồi chính giữa, nói với con gái, con rể: “Thằng Mãn thất nghiệp rồi, mẹ không thể để nó chết đói ở nhà, mà chuẩn bị cho nó mở xưởng may. Mẹ làm chủ lớn, các con làm chủ nhỏ”.

Con gái và con rể nghe đều cười, nếu bà không gõ gậy xuống nền nhà thì tiếng cười kia vẫn chưa dứt. Bà nói: “Tôi không nói đùa với các anh, các chị, nhà mình chưa làm việc ấy, bây giờ mẹ cũng liêu một phen. Mẹ bỏ ra năm nghìn đồng chuẩn bị mua quan tài, các anh các chị cũng phải bỏ ra, để xem lòng hiếu thảo của các anh các chị đến mức nào”.

Mọi người nghe bà mẹ nói như vậy đều đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Mãn. Mặt Tiểu Mãn đỏ bừng: “Mở xưởng may là ý định của tôi, cũng là đường cùng...”

Bà mẹ nhìn Tiểu Mãn, nói: “Anh không phải nói lời thôi nỡ”. Bà quay lại nói với ba chàng rể: “Các anh không nghĩ đến chuyện li hôn với con gái tôi đấy chứ?”. Con gái, con rể đưa mắt nhìn nhau, chàng rể út nói một câu: “Mẹ nói gì lạ thế? Chúng con sống với nhau tốt lắm”.

Bà mẹ lại nói: “Thế thì tốt, tôi vẫn là mẹ vợ các anh, còn có thể giúp đỡ các anh. Ba anh, người làm điều độ ở Sở Điện, người làm trưởng phòng cung tiêu của Công ty, kém nhất làm trung đội trưởng thuộc đại đội quản lý thành phố. Cuộc sống của các anh đều khấm khá, có con có cái đề huề. Các anh nói đi, mỗi gia đình sẽ bỏ ra bao nhiêu?”.

Cô gái đầu rất thận trọng: “Mẹ có thể để con về bàn, mai sẽ trả lời được không?”. Bà mẹ nói: “Các anh các chị bàn ngay ở đây, tai tôi điếc, không nghe thấy các anh, các chị bàn bạc gì đâu. Tôi già rồi, nếu đêm nay tắt thở, liệu ngày mai xưởng may có thể thành không?”.

Trong gia đình bà mẹ rất có uy tín, con cái đều sợ bà, ba chàng rể đều sợ mẹ vợ, sự việc được quyết định nhanh chóng, mỗi nhà bỏ ra một trăm nghìn đồng. Ngoài ra ý kiến nhất trí tiền là cho Tiểu Mãn vay, không làm cổ đông hoặc ông chủ.

Bà mẹ có phần bực mình: “Các anh các chị vẫn không hiểu, tiền là giúp đỡ tôi, các anh các chị không mừng thọ tôi à? Nếu xưởng may kiếm được tiền, lấy lãi mừng thọ tôi tám mươi tuổi, coi như sự hiếu thảo của các anh các chị. Nếu xưởng may làm ăn thua lỗ, tiền này coi như vàng mã các anh các chị đốt cho tôi là của tôi rồi”.

Các cô con gái và các chàng rể không dám nói gì, vội về lấy tiền. Cô con gái lớn để chiều lòng mẹ, bỏ thêm hai chục nghìn, thành một trăm hai chục nghìn. Bà mẹ nói: “Anh Mãn làm xưởng may không thể lỗ được, anh ấy làm trưởng phòng bảo vệ của nhà máy bột giấy cai quản hai ba nghìn người, mọi chuyện đều suôn sẻ”.

Tiểu Mãn lập công ty đã tính rồi, sẽ có bạn bè giúp đỡ. Lưu Giai Kỳ, bạn thời trung học của anh, hai năm trước mua mấy cái máy khâu, thuê mấy công nhân làm xưởng may, bây giờ là công ty trách nhiệm hữu hạn Hồng Vận, mỗi năm kiếm được hai ba triệu, thuê đất xây dựng nhà xưởng, ô tô lớn nhỏ ba bốn chiếc, sở hữu thương hiệu thời trang “Ha nam Ha nữ”. Giai Kỳ sẵn sàng giúp Tiểu Mãn lập nghiệp. Được nhiều người giúp, Tiểu Mãn còn sợ gì? Chị họ của Vân Tài là Vương Tố Trân trước kia làm trưởng phòng kiểm tra chất lượng của nhà máy may Tứ Phương, nhà máy đóng cửa, chị từ chối lời mời của mấy xưởng thời trang với lương cao, về trông cháu. Mẹ Vân Tài mời chị giúp đỡ, bà trông cháu giúp chị, Tố Trân không những đồng ý giúp mà còn không tính toán thù lao. Vậy là công ty thời trang Bạn Bè của Tiểu Mãn đã giải quyết được vấn đề vốn và kỹ thuật, hai vợ chồng rất phấn khởi.

Chính quyền thành phố mở lối thoát cho những công nhân thất nghiệp tìm việc làm, chỉ trong nửa ngày Tiểu Mãn làm xong mọi thủ tục.

Buổi tối, hai vợ chồng nằm trên giường còn bàn tính chuyện kinh doanh của công ty, cả hai cùng vui mừng không ngủ được. Vân Tài gọi Tiểu Mãn là Giám đốc, Tiểu Mãn rất thỏa mãn với công việc, hình dung tương lai tươi sáng của công ty.

Cát Hồng cũng làm bà Giám đốc. Chị được nhận thầu bãi đỗ xe trong Trung tâm thời trang mười năm, mỗi năm tiền thuê đất là một trăm hai chục nghìn, phải trả trước một năm tiền thuê đất và tám chục nghìn tiền bảo lãnh.

Xuyên Thanh bảo thẳng to rồi, anh nhờ người tính toán giúp, mỗi năm tiền thuế phải ít nhất ba trăm nghìn. Cát Hồng kiếm gì nổi mỗi tháng một trăm nghìn? Mỗi ngày không mở cửa cũng phải chi ba trăm đồng, tiền tu sửa cũng phải hai ba trăm nghìn, còn chưa tính các khoản khác. Tiền chi ra hàng đồng, liệu có kiếm được hay không còn chưa biết.

Bãi đỗ xe đồng bộ với Trung tâm thời trang, phải chăng trước khi Trung tâm thời trang đi vào hoạt động thì nó đã đi vào khai thác? Xuyên Thanh và Cát Hồng có ý kiến khác nhau trong chuyện này. Xuyên Thanh chủ trương bãi đỗ xe và Trung tâm thời trang cùng bắt đầu khai thác, như vậy cảnh tượng hết sức long trọng. Nhưng Cát Hồng lại bảo, binh mã chưa lên đường thì lương thảo phải đi trước. Hôm Trung tâm thời trang khai trương thì các nhà buôn và chủ xưởng đã vào, hậu cần của họ đã đến trước, phải ăn, phải có chỗ nghỉ, đúng là thời cơ kiếm tiền. Ý kiến của Xuyên Thanh xưa nay chỉ để Cát Hồng tham khảo, về chuyện này chị không nghe theo anh.

Cát Hồng rất tháo vát, một mình chị cáng đáng chuyện tân trang, sửa chữa. Đội công trình do Xuyên Thanh tìm, vật liệu xây dựng do Cát Hồng tự tay mua bán, không để đội công trình mua, nhỏ là bao xi măng, cái đinh, lớn là vật liệu điện tất thảy đều do chị mua. Giá thuê thợ, giá vật liệu trên thị trường, chủng loại sơn, công năng thiết bị sưởi ấm chị đều biết rõ như lòng bàn tay, tiết kiệm được bao nhiêu tiền. Xuyên Thanh rảnh tay, suốt ngày nách kẹp cái cặp da đến công trường hoa tay múa chân, làm vướng bận mọi người không nói làm gì, anh còn chỉ đạo sai.

Công ty cung cấp điện cho người đến làm đường dây cao áp. Những người này rất khó chiều, đòi hỏi nhiều chuyện phiền toái, làm khó cho Cát Hồng. Cát Hồng và Xuyên Thanh tính toán định mời họ ăn một bữa, cho thêm hai cây thuốc ngon. Xuyên Thanh không đồng ý, anh gọi điện cho lãnh đạo công ty điện, công ty điện cử ngay người giám sát thi công đến,

nhưng những chuyện phiền toái vẫn không giảm, điện cứ ba ngày hai lần rơ-le lại nhảy, rất khó tìm ra nguyên nhân.

Người của trạm vệ sinh phòng dịch đến kiểm tra. Xuyên Thanh thấy người đến kiểm tra còn rất trẻ, hỏi có ai nhận ra anh không, bảo họ về nói với trạm trưởng rằng, bãi đỗ xe này là của gia đình Xuyên Thanh. Mọi người không nói gì, lúc trở về họ đưa ra lý do Cát Hồng bị bệnh viêm gan, suýt nữa thì bãi đỗ xe này không được đưa vào sử dụng. Để cho qua việc này Cát Hồng phải chạy đôn chạy đáo không nói làm gì, chị còn mất oan khối tiền. Chị bực mình vì những phiền toái do Xuyên Thanh gây ra, chị muốn nhịn mà không thể nhịn nổi, đành phải lật quân bài với anh: “Anh đừng nhúng vào chuyện bãi đỗ xe nữa”.

Xuyên Thanh nói: “Không thể được! Không có anh, một mình em làm sao nổi?”. Cát Hồng không còn cách nào khác, cuối cùng chị vắt óc suy nghĩ được một lý do để ngăn cản anh: “Anh là cán bộ Đảng, chính sách qui định người như anh không được tham gia các doanh nghiệp”. Xuyên Thanh nói anh không sợ, bây giờ anh không ở tòa soạn bào mà đã chuyển sang Ban Nghiên cứu lịch sử thành phố, mọi người không còn độc ác, không còn so bì tị nạnh với anh. Cát Hồng đành đến tìm ông Vũ.

Ông Vũ thẳng thắn yêu cầu Xuyên Thanh ít xuất hiện ở bãi đỗ xe, anh đến đấy sẽ gây ồn ào, đôn đai, Ban Kiểm tra - kỉ luật phải vào cuộc thì phiền to. Ông còn nói, chuyện này rất nhiều người có ý kiến, người muốn nhận thầu chỉ trích giao thầu mà không đấu giá, đòi làm lại từ đầu.

Câu nói của ông Vũ có phần nặng nề. Xuyên Thanh biết sự lợi hại của các mối quan hệ, anh ít đến bãi đỗ xe, nhưng sự việc ở đấy anh phải tìm hiểu kĩ, cho nên anh lui về chỉ đạo hậu trường.

Bãi đỗ xe có cả nhà hàng ăn thuộc loại trung bình. Xuyên Thanh định làm cho nhà hàng này thật nổi tiếng, thức ăn ngon, hút khách, khách quay lại nhiều hơn. Anh nói rất đúng, đúng là con đường kinh doanh. Theo đó anh nhờ cậu Tạ ở phòng quảng cáo của báo buổi chiều đi lấy thực đơn của các nhà hàng ăn thuộc loại trung cấp, cao cấp và khách sạn sang trọng thành phố về để nghiên cứu.

Đây không phải là việc đơn giản, thật may mắn, cậu Tạ trước kia là do anh đưa về tòa soạn báo, coi như tri ơn, không ngại vất vả đi sưu tập cho anh. Thực đơn tìm về có đến ba bốn bịch to, để đầy căn phòng của Xuyên Thanh. Buổi sáng anh phải dậy sớm, tối ngủ muộn mất mười ngày để phân loại đồng thực đơn kia, xếp thành ba loại trung, cao và bình dân, tạo thành một bộ “thực đơn của nhà Thanh”.

Đầu bếp do Cát Hồng mời về cũng lắc đầu, có nhiều món chưa bao giờ nghe nói, đừng nói gì làm. Đầu bếp bảo Xuyên Thanh đưa đến những nhà hàng ấy để ăn thử, anh ta nói chỉ cần được ném qua. Cát Hồng không thích, chị bảo như thế đâu phải là cách làm việc. Xuyên Thanh làm việc trong hệ thống tuyên truyền nhiều năm, thu thập rất nhiều bức thư họa của các danh nhân, anh bố trí nhà nghỉ của bãi đỗ xe rất có văn hóa, có phong cách. Anh bỏ ra mấy ngàn đồng để trang hoàng nhà nghỉ mà không cho vợ biết, chuẩn bị mỗi phòng sẽ treo một bức tranh. Sau đấy Cát Hồng biết, chị tức lắm, hỏi anh: “Anh là người có văn hóa, nhưng khách trọ lại không thì thế nào? Nếu họ vẽ lung tung lên tranh, liệu anh có đau lòng hay không? Nếu họ lấy cắp thì anh có bị thiệt hay không?”

Cát Hồng cầu nhau một lúc, Xuyên Thanh cũng thấy đúng, nhưng những việc bận cũng đã xong.

Trong thực đơn của Xuyên Thanh có nhiều món bổ dưỡng. Ví dụ món hẹ xào với trứng gà bổ dưỡng, anh biết làm mấy món. Anh suy nghĩ, mầy mò xem món trứng chim cút xào hẹ có cùng tác dụng không? Anh đến hỏi các thầy lang ở viện đông y, các thầy bảo đúng như vậy, y học cổ truyền bảo ăn gì bổ nấy, trứng chim cút cùng loại trứng gà giống như trứng người, rất hữu hiệu.

Được sự cổ vũ, Xuyên Thanh nghiên cứu phát minh ra món “tổ yến xanh”. Anh xào hẹ, trên đó để mấy quả trứng chim cút vẫn vẹn da hồ đã được luộc mở, hẹ thì xanh, trứng chim cút màu vàng, anh khen tuyệt vời.

Vì chuyện bãi đỗ xe mà Cát Hồng bận túi bụi, ngày nào về cũng mệt nhoài, Xuyên Thanh bám lấy hỏi, còn lái nhái giới thiệu món hẹ xào trứng gà, chuyện về cái món ăn ấy làm chị đau đầu. Một hôm, chị không nén nổi

cơ nóng, cãi nhau với anh, mắng anh chỉ rồi việc, hỏi ăn cái này, ăn cái nọ thì bố gì, suýt nữa chị mắng anh là đồ bỏ.

Từ lần Xuyên Thanh làm tình xảy ra chuyện kia với Cát Hồng rồi thôi. Đúng lúc Cát Hồng bận với bãi đỗ xe khiến chị gác chuyện sinh hoạt vợ chồng sang một bên, chị cũng không oán trách gì Xuyên Thanh nữa. Chị thôi, không nói gì, Xuyên Thanh chỉ bày tỏ nỗi oan: “Anh không trách gì em, vậy mà em lại trách anh. Chứng tật của anh chính là do em làm anh bức mình, làm việc với em rồi anh còn nghĩ đến người con gái nào nữa!”.

Cát Hồng buồn ngủ, không muốn cãi nhau với anh, chị nói: “Em mệt lắm rồi, không muốn vất vả cả ngày về lại bị anh làm bức mình. Hay là anh đi chơi mát chược thử xem? Xem ra bây giờ anh không chơi mát chược cũng sẽ có vấn đề”.

Nghe vợ bảo đi chơi mát chược anh nổi nóng, cho rằng Cát Hồng đang chọc vào nỗi đau của anh. Cát Hồng nói: “Em bảo anh chơi thắng thua ít thôi, chơi mát chược ‘sạch’, chơi giải trí. Anh yên em mới được yên”.

Xuyên Thanh biết Cát Hồng ủng hộ anh chơi mát chược. Chơi mát chược ăn tiền ít thì không sợ. Chơi mát chược mấy chục năm, bây giờ bảo cắt đứt quả là không dễ dàng. Hễ nhắc đến lại cảm thấy ngứa tay. Hơn nữa, ngồi vào bàn mát chược thì quên hết mọi chuyện, những gì không thuận lòng đều bỏ sang một bên.

Cát Hồng không nghĩ được rằng, Xuyên Thanh hễ chơi mát chược lại xảy ra chuyện, vẫn là chuyện đàn ông với nhau.

V. CHUYỆN RẮC RỐI

1

Buổi tối, Xuyên Thanh bảo đi chơi mát chược, đến bốn giờ sáng Cát Hồng tỉnh dậy, Xuyên Thanh vẫn chưa về. Gọi di động cho anh, máy trả lời không liên lạc được.

Cát Hồng biết đây là trò chơi vẫn thường thấy ở Xuyên Thanh, anh lấy pin điện thoại di động ra, máy sẽ trong trạng thái đó. Nếu có trách, anh sẽ đổ cho máy hoặc mạng di động không ra sao.

Gần đến trưa vẫn chưa thấy bóng Xuyên Thanh đâu. Cát Hồng tức giận lắm rồi. Chị ngồi ở văn phòng tạm thời của bãi đỗ xe, phỏng đoán những khả năng tại sao đêm hôm qua anh không về. Lúc này, Tiểu Ngọc, cô phục vụ mới thuê bảo với chị có người đến gặp. Ngọc bảo khách đang đi đi lại lại ở ngoài cửa, anh ta tên là Trương Hoàng, ông chủ của ai đó.

Cát Hồng gặp Trương Hoàng. Đây là một thanh niên chưa đầy ba mươi tuổi, trông rất khí thế. Xem ra khách không thân thiện, chị đưa anh ta vào văn phòng, ân cần mời ngồi và lấy nước cho anh ta.

Trương Hoàng nhìn quanh văn phòng, anh mở cửa phòng trong để xem, miệng lầm bầm: “Trốn rồi, làm chuyện xấu xa trốn rồi”.

Cát Hồng thấy anh ta tỏ ra bất lịch sự và như tìm kiếm, thêm vào đó là việc cả đêm hôm qua Xuyên Thanh không về, chị nổi nóng, không để cho anh ta lên tiếng. Chị cau mày, nói to: “Anh bảo ai làm chuyện xấu bỏ trốn?”. Trương Hoàng nói: “Tất nhiên là chồng chị. Hắn cưỡng hiếp vợ tôi, bây giờ sợ hãi bỏ trốn. Công an đang tìm bắt hắn”.

Cát Hồng nói: “Không thể thế được. Anh làm rõ rồi hãy nói, vu cáo là phạm tội đấy”. Nói xong, chị bấm máy điện thoại trên mặt bàn. Điện thoại di động của Xuyên Thanh vẫn tắt máy. Cát Hồng bối rối, chị cố làm ra vẻ bình tĩnh, nhìn Trương Hoàng nở nụ cười không mặn không nhạt.

“Mẹ kiếp, chị tìm nó ra đây”, Trương Hoàng ném cái li nước để bày tỏ sự phẫn nộ và không còn đủ kiên nhẫn.

Cát Hồng thấy anh ta như vậy, chị cảnh cáo: “Anh bất lịch sự quá đấy, tôi sẽ gọi cảnh sát đến. Có việc gì thì anh cứ đi tìm người ấy, tôi là một phụ nữ, anh đừng nói những lời độc địa khó nghe ấy. Anh bảo công an đang bắt anh ấy à? Anh cứ đến ngồi ở sở công an, có thể công an đã bắt được anh ấy rồi”.

Trương Hoàng bình tĩnh lại trước những lời nói của Cát Hồng, cứ làm ồn ào rặc rối với một phụ nữ cũng không ăn thua gì. Anh ta nhờ Cát Hồng nhắn tin cho Xuyên Thanh: hai giờ chiều nay anh ta sẽ đến gặp. Đồng thời đe dọa: “Nếu chồng chị không chịu xuất hiện thì chuẩn bị mà vào tù, gia đình cũng đừng hòng yên ổn”.

Trương Hoàng đi rồi Cát Hồng quy xuống, cảm thấy chân tay không còn sức, hồi lâu sau toàn thân vẫn run rẩy. Chị bị dọa, lại tức giận, biết điện thoại của Xuyên Thanh không gọi được nhưng vẫn liên tục gọi, gọi cho đến độ muốn vút cả máy. Sau đấy, chị bảo Tiểu Ngọc gửi cho anh một tin nhắn, bảo anh nhà có việc phải gọi điện về ngay. Chị mong Xuyên Thanh mở máy và nhận được dòng tin nhắn đó.

Cát Hồng hết sức hoang mang, không biết có chuyện gì. Lúc này chị cần có người giúp đỡ, chị nghĩ đến Hồ Bằng. Chị lật tìm trong sổ số máy của Hồ Bằng, gọi điện bảo anh ta đến ngay.

Trong điện thoại Hồ Bằng hỏi đi hỏi lại có chuyện gì, Cát Hồng chỉ bảo anh đến ngay.

Khi Hồ Bằng cười cái mô-tô Toyota anh vừa mua đến bãi đỗ xe trong Trung tâm thời trang, Cát Hồng vội vã từ trong văn phòng chạy ra đón. Hồ Bằng bỏ kính đen xuống, hỏi: “Chị Hồng, có chuyện gì thế?”. Cát Hồng chỉ vào văn phòng, bảo anh vào trong đó rồi sẽ nói.

Vào đến nơi, Cát Hồng đóng cửa, bực tức nói: “Có chuyện rồi”. Hồ Bằng rất sốt ruột, nhà chị đã xảy ra chuyện gì? Chuyện gì mà cần đến anh?

Nghe Cát Hồng kể rõ sự việc, Hồ Bằng thở phào nhẹ nhõm: “Có chuyện gì to tát đâu, Anh ta bảo chồng chị cưỡng hiếp vợ anh ta, vậy mà chị cũng tin à? Vừa rồi chị bảo, anh ta không biết cả tên anh Thanh, hình như cũng không biết anh Thanh làm việc ở đâu, tạm thời coi như không ảnh hưởng gì lớn. Cứ chờ anh Thanh về hẵng hay, biết đâu có sự nhầm lẫn?”

Cát Hồng nói chị cảm thấy có gì đó không ổn, Xuyên Thanh tắt máy đi động. “Nếu anh ấy không làm chuyện gì sai trái, việc gì phải trốn tránh?”

Hồ Bằng khuyên Cát Hồng: “Chị nên tin anh Thanh không làm việc đó, phải bình tĩnh trước mọi sự việc mới chống đỡ được với mọi chuyện. Lúc này có người đến gây sự với chị ở bãi đỗ xe, tuy ở đây chưa đi vào hoạt động nhưng cũng coi là nơi công cộng”.

Cát Hồng sợ sự việc không đơn giản như vậy, nếu Xuyên Thanh gặp chuyện gì thì sao? Hồ Bằng khuyên chị phải chú ý đến việc lớn, lúc này thâu bãi đỗ xe không thể theo ý mình như trước đây.

Cát Hồng nghĩ cũng đúng, phải có Hồ Bằng giúp chị.

Hồ Bằng cho rằng, hiện tại có ba việc cần làm: thứ nhất tìm được Xuyên Thanh, để hiểu rõ sự việc; thứ hai, bảo Xuyên Thanh gặp anh ngay; thứ ba, kiên quyết không gây đụng độ với Trương Hoàng, để phòng mâu thuẫn thêm gay gắt.

Cát Hồng nói, “Nhất định anh Thanh trốn ở đâu rồi, anh ấy liên tục hút thuốc, vắt óc suy nghĩ, cảm thấy có thể nắm vững mọi chuyện rồi mới xuất hiện, làm ra vẻ không có chuyện gì”. Hồ Bằng vờ như không hiểu, hỏi chị trước đây đã bao giờ Xuyên Thanh có những chuyện tương tự. Cát Hồng cười không tự nhiên, vẻ mặt buồn rầu. Dọc đường về, Hồ Bằng nhớ đến cái vẻ buồn của Cát Hồng, anh nhẩn ga, cười thầm Xuyên Thanh gặp toàn chuyện rủi ro. Đến trưa, Xuyên Thanh gọi điện cho Hồ Bằng, hẹn anh cùng Cát Hồng chờ Trương Hoàng. Trong tình huống đó Hồ Bằng không muốn bị giật dây, anh nói dối, rất xin lỗi, phải cùng ăn cơm với mấy người bạn ở tòa án và sở công an, chỉ đồng ý gặp nhau vào chiều nay. Thấy Hồ Bằng không đến, Xuyên Thanh hoang mang, từ nịnh bợ chuyển sang cầu khẩn: “Anh đây có chuyện khó xử, chú mày đến giúp một tay, tốt nhất gặp nhau trước một giờ chiều, giúp tớ nhé”. Hồ Bằng rất khó xử, nhưng vẫn đồng ý, cố tranh thủ gặp nhau trước một giờ ở nhà hàng ăn.

Hơn một giờ, Hồ Bằng đến nhà hàng ăn, Xuyên Thanh và Cát Hồng ngồi như tượng gỗ chờ anh. Xuyên Thanh vừa cạo râu, mặt xanh nhợt, thấy Hồ Bằng làm ra vẻ tự nhiên, đứng dậy chào anh.

Hồ Bằng để cái cặp da xuống, cười lạnh nhạt, hỏi Xuyên Thanh: “Anh có làm chuyện gì không đúng? Cứ nói thật với chị ấy. Nếu không, tôi cũng không giúp gì nổi”. Xuyên Thanh nói: “Có thể chị ấy cũng không tin, Còn cậu thì tin mình chứ? Trong số bạn bè của cậu, tớ có coi là thành thật nhất không?”

Hồ Bằng nói: “Anh đã từng nói, người thành thật bụng không có rốn, tại sao bây giờ lại coi mình là người thật thà?”

Xuyên Thanh nói lảng sang chuyện khác để Hồ Bằng uống bia, Hồ Bằng không từ chối nổi, anh uống một cốc

Cát Hồng yêu cầu mãi Xuyên Thanh mới nói thật sự việc. Anh nói không trôi chảy, không muốn nói sai, giữ cho câu chuyện trước sau đúng như vậy.

Sự việc là thế này. Mạt chược đã kết thúc hơn một tiếng đồng hồ, có một phụ nữ cùng chơi tên là Hạ Tiểu Huệ, chị ta bảo trước cửa nhà chị ta có một đoạn đường tối, nhờ Xuyên Thanh đưa về. Cát Hồng ngắt lời Xuyên Thanh, bảo hai người bày đặt mưu ma chước quỷ, có ý định từ trước. Hồ Bằng ngăn Cát Hồng, để Xuyên Thanh nói tiếp.

Xuyên Thanh nói, anh vẫn giữ vẻ nghiêm túc, đồng ý đưa chị ta về. Về đến nhà, chị ta bảo quên chìa khóa. Nhà chị ta mái bằng, có cái sân rất sâu, gọi cửa mãi mà không có người thưa, chị ta nói chồng ngủ say như lợn chết, có gọi đến sáng cũng không dậy mở cửa. Anh đề nghị chị ta ra nhà trọ ngủ nhờ, chị ta bảo cả đời không biết nhà trọ thế nào, chỉ sợ không sạch sẽ.

Chị ta cầu khẩn Xuyên Thanh, bảo chỉ một lúc nữa là trời sáng, trời sáng thì không sợ. Xuyên Thanh bảo anh ta nhẹ dạ, đồng ý với chị ta.

Không thể đứng một chỗ chờ trời sáng, hai người đi, bất giác ra đến bờ đê. Trên đê trăng rất đẹp, chị ta lôi anh sang bờ bên kia, bảo bên kia cảnh trăng nước về đêm rất đẹp, đậm chất thi họa. Sang đến bờ bên kia hai người không thấy cảnh đẹp đâu, ngồi nói chuyện buổi đánh bài hồi tối vừa rồi. Ngồi trên đê mệt mỏi, anh để chị kia tựa vào lưng, lại nói chuyện vớ vẩn cho đến trời sáng. Anh đưa chị ta về nhà rồi ra phố ăn mì và đi làm. Đến cơ quan, anh vào phòng lưu trữ tìm tư liệu và tắt máy điện thoại. Anh không biết tại sao lại có chuyện ấy, chuyện ồn ào không đâu.

Cát Hồng lớn tiếng hỏi: “Anh nói thật đi, anh có làm chuyện bậy bạ gì với cái cô Huệ kia không?”

Xuyên Thanh cúi: “Lại thế rồi, tôi đã nói cả chục lần, không là không!”

“Có ma mới tin được! Chắc chắn cái con kia là đồ đĩ thõa, là thứ hư đốn. Một trai một gái, lửa gần rơm mà lại bảo không có chuyện gì?”

Xuyên Thanh cứng họng, không biết phải giải thích thế nào, anh uống bia, hút thuốc, rồi nói một câu mà Hồ Bằng cũng thấy khó hiểu: “Tôi có làm chuyện xấu không? Cô không phải không biết người tôi thế nào?”

Cát Hồng không đôi co với Xuyên Thanh, nhưng vẻ mặt chị rất khó coi. Hồ Bằng hỏi chị, có nghĩ Xuyên Thanh làm chuyện ấy với chị kia? Cát Hồng không nói gì, chị nghiêng người, đầu quay về một phía.

Hồ Bằng nói với giọng dạy dỗ: “Chuyện ấy, nghĩ là có, nhưng không có vẫn là không; nghĩ là không có, có vẫn là có”.

Sắp đến hai giờ, Hồ Bằng bảo Cát Hồng về bãi đỗ xe đón Trương Hoàng, anh sẽ bàn với Xuyên Thanh, sẽ đến đây sau.

2

Cát Hồng vừa đi, Hồ Bằng bảo Xuyên Thanh nói thật. Vậy là Xuyên Thanh nói hoàn toàn khác.

Xuyên Thanh thừa nhận đêm hôm qua có quan hệ với Tiểu Huệ, lần đầu tiên quan hệ.

Anh bảo, đã quen Huệ từ trước, cô ta mua một gian hàng trong Trung tâm thời trang, gian hàng đang trong quá trình sửa sang, trang trí. Anh không nói đến quan hệ thầy trò trước đây, càng không nói sau khi giảng bài anh cố tình đi tìm học sinh, chỉ nói hai lần chơi bài mạt chược với cô ta. Anh khen, Huệ là con người tình cảm, đọc toàn sách văn học nổi tiếng, nói năng không dung tục, nhìn nhận sự việc rất có chính kiến. Hai người thích nhau, Huệ bảo Cát Hồng là người đàn bà chợ búa, Xuyên Thanh nói Trương Hoàng chồng cô ta là đồ bỏ, không làm được việc gì.

Lên đê ngắm cảnh trăng nước là do Xuyên Thanh khởi xướng. Tại sao phải làm như vậy, Xuyên Thanh có lý do riêng: “Một cảm giác bất ngờ, Huệ làm tôi hưng phấn”. Sợ Hồ Bằng không hiểu, Xuyên Thanh nói thêm, mấy tháng nay anh không sao có hứng với Cát Hồng, anh nghĩ rằng mình có bệnh. Cho dù Huệ có thể khiến anh hưng phấn, anh cũng muốn thử xem công lực của mình có còn nữa không. Hồ Bằng cười to, lúc này anh mới hiểu, vừa rồi Xuyên Thanh khăng khăng nói với Cát Hồng nguyên nhân mình không làm chuyện xấu xa.

Có phải vì động cơ ấy mà Xuyên Thanh có quan hệ với Huệ? Hồ Bằng không tin nổi.

Xuyên Thanh và Huệ rất giàu tình cảm, trong cảnh trăng nước đã không giữ nổi mình, không thể nói rõ ai ôm ai trước, anh ôm hôn Huệ đến lả người, ngã vào gốc cây mới dừng lại nổi. Hai người dựa vào gốc cây quan hệ lần thứ nhất, lần thứ hai Xuyên Thanh cởi áo trải lên thảm cỏ. Huệ rên rỉ vô tư khiến ông lão canh cá bên bờ hồ phải soi đèn pin nhìn họ hồi lâu. Hai người say sưa, quấn chặt lấy nhau, trời sáng lúc nào không biết. Xuyên Thanh đưa Huệ về, chồng cô ta bắt gặp ở cổng. Xuyên Thanh lên xe đạp chuồn thẳng, không phải là chuyện bắt tại trận.

Xuyên Thanh cho rằng chuyện này có thể xóa sạch. Hồ Bằng nói: “Không đơn giản thế đâu, ăn trái táo còn cái hạt, anh bảo không ăn táo mà phải xử lý cái hạt”. Anh hỏi Xuyên Thanh buổi tối cùng với Huệ hạnh phúc đến độ nào, Xuyên Thanh vẽ mặt đau khổ, nói một câu: “Cậu chỉ thấy kẻ cắp ăn thịt mà không thấy kẻ cắp chịu tội”. Anh thở dài, vẽ hồi hận. Hồ Bằng nói, không phải anh vô cùng hâm mộ Huệ, Xuyên Thanh chỉ muốn người con gái này không bị đau khổ. Anh hỏi Xuyên Thanh có xé áo quần của Huệ không, có dứt đứt cúc của cô ta không. Xuyên Thanh nói, áo quần là do Huệ chủ động cởi, lúc ấy anh lúng túng không cởi nổi nịt vú, mà do chính cô ta cởi ra. Lúc chia tay hai người còn chỉnh lại áo quần cho nhau.

Hồ Bằng suy nghĩ rồi nói: “Nếu là cưỡng hiếp thì phức tạp lắm, theo anh nói thì không phải. Nhưng Trương Hoàng phát hiện vợ cả đêm không về lại đi với Xuyên Thanh, chắc chắn anh ta hỏi hai người đã làm gì. Nếu cô ta thừa nhận đã làm gì, nhất định anh chồng rất mong vợ bị cưỡng hiếp, cho dù bản thân không tin nổi, đó là cách sĩ diện nhất cho mình một cái lý. May mắn Trương Hoàng không chứng minh được Xuyên Thanh đã cưỡng hiếp, nếu như vậy anh ta đã báo công an rồi”.

Hồ Bằng phân tích, chiều nay Trương Hoàng hẹn gặp Xuyên Thanh ý đồ không ngoài hai điểm: thứ nhất, buộc Xuyên Thanh phải thú nhận đã cưỡng hiếp vợ anh ta; thứ hai, đòi Xuyên Thanh phải nói gì đó với anh ta. Hồ Bằng đoán, Xuyên Thanh phải chịu đau da thịt, có thể còn có một bợn đi cùng Trương Hoàng, như vậy lúc anh ta nóng lên có thể Xuyên Thanh bị đánh.

Xuyên Thanh rất sợ bị đòn, giống như trẻ con sợ tiêm đã cởi quần chờ cảm giác kia. Hồ Bằng cho rằng, Xuyên Thanh bị đánh là điều không tránh khỏi, trước mặt Trương Hoàng không nhận cũng bị đánh, coi như nói dối; thừa nhận cũng bị đánh, vì làm chuyện xấu xa với vợ người khác cho nên phải trả giá. Còn bị đánh đến mức nào thì không lo. Nhẹ có cái tốt của nhẹ, nặng có cái tốt của nặng, thông gian là phi pháp nhưng không phạm pháp, nhưng tổn thương đến một mức độ có thể kết tội, cho dù bị thương nhẹ cũng là vi phạm trật tự trị an, sẽ bị xử phạt. Cho nên Hồ Bằng động viên Xuyên Thanh cứ để Trương Hoàng đánh, thậm chí bố trí để anh ta ra tay, gây tổn thương sẽ đi trình báo công an, bị động sẽ biến thành chủ động. Xuyên Thanh rất lo, chuyện này dù sao đi nữa cũng không thể để bung to, tổ chức biết coi như xong đời.

Hồ Bằng lấy ra cái máy ghi âm nhỏ, hướng dẫn Xuyên Thanh cách sử dụng, dặn anh cố gắng dụ Trương Hoàng nói ra ý đồ của anh ta, chỉ cần nhắc đến tiền sẽ cấu thành nghi can tổng tiền. Hễ để lại bằng chứng dù phải xử lý cách nào cũng tốt. Điểm này thì Xuyên Thanh đồng ý.

Thấy đèn nguồn điện của máy ghi âm trên túi áo Xuyên Thanh sáng, Hồ Bằng lấy chút kẹo cao su đang nhai dính lên đấy để che lấp.

3

Trương Hoàng không đem theo người, anh ta đến một mình, vẻ mặt nhăn nhó khó coi. Anh ta vào văn phòng rồi bảo người khác ra ngoài, và đóng chặt cửa.

Hồ Bằng và Cát Hồng ở phòng bên cạnh. Chừng năm mươi phút sau, Trương Hoàng giận dữ ùng ùng đi ra, Xuyên Thanh không theo ra, Hồ Bằng và Cát Hồng sợ có chuyện gì, vội chạy vào.

Xuyên Thanh ngồi trên cái ghế gỗ, tay bưng bên trái mặt: “Bị hấn đánh hai cái, tứ đánh trả, hấn không dám làm gì nữa”. Cát Hồng xót cho chồng, vội hỏi bị đánh có đau không, có cần phải đi bệnh viện không. Hồ Bằng muốn biết ngay hai người đã nói những gì, cuối cùng tình hình như thế nào.

Xuyên Thanh vì còn đau, nói năng khó khăn, anh chậm rãi thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Trương Hoàng lấy giấy bút ra, bắt Xuyên Thanh phải thuật lại quá trình cường hiếp Tiểu Huệ. Xuyên Thanh nhắc đi nhắc lại không có chuyện cường hiếp, cũng không làm gì với cô ta. Xuyên Thanh hỏi Trương Hoàng, phải chăng bịa chuyện. Nhân lúc Xuyên Thanh không để ý, Trương Hoàng tống vào mặt Xuyên Thanh một quả đấm, dọa đấy là nhẹ đòn, không nói thật sẽ bị ăn đòn nặng hơn. Xuyên Thanh bảo đây là hành động bức cung tại nhà riêng, Trương Hoàng hỏi đây là chỗ nào, nhà riêng của ai, nói xong anh ta lại tống thêm một đấm nữa. Xuyên Thanh nói, không dễ gì bắt nạt được anh, anh đừng dậy đánh lại, vậy là Trương Hoàng không dám làm gì nữa.

Hồ Bằng ngắt lời Xuyên Thanh, hỏi có tường thuật lại sự việc hay không, Xuyên Thanh đành phải nói: “Không viết mà được à?”. Hồ Bằng vội hỏi viết thế nào? Cát Hồng cũng hồi hộp căng thẳng, nói thà ngã trên đồng phân còn hơn ngã trên trang giấy.

Hồ Bằng nói: “Ngã trên trang giấy cũng không sợ. Đó là bằng chứng phi pháp, không có hiệu lực”. Xuyên Thanh nhìn Cát Hồng: “Tớ viết đúng như vậy, đúng như cậu hướng dẫn, không sai chút nào. Mình thực sự cầu thị, sợ gì?”

Trong bữa ăn tối, mọi người cùng phân tích tình thế. Hồ Bằng nói, nhất định Trương Hoàng cầm tờ giấy Xuyên Thanh viết đi tìm luật sư, nếu có tác dụng sẽ đem trình báo công an coi như bằng chứng. Như vậy không sợ, chỉ sợ đem tờ giấy đó đi tra khảo Tiểu Huệ, nếu cô ta không vững, nói lung tung thì rắc rối to. Xuyên Thanh lộ vẻ sợ hãi, giẫm lên chân Hồ Bằng ra hiệu, thấy Cát Hồng anh vẫn ra vẻ bình tĩnh: “Cô ấy nói gì, chả nhẽ bôi xấu tớ? Phi báng người khác cũng phải ngồi tù đấy”.

Nội dung cuộc nói chuyện giữa Xuyên Thanh và Trương Hoàng được ghi vào băng từ sáu mươi phút, trước lúc ra về, thấy không có Cát Hồng, Hồ Bằng đòi lại máy ghi âm. Xuyên Thanh đưa cho anh cái máy ghi âm không có băng từ, anh bảo sẽ mua một cuộn băng để đền cho Hồ Bằng. Hồ Bằng không bằng lòng, cảm thấy Xuyên Thanh cố tình giấu giếm, không muốn tiết lộ nội dung buổi nói chuyện, đồng thời cũng chứng minh Xuyên

Thanh không tin ở Hồ Bằng. Hồ Bằng hỏi có cần mua một cái máy ghi âm để nghe cuộn băng ấy không, Xuyên Thanh vội lấy thuốc lá nhét vào miệng Hồ Bằng.

Xuyên Thanh dặn khế Hồ Bằng đừng để lộ chuyện với vợ anh ta, không cho biết nội dung câu chuyện. Anh dặn, trong vài ngày tới Hồ Bằng đừng tắt điện thoại di động, cố suy nghĩ giúp anh giải quyết chuyện này, thậm chí nói “giúp người anh em”, câu nói không nói bao giờ.

Hôm sau Hồ Bằng gọi điện cho Xuyên Thanh. Cát Hồng nhận điện, chị nói Xuyên Thanh đang ngủ, nhưng không nói đêm hôm qua hai người có chuyện gì. Hai đêm liền Xuyên Thanh không ngủ, đến tận sáng Cát Hồng thấy sắc mặt anh không bình thường mới để anh ngủ, lúc này anh đang ngáy rung chuyển cả núi.

Hồ Bằng hỏi, chuyện của Xuyên Thanh có thêm gì không. Cát Hồng nói vẫn chưa, chị đã tìm hiểu tình hình Tiểu Huệ, biết cô ta thuê gian hàng trong Trung tâm thời trang. Sáng nay chị đi xem, thấy một cô gái ngồi trong cửa hàng, đó là chị của Tiểu Huệ.

Hồ Bằng bảo Cát Hồng đến đây tìm Tiểu Huệ, làm như gây chuyện, để chị cô ta tin lại cho cô ta biết, nhưng đừng làm gì quá mức.

Cát Hồng đang lúc tức giận, chị đi ngay, gào lên bảo Tiểu Huệ bán ..., đòi rạch mặt cô ta. Thấy Cát Hồng chửi bới om xòm. Chị của Tiểu Huệ không nói gì. Chửi bới một lúc, Cát Hồng bỏ đi với vẻ mặt quyết không tha tội.

Cửa hàng của Tiểu Huệ vội đóng cửa. Xuyên Thanh bị Cát Hồng dựng dây, thấy vợ dương dương tự đắc chợt bồn chồn. Nghe chị nói đã đến cửa hàng của tiểu Huệ chửi cho cô ta một trận, anh trách vợ không tinh táo. Cát Hồng bất đắc dĩ nói lại với chồng, chuyện là do Hồ Bằng gợi ý.

Xuyên Thanh gọi điện cho Hồ Bằng hỏi xem anh đã gợi ý những gì, có dẫn lửa đốt mình, khiến sự việc thêm phức tạp không.

Hồ Bằng đã chuẩn bị sẵn sàng, bảo đấy là cách để làm cân bằng sự việc. Anh hỏi Xuyên Thanh, Tiểu Huệ đang gặp khó khăn, người quan tâm nhất đối với anh là ai, ai là người có thể làm cho sự việc lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa

không còn? Xuyên Thanh nói ngay, đó là Trương Hoàng. Để chứng minh quan điểm của mình, anh nói, Tiểu Huệ bảo với anh Trương Hoàng rất yêu cô ta.

Hồ Bằng thở dài: “Ngốc! Ngốc! Ngốc ạ!”. Xuyên Thanh hỏi: “Đấy là ai? Là tớ à?”.

Hồ Bằng cảm thấy buồn cười, anh nghĩ con người kém thông minh như thế tại sao có thời kì làm Tổng biên tập một tờ báo. Anh không muốn nói thêm, nhưng không chịu nổi câu hỏi của Xuyên Thanh, đành phải nói, đấy là cha Tiểu Huệ, ông Hạ Vinh Phát, Giám đốc xưởng gia công sản phẩm trứng, đã nghỉ hưu.

Hồ Bằng nói, biện pháp hữu hiệu nhất để giải quyết vấn đề hiện tại là nhờ ông Phát, bố vợ của Trương Hoàng đứng ra thu xếp mọi chuyện. Muốn để ông Phát đứng ra phải có người đến gặp ông, người này phải quen ông Phát, nhưng không quen thân. Người quen biết sẽ khiến ông tin cậy, có cảm giác an toàn. Việc không quen thân có cái đặc thù, đó là cách tiếp xúc sâu, đề cập đến chuyện riêng của gia đình, có liên quan đến vinh nhục của một người suốt đời coi trọng sĩ diện. Ông Phát giống như những người già khác, sợ gia đình gặp chuyện bất hạnh, cũng sợ ảnh hưởng đến thanh danh, kị nhất những việc xấu xa và rất sĩ diện.

Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng đã chọn được ai chưa, Hồ Bằng trả lời vẫn chưa.

Buổi chiều Xuyên Thanh mời Hồ Bằng đi tắm hơi, đem biếu anh cái máy điện thoại di động Samsung màn hình màu giá ba nghìn đồng, nói việc của anh giải quyết xong sẽ còn hậu tạ.

Từ bể tắm vào phòng nghỉ, Xuyên Thanh lòng trĩu nặng đưa mời thuốc Hồ Bằng đang vờ động não suy nghĩ. Hồ Bằng được nịnh nọt kể ra một đồng người có quan hệ với ông Phát có thể làm thuyết khách, Xuyên Thanh không quen một ai.

Xuyên Thanh không chú ý, đành nói: “Đấy là ý định của cậu, cậu cứ hành động. Chuyện này tớ dựa hẳn vào cậu. Không tìm được ai thì cậu

đứng ra làm”. Nói xong, anh vỗ đùi, tưởng như phát hiện ra một lục địa mới: “Cậu, không ai thích hợp hơn cậu!”.

Hồ Bằng lắc đầu, để Xuyên Thanh suy nghĩ thêm. Xuyên Thanh nói không cần nghĩ thêm, trừ Hồ Bằng ra không còn ai khác.

Thấy Xuyên Thanh khẩn cầu, Hồ Bằng đồng ý. Anh bảo, đến gặp ông Phát phải có chút quà, biểu thuốc bổ là thích hợp nhất, như vậy cũng tỏ ra kính trọng người già. Xuyên Thanh dễ dàng đồng ý, ngay buổi tối anh đưa đến nhà Hồ Bằng một đồng thuốc bổ các loại.

Hồ Bằng bảo Xuyên Thanh để đấy rồi về đi, tối nay anh không xem truyền hình, ngày mai gặp nhau sẽ nói chuyện.

Một lúc sau Xuyên Thanh quay lại, tay cầm cây thuốc, nói: “Cậu phải động não, hút nhiều thuốc”. Hồ Bằng không khách khí, nhận cây thuốc.

4

Đến gặp ông Phát vào lúc ba giờ chiều. Khoảng thời gian đó người già thường rỗi rãi, ra mở cửa là mẹ của Tiểu Huệ. Hồ Bằng nói đến gặp ông Phát, Giám đốc cũ.

Ông Phát đang ở trong nhà nghe nói có người gặp, liền ra đón khách. Bây giờ ít có người đến tìm ông, ông nghĩ người của đơn vị cũ đến. Ông thấy một người lạ, trên tay cầm một gói quà, ông ngó ra, thăm dò một lúc rồi mới mời khách vào nhà. Có thể vì Hồ Bằng ăn mặc tề chỉnh, tay cặp cặp da, ông Phát nghĩ đây là một cán bộ.

Khách đã ngồi, ông hỏi: “Anh là ai, ở xưởng đến à?”. Hồ Bằng tươi cười: “Thưa bác, trước đây cháu làm trong ngành thực phẩm, bây giờ đã sang cơ quan khác rồi ạ”. Ánh mắt ông Phát tỏ ra kính phục, “ồ” lên một tiếng.

Mẹ Tiểu Huệ mời Hồ Bằng nước trà rồi bà đi ra ngoài. Ông Phát nói, bà lão nhà tôi rất hiếu qui tắc, chỉ cần tôi bàn công chuyện là bà ấy không góp chuyện.

Thấy ông Phát vẫn cái vẻ còn công tác, Hồ Bằng khom người đưa ông tấm danh thiếp. Ông đeo kính nhìn, thấy danh thiếp in Hồ Bằng là thư kí của văn phòng Sở Tài nguyên, ông nhìn anh qua lớp kính lão. Hồ Bằng lập

tức tươi cười, nói: “Thưa bác, cháu đến có chút việc riêng, làm phiền bác giúp đỡ”.

Ông Phát thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn còn nghi hoặc nhìn anh.

Hồ Bằng nói, có anh bạn tên là Thanh nhờ, ông Phát nghe nói, ngồi không yên “Anh ta ngược, nhờ anh đến tìm tôi à? Không nói chuyện, không nói chuyện với anh!”. Nói xong, ông hỏi Hồ Bằng tại sao lại có người bạn hư đốn như vậy.

Hồ Bằng dọn giọng, nói: “Bác không hiểu anh ấy, anh ấy là con người giỏi giang, cũng là cán bộ như bác. Thưa bác, làm người cũng khó tránh khỏi sai lầm, ấy là chuyện với cô Huệ nhà ta, cháu thay mặt anh ấy đến thưa chuyện với bác, mong được bác tha thứ”.

“Đây không phải là chuyện tha thứ, anh ta phạm tội. Anh có biết anh ta làm gì con gái tôi không?”

“Cháu đã tìm hiểu kỹ sự việc, có cảm giác chuyện này liên quan đến vấn đề tác phong sinh hoạt tình cảm. Xin bác đừng bị kích động, hãy nghe cháu nói. Cháu làm công tác luật pháp ở Sở Tài nguyên, chuyện của anh Thanh và cô Huệ, hiểu biết nghề nghiệp và kinh nghiệm bảo với cháu, việc này không cấu thành tội cưỡng dâm. Có thể bác cũng đã hỏi cơ quan tư pháp rồi”.

“Chúng tôi chưa hỏi, nếu cần sẽ hỏi” - ông Phát có phần đuối hơi, nói năng cũng yếu.

“Vâng ạ, anh Thanh là bạn của cháu. Nếu anh ấy thật sự phạm tội thì cháu không ngồi đây với bác để cầu xin, cháu sẽ đưa anh ấy đến công an đầu thú, những mong được khoan hồng. Cháu nói chuyện của anh ấy và cô Huệ là vấn đề tình cảm, điều này có căn cứ. Cô Huệ là con gái của bác, là người con gái gia giáo và cũng được giáo dục tốt. Cô ấy và anh Thanh tiếp xúc với nhau bắt đầu từ tình cảm”.

“Con gái tôi và con rể tôi sống với nhau rất tốt, đã có con. Cuộc sống vốn bình yên bị cái nhà anh Thanh ấy quấy nhiễu. Tôi không dám nghĩ hậu quả sẽ là gì”.

“Anh Thanh là con người sống có trách nhiệm, anh ấy sẵn sàng chịu mọi hậu quả, anh ấy cũng đã nói với cháu về những suy nghĩ của mình”.

“Sự việc đến nước này rồi, thử hỏi anh ấy chịu hậu quả thế nào? Nếu con gái tôi chưa có gia đình, anh ấy bảo sẽ lấy nó, tôi còn có thể tin được. Bây giờ anh ấy bảo chịu hậu quả như cách dỗ ngọt đưa trẻ lên ba vậy”.

“Bác chưa biết đấy ạ, cô Huệ và anh Thanh về tình cảm có tiếng nói chung, nếu không sẽ không đến nước này”.

“Tôi mong anh có bằng chứng, xin đừng suy nghĩ không căn cứ”, ông Phát gào to.

“Thưa bác, cháu không nói không. Cô Huệ nói với anh Thanh cô ấy muốn li hôn. Nếu không tin bác cứ hỏi riêng cô ấy”.

“Gia đình tôi không cho phép có những sự việc ấy, nếu nó nói với tôi, tôi sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với nó”.

“Bây giờ thanh niên xử lý vấn đề hôn nhân và gia đình rất không lý trí. Anh Thanh bảo nếu cô Huệ đến nước ấy, anh ấy rất có thể đi với cô ấy”.

“Nói dối! Đã làm chuyện đốn mạt còn định phá hoại gia đình người ta, không còn ra giống người!”

Thấy ông Phát nổi nóng, Hồ Bằng không nói gì, sự việc phát triển theo dự đoán của anh. Anh mời thuốc ông Phát, ông kiên quyết mời anh hút thuốc của ông, ông đứng dậy pha thêm nước vào cốc trà của Hồ Bằng.

Cuộc nói chuyện lặng đi một lúc, Hồ Bằng nói với giọng cảm khái: sự việc đã dồn đẩy Xuyên Thanh và cô Huệ đi theo một con đường, tức là cả hai cùng li hôn. Trương Hoàng thúc ép Huệ, Xuyên Thanh bị Cát Hồng thúc ép.

Nhắc đến Cát Hồng, ông Phát nói với Hồ Bằng, chị ta đến cửa hàng của Huệ để gây sự, còn định tìm nó để tính nợ. Đây là cố tình khiêu khích, là cách đưa Xuyên Thanh vào tù. Chị gái của Huệ về nói lại việc Cát Hồng đến cửa hàng gây sự, chị cho rằng công việc sửa chữa, trang trí, bị tổn thất. Chuyện này ông Phát không nói lại với Trương Hoàng, sợ rằng sẽ rối như canh hẹ.

Ông Phát thẳng thắn bày tỏ lo lắng cho Cát Hồng. Hồ Bằng đồng ý với quan điểm của ông Phát, cho rằng Cát Hồng và Trương Hoàng là nạn nhân của chuyện này, trong tình trạng tình cảm bị kích động đã làm những chuyện quá khích, hậu quả khó lường, càng phải làm tốt công tác tư tưởng đối với họ.

Ông Phát đưa cho Hồ Bằng một điều thuốc, có thể để bầu không khí hòa dịu, ông chuyển sang chuyện của Hồ Bằng, hỏi anh đã từng đi kiện bao giờ chưa, kiện loại án nào nhiều. Hồ Bằng nói, ra tòa tham gia các vụ kiện như cơm bữa, nhiều nhất là các vụ án hôn nhân, gia đình, tức là án li hôn. Anh nói, li hôn bây giờ dễ như thay áo, li hôn có lý do, li hôn không lý do. Anh đã từng tham gia hơn hai trăm vụ li hôn, khiến anh sợ nghề luật sư, anh muốn làm luật sư ở các văn phòng tư vấn luật. Nạn nhân thật sự của các vụ li hôn chính là con cái những cặp vợ chồng ấy, chúng sẽ trưởng thành không lành mạnh trong những gia đình tan vỡ. Hồ Bằng kể ra mấy vụ điển hình cho ông Phát nghe.

Hình như câu chuyện đi quá xa chủ đề, nhưng thật ra không phải vậy. Hồ Bằng cảm thấy những vụ li hôn anh vừa kể đã làm cho ông Phát không yên tâm, ông đứng dậy đi vào nhà trong một lúc. Hồ Bằng có phần sốt ruột, trời đã tối, đã đến lúc phải ra về, nhưng câu chuyện vẫn chưa đi vào nội dung thực chất, không đến nỗi ngày mai phải quay lại chứ? Nếu như vậy rất khó nắm được tình hình, cái gọi là đêm dài lắm mộng.

Ông Phát đứng dậy, muốn nói chuyện khác: “Không nói nữa. Chúng ta ăn cơm, uống với nhau vài chén”.

Nghe nói được mời ở lại ăn cơm, Hồ Bằng biết câu chuyện sẽ có cửa, nhưng miệng vẫn từ chối: “Tại sao lại thế ạ? Cháu đến quấy rầy bác là quá rồi, bác lại còn khách khí, cháu không biết nói sao. Hay là cháu mời bác tìm một tiệm ăn nào đó?”

“Anh nói gì mà lạ vậy, lần đầu tiên đến thăm tôi, tôi cứ muốn có những người bạn như anh. Anh là con người có tình có lý, rất hợp với tính tôi. Tôi làm lãnh đạo mấy chục năm, nhìn người đâu có sai”.

Trong bữa ăn, mới uống với nhau vài chén, không khí đã khác hẳn. Hồ Bằng đứng dậy chúc rượu, anh thay mặt Xuyên Thanh nhận lỗi với gia đình. Ông Phát bảo anh ngồi xuống, nói lúc này không nên đề cập chuyện không ích gì cho công việc, mà nên bàn xem xử lý sự việc thế nào cho ổn. Ông hỏi Hồ Bằng liệu có thể toàn quyền đại diện cho Xuyên Thanh không. Hồ Bằng nói, về chuyện này Xuyên Thanh hoàn toàn ủy quyền cho anh, toàn quyền nói hay làm bất cứ việc gì.

Nghe nói vậy, ông Phát bày tỏ ý kiến của mình: “Về việc này, thứ nhất phải kiểm soát được sự việc, đây là vấn đề lớn, anh Hoàng không được làm ầm ĩ, Cát Hồng không được làm ầm ĩ, bất cứ bên nào làm ầm ĩ cũng sẽ gây bất ổn; thứ hai, anh Thanh phải nhận sai, phải bảo đảm từ nay về sau không được đến với cái Huệ nhà tôi, sự việc đến đây chấm dứt, không được sai lầm thêm nữa, như vậy sẽ dẫn đến hậu quả khôn lường”.

Hồ Bằng nói, để làm được hai chuyện đó vấn đề không lớn. Thấy ông Phát không đồng ý, anh nói lại chắc chắn không có vấn đề gì. Anh nói ra cách nhìn của mình: “Hai việc này rất thấu tình đạt lý, anh Thanh và chị Hồng không có lý do gì mà không thực hiện. Hơn nữa còn có cháu trong đó, có điều gì sai sót cháu sẽ nói chuyện với anh Thanh, như vậy cháu tuyệt đối đứng về phía bác. Nhưng đối với Hoàng liệu có thể làm được hay không khiến cháu lo lắng, đó là điểm mấu chốt có liên quan đến thành bại của sự việc”.

Ông Phát nói: “Tôi sẽ làm việc với anh Hoàng, anh yên tâm. Anh Bằng, tôi hỏi anh, làm thế nào để bảo đảm những việc này được thực hiện? Chỉ nói miệng không được, phải viết ra giấy để rồi thực hiện”.

Hồ Bằng hiểu ý đồ của ông Phát, Xuyên Thanh bày tỏ thái độ có thể viết cho ông Phát một giấy bảo đảm, nhưng không để cho Xuyên Thanh viết, có thể bồi thường cho Trương Hoàng từ năm nghìn đến mười nghìn, chỉ cần giải quyết xong việc. Chỉ sợ sự việc bung to, không thể để sự việc đồn đến khuôn viên cơ quan chính quyền. Hồ Bằng biết nông sâu, anh nói với ông Phát: “Để anh Thanh viết giấy bảo đảm cũng không được, nhưng thực hiện

là việc của cả hai, hay là đổi sang cách công bằng khác”. Ông Phát rất sáng khoái: “VẬY phải viết bản thỏa thuận, mục đích là để ràng buộc hai bên”.

Ăn xong, bà mẹ Tiểu Huệ thu dọn bàn. Theo ông Phát, sau khi xảy ra sự việc Huệ về nhà mẹ đẻ, lúc này cô đang ở trong một căn phòng nào đó mà không chịu lộ mặt. Hồ Bằng muốn gặp cô, anh có cảm giác hiếu kì, được gặp cô sẽ rất thú vị.

Uống trà, hút thuốc xong, Hồ Bằng được ông Phát yêu cầu thảo bản thỏa thuận. Hai người bàn bạc kĩ lưỡng, bản thỏa thuận như sau.

BẢN THỎA THUẬN

Mạnh Xuyên Thanh và Hạ Tiểu Huệ nảy sinh quan hệ tình cảm. Nay hai bên đã được thân hữu làm công tác tư tưởng, Xuyên Thanh chủ động nhận sai lầm, chịu trách nhiệm chính. Mạnh Xuyên Thanh (dưới đây gọi tắt là bên A) và Hạ Tiểu Huệ (dưới đây gọi tắt là bên B) được sự giúp đỡ của thân hữu làm thành bản thỏa thuận dưới đây để cùng tuân thủ.

Bên A và bên B phải ứng xử đúng đắn với sự việc đã xảy ra, tuyệt đối không tái phạm sai lầm tương tự; yêu quý gia đình, trung thực chấp hành nghĩa vụ vợ chồng;

Bên A không được tiếp xúc bên B với bất cứ danh nghĩa và lý do nào, không được quấy rối bên B, bên B cũng như vậy;

Cát Hồng vợ của bên A đe dọa và nhục mạ bên B là phi pháp, bên A phải bảo đảm không được tái diễn. Bên B giữ quyền truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với hành vi phạm pháp của Cát Hồng;

Hai bên A, B và thân hữu của hai bên có trách nhiệm giữ bí mật chuyện này, bên nào tiết lộ và lan truyền sự việc hoặc phát biểu bình luận đều bị coi là hành vi phi đạo đức, phải chịu trách nhiệm về mặt luật pháp do hậu quả gây ra.

Người bảo lãnh và theo dõi giám sát việc thực hiện thỏa thuận này, bảo đảm bên A chấp hành nghiêm chỉnh.

Thỏa thuận này được làm thành ba bản, hai bên A và B cùng người bảo lãnh giữ một bản, có hiệu lực kể từ ngày kí (Ghi chú: bên B ủy quyền cho

bố là ông Hạ Vinh Phát kí, bảo đảm chữ kí không ảnh hưởng hiệu lực thỏa thuận)

Bên a (kí tên)

Bên B (kí tên)

Người bảo đảm (kí tên)

Ngày... tháng... năm...

Viết xong thỏa thuận, Hồ Bằng và ông Phát bàn bạc cố gắng sớm xử lý sự việc. Họ hẹn nhau chín giờ sáng ngày kia Hồ Bằng sẽ đưa Xuyên Thanh đến nhà ông Phát để kết thúc sự việc. Ngoài việc Xuyên Thanh kí vào bản thỏa thuận, ông Phát còn muốn nói chuyện với anh. Ông Phát đưa Hồ Bằng ra cửa, Hồ Bằng cố tình kiểm chuyện hàn huyên, anh bảo để nói với Cát Hồng có khó khăn, chị ta không nghe lẽ phải. Ông Phát cũng nói, làm việc với con rể ông cũng không đơn giản, mọi người nói phải giữ lấy lời, chịu trách nhiệm với công việc.

Ông Phát bảo Hồ Bằng đem quà về, ông cảm thấy quà này là của Xuyên Thanh, ông không nhận quà của anh ta. Hồ Bằng nghĩ không phải nài ép, anh cầm về, dọc đường anh rẽ về nhà, đưa quà này biếu mẹ.

Lúc Hồ Bằng và ông Phát ngồi ăn cơm thì Xuyên Thanh gọi điện vào máy di động, anh phải xóa nhiều cuộc gọi nhờ. Bây giờ thì anh mở máy, có ngay điện của Xuyên Thanh, anh ta sốt ruột hỏi kết quả. Hồ Bằng không vội, bảo đến mai sẽ nói. Xuyên Thanh nói đang đói, vẫn chưa ăn cơm, đề nghị tìm một nhà hàng nào đó để vừa ăn vừa nói chuyện. Hồ Bằng cười: “Khỏi cần, ông Phát đã mời tôi ăn rồi”. “Đúng không?” Xuyên Thanh không dám tin, anh cảm thấy sự việc đã ổn, rất phấn khởi.

Lúc gặp nhau, Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng: “Ông Phát mời anh ăn cơm, đúng vậy không?”

Hồ Bằng kể lại mọi chuyện, nhấn mạnh anh đã nắm được tâm lý ông Phát, đã bịa ra câu chuyện quá trình yêu đương giữa Xuyên Thanh và Tiểu Huệ ra sao, để ông già phải nuốt quả đắng vào bụng. Trong lúc thuật lại câu chuyện Hồ Bằng còn tạo nên những pha hồi hộp giống như người kể chuyện vui, Xuyên Thanh nghe cứ ngỡ ra.

Hồ Bằng lấy bản thỏa thuận từ trong cặp ra cho Xuyên Thanh xem, xem xong Xuyên Thanh rất vui. Hồ Bằng nói: “Anh được lợi nhé. Nếu sự việc không theo cách của tôi, nếu không thâm nhập địch hậu, vào hang bắt cọp, liệu anh có dễ chịu không?”. Xuyên Thanh luôn mồm cảm ơn, cầu xin Hồ Bằng không để thỏa thuận này cho Cát Hồng biết.

Hôm sau, Hồ Bằng hỏi Xuyên Thanh có đến nhà ông Phát không, sẽ do Hồ Bằng đạo diễn để sự việc kết thúc. Hồ Bằng cảm thấy Xuyên Thanh được đăng chân lân đăng đầu, nói: “Có đi hay không tùy anh, không chừng sáng ngày kia mình có việc bận”. Vừa nghe nói, Xuyên Thanh cầu cứu Hồ Bằng, nói anh nhất định đi.

Hồ Bằng nói với Xuyên Thanh, thỏa thuận chưa kí có nghĩa là sự việc vẫn chưa xong, không ai biết biến cố gì sẽ xảy ra, đến nhà ông Phát nếu làm ông ấy không vui cũng coi như hỏng việc. Anh gặp riêng ông Phát để diễn xong vai trò của mình, tiếp theo Xuyên Thanh phải sắm vai chính, nếu diễn không đạt coi như công cốc.

Được nhắc nhở, Xuyên Thanh bình tĩnh lại, cảm thấy muốn làm tốt sự việc phải chuẩn bị thêm, tập luyện lại. Đến đây nói gì, làm gì, câu nào nên nói, câu nào không nên nói cũng phải chú ý, tuyệt nhiên không được đảo lộn.

5

Hồ Bằng đưa Xuyên Thanh đến đúng hẹn. Xuyên Thanh cố ý soạn sửa, mặc bộ đồ Tây hàng hiệu, thắt cà-vạt, đầu chải keo, chân đi giày da nhãn hiệu Đầu ông già bóng lộn, nách cặp cặp da.

Mẹ Tiểu Huệ ra mở cửa. Ông Phát không ra đón như hôm trước, mà ngồi chờ ở sofa phòng khách. Thấy Hồ Bằng ông tỏ ra khách khí, thân tình bắt tay. Xuyên Thanh cũng đưa tay ra bắt, ông Phát vờ không trông thấy, Xuyên Thanh đành quay người, ngượng ngùng rút tay lại, lôi Hồ Bằng.

Hồ Bằng giới thiệu Xuyên Thanh: “Đây là anh Thanh, anh Mạnh Xuyên Thanh”. Xuyên Thanh biết ý, không đưa tay ra bắt, mặt tươi cười nịnh bợ chào ông Phát: “Chào bác, bác có khỏe không ạ?”.

“Tôi không khỏe, có anh tôi làm sao khỏe được?”

Không ngờ ông Phát lại như thế, Xuyên Thanh vội vàng: “Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi!”.

Theo kế hoạch đã định, lúc này Xuyên Thanh phải chủ động tự giới thiệu, Hồ Bằng thấy Xuyên Thanh không nói, anh sốt ruột, đưa mắt nhìn Xuyên Thanh. Rất may Xuyên Thanh nhanh chóng hiểu ra, đưa mời thuốc mọi người rồi tự giới thiệu.

Xuyên Thanh nói, trước đây anh là giáo viên trung học, đã từng làm báo, bây giờ công việc rất ổn, tuy bị rơi xuống tận đáy, cũng không có cơ phát triển. Quan hệ vợ chồng không tốt, vợ sau khi mất việc phải đi vay để nhận thầu bãi đỗ xe. Nói đến quan hệ với Tiểu Huệ, anh bảo do không kiềm chế nổi tình cảm, nhưng không làm điều gì quá đáng, nghĩ đến hậu quả, anh đã chuẩn bị để gánh mọi trách nhiệm. Sau khi xảy ra sự việc có Hồ Bằng giúp đỡ, anh nhận ra đây là sự việc nguy hại, biết phải xử lý chuyện này thế nào. Anh mong ông Phát tha thứ đồng thời bày tỏ quyết tâm sửa chữa sai lầm.

Ông Phát không tỏ thái độ ngay. Hồ Bằng rất sợ, mời ông Phát nói vài câu giúp đỡ Xuyên Thanh.

Ông Phát nhấp chút trà, đưa mắt nhìn Xuyên Thanh như để chuẩn bị.

“Tôi cũng chẳng có gì đáng nói. Nếu hôm trước tôi với anh Bằng không ngồi lại với nhau thì sự việc cũng không sóng lặng gió yên như hôm nay, tức là không phát triển theo chiều hướng tích cực”.

Hồ Bằng vội tán thành lời ông Phát: “Đúng, đúng! Đúng là bác Phát đã khống chế được tình hình, nếu không thì phiền to!”.

Ông Phát nhìn Xuyên Thanh, nói: “Nghe anh giới thiệu, biết anh là người của văn hóa, có thể là lãnh đạo, tôi không hỏi cũng biết. Người của văn hóa, người lãnh đạo phải có tố chất, không phải ai cũng làm lãnh đạo được. Tôi đã từng làm lãnh đạo, biết rõ các mối quan hệ, tác phong của một con người là vấn đề lớn. Tất nhiên xử lý tốt chỉ là chuyện nhỏ, xử lý không tốt trở thành vấn đề lớn. Bảo là vấn đề lớn là vì đàn bà, con gái có thể làm gián đoạn con đường tiến lên của anh. Các hoàng đế ngày xưa làm giang sơn đổ vỡ cũng vì đàn bà, khỏi phải nói anh. Nên nhớ các mối quan hệ vô cùng phức tạp, việc gì có thể làm, việc gì không nên làm. Chuyện của anh

với con gái tôi cũng đơn giản. Anh nói đã nghĩ đến hậu quả, chuẩn bị chịu mọi trách nhiệm Anh đã nghĩ đến hậu quả gì chưa? Anh đã nghĩ đến hậu quả chết người chưa? Cô Huệ nhà tôi bốn ngày mười hai bữa không ăn uống gì, hôm nay phải đưa vào bệnh viện tiếp nước, tiếp nước đường. Anh đã gánh trách nhiệm gì chưa? Ngoài một sinh mệnh còn có hai gia đình, vợ, chồng, con cái. Hậu quả khôn lường”.

Ông Phát không nói tiếp được nữa, xem ra ông đau khổ vô cùng. Hồ Bằng nhìn Xuyên Thanh, thấy anh đang cúi đầu, vẻ mặt hối hận. Hồ Bằng vội nói: “Sau khi xảy ra sự việc, anh Thanh nhờ cháu đến xin lỗi bác và tìm cách giải quyết, mong được bác giúp đỡ. Theo ý của anh ấy, cháu đã thảo bản thỏa thuận, anh ấy hứa sẽ thực hiện đầy đủ. Bác thấy đấy, anh ấy đã chủ động kí tên vào bản thỏa thuận này rồi”. Hồ Bằng lấy từ trong cặp ra ba bản thỏa thuận.

Ông Phát đọc rồi nói: “Hôm qua tôi nghĩ lại, nên sửa mấy chữ. Phải ghi rõ trách nhiệm của anh vào đây”. Hồ Bằng cố làm ra vẻ không chú ý, nói: “Cháu không sợ trách nhiệm của mình nhiều hay ít, nhưng bản thỏa thuận này đã đóng dấu vào đây để tỏ rõ sự nghiêm chỉnh hơn”.

Ông Phát vào trong nhà đóng dấu tên mình, đưa cho Hồ Bằng và Xuyên Thanh mỗi người một bản. Hồ Bằng xem, ông Phát ghi thêm nếu Xuyên Thanh vi phạm các điều khoản, người bảo lãnh là Hồ Bằng phải thay mặt bên B truy cứu trách nhiệm pháp luật bên A. Ông giải thích thêm: “Nếu đi kiện, anh là người thay mặt tôi”.

Hồ Bằng nói: “Trách nhiệm của cháu lớn quá”. Nói xong, anh kí vào bản thỏa thuận, tiếp theo là Xuyên Thanh kí. Ông Phát xem rồi nói: “Chữ anh Thanh đẹp lắm”.

Ông kí rất nghiêm chỉnh, vung bút thật nhanh, giống như trước đây ông làm Giám đốc kí hóa đơn, kí văn bản.

Mỗi người giữ một bản thỏa thuận, họ bỏ vào cặp. Xuyên Thanh cẩn thận cầm trên tay, ra đến cửa anh mới dám cho vào cặp.

Trên đường về, Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng về bản thỏa thuận có trong tay, anh nói với giọng đùa vui, bảo ra giá để anh thu mua. Hồ Bằng hỏi

Xuyên Thanh phải chǎng anh cho rằng không có gì phiến toái, sự việc đến đây kết thúc?

Xuyên Thanh không nói gì. Thấy cái vẻ sợ hãi của Xuyên Thanh, Hồ Bằng nói trong bản thỏa thuận đã vẽ bậy, ba nét của chữ “Xuyên” như ba cái đui, nét giữa sợ hãi thụt vào trong. Anh còn đọc vè: “Ba cái đui, một sợi gân, ra đến cửa gặp yêu tinh”. Xuyên Thanh nói: “Xấu xấu lắm!”.

Anh hỏi Hồ Bằng, liệu chuyện này có đến tai cơ quan hay không, anh rất sợ. Hồ Bằng mượn cớ nói vớng lên, anh bảo chuyện Hà Thụy chuyển vị trí công tác cho anh ta đã nói với ông Lư nhiều lần rồi, không cần thận chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt, công tác coi như đi tong.

Xuyên Thanh thở dài, buồn bã: “Thật xui xẻo, gần đây nhiều chuyện xui xẻo quá. Nhìn này, tóc tó bạc nhiều rồi”.

Hồ Bằng nhìn Xuyên Thanh, không phải nhìn tóc bạc mà là xem thường anh.

VI. SẠCH CỬA

1

Chuyện của Xuyên Thanh và Tiểu Huệ đã yên, nhưng trong lòng Xuyên Thanh vẫn trǎm mỗi ngổn ngang.

Trương Hoàng không biết thân phận của Xuyên Thanh, nếu biết, liệu anh ta có hành động gì khác không? Ông Phát phải chǎng đã dẹp yên, nếu Trương Hoàng không công khai mà bí mật viết đơn tố cáo thì sao? Mất tiền mua một con tem còn tiện hơn mua một viên đạn mà sự đe dọa lớn hơn.

Xuyên Thanh suốt ngay lo lắng, sợ sẽ có chuyện gì. Cát Hồng không còn nắm chặt lấy anh như trước, cũng không làm khổ anh. Nhưng Xuyên Thanh biết, chỉ cần vợ còn chút nghi ngờ chị sẽ không tha, anh chuẩn bị tư tưởng để đối phó với vợ.

Từ sau ngày nảy sinh sự việc, Cát Hồng hầu như không nói chuyện với anh. Anh có tỏ ra nịnh nọt thì chị cũng phớt lờ, ngày nào cũng bận ở bãi đỗ xe đến tận tối mịt mới về, ti vi cũng không xem, đi tắm rồi lên giường đi ngủ ngay, ngủ rất say, có lúc còn ngáy khò khò.

Chiều thứ sáu, Xuyên Thanh tan tầm về mua thức ăn, thấy Cát Hồng từ bãi đỗ xe về rồi, chị đang nấu nướng trong bếp. Gần đây chuyện chợ búa thối nấu đều do Xuyên Thanh, thối nấu xong ngồi chờ vợ và con gái về.

Xem ra Cát Hồng đang vui, chị bận bịu trong bếp, thỉnh thoảng lại sai Xuyên Thanh bóc hành, bóc tỏi. Trong trí nhớ của Xuyên Thanh, lâu lắm rồi Cát Hồng mới như vậy, lúc này theo sau giúp việc cho vợ đối với anh là niềm hạnh phúc, là sự hưởng thụ hiếm hoi.

Cát Hồng làm rất nhiều món ăn ngon khiến Xuyên Thanh bất giác lo lắng, sợ chị giống như lần trước sẽ đặt tên cho các món ăn để nhĩc móc, xia xói, khiến cho bàn ăn trở thành chiến trường. Anh cũng đã chuẩn bị tâm lý để đón bão tố của vợ, chỉ mong bão tố không quá lớn.

Hai người ăn cơm trước, không chờ con gái về. Chị rót cho Xuyên Thanh một li rượu, rót cho mình sáu li. Xuyên Thanh thấy như vậy sợ rằng vợ đang mượn rượu để che đậy bộ mặt, vội nói gần đây chị vất vả, sợ uống nhiều sẽ say. Cát Hồng nói chị đang vui, việc sửa chữa bãi đỗ xe đã xong.

Xuyên Thanh nghe nói Cát Hồng vui vì chuyện ấy, anh yên tâm, cũng vui lây. Anh nâng ly rượu lên chúc mừng Cát Hồng: “Trong cái gia đình này anh cứ nghĩ mình là trụ cái, bây giờ xem ra chính là em, em vất vả quá!”. Không bỏ lỡ thời cơ, anh nịnh vợ.

Cát Hồng lắc đầu, một hơi uống cạn li rượu đỏ. Chỉ một lúc mặt chị đỏ bừng, chị chỉ vào mặt mình, hỏi Xuyên Thanh: “Trước đây anh bảo em uống một chút rượu vào mặt đỏ như hoa đào, bây giờ trên mặt em có hoa đào không?”.

Xuyên Thanh trả lời có, anh định khen thêm, nhưng chị hỏi: “Anh thấy em như thế này có hấp dẫn đàn ông không?”. Xuyên Thanh không trả lời nổi, Cát Hồng đẩy anh một cái: “Anh trả lời đi, phải nói thật đấy nhé”. Xuyên Thanh nói: “Rất có thể”.

Cát Hồng cười khanh khách: “Vậy là em sẽ nhân lúc người chưa già mặt chưa nhăn cũng sẽ phiêu lưu một chuyến, tìm một anh nào đó”.

Xuyên Thanh mặt tươi cười nhưng bụng không cười, trả lời: “Vậy thì tốt!”. Cát Hồng lại uống một li nữa, nói: “Có gì tốt với không tốt, anh có

nói không tốt cũng không ích gì, anh có nhìn được em không? Giống như em không thể nhìn nổi anh vậy?”. Xuyên Thanh nhận ra Cát Hồng sắp gây chuyện, không dám tranh luận, rót cho mình một li đầy rượu, đang định uống. Cát Hồng nắm cổ tay anh, dùng sức mạnh, giọng nói nũng nịu: “Anh không được uống, không được uống nữa!”. Xuyên Thanh không biết ý đồ của vợ, thấy chị uống gần hết chai rượu đỏ, nhưng đến li cuối cùng chị đổ rượu ra bàn.

Xuyên Thanh đứng dậy lấy cho Cát Hồng li nước, chị đẩy li nước anh đưa đến, lão đảo đứng dậy vào nhà vệ sinh. Xuyên Thanh đi tới đỡ chị, chị vùng thoát khỏi tay anh, đứng thẳng, nói: “Em không say, em đi cho anh xem”. Xuyên Thanh thấy bước đi xiêu vẹo của chị, chột cười nhưng rồi không dám. Đi đến cửa nhà vệ sinh, Cát Hồng đứng lại, nói: “Vào nôn xong coi như không có chuyện gì”.

Qua cánh cửa khép hờ thấy Cát Hồng đang nôn thốc nôn tháo, dù có là tượng gỗ thì Xuyên Thanh cũng hiểu trong lòng chị đang trĩu nặng tâm tư.

Từ nhà vệ sinh ra, Cát Hồng ôm lấy Xuyên Thanh khóc, chị khóc nức nở. Xuyên Thanh đỡ chị vào phòng, để chị nằm xuống. Anh đưa cho chị cái khăn mặt nóng. Cát Hồng chỉ lên mặt, bảo anh lau giúp. Xuyên Thanh rất ôn tồn nhẹ nhàng lau cho chị, anh vỗ nhẹ lên khuôn mặt chị.

Cát Hồng đã được lau mặt không còn khóc nữa, chị dậy ra phòng khách lấy túi xách, lục tìm trong đó cái đĩa VCD, chị giơ lên bảo để chữa bệnh cho Xuyên Thanh. Xuyên Thanh không hiểu, ngơ ngác nhìn. Cát Hồng cho cái đĩa vào máy, cho đến khi cảnh làm tình hiện lên màn hình anh mới hiểu.

Xuyên Thanh không chú ý đến nội dung đĩa, chỉ nghĩ bụng không biết Cát Hồng lấy đâu ra cái đĩa này, anh nghi ngờ nhưng không dám hỏi, chỉ đưa mắt nhìn qua màn hình. Xem một lúc, Cát Hồng đến sờ xem anh có phản ứng gì không, thấy anh vẫn trơ ra, chị đứng dậy thay đĩa khác, nói châu Âu không ổn, bây giờ xem Đông Nam Á. Xuyên Thanh vẫn ngồi yên, Cát Hồng thất vọng cời áo quần, nói: “Hết việc rồi, đi ngủ nhé”.

Xuyên Thanh ngồi im lặng một lúc rồi anh tắt ti vi.

Lúc nằm trên giường, Xuyên Thanh bắt đầu hỏi dò chuyện vừa rồi chị nói trong bữa ăn: chị định phiêu lưu, tìm một người đàn ông. Chị có thể làm không kể làm gì, nhưng nói ra là để hù dọa ai? Không nhất định! Trai gái phục thù nhau bằng chuyện ấy cũng nhiều lắm, ông ăn chả, bà ăn nem là chuyện bình thường.

Xuyên Thanh rất sợ Cát Hồng có chuyện trai gái ở đâu đó. Vợ của mình không thể có chuyện đó, tuyệt nhiên không thể. Anh cho rằng phụ nữ không thể có chuyện bồ bịch, cho dù chỉ một lần. Đối với phụ nữ chỉ cần bước qua giới hạn đó thì chỉ một lần cũng như trăm lần, không có thay đổi về chất.

Cát Hồng đang mơ mơ màng màng ngủ bỗng áp sát cơ thể nóng hôi hổi vào người Xuyên Thanh, cơ thể anh chợt có phản ứng, cảm thấy một luồng hơi nóng vô cớ. Anh thấy người đàn bà nằm bên cạnh - người vợ mà về mặt tâm lý hay sinh lý anh đã chán ghét và ác cảm - có một sự thèm khát không thể kiềm chế nổi mà từ lâu không gặp.

Anh muốn hôn Cát Hồng, muốn vuốt ve, không phải vì chị có khuôn mặt trái xoan xinh xắn và một cơ thể gợi cảm. Anh nhớ lại trước đây mình đã chinh phục Cát Hồng như thế nào, để chị phải nói không một người con trai nào lọt vào mắt chị, để chị không còn ý nghĩ vớ vẩn liên quan đến ngoại tình.

Cát Hồng ngủ rất say, mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, lồng ngực lên xuống khiêu khích. Anh hôn lên cái cổ trắng ngần của chị, chị vẫn không có phản ứng; anh lại hôn bên vành tai rất gợi cảm của chị, chị vẫn không có phản ứng. Phản ứng của anh mãnh liệt lắm rồi, anh nghĩ bụng lúc này thật tuyệt vời, lại có tác dụng ngay trước mặt chị.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Xuyên Thanh phát hiện Cát Hồng đã dậy từ lâu, mắt nhìn trần trần lên trần nhà. Anh khẽ đẩy chị. Ánh mắt Cát Hồng vẫn không rời trần nhà: “Anh Thanh, anh có tâm địa bất chính với phụ nữ, đúng không?”

Xuyên Thanh không trả lời ngay, anh muốn trả lời thật xác đáng, với vấn đề này có khi dùng một trăm câu cũng không thể nói rõ.

Cát Hồng nói tiếp: “Anh không cần nói, em đối với anh là nhà sư ăn chay, trong bụng cũng đã nghĩ anh sẽ trả lời những câu đại khái như: lòng dạ trong sáng thì đất trời rộng mở”.

Xuyên Thanh đã nghĩ kỹ, anh nói: “Em đừng bảo anh có tà tâm, lòng dạ xấu xa. Anh không như thế, không phải em không biết”.

“Em làm sao biết được? Tối hôm qua cho anh xem phim sex là để thử lòng anh, xem anh có bị kích thích không. Nếu có, nhất định anh đã làm chuyện xấu xa với con Huệ rồi. Vậy thì, em với anh li hôn. Cũng may, anh vẫn không bị kích thích”.

Xuyên Thanh chột sợ hãi, rất may, tối hôm qua xem phim sex không bị kích thích, về sau bị kích thích nhưng không bị bại lộ. Nếu lúc ấy đánh thức Cát Hồng dậy làm tình, như vậy chẳng khác nào mình tự chui vào lưới.

Xuyên Thanh tùy cơ ứng biến: “Kết quả thì em biết rồi đấy, anh không bị. Xem ra, nửa sau cuộc đời anh có lỗi với em”. Cát Hồng nói: “Vậy thì tốt, nếu đúng như vậy thì em yên tâm. Sau ngày mất việc, em đã tìm thầy bói cho một quẻ. Thầy nói, trước bốn mươi tuổi em giày vò anh, anh sau bốn mươi tuổi giày vò em. Dù chuyện gì giày vò em cũng không sợ, chỉ sợ anh làm chuyện xấu với đàn bà con gái ở đâu đó. Anh biết đấy, em căm giận nhất là chuyện ấy”.

Xuyên Thanh đúng là một diễn viên có tài, anh làm ra vẻ bi thương: “Anh không ổn rồi, những điều hôm qua em nói anh đã hiểu. Anh đồng ý để em đi tìm bạn trai, điều này chỉ trách anh không còn làm gì được, biết làm thế nào bây giờ?”.

Cát Hồng cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Tìm gì, dọa anh thế thôi. Anh ra hiệu thuốc bảo vệ sức khỏe mua cho em cái ấy, nghe nói có hiệu quả lắm”.

Xuyên Thanh rất thận trọng: “Biết đâu sau này em chữa khỏi bệnh cho anh”. Cát Hồng nói: “Em cũng muốn thế”.

Cát Hồng nói, bãi đỗ xe đã làm xong, có thể đi vào khai thác thử. Trước khi đi vào khai thác, chúng ta nên làm mấy bàn tiệc, mời những người có liên quan đến dự. Bãi đỗ xe là nghề ăn cơm trăm họ, sau này phải dựa vào

người ta. Xuyên Thanh nói anh cũng nghĩ như thế, phải mời đầy đủ những người có liên quan, dù phải làm vài ba chục mâm.

Hai vợ chồng bàn nhau danh sách khách mời, cuối cùng phải hai chục mâm. Xuyên Thanh bảo chia làm vài đợt, đừng ồn ào quá. Cát Hồng được Xuyên Thanh suy tính chu đáo, chị nói đàn bà con gái làm gì không có đàn ông cũng không ổn. Xuyên Thanh biết Cát Hồng đang động viên mình, không đắc ý vì câu nói của Cát Hồng.

Cát Hồng bảo phải mời vợ chồng Hồ Bằng và Oánh Oánh, làm phiền anh ấy khá nhiều, chị muốn nhân cơ hội này để biếu Oánh Oánh chút quà. Chị là chị họ của Hà Thụy, nhờ chị tìm Hà Thụy còn tiện hơn Hồ Bằng rất nhiều.

2

Hồ Bằng và Oánh Oánh lấy nhau hơn một năm, trong thời gian ấy Oánh Oánh ít đi chơi, rất ít khi cùng Hồ Bằng xuất hiện trước công chúng. Không phải Oánh Oánh không muốn mà liên tục xảy ra chuyện này khác và tâm lý vốn rất bần khoản, lo lắng. Với lời mời của Xuyên Thanh, lúc đầu Oánh Oánh không muốn đến dự. Xuyên Thanh là bạn của Hồ Bằng, Cát Hồng là bạn chơi mặt chược trước kia, mọi người biết rõ nhau không nói làm gì, nhưng đây là lễ khai trương, không đến cũng rất bất tiện. Thiếp mời đưa đến nơi, Oánh Oánh phải đặt một lẵng hoa để chúc mừng. Không ngờ, hôm mời khách hai vợ chồng Xuyên Thanh đích thân đến tận nơi mời, nhất định mời bằng được Oánh Oánh và Hồ Bằng, Xuyên Thanh và Cát Hồng tha thiết mời, cũng thật khó từ chối.

Hồ Bằng không muốn đi dự, cũng không muốn đi cùng Oánh Oánh. Oánh Oánh không thể hiểu nổi tâm tư anh. Oánh Oánh là người hết sức chu đáo mỗi dịp lễ lạt như vậy, bảo người ta đến tận nhà mời, không đi rất thất lễ, không nể mặt bạn bè.

Để đi dự dạ tiệc, Oánh Oánh phải chọn lựa dẫn đo mãi trước tủ áo quần, soi gương trang điểm rất lâu. Chị nói, bây giờ trông chị thật thê thảm, mái tóc khô không khốc. Thật ra thì chị cũng đã già, nhưng soạn sửa một lúc

trông rất tươi tắn, trẻ trung, chị muốn nghe nhận xét của Hồ Bằng, nhưng anh không nói gì.

Ngay cửa bãi đỗ xe đầy những hoa, mặt đất đầy hoa giấy, xác pháo, mùi thuốc pháo nồng nặc không khí. Oánh Oánh và Hồ Bằng đến muộn cùng nhìn nhau cười, họ tránh đám đông huyên náo.

Cát Hồng đứng ở cửa đón hai người, chị mặc xường xám nhung tơ màu đỏ rượu viền đen, vẻ đoan trang lịch sự không tự nhiên, nụ cười cố tình tỏ ra nhiệt tình nhưng lại sợ đánh mất thân phận.

Oánh Oánh nói chuyện với Cát Hồng, bảo chị lên làm bà chủ trông thay đổi hẳn. Cát Hồng thiếu tự tin hỏi thay đổi thế nào? Oánh Oánh nói, trông diêm dạm, sang trọng hẳn lên. Cát Hồng nghe nói, để lộ tình cảm chân thật, giọng nói trở về với thời xưa: “Anh Thanh bắt mình phải mặc cái xường xám này đây chứ, tưởng như không mặc sẽ làm xấu mặt anh ấy, mình không dám ngồi xuống, chật tưởng như sắp tung cả đường chỉ, để lộ da thịt người ta cười chết!”

Cát Hồng nói xong rồi cười khúc khích, đi đón khách. Oánh Oánh nhìn theo tấm thân đầy đà của Cát Hồng, hỏi Hồ Bằng: “Cái xường xám có đẹp không?”. Hồ Bằng nói: “Trông như quả bầu”. Oánh Oánh bảo anh nói ác ý quá, nhưng chị cũng cảm thấy cái xường xám này mặc không đúng mùa, có thể bên trong Cát Hồng mặc thêm đồ giữ ấm.

Tiệc tổ chức trong phòng riêng, Hồ Bằng không biết có mấy mâm. Hai người ngồi cùng bàn với khách lạ, như thế càng tốt, đỡ phải chuyện trò rắc rối. Giữa bữa tiệc Xuyên Thanh và Cát Hồng đến chúc mừng mọi người, rất khách khí đối với Hồ Bằng và Oánh Oánh, chúc riêng hai người, mời họ sau bữa tiệc ở lại cùng vui vẻ.

Tiệc kết thúc, Xuyên Thanh mời hai người vào phòng chơi bài. Anh bảo, cuối cùng mình đã có địa bàn, có người phục vụ, tha hồ vui vẻ. Cát Hồng lôi Oánh Oánh đi đánh mạt chược, Oánh Oánh nhìn Hồ Bằng, sợ anh không đồng ý. Hồ Bằng phá lệ, nói anh và Xuyên Thanh sẽ đánh cờ hoặc chơi trò “đấu địa chủ”.

Oánh Oánh nói với Hồ Bằng: “Các anh cũng tìm người chơi mạt chược với nhau”. Hồ Bằng lắc đầu: “Bạn bè không chơi ăn tiền, anh Thanh đây là bạn thân”. Cát Hồng cười hi hỏ: “Tôi với chị Oánh đây không phải là bạn à? Chúng tôi chẳng có gì phải phá lệ”. Nói xong, Cát Hồng lôi Oánh Oánh đi chỗ khác.

Xuyên Thanh bảo đã đủ người chơi tú-lơ-khơ, Hồ Bằng vào thì thấy Tiểu Mãn. Xuyên Thanh lấy làm lạ tại sao Hồ Bằng lại quen Tiểu Mãn, Tiểu Mãn nói anh và Hồ Bằng có họ hàng với nhau. Hồ Bằng thấy Tiểu Mãn hình như đã uống nhiều, không tiếp chuyện với anh. Rất may Xuyên Thanh không hỏi gì thêm, nếu không anh sẽ không đứng vững. Hồ Bằng và Xuyên Thanh cùng một cặp, bắt xong bài Hồ Bằng hỏi chuyện lại, hỏi có phải từ ngày thôi việc anh về làm bảo vệ cho Trung tâm thời trang. Tiểu Mãn chỉ cười không trả lời. Xuyên Thanh trả lời giúp: “Cậu không biết à, vợ cậu ấy là bà chủ xưởng may, là người đầu tiên vào Trung tâm thời trang đấy”.

Hồ Bằng ngạc nhiên, đúng là ai cũng có thể làm ông chủ, bà chủ, ma cũng có thể làm chủ. Tiểu Mãn nhận ra ý nghĩ của Hồ Bằng, nói chỉ thuê mấy gian nhà lợp tôn làm xưởng, thuê mấy công nhân để kiếm đủ bát ăn. Tiểu Mãn càng nói càng thoải mái, Hồ Bằng càng lúc càng không thoải mái, điều thuốc cháy đến tay anh mới biết và vút đi.

Cả hai đều biết, nói nhiều sẽ ảnh hưởng đến tình cảm, liền bắt đầu chơi bài. Tiểu Mãn chơi không giỏi như Hồ Bằng, nhưng bài luôn đỏ, thường xuyên bắt được năm cơ hoặc át chủ, hai bên được thua tương đương. Hồ Bằng bảo chơi chán lắm, phải có gì đó kích thích, mỗi ván năm trăm đồng. Xuyên Thanh tán thành, một người khác cũng bảo không có ý kiến gì. Tiểu Mãn không đồng ý, anh bảo không phải làm mọi người mất hứng, nhưng xưa nay anh không chơi tiền, một đồng cũng không chơi.

Hồ Bằng chơi uế oải, được thua gì cũng không quan tâm.

Hội chơi mạt chược của Oánh Oánh chơi đến hai giờ đêm. Trên đường về chị không nói gì đến mạt chược, chỉ ôm người, bảo rất lạnh.

Về đến nhà, Oánh Oánh nói với Hồ Bằng, Cát Hồng cho chị đôi vòng ngọc Mianma, chị phải từ chối mãi. Hồ Bằng tâm trạng như để đầu đầu, chỉ

“ờ” một tiếng, giống như vội đi ngủ.

Oánh Oánh nói: “Không có công thì không hưởng lộc, tại sao chị ấy cho, Bằng cũng không hỏi à?”. Hồ Bằng nói: “Chuyện đàn bà, Bằng không quan tâm”.

Oánh Oánh hăng giọng: “Chị ấy nhờ Oánh đến chỗ cậu Thụy, giúp cho anh Thanh. Bằng bảo, Oánh có nên giúp không?”. Hồ Bằng không trả lời câu hỏi của Oánh Oánh, nói với giọng bất cần: “Cậu Thanh còn muốn gì nữa? Tận cùng rồi còn gì?”.

Oánh Oánh nói: “Chị Hồng cũng xem thường Oánh, cho đôi vòng để tìm cậu Thụy liệu có tác dụng gì, nếu cho phải cho thứ đáng giá, cho đồng hồ, Rolex hoặc Omega...”.

Chị quay sang nhìn phản ứng của Hồ Bằng nằm bên cạnh, anh như đã ngủ, ngáy khe khẽ.

3

Văn phòng nơi Hồ Bằng làm việc vừa có một phó trưởng phòng mới điều về, Oánh Oánh bảo người này sẽ thay chân ông Mâu, chị không nói gì thêm. Không nói thì Hồ Bằng cũng hiểu, không còn cửa để bặt đối với anh. Ngay hôm sau anh có ngay phản ứng tiêu cực, ở nhà ngủ dài, không đi làm.

Oánh Oánh cũng không cổ vũ anh, cứ mặc kệ. Từ hôm ở bãi đỗ xe về, chị nói gần nói xa, mong anh đem đồng hồ trả cho Xuyên Thanh, nhưng anh vờ như điếc. Theo chỉ số thông minh của Hồ Bằng, anh phải biết Oánh Oánh đã nắm vững sự việc.

Trước khi Cát Hồng đưa Oánh Oánh vào bàn mặt chược, hai người vào văn phòng một lúc, chị cho Oánh Oánh đôi vòng ngọc cảm ơn Oánh Oánh và Hồ Bằng đã quan tâm đến Xuyên Thanh. Cát Hồng bảo Xuyên Thanh cho Hồ Bằng hai cái đồng hồ là để anh đưa lên tỉnh bán, khoản tiền bán Omega không nhiều, Cát Hồng hỏi có nên biếu thêm Hà Thụy gì nữa không. Liệu Oánh Oánh có thể nói được gì? Chị chỉ có thể nói không cần biếu.

Oánh Oánh rất giận chuyện Hồ Bằng giấu chị làm cái trò kia. Trước mặt chị Hồ Bằng làm ra vẻ không biết gì khiến chị càng không chịu nổi, suýt

nữa thì chị hỏi thẳng cái đồng hồ Omega kia đâu rồi. Hai cái đồng hồ thì cái Hamilton không cần phải hỏi, gần đây anh đem ra dùng. Chắc chắn cái Omega không đem cho Hà Thụy, vậy ở đâu? Oánh Oánh nghĩ, phải trả lại cho Xuyên Thanh hai cái đồng hồ ấy, nếu sự việc bị bại lộ sẽ ảnh hưởng đến Hà Thụy, làm anh vô cớ liên lụy. Cả họ chỉ có một mình Hà Thụy làm quan to, lên được vị trí ấy không dễ chút nào. Hà Thụy cũng rất quan tâm đến bà chị họ, chị cũng không muốn làm hại đến Hà Thụy.

Oánh Oánh biết, Hồ Bằng có chết cũng không nhận có chuyện ấy, nếu nhận chẳng hóa ra anh tự lột mặt nạ. Lòng Oánh Oánh thật mâu thuẫn, không biết phải thế nào.

Trong lúc chưa biết phải thế nào, chị đưa ra chiêu “lừa hơn la”, chị nói với Hồ Bằng: “Oánh biết Bằng thích đồng hồ tốt, Oánh mua cho bằng cái Rolex ba chục nghìn, còn hơn cả Omega”.

Không ngờ Hồ Bằng nói không cần. Oánh Oánh lấy làm lạ, hỏi tại sao? Hồ Bằng nói: “Nếu Oánh định bỏ ra nhiều tiền như vậy thà rằng để Bằng bán cái mô-tô Toyota, bán xe thêm tiền đồng hồ sẽ có bốn năm chục nghìn, có thể mua được cái xe cũ. Bằng có bằng lái hai ba năm nay nhưng vẫn chưa được đung vào xe của mình”.

Oánh Oánh tức lắm, không ngờ Hồ Bằng không nhượng bộ, không nhận ra lý lẽ phải trái. Chị nói rõ hơn, hỏi Hồ Bằng: “Anh Thanh nhờ Bằng biếu đồng hồ cho cậu Thụy, bằng đã đưa cho cậu Thụy chưa? Chưa đưa thì đừng đưa nữa, đừng làm hại người khác bằng việc phạm kỉ luật”.

Hồ Bằng nói dối không chớp mắt, anh ta bảo đưa rồi, lần trước lên tỉnh biếu trứng đưa luôn đồng hồ. Anh bảo Oánh Oánh có thể hỏi để xác nhận sự việc này.

“Bằng không nói với Oánh, vì việc này càng ít người biết càng tốt, như vậy cũng là có trách nhiệm với cậu Thụy”. Giải thích của Hồ Bằng cũng hợp tình hợp lý.

Oánh Oánh chột nóng tiết, ngực như nghẹt thở. Không còn cách nào khác, chị chỉ thẳng vào Hồ Bằng: “Được! Được lắm!”

Liên ba ngày ba đêm Oánh Oánh không chớp mắt. Chị nói với Hồ Bằng: “Cơ thể Oánh như thế này chắc là sụp đổ mất, thật ra chết sớm đi còn hơn”.

Nghe Oánh Oánh nói vậy, đầu tiên Hồ Bằng gật đầu, sau rồi lắc đầu. Oánh Oánh hi vọng Hồ Bằng hiểu được ý chị, nhưng anh giả vờ không biết gì. Chị đưa cái chết ra: “Oánh tìm được một cách, uống thật nhiều thuốc ngủ, hoặc một cách đơn giản hơn, chỉ một nhát...”.

Hồ Bằng không gật đầu mà cũng không lắc, anh bỏ đi không nghe Oánh Oánh nói. Anh không sợ Oánh Oánh tìm đến cái chết. Lần trước với Văn Hòa chị cũng đã dùng đến chiêu này rồi, chị đã viết chúc thư buộc Văn Hòa phải đưa khoản tiền tiết kiệm ra. Bây giờ chị diễn lại chiêu kia, không có gì mới. Anh không sợ Oánh Oánh kết liễu đời mình. Anh nghĩ, Oánh Oánh không rời anh, người đàn bà này bám chặt lấy anh, không đủ tư cách để làm mình làm mẩy đối với anh.

Chùng như điều này đã thành thói quen, mỗi lúc có chuyện không vui anh lại về thăm mẹ, thăm con, mua một ít thức ăn ngon ăn với bà cháu một bữa, quan tâm đến một già một trẻ của đại hậu phương. Oánh Oánh không đi theo anh, chị không ưa mẹ Hồ Bằng, mà cũng không thích thằng “Gấu mèo”.

Thằng Hâm tan học, nó không làm bài tập, mở DVD xem phim cờ bạc Hồng Công “Vua mặt chược”. Hồ Bằng đã xem phim này rồi, phim do Hoàng Thu Sinh và Trần Tiểu Xuân cùng diễn.

Hồ Bằng hỏi con: “Bà đâu rồi?”. Thằng Hâm trả lời rất ngang: “Trước đây thì mẹ của con suốt ngày mặt chược, bây giờ đến lượt mẹ của bố, chơi hết hai chục rồi về vườn”.

Hồ Bằng cau mày muốn nói gì đó nhưng không nói nổi, mẹ thì không ở nhà. Mẹ chỉ chơi mặt chược, rất ít quan tâm đến thằng cháu, tan học không bắt nó làm bài tập mà để nó xem đĩa hình.

Thằng Hâm thấy bố như vậy, nó nói với giọng bất mãn: “Bố đừng cau có như vậy, bố cứ phát cho bà già nhiều tiền để bà già đánh lớn, đánh chỉ dăm hào, một đồng, chơi cả ngày cũng chỉ được hai chục đồng. Nếu là con có

ngửa tay thì chà vào tường cho đỡ ngửa, không thèm chơi cái thứ bài cò con ấy”.

Hồ Bằng thấy thẳng con càng nói càng không ra gì, anh đi tới ấn đầu nó xuống: “Bà chơi mạt chược cấm mày hỏi, mày chỉ có một việc, học cho giỏi”.

Thằng Hâm tự hào: “Con không những học giỏi mà ngày ngày còn phấn đấu vươn lên, thành tích không tồi lắm, không thuộc loại kém, cũng tạm”.

Hồ Bằng hạ giọng: “Con cần gì bố mua cho, phải ngoan, học tập giỏi, cần gì bố cũng chiều”. Thằng Hâm hô lên: “Có thật không?”. Hồ Bằng nói: “Tất nhiên thật rồi, bây giờ bố có tiền, về kinh tế không lo”.

Thằng con ranh mãnh: “Con biết. Nếu trước đây bố nói như vậy con sẽ nghĩ bố chơi mạt chược được tiền. Bây giờ con biết lắm, bố đã lấy được bà vợ giàu có”. Hồ Bằng cau mày, nghiêm giọng: “Mẹ mày dạy mày thế à?”.

Thằng con nói: “Con di truyền cái thông minh của bố đấy, lúc bố bằng con, bố kém hơn con một chút. Không phản ứng nhanh như con bây giờ, mà cũng không biết nói năng như con. Bà nói với con như vậy đấy”.

Hồ Bằng vui trong bụng, miệng bảo: “Lúc bố bằng con bố không ghé gớm như con”.

Mẹ Hồ Bằng về, miệng lầm bầm chửi, xem ra bà chơi mạt chược bị thua. Hồ Bằng thử không nói gì, bà trách anh: “Anh đưa cái đồ súc sinh này đi đi, suốt ngày nghịch ngợm. Tôi bây giờ đến tuổi nghỉ ngơi hưởng thụ, nhưng lại phải chịu tội vì anh”.

Hồ Bằng an ủi mẹ, thằng Hâm học xong tiểu học anh sẽ cho nó học trung học nội trú, như vậy mọi người đỡ bận. Chợt bà mẹ lo vì không có tiền tiêu, bảo cứ để thằng cháu lại đây cho tiết kiệm. Bà dặn Hồ Bằng phải tiến cho chắc, đừng có chơi bời mê muội với vợ thằng tham nhũng.

Hồ Bằng nói liền mấy câu: “Biết rồi, biết rồi!”.

Nhân cơ hội đến thăm con học ở Nam Kinh, chị về thành phố S ở vùng Tô Nam. Hà Thụy vừa được đề bạt làm bí thư thị ủy ở đấy.

Oánh Oánh nói với cậu em họ về khoản tiền bản Văn Hòa để lại, đề nghị Hà Thụy giúp chị nghĩ cách giải quyết. Chị bảo chị sẽ nghe theo, muốn giải thoát triệt để, nếu không lúc nào cũng không yên tâm.

Hà Thụy bảo Oánh Oánh chủ động trình báo với cơ quan tư pháp, tranh thủ sự khoan hồng. Giữ được công tác coi như giữ được tất cả. Ở một cơ quan chuyên quản việc bán buôn thuốc lá, tiền lương và tiền hưu trí đều rất cao, có thể bảo đảm cuộc sống sau này. Hà Thụy nói đúng tâm lý Oánh Oánh: “Có những lúc tiền không phải là thứ tốt lành, nhất là khi nó trở thành nỗi lo của chị”.

Trên đường chị về Tứ Phương, Hà Thụy gọi điện cho ông Lư, Bí thư thành ủy, vốn là bạn học, bảo bà chị họ Oánh Oánh được anh giáo dục, nhận ra tội lỗi giấu khoản tiền hối lộ của chồng cũ là Văn Hòa, chị ấy sẽ chủ động trình báo với cơ quan tư pháp.

Oánh Oánh về đến Tứ Phương liền đến Cục Chống tham nhũng của Viện Kiểm sát thành phố giao nộp khoản tiền một triệu hai trăm bảy mươi nghìn. Chị có đủ căn cứ, ghi chép rõ từng khoản. Tiếp chị là một nữ phó cục trưởng, bà ta bảo khoản tiền này đã qua một thời gian dài, từng khoản không lớn, khoản lớn nhất cũng chỉ ba nghìn đồng, nhưng cộng lại thì lớn.

Oánh Oánh hỏi, chị làm như thế có phải là tự thú, có phải là lập công? Bà phó cục trưởng nói, tất nhiên là thế. Lập xong biên bản bà ta để Oánh Oánh về, còn bắt tay chị. Hành động ấy khiến Oánh Oánh yên tâm.

Hơn ba giờ chiều Oánh Oánh về đến nhà, chị lên giường đi ngủ. Giấc ngủ nặng nề, chị ngủ đến tận chín giờ tối mới dậy. Trong lúc đó, Hồ Bằng đi làm về thấy vợ ngủ, anh cũng không thối cơm, anh bực tức đá thúng đựng nia nhưng cũng không làm Oánh Oánh tỉnh giấc.

Tỉnh dậy, Oánh Oánh vẫn nằm trên giường, nói với Hồ Bằng: “Những ngày ngủ được thật dễ chịu, dễ chịu chết đi được!”.

Hồ Bằng nói: “Như vậy là Oánh đã sống lại?”. Thấy Oánh Oánh không nói gì, anh lại tiếp: “Không biết suốt ngày Oánh nghĩ những gì?”.

Oánh Oánh trả lời: “Đúng vậy, Bằng lúc nào cũng nói yêu Oánh, chúng ta sống có tình cảm, Oánh nghĩ gì Bằng cũng không biết, như thế chẳng phải là miệng nói thế này nhưng bụng lại nghĩ khác hay sao?”.

Hồ Bằng cau có: “Oánh định cãi nhau đấy à?”.

Oánh Oánh suy nghĩ giây lát rồi cười. Đúng là hai người chưa cãi nhau bao giờ, nguyên nhân là bởi chị không muốn và không thích cãi nhau với anh. Chị dậy, rửa mặt đánh răng rồi đưa Hồ Bằng đi ăn tiệm.

Ăn xong, Oánh Oánh nói với Hồ Bằng: “Hôm nay Oánh muốn, Bằng làm cho Oánh thật đã nhé”.

Hồ Bằng nhìn Oánh Oánh, anh không bằng lòng: “Oánh yêu cầu Bằng à?”. Oánh Oánh nói: “Không phải”. Hồ Bằng đưa lý do: “Hôm nay Bằng mệt lắm, không giống như Oánh ngủ đầy giấc, tinh thần sáng khoái”.

Thật ra, nguyên nhân anh từ chối là bởi Oánh Oánh từ Nam Kinh về có biểu hiện rất lạ, anh cảm thấy có gì đó không bình thường.

Oánh Oánh lại hỏi: “Mệt thật hay giả vờ? Để Oánh thức tỉnh tình cảm của Bằng nhé?”. Hồ Bằng lườm chị. Oánh Oánh tiếp tục: “Mỗi lần làm Oánh cho Bằng mười nghìn, để xem Bằng làm được bao nhiêu lần, để xem Bằng kiếm được bao nhiêu tiền”. Hồ Bằng bực lên, không thèm để ý đến Oánh Oánh. Anh cho rằng Oánh Oánh có dụng ý khác, định làm trò gì đó. Anh không muốn để Oánh Oánh điều khiển, trở thành công cụ của chị.

Oánh Oánh vào nhà tắm, một lúc sau quần khăn tắm đi ra, mặt đỏ bừng bừng. Chị liếc mắt đưa tình với anh, đẩy anh vào nhà tắm. Hồ Bằng tắm rất lâu, anh cố tình ở trong đó, kiên quyết bỏ mặc chị.

Lúc lên giường, anh như khúc gỗ, nhắm mắt vờ ngủ. Oánh Oánh đẩy anh, bảo anh vờ ngủ, bảo anh nhìn tập tiền để trên đầu giường.

“Đây là một trăm nghìn Oánh Oánh chiều nay vừa rút từ thẻ tiền lương ra, Bằng có thể lấy tất cả”. Hồ Bằng hé mắt, nhưng vẫn nằm bất động. Oánh Oánh nói: “Oánh không đùa đâu”.

Hồ Bằng mở mắt, gạt tay Oánh Oánh, nói: “Cô đem cái đồng tiền thối tha của cô đi đi, tôi thấy cô mót lắm rồi đấy...”.

Oánh Oánh cười cười, ôm anh: “Tiền không thối đâu”.

.....

Lần thứ nhất kết thúc, Oánh Oánh lấy ra mười nghìn, ném lên tủ đầu giường của Hồ Bằng.

Hồ Bằng trở mình, lại leo lên người Oánh Oánh, mắt nhìn xoáy vào chị: “Oánh sỉ nhục Bằng đấy à?”. Oánh Oánh lắc đầu bảo không phải.

Lần thứ hai kết thúc, Oánh Oánh vẫn như bắn pháo, ném tiền lên tủ đầu giường. Hồ Bằng, nói: “Đúng là Oánh sỉ nhục Bằng rồi”. Oánh Oánh bảo: “Oánh khẳng định không phải thế”.

Lúc bắt đầu lần thứ ba, Hồ Bằng nói: “Lần này thì Bằng cho Oánh tiền, cho một đồng”. Oánh Oánh hào hứng: “Vậy thì lần này Oánh cho Bằng chín nghìn chín trăm chín mươi chín đồng”.

Hồ Bằng như điên, động tác thật mạnh trên người Oánh Oánh, làm như trút giận...

Sau lần này Hồ Bằng như rã rời, nằm vật bên người Oánh Oánh.

Hồi lâu sau anh phát hiện Oánh Oánh chảy nước mắt, anh hỏi có chuyện gì, chị bảo không có chuyện gì.

Một lúc sau, chị khê đẩy Hồ Bằng, bảo; “Đủ rồi, có được lần chơi này, Oánh sẽ nhớ đời”.

“Đủ gì?”, Hồ Bằng nhìn Oánh Oánh đang lao đảo đi vào nhà vệ sinh, anh cảm thấy hoang mang.

Oánh Oánh ở trong nhà vệ sinh tắm hơn một tiếng đồng hồ, lúc quay về giường thì Hồ Bằng đã ngủ như con lợn chết.

Sáng sớm hôm sau, vẫn ở trên giường, Oánh Oánh nói với Hồ Bằng, chị sẽ li hôn với anh, Hồ Bằng trố mắt kinh ngạc. Anh không hỏi nguyên nhân, hi vọng chị chủ động nói ra.

Oánh Oánh nói chị giữ khoản tiền bản của Văn Hòa, vì trong lòng giấu chuyện ấy cho nên luôn luôn thắc thỏm, ăn ngủ không yên, luôn luôn ác mộng, không có lấy một ngày bình yên, thanh thản. Bây giờ thì tốt rồi, chị

đã đến Cục Chống tham nhũng của Viện Kiểm sát để tự thú, đem tiền nộp lại, gồm cả một triệu trong số tiền gửi tiết kiệm của Hồ Bằng.

“Oánh không thể sống với Bằng, sống như vậy Oánh cũng sẽ không thanh thản. Oánh cũng không thể để liên lụy đến Bằng, chưa biết cơ quan tư pháp sẽ xử lý Oánh thế nào, rất có thể cùng đi tù với Văn Hòa”. Oánh Oánh buồn bã nói.

Hồ Bằng hút hết điếu thuốc này đến điếu khác, tàn thuốc rơi cả lên giường. Phải hồi lâu sau Hồ Bằng mới nói ra câu này: “Oánh tùy tiện quá”.

Câu nói không rõ ràng. Là bảo Oánh Oánh nói đến li hôn hay chỉ chửi đến tự thú ở Viện kiểm sát? Oánh Oánh cũng không để ý, chỉ vào tập tiền trên tủ đầu giường Hồ Bằng: “Đây là tiền cho Bằng, cũng chỉ có thể cho Bằng bấy nhiêu, đây là tiền lương của Oánh để dành. Oánh còn phải sống, thằng Thực sau này lấy vợ Oánh cũng phải bỏ tiền ra tổ chức cho nó. Nếu Oánh còn công tác, không phải vào tù, cũng có thể tiết kiệm được ít nhiều cho nó. Dù sao thì cuộc sống sau này của Oánh cũng không dễ chịu. Bằng hiểu cho Oánh, hãy xa Oánh”.

Hồ Bằng bình tĩnh: “Chuyện như vậy Oánh nên bàn với Bằng, Bằng sẽ giúp đỡ Oánh, Bằng không vì Oánh không có tiền mà chúng ta không phải vợ chồng với nhau. Cách làm của Oánh chứng tỏ Oánh không tin Bằng, trong con mắt Oánh không có Bằng. Tại sao Oánh làm như thế? Oánh khiến Bằng thất vọng và cũng rất bức mình”.

Oánh Oánh hỏi: “Như vậy là Bằng giận Oánh, đồng ý li hôn với Oánh không?” Hồ Bằng không phản ứng gì. Oánh Oánh nói tiếp: “Trên đời này có hai người đàn ông hận Oánh, anh Hòa và Bằng. Anh ấy hận nhưng vẫn yêu Oánh; còn Bằng, hận nhưng không có gì, chẳng qua Oánh với Bằng chỉ có một khoảng thời gian hai người bên nhau. Oánh nghĩ kỹ rồi, chuyện là thế, chiều nay chúng ta đi làm thủ tục nhé”.

Hồ Bằng không bày tỏ đồng ý mà cũng không phản đối, làm ra vẻ buồn bã, gục đầu hút thuốc.

Thật ra anh đang toan tính, đoán xem nguyên nhân thật sự nào để Oánh Oánh đòi li hôn, anh suy nghĩ có nên cứu vãn tình hình, ngăn cản Oánh

Oánh không.

Oánh Oánh nói đã nộp tiền không phải không có khả năng, chị là người biết tự bảo vệ mình, mà cũng rất thủ đoạn. Chị thay đổi thái độ mọi chuyện thuận theo trước đây nhất định phải quyết tâm lắm.

Liên hệ với những gì mà hồi trước Oánh Oánh đối với Văn Hòa, Hồ Bằng hiểu ra, nhưng anh không cảm thấy bức tức, bỗng anh ôm chầm lấy Oánh Oánh.

Oánh Oánh tỏ ra không bằng lòng, giọng gay gắt: “Anh làm trò gì thế?”

Anh ghé vào tai Oánh Oánh: “Bây giờ thì Bằng muốn, Bằng không cho Oánh tiền đâu, chỉ cưỡng ép Oánh thôi”.

Oánh Oánh đẩy mạnh Hồ Bằng, vùng thoát: “Không, Oánh đã tắm rửa sạch sẽ rồi”.

PHẦN NĂM: TRUNG

Vì chưa biết có thể gây hứng thú cho người tìm kiếm, các nước đi trong ván bài tạo nên cục diện chuyển động, sự chuyển động và kết quả có liên quan với nhau, có liên quan đến thắng thua. Người chơi bài luôn hi vọng bắt trúng quân bài mình cần, mong quân bài đánh ra đối phương không cần. Mỗi quân bài đều dẫn đến sự chuyển động, một quân bài hoặc có thể làm thay đổi cục diện, hoặc thua hoặc thắng. Một vòng bài là một sự chuyển động, sự chuyển động mỗi vòng có thể là bắt đầu hoặc kết thúc. Thời gian bị hao tổn trong sự chuyển động, trong sự chuyển động có thể cảm nhận được hi vọng ái ố.

I. BẮT BÀI

1

Oánh Oánh và Hồ Bằng làm xong thủ tục li hôn, chị nói đến chỗ cậu em chơi ít hôm, ý như bảo trong mấy hôm ấy Hồ Bằng dọn đồ khỏi nhà chị. Chị không muốn đối mặt với tình cảnh ấy.

Trước khi bắt tay thu dọn đồ đạc của mình, Hồ Bằng ngồi hút thuốc. Li hôn quá dễ dàng, quá nhẹ nhàng, lời lẽ trong bản thỏa thuận li hôn thật đơn giản dễ hiểu, tình cảm bị rạn nứt, tài sản không có gì để chia. Nhưng như vậy thu dọn đồ đạc của mình có phức tạp một chút, thậm chí nặng nề.

Lúc li hôn với Vân Tài chỉ tức giận, có cái nhẹ nhàng của sự giải thoát hệ lụy, không có cảm giác mất mát. Bây giờ, thu dọn đồ đạc ở cái nơi chung sống với Oánh Oánh hơn một năm, sau đây đoạn tuyệt với giai đoạn ấy, anh càng không cam lòng và không thể chịu đựng nổi.

Trong khoảng thời gian ấy, Oánh Oánh đã cho anh cuộc sống rất đầy đủ, hơn cả mong muốn. Nhưng dùng một cái kết thúc, giống như Oánh Oánh dùng một sợi dây cao su treo lên, bỗng chị rút về.

Hồ Bằng thu dọn và đem đi một đồng áo quần hàng hiệu Oánh Oánh mua sắm cho anh, cố tình để lại cái quần lót, đôi dép lê, đôi tất thối, lưỡi

dao cạo cũ vớt bữa bãi, còn giấu vào một nơi nào đó những thứ anh đã dùng.

Làm xong những việc ấy, anh gửi cho Oánh Oánh một mẫu tin nhắn: “Oánh có thể về, bao giờ chơi mạt chược thì gọi Bằng”.

Hồ Bằng khuôn hai bọc đồ to về nhà cũ, giống như vừa đi xa sau một thời gian dài nay trở về. Anh vớt hai bọc đồ giữa nhà, không nói năng gì.

Bà mẹ thấy sắc mặt anh không bình thường, cũng không dám hỏi. Thằng con không hiểu chuyện gì, nó thông minh không đúng chỗ, hỏi có phải bố không sống nổi ở chỗ khác phải không? Hồ Bằng tức giận rất muốn cho nó một cái tát, nhưng sợ quá tay làm nó ốm.

Tối hôm ấy Hồ Bằng đến chỗ Hữu Ngự, anh không muốn ở nhà, sợ không khí cô quạnh và tĩnh lặng, càng sợ hơn sự cầu nhàu của mẹ. Anh biết sẽ có một giai đoạn khó chịu, nếu có ai đó hỏi tại sao li hôn với Oánh Oánh, thật tình anh cũng khó trả lời.

Xưởng may của Hữu Ngự dời vào Trung tâm thời trang, cái xưởng anh thuê kho của công ty thực phẩm tiền thuê không đắt nhưng không khang trang. Nhà lợp tôn trong Trung tâm thời trang được ưu đãi, ở đây mỗi ngày một đông vui.

Hữu Ngự ngồi trong văn phòng uống trà, trên bàn là cái thuyền trà làm bằng gỗ. Anh bảo gần đây anh nghiện trà Quan âm, bảo người giàu và những ông chủ lớn ở Quảng Đông, Phúc Kiến đều uống trà này. Hồ Bằng cười anh ta lạc hậu, bây giờ mọi người có một uống trà Phổ nhĩ. Trà Phổ nhĩ thế nào Hữu Ngự cũng chưa biết, anh đành nói bây giờ nhiều thứ ngon, trước đây ở nông thôn uống vỏ đại mạch cũng xong.

Hồ Bằng hỏi Hữu Ngự tại sao lâu nay không chơi mạt chược? Hữu Ngự khoe cái nhàn nhã của ông chủ, nói không ngày nào không chơi. Anh ta bảo đang hẹn người đến bàn công chuyện.

Hồ Bằng ngồi xuống uống trà, Hữu Ngự vội hỏi: “Trong tay cậu có tiền nhàn rồi không? Tớ có một ông bạn cùng nghề cần vay nóng ba trăm nghìn”.

Vừa dứt lời, Hữu Ngự nhớ ra Hồ Bằng chưa cho ai vay bao giờ, trước đây có người hỏi, anh nhận mình là người nghèo nhất thiên hạ.

Không ngờ Hồ Bằng nói có tiền, để xem cho ai vay. Hữu Ngự thấy anh tỏ ra dễ dãi, vội nói người vay tiền không có vấn đề gì, chưa đi vay của ai bao giờ, anh ta ngượng không dám hỏi vay. Vốn lãi trả đầy đủ, không thiếu một xu.

Trước đây Hồ Bằng không cho ai vay vì anh không có tiền, thấy Đại Trung lấy lãi cao của người khác liệu ai không đỏ mắt? Hai năm gần đây Hồ Bằng như kiến tha mồi ở chỗ Oánh Oánh, lấy từng ít một đến nay không phải là ít. Bây giờ con đường kiếm tiền đã đứt đoạn, anh đang muốn đồng tiền sinh lời.

Cho vay tuy rất mạo hiểm, cho vay ít thôi, cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề gì. Hồ Bằng nghĩ.

Anh hỏi Hữu Ngự ai cần vay tiền, Hữu Ngự bảo đó là trưởng phòng bảo vệ nhà máy bột giấy, sau ngày thôi việc về lập công ty may. Đúng là con đường hẹp, Hồ Bằng nói: “Vậy là cậu Mãn rồi?”.

Hồ Bằng dùng cách nói hôm Tiểu Mãn nói ở bãi đỗ xe, bảo hai người có họ với nhau. Hữu Ngự nói: “Đã là họ hàng thì hai người nói chuyện với nhau. Nếu không thì né tránh, với danh nghĩa người khác cho cậu ấy vay”. Hồ Bằng phát tay: “Không cần thiết, nếu cậu ấy đến, anh bảo tôi cho vay. Họ hàng là họ hàng, cứ theo đúng nguyên tắc”. Hữu Ngự thấy như thế cũng tốt.

Tiểu Mãn đến, Hồ Bằng sững sờ giây lát. Hữu Ngự nói, anh đã biết hai người có họ với nhau, Hồ Bằng chủ động cho anh vay. Tiểu Mãn không nói gì, lấy thuốc từ trong túi ra mời Hồ Bằng một điếu. Bỏ bao thuốc vào túi rồi anh mới nhớ chưa mời thuốc Hữu Ngự, vội lấy ra, cười xin lỗi.

Hồ Bằng nói, cho vay là chuyện bình thường trong quá trình luân chuyển vốn, không một doanh nghiệp nào không vay ngân hàng, vay tư nhân thật ra cũng thế, tín dụng dân gian bây giờ là chuyện thường tình.

Tiểu Mãn do dự một lúc rồi nói: “Thôi được, anh em thân thích, nợ nần rành mạch, tôi sẽ không thiếu của anh một đồng lãi, đến hạn nhất định trả

hết”.

Tiểu Mãn vay hai tháng, Hồ Bằng nói, lãi suất trên thị trường là một hào rưỡi cho đến hai hào, anh tính với giá thấp nhất là một hào rưỡi, tính lãi hai tháng, có thể chậm hoàn vốn nửa tháng, nhưng sau hai tháng rưỡi không được kéo dài bất cứ ngày nào, phải giữ chữ tín.

Sau khi đã thỏa thuận, Hồ Bằng hỏi xưởng của Tiểu Mãn làm đến đâu rồi? Tiểu Mãn nói, cuối tháng tư sẽ đi vào sản xuất, cũng đã có mấy dây chuyền, lần này vay tiền để làm một dây chuyền lớn hơn. Hồ Bằng bảo, đến cuối năm làm áo lông vũ sẽ khá hơn. Tiểu Mãn bảo cũng mong như thế.

Tiểu Mãn cầm ba chục nghìn, viết giấy vay ba mươi chín nghìn đưa cho Hồ Bằng, mỗi tháng phải trả lãi những bốn nghìn năm trăm đồng, ba chục nghìn hai tháng phải trả lãi chín nghìn.

Tiểu Mãn không cầm tiền đi mà giao lại cho Hữu Ngự.

Xưởng may của anh có quan hệ với một công ty ngoại thương, anh ta có được hợp đồng, ba chục nghìn là tiền bán đơn hàng cho Tiểu Mãn.

2

Hữu Ngự đưa Hồ Bằng đến phòng chơi bài trong bãi đỗ xe. Hồ Bằng nói anh đã đến đây hôm khai mạc, nhưng chưa chơi mạt chược ở đây. Hữu Ngự nói, bãi đỗ xe bây giờ là câu lạc bộ của các ông chủ nhỏ, họ chơi mạt chược ở đây mỗi lúc một lớn. Triệu Kim Thần hể rồi rãi là đến ngâm mình ở đây, cho những người thua đỏ mắt vay tiền, cái vốn chừng dăm ba chục nghìn của anh ta nay đã lên đến hơn trăm nghìn.

Hồ Bằng phân vân: “Như vậy có nguy hiểm quá không? Nếu bị bắt, khoản tiền ấy bị tịch thu lại còn bị phạt nữa”.

Hữu Ngự nói: “Cái con rùa ấy còn thông minh hơn bất cứ ai, trông người dù dờ, ai cũng nghĩ là thật thà. Chưa bao giờ anh ta đem tiền cho ai, có ai hỏi vay, anh ta lập tức lấy tiền giấu ở đâu đó ra”.

Hồ Bằng sợ gặp Xuyên Thanh, hỏi Hữu Ngự có gặp anh ta không? Nói đến Xuyên Thanh, Hữu Ngự phấn chấn hẳn lên, bảo anh ta là người đàn ông biến thái, quái dị. Hai người đang nói chuyện thì đến bãi đỗ xe, Hồ Bằng giục Hữu Ngự nói tiếp, vừa lúc Cát Hồng ra chào hỏi.

Thấy Hồ Bằng đến, Cát Hồng gọi Xuyên Thanh ra. Hồ Bằng nói, anh chỉ đến xem cùng Hữu Ngự, bãi đỗ xe từ sau ngày khánh thành, anh chưa đến lần nào.

Hữu Ngự hỏi Cát Hồng ai đang chơi mạt chược, Cát Hồng nói những ai, những ai đó đang chơi. Đúng lúc Hữu Ngự gặp người quen, anh đưa Hồ Bằng đi xem những người chơi bài.

Hồ Bằng thấy họ đánh được thua khá lớn, bài hạ xuống từng xấp tiền bỏ ra.

Một lúc sau Xuyên Thanh đến, họ rút khỏi bàn mạt chược. Hồ Bằng hỏi có phải Xuyên Thanh bỏ không làm chủ, mà để Cát Hồng làm? Xuyên Thanh nháy mắt với Cát Hồng, bảo không phải như thế. Cát Hồng không cho anh đến, bây giờ anh ở nhà làm đũng sĩ trông nhà. Hồ Bằng hiểu ra Xuyên Thanh có vẻ bức tức, sợ nói thêm nữa sẽ làm vợ chồng cãi nhau.

Cát Hồng nói không thể để con gái ở cái nơi đầy chướng khí này, sợ ảnh hưởng đến học tập của nó. Để con gái ở nhà cũng không yên tâm, phải bảo Xuyên Thanh trông coi.

Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng và Hữu Ngự có muốn chơi một vài ván không. Hồ Bằng bảo thôi, Hữu Ngự bảo chốc nữa còn có việc. Đây là cái cớ vì không muốn chơi, Hữu Ngự nghe điện thoại rồi về trước.

Hữu Ngự đi rồi Xuyên Thanh hỏi Hồ Bằng đã nói với Hữu Ngự và những người khác về chuyện của Huệ chưa. Hồ Bằng lắc đầu, bảo chuyện ấy chỉ để bụng. Xuyên Thanh chú ý đến Hồ Bằng, quan hệ bè bạn dù thân đến mấy cũng không thể nói ra chuyện của anh, hễ nói ra sẽ lan truyền khắp nơi.

Hồ Bằng hỏi Xuyên Thanh có ai nói gì anh không, Xuyên Thanh rất hiểu kì, hỏi có chuyện gì?

Hồ Bằng cho biết anh và Oánh Oánh đã li hôn. Xuyên Thanh nói thật là bất ngờ, không hề hay biết gì, nếu biết anh sẽ khuyên hai người đừng li hôn, tại sao nói li hôn là li hôn ngay như thế? Hồ Bằng lại giở trò giả dối, nói anh vì việc của Xuyên Thanh mà tìm em họ của Oánh Oánh, Oánh Oánh biết và không bằng lòng. Hai người cãi nhau, nói những lời khó nghe,

vậy là sự việc cứ nâng cấp dần lên. Sợ Xuyên Thanh không tin, Hồ Bằng nói thêm: “Cái thứ hôn nhân của chúng tôi cơ sở tình cảm không bền vững, hễ đụng chuyện liệu có thể đùa được không? Chẳng ai trách ai?”

Xuyên Thanh chưa tin hẳn, anh nói nhất định có chuyện gì khác.

Hồ Bằng lái sang chuyện khác, hỏi Xuyên Thanh có muốn chơi mát chược ở bãi đỗ xe này không. Xuyên Thanh nói với vẻ bất cần: “Để xem chơi mát chược ở đây có những ai, toàn thứ lật vặt nhỏ nhoi, không ai nghiêm túc. Tôi bây giờ chơi mát chược toàn là các ông chủ có hạng”.

Như rất vui mừng, Xuyên Thanh nói tiếp: “Chơi mát chược đã đời, một bầu trời riêng, có thể vui trong những quân bài, có thể tạo dựng...”. Hồ Bằng ngắt lời anh, hỏi đánh lớn không, được thua thế nào. Xuyên Thanh bảo đánh lớn, nhưng chưa thắng lớn, mới được chừng ba bốn chục nghìn. Anh bảo bây giờ anh cũng không chú ý nhiều đến được thua: “Tớ đủ lương thảo rồi, chuyên trông coi thu nhập của Hồng, tiền vợ tớ làm được đều giao cả cho tớ”.

Hồ Bằng thấy Xuyên Thanh không ra vẻ khoác lác, nhưng cái vẻ dương dương tự đắc khiến anh không thích. Hồ Bằng cố tình nhắc đến chuyện Tiểu Huệ, mục đích của anh là để Xuyên Thanh không vui. Quả nhiên Xuyên Thanh như trái bóng xẹp hơi, mặt biến sắc, miệng lẩm bẫm: “Không có chuyện gì chứ? Có lúc nghĩ đến cũng sợ, chỉ sợ cơ quan biết”. Anh tự chế nhạo mình đã già rồi, trở nên nhát gan.

Hôm sau Hồ Bằng tìm Hữu Ngự, yêu cầu anh ta nói nốt câu chuyện hôm qua, tại sao Xuyên Thanh lại thay đổi như vậy?

Hữu Ngự nói cũng không có chuyện gì, Xuyên Thanh là con người quen làm lãnh đạo, đến bây giờ vẫn cho mình là phải, vẫn giữ mãi cái vẻ trước kia.

Hồ Bằng nói, cái nhìn của cậu giống hệt của tớ.

3

Mấy hôm sau, Hữu Ngự thông báo Xuyên Thanh chơi bài tức phát điên. Hồ Bằng nghĩ rằng anh ta nói đùa, không nghĩ là thật, cũng không hỏi kỹ.

Không ngờ Cát Hồng tìm anh, nói đúng là Xuyên Thanh sau một cuộc chơi mạt chược bỗng thần kinh không bình thường, chị bị anh giày vò đến độ sắp sụp đổ, bãi đỗ xe mấy hôm nay cũng không ai hỏi han gì.

Cát Hồng không ngờ tiền thu được của bãi đỗ xe mấy tháng nay bị Xuyên Thanh đem nướng sạch vào bài bạc, chơi mất một hai trăm nghìn. Chị thì bận công việc, bảo anh ở nhà với con gái. Chị không yên tâm, có lúc buổi tối gọi điện về nhà, chỉ có Xuyên Thanh nhận điện. Bây giờ mới biết, anh đã kết nối máy điện thoại ở nhà với máy di động của anh.

Hồ Bằng vẫn không tin: “Anh Thanh là con người thông minh, độ lượng. Tại sao chỉ một cuộc chơi mạt chược lại tức đến đổ bệnh?”. Anh hỏi Cát Hồng: “Gia đình anh Thanh có ai bị di truyền bệnh thần kinh không?”. Cát Hồng nói, chắc chắn ba đời nay không có ai bị.

Cát Hồng muốn Hồ Bằng đi thăm Xuyên Thanh, còn chị hiện tại không biết phải thế nào. Hồ Bằng theo Cát Hồng đi thăm Xuyên Thanh.

Cái bàn vuông của nhà Xuyên Thanh vẫn kê giữa nhà như chơi mạt chược trước đây, trên bàn lộn xộn những quân bài, có điều không có đĩa gạt tàn đầy tàn thuốc, không có li trà, không ngồn ngang ghế tựa, ghế đẩu.

Xuyên Thanh ngồi bên bàn nhưng không có ai, tay cầm quân bài, chốc chốc lại nhìn vào nó.

Hồ Bằng đến trước mặt, gọi tên anh, anh không trả lời; gọi thầy Thanh, anh không trả lời; gọi anh là Tổng biên tập, anh cũng không trả lời.

Cát Hồng nói, Xuyên Thanh bây giờ không còn nhận ra ai nữa, chỉ nhận biết mạt chược, có gọi anh ta là thị trưởng thì anh cũng không trả lời. Hai hôm nay anh cứ nói với quân bài bát đồng: “A ha, mi có biết mi đáng giá bao nhiêu tiền không?” - Chị sốt ruột lắc đầu.

Hồ Bằng đứng trước mặt Xuyên Thanh, nói với anh: “Anh Thanh, chúng ta đi ăn tiệm nhé, tôi mời anh uống bia. Ăn uống xong chúng ta chơi vài ván cờ”.

Nghĩ rằng Xuyên Thanh nghe thấy sẽ vui, nhưng anh không có phản ứng gì. Hồ Bằng lôi anh, anh vẫn như tượng gỗ, một lúc lâu sau mới có phản

ứng, anh bực tức nói: “Làm gì thế? Tôi đang bắt bài... quân bài cuối cùng tôi bắt được một quân cực lớn”.

Hồ Bằng hỏi Cát Hồng có phải Xuyên Thanh chơi bài ở nhà? Cát Hồng bảo không phải, anh đi chơi về rồi bày bàn cờ như thế này. Hồ Bằng lại hỏi, chị có biết Xuyên Thanh chơi mạt chược với ai? Cát Hồng bảo, chị đã hỏi, nhưng anh không nói.

Hồ Bằng đoán, có thể Xuyên Thanh chơi với mấy ông chủ lần trước anh nói. Cát Hồng nhờ Hồ Bằng tìm giúp, coi anh như cứu tinh. Nhưng Hồ Bằng không phải là bác sĩ, có thể phải đưa Xuyên Thanh vào bệnh viện.

Cát Hồng nhờ Hồ Bằng tìm cách làm cho đầu óc Xuyên Thanh tỉnh lại.

Hồ Bằng suy nghĩ rồi nói: “Người chơi nút thắt phải là người thắt nút. Có một cách thử xem, tìm ba người nữa ngồi chơi mạt chược với Xuyên Thanh”.

Cát Hồng nghe nói bỗng nản lòng, như vậy liệu có tác dụng gì, lẽ nào bảo người ta đổ tiền ra? Hồ Bằng bảo không phải thế, anh nói muốn tìm người chơi là để Xuyên Thanh chơi, để anh thắng. Anh chịu ngồi chơi, biết đâu sẽ khỏi bệnh, điều này giống như bác sĩ thần kinh hướng dẫn tinh thần cho bệnh nhân.

Cát Hồng cảm thấy đây là biện pháp tốt, chỉ lo không tìm được những người kia, có tìm thấy thì người ta cũng không đồng ý chơi.

Hồ Bằng bảo anh sẽ có cách, chỉ sợ Cát Hồng nổi nóng khi trông thấy những người kia, anh dặn đừng làm gì khó chịu cho họ. Cát Hồng nói: “Chú cứ tin chị, chị cũng đang đi làm, biết thế nào là làm người”.

Hồ Bằng gọi điện bằng máy di động của Xuyên Thanh. Anh bấm máy theo số lưu trên máy, hẹn gặp những người kia.

Hồ Bằng tìm thấy người thứ ba, anh ta tên là Đỗ, Giám đốc công ty bất động sản Hồ Cảnh. Đỗ là con người cởi mở, thừa nhận lần ấy anh ta cùng hai người bạn nữa chơi bài với Xuyên Thanh, họ cũng nghĩ đến kết quả này. Sau sự việc ấy họ đã bàn với nhau, trả lại cho Xuyên Thanh số tiền anh ta thua, coi như anh ta được.

Hồ Bằng nói ra biện pháp của anh, nhờ Đỗ cùng anh chơi xong ván bài ấy.

Đỗ rất khó xử, bỏ tiền ra không phải là vấn đề, nhưng cuốn vào cuộc chơi mạt chược là điều anh ta không muốn. Hồ Bằng nói, gia đình mong muốn mấy người cùng đến chơi, chỉ cần chơi một lần này, bệnh của Xuyên Thanh có khỏi hay không, không liên quan gì đến họ. Nếu họ không giúp, nhất định Cát Hồng sẽ tìm họ. Đỗ nghe trong câu nói mềm mỏng của Hồ Bằng có sự cứng rắn, suy nghĩ các khía cạnh, bảo anh không có ý kiến gì, có điều không biết liệu có đáp ứng được gì không, anh ta phải bàn với mấy người kia. Hồ Bằng bảo nên trả lời sớm.

Buổi chiều, Đỗ gọi điện cho Hồ Bằng, báo mọi người đều nhất trí, tối nay sẽ kết thúc sự việc. Hồ Bằng sắp xếp, tái diễn hiện trường hôm ấy, tốt nhất khôi phục được cả bầu không khí. Đỗ cố gắng phối hợp, bảo họ sẽ mặc đúng bộ đồ hôm ấy, đem theo li uống trà hôm ấy, tất cả đều giống hệt.

Buổi tối, Đỗ đến đúng giờ, anh nói với Xuyên Thanh: “Anh Thanh, bài chúng đánh chưa xong, anh về nhà làm gì?”. Xuyên Thanh ngớ ra, lập tức phẫn chấn đứng lên, nói: “Đi đi, chỉ chờ câu nói ấy của anh”. Hồ Bằng và Cát Hồng trao đổi ánh mắt, lòng khắp khởi vui mừng, xem ra có hiệu quả. Ra đến cửa, Hồ Bằng lôi tay Cát Hồng, bảo chị đừng đi theo.

Đến chỗ chơi bài lần trước, hai người kia như hôm đánh bài, tươi cười ngồi chờ Xuyên Thanh.

Mạt chược trên bàn giống hệt hôm trước, bài phi thúy, bàn trang, kính hữu cơ. Đỗ ngồi xuống xóc bài, những quân bài đặt ngay trước mặt, họ khôi phục ván bài như hôm trước, chỉ còn một quân bát đồng để trước mặt Xuyên Thanh. Xuyên Thanh ngồi xuống, chỉ vào mọi người, nói: “Các đồng chí, các vị, bài của các vị tôi lật lên, tôi nói cho dù chỉ còn một quân, để xem trên tay các vị có còn quân nào bài của tôi cần không. Trên tay các vị có quân bát đồng, quân bát đồng chưa ra. Rõ ràng có hai quân bát đồng, các vị chưa ra, tự tôi bắt bài, quân này...”

Đỗ và những người kia cùng ồ lên: “Tuyệt lắm, tuyệt lắm. Chúng tôi hồi hộp chờ, tất cả trông ở bài của anh”.

Bài còn ba đôi rưỡi, tức bảy quân, Xuyên Thanh bắt lên một quân, anh có thể bắt thêm một quân nữa.

Anh không vội, nhìn ba người kia: “Tôi chấm quân này, mò trắng đáy biển...”

Đỗ nói: “Đúng rồi, lớn lắm”.

Một người khác nói: “Lột quần tôi rồi!”.

Xuyên Thanh cười khà khà, kêu lên: “Mò được rồi!”.

Xuyên Thanh cầm quân bài cuối cùng lên, tay run run, miệng liên tục nói: “Bát... đồng...”

Anh cầm quân bài hồi lâu, nhìn rồi lại nhìn, khẽ đặt xuống: “Bài trong tay tôi, bài trong tay tôi, các anh thanh toán đi nào”. Nói xong, anh thở phào nhẹ nhõm, tưởng như nhẹ cả người.

Đỗ và những người kia mỗi người bỏ ra một trăm hai chục nghìn đẩy đến trước mặt Xuyên Thanh. Xuyên Thanh không nén nổi vui mừng: “Đúng là may mắn về sau”.

Trên đường về, Xuyên Thanh nói với Hồ Bằng: “Cậu nói đúng lắm, chơiạt chược phải kiên trì, không thể nhẹ nhàng bỏ cuộc, phải kiên trì đến cùng. Có lúc được thua chỉ một quân bài”.

Hôm sau Cát Hồng gọi điện cảm ơn Hồ Bằng, bảo anh đúng là ân nhân của gia đình. Xuyên Thanh khỏi bệnh, vui vẻ sáng khoái giống như người bình thường.

Nhưng chỉ vài hôm sau, Cát Hồng lại gọi điện cho Hồ Bằng, khóc lóc bảo Xuyên Thanh lại điên, điên nặng hơn, cởi hết áo quần ở ngay cơ quan, cứ vậy lăn lộn trong văn phòng, lục tìm quân bài bát đồng trong túi áo.

Xuyên Thanh bị sốc bởi ván bài lần ấy chơi với Đỗ, vì anh bắt được quân bát đồng rồi đánh mất, không biết quân bài trên tay anh đập xuống hay là quân bài trên bàn bay mất, chỉ còn lại một quân trên mặt bàn. Xuyên Thanh xem lại những quân bài trên mặt bàn, nhưng vẫn không tìm thấy, tìm trên mặt đất, tìm trong các xó xỉnh vẫn không thấy quân bài đâu. Đỗ và những

người kia bảo không thấy quân bài thì làm sao trả tiền? Không thể ù bằng tám đầu ngón tay.

Hôm ấy Xuyên Thanh thua hơn hai chục nghìn, nếu ù ván ấy không những không thua mà còn được mười nghìn. Bài đã vào tay, vậy mà mất, coi như rỗ thừa mức nước, tại sao không tức?

Chuyện buồn còn ở phía sau. Xuyên Thanh ủ rũ về nhà, lúc cởi áo quần lên giường đi ngủ, bỗng quân bài kia xuất hiện, quân bài rơi vào túi anh. Vốn anh nghi ngờ có người giấu bài, cứ chửi thề đồ chó má, không ngờ lại chửi chính mình. Tay cầm quân bài toàn thân run lên, thất thần, bắt đầu lẩm bẫm...

Cát Hồng nói, lúc này hết cách, tìm một lô quân bát đồng cho Xuyên Thanh vò xé, chỉ cần anh không trông thấy hoặc nghĩ đến quân bài ấy là lập tức cởi áo quần, cởi ngay trước mặt bàn dân thiên hạ, trước mặt phụ nữ cũng cởi. Cát Hồng vô cùng xấu hổ, thiếu một nước treo cổ chết cho xong chuyện. Chị bàn với con gái, đưa anh vào bệnh viện tâm thần của tỉnh.

4

Bệnh viện tâm thần của tỉnh chẩn đoán anh bị thần kinh phân liệt, Cát Hồng để anh lại đây điều trị.

Biến cố này của Xuyên Thanh khiến Cát Hồng lãnh đủ, người gần như suy sụp, rất may có Tiểu Nhu, nhiều khi cô đến chăm sóc chị, điện thoại cũng ít gọi.

Cát Hồng không biết Tiểu Nhu lên tỉnh đến bệnh viện thăm Xuyên Thanh. Trong phiếu đăng kí thăm bệnh nhân, mục “quan hệ với bệnh nhân”, cô ghi là bạn, lấy tên em gái Cát Hồng.

Phòng bệnh của bệnh nhân thần kinh đều khép kín. đầu cầu thang mỗi tầng đều có cửa sắt và khóa, lên tầng ba phải có người quản lý mở cửa ba tầng cầu thang. Tầng một là bệnh nhân nữ. Tiểu Nhu đứng lại nhìn. Sáu bệnh nhân nữ đang xếp hàng bên cửa sắt hát bài Hồ Hồng sóng đuổi sóng, hát rất nhiệt tình. Một bệnh nhân nữ đang hát thì chạy ra đánh nhịp, nhịp đánh loạn cả lên khiến người hát cũng rối loạn. Có bệnh nhân không bằng lòng, nhổ nước bọt vào chị kia, có bệnh nhân thấy Tiểu Nhu xem, hỏi cô họ

hát thế nào, Tiểu Nhu nói: “Hát hay lắm!”. Những nữ bệnh nhân được khen hát càng sôi nổi: “Mẹ ơi, con chết rồi, đem chôn con bên vệ đường...”.

Tiểu Nhu nói chuyện với bác sĩ điều trị cho Xuyên Thanh, bác sĩ nói bệnh của anh có chuyển biến tốt, đã nhận biết bệnh của mình. Bệnh viện này chủ yếu thu nhận bệnh nhân là quân nhân đã giải ngũ bị bệnh thần kinh, bệnh nhân mặc toàn quân phục thái loại, lúc Xuyên Thanh vào viện anh hô “báo cáo” giống như một quân nhân.

Thấy Tiểu Nhu, Xuyên Thanh không tỏ ra xúc động được cô quan tâm, vẻ mặt rất bình thường. Anh nhìn trái cây Tiểu Nhu đưa đến, nuốt nước bọt, nói: “Quà phải giao cho y tá trưởng, y tá trưởng sẽ phát từng bữa”. Tiểu Nhu gật đầu, hỏi anh có uống thuốc đều không, thức ăn của bệnh viện thế nào... Xuyên Thanh trả lời rất đầy đủ, rõ ràng, thỉnh thoảng ngoái lại nhìn bác sĩ và y tá vẻ như thăm dò, chỉ sợ bác sĩ cho rằng anh trả lời không đúng.

Một lúc sau bác sĩ và y tá đi chỗ khác, Tiểu Nhu hỏi ba bữa ăn hôm qua đã ăn hay chưa. Xuyên Thanh trả lời không rõ ràng, anh bảo nếu thức ăn của nhà ăn không ngon có thể lấy tiền trong túi mua thứ khác. Cát Hồng để lại cho anh hai nghìn đồng. Những gia đình bệnh nhân khá giả có thể để lại nhiều hơn, để lại mười nghìn, hàng ngày nhờ người mua thức ăn, y tá trực và nhân viên tạp vụ sẵn sàng giúp đỡ.

Lúc kể lại những chuyện ấy, Xuyên Thanh nói thêm ý nghĩ của mình: người ta không muốn giúp anh mua thức ăn, nhất định lúc đi sẽ ăn vụng, hoặc nhổ nước bọt vào thức ăn...

Tiểu Nhu cười, nói lúc về cô sẽ gửi lại năm nghìn đồng, muốn ăn gì thì mua. Xuyên Thanh không khách khí, gật đầu.

Trước khi Tiểu Nhu ra về, Xuyên Thanh đưa cô thăm câu lạc bộ của bệnh nhân, có bệnh nhân xem ti vi, có người đánh bài giấy, có người chơi mặt chược...

Bệnh nhân xem ti vi mắt nhìn không chớp màn hình. Lại có bệnh nhân đang khiêu vũ, miệng đánh nhịp, bạn nhảy bị anh ta bắt phải nhảy một

vòng, miệng lẩm bẫm: “Nhảy cái quái gì, sữa cũng không còn”. Tiểu Nhu nghe thấy, mặt đỏ bừng.

Người vây kín bàn mạt chược, họ chơi bài rất giỏi, nếu không phải là bệnh viện thì không thể biết họ là những bệnh nhân. Họ chơi rất vui, lúc ù có thể được một liều thuốc, một bệnh nhân trước mặt để đẩy thuốc lá. Xuyên Thanh làm người giảng giải kiêm hướng dẫn viên, bảo đấy là “tiến sĩ mạt chược”, bị điên sau một ván mạt chược lớn.

Xuyên Thanh nói: “Bác sĩ bảo không phải một mình tôi chơi mạt chược bị điên. Sau khi hiểu tôi cho rằng, mình không phải là người đầu tiên, mà cũng không phải là người cuối cùng, chỉ cần cái sự hại người của mạt chược còn, bệnh viện còn mở cửa”.

Tiểu Nhu nói: “Trình độ lý luận của anh sau này vẫn rất thích hợp làm Tổng biên tập”. Xuyên Thanh nhìn Tiểu Nhu, buồn bã: “Cậu Bằng li hôn với Oánh Oánh rồi, quan hệ dây lưng quần không chặt. Tôi đâu còn cơ hội ấy nữa?”.

Tiểu Nhu thở dài buồn rầu, hỏi anh tại sao chơi mạt chược đến nông nỗi này?

Xuyên Thanh không hiểu, hỏi lại: “Nông nỗi thế nào?”.

Tiểu Nhu ngập ngừng, bỗng cô sợ mình làm anh bị sốc. Câu hỏi của cô chỉ nên để hỏi những người bình thường. Cô vội chữa lại: “Ấy là em nói, anh chơi mạt chược đến ốm người”.

Xuyên Thanh cười khì khì: “Người sẽ khỏe, sẽ khỏe. Khỏe rồi anh sẽ chơi nhỏ thôi”.

Từ bệnh viện tâm thần ra, lòng Tiểu Nhu những xót xa, nhìn người qua lại trên đường phố, cô sững sờ hồi lâu.

Xuyên Thanh ở trong bệnh viện tinh thần không tỉnh táo không hiểu nổi lời nói của cô. Anh không còn là người đàn ông hấp dẫn cô nữa. Anh bảo người sẽ khỏe, nhưng anh lại bóp nát sự nghiệp, bóp nát gia đình, bóp nát cả sức khỏe bản thân. Xuyên Thanh thế này khiến Tiểu Nhu không chịu nổi, cô sợ không dám nghĩ lại những lúc cùng anh ta.

Vào lúc này cô tỉnh táo thấy rõ cái nguy hại của mặt chược, lại nghĩ đến mình chưa bỏ mặt chược.

Nhưng không chơi mặt chược, lúc nhàn rồi biết làm gì? Nhàn rồi rất buồn.

Cô cảm thấy mình không giải quyết nổi chuyện thời gian nhàn rồi, bản thân buồn tẻ, cô đơn.

Vẫn cần phải chơi mặt chược. Mặt chược đưa lại cho cô kết quả hoàn toàn ngược lại với Xuyên Thanh, chơi mặt chược khiến cô quên hết những khiếm khuyết trong sự nghiệp, bù đắp cái trống trải trong cuộc sống gia đình, cái vui vẻ đem lại sức khỏe cho cơ thể và tâm lý của cô.

Con người tỉnh táo và không tỉnh táo đều có thể biết mình yêu gì, vấn đề phân biệt ở thái độ chọn lựa và đánh giá giá trị thực.

5

Từ sau ngày Xuyên Thanh nằm viện, ngày nào cô con gái Tiểu Phàn cũng hỏi tình hình bệnh tật của bố, cuối tuần lại lên tỉnh thăm bố. Về sau nó khóc lóc cầu xin mẹ để nó đón bố về, không để bố ở cái nơi đầy những người điên.

Xuyên Thanh nằm viện được ba tháng, Cát Hồng làm thủ tục cho anh ra viện. Bác sĩ lưu ý Cát Hồng về nhà phải cho bệnh nhân uống thuốc đều đặn, không được để anh bị sốc.

Xuyên Thanh ra viện, ra đứng giữa đường phố người xe qua lại như nước, nghi ngờ nói: “Đường phố đông người như thế này tại sao không đi đánh mặt chược?”.

Cát Hồng lôi anh cũng không đi, anh bảo người trên phố này toàn là điên. Xuyên Thanh vỗ tay, cười khì khì: “Đưa ngay họ vào bệnh viện, chữa trị kịp thời”. Anh gật đầu, giẫm chân tỏ ra rất vui.

Trước khi đến đón Xuyên Thanh, Cát Hồng xin xe của phòng hành chính cơ quan chính quyền thành phố, người của phòng hành chính bảo lãnh đạo bạn đi chống lụt, xe về nông thôn kiểm tra hết rồi. Cát Hồng không thể để Xuyên Thanh đi xe buýt về, chị thuê một chiếc taxi, bảo với lái xe chở anh đến trạm thu phí ngoại thành.

Đến trạm thu phí, Cát Hồng trông thấy xe của cơ quan thành phố đều vẫy lại, chị biết số xe của thành phố Tứ Phương, chị muốn để Xuyên Thanh ngồi xe của cơ quan về.

Vẫy mấy xe, có thể họ không muốn chở hai người. Vấn đề là sức khỏe của Xuyên Thanh, anh chỉ vào người ngồi trong xe, cười khà khà: “Tôi quen anh! Chúng ta đã từng chơi mặt chược... Ban Kiểm tra - kỉ luật đã sờ gáy anh chưa? Bảo với tôi...”, “Ha ha, mặt đỏ như Quan Công, rượu uống nhiều, ăn nhậu bằng tiền công quỹ...”.

Khó khăn lắm mới vẫy được xe của Ban tuyên giáo, người ngồi trong xe bảo họ xuống xã, mười một, mười hai giờ đêm mới về Tứ Phương. Cát Hồng nói không sao, một giờ đêm về đến nhà cũng được”.

Vừa lên xe, Xuyên Thanh vỗ đầu, nói: “Tôi nhớ ra rồi, có phải lúc họp cậu Từ mở bài Đông phương hồng nhằm bài Quốc tế ca chứ gì, vì cái sơ suất này mà anh không góc đầu nổi, ngay cả chức phó trưởng phòng cũng không lên nổi. Bảo để điều các anh về báo buổi chiều, tôi không nhận, tôi sợ làm lãnh đạo anh lắm. Ha ha...”.

Cát Hồng cầu Xuyên Thanh một cái, anh không nói gì. Người lái xe nói: “Anh Từ bây giờ cỡ rồi, là một tay có hạng, phụ trách việc truy quét phim đồi trụy, độc hại”.

Xuyên Thanh hỏi: “Có chơi mặt chược không?”. Từ không để ý đến anh, người lái xe cũng im lặng.

“Tôi biết các anh không chơi bài, anh cũng không chơi. Chơi mặt chược phải biết cục diện ván bài, người không biết chắc chắn không làm quan được. Với lại, thực chất của quan trường là chiếu bạc. Quan trường chỉ là chiếu bạc, ha ha...”

Cát Hồng ngắt lời Xuyên Thanh, nói với Từ: “Anh ấy điên đấy, anh cứ để anh ấy ba hoa”.

Xuyên Thanh nói: “Tôi không điên, bệnh viện đã chữa khỏi cho tôi rồi, bác sĩ cho tôi về nhà”.

Từ bảo không xuống xã nữa, mà về thẳng Tứ Phương. Xuyên Thanh nói một câu rất tinh táo: “Đừng vì tôi mà mất việc của các anh”.

Về đến nhà, Cát Hồng sắp xếp chỗ cho Xuyên Thanh, thuê một công nhân thất nghiệp chừng ba mươi tuổi chăm sóc anh, nói với anh đây là trợ lý cơ quan cử đến chăm sóc anh, phải nhất là cho anh uống thuốc đúng giờ.

Hôm sau, Cát Hồng ra bãi đỗ xe làm việc, Tiểu Mãn đến tìm chị.

Chuyện của Tiểu Mãn nói khiến Cát Hồng phải giật mình: Vân Tài thua bài mất hơn hai chục nghìn đồng, ở nhà khóc lóc đòi cắt ngón tay. Anh cầu cứu: “Chị Hồng, chị đừng để mọi người chơi mạt chược ở đây nữa. Trong trung tâm thời trang nhiều người chơi mạt chược quên cả công việc”.

Cát Hồng thở dài: “Đúng là mạt chược không ra gì, tôi cũng là người bị hại. Tôi sẽ cất mười cái bàn mạt chược mới mua về kia đi, sau này trong phòng chơi bài không cho ai chơi mạt chược nữa”.

II. MỘT CON RỒNG

1

Tiểu Mãn thuê được nhà xưởng, suýt nữa anh không làm. Mùa đông ấm áp khiến cho nhiều xưởng may gia công áo lông vũ bị hẫng, kiếm không ra tiền chỉ còn nước đóng cửa. Các ông chủ xưởng may nhỏ không nói đóng cửa mà nói sang năm làm nghề khác.

Trong tình hình đó, Tiểu Mãn mở xưởng chẳng khác nào nhảy vào lửa, anh bàn với Vân Tài có mạo hiểm một phen hay không. Vân Tài bảo cứ đánh cược, nếu không phải là mùa đông ấm áp mở xưởng may chắc chắn kiếm được, cũng không phải năm nào mùa đông cũng ấm. “Người khác không làm, chúng ta làm, cơ hội càng nhiều, coi như đi trên vai người khác”. Đó là lý do để Vân Tài kiên trì.

Tiểu Mãn căn rắng, bảo theo ý vợ, cùng lắm lỗ vốn sẽ đi làm công cho người khác.

Quyết định như vậy không phải không có ý kiến của Tiểu Mãn, mà là nếm thử vị đắng. Mẹ Tiểu Mãn lấy tiền từ con gái con rể về, không mở xưởng may, liệu có trả lại tiền cho họ không? Khó lòng lắm mới kêu gọi được họ giúp đỡ, sợ không còn lần thứ hai. Nói thẳng ra là mở xưởng may,

nếu dùng khoản tiền này làm việc khác là không thích hợp. Đối với Tiểu Mãn, lập công ty là làm liều, mũi tên bắn đi rồi không thể quay lại.

Lưu Giai Kỳ, Giám đốc công ty thời trang Hồng Vận là bạn của Tiểu Mãn, anh ta bảo đừng vội mua thiết bị, để ra giêng hẵng tính. Sang tháng ba, tháng tư sang năm những ông chủ đóng cửa xưởng may sẽ bán thiết bị, máy khâu còn tám mươi phần trăm, máy vắt sổ, máy thùa khuyết chỉ cần một phần ba giá tiền là có thể mua được.

Lô hàng đầu tiên của Công ty thời trang Bạn Bè của Tiểu Mãn là của công ty Hồng Vận chuyển cho, đơn hàng ba nghìn chiếc áo xuất khẩu, rất may có chị họ của Vân Tài là Tố Trân nắm khâu chất lượng, quản lý công nhân, Tiểu Mãn vất vả giao hàng đúng thời hạn. Anh nhắm tính lãi không nhiều. Giai Kỳ nói làm như thế là được rồi, coi như mở hàng gặp may. Anh ta nói trước, chỉ giúp một lần, lần sau sẽ do Tiểu Mãn tự đi tìm nguồn hàng.

Kiểm gạo đổ vào nồi là chuyện đầu đầu. Gạo của Tiểu Mãn ở những công ty thời trang lớn, trong tay các công ty ngoại thương. Họ chỉ để hở kẽ rằng vậy là Tiểu Mãn đủ no. Tiểu Mãn vừa vào nghề, không có liên hệ nghề nghiệp với họ, bản thân cũng không có kỹ thuật viên giỏi. Tố Trân giới thiệu một kỹ thuật viên vốn là trưởng phòng nghiệp vụ của xưởng thời trang thành phố Tứ Phương, lương hàng năm hai trăm nghìn, thuê kỹ thuật viên vừa vừa cũng phải bảy tám chục nghìn, kỹ thuật viên đã từng làm ở các xưởng, muốn đưa về cũng phải trả lương gấp bội. Tiểu Mãn nói mỗi năm kiếm được bảy tám chục nghìn là ơn trời lắm rồi, không dám bỏ khoản tiền ấy để thuê kỹ thuật viên.

Vân Tài nảy ra ý định mượn gà đẻ trứng, chị nghe nói nhân viên nghiệp vụ giấu các ông chủ tuần đơn hàng ra ngoài, tìm được những người này có thể mất chút ít tiền để có đơn hàng. Giai Kỳ không đồng ý cách làm đó, anh nói làm chuyện khoét gạch đào tường không bền, lại còn làm hư hỏng thanh danh.

Tiểu Mãn thuê năm chục công nhân, lương mười nghìn, mười hai nghìn mỗi năm, những công nhân này mỗi tháng được tạm ứng năm trăm đồng, chậm một ngày bị kêu ca, chậm hai ngày họ nghĩ đến chuyện bỏ đi nơi

khác, chậm ba ngày những người này không chịu ở lại. Trong phân xưởng không có tiếng máy, Tiểu Mãn như kiến ngồi trên chảo nóng, đến kì phát lương cuối năm mỗi ngày có cảm giác dài như một năm, anh không có nhiều vốn lưu động, tiền gom góp ban đầu nay cũng đã dùng gần hết.

Giai Kì chi viện cho Tiểu Mãn, bảo Vân Tài đến bãi đỗ xe của Cát Hồng kiểm đơn hàng. Trong phòng chơi bài của bãi đỗ xe tụ tập các ông chủ lớn nhỏ của Trung tâm thời trang, họ chơi mạt chược, trao đổi tin tức với nhau.

Vân Tài đến đây phục vụ trà nước cho các ông chủ, kết giao với nhiều người cùng nghề, Hữu Ngư là người Vân Tài làm quen rồi kéo anh ta đến trước mặt Tiểu Mãn. Tiểu Mãn kiểm được ở anh ta hai đơn hàng nhỏ, tuy không kiếm lời nhưng trong phân xưởng có tiếng máy chạy, công nhân có việc làm.

Tiểu Mãn muốn kiếm những đơn hàng lớn ở Hữu Ngư, Hữu Ngư đòi anh nộp năm chục nghìn tiền bảo lãnh. Tiểu Mãn đang có khó khăn, Hữu Ngư khuyên anh nên đi vay nặng lãi, vậy là có chuyện Tiểu Mãn vay tiền Hồ Bằng. Anh không nói với Vân Tài mình vay tiền Hồ Bằng, anh cảm thấy xấu hổ, đến hạn phải tìm mọi cách để có tiền trả cho Hồ Bằng.

Vân Tài như người đi làm, hàng ngày đến phòng chơi bài của bãi đỗ xe, làm “cái bóng” xem người khác chơi mạt chược, bản thân cũng ngứa tay. Người chơi bài có người đứng lên nghe điện thoại, vào nhà vệ sinh, Vân Tài ngồi vào thế chỗ, không ngờ chơi giúp thấy phấn khởi. Có người phát hiện Vân Tài chơi mạt chược rất giỏi, những lúc anh ta bận đều nhờ chị chơi thế chỗ. Tục ngữ có câu: vận may đến dễ như đổi tay, Vân Tài không bị sức ép được hay thua cho nên chị đánh rất xuất thần. Có lần chị ta thắng giúp người khác những hai chục nghìn. Tất nhiên chị cũng có phần, được chia tiền.

Hồi Vân Tài yêu Tiểu Mãn, chị bảo không chơi mạt chược nữa, lúc này chị chơi thay người khác, bất giác câu nói hồi xưa không còn. Lâu dần, chị quên hẳn câu nói của mình.

Hôm phát lương tháng sáu, Tiểu Mãn nói anh không thể tìm ra cách nào, bảo Vân Tài về vay nóng người nhà hoặc bạn bè ba chục nghìn đồng. Vân

Tài chỉ vay được hai chục nghìn, bỗng quyết tâm đưa số tiền đến bãi đỗ xe chơi mạt chược. Rất may chị thắng hơn một chục nghìn, không những gom đủ tiền trả lương cho công nhân, trong tay còn có một khoản hơn hai nghìn.

Tiểu Mãn phụ trách tài vụ của công ty, tiền ít khi đến tay Vân Tài. Vân Tài từ sau ngày thắng bài, ngày nào cũng mong có tiền chơi vài ván, chị cảm thấy kĩ năng chơi bài là điều khó phải nói, gần đây vận may đến, chỉ cần ngồi vào chơi thế nào cũng thắng to. Những xưởng may nhỏ trong Trung tâm thời trang ít có người quản lý giỏi, các ông chủ thích xài tiền mặt, trông thấy tiền là sáng mắt, cảm thấy đây mới là làm ăn. Tất nhiên, giao lưu tiền mặt rất dễ trốn thuế. Tiểu Mãn nhận được một khoản tiền gia công, khoản tiền này không phải qua ngân hàng và được tiêu hết ngay, anh bảo Vân Tài đưa hai chục nghìn đến ban quản lý Trung tâm thời trang nộp tiền điện.

Vân Tài cầm số tiền ấy không đi trả tiền điện mà đến chỗ chơi mạt chược, hôm ấy chị rất xui, hai chục nghìn thua sạch.

Hai hôm sau xưởng may bị cắt điện, Tiểu Mãn tìm nguyên nhân mới biết chưa thanh toán tiền điện. Anh vội tìm Vân Tài, gọi di động không sao gọi nổi.

Vân Tài không nhận điện chứng tỏ tình hình rất không hay, chị như lửa đốt dứt chạy đi vay tiền để lấp lỗ hổng, nhưng không vay nổi. Buổi tối Tiểu Mãn về, chị đành nói thẳng với anh tiền chơi mạt chược bị thua sạch.

Tiểu Mãn giật mình hỏi chị: “Em đã thề không bao giờ chơi mạt chược rồi cơ mà? Tại sao nói lời không giữ lời? Chết một nỗi lại thua nhiều như thế!”.

Tiểu Mãn tức giận không còn cách nào, anh phải đi trình báo công an. Vân Tài lúi cúi cầu xin, chị bảo làm như thế từ nay về sau không còn dám nhìn mặt ai trong Trung tâm thời trang này nữa. Chị đưa bàn tay quần băng giấu sau lưng cho anh thấy, nói chị đã hối hận, bóc hết móng tay của mình.

Tiểu Mãn sợ hãi cầm bàn tay Vân Tài, tưởng như sắp nhảy lên. Vân Tài bảo vẫn chưa bóc hẳn, móng tay vẫn dính ở đấy. Tiểu Mãn lần lượt mở

bằng tay của Vân Tài thấy đầu ngón tay của chị chỉ bị cứa chút ít. Anh lạng lẽ chạy vào bếp, lấy dao ra, giữ tay chị: “Anh sẽ giúp em”.

Tiểu Mẫn miệng nói, tay giơ cao con dao. Không ngờ Vân Tài không xin tha, lạnh lùng nói: “Anh chém đi!”.

Tiểu Mẫn ném con dao lên mặt bàn, ngồi xuống đất, ôm mặt, không biết phải làm thế nào. Hôm sau, Vân Tài rất quyết tâm, nói: “Em còn chơi mạt chược nữa nhất định sẽ lao đầu vào xe”.

Tiểu Mẫn nói: “Làm như vậy anh chỉ còn đường chết”.

Tiểu Mẫn cảm thấy nguồn gốc tai họa ở bãi đỗ xe, anh tìm Cát Hồng nói mấy câu bức tức giận dữ, không trông mong gì ở chị, nhưng không ngờ Cát Hồng đóng cửa phòng chơi bài.

2

Hơn một giờ chiều, Vân Tài trông thấy mẹ Hồ Bằng đi ngoài phố, bà cầm cốc trà nóng, đi chơi mạt chược. Vân Tài thoáng xúc động, bốn giờ thẳng Hâm tan học, nó học lớp sáu, tan học đúng giờ, nhân lúc bà mẹ Hồ Bằng chơi mạt chược, chị tranh thủ về thăm nhà cũ, thăm căn phòng của con, xem nó có bữa bãi như ỗ chó trước đây không. Chị rất muốn thu xếp gọn gàng cho con, muốn làm một vài việc cụ thể.

Từ sau ngày thẳng Hâm không ở với chị, cơ hội ấy đối với chị không còn. Mỗi lần nhớ con, chị đành đến cửa trường học chờ rồi đưa nó đi ăn KFC, đi siêu thị, hoặc đến những nơi nó thích đến. Những lúc đến với con Vân Tài bất giác muốn biết tình hình của Hồ Bằng. Thằng nhỏ rất quái, nó đòi bán chuyện. Lần trước nó ra giá hai trăm đồng, nó bảo nó biết nhiều chuyện quan trọng về bố, Vân Tài không dám cho nó nhiều tiền, sợ nó làm chuyện bậy bạ, chỉ cho nó năm chục. Không đạt yêu cầu thằng nhỏ nhất quyết không nói ra chuyện quan trọng về bố.

Nó lớn lên trong cái gia đình như thế nhất định tâm lý cũng không lành mạnh, đó là tâm thái của những đứa trẻ có bố mẹ li dị. Cả hai cùng cảm thấy nợ con, muốn tốt với con, cuối cùng dẫn đến kết quả ngược lại. Vân Tài biết điều ấy, nhưng không biết phải làm thế nào. Thật tình Tiểu Mẫn muốn đón thẳng Hâm về để nó sống chung, nhưng vì phải lập xưởng may

nên phải hoãn lại. Vì chuyện này mà Tiểu Mãn luôn cảm thấy có lỗi, Vân Tài tự đáy lòng rất cảm kích, cảm thấy anh là người đàn ông rộng lượng, chị định mai kia xưởng may hoạt động ổn định, có điều kiện sẽ đón con về.

Bốn giờ rưỡi, Vân Tài về chỗ ở cũ, thấy cửa khép hờ. Chị nghĩ thằng Hâm đã tan học về nhà, chị gọi “Hâm” rồi đẩy cửa bước vào. Không ngờ lại là Hồ Bằng, anh ngạc nhiên thấy Vân Tài.

Vân Tài lùi lại, đứng bên cửa, hỏi Hồ Bằng: “Tổ tông của anh có nhà không?”. Chị hỏi tổ tông tức là mẹ Hồ Bằng, Hồ Bằng lắc đầu. Chị bảo muốn vào thăm phòng riêng của thằng Hâm. Hồ Bằng ngập ngừng giây lát rồi nói: “Được thôi! Cô còn có chút lòng tốt”. Vân Tài đang định nói gì đó thì Hồ Bằng đã lôi chị vào nhà.

Vân Tài giật khỏi tay anh, chỉnh lại áo quần, cảnh cáo: “Anh không được động đến người tôi, tôi cũng có chân đi”. Chị vào phòng thằng con, quả nhiên căn phòng bừa bãi, lộn xộn. Chị cũng không phải là con người gọn gàng, nhưng thế này thật không thuận mắt, chị bảo Hồ Bằng lấy tấm khăn trải giường khác thay tấm khăn trải giường bẩn. Chị sắp xếp lại, để gọn bút mực, xếp sách vở thật ngăn nắp. Hồ Bằng đứng tựa cửa nhìn, thấy chị làm đã gần xong, anh nói một câu chọc tức: “Được người ta huấn luyện, làm cũng nhanh gọn đấy nhỉ”.

Vân Tài nhìn quanh, thấy có rất nhiều áo quần của Hồ Bằng thay ra chưa giặt, chị như phát hiện vùng đất mới, hỏi Hồ Bằng có phải anh đã về ở đây? Thấy anh không trả lời, chị nói: “Cái chị gái già của anh quấy rầy anh à? Ha ha...”

Hồ Bằng nói: “Cô bận tâm làm gì? Tôi ở đâu mặc tôi”.

Vân Tài “hừm” một tiếng tỏ ra bất cần. Hai người bắt đầu đấu khẩu, anh một câu chị một câu chĩa vào nhau.

Hồ Bằng nghiêm giọng: “Cô chơi mạt chược ít thôi, hãy giúp anh Mãn làm tốt công việc ở xưởng may, đừng nghĩ muốn phát tài phải nghèo khổ ba năm”.

Vân Tài bỏ những thứ cầm trên tay xuống, giận dữ nói: “Tôi chơi mạt chược mặc tôi, tôi nghèo mặc tôi, không liên quan gì đến anh, tôi sống theo

cách của tôi. Tôi sẽ có trách nhiệm đối với tương lai thằng Hâm, tôi không khoác lác với nó, đối với nó thế nào...”

Hồ Bằng ngắt lời Vân Tài: “Phải rồi, cô không có trách nhiệm gì đối với con, tôi là người giám hộ, tôi nuôi dưỡng nó, điều này thì trong bản thỏa thuận li hôn đã ghi rõ, con không có quan hệ gì với cô, đề nghị cô từ nay về sau không đến đây nữa”.

Vân Tài cuống lên, chị biết Hồ Bằng nói được và làm được, chị không thể không đến thăm con. Khẩu khí của chị mềm hẳn lại, nói dù Hồ Bằng đối với chị thế nào thì chị vẫn tốt với thằng con, nó cũng là con của chị, chị nuôi nấng nó, chị là mẹ của nó.

Hồ Bằng được thể trách Vân Tài, anh nói chính chị đề xuất li hôn, bỏ cả chồng con, không có trách nhiệm với con. Vân Tài không dám chọc giận anh, chỉ im lặng nghe anh nói. Lúc anh không muốn nói gì nữa thì chị mới nhẹ nhàng như cầu xin: “Chúng ta đừng lớn tiếng cãi cọ nữa có được không, phải cùng nhau suy tính cho tương lai nó”.

Giọng Hồ Bằng cũng dịu lại: “Nói như vậy còn được. Tôi nói cô là bởi cô vẫn đánh mặt chược, gia đình chúng ta tan nát vì mặt chược, cô đừng nên đánh nữa”. Anh chỉ vào bàn tay Vân Tài đang băng bó tưởng như biết chuyện của chị.

Vân Tài tỏ ra xấu hổ, nói từ nay về sau sẽ không chơi mặt chược nữa, chị còn xin lỗi vì trước khi li hôn đã hiểu nhầm anh.

Trong trí nhớ của Hồ Bằng, Vân Tài chưa bao giờ có thái độ như thế đối với sai lầm của mình, trước đây chị biết mình sai nhưng không bao giờ tỏ ý hối hận, dù có thượng cẳng chân hạ cẳng tay với chị cũng không có tác dụng. Anh cho rằng Vân Tài đã biết hối hận, biết trước đây mình chơi mặt chược là sai, li hôn với anh là việc làm vội vã.

Thật ra không phải thế.

Có những người ngoảnh lại nhìn việc mình làm, nghĩ rằng mình tỉnh táo, thật ra vẫn chưa nhận rõ. Vân Tài tuyệt đối không chỉ vì chuyện Hồ Bằng đi báo công an chị chơi mặt chược mà li hôn. Vì có sự hiểu nhầm ấy, sau khi li hôn chị vô cùng ân hận, cảm thấy mình vội vã, nhưng sau khi Hồ

Bằng lấy Oánh Oánh thì chị cũng bình tĩnh lại. Chỉ sau khi lấy Tiểu Mãn một con người đức độ, yêu chị, chăm sóc chị, khiến chị hiểu ra mình li hôn với Hồ Bằng là đúng. Chị thấy thực chất sự việc. Thái độ của chị lúc bấy giờ không phục Hồ Bằng, mà là vì thằng con. Vì chị xúc động và cần phải bảo vệ đối với sự việc làm chị mềm lòng nhất.

Hồ Bằng ôm chị, chị để yên. Chị ý thức được nếu Hồ Bằng tiến thêm một bước nữa chị sẽ đẩy anh ra.

Vân Tài thoáng chút rung động. Chị nói với Hồ Bằng chị xem thường chuyện đó, mong anh đừng làm chuyện lộn xộn, phải là con người biết suy nghĩ, biết kiếm tiền, để con được học hành, như vậy mới là người đàn ông.

Chị nói chị cũng đã tỉnh ngộ, cảm thấy mình ngu dốt đần độn. Bất kể Hồ Bằng có tin hay không, chị sẽ không chơi mạt chược nữa.

Nghe trong nhà có tiếng nói, Vân Tài nghĩ thằng Hâm đã về, chị ngó vào thì thấy mẹ Hồ Bằng, chị sợ, không nói gì nữa, bỏ đi.

Mẹ Hồ Bằng nghi ngờ nhìn theo bóng chị, chị chưa ra khỏi cửa bà đã nói với Hồ Bằng: “Anh nhớ điều này nhé, ngựa tốt không quay lại ăn cỏ thừa”.

Hồ Bằng bực mình, nhìn mẹ, anh bực mình nói mẹ đừng để ý đến những việc đó.

3

Ông Mâu lên làm Chủ tịch công đoàn Sở Tài nguyên, ông không ngờ mình được vào vị trí ấy.

Không ngoài suy đoán của Oánh Oánh, ông phó phòng mới điều về được lên chức chánh văn phòng, Hồ Bằng vẫn giẫm chân tại chỗ, vẫn chưa được vào hạng thư kí hành chính trung cấp, các phòng ban khác trong sở rất nhiều người được đề bạt, mỗi năm hai ba lần thông báo. Mỗi lần Hồ Bằng đi qua bảng thông báo đều làm ngơ, không nhìn. Anh định vị lại cho mình, không muốn làm gì sất.

Trong một đơn vị hành chính nếu ai không vươn lên sẽ chìm xuống, sẽ không còn ai để ý đến anh, bỏ mặc anh. Nếu người ấy làm việc được, trở thành gai nhọn, dù có nổi lên thì cũng không ai dám đụng đến. Anh ta không chỉ sống với mình mà còn chiếm phần hơn cho mình. Lý lẽ thật đơn

giản, người cầu tiến là sứ Cảnh Đức, người không cầu tiến là gạch vỡ, không ai đụng đến.

Hồ Bằng làm viên gạch vỡ, nhưng anh bọc mình trong tờ giấy bóng kính đẹp đẽ. Anh làm hai việc ác độc nhẹ nhàng.

Việc thứ nhất, Hồ Bằng biết Sở tổ chức chiêu đãi một số người từ tỉnh về tại một khách sạn sang. Trước lúc tan tiệc anh vội đến bên quầy thanh toán kí hóa đơn giúp ông chánh văn phòng, hai bàn tiệc mất mười tám nghìn. Mấy hôm sau anh viết một bài đăng trên “Bản tin kiểm tra - kỉ luật”, phản ánh Sở Tài nguyên tăng cường công tác cần kiệm liêm chính, nghiêm cấm nhậu nhẹt chè chén, giảm bớt chi phí văn phòng. Ông Thai, Giám đốc sở liên hệ sự việc, tất nhiên biết Hồ Bằng định nói gì rồi. Ông chỉ còn biết tìm chánh văn phòng yêu cầu tăng cường quản lý giám sát, không để con dấu của sở đóng lung tung lên bản tin

Việc thứ hai là, không biết bằng cách nào Hồ Bằng quen thân với ông chủ cửa hàng ngay trước cửa nhà ông Giám đốc sở, cứ ba ngày hai lần đến đánh cờ với ông chủ cửa hàng, người nhà ông Giám đốc sở ra vào anh đều để ý. Một hôm, người của đơn vị dùng đất đến hỏi thăm nhà ông Giám đốc sở, Hồ Bằng dẫn anh ta đến tận nơi.

Ông Giám đốc tìm Hồ Bằng để nói chuyện, không nói gì khác, bảo anh suốt ngày chơi cờ không chịu phấn đấu vươn lên. Hồ Bằng nói, ở trong sở không còn vươn lên được nữa, ông là Giám đốc sở không chịu để bặt tôi. Chuyện này không thể một mình ông nói là được. Hồ Bằng bảo, anh rất cố gắng, nhưng vì thi luật, nên không có thì giờ phấn đấu. Ông Giám đốc nói, chuyện này thì ông ủng hộ, trong sở đúng là còn thiếu người làm công tác luật pháp, nếu Hồ Bằng thi được bằng luật sư, sẽ điều anh lên phòng pháp chế của sở. Ông suy tính chu đáo cho Hồ Bằng, trước hết phải làm việc với ông Mâu, thủ trưởng cũ, nay là Chủ tịch công đoàn, để so sánh, công tác công đoàn có phần nhàn rồi, tiện cho việc học tập.

Hồ Bằng suy nghĩ, đấy cũng là một cách. Ông Mâu hoan nghênh Hồ Bằng lên văn phòng công đoàn làm việc, như vậy coi như chuyển đổi văn phòng, thay đổi chức năng. Ông dặn dò Hồ Bằng, đừng gọi ông là Mâu chủ

tịch, ba tiếng ấy gắn với tên gọi Mao Chủ tịch lãnh tụ vĩ đại, sau này cứ gọi là bác Mậu.

Hồ Bằng khen ông Mậu tốt, sâu sắc. Ông Mậu lên làm công tác công đoàn cảm thấy lạnh lẽo, có người đến nói chuyện ông rất phấn khởi.

Điều làm Hồ Bằng bất ngờ đó là, ông Mậu nghiện nghiên cứu mạt chược. Hồ Bằng lên làm việc ở văn phòng công đoàn cứ ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới. Ông Mậu không khất khe với anh, nhưng anh phải đến điểm danh, ông lôi anh vào nói chuyện mạt chược, khi cái hộp chuyện mở ra thì không thể nào đóng lại nổi, Hồ Bằng không thể nào thoát khỏi.

Một hôm, ông Mậu hỏi Hồ Bằng, tại sao người ta thích đánh mạt chược đến vậy?

Hồ Bằng nói, mạt chược rất vui, rất kích thích, khiến mọi người ngứa tay, ngứa lòng. Ông Mậu bảo anh nói cụ thể hơn. Hồ Bằng nói, chơi mạt chược giống như đánh đố, chưa biết câu đố cho nên rất hấp dẫn.

Chơi mạt chược có bốn người, trong tay mỗi người có mười ba quân bài, chỉ cần biết một phần ba, còn hai phần ba số quân bài chưa biết, người chơi bài đều chưa biết phúc hay họa, chỉ đoán mò, những nhân tố chưa biết sẽ giảm dần, nhưng dù người đó ù, số quân bài chưa công khai chứa đựng rất nhiều bí mật. Mỗi khi cầm bài, luôn luôn có người muốn biết bí mật quân bài trên tay người khác, nghiệm chứng phán đoán của mình, hoặc thần nhiên, hoặc thử dài, hoặc oán hận...

Người Trung Quốc thích đánh mạt chược có thể vì muốn tìm sự ổn định, yên bình trong cuộc sống, trong vui chơi truy tìm sự chuyển động để thỏa mãn sóng gió trong lòng.

Ông Mậu nói, phân tích mạt chược có liên quan đến hiên tình của loài người, chín mươi phần trăm lịch sử nhân loại là săn bắn và hái lượm. Chơi mạt chược có cái kích thích của săn bắn. Ông nói, tuy có nhiều người thích chơi mạt chược, nên có một người viết một cuốn sách bàn về mạt chược, ông bảo ông về hưu sẽ viết.

Hồ Bằng nói, bây giờ bác có thể bắt đầu được rồi, công đoàn không có việc gì bận, tên sách có thể là “Bàn về tính vô hạn và khả năng thao tác của

mạt chược”, ông Mâu khen cái tên sách rất hay. Ông không biết rằng đây là tên một bài viết của nhà văn Vương Cán, bài viết này rất phổ biến, ông càng không biết những điều Hồ Bằng nói với ông đều rút tĩa từ trong bài viết đó ra.

Nói về mạt chược ông Mâu rất say sưa, ông nảy ra ý nghĩ độc đáo tổ chức một cuộc thi mạt chược với danh nghĩa công đoàn, làm phong phú sinh hoạt ngoài giờ của cán bộ, công chức, đồng thời lấy ra ít tiền trong quỹ công đoàn để làm tiền thưởng. Hồ Bằng nói hoạt động này không ổn, ông Giám đốc sẽ không đồng ý, dù có tổ chức thì cũng không có người tham gia.

Ông Mâu vỗ đầu suy nghĩ, nói sở dĩ có lệnh cấm mạt chược, lệnh này hồi xưa do chính tay ông dự thảo. Chơi mạt chược không phải là chuyện tài năng, bản lĩnh, có giỏi đến đâu đi nữa thì cũng chẳng vẻ vang gì. Trước đây ông nghĩ chơi mạt chược sẽ tránh được những việc làm xấu, nhưng xem ra người chơi mạt chược phần đông theo phong trào, mất cả lập trường.

Chợt ông hào hứng nghĩ sang chuyện khác, ông bảo Hồ Bằng khó tiến bộ là vì ngoài cái biệt danh “Ma vương hỗn thế” còn vì anh giỏi mạt chược, có liên quan đến biệt danh “Vua mạt chược” của Sở tài nguyên.

Hồ Bằng không vui vì bị vạch trần điểm yếu, ngược lại anh nói ông Mâu lên làm công đoàn là vì không có chuyên môn, gần gũi với những người chơi mạt chược trong sở, anh làm như thật bảo Giám đốc sở khen ông là người “tinh thông mạt chược”.

Ông Mâu vội hỏi, Giám đốc còn phê bình gì ông nữa không.

Hồ Bằng nói: “Không, về mạt mạt chược cháu với bác phải là những người đồng bệnh tương liên mới phải”.

Ông Mâu nói: “VẬY là chúng ta phải xa mạt chược ra, trước mặt người khác anh không được nói việc tôi nghiên cứu mạt chược, mà tôi cũng không làm cái việc ấy nữa”.

Hồ Bằng nói: “Đúng vậy! Chúng ta cũng đừng đụng đến danh nghĩa công đoàn nữa, công đoàn là nhà của cán bộ, công nhân viên”.

Hữu Ngự nói, Xuyên Thanh bị bệnh tâm thần, đầu óc Cát Hồng cũng hỏng, đóng cửa phòng chơi bài đang sôi nổi, khiến mọi người mất đi một nơi giải trí.

Hồ Bằng khuyên Cát Hồng, Cát Hồng nói chị không thể làm hại mọi người, kiên quyết không mở lại phòng chơi bài, dù có ảnh hưởng đến sinh kế, dù có lỗ vốn chị cũng không mở lại. Hồ Bằng nói, người chơi mạt chược giỏi không chơi ở bãi đỗ xe, sẽ đi nơi khác, không ảnh hưởng gì đến họ. Cát Hồng rất cố chấp, bảo làm người phải giữ vững lập trường. Cát Hồng hỏi Hồ Bằng có thể giúp được không, chị vừa tuyển hai nhân viên từ xưởng may ra, chủ cũ nợ họ hai nghìn đồng tiền lương. Hồ Bằng bảo có thể giúp họ đến tòa án xin lệnh chi trả, hoặc trực tiếp khởi kiện, có điều phải trả cho anh chi phí đại diện. Hai cô gái nghe nói kiện ra tòa và phải nộp án phí, trả tiền cho người đại diện, liền nói không cần phải đòi tiền nữa. Cát Hồng thở dài, việc như vậy có rất nhiều ở các xưởng may, chỉ vì hai nghìn đồng mà kiện tụng ra tòa, cho dù có được kiện thì cũng không có điều kiện thi hành án, chỉ đục nước béo cò.

Các xưởng may nhỏ chây ỳ tiền lương công nhân là chuyện cơm bữa. Tiểu Mẫn cũng nợ lương công nhân, hầu hết các xưởng may nhỏ đều nợ. Có nhiều nguyên nhân dẫn đến tình trạng đó, có xưởng là chuyện bất đắc dĩ, nhưng cũng phải loại trừ những ông chủ cố tình nợ lương công nhân.

Tiểu Mẫn nợ lương công nhân từ tháng Tám đến nay, hai lô hàng anh nhận gia công cho Hữu Ngự đến nay vẫn chưa nhận được đồng nào. Từ sau ngày lập xưởng, anh đã vay khá nhiều của bạn bè, người thân, tuy nói hoàn trả đầy đủ nhưng tình người thì vẫn chưa trả. Anh không thể hỏi vay thêm nữa. Tiểu Mẫn nợ lương công nhân nên cũng sợ gặp công nhân, ít xuống phân xưởng hơn trước, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Tiểu Mẫn tìm Hữu Ngự đòi tiền gia công. Hữu Ngự nói lô hàng anh gia công có vấn đề về chất lượng, công ty ngoại thương ủy thác gia công khấu trừ vào tiền công, anh đang phải chi tiền để nhờ người giúp giải quyết sự việc. Hữu Ngự chửi thề cho Tiểu Mẫn nghe, nếu anh đã nhận được tiền gia công thì như con chó, anh cũng nghèo kiết xác, phải hút thuốc lá Hồng Mai

bốn đồng một bao. Tất nhiên Tiểu Mãn không tin lời ma mãnh ấy của Hữu Ngự, anh cũng ít công nhân, mà xưa nay không thiếu việc, tiền mua đơn hàng còn hơn cả tiền anh nhận gia công.

Tiểu Mãn hỏi Hữu Ngự, bên thuê anh gia công là ai. Hữu Ngự nói xa lắm, một công ty ngoại thương ở tận Thượng Hải, tưởng nói như vậy Tiểu Mãn sẽ hết cách. Không ngờ Tố Trân làm việc cho Tiểu Mãn lại là người quen của công ty ấy, khi chị làm kiểm tra chất lượng cho xưởng may Tứ Phương vẫn thường xuyên quan hệ với công ty ấy. Chỉ cần một cú điện thoại là có thể biết, lô hàng ấy không có vấn đề gì về chất lượng, tiền gia công cũng đã thanh toán hết.

Hữu Ngự ngoáy mũi chống cằm, đành phải trả phần lớn tiền gia công. Tiểu Mãn cũng nhận ra bộ mặt thật của Hữu Ngự, quyết tâm làm nốt việc còn lại sẽ không nhận thêm đơn hàng của anh ta nữa, không chịu để anh ta bóc lột

Đơn hàng Tiểu Mãn đang làm dở cũng là của công ty ngoại thương ở Thượng Hải, năm nghìn cái quần xuất khẩu.

Một ngày trước khi giao hàng Vân Tài phát hiện thiếu hai trăm cái quần. Tiểu Mãn nhìn hiện trường, thiếu hẳn hai kiện, chắc chắn có người lấy. Anh định báo công an ngay, Tố Trân ngăn lại, chị bảo anh không vội, có thể đã mất hàng, nhưng lần đầu gặp chuyện mất nhiều như thế, chắc hẳn ai đó gây rắc rối. Rất có thể điều tra tìm ra hàng, nhưng sẽ lỡ thời hạn giao hàng. Việc cấp tốc trước mắt là phải bổ sung đủ hàng, vì đối với hàng xuất khẩu thời gian giao hàng rất quan trọng, chậm giao hàng sẽ gây nên tổn thất khó lường, phải bồi thường vi phạm hợp đồng.

Nhưng bổ sung hàng không phải là chuyện dễ, không còn thời gian, không còn nguyên liệu. Nguyên liệu và phụ liệu của loại quần này do phía nước ngoài cung cấp, trên thị trường không có bán. Tố Trân gọi điện cho công ty ngoại thương ở Thượng Hải biết chuyện, đề nghị thông cảm và giúp đỡ. Công ty ngoại thương gặp chuyện này cũng đau đầu, cho thêm ba ngày, giúp chuẩn bị nguyên liệu, nhưng phải mua bằng tiền mặt.

Tố Trân lấy hai chục nghìn tiền của nhà lên Thượng Hải ngay trong đêm để mua nguyên liệu, Tiểu Mãn ở nhà tìm hàng bị mất trộm.

Anh thông báo với Hữu Ngự chuyện mất hàng. Hữu Ngự vừa nghe giật mình sợ hãi, bảo mất nhiều hàng như vậy là một lỗi lớn, tổn thất không sao đền nổi. Anh ta hỏi, do quản lý không cẩn thận nên đã mắc tội với ai đó hoặc vì nợ lương công nhân? Hữu Ngự nói, trong ngành may công nhân ăn cắp áo quần là chuyện thường tình, anh ta phân tích cho Tiểu Mãn thấy, có thể hàng được đem bán ở đâu rồi.

Tiểu Mãn thăm dò Hữu Ngự, bảo sẽ báo công an. Hữu Ngự không phản đối, anh nói kẻ ăn cắp sẽ hủy hàng, để hàng chìm sâu đáy biển. Tiểu Mãn nói anh sẽ cho người đi tìm, mất bao nhiêu tiền cũng phải thu hồi được số hàng đã mất.

Hữu Ngự nhắc nhở Tiểu Mãn, làm gì cũng phải theo qui luật, đừng cắt đứt con đường về sau. Tiểu Mãn nghe rồi cười, không nói với anh ta đã nhờ người lên công ty ngoại thương mua nguyên liệu để may bù mà làm ra vẻ bó tay, chuẩn bị bồi thường bằng tiền mặt.

Tiểu Mãn xuất thân là trưởng phòng bảo vệ nên có kinh nghiệm điều tra, anh quan sát kỹ hiện trường, phán đoán kẻ ăn cắp hàng của anh phải có tay trong, ít nhất có bốn người. Hai kiện hàng ném qua tường rào phía sau xưởng, hàng ra ngoài rồi phải dùng xe chuyển đến một nơi nào đó. Anh suy đoán, như vậy thời gian gây án diễn ra sau nửa đêm. Đêm khuya vắng vẻ nhất định không thể dùng xe có động cơ, dùng những loại như xích lô chở hàng cũng không thể chuyên chở dễ dàng ra khỏi Trung tâm thời trang, ban đêm trong Trung tâm thời trang có bảo vệ đi tuần.

Những nơi quanh đây là chỗ nào? Tiểu Mãn đến mấy xưởng may gần đây để xem xét, cuối cùng mọi nghi ngờ đổ dồn vào Hữu Ngự. Xưởng may của Hữu Ngự gần với xưởng may của anh, hai ngày trước khi sự việc xảy ra, người ta thấy Triệu Kim Thần đồ đệ của Hữu Ngự đến quần quanh ở công ty.

Chỉ suy đoán và nghi ngờ cũng không đủ, phải có bằng chứng. Tiểu Mãn đến bãi đỗ xe của Cát Hồng xem sau hôm mất trộm có ai thuê xe tải nhỏ

hay không. Kết quả phỏng đoán khiến Tiểu Mãn kinh ngạc, Kim Thần thuê xe chở từ xưởng của Hữu Ngự ra ba kiện hàng về nhà quê anh ta. Anh bị mất hai kiện, trong ba kiện này có của anh không? Tiểu Mãn vẫn không dám chắc.

Tiểu Mãn gọi người lái xe vào công ty, bảo anh ta nhìn những kiện hàng để ở phân xưởng. Người lái xe bảo có hai kiện giống như thế này, còn một kiện khác không giống. Tiểu Mãn đã rõ, có thể Kim Thần chơi trò mắt cá lẩn với ngọc trai. Anh ghi lời khai của lái xe, người lái xe được thưởng hai trăm đồng công và tiền bảo mật.

Đúng ngày giao hàng, Hữu Ngự gọi rất nhiều cuộc điện thoại hỏi xem hàng đã xong chưa. Tiểu Mãn đã tính toán, Tố Trân đưa nguyên liệu từ Thượng Hải về anh tổ chức cho công nhân làm cả đêm, theo tiến độ vẫn kịp với thời gian công ty ở Thượng Hải cho phép. Tiểu Mãn làm ra vẻ nhận lỗi với Hữu Ngự, trông thật đáng thương.

Sáng sớm hôm sau Hữu Ngự gọi điện đến, bảo đã tìm thấy hàng.

Hữu Ngự dẫn Tiểu Mãn đi xem hai kiện hàng, bảo kẻ ăn cắp gọi điện nặc danh đến đòi chuộc hai chục nghìn. “Tôi là ai mà phải chịu hãn? Tôi bảo với hãn đã trình báo công an rồi, chuẩn bị cho hãn vào tù. Đặt máy xuống chừng mười lăm phút sau, bảo vệ ở cửa báo cho biết, có kẻ ném xuống hai kiện hàng rồi bỏ chạy”. Hữu Ngự nhìn Tiểu Mãn rồi nói tiếp: “Thật may, coi như tìm lại được hàng đã mất. Nhưng mà, thời gian giao hàng bị trễ, bên anh có quan hệ với công ty ở Thượng Hải, có thể nói với họ một tiếng, làm tôi mất tín nhiệm, tổn thất của tôi lớn quá...”

Trong sự hợp tác giữa Tiểu Mãn và Hữu Ngự, anh nghe Hữu Ngự nói nhiều đến “tổn thất quá lớn”... Hữu Ngự lấy làm lạ vì Tiểu Mãn không tỏ ra phẫn khởi, càng không có một lời cảm ơn đối với anh ta.

Tiểu Mãn nói, hàng đã tìm thấy và cũng không có chuyện quá hạn, vì đã mua nguyên liệu của công ty ở Thượng Hải, đồng thời cũng được gia hạn. Hữu Ngự ngớ ra, nhưng phản ứng rất nhanh: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt! Vẹn cả đôi đường!”

Tiểu Mãn nói: “Nhưng tôi thì không vẹn cả đôi đường, tổn thất của tôi quá lớn. Hàng đã được đền bù, tôi chẳng có gì phải phiền lòng, hai kiện hàng này tôi phải đem đến trình báo với công an”.

Hữu Ngự ấp ứng: “Có cần phải thế không?”. Tiểu Mãn nói cần phải thế, vì anh biết ai đã ăn cắp.

Hữu Ngự hỏi ai, Tiểu Mãn chỉ vào Kim Thần đang đứng sau lưng anh ta. Hữu Ngự nói: “Làm gì có chuyện, là bạn bè với nhau, cậu Thần rất tốt với anh, anh đổ oan cho ai chứ đừng đổ oan cho cậu ấy”.

Tiểu Mãn nói rõ sự việc, Hữu Ngự không tin, bảo Tiểu Mãn mượn cứ đổ oan, không có căn cứ. Nhưng Kim Thần làm ra vẻ mạnh dạn chỉ thẳng Tiểu Mãn, nói đổ tội cho người khác phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Tiểu Mãn nói với Kim Thần: “Anh đừng quên tôi vốn là trưởng phòng bảo vệ, tôi nói vậy là có đủ nhân chứng vật chứng. Trong phân xưởng của tôi có gắn ca-mê-ra, tôi có thể giao cho công an bằng ghi hình”.

Vừa nghe, Hữu Ngự bỗng thất sắc, mặt Kim Thần lúc đỏ lúc tái.

Tiểu Mãn vỗ vai Kim Thần: “Anh quá đáng lắm, lấy hàng của tôi coi như không có chuyện gì, nhưng còn lấy thêm của ông chủ anh một kiện, anh thuê xe chở về nhà ba kiện, đúng không?”

Hữu Ngự đập bàn, hỏi Kim Thần: “Đúng vậy không?”.

Kim Thần không nói gì, Hữu Ngự nói: “Vậy là đúng rồi chứ?”. Anh ta xông đến cho Kim Thần một cái tát. Kim Thần ôm mặt, không nói gì. Hữu Ngự tức giận, chỉ vào mặt Kim Thần, chửi toáng lên. Hữu Ngự chửi đã mệt mới cho Kim Thần đi, còn đe không tha tội, đòi lột da anh ta.

Tiểu Mãn như đang xem trò, ngồi cười. Kim Thần đi rồi anh nói anh phải về. Hữu Ngự lôi anh lại, bàn bạc cách xử lý chuyện này. Tiểu Mãn nói không có vấn đề gì, ai ốm người ấy uống thuốc.

Hữu Ngự làm mình như người tốt, nói anh không thể để Kim Thần như thế, thật không ngờ. Anh cho rằng Kim Thần làm như vậy vì ghen tị với công ty của Tiểu Mãn đang lên. Anh nói, Kim Thần vốn thật thà, nếu biết anh ta hư đốn đâu có thể để Tiểu Mãn có cơ? Anh ta mong Tiểu Mãn rộng

lòng tha thứ cho Kim Thần. Tiểu Mãn chưa thể đồng ý một cách nhẹ nhàng.

Về đến công ty, Tiểu Mãn chưa kịp kể lại chuyện cho Vân Tài nghe, chị đã nói ngay, đơn hàng này lỗ to, sẽ làm như các nhà may khác bảo bên ủy thác đem tiền đến lấy hàng.

Cái gọi là đem tiền đến lấy hàng là cách làm của những xưởng may nhỏ bị thua lỗ, giữ hàng, đòi bên gia công đáp ứng yêu cầu lợi ích, làm như vậy cũng hơi quá đáng. Các công ty ngoại thương bị ép vì thời gian giao hàng, buộc phải chấp nhận. Những chuyện như vậy có rất nhiều trong ngành may gia công, họ cũng khó khăn, có được đơn hàng bị nhiều tầng sức ép, những là chất lượng sản phẩm không đạt, không đủ vốn... Phải chăng những xưởng may ấy bị dồn ép không còn lối thoát, không nghĩ đến chữ tín, thậm chí lừa dối không nghĩ đến danh dự, kết quả của vòng tuần hoàn ác tính càng nặng càng không còn việc làm, đồng thời phá đổ hình ảnh của Trung tâm thời trang.

Tất nhiên Tiểu Mãn không làm như thế, anh nói với Vân Tài chuyện gặp Hữu Ngự vừa rồi, nói không thẳng nhưng cũng đừng nên làm như thế.

Buổi tối, Hữu Ngự mời Tiểu Mãn ăn cơm, bàn nhau giải quyết chuyện Kim Thần. Tiểu Mãn học cách nói của Hữu Ngự: “Tổn thất của tôi lớn lắm...”

Cuối cùng Hữu Ngự đồng ý bồi thường tổn thất cho Tiểu Mãn, thanh toán tiền gia công, trả luôn cả năm chục nghìn tiền bảo lãnh ban đầu cho anh.

Hữu Ngự nói mình chịu tội hộ người khác, giận dữ nghiêng răng nghiêng lợi: “Những tổn thất này, tiền này là của tôi không thiếu một đồng, phải để thẳng Thần nhận, sẽ trừ vào lương của hắn ta”.

Tiểu Mãn trong họa có phúc, sự việc được giải quyết không nói làm gì, hành động đền bù hàng khiến công ty ngoại thương ở Thượng Hải cảm thấy cái xưởng may nhỏ này giữ được chữ tín, làm việc vững chắc, có Tố Trân năm khâu kiểm tra, chất lượng không có vấn đề gì, họ trực tiếp làm ăn với Công ty Bạ Bè của Tiểu Mãn.

Tiểu Mãn vẫn đau đầu.

Trước đây kiếm gạo cho vào nồi, bây giờ có gạo rồi nhưng nồi không đủ dùng. Mở rộng sản xuất, không đủ vốn là một vấn đề lớn.

5

Hữu Ngự sau chuyện với Tiểu Mãn coi như ăn phải quả đắng.

Tiểu Mãn không làm nghiệp vụ của anh nữa, anh không còn thì giờ đâu để trả thù. Công ty ở Thượng Hải kia càng ngày càng giao ít việc cho Hữu Ngự, công việc dần dần chuyển sang tay Tiểu Mãn. Hữu Ngự không thể chịu nổi, gửi cho công ty ở Thượng Hải một lá thư nặc danh, vạch trần chuyện Tiểu Mãn mua đơn hàng, mua chuộc nhân viên nghiệp vụ. Thư gửi đi nhưng không có tác dụng, công việc của Tiểu Mãn vẫn bình thường, không những thế còn thêm mấy khách hàng khác đều là những công ty ngoại thương và các hãng thời trang nổi tiếng.

Tiểu Mãn làm được như thế bởi anh có một tuyệt chiêu, để Hữu Ngự biết không thể xem thường những nhân viên kỹ thuật từ xưởng may nhà nước ra. Tiểu Mãn viết thư bảo đảm với Giám đốc các công ty có quan hệ, bảo đảm chất lượng, bảo đảm không bị xì xẻo. Về khoản bảo đảm liêm khiết anh ghi thật cụ thể, tuyệt đối không khấu trừ, không cho riêng nhân viên nghiệp vụ tiền, lấy năm mươi phần trăm tiền gia công để làm tiền bảo lãnh các yêu cầu ghi trong hợp đồng. Những công ty lớn gia công áo quần cho các xưởng may nhỏ đều không yên tâm ở hai điểm đó, coi như Tiểu Mãn cho khách hàng uống thuốc trợ tim.

Về điểm này Hữu Ngự không bằng Tiểu Mãn, anh ta nhớ đến Hồ Bằng. Quan hệ giữa Hồ Bằng và Tiểu Mãn rất ít, trước mặt thì nhận là họ hàng, về sau anh ta tìm hiểu thì ra không phải. Theo Hữu Ngự, Tiểu Mãn lấy Vân Tài làm vợ, Hồ Bằng phải thù hận mới đúng.

Hữu Ngự tìm gặp Hồ Bằng, muốn lợi dụng anh. Anh ta hỏi Hồ Bằng, Trung tâm thời trang là cái mỏ vàng, tại sao không đến đây kiếm chác? Hồ Bằng đành nói, phát tài cũng có số. Hữu Ngự cười: “Số với má gì, phải liều. Thời buổi này những kẻ nhát gan chỉ chết đói, chỉ có kẻ bạo gan là sống nổi”.

Hồ Bằng không phải không muốn phát tài mà là không gặp thời. Lấy Oánh Oánh không những chất lượng cuộc sống được nâng cao mà còn khiến anh cảm thấy mình bước vào tầng lớp trung lưu. Oánh Oánh cho anh giấc mộng hoàng kim, nay tưởng chừng trở về với tầng sinh hoạt xưa cũ, dựa vào đồng lương có hạn và khoản kiếm ngoài lúc có lúc không. Oánh Oánh cho anh biết mặc hàng hiệu, hút thuốc ngon, được hưởng cuộc sống nhàn tản, quen sung sướng, bây giờ sống khổ không quen, cũng không hạ thấp tiêu chuẩn sống. Anh dùng số tiền sau khi li hôn để sống như hồi xưa, nhưng rồi miệng ăn sơn long núi lở, rất nhanh chóng đi đến cùng kiệt.

Sau ngày li hôn, tâm tư Hồ Bằng để cả ở chuyện tiền nong, Tiểu Mẫn cũng tạo cho anh một áp lực lớn. Nếu cuộc sống của anh không bằng anh công nhân thất nghiệp nay là chồng của người vợ cũ, quả tình làm anh không thể chịu nổi. Xem ra, xường may của Tiểu Mẫn làm ăn khá khá, nếu không Vân Tài không dám chế giễu anh, không đến nỗi thẳng thắn khuyên răn anh.

Trong kì nghỉ Quốc khánh, Tiểu Mẫn và Vân Tài lên Thượng Hải thăm khách hàng, đưa thẳng Hâm cùng đi chơi. Thăng Hâm được thấy sông Hoàng Phố, phố Bờ Sông, phố Nam Kinh tầm mắt được mở rộng, luôn mồm khoe với Hồ Bằng chuyến đi Thượng Hải, lúc nào cũng gọi Tiểu Mẫn là Giám đốc. Trước mặt con, anh ta tỏ ra sĩ diện, bảo nếu có thời gian sẽ đưa nó đi Hồng Kông và Singapore, Malaysia, Thái Lan chơi một chuyến. Thăng con hỏi có thời gian có phải chờ có tiền không? Hồ Bằng cau mày: “Bố có thừa tiền!”. Thăng con nói: “VẬY bố đưa con đi Mĩ, đến Las Vegas xem đánh bạc”. Tiền quả là chuyện lớn, phải chi dùng cho bản thân, thăng con mỗi ngày một lớn khôn, mỗi ngày phải chi nhiều tiền hơn. Anh hỏi Hữu Ngự, làm thế nào để kiếm chác trong cái mỏ vàng Trung tâm thời trang

Hữu Ngự nói, gần đây Tiểu Mẫn làm ăn khá lắm, có điều thiếu vốn, anh bảo Hồ Bằng hỏi Tiểu Mẫn xem có cần vay không. Hồ Bằng hỏi như vậy là ý làm sao, Hữu Ngự nói cho Tiểu Mẫn vay tiền, tiền sẽ để ra tiền, để ra thật nhiều, để thật nhanh. Hồ Bằng nghe nói vậy, lòng những khấp khởi.

Tiểu Mãn vay tiền Hồ Bằng là chuyện về sau, Hữu Ngự còn giới thiệu với Hồ Bằng hai chủ xưởng may cần vay tiền. Hai xưởng này làm ăn không tốt lắm, Hồ Bằng không đồng ý cho vay, anh không muốn lấy những đồng tiền ít ỏi của mình ra làm chuyện phiêu lưu mạo hiểm. Ở thành phố Tứ Phương này có đến hơn bảy trăm xưởng may lớn nhỏ. Chủ xưởng may nhỏ nợ lương công nhân, lấy hết tiền gia công rồi chuồn thẳng không phải chỉ một vài xưởng. Tuy nói là xưởng may, nhưng thiết bị đơn giản, không có bao nhiêu tài sản cố định, đó là nguyên nhân để các ông chủ xưởng đóng cửa một cách dễ dàng. Nhẹ dạ cho những vị làm ăn chẳng ra gì vay tiền, cuối cùng mất cả chì lẫn chài. Từ rất lâu, Hồ Bằng mong Tiểu Mãn hỏi vay tiền, thà rằng lấy lãi thấp một chút hoặc không cần lãi cũng được. Vì Hồ Bằng thấy cho Tiểu Mãn vay tiền là một cách cứu viện, cho anh vay là một cách giúp đỡ, cứu anh trong nguy nan. Với lại, quan hệ hai người như vậy Tiểu Mãn sẽ không đến nỗi không hoàn trả, không có gì phải lo lắng.

Đúng là Tiểu Mãn đang gặp khó, Hồ Bằng chỉ gọi điện hỏi anh gần đây làm ăn ra sao, anh liền hẹn Hồ Bằng đi ăn cơm, bảo có việc cần bàn.

Số tiền Tiểu Mãn định vay thật bất ngờ đối với Hồ Bằng, anh muốn vay năm trăm nghìn, cần gấp một trăm nghìn làm vốn lưu động, chừng vài ba tháng sau vay thêm bốn trăm nghìn để mở rộng sản xuất cho kế hoạch sang năm.

Tiểu Mãn nói, tình hình sản xuất tương đối khá, trước mắt mùa làm ăn sắp đến, cần có tiền để chuẩn bị áo lông vũ cho mùa đông sang năm, sau đây mọi chuyện sẽ dễ chịu hơn. Hồ Bằng bảo trong tay anh không có nhiều tiền như vậy, anh sẽ nghĩ cách giúp đỡ.

Hai hôm sau Hồ Bằng nói với Tiểu Mãn đã có cách: “Nước sông lụt cá sông”, mượn tiền rồi rải trong công nhân.

Tiểu Mãn nghe vội lắc đầu, như thế không được. Anh không thể nợ lương công nhân, càng không thể nói vay tiền công nhân. Hồ Bằng bảo, Tiểu Mãn không cần lộ diện. Anh không hiểu Hồ Bằng định dùng phép gì, bảo anh nói rõ xem liệu có ổn không.

Hồ Bằng nói, xưởng của anh theo chế độ công ty cổ phần rất nên huy động vốn trên thị trường, anh góp vốn hai trăm nghìn, trở thành cổ đông, sau đấy thiết lập “Quỹ hỗ trợ doanh nghiệp”, mỗi công nhân có thể mua một cổ phiếu “quỹ hỗ trợ”, mỗi cổ phiếu hai nghìn đồng, lãi suất mỗi tháng một hào, khoản lãi này sẽ do Tiểu Mãn bí mật chi trả, nửa năm sau cho thêm lãi suất mỗi tháng hai xu, không cần phải chia lợi tức.

Sợ Tiểu Mãn không hiểu, Hồ Bằng giải thích: “Cái lợi của anh ở chỗ mất một hào mà có vốn, bây giờ cho vay một hào rưỡi cho đến hai hào, nửa năm sau anh mới phải trả hai xu lợi tức, cũng chỉ một hào hai xu mà có tiền dùng”.

Nghe Hồ Bằng nói tưởng chừng anh được lợi lớn, nhưng lừa dối công nhân là chuyện anh không thể làm.

Hồ Bằng bảo đây không phải là chuyện lừa dối, mà là đẹp cả đôi đường. Cải cách, thay đổi của nhà nước thực chất là vận dụng phương pháp mới để giải quyết vấn đề.

Tiểu Mãn nói: “Anh chịu trách nhiệm trước công nhân, đừng để họ chịu thiệt”. Hồ Bằng giải thích: “Người chịu thiệt trước hết là tôi, không phải là công nhân. Tôi gánh chịu mạo hiểm, quan trọng hơn, anh không phải chịu trách nhiệm đối với tôi. Hơn nữa, hai nghìn đồng liệu công nhân chịu thiệt bao nhiêu?”. Tiểu Mãn chưa đồng ý ngay với Hồ Bằng, bảo anh phải tính toán lại. Tiểu Mãn về kể với Vân Tài ý kiến của Hồ Bằng, Vân Tài khen cách ấy tốt đấy, nhưng tại sao mình không đứng ra làm mà đi mượn gà đẻ trứng?

Tiểu Mãn băn khoăn, anh cũng đã nghĩ đến cách đó, sợ công nhân nghi ngờ đấy là biến tướng của chuyện nợ lương. Hồ Bằng đứng ra với anh cho rằng đấy là nhà đầu tư, dù sao thì cũng là người ngoài. Anh ta làm việc ở cơ quan hành chính, có thu nhập cố định, cổ vũ mọi người đầu tư nghe ra có sức thuyết phục hơn.

Vân Tài không muốn Tiểu Mãn hợp tác với Hồ Bằng. Tiểu Mãn hỏi tại sao, chị nói cũng không rõ, dù sao thì cũng cảm thấy không yên tâm. Tiểu Mãn nói anh cũng không yên tâm, không phải sợ Hồ Bằng là chồng cũ của

Vân Tài, mà làm như thế này coi như cùng hợp tác với Hồ Bằng. Anh sợ xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, anh vẫn nghĩ con người Hồ Bằng không như mình. Vân Tài nói, trông vậy thôi, chính Hồ Bằng là con người nhất gan, chơi mạt chược rất giỏi nhưng cho rằng mình không gặp may, kiên quyết không chơi, sợ thua, không chịu nổi thua. Vì cần tiền gấp, Tiểu Mãn không còn cách nào khác. Từ ngày lên làm ông chủ, buồn nhất là thiếu vốn, lúc phát lương cho công nhân rất buồn, nộp tiền điện rất buồn, chi tiêu hàng ngày cũng rất buồn. Trước ngày mở xưởng, Lưu Giai Kỳ là bạn cũ nói với anh, làm ông chủ nhỏ phải biết chịu đựng, bây giờ nhìn lại phải chịu khổ, khi đã chịu đựng rồi không sao bỏ nổi.

Tiểu Mãn mở hội nghị công nhân viên chức, anh giới thiệu Hồ Bằng với mọi người. Hồ Bằng nói, anh là một cổ đông mời mọi người cùng làm cổ đông, làm thế nào? Tức là cùng lập Quỹ hỗ trợ doanh nghiệp.

“Quỹ hỗ trợ sẽ đem lại lợi ích đó là, mọi người cùng làm một chủ nhân nhỏ, cùng được chia lãi. Dù thế nào anh chị em vẫn có thu hoạch, rủi ro thuộc về tôi. Tôi không phải là gốc, tôi đã thấy xưởng của anh Mãn đây sẽ có ngày phát lên...”. Tiểu Mãn thấy tài nói của Hồ Bằng gây xúc động rất ít công nhân. Nhiều người muốn tham gia đã nêu nhiều câu hỏi cho Hồ Bằng, anh vỗ ngực thùm thụp. Tiểu Mãn không biết có bao nhiêu người tham gia, nhưng Hồ Bằng đưa ngay cho anh một trăm nghìn. Hồ Bằng bảo anh viết phiếu thu, chứng tỏ đã thu được của Quỹ hỗ trợ, trong phiếu không ghi rõ lợi tức, Hồ Bằng nói rất tin ở Tiểu Mãn, chỉ cần hiệp định quân tử là đủ. Tiểu Mãn thận trọng, anh tìm một công nhân tham gia quỹ, nhìn tờ giấy Hồ Bằng viết cho cô. Phiếu thu Hồ Bằng viết rất đúng qui tắc, ghi rõ danh mục quỹ hỗ trợ, lãi suất hàng tháng không dưới mười phần trăm, tháng nào thanh toán luôn tháng đó. Sau một tháng, Tiểu Mãn đưa cho Hồ Bằng mười nghìn đồng lãi suất (thực chất là lợi tức), Hồ Bằng khẳng định sẽ chuyển cho công nhân tham gia quỹ. Có một công nhân tìm đến Tiểu Mãn nhờ giúp tiếp xúc với Hồ Bằng, cô ta mua mấy cổ phần.

Hồ Bằng không đồng ý, Tiểu Mãn đề nghị anh cũng không đồng ý. Mỗi người chỉ được mua một cổ phần. Những người lúc đầu chưa mua, nay

tranh nhau mua. Mấy hôm nay trong phân xưởng ồn ào bàn tán chuyện này, những người có thể mua đều đã mua được.

Tiểu Mãn nghĩ, chuyện này hoặc giống như Hồ Bằng nói vụn cả đôi đường, giải quyết khó khăn thiếu vốn, công nhân cũng có lợi. Tiểu Mãn yên tâm vì đã đáp ứng được mong mỏi của công nhân.

Hồ Bằng nói, bốn trăm nghìn Tiểu Mãn cần lúc nào cũng sẵn sàng, Tiểu Mãn ngạc nhiên, anh chưa cầm tiền ngay, vì không thể trả nổi lãi suất. Nhưng khoản tiền này trong tay Hồ Bằng cũng không ổn, anh cũng phải trả lãi suất. Hồ Bằng bảo anh đã có cách.

Hữu Ngư có lần nói với Hồ Bằng, trong Trung tâm thời trang lãi suất một hào hai xu có bao nhiêu anh lấy bấy nhiêu, hễ có tiền là có người tranh nhau vay. Anh giới thiệu cho Hồ Bằng mấy xưởng may đang cần vay, Hồ Bằng cho vay với lãi suất từ một hào rưỡi cho đến hai hào. Vì trong tay có nhiều tiền, Hồ Bằng mạnh dạn hơn, không đắn đo trước sau như mọi khi. Theo anh nói, anh đã nói rộng chính sách.

Người yêu cầu được tham gia quỹ hỗ trợ ngày một nhiều, công nhân của các xưởng may khác cũng nhờ người để được tham gia. Hồ Bằng vẫn kiên trì mỗi người chỉ được mua một cổ phần, như vậy người mua rất đông. Dùng hết hai chục cuốn phiếu thu, Hồ Bằng thực thi quản lý số hóa, cứ năm chục người thành một nhóm, hoặc lấy tên xưởng làm đơn vị, đến kì anh sẽ chỉ định tổ trưởng hoặc người phụ trách phát tiền lãi.

Dùng người ngoài không đủ tin, Hai Hiến người bà con ở quê hồi Văn Hòa bị cách li rất được việc, người cũng nhanh nhẹn, Hồ Bằng khuyên Hai Hiến hãy tạm nghỉ buôn bán để giúp anh làm một số khoản thu và chi lãi.

Ngoài xã hội cũng có một số người tham gia quỹ hỗ trợ, điều này Hồ Bằng không muốn nhưng không có cách nào ngăn cản. Tháng nào cũng chia lãi, tháng nào cũng có lãi là sự hấp dẫn đối với bất cứ ai. Hai nghìn đồng làm gì để mỗi năm được gấp đôi, nhưng mua cổ phần quỹ hỗ trợ mỗi năm được lãi những hai nghìn bốn trăm đồng. Đây không phải là cái bánh vẽ, là cái bánh rất thật, mỗi tháng cắt ra một miếng bánh thơm ngon.

Tiểu Mãn hỏi riêng Hồ Bằng, quỹ hỗ trợ có điều gì rắc rối không? Hồ Bằng cảm thấy quỹ này vẫn vận động bình thường, cho các xưởng may vay đều khấu trừ lãi trước, trừ Tiểu Mãn. Cho vay một trăm nghìn hai tháng lợi tức được bốn chục nghìn, viết giấy vay một trăm nghìn nhưng chỉ được cầm sáu chục nghìn. Một vào một ra trừ không gian lợi nhuận năm xu cho đến một hào, còn có một tháng quay vòng, một tháng sau mới trả lãi cho người tham gia quỹ.

Nhưng cũng có khó khăn, người ngoài xưởng may tìm đến Hồ Bằng, bà Thai vợ ông Giám đốc sở, không kẽ hở nào không chui lọt, bà tìm đến Hồ Bằng, bỏ ra sáu chục nghìn để mua ba mươi suất. Hồ Bằng không biết bà mò đâu ra tin tức, buộc anh phải giải thích. Bà Thai thông cảm với anh, bảo Hồ Bằng chỉ giúp bạn, giúp Tiểu Mãn huy động vốn. Bà còn nói bà giấu chồng lấy tiền mặt chược không cho chồng biết. Hồ Bằng bất đắc dĩ cầm tiền của bà ta, đây là mức cao nhất trong quỹ hỗ trợ.

Mùa đông năm 2006 ấm áp, những xưởng may nhỏ trông chờ gia công áo lông vũ bị một đòn chí mạng.

Suốt mùa đông không có ngày nào rét buốt, không có gió bắc gào rú, nắng ấm chiếu lên người, các ông chủ xưởng may nhỏ cảm thấy như kim châm vào lưng.

Tiểu Mãn không chết đói vì có hợp đồng gia công sản phẩm cho công ty ngoại thương, coi như tạm ổn, Dầu vậy anh vẫn có kế hoạch mở rộng sản xuất cho năm sau.

Công ty thời trang Hồng Vận của Giai Kỳ tung ra thị trường đồ nữ công sở thân dài tay ngắn rất được hoan nghênh, thương hiệu “Ha nam ha nữ” đã có tiếng trên thị trường. Tiểu Mãn cũng muốn có thương hiệu riêng, cảm thấy đây là con đường tất yếu của ngành thời trang, anh tìm người thiết kế thương hiệu sản phẩm và LOGO .

Hồ Bằng rất ít khi xuất hiện trong Trung tâm thời trang, Tiểu Mãn biết anh đang thu gặt tiền nong, không dễ dàng cho các ông chủ xưởng may nhỏ vay vốn, anh còn thuê mấy người đi đòi nợ. Có không ít xưởng may

nhỏ đóng cửa, chủ trốn nợ bỏ chạy, Tiểu Mãn toát mồ hôi cho Hồ Bằng, không biết những xưởng kia có nợ anh không.

Tiếp theo, Trung tâm thời trang xảy ra một việc làm thay đổi số phận nhiều người.

6

Hai giờ sáng ngày 26 tháng 12, khu xưởng may của Trung tâm thời trang xảy ra vụ cháy lớn.

Tiểu Mãn đang say ngủ, bỗng giật mình bởi tiếng còi xe cứu hỏa, anh vội mặc áo quần chạy đi. Mùi vật liệu hóa chất cháy khét, bầu trời đỏ rực, tiếng người kêu gào theo gió bay đến.

Tiểu Mãn kêu lên “hỏng rồi”, anh chạy theo hướng phán đoán của mình.

Biển lửa ở về phía Bắc, cách xưởng may của Tiểu Mãn chừng tâm chín chục thước, có thể ở vị trí xưởng may Kì Cường. Hai chiếc xe cứu hỏa của đội chữa cháy khu kinh tế đang chữa cháy, hai vòi phun cố gắng khống chế ngọn lửa từ phía trước, nhà xưởng bị cháy bốc khói đen mù mịt.

Tiểu Mãn sốt ruột hỏi thăm những người đứng chung quanh, người trong xưởng có kịp chạy ra không? Các xưởng may trong khu sản xuất, kho tàng, sinh hoạt đều tập trung “ba trong một”. Xưởng may Kì Cường tuy không lớn, nhưng trong khu nhà ở có đến ba bốn chục người. Người anh hỏi vừa chạy từ trong xưởng Kì Cường ra, Tiểu Mãn vội bảo họ tập trung lại xem còn thiếu ai không.

Hôm ấy gió bắc cấp năm, cấp sáu, các xưởng may lợp tôn không có khoảng trống phòng hỏa, vải sợi hóa học và phụ liệu cháy tỏa khói đen dày đặc cuồn cuộn bay lên, ngọn lửa theo gió lan dần xuống khu Nam, nếu không kịp thời khống chế cả Trung tâm thời trang sẽ thành một liên doanh lửa.

Sáu xe cứu hỏa tăng viện lao tới, nhóm trinh sát lửa đem theo công cụ dập lửa vào sâu đám cháy để tìm hiểu tình hình. Sát với xưởng may Kì Cường là xưởng may của Hữu Ngự, người chỉ huy chữa cháy yêu cầu nhân viên quản lý Trung tâm thời trang liên lạc với Hữu Ngự, cấp tốc chuyển thiết bị và vật liệu ra khỏi xưởng để hình thành vành đai cách li ngọn lửa.

Người của ban quản lý gọi điện cho Hữu Ngự, điện thoại đã kết nối nhưng anh ta dập máy, gọi lại, điện thoại trong trạng thái tắt máy.

Không thể trì hoãn, người chỉ huy cứu hỏa lệnh cho các chiến sĩ chữa cháy dùng dụng cụ mở cửa phân xưởng, nhà kho, tổ chức cho công nhân của các xưởng khác vào chuyển thiết bị, vật tư ra ngoài.

Hữu Ngự đối xử với công nhân rất khắc nghiệt, công nhân lúc này thà đứng ngoài xem cháy chứ không vào cứu tài sản cho anh. Có người ra điều kiện, Hữu Ngự phải trả hết khoản nợ lương thì họ sẽ vào cứu.

Trong lúc khẩn cấp, Tiểu Mãn tổ chức cho công nhân của xưởng mình vào chi viện, một số người đứng xem cùng tham gia. Tổ chức xong đội ngũ công nhân vào cứu tài sản, Tiểu Mãn tìm người chỉ huy cứu hỏa, đề nghị điều động đội cứu hỏa của xưởng dệt gần đấy đến tham gia dập lửa. Anh biết nước trong xe cứu hỏa dùng hết, các vòi cứu hỏa trong khu xưởng không đủ dùng, chắc chắn rất khó khăn về nguồn nước bổ sung.

Người chỉ huy cứu hỏa mở dự án phòng cháy chữa cháy của Trung tâm thời trang, trong dự án không có điều khoản ấy. Là sĩ quan chỉ huy chữa cháy ông có quyền điều động đội chữa cháy của các nhà máy đến tiếp sức, nhưng lại đặt câu hỏi: nguồn nước, nguồn nước ở đâu? Không có nguồn nước, chỉ có bơm nước cứu hỏa thủ công cho nên không có tác dụng.

Tiểu Mãn nói: “Chỉ thị họ ra sông Tứ Phương ở phía đông nam Trung tâm thời trang, thực hiện bơm tiếp hai chặng. Họ có thể điều động tám đội cứu hỏa dùng bơm tay, như vậy có thêm bốn vòi cứu hỏa nữa, bốn nhóm cung cấp nước, lực lượng cứu hỏa lớn hơn.

Viên chỉ huy cứu hỏa nghi ngờ nhìn Tiểu Mãn, ông thấy Tiểu Mãn có vẻ rất chuyên nghiệp, không biết anh làm gì. Tiểu Mãn tự giới thiệu, anh vốn là trưởng phòng bảo vệ của nhà máy bột giấy, người chỉ đạo đội cứu hỏa của nhà máy, đội của anh và đội cứu hỏa nhà máy dệt đã từng diễn tập chung.

Đề nghị của Tiểu Mãn rất có tác dụng. Sau đấy trong lúc chữa cháy anh lại được cứu thoát.

Khi vòi phun bọt trong tay chiến sĩ cứu hỏa trở nên ít đi, dây nhà xưởng của Hữu Ngư liền kề với xưởng Kì Cường bốc khói đen, đội cứu hỏa của nhà máy dật kịp thời tăng viện, vòi phun nhiều hơn, ngọn lửa bị dập xuống.

Lúc ấy Tiểu Mãn đang trong xưởng của Hữu Ngư chỉ huy công nhân chuyển vật tư rất an toàn, cuối cùng anh phát hiện một đồng vải vụn, vải thừa không có cách nào chuyển ra nổi. Anh mở vòi cứu hỏa tiếp với thùng nước, định tưới ướt đồng vải thừa dễ cháy này. Tưới đến thùng nước thứ hai thì đồng vải bốc cháy, khói đen có khí độc ập đến, anh cảm thấy choáng váng, ngạt thở, vội cởi áo nhúng nước để đề phòng.

Cái áo ướt chưa kịp trùm lên mặt thì anh đã ngã xuống...

Một chiến sĩ cứu hỏa mặc áo cứu hỏa cách nhiệt, đầu đội mũ phòng độc lao vào cứu Tiểu Mãn. Nếu không có đội cứu hỏa chuyên nghiệp tăng viện sẽ không khống chế nổi ngọn lửa, trang bị của trung đội cứu hỏa đặc biệt dù có tốt đến đâu mà không có cách nào vào giữa đám cháy, e rằng Tiểu Mãn đã chết trong biển lửa.

Tận trưa hôm sau Hữu Ngư mới biết chuyện hỏa hoạn. Người của ban quản lý gọi điện cho anh lúc anh đang ở chiếu bạc, đang thua thì có điện thoại. Chơi xong bài anh đi tắm hơi, tắm xong anh ngủ một giấc đến tận trưa. Mở điện thoại di động ra mới biết có hỏa hoạn, anh cuống vội mặc trái áo hoảng hốt chạy về Trung tâm thời trang.

Bãi đỗ xe của Cát Hồng sau trận hỏa hoạn trở thành “trại tị nạn” của công nhân các xưởng may, ban chỉ huy xử lý sau hỏa hoạn, trung tâm thông tin của các ông chủ xưởng may vẫn đang bàng hoàng sợ hãi.

Hữu Ngư cảm thấy vô cùng may mắn, xưởng may Kì Cường bị thiêu sạch, xưởng may của anh tuy có mấy gian bị cháy nhưng tổn thất không lớn. Anh biết rất may có Tiểu Mãn cứu giúp, nếu không thì không biết hậu quả ra sao.

III. TAN CUỘC

“Nhật báo Tứ Phương” đưa tin hỏa hoạn ở Trung tâm thời trang hồi sáng sớm cũng đồng thời giới thiệu sơ qua chuyện Tiểu Mãn tham gia cứu hỏa bị thương và được bệnh viện cứu chữa.

Xuyên Thanh ở nhà dưỡng bệnh đọc được tin này trên báo, lập tức gọi điện cho Ban Tuyên truyền của Thành ủy Tứ Phương, anh nói cuối cùng thành phố đã xuất hiện một anh hùng nghĩa dũng, Bí thư thành ủy và Chủ tịch thành phố nên đến thăm, đài truyền hình, đài phát thanh, báo ngày, báo buổi chiều cần thiết theo dõi, thông tin đầy đủ, có bài bản.

Người ở Ban Tuyên truyền nhận điện thoại của Xuyên Thanh thiếu kiên nhẫn, anh ta đặt máy xuống liền kêu ca: “Cái anh chàng Thanh này bệnh tâm thần nặng rồi. Anh ta cứ nghĩ mình là lãnh đạo tỉnh ủy, thay mặt cho Ban tuyên truyền tỉnh ủy trao nhiệm vụ cho chúng ta”.

Buổi tối, đài truyền hình thành phố đưa tin, Bí thư thành ủy và Chủ tịch thành phố vào bệnh viện thăm Tiểu Mãn, hỏi thăm tình trạng sức khỏe của anh và tình hình điều trị, chỉ thị cho bệnh viện phải bằng mọi giá cứu sống người anh hùng cứu hỏa vì nghĩa này. Nhân dân trong thành phố lũ lượt kéo đến thăm anh, hoa tươi để đầy lối đi bên ngoài phòng bệnh.

Thấy đài truyền hình đưa tin, Xuyên Thanh rất xúc động đi đi lại lại trong phòng, miệng lầm bầm: “Mãn ơi! Nếu tờ báo còn trong tay tớ, tớ sẽ đưa tin liên tục, đưa tin có hệ thống, đưa tin sâu đậm, mở chuyên mục, để cậu trở thành đại anh hùng ai ai cũng biết”.

Tiểu Mãn bị bỏng sâu trên phần lớn diện tích cơ thể, thêm vào đấy đường hô hấp bị cháy. Bệnh viện tổ chức hội chẩn, đề ra phương án điều trị nghiêm ngặt, lúc mỗi có sáu bác sĩ làm việc liên tục, chia thành ba nhóm xử lý toàn diện. Vì mới qua cơn choáng, cơ thể Tiểu Mãn rất yếu, mỗi nhanh có thể giảm ra máu, mà cũng đỡ đau.

Sau phẫu thuật, lớp da chết trên người đã bị loại bỏ, để lộ một diện tích lớn lớp thịt dưới da, bác sĩ phải xử lý bằng cách cấy lên người anh một lớp da khác, chờ đến khi đủ điều kiện sẽ cấy da của bản thân anh.

Tiểu Mãn nằm trong phòng cách li vô trùng, lúc đầu Vân Tài ít có cơ hội chăm sóc anh, vào thăm phải thay đồ vô trùng, bác sĩ cũng hạn chế thời

gian thăm, không cho chị nói chuyện nhiều với anh.

Mặt Tiểu Mãn bị bỏng nặng, có thể nói khuôn mặt bị biến dạng, trong vòng một tháng phải phẫu thuật bốn lần, bác sĩ phải chỉnh sửa da trên người, trên mặt anh, lấy da ở những nơi khác cấy vào khuôn mặt. Tiểu Mãn rất đau đớn, toàn thân băng bó, không cử động nổi. Để giữ cho vết thương khô ráo, ngày nào bác sĩ cũng thay băng hai lần, mỗi lần thay phải hơn hai tiếng đồng hồ. Không phải lần nào mở băng ra đều có thể gây mê, vì không thể ngày nào cũng gây mê hai lần. Mỗi lần thay băng trong tình trạng gây mê cũng rất đau đớn, Tiểu Mãn tỏ ra kiên cường.

Hơn mười ngày sau, bác sĩ xét đến khả năng chịu đau và sức chịu đựng về tâm lý của Tiểu Mãn, ngoài việc điều trị theo phác đồ thông thường còn tiến hành chỉ dẫn về tâm lý. Hàng ngày Vân Tài đến với anh lâu hơn, được nói chuyện với anh nhiều hơn.

Vân Tài biết Tiểu Mãn quan tâm đến công ty, chị nói rõ cho anh biết, chỉ giấu anh một sự việc. Nhưng không thể giấu được anh, anh nhận ra ngay. Một hôm, sau khi Vân Tài nói chuyện công ty, mắt anh cứ nhìn xoáy vào chị. Vân Tài không dám nói, chuyện giấu anh có thể gây sốc cho anh.

Tiểu Mãn mặt bị thương không được nói chuyện, anh chỉ dùng âm mũi bảo chị “nói đi”.

Vân Tài chỉ nói với anh, Hồ Bằng đã bỏ trốn.

Hồ Bằng không nói đi đâu, trước lúc đi anh để lại cho Vân Tài một phong bì có năm trăm nghìn và một lá thư, bảo chị chuyển cho Tiểu Mãn. Thư rất đơn giản: “Anh, rất xin lỗi, tất cả đều do tôi sai trái. Hãy giúp tôi chăm sóc con”. Công an tìm Vân Tài để tìm hiểu về Hồ Bằng. Bảo anh có liên quan đến vụ việc lừa đảo huy động vốn. Vân Tài không nói với công an chuyện Hồ Bằng để lại thư và tiền. Sau đấy chị rất sợ, muốn nói chuyện này với Tiểu Mãn, lại sợ anh bị sốc.

Phản ứng của Tiểu Mãn làm chị căng thẳng, anh trợn mắt, nằm bất động, giống như đang suy nghĩ căng thẳng lắm..

Rất lâu sau, Tiểu Mãn dùng âm mũi để nói: “Trả... công... nhân...” Vân Tài gật đầu, hiểu ý anh.

Trước lúc Vân Tài về, Tiểu Mãn lại thay đổi ý định, anh vất vả lắm mới ra hiệu cho Vân Tài biết phải đưa tiền và thư đến cho công an.

Theo ý Tiểu Mãn, Vân Tài đưa tiền và thư đến công an, ông Đào Triệu Quốc, đội trưởng đội điều tra trực tiếp nhận. Ngay tối hôm ấy ông vào bệnh viện thăm Tiểu Mãn.

Ông Quốc không hỏi gì Tiểu Mãn, chỉ cho biết hiện tại công an tạm giữ Hai Hiến, trợ thủ của Hồ Bằng, thông qua anh ta để biết những người bị hại, sơ bộ được biết Hồ Bằng đã phi pháp huy động được hơn mười hai triệu đồng cho cái gọi là Quỹ hỗ trợ. Hai hôm trước, Hồ Bằng ở Hàng Châu gửi về cho đội điều tra một lá thư, trong đó có bản sao chụp chứng từ của bốn mươi hai chủ xưởng may vay một triệu hai trăm bảy mươi nghìn. Như vậy Hồ Bằng ôm một khoản tiền lớn bỏ trốn.

Ông Quốc dặn Tiểu Mãn và Vân Tài, nếu có tin tức gì về Hồ Bằng phải báo ngay với công an, công an đã công bố lệnh truy nã Hồ Bằng.

Sau hôm ông Quốc vào bệnh viện, đội điều tra lại tìm Vân Tài nhiều lần, tìm hiểu kỹ tình hình Quỹ hỗ trợ có liên quan đến Tiểu Mãn.

Hiện tình của Tiểu Mãn có sự thay đổi, bộ phận có liên quan ngừng ngay việc đề nghị tuyên dương Tiểu Mãn danh hiệu cá nhân tiên tiến, các phương tiện thông tin đại chúng cũng thôi tuyên truyền công lao thành tích của anh. Nhưng điều ấy không ảnh hưởng đến Tiểu Mãn, đáng sợ là bác sĩ thông báo với Vân Tài khoản viện phí phải trả là một trăm nghìn, gồm chi phí phẫu thuật và nằm viện, bác sĩ còn cho biết hậu kỳ điều trị của Tiểu Mãn cần phải một trăm nghìn nữa.

Vân Tài cầu xin bố mẹ, thu gom tiền gia công cũng chỉ như muối bỏ bể, vừa phải nộp viện phí cho Tiểu Mãn, vừa phải trả lương cho công nhân, chi tiêu cho nhà máy, hiện tại mỗi ngày có không biết bao nhiêu người đến ngồi ở công ty, họ bị Hồ Bằng lừa mua cổ phiếu quỹ hỗ trợ.

Nhà sư bỏ trốn nhưng chùa thì không thể đi theo, họ đòi Tiểu Mãn và Vân Tài phải trả nợ thay cho Hồ Bằng.

Cũng may, công nhân trong xưởng nể tình Vân Tài, sau ngày Tiểu Mãn bị nạn họ cũng không đòi lãi suất hàng tháng, sẵn sàng cùng công ty qua

cơ hoạn nạn. Nếu không có sự ủng hộ của công nhân thì Vân Tài cũng đổ từ lâu rồi.

2

Sau hỏa hoạn, vì việc Hồ Bằng bỏ trốn, Trung tâm thời trang nổi sóng, cảnh ngộ của Tiểu Mãn được các chủ xưởng may đồng tình.

Tiểu Mãn bị thương trong khi cứu hỏa tại Trung tâm thời trang, nếu không vì cứu tài sản của người khác, anh không đến nỗi phải nằm viện, cũng không đến nỗi bị mất da trên cơ thể, mặt không bị biến dạng. Cát Hồng biết có nhiều người muốn bày tỏ tấm lòng với Tiểu Mãn, muốn tổ chức lạc quyên giúp đỡ Tiểu Mãn.

Sau khi đóng cửa phòng chơi bài, những ông chủ thích chơi mạt chược trong Trung tâm thời trang đều có ý kiến với Cát Hồng, làm ăn của chị cũng bị ảnh hưởng, nhà ăn vắng khách nhiều. Dần dần mọi người cũng hiểu được chị. Trước kia Cát Hồng dựa vào Xuyên Thanh, những mong vợ chồng vinh hoa phú quý, Xuyên Thanh bị bệnh thần kinh, Cát Hồng gần như trở thành người khác. Chị nắm lấy bãi đỗ xe và gia đình, một mặt chú ý đến làm ăn ở bãi đỗ xe, mặt khác chăm sóc chồng ốm đau. Tính tình Cát Hồng có phần khác đi, nhưng trong cốt tủy vẫn cởi mở nghĩa hiệp, thường xuyên giúp đỡ người khác, thích làm việc thiện, được mọi người khen ngợi. Bởi lòng dạ ngay thật, nhanh mồm nhanh miệng, nói năng thẳng thắn mọi việc lớn nhỏ trong Trung tâm thời trang, ra vào đồn công an hoặc đến tòa án chỉ một mình chị, chị trở thành ủy viên hội đồng hòa giải dân sự.

Buổi tối cuối tuần, Cát Hồng làm mười mâm cỗ, mời các vị chủ xưởng trong Trung tâm thời trang. Người đến đông hơn dự kiến, không những người của các xưởng may, một số người của khu thương mại cũng đến dự. Có người đến không ăn, trao tiền quyên góp rồi về. Tiền quyên góp hoặc nhiều hoặc ít, nhiều hai ba nghìn, ít không dưới hai trăm.

Cát Hồng chúc rượu, nói với mọi người khó khăn của Vân Tài và Tiểu Mãn. Người được chúc rượu đều nhận góp một khoản nào đó, tưởng như đã được bàn bạc kỹ, mỗi vị bỏ ra một nghìn đồng. Hữu Ngư ngồi kia, anh im lặng, không nói chuyện với người ngồi bên cạnh, không ai nhận đóng góp.

Hữu Ngự sợ Cát Hồng hiểu nhầm, bảo anh đã tính toán, sắp xếp. Cát Hồng nói, Tiểu Mãn lấy đức báo oán, vì Hữu Ngự mà bị thương, Hữu Ngự nên ủng hộ nhiều hơn mới phải, Hữu Ngự gật đầu lia lịa.

Cát Hồng chúc rượu mọi người xong, con số đóng góp đã lên đến bảy tám chục nghìn, cộng với số tiền của những người ủng hộ trước bữa ăn được tất cả hơn một trăm nghìn. Chị đưa ánh mắt về phía Hữu Ngự, xem anh định tính toán thế nào.

Hữu Ngự đứng dậy, hăng giọng, nói: “Chúng tôi đây xin ủng hộ một trăm nghìn”.

Mọi người đều ngạc nhiên, Cát Hồng không tin ở tai mình. Hữu Ngự nói: “Cậu Mãn là người tốt, còn chúng ta cũng làm chút việc tốt”.

Nghe anh nói vậy mọi người cùng cười, có người hỏi có phải anh muốn làm người tốt việc tốt không. Hữu Ngự lắc đầu nói không phải. Anh giơ cao hai tay rồi ấn xuống, ra hiệu cho mọi người im lặng: “Chúng tôi đây bùa vây, chơi mạt chược chỉ có ra không vào, chơi được một trăm nghìn thì thôi không chơi nữa”.

Có người hỏi Hữu Ngự bùa vây là thế nào, tại sao quyền tiền lại chơi mạt chược?

Hữu Ngự nói: “Tôi là người nhà quê, quê chúng tôi có nghĩa cử giúp đỡ người gặp khó khăn, cần giúp ai chúng tôi ngồi lại với nhau, dùng cách chơi mạt chược. Người tham gia cuộc chơi đều là những bậc đức cao đạo trọng trong làng, thua bao nhiêu bỏ ra bấy nhiêu, theo cách nói duy tâm “ông trời có mắt”.

Hữu Ngự chỉ vào những người ngồi cùng bàn và người ngồi bàn bên cạnh, nói tiếp: “Chúng tôi đây không thể coi là đức cao đạo trọng, chỉ là những người thích chơi mạt chược, mỗi năm thu được đến mấy chục nghìn. Chơi mạt chược lớn là phạm pháp, chơi nhỏ không việc gì. Theo chị Hồng nói, mạt chược làm con người hư hỏng. Nói về chúng tôi, chơi mạt chược quên cả cứu người, suýt nữa thì xường cháy thành than. Rất may có anh Mãn, làm liên lụy đến anh”.

Thấy mọi người nghe rất nghiêm túc, Hữu Ngự càng nói càng hăng: “Chúng tôi bàn với nhau, vì anh Mẫn chơi một trận cuối cùng, coi như mượn chậu vàng để rửa tay, từ nay về sau không chơi mặt chược nữa. Xin mọi người chứng giám”.

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt, Cát Hồng xúc động, nói: “Hôm nay tôi phá lệ, xin tới đây chơi mặt chược. Tôi đưa bàn mặt chược tự động bấy lâu nay niêm phong ra cho mọi người chơi. Hoan nghênh mọi người xem, trà thuốc miễn phí”.

Mọi người cùng vui, không ai nghĩ đến ăn uống, ồn ào ngồi vào bàn mặt chược.

Phòng chơi bài bày ra năm bàn mặt chược, Hữu Ngự đưa ra qui tắc hai chục nghìn coi như về vườn, người thua nhiều nhất cũng chỉ hai chục nghìn.

Cát Hồng chia quân bài tú-lơ-khơ cho mọi người làm thẻ nợ, dặn mọi người chơi đến một trăm nghìn sẽ về vườn, coi như kết thúc.

Tiếng xoa mặt chược rào rào, Cát Hồng bưng trà rót nước còn thêm một việc, nghe bàn nào xóc bài chị liền đến xâu nợ.

Bàn của Hữu Ngự người đứng xem đông nhất, anh qui định không được ù nhỏ, mong mọi người ù to không tiền khoáng hậu, cho dù sau này không chơi nữa mọi người cũng nên đánh thật nghiêm túc, mong sao ù một ván thật lớn để làm kỉ niệm.

Thẻ nợ trước mặt Hữu Ngự nhiều nhất, người thua một nghìn vẫn cười hi hi: “Chơi mặt chược chưa bao giờ thoải mái như lúc này, được thua đều có ý nghĩa!”

Vừa qua mười hai giờ đêm, thẻ nợ trên tay Cát Hồng đã có tám chục nghìn, xem ra sắp kết thúc, bỗng có tiếng gõ cửa.

Cát Hồng mở cửa chột đứng sững, định đóng cửa nhưng không kịp, một tốp cảnh sát ập vào. Chị quen người dẫn đầu nhóm cảnh sát này, chính là ông Lô, người xử lý vụ mặt chược của Xuyên Thanh, ông vừa được điều về làm đồn trưởng trong khu kinh tế. Trong lòng Cát Hồng kêu khổ, cảnh sát vây lấy bàn mặt chược.

Trên bàn không có dấu vết mặt chược, nhưng bài tú-lơ-khơ cũng có thể là bằng chứng, ông Lâu gọi bộ đàm điều xe cảnh sát lớn đến, dồn tất cả hai chục người chơi mặt chược lên xe về đồn.

Trên đường đến đồn cảnh sát, Cát Hồng giải thích với ông Lâu, bảo họ đánh bài bùa vây để quyên góp ủng hộ Tiểu Mãn. Ông Lâu cảm thấy nghìn lẻ một đêm đi bắt mặt chược chưa ai mượn cơ này, ông bảo Cát Hồng đến đồn sẽ trình bày.

Đến đồn cảnh sát, mỗi người một câu, tất cả đều nói “bùa vây” không phải đánh bạc ăn tiền. Hữu Ngự ra sức giải thích bùa vây là gì, mới mấy tiếng đồng hồ trước mọi người còn nói “bùa vây” thật phấn khởi. Ông Lâu không biết phải xử lý thế nào. Rõ ràng là đánh bạc lại bảo không phải vì mục đích được thua, ông đành phải chờ đến sáng hôm sau hỏi phòng pháp chế của sở.

Phòng pháp chế đã gặp một vụ như thế này rồi, họ xem xét, cho rằng đánh mặt chược là hành động phạm pháp vì kiếm lợi, còn đây là những người chơi “bùa vây” nhằm quyên góp ủng hộ người gặp khó khăn, không thể nói không vi phạm trật tự xã hội, ít nhất cũng là làm trái với phong trào: Phòng pháp chế đề nghị đồn công an phê bình những người tham gia trò mặt chược.

Ông Lâu nghiêm sắc mặt phê bình mọi người, bảo rõ rằng họ làm việc tốt nhưng lại bằng phương thức không tốt, mọi người cần nâng cao phẩm chất. Hữu Ngự nói: “Đúng vậy”. Có mấy người đã từng bị xử lý về tội chơi mặt chược, vừa bước vào đồn gặp mấy nhân viên cảnh sát quen mặt gọi họ là “tôi phạm thân quen” lúc này nghe ông Lâu nói không xử lý, tỏ ra vui hết cỡ.

Từ đồn cảnh sát ra, có người đề xuất tiếp tục “bùa vây”. Không phải chỉ một vài người muốn vậy, về đến bãi đỗ xe họ cùng ngồi lại. Cát Hồng rất bình tĩnh, khuyên mọi người về, lý do chị đưa ra vì có ông Lâu đồn trưởng.

Mọi người không làm khó Cát Hồng, bảo bỏ tiền ra, cứ tính toán theo ghi chép, dù sao thì cũng là tiền ủng hộ Tiểu Mãn. Đều là những tay chơi mặt chược kì cựu, rất nhớ mình thua bao nhiêu, phải bỏ ra bao nhiêu. Cát Hồng

đếm tiền, hơn một trăm nghìn. Chị thay mặt Tiểu Mãn cảm ơn mọi người, hẹn Hữu Ngự chiều nay vào bệnh viện thăm anh.

Hôm sau, Vân Tài đến bãi đỗ xe tìm Cát Hồng, mặt đỏ bừng đứng trước Cát Hồng hồi lâu không nói nên lời. Cát Hồng sốt ruột, bảo Vân Tài có gì thì nói nhanh lên. Vân Tài ấp úng, chính chị đã đến đồn công an báo việc bãi đỗ xe có đám đánh bạc. Chị không biết nguồn cội, chỉ nghe nói Hữu Ngự và những người khác đánh bạc chược ở đây.

Vân Tài nói: “Tôi cảm giận mặt chược”.

Cát Hồng nói: “Không trách đảng ấy, tớ cũng rất cảm giận. Nếu tớ không biết cũng sẽ hành động như đảng ấy. Bãi đỗ xe sẽ không còn ai chơi mặt chược nữa, lúc nào khỏe tớ sẽ phá những cái bàn mặt chược kia đi, không bán cho ai”.

3

Tiểu Mãn ra viện, anh không phẫu thuật chỉnh hình, để lại năm chục nghìn đồng ủng hộ nhà may Kì Cường bị hỏa hoạn. Trong thời gian anh nằm viện, Vân Tài và bà chị họ chấn chỉnh lại công ty, anh để cho hai chị em tiếp tục làm. Anh không còn mặt mũi nào đến công ty, không dám nhìn những người công nhân bị Hồ Bằng lừa gạt, cảm thấy mình đã giúp làm chuyện độc ác, tự trách mình và lấy làm xấu hổ. Anh định nghỉ ngơi một thời gian cho khỏe hẳn sẽ đi tìm Hồ Bằng, giúp công an truy tìm số tiền bị mất.

Không chờ Tiểu Mãn hành động, công an tóm được Hồ Bằng ở Ninh Ba - Triết Giang.

Chuyện bắt Hồ Bằng đầy kịch tính. Lần trước công an nhận được lá thư của Hồ Bằng gửi từ Hàng Châu, cho rằng anh ta vào nam nhưng lại nói mình ra bắc, cố tình nghi binh, không ngờ anh ta vẫn ở Hàng Châu. Có thể vì mặt chược ám ảnh, không biết ma sai quỷ khiến thế nào, Hồ Bằng đến xem bảo tàng mặt chược ở Ninh Ba.

Bảo tàng mặt chược của Ninh Ba đặt ngay cạnh Thiên Nhất Các. Bước vào bảo tàng, hai bức tường hai bên cửa vẽ quân bài Tuyên Hòa, bài lá Thủy Hử và bài giấy Mã Điều thời cổ. Hai bên bày những thuyền buồm và

những mô hình bằng xương có liên quan đến mặt chược, trên nền nhà vẽ những quân bài mặt chược. Bên trong còn trang trí những bức tranh xuân hạ thu đông và tượng các danh sĩ thời xưa chơi mặt chược.

Hồ Bằng vào bảo tàng, rất thích thú, ở trong đó rất lâu, gặp một đoàn khách du lịch Nhật Bản. Anh biết vài tiếng Nhật, người hướng dẫn du lịch giải thích không rõ ràng khiến anh bực mình, nổi hứng anh giở kiến thức mặt chược ra.

Mấy người khách Nhật Bản nghe rất hứng thú, liên tục giơ ngón tay cái, nói: “Tốt lắm”. Cảnh tượng ấy đã khiến cho một cảnh sát thường phục đang cùng vợ đi du lịch, anh ta cảm thấy như đã gặp Hồ Bằng ở đâu rồi. Người cảnh sát thường phục bỏ vợ đấy, chạy đến một đồn cảnh sát gần đấy tìm lệnh truy nã trên mạng, đối chiếu với tội trạng của Hồ Bằng. Đến khi người cảnh sát mặc thường phục và nhân viên cảnh sát của đồn đến bảo tàng thì Hồ Bằng vẫn đang đọc kinh mặt chược với khách.

Công an thành phố Tứ Phương nhận được thông báo của công an Triết Giang, lập tức cử ông Đào Triệu Quốc dẫn đầu nhóm điều tra phá án ba người đến Ninh Ba, họ áp giải Hồ Bằng về tạm giữ ở công an Hàng Châu, nơi Hồ Bằng ẩn náu, tiến hành thẩm vấn đột xuất.

Trên người Hồ Bằng chỉ có mấy nghìn tiền mặt, ngoài ra không còn tung tích các khoản tiền bản.

Nhóm điều tra của ông Quốc tiến hành khám xét nơi ở của Hồ Bằng, không tìm thấy bất cứ một đồng tiền mặt, thẻ ngân hàng hoặc sổ gửi tiền, cũng không phát hiện chứng từ chứng khoán hoặc thứ gì đáng tiền.

Hồ Bằng đã từng học luật, anh biết mình phạm tội gì. Anh nói mình can tội lừa đảo huy động tiền tiết kiệm của mọi người. Về các khoản tiền bản, anh bảo chỉ là khái niệm chứ không thực chất, dùng hết mấy nghìn có trên người anh sẽ không còn đồng nào, tiếp theo chuẩn bị tự kiếm ăn. Anh nói: “Thật tình tôi không có tiền, tôi là người có thể vượt vũ môn, chui hang chó”.

Sau mấy ngày ở lại Hàng Châu, Hồ Bằng bị dẫn giải về Tứ Phương. Về đến nơi, anh vẫn không thể khai báo khoản tiền bản ấy ở đâu, anh bịa

chuyện nói dối với điều tra viên và các quan chức cảnh sát thẩm vấn.

Cảnh sát biết Hồ Bằng là người cứng đầu, hiểu luật pháp, anh chống lại hậu quả. Tức là, sẵn sàng ngồi tù nhưng không khai báo ra một đồng nào.

Ông Quốc nhớ đến Tiểu Mãn, ông nhờ Tiểu Mãn thuyết phục Hồ Bằng.

Không cần phải nói rõ quan hệ, Tiểu Mãn nói: “Tôi biết phải làm gì”.

4

Tiểu Mãn gặp Hồ Bằng trong phòng họp nhỏ không phải phòng thẩm vấn. Tiểu Mãn xuất thân là một cán bộ bảo vệ nội bộ yêu cầu lúc nói chuyện phải được ghi âm, điều này là có trách nhiệm đối với vụ án và cũng là đối với bản thân, vì anh có liên quan đến vụ án.

Hồ Bằng thấy Tiểu Mãn đến, bỗng giật mình, tay vẫn bị khóa, anh ta làm động tác vái chào, nhìn vào mặt Tiểu Mãn. Vì chưa phẫu thuật chỉnh hình, mặt Tiểu Mãn đầy những sẹo.

“Tôi biết anh bị bồng nặng, nhưng không ngờ đến mức này. Tôi bỏ đi ba ngày sau vụ hỏa hoạn”.

“Xưởng may Kì Cường vay của anh một trăm năm chục nghìn, mấy xưởng khác sau hỏa hoạn cũng đóng cửa bỏ chạy. Cho nên anh...”

Hồ Bằng cảnh giác: “Tôi không làm hại anh”.

“Không nói đến chuyện ấy. Tôi với anh làm hại người khác, những người nghe tôi mua cổ phần ở Quĩ hỗ trợ”.

Hồ Bằng hạ thấp giọng: “Tôi đã nhắn với cô Tài anh phải làm thế nào để thoát khỏi mọi mối liên hệ. Với lại, nên đến sở Công thương để thay đổi hồ sơ đăng kí doanh nghiệp, tôi trở thành cổ đông hoặc đối tác của anh, anh sẽ đổ bể cùng với tôi”.

Tiểu Mãn nói: “Cho nên tôi phải tri ơn, đền đáp chứ?”.

Hồ Bằng nói: “Không cần, chỉ cần anh đừng gây rắc rối đối với tôi. Bây giờ tôi như chó rơi xuống nước...”. Tiểu Mãn trầm mặc giây lát, giống như bị những lời nói của Hồ Bằng gây xúc động. Anh nói với Hồ Bằng, cảnh sát yêu cầu đến gặp, anh bảo anh không còn tâm tư nào làm thuyết khách,

chỉ muốn biết tại sao Hồ Bằng lấy nhiều tiền như thế. Nếu làm như hồi đầu, sẽ không gặp tai họa lớn như hôm nay.

Tiểu Mãn hỏi Hồ Bằng tại sao lấy nhiều tiền như thế, chữ “lấy” để mở ra chữ lừa dối. Hồ Bằng mượn cách nói của Tiểu Mãn, bảo lúc đầu anh cũng không muốn lấy nhiều như thế, chẳng qua không kiềm chế nổi.

“Tiền đến thật dễ dàng. Không cần thổi bụi cũng có trong tay anh thật nhiều tiền, những đồng tiền ấy có thể sinh ra tiền cho anh, liệu anh có từ chối không? Thật khoái!”

“Cho nên anh đã đào cho mình cái hố thật lớn, rồi chôn mình trong đó”.

Hồ Bằng cúi đầu: “Tôi hiểu luật pháp, tôi biết vết xe đổ của anh Hòa. Tôi biết kinh doanh, trong cuộc sống chưa bao giờ chịu thua thiệt. Tôi không gặp may, gặp phải lũ thổ phỉ và lưu manh trong nghề may. Nếu họ làm việc theo đúng qui tắc thì tôi vẫn làm việc tốt, tôi chỉ làm cái việc vụn cả đôi đường”.

Tiểu Mãn nói: “Nói đến qui tắc, gần đây tôi có nghiên cứu luật pháp, biết anh dùng cái tên Quĩ hỗ trợ doanh nghiệp để né tránh luật pháp thực chất là để bịt tai ăn cắp chuông. Ngay từ đầu anh biết làm như thế là phạm pháp, anh gặp may về tâm lý, cho rằng mỗi công nhân không đi kiện anh vì hai nghìn đồng, cho rằng như thế anh có thể khống chế, không để xảy ra sự cố. Anh nhầm rồi”.

Hồ Bằng bắt đầu bực lên: “Anh Mãn, tôi với anh có quan hệ gì nhỉ? Chúng ta nên không có quan hệ gì. Tôi thấy anh đối xử với mọi người thật tốt, đối với con tôi rất tốt, coi anh như người anh lớn, như bạn bè, tại sao anh đến thăm vấn tôi như cảnh sát vậy?”. Tiểu Mãn đang định gọi chuyện dần dần, nhưng chỉ nói một câu có phần mạnh mẽ, anh ta đã ý thức được.

Hồ Bằng nhận ra ý đồ của Tiểu Mãn, hỏi tại sao lấy nhiều tiền như thế là để khơi gợi, hỏi tiền ở đâu mới là mục đích, anh đã thay cảnh sát để hỏi chuyện. Tiểu Mãn chờ cho Hồ Bằng nói hết những điều định nói, anh tiếp: “Tôi muốn hỏi anh hai vấn đề, chuyện tiền ở đâu không phải là điều tôi muốn hỏi. Điều tôi muốn hỏi là, tại sao anh lấy nhiều tiền như thế? Lấy nhiều tiền như thế để làm gì?”.

Hồ Bằng: “Tại sao lấy nhiều tiền như thế? Tôi nói rồi cơ mà”. Tiểu Mãn nói: “Tôi biết, anh nói là vì không kiếm chế nổi”. Hồ Bằng không bằng lòng: “Anh còn muốn biết tôi lấy nhiều tiền như vậy để làm gì chứ gì? Tôi nói, tiền là thứ tuyệt vời, càng nhiều tiền càng có ý nghĩa”.

Tiểu Mãn: “Anh vẫn không kiếm chế nổi mình, tiền lúc này không phải là thứ tuyệt diệu đối với anh, tiền nhiều cũng không có ý nghĩa gì”.

Hồ Bằng cho rằng hai người cứ vòng vo mãi mất cả ý nghĩa. Tiểu Mãn thì chê Hồ Bằng không biết tính toán, nguyên nhân để không kiếm chế nổi là không biết tính toán, nói nhiều tiền có ý nghĩa cũng là bởi không biết tính toán.

Tiểu Mãn nói: “Có tiền còn phải có cuộc sống, phải được sống mới có ý nghĩa. Chị Oánh là người biết tính toán minh bạch”. Hồ Bằng không muốn nghe Tiểu Mãn nhắc đến Oánh Oánh. Tiểu Mãn không nghe thấy Hồ Bằng ngăn không cho anh nói đến Oánh Oánh, anh nói Oánh Oánh là con người minh bạch, chị đem nộp tiền là để giữ cuộc sống tự do, thay đổi cách sống trước kia, cùng con trai đang lớn lên, có tương lai hạnh phúc. Ngược lại, Văn Hòa không có tự do, chỉ còn biết ngồi tù. Tiểu Mãn nói: “Anh Hòa có giấu tiền cho con hay không tôi không biết, cho dù anh ấy làm như thế liệu con anh ta có cảm kích không? Nó có trách Văn Hòa làm nó sống không có cha trong mấy chục năm trời không? Còn Văn Hòa lấy vợ, có con, anh ta không biết mình đã đánh mất niềm vui gia đình”.

Hồ Bằng lăm bắm: “Tôi với cô Oánh không giống nhau, tôi không vươn lên nổi”.

Tiểu Mãn lắc đầu, vẫn nói Hồ Bằng không biết tính toán. Hồ Bằng bực lên, tưởng chừng sắp gây sự với Tiểu Mãn.

Tiểu Mãn ghé sát mặt Hồ Bằng, nói nhỏ: “Cổ phiếu của anh lên giá rồi đấy”.

Hồ Bằng trở mắt, thấy rõ anh ta không biết phải nói gì.

Hai hôm sau, Tiểu Mãn đem đến phòng tạm giam cho Hồ Bằng nửa con vịt muối và một chai bia để thăm Hồ Bằng một lần nữa.

Uống bia và ăn vịt muối xong, Hồ Bằng tỏ ra thỏa mãn lắm. Tiểu Mãn nói: “Tự do và hạnh phúc cụ thể là anh có được ăn thứ mình thèm, uống thứ mình khát. Nếu anh đi lao động cải tạo mấy chục năm, những thứ này anh cũng không dám nghĩ đến, mấy chục năm không được nếm”.

Hồ Bằng như đang suy tư, anh lau miệng. Tiểu Mãn nói với anh, gần đây thằng Hâm rất thích chơi game.

Hồ Bằng không hỏi gì thêm, nhưng rõ ràng anh không yên tâm về thằng Hâm mê game. Anh ngồi trên ghế, lòng những buồn rầu.

Một lúc sau, Hồ Bằng hỏi tại sao Tiểu Mãn biết cổ phiếu của anh lên giá, Tiểu Mãn nói: “Cô Tài bây giờ là vợ tôi, cô ấy không có chuyện gì là không nói với tôi, phỏng đoán anh có tiền chắc chắn sẽ mua cổ phiếu”. Hồ Bằng chỉ “hừm” một tiếng, tiếp tục không có biểu hiện gì hiện lên nét mặt. Tiểu Mãn cảm thấy kiểm chế tình cảm của mình thật sự khó khăn.

Trước khi ra về, Tiểu Mãn vỗ vỗ vai Hồ Bằng: “Tôi không biết chơi bài, nhưng tôi biết nguyên lý của bài. Một người cả đời chơi bài là số phận, nhưng ra bài là bản thân anh”.

Mặt Hồ Bằng co giật, một người không chơi bài, nhưng vẫn hiểu nguyên lý của bài hơn anh, mà người đó lại là Tiểu Mãn. Trong thâm tâm anh không thể không thừa nhận Tiểu Mãn nói rất có lý. Anh đang giúp Hồ Bằng ra một quân bài tốt.

Tiểu Mãn về rồi, cảnh sát đưa anh về phòng tạm giam. Hồ Bằng yêu cầu được thăm vấn, có chuyện anh muốn khai báo.

Lúc thăm vấn, Hồ Bằng không khai ra ngay khoản tiền bản ở đâu, mà khai ra một bản danh sách đưa cho ông Quốc, anh muốn biết giá các loại cổ phiếu. Điều này đối với đội trưởng đội điều tra phá án là vô cùng đơn giản, ông lên mạng và cho anh ta ngay.

Hồ Bằng nhìn giá cổ phiếu, tỏ ra phấn khởi, bảo cổ phiếu anh mua nay đã lên rất cao.

Hồ Bằng khai, hầu hết số tiền bản anh đem mua cổ phiếu. Theo anh tính toán, với giá cổ phiếu này anh sẽ trả gần đủ số tiền thu của mọi người.

Tiểu Mãn và Vân Tài đến bãi đỗ xe cảm ơn Cát Hồng. Cát Hồng bảo Tiểu Mãn và Vân Tài có thời gian nên đến thăm Xuyên Thanh, gần đây bệnh tình của anh khá hơn nhiều, có điều chỉ một mình ở nhà, không có ai đến thăm.

Tiểu Mãn đi ngay, còn đem cho anh một bộ quân cờ mà anh thích, định chơi với anh vài ván.

Ấn chuông hồi lâu, Xuyên Thanh với khuôn mặt nghiêm nghị ra mở cửa. Tiểu Mãn nhìn anh, áo quần tề chỉnh như xưa, cà vạt thắt ngay ngắn, nếu thay đổi chỉ là cái vẻ kì lạ, béo hơn chút ít, mặt nhợt nhạt dễ sợ.

Xuyên Thanh mời Tiểu Mãn vào, chỉ vào người đàn ông bưng trà đến, giới thiệu một cách máy móc: “Anh Kim, trợ lý của tôi, tôi vẫn thường xuyên khen anh ấy”.

Thấy Tiểu Mãn bắt tay với “trợ lý”, Xuyên Thanh nói: “Tôi rất bận, suốt ngày gục xuống bàn khởi thảo ‘Thư ngỏ gửi toàn thể nhân viên trong Trung tâm thời trang’”.

Xuyên Thanh đến bên cái bàn, cầm tập bản thảo lên vẩy vẩy: “Viết theo ý của đồng chí Cát Hồng, lãnh đạo của tôi, nội dung là của tôi, từ nay trở đi kiên quyết không chơi mạt chược”. Ngừng lại giây lát, anh nhìn bộ quân cờ trong tay Tiểu Mãn: “Cờ tướng cũng không chơi, mãi chơi sẽ mất hết ý chí, không có lợi cho xây dựng và phát triển một xã hội hài hòa”.

Tiểu Mãn không biết Xuyên Thanh viết những gì, lén nhìn trong tay anh ta chỉ là tờ giấy trắng. Tay kia của anh cầm một quân bài mạt chược, không nhìn cũng biết đấy là quân bát đồng nổi tiếng.

Trong phòng khách vẫn còn cái bàn mạt chược, giống như vừa mới chơi xong.

Tiểu Mãn ngồi ở sofa, nhìn Xuyên Thanh với cái vẻ suy tư, không biết nên nói gì với anh. Xuyên Thanh cũng không có chuyện gì để nói, chỉ ngồi bên cạnh Tiểu Mãn.

Rất lâu hai người không nói chuyện. Xuyên Thanh nhìn theo ánh mắt của Tiểu Mãn, thấy anh đang nhìn cái bàn mạt chược.

Tiểu Mãn nghĩ bụng, Xuyên Thanh bệnh tật thế này mà còn bị điên đảo vì hồn ma mặt chược, miệng nói cấm nhưng trong lòng sợ rằng khó bỏ nổi.

Mặt chược không phải là thứ tốt lành, không phải đến hôm nay Tiểu Mãn mới nhận ra. Anh không chơi mặt chược, xưa nay không màng, nhưng bên cạnh có nhiều người chơi. Anh chưa thấy ai chơi mặt chược mà có tương lai tiền đồ, chỉ thấy mặt chược hại người. Xuyên Thanh là người bị hại; Vân Tài có thời chìm đắm trong mặt chược. Nghĩ lại, những người đặt cuộc sống trên bàn mặt chược không ai thắng:

Văn Hòa bị hại, thua; Hồ Bằng hại người, cũng thua; Xuyên Thanh tự mình hại mình, cũng thua; những người khác kết cục có gì khác không?

Cát Hồng tình ngộ, Vân Tài liệu có từ nay xa rời mặt chược? Tiểu Mãn nghĩ bụng thật chua xót.

Tiểu Mãn hỏi Xuyên Thanh: “Anh có căm giận mặt chược không?”.

Xuyên Thanh nhìn đăm đăm phía trước, lạnh lùng trả lời: “Tôi không căm giận mặt chược, mặt chược căm giận tôi!”.

Tiểu Mãn đang suy nghĩ câu nói của Xuyên Thanh, chợt anh giật mạnh từng tiếng:

“Anh nhìn vào mặt chược, mặt chược cũng nhìn anh”.

*Sáng sớm 7/4/2008, hoàn thành bản thảo đầu tiên
tại số nhà 166, phố Triều Dương nội*

*Đêm 31/5/2008, hoàn thành bản thảo thứ hai
tại thôn Nhạc Các;*

*Ngày 1/8/2009, hoàn thành bản thảo thứ ba
tại số nhà 166, phố Triều Dương nội.*

Table of Contents

PHẦN MỘT: ĐÔNG

I. XÚC XẮC

II. BA THIẾU MỘT

III. NGƯỜI THẾ CHỖ

IV. ĐỔI MÓN

V. TRỢ THỦ

VI. CHÂM NGÒI

VII. XÓC BÀI

PHẦN HAI: NAM

I. ĂN QUẢ NHÂN SÂM

II. TƯỚNG CÔNG

III. CHIÊU ĐỘC

IV. BÀI VẠN TỰ

V. LẬT ĐỔ

VI. MẠT CHƯỚC

PHẦN BA: PHÍA TÂY

I. LỪA DỐI

II. XUẤT CHIÊU

III. LỘT DA

IV. NHẤT VẠN

V. SÓNG GIÓ

VI. TAI HỌA

VII. MÒ KIM ĐÁY BỂ

PHẦN BỐN: BẮC

I. GIA PHONG

II. TRỌN VẸN

III. NGƯỜI TOÀN CẦU

IV. MÙA MÀNG

V. CHUYỆN RẮC RỐI

VI. SẠCH CỬA

PHẦN NĂM: TRUNG

I. BẮT BÀI

II. MỘT CON RỒNG

III. TAN CUỘC